

Giới thiệu Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng

Truyện Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng thuộc thể loại ngược bởi đó là tính cách không bao giờ thay đổi được của nữ nhân vật chính. Lời văn chau chuốt của tác giả Phụng Hiểu Ly sẽ khiến chúng ta tưởng tượng cao hơn.

Mở màn câu chuyện khi ở đài truyền hình đang ở cử hành giải thi đấu dành cho các cục cung thiên tài. Người chủ trì thông báo: "Cục cung số hai, cục cung vinh gia cháu biết gì à?" Cục cung ngẩng đầu ưỡn ngực nói: "Cục cung không nói giỡn đâu."

Tất cả mọi người còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, trong lúc này bầu trời của người được xưng tên như lặng đi! Để biết đây là tình tiết gì, người đó là ai mời bạn theo dõi truyện sẽ rõ!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1.1: Cha ôm con

Ở một góc của nhà hàng Hoàng Đình

Một nơi tối tăm nhưng ánh sáng vẫn lọt đến, trên mặt bàn đặt những ngọn nến hình trái tim, ánh nến theo thời gian trôi qua run lên nhẹ nhẹ, thức ăn tinh tế, ở dưới ánh đèn tỏa ra sự mê ly, Vinh Ninh cùng một cô gái ngồi đối diện.

Vinh Ninh hai tay ngang ngực, hần hình như đang không kiên nhẫn, dùng chân gõ nhẹ trên nền đất, trên khuôn mặt đẹp trai biểu hiện bất mãn rõ ràng.

Giống như một con mèo hai mắt vô tình, thậm chí còn có vài phần chán ghét, khuôn mặt như băng sơn tịch tỵ, nhìn vào khiến người ta có cảm giác như đang thiếu nợ hần vậy.

Người con gái phía đối diện, khuôn mặt được trang điểm không biết qua bao nhiêu lớp, trên người cũng không biết đã xịt bao nhiêu nước hoa, khoảng cách xa như vậy, mùi vị nồng nặc như thể hần ngồi xa vậy mà vẫn ngửi thấy được.

Hần từ trước đến nay không thích loại con gái thích giả vờ giả vịt, nhìn vào mặt của người đó có thể nhìn ra, nếu tháo bỏ lớp phấn son dày đặc này thì không biết sẽ kinh khủng như thế nào.

Người con gái này thật đúng là một người cực kỳ ngu ngốc, nếu như là người hơi thông minh một tí, lại há có thể nhìn không ra nét mặt của hần đã bất mãn đến cỡ nào?

Không nhanh lên rồi đi, còn dùng cặp mắt dán đầy lông mi giả e thẹn nhìn hần, thức ăn ở nhà hàng Hoàng Đình này tuy tốt, nhưng Vinh Ninh cũng không có nửa điểm hào hứng.

Từ lúc hai người gặp mặt, ngoại trừ vừa mới bắt đầu giới thiệu đơn giản cùng với gọi thức ăn bên ngoài, thì không nói nữa, không khí có chút lúng túng, cuối cùng thì cô gái kia cũng lên tiếng phá vỡ trầm mặc.

"Sớm đã nghe danh tiếng của Vinh thiếu gia ở Đền Không, Vinh đại thiếu gia thiết kế trang sức, ở quốc tế cũng thuộc dạng nổi danh, không nghĩ tới tôi hôm nay được vinh hạnh có thể cùng ngài xem mặt."

"Oh."

Những kiểu khen ngợi này, hần từ nhỏ đến lớn không biết nghe qua bao nhiêu lần, tùy tiện trả lời một tiếng, ứng phó rồi thôi.

Không hề nghĩ ngợi, Vinh Ninh đại danh đình đình, thế mà cũng có một ngày phải xem mặt như thế, đáng hận nhất là lão gia trong nhà, nắm lấy tiền đồ của Vinh Viễn uy hiếp mình, nếu mình lại không chịu kết hôn, cẩn thận ông sẽ khai đao với Vinh Viễn!

Kỳ thật xem mặt với ai cũng đều không sao cả, kết hôn gì gì đó, hần cũng không có nhiều hứng thú, chỉ là bị người khác bức bách hần cảm thấy rất khó chịu, mà người đó lại là cha ruột hần!

"Không biết Vinh đại thiếu gia có thời gian hay không giúp tôi thiết kế một sợi dây chuyền? Mấy ngày hôm trước cha tôi, ở Paris của Pháp dùng năm mươi vạn để mua một hòn ngọc xanh biếc rất đẹp."

Vinh Ninh còn không có mở miệng, cô gái kia đã nói tiếp, "Phải trả bằng đồng Euro đó."

Vinh Ninh cười nhạo một tiếng, cô gái này thuộc dạng nhà giàu mới nổi, làm cho hần vừa buồn cười, lại vừa chán ghét.

Chỉ có hơn bốn trăm tệ nhân dân tệ, có tư cách gì ở trước mặt hán điều võ dương oai chứ? Hán tùy tùy tiện tiện làm một hạng mục, tập đoàn Đê Không cũng có thể thu được vài triệu tệ tiền lợi nhuận!

Vinh Ninh vuốt tóc mái trước trán, thật muốn đứng trước mặt cô gái này khinh bỉ mà nói rằng: Cô mà cũng xứng để tôi thiết kế dây chuyền cho sao?

Lại nghĩ đến những lời của cha nói trong điện thoại, đành phải ủy khuất mà nhịn xuống.

Khóc không ra nước mắt ghé mắt nhìn vụng trộm về phía các anh em trong Đê Không, ai ngờ một bàn kia đã sớm không thấy một bóng người rồi.

Vinh Ninh quay đầu lại, âm thầm cắn răng thật sâu ở trong lòng nguyên rủa một trận.

Hán nguyên rủa mấy người bọn họ, tối nay đều bị vô năng!

"Vinh đại thiếu gia tại sao không nói chuyện?" Cô gái kia chậm rãi nhìn hán một cái, Vinh Ninh kinh hãi, da gà nổi muốn rụng đầy đất.

Chết tiệt!

Vinh Ninh ở trong lòng gặm thét một câu, lại không biết đến cùng phải nên làm như thế nào, mới có thể làm cho nghi thức xem mắt nhảm chán này kết thúc, sau đó đem cô gái này đập đi, lại có thể không cần ở trước mặt cha khó xử.

"Cha."

Tiếng nói ngọt ngào của trẻ nhỏ ở bên tai Vinh Ninh vang lên, ảnh hưởng đến suy nghĩ của Vinh Ninh.

Cha ?

Gọi thế này hán là gọi hán sao? Nhưng hán còn chưa kết hôn, ngay cả bạn gái chính thức cũng không có, như thế nào có thể có một đứa bé gọi hán là cha đây ?

Vinh Ninh tiếp tục trầm tư nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề tại chỗ , vật áo lại bị người ta giữ chặt.

"Cha..."

Tiếng nói ngọt ngào đó lại vang lên, Vinh Ninh lắc đầu, hán nhất định là bị lo lắng đến sinh ảo giác, cho nên có thể là nghe nhầm thôi.

"Cha..." Tiếng nói đó bây giờ có thêm vài phần thút thít, cục cựa dứt khoát dùng sức kéo góc áo của hán, "Cha , coi như cha không muốn đưa con đi chơi khu vui chơi thì cũng không nên làm bộ không biết con gái nha!

Vinh Ninh sững sờ một trận, khẽ ghé mắt, cho đến khi xác thực thấy được bóng dáng nho nhỏ phía sau mới phát hiện mình vừa rồi căn bản không có nghe nhầm.

Một đứa bé gái trắng mịn cột tóc đuôi ngựa, đôi mắt to và sáng, trong đôi mắt hiện ra hơi nước trong suốt , khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ thắm hồng nhuận tựa như trái cà chua vừa được hái xuống... ..

Không hiểu sao cảm thấy đứa bé này nhìn rất quen mắt, lại nghĩ không ra đến cùng là đã gặp nhau ở nơi nào.

"Vinh đại thiếu gia... Anh.."

Cô gái kinh ngạc từ trên ghế đứng lên, hé ra khuôn mặt đầy son phấn, vụn vụn giống như là bà phù thủy ác độc.

Đột nhiên phát sinh ra chuyện thế này, giống như mới vừa xảy ra một trận động đất, nhất thời Vinh Ninh không biết phải làm sao.

Vinh Ninh dừng một chút, rất nhanh khôi phục tri giác, mặc dù không biết đứa bé này đến cùng là từ đâu tới đây , nhưng bé đột nhiên xuất hiện, lại có thể giải quyết tình cảnh lúng túng mà bây giờ mình đang gặp phải .

Hán thật cảm tạ ân trên mang đến thiên thần giải cứu đời hán, kéo lấy bàn tay nhỏ bé của cục cựa, khuôn mặt bình tĩnh đối với cô gái nói, "Lý tiểu thư, vừa rồi tôi đang suy nghĩ, muốn nói cho cô biết, tôi có con gái riêng đó là sự thật."

Cô gái kia bị tin tức bất ngờ này làm kinh hãi mặt mày thất sắc, cắn chặt cánh môi run lấy lấy, giọng nói đều mang theo tiếng khe khẽ khóc nức nở, "Tôi họ Trần, không phải họ Lý."

"A, là Trần tiểu thư." Gọi sai dòng họ người khác ,mà Vinh Ninh hiển nhiên không có nửa điểm áy náy, thần nhiên tự đắc nói "Đúng như cô chứng kiến, tôi có một đứa con gái riêng."

"Anh đã có con gái riêng, vì sao không sớm nói cho tôi biết?" Trần tiểu thư kêu rên lên án.

Vinh Ninh đáy lòng cười lạnh một tiếng, mặt ngoài vẫn như cũ là một bức tường không thể hiện biểu cảm, trong đầu đột nhiên bật ra một kịch bản, liền

diễn theo.

"Vón là tôi cũng không có nghĩ tới muốn cùng Trần tiểu thư tiến thêm một bước quan hệ, nhưng mà hôm nay vừa thấy Trần tiểu thư, đúng là đối tượng kết hôn lý tưởng trong lòng tôi, mới nói sự thật tôi có con gái riêng cho cô biết."

Vinh Ninh dừng một chút, không đợi Trần tiểu thư có phản ứng gì, khoe miệng chứa đựng cười tiếp tục nói, "Mặt mũi của cô thật xinh đẹp, tính tình lại độ lượng như biển rộng, nhất định có thể làm một mẹ ghê hoàn mỹ nhất, một người vợ chuẩn mực."

Lời mở đầu khen xinh đẹp, sau lại là hai chữ mẹ ghê kinh diễm tuyệt luân, Trần tiểu thư không biết là nên cười hay nên khóc, cục cưng đứng ở bên cạnh Vinh Ninh gật đầu nói, "Di thật giống cá nheo trong hồ cá, nhất là khoe mắt đầy nếp nhăn thì càng giống."

Trần tiểu thư lập tức hóa đá.

Vinh Ninh vui mừng đắc chí, khuôn mặt vẫn như cũ bình tĩnh giữ chặt tay Trần tiểu thư, trong mắt là vô tận nhu tình cùng ôn nhu.

"Em yêu, gả cho anh đi, mặc dù anh sẽ đem toàn bộ tài sản đều cho con gái riêng, mặc dù anh có thể bảo đảm giữa chúng ta . . Cuộc sống tuyệt đối sẽ hơi gặp khó khăn, mặc dù anh có thể bảo đảm lòng của anh là của em đây, thân thể tuyệt đối cũng của một mình em, anh thật lòng muốn lấy em, tuyệt đối chân thành!"

"Đúng vậy, di gả cho cha đi, nói như vậy, cục cưng không chỉ có hai người cha đâu, còn có thêm một người mẹ ghê."

Trần tiểu thư bị cục cưng nói đến nghẹn, làm như vừa rồi bên tai mình nghe nhầm liền hỏi lại, "Tại sao lại là hai cha?"

"Ôi chao? Chẳng lẽ di không biết sao?"

Cục cưng nghiêng đầu, mắt to chớp chớp, "Cha thích đàn ông nha, cục cưng là do cha cung cấp nòng nọc thụ tinh trong ống nghiệm mà thành."

A!

Bé gái này còn nhỏ như thế, vậy mà đã biết thụ tinh trong ống nghiệm cùng với chuyện yêu đương đồng tính? !

Vinh Ninh trên trán đầy hắc tuyến, hắc quả thật không muốn kết hôn, nhưng mà cũng không muốn bị người ta hiểu lầm giới tính!

"Khôn kiếp!"

Liên tục bị tình thế của một lớn một nhỏ kia bức ép, Trần tiểu thư cuối cùng cũng bộc phát, cầm lấy rượu đỏ đặt trên mặt bàn, hướng tới trên mặt Vinh Ninh gọi đi.

Vinh Ninh mặt không chút thay đổi lau rượu trên mặt, lại vừa quay đầu lại thì Trần tiểu thư sớm đã chạy mất.

Bên này âm thanh hơi lớn, nhất là nội dung vở kịch trầm bổng phập phồng giống như kịch truyền hình, dẫn đến thực khách trong nhà hàng liên tiếp ghé mắt ồ lên một mảnh.

Đột nhiên xuất hiện một đứa bé, bị tiểu quý này vu hãm ra sự kiện kia, trước mặt mọi người còn bị người tagiội rượu...

Mỗi một việc đều là hấn nhận đủ.

Người kiêu ngạo như hấn, không nhịn được trong không khí có ánh mắt 'Đoạt mạng người' này.

Vinh Ninh trên mặt vẫn như cũ không có phân nửa sắc thái, chỉ là từ từ trở nên âm trầm, hàm răng bị hấn cắn thành tiếng, trong mắt gạt đi tia sáng khát máu, cắn tức nhìn xung quanh mọi người.

Người nọ ánh mắt quá mức khủng bố, kinh hãi người xem náo nhiệt, rói rít quay đầu lại nên làm gì thì làm cái đó.

Cục cưng ngược lại cười tà ác, quy củ ngồi ở ghế kế bên Vinh Ninh, thập phần không chê vào đâu cầm lấy dao nĩa, chậm chạp cắt thịt trong mâm.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1.2: Cha ôm con

Cục cưng ngược lại cười tà ác, ngồi ngay ngắn trên ghế của Vinh Ninh, hết sức tự nhiên cầm lấy dao nĩa, chậm rãi cắt thịt trong mâm.

Vinh Ninh há mồm âm thầm thờ dài, sau khi ổn định được tâm tình, ngồi ở vị trí đối diện cục cưng.

"Ăn ngon thật."

Cái miệng nhỏ nhắn của cục cưng mấp máy, cười tủm tỉm nhìn hấn.

Vinh Ninh nghi hoặc đối mặt với cô gái nhỏ đang ngồi đối diện kia.

Bé giúp cho hấn đúng vậy, nhưng đứa bé này đến cùng là ai? Chẳng lẽ là viện trợ từ nước ngoài do những anh em kia tìm sao?

"Cháu gái..."

"Muốn ăn sao?" Cục cưng cắt một miếng thịt, dùng nĩa cắm vào đưa cho hấn, tiếng nói ôn nhu tựa như kẹo đường, vững vàng chặn lời nói của Vinh Ninh lại.

"Không..." Vinh Ninh sững sờ chỉ chốc lát, bộ dáng tươi cười ôn nhu kia không để cho hấn có phân nửa cự tuyệt.

Thân thể của Vinh Ninh nghiêng về phía trước, há miệng hướng về phía miếng thịt trên nĩa, lập tức sẽ ăn được khối thịt, cục cưng nhanh hơn một bước ngậm lấy miếng thịt.

Khối thịt thơm ngào ngạt được cắt thành khối nhỏ, cuối cùng vẫn bị bé ngậm trong miệng.

Miệng Vinh Ninh vẫn mở rộng giữa không trung, nhìn bộ dáng vui thích kia của cục cưng.

Hấn nghĩ muốn giết bé!

"Cha..."

Đôi mắt to của cục cưng chứa đựng nước mắt, đáng thương nhìn khuôn mặt từ từ vặn vẹo của Vinh Ninh.

"Cha thật là khủng khiếp."

Trong lòng Vinh Ninh đột nhiên có cảm giác đã gây nên tội ác, đứa bé khả ái, mềm mại tựa như một đóa hoa nhỏ vừa mới nở, trong lòng của hấn sao lại có xúc động muốn giết chết bé?

Cục cưng buồn bã để dao nĩa xuống, nước mắt trong hốc mắt chốc lát trào ra, tiếng khóc hoàn toàn làm rung động căn phòng.

"Oa... Cha thật khủng khiếp! Cha nghĩ muốn giết cục cưng!"

Mới vừa rồi mấy vị khách còn bị ánh mắt của Vinh Ninh hù dọa, lại đưa mắt chuyển dời đến trên người Vinh Ninh lần nữa.

Vinh Ninh đại ra một hồi lâu, chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Tuy nói hấn là vua nhỏ, nhưng mỗi lần đối mặt với những bạn nhỏ khác, người bị thương lúc nào cũng là hấn.

Vinh Ninh di chuyển cái ghế, lúng túng ngồi kế cục cưng, dang hai tay ra, lại không biết đến cùng phải làm gì.

Từng tiếng khóc kia, so với tiếng tàu chở máy bay phát ra càng thêm có tính xuyên thấu, làm cho người ta không biết làm thế nào đến trái tim cũng chậm mấy nhịp.

Lúc này, trên mặt Vinh Ninh mang vẻ tươi cười, nhưng so với khóc còn khó coi hơn.

Cục cưng dừng lại một hồi, nhìn gương mặt cười khổ kia của Vinh Ninh, tiếng khóc càng lớn, "Oa! Cha thật khủng khiếp!"

Miệng Vinh Ninh mở rộng, khuôn mặt đầy u sầu nhìn bé...

Rõ ràng hấn... Ngay cả... Lời cũng chưa nói...

Trên mặt của hấn... Rõ ràng chính là khóc không ra nước mắt, nụ cười bất đắc dĩ vô tận.

"Việc này..." Vinh Ninh đột nhiên không biết phải nói như thế nào, hai tay dừng ở giữa không trung, ngay cả mình cũng sắp muốn khóc chung với cục cưng rồi.

"Chú sai rồi..." Rõ ràng... Hấn căn bản không có làm gì sai.

"Cho nên, cháu tha thứ cho chú được không?" Vinh Ninh tận lực làm cho giọng nói của mình nhu hòa.

Hấn dám thề, lớn như vậy rồi, nói chuyện với mấy đứa trẻ khác, giọng nói cũng không có nhu hòa như vậy.

"Cha..." Cục cưng oanh oanh yển yển kêu danh xưng kia, Vinh Ninh cũng bắt chước mình đến cùng có thật sự là cha của bé hay không, chỉ có thể dịu dàng gạt đầu.

"Ừ, cục cưng là công chúa nhỏ ngoan nhất, nghe lời nhất, không khóc không khóc..."

Mắt to ngập nước kia, bởi vì khóc thút thít trở nên sưng đỏ, mặc dù không ảnh hưởng đến gương mặt xinh đẹp của cục cưng, nhưng cũng đủ làm cho Vinh Ninh đau lòng.

Mặc dù không hiểu đứa bé này đến cùng là chuyện gì xảy ra.

Đối với 'Người làm cha lần đầu' như Vinh Ninh mà nói, việc duy nhất có thể làm chính là tận lực để âm thanh dịu dàng lại, ảm áp tựa như ngày xuân trong ánh mặt trời.

Có lẽ thủ đoạn đối phó với cục cưng thật sự dùng được, cục cưng lập tức ngoan ngoãn thu hồi nước mắt, chỉ là cái miệng nhỏ nhắn trề ra.

Cô gái nhỏ thở dốc một hơi thật dài, uốn lưng lên, giống như một con đà điểu nhỏ.

"Cha, cục cưng khát."

Tiếng nói khàn khàn như muỗi kêu kia, xông vào lỗ tai Vinh Ninh.

Ánh mắt không dám nhìn đứa bé vịn vẹo trong người kia, Vinh Ninh vươn cánh tay, một tiếng vỗ tay vang lên, "Nhân viên phục vụ!"

Nhân viên phục vụ cầm thực đơn, một mực cung kính đi tới, tiêu chuẩn cúi người chín mươi độ, "Vinh đại thiếu gia cần gì?"

"Cho ly nước táo..." Như là nhớ tới cái gì, vội mở miệng lần nữa, "Ép ngay!"

"Dạ, Vinh đại thiếu gia."

Nước trái cây rất nhanh được đưa tới, hai tay Vinh Ninh nâng cái ly lên, dè dặt đưa tới trước mặt cục cưng, khuấy động ống hút nhỏ, sợ mình không cẩn thận, lại khiến vị công chúa nhỏ này nhìn thành bất nạt mà khóc.

"Nước táo ép ngay, cục cưng uống cái này sẽ hết khát."

Mắt cục cưng chớp chớp, mở cái miệng nhỏ nhắn ra cắn ống hút, khẽ hút nhẹ nhàng, nước trái cây liền vào trong miệng của bé.

Cục cưng một hơi uống nửa ly, cuối cùng buông ống hút ra sờ sờ bụng của mình.

Mắt to chuyển chuyển, nhìn thần thái Vinh Ninh dè dặt, cục cưng nở nụ cười với hắn.

Lượng nước khóc ra ngoài vừa rồi cũng đã bỏ sung xong, cho nên bé còn có thể khóc thêm một hồi.

Người bé nhỏ cất giấu tâm sự bên trong, ngoài mặt lại là một bộ dáng bình tĩnh, làm cho người ta nhìn không ra nửa phần khác biệt, Vinh Ninh vừa mới thở dốc một ngụm, trái tim còn không buông xuống hết được, cục cưng từ trên ghế nhảy xuống, bàn tay nhỏ bé trắng mịn vỗ vỗ váy của mình.

Vinh Ninh không dám thất lễ, lập tức đứng thẳng thân thể chuẩn bị nghe lệnh bất cứ lúc nào, thân sĩ dường như khom lưng, kéo tay cục cưng, "Công chúa nhỏ có yêu cầu gì?"

Cục cưng cười ngọt ngào, lộ ra nụ cười ngọt ngào kia, "Cục cưng muốn đến nhà vệ sinh."

"Tuân lệnh!" Vinh Ninh đứng thẳng người, cúi đầu với cục cưng, vừa vịn hắn cũng có thể đi toilet một chuyến sửa sang lại bộ dáng như dân Châu Phi chạy nạn của mình.

Bóng dáng một lớn một nhỏ biến mất trong hành lang, Vinh Ninh đột nhiên nghĩ đến cục cưng rất nhỏ, bộ dáng thoạt nhìn giống như sáu bảy tuổi, cũng không biết có phải cuộc sống có thể đến trình độ tự gánh vác hay không.

Còn chưa tới toilet, Vinh Ninh dừng bước lại hỏi thăm, "Cục cưng muốn đi phòng vệ sinh nam hay phòng vệ sinh nữ?"

Không ngoài dự liệu, cục cưng trả lời một hơi, "Nhà vệ sinh nữ."

Vinh Ninh gật đầu nhẹ cũng không đáp lời, đến cửa phòng vệ sinh nữ, chỗ kia là cấm địa của đàn ông, hắn cũng không thể đi vào, cho dù hắn đã thành cha từ trong miệng cục cưng.

Vinh Ninh 'Ồ!' một tiếng ngồi xổm người xuống đỡ lưng cục cưng, "Cục cưng vào đi, chú cũng vừa vặn đi chỉnh đốn một phen."

Rượu đỏ kia mặc dù được Vinh Ninh lau sạch sẽ, nhưng mặt cùng với đầu tóc vẫn hoàn toàn dính sền sệt, may thay hắn là đàn ông, đầu tóc không quá dài, tắm cũng rất nhanh.

Cục cưng rõ ràng không muốn, cả gương mặt khả ái lại bật kín bất mẫn nhàn nhạt.

"Không cần, cha phải đi vào với cục cưng."

Hiển nhiên tốc độ tiêu hóa sự tình của Vinh Ninh vô cùng mau, mặc dù không biết tại sao lúc nào cục cưng cũng gọi hắn là cha, nhưng trước lạ sau quen, kêu mình vậy mà lại thành thói quen.

Mặt Vinh Ninh lộ vẻ khó xử, sợ cục cưng lại khóc trước mặt của mình một lần nữa, đành phải than thở nói với bé.

"Cục cưng đi tiểu tiện, chú chờ ở cửa con đi ra được chưa?"

Cục cưng lắc đầu, "Không muốn, cục cưng muốn cha cùng cục cưng đi vào."

Thương lượng không được, thân thể Vinh Ninh một lần nữa đứng thẳng, nhìn nam nữ đứng trước toilet bắn tới ánh mắt kỳ quái đối với hắn.

Khuôn mặt vốn trắng nõn bị ánh mắt kia nhìn chăm chú vào cuối cùng cũng đỏ lên.

Vinh Ninh nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, ánh mắt lóe lên nhìn qua xung quanh, một tay dựa vào vách tường, nửa ngày cũng không lên tiếng.

Cục cưng giống như nhện không nổi, hai chân kẹp lại, trên trán đều toát ra mồ hôi, trong hốc mắt lại một lần nữa chứa đầy nước mắt, giọng nói cũng thay đổi kỳ quái.

"Cha là đồ tồi! Không để cho cục cưng đi xuyết xuyết..."

Cục cưng kẹp lấy hai chân, vẫn không quên duỗi ngón tay ra chỉ đầu Vinh Ninh tỏ lộ bất mẫn của mình, lên án ác tính của hắn.

Người từ trong phòng rửa tay đi ra, nhìn bóng dáng một lớn một nhỏ, rồi rầm nhứ chặt lông mày.

Ánh mắt nhìn về phía Vinh Ninh, dường như nói ra: Người đàn ông này đến cùng là làm cha thế nào vậy? Con gái muốn đi nhà vệ sinh, nhưng lại ngăn cản không để bé đi?

Vinh Ninh hết đường chối cãi, sự thật căn bản không phải như những người kia nghĩ.

Cục cưng dựa vào vách tường của nhà vệ sinh, Vinh Ninh ăn nói khép nép lần nữa, "Cục cưng ngoan ngoãn, tự mình đi vào."

"Không cần!" Cục cưng giận dữ vọt quả đấm lên, "Nếu bên trong có người xấu bắt cóc cục cưng thì làm sao? Cục cưng vừa có tiền vừa đáng yêu như vậy nhất định sẽ bị người ta bắt cóc!"

Khóe miệng Vinh Ninh co quắp, tiểu quỷ này thỉnh thoảng vẫn muốn khen bản thân có nhiều điểm đáng yêu.

Vinh Ninh thở dài một hơi, tiếp tục khuyên bảo nói, "Cục cưng tự mình vào đi, bên trong không có người xấu bắt cóc cục cưng, chú chờ cục cưng ở cửa có được hay không?"

Khuyên bảo nói cũng không làm cho cục cưng nghe lọt tai, cho nên cục cưng quyết định muốn dùng chỗ được buộc Vinh Ninh ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Cục cưng chỉ cửa nhà vệ sinh nữ, tiếng nói giờ lên được cao cao, "Cha cùng cục cưng đi vào a, nơi này có rất nhiều đi không có mặc đồ trong đây!"

Vinh Ninh đã bắt đầu ngẩn ngơ trong gió, bởi vì hắn thấy cô gái mới vừa đi khỏi phòng vệ sinh nữ ném cho hắn một ánh mắt khi dễ.

"Biến thái!"

"Thật không nghĩ tới, đáng đẹp trai như vậy, nhưng kết quả lại là biến thái thích rình coi!"

"Mình biến thái coi như xong đi, còn lợi dụng con gái đến rình coi, không chỉ có biến thái, còn có vô sỉ!"

.....

Vinh Ninh dám thề, lớn như vậy, cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng bị người mắng như vậy.

Thế nhưng lại nói hắn biến thái? Cho dù hắn thật sự biến thái muốn đi rình coi, cũng sẽ không rình coi những bà già này!

Vinh Ninh hít sâu một hơi mạnh, đẩy thân thể cục cưng để cho bé nhanh đi vào, hắn cũng không muốn ở chỗ này bị người khác nghĩ thành kẻ đi rình coi.

Đầu Vinh Ninh đầy hắc tuyến ngăn chặn tiếng nói muốn điên cuồng hét lên nói, "Con tự mình vào, nhanh lên cho chú!"

Cục cung vẫn lắc đầu như cũ, thuần khiết chớp hai mắt kéo ống quần của hấn, "Không muốn đâu, cha, không cần khách khí với cục cung, cùng đi nha..."

Vinh Ninh cắn răng một cái, không chịu nổi ánh mắt đến từ bên ngoài kia, trong đầu bốc lên một đám lửa, dứt khoát nhắm mắt khiêng thân thể cục cung vọt vào phòng vệ sinh nam.

Hai chân cục cung vùng vẫy, bàn tay nhỏ bé trắng mịn nắm thành quả đấm gỗ lưng Vinh Ninh, khóc rống oa oa kêu to, "Cha chính là đồ cặn bã!"

Người đàn ông khiêng bé gái nhỏ mặc đồ phòng ra như công chúa xông vào phòng vệ sinh nam, đang lúc mọi người tiểu tiện trong chỗ đi tiểu, gương miệng rộng nhìn bộ dáng vô cùng hung dữ của Vinh Ninh cùng đứa nhỏ đang khóc nháo.

Một tình cảnh con gái không nên nhìn, mặt Vinh Ninh đen lại dùng tay bưng kín hai mắt cục cung, hung dữ nhìn đám người đang giải phóng những thứ kia ra phần nộ lên tiếng cảnh cáo.

"Nhìn cái gì vậy! Chưa thấy qua cha mang theo con gái tới phòng vệ sinh nam à! ?"

Mọi người sùng sốt, rồi rít kéo quần lên, rời khỏi nhà vệ sinh giống như tránh ôn dịch.

Vinh Ninh tức giận thở không ra hơi, đành phải đưa cục cung đến phòng kế bên, "Xuyt xuyt đi!"

"Cha là xấu đấy! Cha là người cặn bã!" Cục cung giờ cánh tay lên lau nước mắt tận tình khóc lóc kể lể, "Lại mang cục cung là một xử nữ thuần khiết đáng yêu thiện lương như thế tới nhà vệ sinh nam!"

Mặt Vinh Ninh trừng to dọa người, sắc mặt hóa đen càng thêm lợi hại.

Lộn xộn cái gì, đứa nhỏ tuổi không lớn lắm thế nhưng miệng lại nói xử nữ xử nữ không ngừng, thật không biết cha mẹ của bé làm như thế nào, thế nhưng cái gì cũng nói cho con của mình.

"Cha là đồ tồi!" Cục cung dùng cặp mắt khóc đến sưng đỏ trừng hấn, bàn tay nhỏ bé đập một cái, phòng kế bên bị bé đóng sầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 1.3 : Cha ôm con!

Đứa bé này nói năng thật lộn xộn, tuổi còn nhỏ mà đã không ngừng nói mình là xử nữ, thật không biết cha mẹ bé đã dạy những gì cho con mình nữa.

"Cha thật xấu!" Bé dùng cặp mắt sưng đỏ trừng hấn, bàn tay nhỏ bé vung một cái, cánh cửa bị bé đóng cái rầm.

Vinh Ninh nhìn cánh cửa đóng chặt không chịu mở cũng chẳng còn tâm trạng. Hấn thầm nghĩ phải chăng hôm nay mình ra cửa mà không xem lịch?

Bé ngồi cạnh bồn cầu, mắt không chảy một giọt nước mà kêu la oai oái: "Huhu... cha là người xấu!"

Sau lưng đeo một cái ba lô hình bọt biển.

Bé lấy điện thoại trong túi sách đang rung lên, trên màn hình hiển thị dòng chữ "An cục cung"

Bé chun mũi không nghe mà gửi một tin nhắn. Đối phương chưa kịp phản ứng đã tắt nguồn rồi ném vào bồn cầu.

Sau khi làm xong, bé chu môi, dùng vệ mặt khó chịu ra phòng kế bên.

Sắc mặt cứng ngắt của Vinh Ninh dịu đi. Nhìn gương mặt hồn nhiên của bé mà cảm giác tội lỗi lại trở về: "Bé con à..."

"Hừ!" Không đợi Vinh Ninh nói xong bé đã lắc mông rời khỏi nhà vệ sinh.

Vinh Ninh sờ mũi, thật khác biệt nha! Phụ nữ toàn bộ đều dính lấy hấn, hấn không thể quán quít hấn cả đời vậy mà gặp công chúa nhỏ này mà hấn lại trở nên thâm trầm. Bé đã nóng giận thì chỉ nhìn hấn một cái cũng lười.

Vinh Ninh đi theo bé ra nhà vệ sinh nam mà âm thầm cảm thán.

Dù gì hấn cũng là một người đàn ông đầy đủ tiêu chuẩn, sao mỗi lần đối mặt với công chúa nhỏ này đều không có biện pháp nào vậy?

Ra khỏi cửa, Vinh Ninh nhìn thấy bé đứng trước bồn rửa mặt không nhúc nhích.

Thân hình bé chỉ cao bằng bồn rửa mặt. Nhìn xung quanh thấy có bồn bàn, ngay lập tức bé giơ hai tay kêu: “Chú ơi ôm con lên với, con muốn rửa tay!”

Bồn bàn gập đầu đồng ý, Vinh Ninh cười khẽ đi ngang qua:

“Để tôi làm cho”

“Chào Vinh đại thiếu gia !” Bồn bàn lễ phép.

Vinh Ninh cúi xuống bế bé lên, hỏi: “Vẫn còn tức giận chú à?”

“Hừ!” Bé vẫn lạnh lùng hừ một tiếng.

Tóc bé mềm mại lướt qua ngực Vinh Ninh làm hấn ngra ngứa.

Bé mở vòi nước bắt đầu rửa tay. Vinh Ninh nhìn bàn tay nhỏ dính đầy xà phòng xoa nắn lại với nhau mà cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Vinh Ninh cúi đầu nhìn bé, bỗng hấn thấy trong lòng xôn xao. Cảm giác này làm hấn thấy thật buồn bực.

Rõ ràng hấn chỉ mới gặp bé một khoảng thời gian ngắn nhưng vô tình nội tâm hấn đã chứa tình cảm nhân nhậ với bé, rốt cuộc là vì sao?

Hấn ngẩng đầu nhìn hình ảnh phản chiếu của mình với bé trong gương, một lớn một nhỏ có vài điểm giống nhau làm hấn nhìn tới ngây người.

Bé khoảng sáu bảy tuổi, thật trùng hợp với đoạn ký ức bị hấn lãng quên tám năm trước.

Trong nhà hàng rất đông người, tại sao bé vừa mới xuất hiện đã chạy đến kéo góc áo hấn mà gọi cha?

Tính tình của bé có chút bướng bỉnh nhưng hấn lại không hề ghét bỏ, không lẽ chỉ vì bé được mệnh danh là đứa bé đáng yêu nhất?

Cảm giác nghi hoặc và mê muội làm Vinh Ninh thoáng ngẩn người.

Bé rửa tay xong thì phát hiện Vinh Ninh đang nhìn gương chăm chăm: “Cha...?”

“Ừ?” Vinh Ninh lấy lại tinh thần, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn như đúc ra từ một khuôn với mình, hỏi: “Sao vậy con?”

Vinh Ninh cười xấu hổ, chắc hấn đã suy nghĩ nhiều rồi. Có lẽ, đây chẳng qua chỉ là một sự trùng hợp?

Vinh Ninh bế bé xuống, nói thân nhiên: “Chờ chút một tí rồi chúng ta cùng đi ra ngoài.”

Bé quệt miệng, vẻ mặt không tình nguyện lắm mà bất đắc dĩ thờ dài: “Cũng được ạ!”

Ai bảo chú ấy là ba của mình?!

Vinh Ninh xoa đầu bé, quay lại nhìn thấy khuôn mặt mình trong gương, hấn bị chính vẻ mặt của mình làm cho hoảng sợ, sự dịu dàng, nét mặt thâm trầm tình cảm, vẻ ôn nhu hiền lành trông giống hệt như những người cha khác.

Khóe miệng hấn run lên, gì vậy chứ? Bé gọi mình là cha chẳng qua là vì cha ruột bé với mình có vài điểm giống nhau mà thôi.

Nếu như hấn coi bé là con mình mà đối đãi thì tương lai xa nhau sẽ rất đau đớn.

Vinh Ninh mở vòi nước rửa mặt. Hấn hiểu rõ tính cách mình, khi đã đặt tình cảm vào chuyện gì nhất định sẽ lún sâu vào nó.

Rửa mặt xong, hấn cảm thấy thật nhẹ nhàng khoan khoái.

Vinh Ninh lấy khăn người bồn bàn đưa để lau mặt. Hấn quay lại ngay lúc bé đang kéo góc áo mà gọi:

“Cha..”

“Sao vậy con?” Vẻ mặt Vinh Ninh bất đắc dĩ đáp lại.

Bé vuốt mặt ngáp, khóe mắt còn rịn ra nước:

“Con buồn ngủ quá!” Bé giang hai tay nhìn hấn một cách đáng thương: “Cha ru con ngủ nhé!”

Vinh Ninh đành phải ôm bé vào ngực. Cái đầu nho nhỏ của bé rúc vào vai Vinh Ninh, toàn thân bé thorn mùi sữa nhẹ nhàng quanh quẩn đầu mũi hấn.

Vinh Ninh ôm bé trở về chỗ ngồi. Đêm đã khuya, khách trong nhà ăn giảm đi nhiều.

Nhìn mọi người qua lại, Vinh Ninh không ngừng quan sát. Có lẽ cha mẹ bé đang rất lo lắng mà tìm con.

Có lẽ vì quá mệt, bé nằm trong ngực Vinh Ninh không lâu đã ngủ say. Không một người nào chạy lại cạnh hắn mà nói đây là con của hắn.

Vinh Ninh nhìn đứa bé ngủ say trong lòng, khuôn mặt bé lúc ngủ hơi ửng hồng, làn da mịn màng như bông lụa chọc người ta muốn cung nựng.

Cuối cùng Vinh Ninh đứng dậy, bỏ lại ở chỗ này cha mẹ đang chờ đứa nhỏ nhớ lại suy nghĩ trong đầu của bé.

Hắn để lại họ tên cùng số điện thoại, khi nào cha mẹ bé tới thì trực tiếp liên lạc với hắn.

Tài xế tới đón Vinh Ninh thấy đứa bé nằm trên vai Vinh Ninh thì sợ hết hồn:

“Đại thiếu gia, đây là..?”

Không phải đầu tiên chỉ muốn đi làm quen sao? Vợ chưa cưới nhưng lúc nào lại ôm một đứa bé?

Vinh Ninh cũng bất ngờ, việc này nên giải thích thế nào?

Lòng hắn vẫn còn tức giận chuyện cha mẹ bé để con ở một mình, chẳng còn tâm trạng giải thích với tài xế rằng bé từ đâu tới.

Ánh mắt hắn lại quét qua gò má hồng hồng của bé.

Đây chẳng phải là một đứa bé rất đáng yêu sao, cha mẹ bé nữ lòng nào để bé đứng một mình ở cổng nhà hàng? May thay người nhặt bé là hắn, nếu đổi thành bọn buôn người thì phải làm thế nào bây giờ?

Vinh Ninh càng nghĩ càng tức giận, thật là làm cha mẹ mà không có tí trách nhiệm.

Nhưng... nếu như bé là con mình như suy đoán...

Vinh Ninh không giám nghĩ tiếp, sự thật cũng chỉ có bé biết, hắn tốt nhất là nên trầm mặc.

Tài xế thấy vẻ mặt đại thiếu gia nhà mình trầm xuống, cũng tự biết im lặng.

Xe hơi chạy băng băng trên đường, Vinh Ninh nhìn mặt bé đang ngủ say, hắn lại nghĩ đến vợ, nội tâm dâng lên tình cảm làm hắn thấy sợ hãi.

Có lẽ đứa bé hắn đang ôm trong ngực chính là con ruột của hắn.

Nghĩ vậy, vẻ mặt Vinh Ninh lại càng trở nên khó coi. Không thể nào, điều đó chắc chắn không thể xảy ra!

Mặc dù bình thường hắn không phải là nam nhân trong sạch. Thực tế từ nhỏ đến lớn hắn đều lưu luyến hết bụi hoa này lại lưu luyến đến bụi hoa kia, nhưng đều không giống với lời đồn đại bên ngoài.

Rất nhiều nữ nhân mơ ước đứng bên cạnh hắn. Mặc dù hắn đa tình, nhưng chỉ là chơi đùa, đều có sử dụng biện pháp bảo vệ. Và lại tuổi thanh xuân của hắn đã sớm qua. Những năm gần đây, hắn đều tu dưỡng tâm tính sống qua ngày.

Hôm trước họp định kì ở tập đoàn Đế Không, tư lượng hắn không tốt mới bị chuốc say. Khi tỉnh dậy hắn phát hiện mình đang nằm trên giường, bên cạnh là cô ả to gan thừa dịp hắn say rượu làm loạn. Cô ta không những muốn chiếm tiện nghi của hắn mà còn định lấy móng vuốt của hắn đi thụ tinh nhân tạo.

May mắn hắn tự mình phát hiện sớm mới ngăn được cô ta thực hiện mưu đồ. Giống như trong gia đình, hắn là người có thân phận nên lúc nào cũng phải đề phòng, không được để người khác bắt thóp. Chỉ một phụ nữ bình thường mà cũng mơ tưởng sinh con cho hắn? Thật quá coi thường hắn rồi.

Nhưng nếu đứa bé này không phải con ruột của hắn, vậy vì sao khuôn mặt lại giống hắn? Hay trên thế giới này những người tương tự nhau rất nhiều...

Những người khác không nói, chỉ riêng nhóm nữ minh tinh TVB kia, gương mặt ai cũng giống nhau hại hắn không nhớ rõ ai ra ai, có lúc còn nghĩ rằng những người đó sinh đôi.

Sắc mặt Vinh Ninh ngày càng kém. Ban đêm nhìn khuôn mặt bé như vậy thật làm tâm trạng của hắn không yên.

Hắn vừa trở lại căn biệt thự hai tầng của mình trên danh nghĩa, người được chủ nhân của nhà họ Vinh bí mật phái tới, cũng là người đã sống ở nhà họ Vinh hơn nửa đời-thím Trần liền đứng thẳng người, trên gương mặt hiếm khi để lộ cảm xúc xuất hiện vẻ kính cẩn dành cho hắn, hơi cúi đầu và nói: "Vinh đại thiếu gia "

“Ừ!”

Tâm trạng Vinh Ninh rối loạn chỉ ừ một tiếng, không hề nghĩ ngợi mà đi vào cửa.

Dưới ánh đèn u ám, Vinh Ninh thấy vẻ mặt của thím Trần vụt qua tia kinh ngạc. Ánh mắt bà dừng lại trên bé con đang say ngủ trong lòng hấn.

Đêm đã khuya, bé lại nhắm chặt mắt nên thím Trần xem không được rõ lắm.

Vinh Ninh đi thẳng lên lầu, đến phòng của mình hấn đặt bé nằm trên giường thật nhẹ nhàng rồi đắp chăn cho bé.

Hấn xoay người định đi tắm để tẩy hết bụi bặm cả ngày trời.

Vừa mới đứng dậy, bé đã kéo góc áo hấn, miệng lầu bầu lẩm bẩm không rõ là đang nói gì.

Vinh Ninh giải đầu, đành phải cởi áo ra. Hấn nghĩ thầm có lẽ bé thích hương vị trên quần áo hấn.

Trong mơ hồ, bé cầm áo hấn vừa cởi ôm trong ngực, Vinh Ninh cũng chiều nhìn về mặt bé đang ngủ. Một giây sau, bé lại chán ghét ném áo của hấn đi, xoay người lại mà rừ rì nói: “Thật là hôi.”

“Này!” Vinh Ninh muốn điên cuồng hét lên, trán hấn giật giật, thân thể hấn mà hôi vậy sao?!

Thật là làm cho người ta vừa ghét vừa yêu mà!

Cuối cùng thì bé vẫn không phát hiện, Vinh Ninh rất rõ hét lên với người đang ngủ say sẽ có hậu quả gì.

Cho dù tâm trạng khó chịu nhưng lúc ra khỏi phòng, ngay cả thờ hấn cũng không dám, chỉ nhẹ nhàng bước ra sợ đánh thức bé con.

Lúc đóng cửa hấn cũng đóng rất khẽ, đến khi hoàn toàn rời khỏi phòng Vinh Ninh mới dám thở mạnh một hơi.

Vinh Ninh trừng mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, hai tay nắm thành nắm, bộ dáng căm rắng nghiêng lợi ngay cả chó nhìn cũng phải cụp đuôi.

Hấn đường đường là một người đàn ông như thế này mà cũng bị trẻ con ghét bỏ, thật làm cho tâm hồn trong sáng của hấn bị tổn thương. Sao hấn còn có thể đối mặt với dòng họ tổ tiên cơ chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 2.1 : Chú, chú vậy mà lại phản bội lại tôi!

Hít sâu một hơi, sau khi Vinh Ninh khôi phục lại ánh mắt bình thường của mình, tổng quản của Vinh gia là bà Trần đến bên cạnh hấn: “Cậu chủ”.

Biết rõ cha phái người theo dõi bên cạnh hấn cũng bởi vì chuyện kia, gương mặt Vinh Ninh nghiêm túc, “Đi xuống lầu.”

Trần tẩu không nói thêm lời nào.

Đi xuống lầu, Vinh Ninh để trần nửa người trên, ngồi xuống bắt chéo hai chân hỏi bà, “Vinh Viễn trở lại chưa?”

“Đã trở về thừa cậu chủ” nét mặt bà Trần nghiêm túc trả lời vấn đề của hấn “Còn cậu hai đi công tác ở Mỹ, ngày mai mới về.”

“Ừ.”

Vinh Ninh trả lời một tiếng, không khỏi thờ dài.

Lúc trước vì chuyện của Vinh Viễn, hấn gặp vô số chuyện phiền toái, thật khó khăn mới có thể đưa Vinh Viễn thành đạt như ngày hôm nay, hiện tại Vinh Viễn cũng được xem như là người mẫu nổi tiếng trong nghề, đó là giấc mộng của nó, cuộc đời của nó đều vì suy nghĩ đó mà cố gắng, thân là anh của nó cũng cố gắng hết sức giúp đỡ em mình.

Đến nay đã qua nhiều năm, mặc dù cha hấn ít nhất kiên trì không thích nghề nghiệp của Vinh Viễn nhưng nhìn thấy những cố gắng đó thì ít nhất cũng sẽ không can thiệp vào.

Nhưng mà hấn lại không thể ngờ đã qua vài năm cũng không thể thay đổi suy nghĩ trong đầu của cha hấn.

Ông biết rất rõ hấn làm anh trai, người hấn quan tâm nhiều nhất chính là người em này!

Vì chuyện kết hôn của hấn mà ông lấy Vinh Viễn ra để uy hiếp hấn. ...

Thậm chí còn đem quần gia riêng của ông đến hầu hạ hần, lúc nào cũng theo sát hần không để hần có được một chút thời gian tự do nào.

Chỉ là đối với Vinh Ninh chuyện này so với làm việc một ngày một đêm ở công ty còn mệt mỏi hơn gấp mấy lần.

Vinh Ninh mệt mỏi, bà Trần dùng tiếng nói chuyên nghiệp của mình lên tiếng: “Cậu chủ, ông chủ có điện thoại, dặn cậu trở về nhà gấp.”

“Không trở về.” Không hề suy nghĩ, Vinh Ninh trực tiếp từ chối.

“Dạ, tôi đã rõ.” Bà Trần vẫn dùng lời nói chuyên nghiệp trả lời, sau đó giống như nhà ảo thuật lấy điện thoại nhanh chóng bấm một dãy số đưa cho hần.

“Cậu chủ, điện thoại của ông chủ.”

Vinh Ninh mặt không đổi sắc nhìn thẳng bà Trần, hần biết là bà gọi...

Điện thoại di động đầu bên kia truyền đến tiếng của mẹ hần, “Tiểu tử thú, chuyện hôn sự của con hôm nay phải nói rõ ràng cho mẹ!”

Vinh Ninh đen mặt, bất đắc dĩ cầm lấy điện thoại từ tay bà Trần, mặt của hần đã sắp vụn vỡ thành hình bánh quai chèo.

“Đã có chuyện gì xảy ra? Nghe Lý tiểu thư nói, con có bạn gái, nghe nói còn giả là người yêu?”

Đầu bên kia di động truyền đến tiếng mẹ Vinh hùng hổ quát tháo, âm thanh tăng thêm mấy đề-xi-ben.

“Là Trần tiểu thư, không phải là Lý tiểu thư.” Vinh Ninh cắn răng nhẫn nại trả lời.

“Ừ.” Mẹ Vinh ngay lập tức ổn định lại cảm xúc, tiếng nói trầm ổn: “Trần tiểu thư thì Trần tiểu thư”.

Vinh Ninh ngược nhìn trời, thật quá dã man! Người xem mắt là do mẹ sắp xếp, hần không nhầm tên thì thôi, vì sao ngay cả người mà mẹ sắp xếp mẹ cũng nhớ nhầm?

“Nhắc đến chuyện đó mới nhớ.” Vinh mẹ lập tức nổi giận “Con rốt cuộc đã gây ra chuyện gì? Tại sao Trần tiểu thư nói tình tình con không tốt?”

“Mẹ gọi điện cho con chỉ là hỏi chuyện này sao? Nếu như chỉ hỏi về chuyện này, hôm khác con nói được không, con hôm nay mệt chết đi được.”

Cả đêm qua công ty phát sinh sự cố làm hần cả đêm không ngủ, bây giờ mọi chuyện vẫn chưa được giải quyết, ở Mỹ hiện tại đã là hơn nửa đêm hần làm gì có thời gian cùng Vinh mẹ giải thích rõ chuyện này.

“Con thật là tốt, ra ngoài sống một mình, đã trưởng thành rồi, hoàn toàn không quan tâm đến người mẹ này nữa!”

Vinh mẹ vừa tức giận bây giờ lại khóc lóc kể lể.

“Con tưởng ta sinh con dễ dàng lắm sao? Mang thai chín tháng mười ngày mới sinh ra được con cùng Vinh Viễn, nuôi nấng cực khổ, bây giờ lớn rồi đều ra ngoài sống, một năm không được mấy lần về thăm người mẹ là ta...”

Vinh Ninh nghe tiếng mẹ trong điện thoại tâm tình thấy càng thêm mệt mỏi.

Mỗi lần Vinh mẹ gọi điện thoại đến đều khóc lóc trước mặt hần và Vinh Viễn kể ra những khó khăn lúc xưa như thế nào.

Những lời đó Vinh Ninh nghe đến thuộc lòng.

Thật tốt, nếu ban ngày nhận được cuộc điện thoại này có lẽ Vinh Ninh bức bối ném điện thoại cho tan nát, nhưng buổi tối khi nghe có thể xem nó là một khúc hát ru.

Mất thấy Vinh Ninh lén lút muốn ngủ mà đầu bên kia mẹ Vinh vẫn còn thao thao thuyết giáo, bà Trần tốt bụng nhắc nhở: “Cậu chủ, cậu nên lấy lại tinh thần, trong 20 phút này không nên ngủ gật.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 2.2 : Chú út người vậy mà lại phản bội con!

Thím Trần ho nhẹ vài tiếng, một giọng điệu đầy nghiêm túc nói, "Đại thiếu gia, xin ngài nâng cao tinh thần trong 20 phút này, không nên ngủ gật."

Vinh Ninh chỉ cảm thấy vô cùng phiền muộn. Chợt điện thoại di động vang lên, Vinh mẹ đang nói liên tục rốt cuộc dừng lại điệp khúc 'nhớ năm đó'.

"Vinh Ninh..."

Thay đổi người nghe điện thoại, giọng điệu nghiêm phụ (người cha nghiêm túc) bên kia vừa mới vang lên, Vinh Ninh vốn đang buồn ngủ lập tức biến mất không thấy nữa, mở to mắt tập trung tinh thần lắng nghe, không có lấy nửa phần lơ đãng.

"Cha..."

Lúc cái chữ “cha” cứng nhắc từ cổ họng của hân phát ra, Vinh Ninh cảm giác thân thể mình dường như đã cứng ngắc .

"Ta cũng không ép con nhất định kết hôn với ai, bác Giản của con cũng nói rõ với ta, người làm cha như ta không nên xen vào quân thú, can thiệp quá nhiều đời tư của con."

Vinh Ninh trầm mặc không nói, chuyện Tô Nhất Dạ cùng Giản Dị cũng do Giản Chính Hải dẫn dắt không ít, thế cho nên hân ta mới có thể cải biến được ý tưởng của lão cha mình một chút.

Nhưng... Điều này cũng không có nghĩa là đúng, hân thân là trưởng tử Vinh gia, mà Vinh gia lão gia sẽ mặc kệ hân sống cái cuộc sống tự do mà hân muốn.

"Tuổi của con đã lớn rồi, hồi đó ta ở tuổi con cũng đã sinh ra Vinh Viễn, con thân là trưởng nam Vinh gia, đã sắp bước vào tuổi ba mươi, trên sự nghiệp mà nói có thể xem là thành công, nhưng hôn nhân đại sự vẫn không có chút tin tức gì, sẽ không khỏi bị người nắm lấy đằng chuôi mà thúc ép."

Lời muốn nói Vinh ba ba đều nói sạch, không có chút dây dưa dài dòng, không tính là tận tình khuyên bảo, nhưng cũng không khó nghe giống như trước.

Vinh Ninh kéo kéo khóe miệng, hân hiểu được lời Vinh ba ba nói là có ý gì, chiều này của lão ba hân gọi là lấy lùi làm tiến.

Quả nhiên là, mới vừa rồi là cuộc nói chuyện giữa hai cha con, vừa kết thúc, bên kia liền lập tức công kích đến.

"Đừng tưởng rằng ta không biết rõ con đang định làm cái trò gì." Vinh ba ba hừ lạnh một tiếng, không khí lập tức bị hạ xuống đến mức thấp nhất.

"Đứa bé này còn không phải là do huynh đệ kết nghĩa của con mời tới đi ? Mà cái lí do thoái thác là đồng tính luyến ái cũng là sáng sớm mới nghĩ ra ?"

"Không phải là..." Vinh Ninh vội vàng phản bác, chuyện hôm nay, hân xác thực là không rõ ràng chút nào, không bằng mà nói là chính hân cũng bị làm cho quay vòng đến mơ hồ.

Thậm chí hân cảm thấy “cực cung” kia căn bản cũng không phải là người mà Ngôn Hoan bọn họ phải tới.

"Ha ha..." tiếng cười của Vinh ba ba thật không dễ nghe, thậm chí còn nhiều thêm vài phần kinh khủng... ..

"Đừng nói con thật sự có con gái bên ngoài, liền coi như con thực là người đồng tính luyến ái, ta đây cũng sẽ đem con bẻ thẳng!" (bẻ cong thành thẳng, bẻ dứ quá coi chớ gãy thiệt là đi luôn)

Tiếng nói của Vinh ba ba đột ngột cao lên làm Vinh Ninh sợ run run một chốc, lời nói của Vinh ba ba vẫn là độc đến đáng sợ .

Nhưng mà... Hân thật không có đứa con gái nào , hân cũng không phải là đồng tính luyến ái, hân rốt cuộc phải làm thế nào, mới có người chịu tin tưởng hân nói sự thật ?

"Trưa mai, con gái chú Lê về nước, con bé ra nước ngoài đã nhiều năm , A thị cũng đã có nhiều biến đổi, con cùng con bé đi ăn cơm, thuận tiện xé chiều đưa nó ra đi dạo."

"Con không đi."

Bảo là muốn mang theo con gái chú Lê đi dạo phố, trên thực tế còn không phải là muốn cho hân đi xem mắt sao ???

Cái gì chú Lê, chú Trần, em họ, cháu ngoại gái, hân đều không có hứng thú.

"Con muốn đi cũng phải đi, không muốn cũng phải đi!"

Vinh ba ba đã bắt đầu dùng giọng điệu ra lệnh, nói tóm lại chính là không để cho Vinh Ninh có nửa điểm chần chờ mà cự tuyệt.

Khuya hôm ấy, Vinh Ninh đã bị Vinh ba ba đe dọa hai lần, Vinh Ninh vô cùng buồn rầu , hôm nay đến cùng là bọn họ có định cho hân ngủ hay không ?

"Dạ... Ngày mai con còn phải họp, cái hội nghị kia chính là kế hoạch quan hệ đến việc có được mối làm ăn cùng tập đoàn Đế Không trong năm năm tới hay không... Cho nên..."

Hân chính là không muốn đi, cho dù phải lấy cớ ngày mai là ngày hội nghị cử hành.

"Phải không?"

Vinh ba ba giọng nói từ từ đè thấp, mang theo giọng điệu làm người khác rung mình, "Tốt lắm, Vinh Viễn ngày mai cũng từ nước Mỹ trở về rồi? Dù gì nó cũng là con ta, giấu lại ta cũng đã có bốn năm không có gặp hân, để cho hân về nhà cùng cái người làm cha tiếp xúc thân mật đi..."

Vinh ba ba giọng nói cao lên vài chục đề-xi-ben, làm như đang hỏi ý kiến con trai trưởng, "Con cảm thấy như thế nào?"

Vinh Ninh cứng họng nửa ngày, xem ra Vinh ba ba đã chuẩn bị lấy Vinh Viễn ra mà bắt đầu.

"Cha..."

Giọng nói của Vinh Ninh có chút mệt mỏi, "Đừng đem Vinh Viễn ra khai đao, hân thật vất vả mới đạt được thứ mà hân mong muốn."

"Vô liêm sỉ!" Vinh ba ba tức giận nói, "Vinh Viễn cũng là con trai của ta, chẳng lẽ ta không hy vọng hân tốt sao?"

"Nhưng là... Con không muốn kết hôn."

Đối với hân mà nói, tự do là đáng quý, coi như muốn cùng cô gái nào kết hôn, ít nhất cô gái kia cũng phải là người hân yêu thương thực lòng

Nhưng nếu vì quan hệ hai gia đình, mà hân nhất định phải tìm một cô gái để kết hôn, như vậy hân cùng con rồi mặc người bài bố có gì khác nhau nữa chứ?

"Nhất định phải kết hôn!"

Giọng nói Vinh ba ba trở nên quyết liệt, mắt thấy cả đám bạn cũ của mình đều đã được ôm cháu, đến ngay cả con trai Giản Chính Hải, Giản Di, hiện ở bên người hân đều có hai đứa cháu trai làm bạn, mà hân cùng Vinh mẹ đến cả con dâu còn không có. (câu này có chút lủng củng mn đọc tự hiểu)

Hai con trai hàng năm không ở trong nhà, thật vất vả mới trở lại cũng không nói lời nào mới buổi sáng liền đi, vợ chồng hai người có thể tính là sống bơ vơ không nơi nương tựa không, nhưng mà hai đứa con trai kia cái gì cũng tốt lại không làm họ hài lòng chút nào, lúc nào cũng đem hôn nhân đại sự đùn đẩy về sau.

Bảo chúng nó đi xem mắt, nguyên một đám sắc mặt liền chẳng khác nào bọn họ muốn lấy mạng của chúng!

"Nhưng mà..." Vinh Ninh vẫn muốn căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, "Chú út đã ba mươi sáu, cũng chưa kết hôn, con so với chú út vẫn còn nhỏ hơn bảy tuổi, con làm gì muốn kết hôn!"

Chú út của Vinh Ninh, Vinh Dự, là con trai nhỏ nhất của ông nội Vinh Ninh, so với Vinh ba ba nhỏ hơn những mười mấy tuổi.

Nhắc tới Vinh Dự ai cũng biết hân nổi danh ở A thị là kẻ cuồng công việc điển hình, đừng nói kết hôn, từ nhỏ đến lớn ngay cả cái bạn gái cũng không có.

Thế cho nên đã ba mươi sáu tuổi, đã thành cục trưởng trẻ tuổi nhất ở A thị, hân ngay cả đối tượng kết hôn cũng không chút tin tức.

Không phải là Vinh Ninh muốn cùng Vinh Dự so đo, chỉ là ít nhất hân có thể lấy Vinh Dự làm bia đỡ đạn, chú út còn không kết hôn, hân cũng không cần phải kết hôn.

Ở Vinh gia không thể rối loạn thứ tự trên dưới.

"Phải không?"

Ngữ điệu Vinh ba ba đột nhiên dễ chịu hơn, "Con là nói chỉ cần Vinh Dự kết hôn, con liền kết sao?"

Vinh Ninh biết rõ tính cách của Vinh Dự, lập tức quyết định thật nhanh chóng, "Đúng vậy, chỉ cần chú út kết hôn, con cũng kết hôn, hân không kết hôn, vậy con cũng sẽ không!"

"Tốt lắm"

Vinh ba ba mặt mày hớn hờ nói, "Bắt đầu từ ngày mai, ta với mẹ người mỗi ngày đều sẽ sắp xếp cho con đối tượng kết hôn để con đi làm quen, xem mặt."

"Vì cái gì?" Vinh Ninh không khỏi kêu lên.

Vinh ba ba đến là vẻ mặt đắc ý nói, "Đã quên nói cho người biết, chú út của con đã muốn kết hôn, hân hy vọng sang năm sẽ tổ chức hôn lễ."

Vinh Ninh trầm mặt.

Sau nửa ngày trời mới tỉnh táo trở lại, rốt cục mở miệng, giọng nói có chút nghẹn lại, "Không thể nào?"

Hân hiện tại ngoại trừ có thể nói ra ba chữ kia, cái khác hân hoàn toàn không biết nên mở miệng như thế nào.

Không đợi Vinh ba ba mở miệng, Vinh Ninh lần nữa nói, "Cha, không nên đùa như vậy, ngài không phải là muốn cho con nhanh chóng kết hôn mà lấy hôn nhân của chú út nói đùa chứ? Nếu để cho chú út biết được chuyện này, chú út sẽ rất tức giận."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 3.1: Chú út người vậy mà lại phản bội con!

"Cha, đừng đùa nữa, người chỉ là muốn ép buộc con kết hôn thôi mà lại đem hôn nhân đại sự của chú út ra làm trò đùa sao? Nếu chú út biết, chú ấy sẽ rất tức giận."

"Vô liên sỉ!" bộ râu của Vinh ba ba rung rung trềng mắt nói, "Con nghĩ rằng ta sẽ đem hôn nhân của chú út con ra làm trò chơi sao?"

Vinh Ninh suy nghĩ một chút, kết quả đó chính là - - đương nhiên không thể nào!

Vinh ba ba dù có biến thái cỡ nào cũng sẽ không thay đổi đến độ này.

"Trưa mai nghe điện thoại ta gọi đó!"

Điện thoại di động truyền đến tiếng kêu, Vinh Ninh cầm di động nửa ngày cũng không lấy lại tinh thần.

Hắn đã cắt lòi của Vinh ba ba, nếu như chú út Vinh Dự kết hôn, như vậy hắn cũng phải kết hôn...

Xem ra lần này là tránh cũng không thoát.

Không hiểu sao hắn cảm thấy phiền lòng, phiền nhất chính là Vinh Dự, chú ấy cũng dám kết hôn, cũng dám kết hôn a... Cũng không dám nói cho hắn biết một tiếng liền muốn cùng phụ nữ kết hôn rồi? !

Vinh Ninh ghen một bụng khí, nghĩ đến chuyện vừa nãy. Cảm thấy di động trong tay hết sức không vừa mắt, hung hăng ném di động xuống đất, lập tức vỡ thành hai nửa.

Hai mắt thím Trần nhắm lại, sau đó chậm rãi mở ra, ngồi xổm người xuống đất nhặt lên mảnh vụn của di động mà Vinh Ninh vừa ném.

"Đại thiếu gia, đêm đã khuya, người nên đi nghỉ ngơi."

Vinh Ninh liếc mắt nhìn thím Trần một cái, thím Trần làm ngơ với ánh mắt ai oán của hắn, chậm chạp lui xuống, trở về trong phòng mình.

Vinh Ninh cảm giác đầu mình muốn nổ tung.

Tâm tình phiền muộn, lấy tay cào loạn đầu tóc, thở dài một tiếng rồi chậm rãi lên lầu. Đi đến gian phòng của mình, tay chạm vào cánh cửa mới chợt nhớ tới cục cưng vẫn còn ngủ ở trong phòng của mình.

Nhìn qua cánh cửa, Vinh Ninh lại thở dài, âm thầm cảm khái, "Làm một đứa bé thật tốt, ít nhất trẻ con sẽ không bị cha mẹ bức hôn."

Hắn thật muốn trở lại tuổi thơ của mình, đáng tiếc thời gian vĩnh viễn chỉ biết trôi đi thật nhanh không bao giờ quay lại.

Vinh Viễn không có ở đây, gian phòng của mình lại bị cục cưng chiếm giữ. Vinh Ninh đành phải đến phòng của Vinh Viễn, lấy ra áo tắm đang treo trong tủ quần áo của Vinh Viễn. Vinh Ninh cởi bỏ hết đồ trên người mình xuống, mang theo áo choàng đi vào phòng tắm.

Hơi nước phả ra ẩm áp, bao quanh thân thể của Vinh Ninh.

Mỗi khi hắn tắm, chạm vào dòng nước ấm nóng, mọi căng thẳng mệt nhọc đều biến mất không thấy, cảm giác thật thoải mái.

**

Thân mình dần chìm vào trong nước, Vinh Ninh nhắm hai mắt lại, hưởng thụ dòng nước ấm áp từ vòi hoa sen.

Rầm một tiếng vang lên, cửa kính bị người khác đẩy ra, Vinh Ninh cảm thấy có chút cảm giác mát mát. Quay đầu nhìn lại, thấy một bóng dáng nho nhỏ đang đứng ở trước cửa.

Hắn nghe được một tiếng gọi ngọt ngào, "Cha..."

Vinh Ninh hóa đá lần nữa, đối diện với ánh mắt buồn ngủ mông lung, cầm lấy bàn tay nhỏ bé, tay còn lại vịn về mặt cục cưng, hắn cảm thấy máu trong người đều nóng lên.

Giống như thiếu nữ bị người rình trộm, Vinh Ninh nhanh chóng chạy đến sau lưng cửa kính, cầm áo choàng tắm che kín bộ vị trọng điểm của mình.

"Cục cưng không phải là đang ngủ sao? Tại sao lại tới đây?"

Cục cưng ngáp, trong hốc mắt còn tràn ngập giọt mồ hôi nước, "Cục cưng sau khi tỉnh lại liền nhìn không thấy cha ..."

"Ra... Ra... Ra..." Một chữ nhảy đáp nhiều lần, Vinh Ninh mới rốt cục nói ra được câu hoàn chỉnh, "Ra ngoài... Chú đang tắm, tắm rửa xong lại tìm cục cưng được không?"

Thật xấu hổ, may mắn đây là đang ở nhà hắn, nếu là ở bên ngoài, hắn chẳng phải mang tội danh... làm chuyện xấu với trẻ con sao? !

"Cha không có ngực còn cái gì đáng để xem sao? ."

Cục cưng liếc hắn một cái, nhìn qua cánh cửa kính mờ mờ thấy được cha đang vội vàng hấp tấp cầm áo choàng tắm che thân thể.

Vinh Ninh không nhịn được kêu rên, hắn không phải phụ nữ, nếu có ngực lớn như lời cục cưng nói, chẳng phải hắn thành yêu tinh sao?

"cục cưng ngoan ngoãn, ra ngoài chờ chú, chú lập tức ra ngoài cùng con."

Vinh Ninh vội vàng chỉnh lại tư thế cho thấy hắn là một người đàn ông, làm sao có thể để một bé gái trước mặt ** cả người... Dù hắn thật sự là cha của bé, lễ nghĩa, lễ sĩ cũng không cho phép a!

"Biết rõ ." Cục cưng chu chu miệng, oán giận Vinh Ninh, dù sao đều là cha con cần gì phải tính toán chi li .

Cục cưng xoay người, Vinh Ninh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ngược lại cục cưng quay đầu lại lần nữa, nhìn về phía hắn khẽ cười xấu xa.

"Nhưng mà... Cha! Cái mông của người ưỡn lên thật là ngạo nghễ ."

Đầu óc Vinh Ninh choáng váng nửa ngày, đợi đến lúc hoàn toàn không thấy bóng dáng cục cưng, lúc này Vinh Ninh mới có phản ứng lại.

Vinh Ninh xấu hổ mặt đỏ tới mang tai.

Cái kia cái gì... Cái kia cái gì...

Hắn lại bị một đứa bé gái chỉ có sáu bảy, tuổi đùa giỡn? !

Vinh Ninh vội vàng chỉnh sửa lại áo choàng, đầu tóc cũng còn ướt nhẹp ra khỏi phòng tắm.

Trong phòng yên tĩnh, cục cưng đang ôm gối bông đứng trước giường, trên người mặc chiếc váy công chúa màu hồng phấn.

"Cha..." Cục cưng chạy chậm đến bên người Vinh Ninh, ôm chân của hắn.

Vinh Ninh ngồi xổm xuống, xoa đầu cục cưng, "Cục cưng có muốn tắm không?"

Cục cưng lắc đầu nói, "Ma ma không có ở đây, cục cưng sẽ không cùng cha tắm rửa."

Vinh Ninh lú lờ, hắn vốn dĩ không có suy nghĩ muốn cùng cục cưng tắm có được hay không? Tại sao lời nói trong miệng cục cưng nói ra, lại làm cho mình có cảm giác, mình là một tên biến thái?

Một lát mới nhớ, lời vừa rồi cục cưng nói cuối cùng là có ý gì. Có lẽ có thể tìm được cha mẹ cục cưng đến cùng là ai.

"Đúng rồi, ma ma cục cưng tên gì? Ta nhờ người khác giúp cục cưng tìm ma ma được hay không?"

Mất cục cưng đảo vài vòng, nhìn Vinh Ninh le lười một cái, "Con không nói cho cha đâu!"

Vinh Ninh thuận thế cúi đầu xuống, cảm thấy lòng tự tôn bị tổn thương nghiêm trọng...

Hắn thật sự là người tốt, không phải là bại hoại, vì sao cục cưng không chịu nói tên của mẹ bé với mình?

Vinh Ninh ngẩng đầu nhìn gương mặt non nớt của cục cưng. Hiện tại đã rất muộn, cục cưng cũng đã ở nhà của hắn, về chuyện của cục cưng ngày mai hỏi bé cụ thể là được.

Hắn có thật nhiều rất nhiều vấn đề muốn hỏi bé.

"Cực cung! Tại sao không ngủ được? Có mệt không?"

Vinh Ninh nhìn đồng hồ treo trên vách tường, đã mười hai giờ đêm.

Đôi mắt của cực cung sáng long lanh, tựa như là sao trên trời chọi lóe.

Tay nhỏ bé của nàng kéo áo choàng trùm Vinh Ninh, do dự một hồi, "Cực cung muốn nghe chuyện xưa."

"A?"

"Trước khi cực cung ngủ,ma ma sẽ kể chuyện xưa, cực cung cũng muốn cha kể a!"

"Àn..." Vinh Ninh cảm thấy có chút khó khăn, nói đến chuyện xưa gì gì đó, sự thật là hắn chưa từng kể cho ai nghe bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Cực Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 3.2: Vậy mà... lại bị bé đùa giỡn??

Nói về chuyện xưa gì đó, hắn đúng là chưa bao giờ kể chuyện cho bé nghe. Nhìn ánh mắt bé cầu xin, hắn không nỡ từ chối.

Đứa bé đáng thương, cha mẹ đều không ở bên cạnh, ngay cả chuyện xưa cũng không được nghe.

Vinh Ninh dừng lại hồi tưởng, ôm bé đến giường rồi đặt bé xuống: "Được, chủ sẽ kể chuyện cho con nghe"

Bé mặc váy công chúa có chút bất tiện, lúc ngủ mà mặc váy sẽ không thoải mái.

Nhưng trong nhà lại không có phụ nữ để thay đồ cho bé, Vinh Ninh đi tới tủ quần áo, lấy đại một chiếc T- shirt trắng cho bé mặc.

Hắn sợ nam nữ không tiện, nhất là lúc bé trưởng thành sẽ nhớ lại, thừa dịp bé thay quần áo, Vinh Ninh xoay lưng lại không nhìn.

"Thay xong chưa con?"

"Rồi ạ!"

Khi Vinh Ninh quay lại lần nữa, bé đã mặc xong áo T-shirt. Vì áo quá lớn nên toàn bộ người bé đều được bao bọc lại như bánh chưng.

Bé cuối đầu nhìn mình áo T-shirt trên người cũng không cảm thấy khó chịu nên ngoan ngoãn nằm bên phải giường, một tay ôm ba lô bọt biển, tay kia giờ lên cao:

"Cha ơi nằm ngủ với con!"

Vinh Ninh nằm xuống cạnh bé, tắt hết điện, lấy lap top đặt trên tủ đầu giường, tìm truyện cổ tích dành cho trẻ em, vuốt đầu bé hỏi: "Con muốn nghe truyện gì?"

"Truyện nào cũng được ạ!"

"Sao cũng được à.." Vinh Ninh mở trang web "Chú kể truyện Bạch Tuyết được không?"

"Con không thích truyện này ạ" Bé từ chối: "Không phải là truyện Bạch Tuyết bị mẹ ghẻ ngược đãi, sau đó lại ở cùng với hoàng tử sao?"

Vinh Ninh giật giật khóe mắt, còn nhỏ mà đã biết Bạch Tuyết cùng hoàng tử...

Xem ra cha mẹ bé giáo dục rất thành công.

"Vậy truyện người cá nhé?"

"Không ạ, biến thành bọt biển có gì tốt đâu chứ?"

"Cô bé bán diêm?"

“Kết thúc chị ấy phải chết mà?”

“Alice lạc vào xứ sở thần tiên”

Bé nhìn Vinh Ninh một cách xem thường: “Đó chỉ là giấc mộng”

Vinh Ninh hết nói nổi, trên mặt mang nụ cười khổ “Chú muốn hỏi con một vấn đề”

“Chuyện gì ạ?”

“Rốt cuộc con bao nhiêu tuổi?”

Bé cúi đầu ngón tay trắng nõn như tuyết giờ lên: “Con bảy tuổi”

“Thật không vậy? Ha ha...” Vinh Ninh cười mỉa, hắn còn tưởng bé đã hai mươi bảy tuổi rồi chứ. Mới bảy tuổi đã biết nhiều vậy rồi, ngay cả hắn cũng phải sợ hết hồn.

“Vậy rốt cuộc con muốn nghe truyện thể loại gì?”

Bé ngẫm nghĩ một chút rồi trả lời: “Một chiếc giày thêu này, bộ xương màu trắng này, trái tim màu đen này...”

"Ngừng!" Vinh Ninh dùng tay ra hiệu, nghe thấy tên cũng biết những thứ kia chắc chắn là tiểu thuyết dọa người! Đầu thích hợp cho trẻ nhỏ nghe? Ngay cả người lớn cũng sẽ sợ nữa là?!

Vinh Ninh quyết định, bắt đầu thách thức với truyện xưa, ánh mắt nhìn thẳng tập trung, cười lạnh nói:

“Trước kia có một cặp đôi thề hẹn sẽ yêu nhau cả đời, nhưng người con trai phải đi nghĩa vụ quân sự. Vậy nên hắn lập lời thề với người con gái, trao cho cô một chiếc nhẫn kim cương và hứa hẹn rằng ba năm sau quay lại sẽ dùng chiếc nhẫn ấy làm đám cưới.”

“Tám năm dài rồi cũng trôi qua, người con gái vẫn một lòng chờ đợi chàng trai, nhưng đợi hoài người con trai cũng không về. Cuối cùng vì quá tuyệt vọng cô ném chiếc nhẫn kim cương vào biển rộng, rồi quê hương đi xa.”

“Sự thật rằng người con trai cũng đợi cô gái ấy, chỉ là người con gái hiểu nhầm địa điểm hẹn ước, vì vậy nó mãi mãi trở thành hối tiếc trong lòng.”

“Chàng trai vì quá đau lòng cũng rời khỏi nhà đi câu cá... con đoán xem hắn câu được cái gì?”

Vinh Ninh quay đầu hỏi, bé chớp đôi mắt to trả lời: “Chắc chắn là chiếc nhẫn!”

“Không phải...” Vinh Ninh đắc ý cười.

Sắc mặt bé tối đi, nhếch môi cười tà: “Đó chắc là thi thể của cô gái!”

“Cũng không phải...” Vinh Ninh lắc đầu.

“Vậy là cái gì” Bé đã mất hứng thú đoán đáp án cuối cùng

.

“Đáp án chính là...” Vinh Ninh cố ý thừa nước đục thả câu, kéo giọng thật dài rồi mới mở miệng: “Là bánh mật!”

Bé sững sờ, nhìn Vinh Ninh nghi hoặc. Vinh Ninh đeo kính nhìn chằm chằm laptop, một lúc sau bỗng “Phụt” một tiếng bật cười.

“Ha ha... mắc cười quá!”

Vinh Ninh hưng phấn tiếp tục kể chuyện trên mạng nhìn sang cười nói:

“Một con hươu đang di chuyển, càng đi càng nhanh, cuối cùng nó biến thành đường hươu cao tốc !!!”

“Ha ha ha...”

“Còn nữa... Có một ngày Tiểu Cường hỏi ba hắn: Ba ơi, con có phải là một đứa trẻ ngốc không ạ? Ba hắn trả lời: Đứa bé ngốc, con sao lại là một đứa ngốc được chứ?”

“Ha ha ha... mắc cười quá!”

“Rau cần đang di chuyển, chợt cảm thấy bụng rất đau. Tiếp theo “Cạch” một tiếng, con đoán xem hắn kéo cái gì đến đây?”

“Không biết chứ gì? Đó chính là cần phân a bởi cần phân nghĩa là chăm chỉ đó! Hỏi lại rau cần phân có màu gì? Đáp án chính là màu vàng, bởi vì: Cần

phân hoàng như Tần Thủy Hoàng nha!”

... ..

Vinh Ninh cười lạnh tự nói tự trả lời, cười đến bụng cũng bắt đầu đau, bé thì nhảm chán ngáp dài không biết chuyện này có gì đáng cười?

Đến bây giờ bé cũng không nghĩ cha của mình lại ngây thơ như vậy, ngây thơ đến mức chỉ số thông minh thoái hóa chỉ như một em bé sơ sinh.

Bé cắt đứt bộ dạng cười ấy của Vinh Ninh:

“Cha, người có thể im lặng lại không? Quấy rầy con đang ngủ.”

“...” Vinh Ninh im lặng, nhìn bé kéo áo choàng tắm của mình mà nhắm mắt nghiêng người qua, hần vừa buồn cười vừa tức giận.

Hần không những bị bé đùa giỡn mà còn bị ghét bỏ a.

Đóng laptop lại, bé nằm ổ bên cạnh hần hết như mèo con vừa sinh ra, nhắm mắt im lặng ngủ.

Thật không nhìn ra đây là một đứa trẻ bảy tuổi, bé bức hần thiếu chút nữa là thành người điên rồi.

Vinh Ninh chỉnh ánh sáng tối lại tạo cảm giác thật nhu hòa, hần nằm bên cạnh bé, một nhỏ một lớn cạnh nhau người ngoài nhìn vào thật giống đôi cha con yêu thương nhau.

Vinh Ninh nhắm mắt lại nhẹ giọng nói: “Ngủ ngon...”

“Đạ...” Bé râm rì nói một tiếng “Cha à con là con gái của cha đấy, cha đừng làm loạn nha!”

Vinh Ninh co giật khòe miệng, đứa bé này thật không đáng yêu tí nào.

Vinh Ninh nhắm mắt lại nhẹ giọng nói, "Ngủ ngon."

(Đại ca, làm ơn hãy hiểu thế nào gọi là lễ nghĩa liêm sỉ!)

Vừa mới thiêu thiêu ngủ, Vinh Ninh đã bừng dậy.

Chóp mũi thoang thoang mùi sữa thơm đặc biệt của trẻ em, ngọt ngào mà không dầu mỡ.

Một đêm không mộng, lại ngửi hương vị ngọt ngào, lần đầu tiên Vinh Ninh dậy trễ. Nói là dậy trễ chứ thật ra là có người nắm lấy tay hần kéo khỏi giường...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 4.1: Anh à, xin cho biết thế nào gọi là lễ nghĩa liêm sỉ!

Editor : Nhan Như Song

Một đêm không mộng, lại ngửi hương vị ngọt ngào, khiến Vinh Ninh lần đầu tiên dậy trễ. Nói là dậy trễ chứ thật ra là có người nắm lấy tay hần kéo xuống giường...

Vinh Ninh bị người khác kéo xuống giường, thiếu chút nữa cái eo già của hần đã gãy.

Đang ngủ thì bị người khác quấy rầy, Vinh Ninh hết sức khó chịu, vượt vượt cho đôi mắt buồn ngủ tỉnh táo, thẹn quá hoá giận nhìn qua đầu sỏ kéo mình xuống giường!

Mới vừa thấy rõ ràng người kia đến cùng là ai, Vinh Ninh nhất thời cứng họng, con tức cũng dừng lại ở trong cổ họng không dám phát câu.

Người chẳng nói gì cả đã kéo hần từ trên giường xuống chính là chủ nhân của căn phòng này - Vinh Viễn.

Vinh Viễn tức giận thở không ra hơi, trên giường còn có đứa trẻ sáu bảy tuổi đang nằm, hắn cũng không tiện phát câu.

Đành phải mở to đôi mắt đỏ đầy tia máu nhìn chăm chăm hắn, một lần một lần lại một lần.

"Vinh Viễn?"

Vinh Ninh lập tức tỉnh táo lại, gỡ đầu của mình, từ trên mặt đất đứng lên, ngáp nói, "Tại sao sớm như vậy cậu đã trở lại?"

Vinh Ninh không đứng được, vừa đứng lên Vinh Viễn càng tức giận sắp nổi điên, cánh môi tức đến run lấy bấy, duỗi ngón tay ra chỉ đại ca của hắn, hơn nửa ngày cũng không nói một câu.

"Anh... Anh... Anh..."

"Sao vậy?"

Vinh Ninh vẫn còn đang buồn bực, chỉ là ngủ ở trên giường Vinh Viễn mà thôi, lúc nhỏ, hắn còn ôm Vinh Viễn ngủ chung đấy.

Anh em ruột, cần gì vì vấn đề chỗ ngủ mà phát hỏa chứ?

Vinh Viễn khẽ thở dài một hơi, ánh mắt từ trên người Vinh Ninh dần dần dời xuống phía dưới, cắn hàm răng, đầu lưỡi như sắp thoái hóa nhìn hắn.

"Anh... Mặc quần áo vào trước đi."

Vinh Viễn thật muốn rống lên!

Vinh Ninh cúi đầu nhìn bộ dạng của mình, ngày hôm qua lúc ngủ còn mặc áo choàng tắm, đến khi mình tỉnh lại, vậy mà toàn thân xích lỏa, ngay cả áo choàng tắm cũng biến mất không thấy bóng dáng.

Ngẫm lại chắc là do cục cưng kéo áo choàng tắm của hắn lúc ngủ, vì tư thế ngủ của mình cũng không tốt lắm, cho nên sau khi tỉnh lại thì biến thành tình cảnh như vậy.

Vinh Ninh ôm đầu, cầm lấy áo choàng tắm nằm phân tán trên giường, ngáp lần nữa rồi mặc vào.

"Thật ồn ào..." Âm thanh của hai anh em Vinh gia đánh thức cục cưng đang ngủ say. "Cục cưng đang kia a..."

Cục cưng xoa mắt, chu miệng hết sức bất mãn nhìn hai người lớn đã đánh thức mình.

"Đại ca..." Vinh Viễn rốt cuộc nói ra, ngẫm lại thì đã lãng phí hơn nửa ngày, rốt cuộc là nên gặm thét tốt, hay im lặng tốt đây.

Cuối cùng hắn vẫn lựa chọn tiếng gầm gừ trầm thấp, chỉ vào đầu của Vinh Ninh.

"Em vẫn cho rằng anh là người tốt, cho dù thỉnh thoảng có lảng nhãng, nhưng ít nhất cũng sẽ không làm chuyện gì trái với lệ thường, nhưng thế nào em cũng không nghĩ tới... Thế nào cũng không nghĩ tới..."

"Hả?" Vinh Ninh bị lời nói của Vinh Viễn làm cho kinh hãi ngẩn người.

Đứa em này của hắn rốt cuộc muốn nói gì với mình chứ?

"Nhưng thế nào em cũng không nghĩ tới, đại ca anh thế nhưng lại có sở thích luyện đồng! Ngay cả đứa bé nhỏ như vậy anh cũng không buông tha!"

"Hả?"

Vinh Ninh há to miệng nhìn Vinh Viễn, cảm giác, cảm thấy mới vừa rồi giống như tai mình thính, hoặc xuất hiện ù tai...

Thế nên hắn giống như nghe được lời nói từ trong miệng Vinh Viễn cùng sự thật không tương xứng.

"Anh còn giả ngốc! Đứa nhỏ này..." Vinh Viễn chuyển đổi góc độ, chỉ tới chỗ cục cưng mắt buồn ngủ mông lung. "Đứa nhỏ này rốt anh mang đến từ nơi nào? Còn ở trên giường của em.. Trên giường của em.. Làm.. Làm lại chuyện đó!"

Cục cưng hiển nhiên bị giọng nói cùng động tác của Vinh Viễn dọa sợ, vừa mới tỉnh, liền đụng phải loại tình cảnh này.

Cục cưng bịt cái miệng nhỏ nhắn, trong hốc mắt tràn đầy nước mắt, lại oa oa một tiếng khóc rống lên.

"Oa... Cục cưng sợ hãi, cục cưng sợ hãi!"

Vinh Ninh bị như vậy cũng không biết làm sao, sức lực toàn thân giống như bị người rút sạch, mơ mơ màng màng hoàn toàn không biết tình hình đang phát triển này đến cùng là có chuyện gì xảy ra.

"Đại ca! Đến cùng anh có biết cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ hay không!"

Bộ dạng của Vinh Viễn hận không thể uốn nắn hần, cả đôi mắt gạt đi bị ai lại quay về tức giận.

"Việc đó..."

"Hừ!"

Không đợi Vinh Ninh nói ra nửa câu, Vinh Viễn đã phát tay áo rời khỏi, cửa bị hần đóng sập lại thật mạnh, dọa cục cưng cùng Vinh Ninh nhảy dựng.

Tiếng khóc của cục cưng im bật khi Vinh Viễn rời khỏi, khóc mệt, lại nằm trên giường chuẩn bị ngáy ngủ.

Vinh Ninh đại ra một lát cuối cùng nghĩ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến Vinh Viễn hiểu lầm, không nhịn được đau lòng nhức óc...

Chẳng lẽ khuôn mặt hần lớn lên thật biến thái sao?

Lòng tự trọng bị người đả kích xuống mức thấp nhất lần nữa, Vinh Ninh suy yếu ngồi bên giường, lòng của thiếu niên bị thương, thật lâu không thể bình tĩnh.

Nghiêng thân thể đi, nhìn cục cưng nằm một bên, thụy dung trung lại kẹp lấy nước mắt.

Nghiêng đi thân thể, nhìn xem nằm ở một bên cục cưng, sắc mặt trong lúc ngủ lại mang theo nước mắt.

Vinh Ninh mỉm cười vuốt bộ mặt bé khi ngủ, "Đều nói đứa trẻ là món nợ đời trước của cha mẹ, không nghĩ tới lời nói này thật đúng là như vậy."

Lời mới vừa nói ra khỏi miệng, Vinh Ninh khẽ sùng sốt, mới một đêm, hần nghiễm nhiên xem mình là cha của cục cưng.

Vinh Ninh nhìn bé, lập tức mỉm đôi môi lại, khoe miệng lộ ra nụ cười khổ sở.

Chuyện tình cảm, hần xem qua quá nhiều, không được dễ dàng phóng ra thực tâm của bản thân, chính mình hoàn toàn không có lòng tin đạt được một khắc kia.

Tình bạn, tình thân, cho dù là tình yêu cũng thế, một khi tiếp tục hãm sâu, đạt được cũng không phải như mình muốn, vậy thì sẽ thất vọng.

Trên mặt của Vinh Ninh không còn treo nụ cười, đường cong khoe miệng của hần dị thường cứng rắn băng lãnh.

Hần đúng là người tốt, thấy đứa trẻ lạc đường, không tìm thấy cha mẹ, phát ra tình thương hiền lành của cha đó là chuyện rất bình thường.

Vẫn là xem cục cưng như đứa bé bình thường mà đối đãi là tốt rồi, vạn nhất thực sự là tình cảm cha con, như vậy trong tương lai, nếu cục cưng không phải là con của mình, mà hần và cục cưng ly biệt sẽ khiến chính mình càng thêm cảm thấy thống khổ.

"Cục cưng, ngủ đi." Vinh Ninh nói ra âm thanh dịu dàng, từ từ rời khỏi bên giường, yên tĩnh ra khỏi phòng.

Thờ dài một hơi nói, "Vẫn nên mau chóng giải thích với Vinh Viễn, tại sao bản thân có thể dễ dàng tha thứ cho đứa em từ nhỏ thương yêu nhất, xử oan chính mình có sở thích luyến đồng?"

Cục cưng đợi đến khi Vinh Ninh đi rồi mới từ từ mở hai mắt ra, giao hoạt mỉm cười nhìn cửa phòng, nhẹ nhàng đứng lên từ trên giường.

Kéo ba lô ra, từ bên trong móc ra bút vẽ cùng giấy vẽ.

Chữ viết cùng bức tranh có ý nghĩa không rõ vẽ trên giấy dường như chỉ có bé mới có thể hiểu.

Cục cưng nhìn bức tranh mình vẽ ra, tay hướng về nó tạo thành hình chữ 'V'.

Kế hoạch thứ nhất cuối cùng đã thành công.

"Tôi nói..."

Vinh Ninh vừa mới xuống lầu, thì nhìn thấy Vinh Viễn cầm di động cũng không biết đến cùng là đang gọi điện thoại cho ai.

"Tôi muốn dọn nhà, lập tức, ngay lập tức! Nhanh lên!"

Vinh Viễn tức giận bỏ hết tất điện thoại di động, tâm tình phiền muộn đi tới đi lui trong phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 4,2: Anh hai , cho hỏi cái gì gọi là lễ nghĩa liên sỉ!

Vinh Viễn hò hét tắt điện thoại di động, tâm tình phiền muộn ở phòng khách đi tới đi lui.

Hắn nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến, mình chẳng qua chỉ tham gia một nghi thức tiếp đón khách quý ở Mỹ thôi, tại sao vừa về đã đụng phải sự tình này?

Anh hai từ nhỏ đến lớn, đối với mình tốt nhất, Anh hai luôn ân nhân của mình thế nhưng có thể trong một tuần mình đi, có thể phát sinh ra hành vi biến thái đó?

Khiến hắn làm sao mà chịu nổi!

"Vinh Viễn..."

Vinh Ninh đen mặt nhìn hắn, "Em muốn chuyển đi sao?"

"Hừ!" Vinh Viễn hừ lạnh một cái với Vinh Ninh, ngồi trên sofa, "Tôi với anh không có quan hệ!"

Vinh Viễn hai tay ôm ngực, đầu dựa ghế vào nghiêng qua một bên, không nhìn tới anh hai của mình đang có biểu cảm thế nào.

Hiện tại... Hắn không muốn nói chuyện với hắn ta!

"Em muốn đi nơi nào? Chẳng lẽ em cho rằng anh hai ruột thịt của mình là một người biến thái?"

Vinh Ninh ngồi xuống kế bên Vinh Viễn, Vinh Viễn lập tức nhảy đến ngồi ở một cái ghế sofa khác, "Cách xa tôi một chút!"

Sau đó lại nghĩ tới những thứ gì, cau mày nói, "Tôi đã tận mắt nhìn thấy!"

Nó sao lại tận mắt nhìn thấy!

Vinh Ninh đầu bốc lửa, "Anh cùng cục cưng nằm cùng một cái giường, em liền cho là anh làm ra cái chuyện không bằng người với cục cưng sao?"

"Cục cưng là do anh ở trên đường tìm được , bé không thấy cha mẹ, anh lại không thể bỏ mặc bé ở ngoài?"

"Cho nên cũng chỉ phải đón bé về nhà, chuẩn bị hôm nay đi báo cảnh sát, đem cục cưng trả cho cha mẹ bé."

Không muốn nghe Vinh Ninh nói chuyện, Vinh Viễn cầm lấy điều khiển từ xa mở ti vi, trong ti vi lại đang đưa tin tức.

"Ngày mười hai tháng ba, thành phố B huyện Mã Lan có một nam thanh niên khoảng hai mươi tám tuổi đang lừa gạt một bé gái bảy tuổi bị lạc mất ba mẹ, sau đó mang về nhà làm những hành vi hèn hạ với đứa bé đó. . Tiết..."

Cái gì gọi là khổ mà không nói được?

Vinh Ninh cuối cùng cảm nhận được điểm này.

Hai anh em họ Vinh nhìn tin tức phát trên truyền hình lập tức đen mặt.

Vinh Viễn lập tức đổi đài, đài truyền hình đang đưa một tin tức khác ở thành phố A.

"Thành phố A, một người đàn ông họ Ngô say rượu làm chuyện thất đức, ở đầu đường cưỡng chế một bé gái . Bé gái mới sáu tuổi, chuyện sau đó bị kiểm . Xem xét. . Cơ . Quan kể đến pháp. . Viện, đối với lần này,tên họ Ngô tự xưng là bởi vì chứng kiến trẻ em ở bên đường bị lạc, cho rằng bị lạc mất cha mẹ, sau đó trợ giúp, ai ngờ bé gái phản kháng, từ đó..."

Tin tức đằng sau nói những thứ gì, Vinh Viễn, Vinh Ninh đều nghe không rõ ràng lắm.

Vinh Viễn yên lặng tắt tv, một lần nữa cầm điện thoại gọi số, điện thoại di động đầu kia tiếng chuông im bật, xuất hiện một chàng trai vừa mới tỉnh với giọng lười biếng.

"Ai?"

"Kìng sao?"

"Làm sao a? Sáng sớm gọi điện thoại cho tớ làm gì!"

Vinh Viễn không muốn châm chọc, hiện tại đã muốn đến trưa, sớm đã vượt qua cái gọi là buổi sáng.

"Tớ bây giờ lập tức đến nhà cậu, coi như cậu bị đăng báo là đồng tình luyện ái cũng không sao, bắt đầu từ hôm nay chúng ta coi như là bạn cùng phòng."

"Hả? Cậu nói cái gì?" Kìng có chút mông lung, lời hắn nói nghe chưa rõ lắm.

"Hẹn gặp lại."

Không đợi điện thoại di động đầu kia có phản ứng gì, Vinh Viễn cúp điện thoại, cầm lên túi du lịch ở đầu ghế sofa bên kia còn chưa kịp mở.

Hắn phải đi, lập tức, lập tức, càng xa càng tốt.

"Vinh Viễn!"

Vinh Ninh giữ chặt cánh tay Vinh Viễn, Vinh Viễn hồ hững quay đầu lại, chứng kiến Vinh Ninh trong hốc mắt chưa đầy nước mắt.

Mặc dù là cùng cha cùng mẹ, Vinh Ninh luôn sử dụng khuôn mặt như bé trai mới lớn vô cùng đáng yêu, từ khi Vinh Viễn có ký ức tới nay, đến bây giờ, Vinh Ninh đã lợi dụng khuôn mặt ấy giết chết không biết bao nhiêu đóa hoa

.

Những thứ đóa hoa kiều diễm ướt át kia, lại chưa từng có đóa hoa ở trên giường nào non nớt đến như vậy.

"Buông tay."

Vinh Viễn lạnh lùng mở miệng, Vinh Ninh lại không có ý định buông tay.

Vinh Viễn thờ dài nắm lấy tay Vinh Ninh, giọng khàn khàn, "Anh hai, em nhìn sai anh rồi."

Ở trong nội tâm Vinh Viễn, vĩ đại nhất, khả ái nhất điên bất chợt như bệnh nhân tâm thần đó chính là anh hai, không nghĩ tới người cô quái thế, tâm của hắn cũng sớm đã hàn lạnh đến đáy cốc.

Liền thấy hắn ở trước mặt của mình làm ra bộ dạng đáng thương tội nghiệp, liền tính hắn là một anh hai nghiêm khắc, nhưng sự tình đến trình độ này, đã quá rồi.

Vinh Viễn một lòng hướng tới cửa trước đi đến, Vinh Ninh đối bóng lưng của hắn, tận tình gào thét.

"Cục cưng... Cục cưng bé là con của anh!"

Vinh Viễn cầm trong tay túi du lịch, đột nhiên rơi xuống, hắn chậm rãi xoay người lại, bất khả tư nghị nhìn Vinh Ninh.

"Anh mới vừa nói cái gì?"

Hắn thật sự hoài nghi mình vừa rồi có nghe lầm hay không?

"Anh nói... Cục cưng, đứa bé gái mà em thấy anh nằm chung, là con gái của anh!"

Lần này, Vinh Viễn thật nghe rõ ràng, hắn lắc lắc thân thể, nửa ngày mới hồi phục tinh thần, hỏi, "Bé thật sự là con gái của anh sao?"

"..." Vinh Ninh thờ dài một cái, chuyện cho tới bây giờ hắn không thừa nhận cũng không được, mặc dù hiện giờ chưa có chứng cứ chứng minh bé là con gái của hắn.

"Ừ..."

Vinh Ninh cắn răng nghiêng lợi lại mơ hồ không rõ đáp ứng, "Không tin sao?"

Cục cưng nói bé là con của hắn, nhưng hắn hoàn toàn không nhớ rõ, mình từng cùng người phụ nữ nào trên giường để lại...

Mặc dù hắn vẫn luôn tự mình an ủi, kỳ thật mình chỉ là cùng cục cưng không quen.

Nhưng hắn cùng với cục cưng hai gương mặt tương tự như thế, hắn cũng không dám khẳng định cũng không dám chối bỏ, hắn đến cùng phải hay không cha của bé.

Vinh Viễn nhìn qua khuôn mặt hần, hai mắt vô lực , nhưng mà trong ánh mắt có chút giằng co .

"Anh hai, anh đang diễn một vai trong bộ phim ngôn tình lúc tám giờ sao?"

Vinh Viễn xuy bật cười, "Người khác không hiểu anh, em còn chưa hiểu rõ anh sao? Anh tuyệt đối không phải là cái loại bị phụ nữ nắm được chui, coi như anh rất đáng yêu , cộng thêm bộ dạng đáng thương cỡ nào, thì từ nhỏ đến lớn em đều bị anh dùng gương mặt đó lừa gạt, ném qua đau khổ còn thiếu sao?"

"..." Vinh Ninh trầm mặc.

"Anh cảm thấy em đáng yêu, cho nên cố ý mang y phục con gái cho em mặc, trả lại cho em là một bức ảnh chụp khi đó .

"..."

"Thình thoảng làm ra một chút chuyện khiến anh cảm tức, anh còn bắt nạt em khóc sau đó còn vuốt đầu em nói, Vinh Viễn khóc như thế trông rất đáng yêu! Việc này anh còn nhớ không?"

"..." Phải không? Vì sao Vinh Ninh cảm thấy đã hoàn toàn không có ký ức?

"Nói là muốn tặng quà sinh nhật cho chú út, gạt em ở tiệm thử hết đồ nữ thậm chí kèm nữ trang, cuối cùng nói lại đòi đi mua ngọc bội đó? Làm hại em ngày hôm sau đau lưng dậy không nổi, việc này không phải anh cũng quên mất đi?"

"Là thế này phải không?" Vinh Ninh kéo quai hàm lẳng lặng suy nghĩ, những chuyện này hẳn là trước đây thật lâu a?

"Anh không nhớ , nhưng mà Vinh Viễn còn nhớ rõ, thân là anh hai, nên cảm thấy rất vui về nhà ."

"Đó là do em tự nhớ mà thôi!" Vinh Viễn găm thét, "Vinh Ninh chỉ nhớ rõ chuyện đối với mình có lợi, còn những chuyện anh bắt nạt em thì sao, hời hợt coi như quên là xong!"

Vinh Ninh nhìn Vinh Viễn giống như là một con mèo xù lông nhẹ nhàng bật cười lên.

Vinh Viễn sững sờ, không kiên nhẫn rậm rì một tiếng, không được tự nhiên xoay đầu hướng nơi khác.

"Đủ rồi, dù sao lần này em vô luận như thế nào đều sẽ không tin tưởng anh!"

Vinh Viễn nhún nhún mũi, một lần nữa cầm lấy túi du lịch, "Vốn cho là chỉ ham chơi chưa đủ kinh nghiệm, thật không nghĩ đến anh còn háo sắc như vậy, em quá thất vọng rồi!"

Vinh Ninh khước miệng co giật, nhìn không ra đến cùng là cười hay khóc, cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ cầm lấy điều khiển cửa ầm xuống.

Vinh Viễn lách cửa, đánh như thế nào cũng mở không ra, lúc quay đầu lại, thấy Vinh Ninh ngồi ở sofa cầm theo điều khiển.

"Anh..." Vinh Viễn kêu lên, "Mở cửa!"

"Em ngồi xuống cho anh." Vinh Ninh cũng không ngẩng đầu lên mở miệng, Vinh Viễn cảm thấy trán của mình sắp bốc khói rồi.

Hồ hết đi đến ghế sofa, nhìn Vinh Ninh trước mặt vron tay, gằn từng chữ, " chìa khóa!"

Vinh Ninh khẽ ngẩng đầu, mắt to híp lại kề hờ, trong chốc lát, khuôn mặt đáng yêu không ở đây, khuôn mặt lạnh lùng giống như ác ma tới từ địa ngục.

Trong nháy mắt đó hẳn thật lạnh lùng, làm cho không người nào có thể kháng cự lại.

Một giây trước còn là vẻ mặt tươi cười, cả khuôn mặt nhu hòa tựa như ánh mặt trời, một giây sau, trên mặt hần chỗ còn lãnh khốc, làm cho người ta đáy lòng đều bị ngập hàn khí rừng mình.

Vinh Viễn từ nhỏ luôn la lối với Vinh Ninh, đến lúc gặp Vinh Ninh thế này, cũng không dám lớn tiếng hô hấp.

Hần hiểu, khiến Vinh Ninh vứt bỏ bề ngoài đáng yêu, lộ ra biểu cảm kinh hãi như thế thì ...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 5.1: Bảo hộ em trai như người cha bảo vệ con

Hắn sâu sắc hiểu, khiến Vinh Ninh vứt bỏ vẻ bề ngoài đáng yêu thay bằng vẻ mặt âm u kia chứng tỏ hắn đang rất tức giận. Vinh Ninh một khi tức giận thì chỉ bằng thế thôi cũng đủ giết người chứ đừng nói là phản bác lời hắn. Liên ngay trước mặt hắn đi chuyển một bước cũng là chuyện không dễ dàng.

"Ngồi xuống"

Giọng nói của hắn không chút rung động nào, trong giọng nói mang theo nhàn nhạt mệnh lệnh. Như thể nếu như cự tuyệt mệnh lệnh của hắn thì một giây sau đầu thân sẽ hai nơi.

Bây giờ Vinh Ninh mới thật sự là khuôn mặt chân thật của Vinh gia trưởng từ không có nửa điểm giả dối. Vinh Viễn giật mình, lần trước thấy Vinh Ninh cái dạng này là lúc mình cùng Vinh ba ba gây gỗ vì giấc mơ của mình nháo rồi nha bời đi...

Lúc ấy khuôn mặt Vinh Ninh cũng là như thế này làm cho không ai dám khinh nhờn. Nhiều năm trôi qua Vinh Viễn chưa từng gặp Vinh Ninh cái dạng này làm hắn thiếu chút nữa sẽ quên anh hai hắn là người có được hai mặt tính cách của hai người đàn ông là Ngôn Hoan, Niếp Minh hoàn toàn bất đồng.

Vinh Viễn ngoan ngoãn ngồi xuống sô pha, ở trước mặt Vinh Ninh bộ dạng này hắn ngay cả ngồi cũng ngồi nghiêm chỉnh, liền thờ cũng không dám thờ ạnh. Vượt qua thời gian vài năm Vinh Viễn thiếu chút nữa quên mất Vinh Ninh còn một khuôn mặt khác.

Nhìn thấy Vinh Viễn ngoan ngoãn nghe lời mình ngồi nghiêm chỉnh trên ghế giống như con đà điểu gặp sự tình kinh hãi.

Vinh Ninh như đổi về khuôn mặt cười tủm tỉm ngay cả giọng nói cũng dịu dàng.

"Nhìn em kia, lời anh hai còn chưa dứt đã gấp gấp rồi đi như vậy làm gì??"

Vinh Viễn hít một hơi khi lạnh, đây là tiết mục sở trường của Vinh Ninh đừng tưởng hắn đổi về khuôn mặt ngày thường thì hắn không còn tức giận.

Đây chỉ là điểm báo trước bão táp mà thôi.

"Không có gì" Hết sức hiển nhiên khí thế vừa rồi của Vinh Viễn hoàn toàn biến mất ngay cả giọng nói cũng suy yếu không nắm chắc, không tức giận.

"Đi nhà của người khác ở tạm lại là không tốt. Anh hai cũng chưa lấy vợ mà em cũng là em trai anh hai người ở cùng một chỗ không phải chăm sóc nhau tốt hơn sao??"

"Vâng" Vinh Viễn không dám ngẩng đầu nhìn mặt hắn.

Ánh mắt Vinh Ninh hướng đến tay cầm điện thoại của Vinh Viễn, thấy chuông điện thoại đang vang lên.

Vinh Ninh rì rầm một tiếng nhẹ nhàng nói, "Nói với bọn họ là em không có chuyển nhà"

Vinh Viễn nhẹ gật đầu nghe điện thoại "Tôi không có dọn nhà... Ừ.... Đại gia bị động kinh được có được hay không?"

Hắn hung ác cúp điện thoại cúi đầu xuống như một con đà điểu chôn đầu vào lồng ngực của mình.

"Như vậy mới ngoan"

Vinh Ninh dùng giọng điệu lừa gạt trẻ nhỏ làm cho Vinh Viễn khuôn mặt phải tràn đầy tươi cười

"Về chuyện của cục cưng, vừa rồi anh đã nói rất rõ ràng nếu như em còn chưa hiểu anh sẽ không để ý nói lại một lần cho em"

"Không cần không cần" Vinh Viễn cuối cùng cũng ngẩng đầu lên hướng về phía Vinh Ninh khoát khoát tay.

Mặc kệ anh hai của hắn có phải hay không bị luyến đồng phích hắn cũng không quản. Liên tính cái người kêu là cô bé cục cưng nếu thật sự là con gái riêng của Vinh Ninh. Dù hắn không tin nhưng cũng sẽ ép chính mình phải tin.

"Nhưng anh nhìn ánh mắt của em rõ ràng là không tin..." Vinh Ninh ngữ điệu thay đổi, giọng nói làm cho Vinh Viễn nghe thấy liền nổi một mảnh da gà.

Dừng lại một lúc lâu, Vinh Viễn đang định nghĩ nên dùng lời nói như thế nào để qua loa tắc tránh đi. Nghĩ đi nghĩ lại đến nỗi trán đều toát mồ hôi nhưng cuối cùng vẫn không nghĩ được từ nào.

Vinh Ninh thờ dài một hơi, sờ sờ mặt mình. Đã lâu không dùng đến chiêu này rõ ràng mặt có hơn vài phần cứng nhắc.

"Tốt lắm" Cách nửa ngày Vinh Ninh mới mở miệng lần nữa, "Người một nhà nên tin niệm lẫn nhau. Dù sao đến một ngày nào đó em sẽ tin những lời anh nói đều là thật"

Tâm sự kết thúc, nếu biết dùng một chiêu này có tác dụng như vậy thì hắn đã sớm dùng. Nhưng mà nếu như vậy thì sẽ thiếu mất một phần vui thú không phải sao?

Nụ cười trên mặt Vinh Ninh càng lớn thì ánh mắt nhìn hắn của Vinh Viễn càng nhiều hơn vài phần khinh bỉ.

Hắn biết mình lại bị tính kè. Quả nhiên là anh hai không giống với người khác. Đi một bước liền sấm bầy ra thiên la địa võng không sợ hắn không vọt chỉ sợ hắn không động. Cầu thang truyền đến tiếng bước chân, hai người ngẩng đầu lên nhìn cục cưng đang chậm rãi vịn tay cầu thang đi xuống.

Cục cưng vừa mới tỉnh ngủ trải qua đêm qua sợi tóc có vài phần xơ xéch trong tay không rời balo bột biển. Mặc áo T-shirt của Vinh Viễn thoát nhìn cục cưng như Alice mới tỉnh giấc.

"Cha Cục cưng đói bụng" cục cưng chậm rãi mở miệng nhiều hơn vài phần vô lực. Vinh Ninh đứng dậy đi đến đầu bậc cầu thang đưa hai tay ra cục cưng thuận thế lao vào lòng hắn.

Vinh Ninh cưng chiều hỏi "Cục cưng muốn ăn cái gì?"

Cục cưng suy nghĩ một chút giọng nói êm dịu nói ra "Cục cưng muốn uống cháo gạo kê"

"Được" Vinh Ninh giọng nói cũng trở nên rất dịu dàng "Chú đi phân phó phòng bếp làm"

Vinh Ninh gọi cho người giúp việc phân phó đột nhiên lại nghĩ tới Vinh Viễn mới từ Mỹ trở về chắc cũng chưa ăn cơm.

Hắn ngoái đầu nhìn lại nhẹ hỏi "Vinh Viễn cũng ăn chút cơm nhé"

Vinh Viễn mở miệng thật lớn từ lúc cục cưng xuất hiện lộ ra khuôn mặt giống hệt Vinh Ninh còn gọi Vinh Ninh là cha. Thì ra anh hai của hắn nói thật. Anh hai vẫn luôn hết sức cẩn thận của hắn cũng có lúc bị lật thuyền. Hắn thật sự có một đứa con gái lớn như vậy.

"Được rồi thím Lưu còn nhớ làm trứng xào cà chua, Vinh Viễn thích ăn" Vinh Viễn ngậm miệng lại ai oán nhìn về mặt từ phụ (Người cha hiền từ :D2) của Vinh Ninh.

Đó sự là trả đũa trắng trợn , Vinh Ninh biết rất rõ từ bé đến lớn hắn ghét ăn nhất là cà chua và trứng gà.

Vinh Ninh hờ hững quay đầu nhìn Vinh Viễn một cái hoạt bát, đáng yêu tươi cười "Em thân hình rất suy yếu cần phải bồi bổ. Cho nên trứng xào cà chua em phải ăn hết toàn bộ."

Vinh Viễn nhìn Vinh Ninh và cục cưng bóng lưng oán thầm "Tức chết mà"

Bàn ăn Vinh gia

Vẫn luôn là hai anh em Vinh gia hôm nay trên bàn ăn có nhiều thêm một bộ bát đĩa. Rất dễ để truy cứu đến năm năm trước khi Tô Nhất Dạ đến.

Cục cưng ngẫu nhiên thoát nhìn rất yên tĩnh nhưng lúc ăn cơm luôn ngồi trong lòng Vinh Ninh cảm lấy cái muống từng miếng từng miếng dứt ăn.

Vinh Viễn có chút hơi cạnh thi, lúc ăn cơm nhìn mặt cục cưng đột nhiên có chút quen thuộc giống như đã gặp ở nơi nào nhưng bắt đầu đi lại không thể nhớ ra.

"Ăn nhiều một chút"

Vinh Ninh rất 'tì m' đem trứng xào cà chua đặt ở trước mặt Vinh Viễn . Vinh Viễn nhìn trong mâm màu vàng và đỏ giao thoa lập tức hết muốn ăn.

"Cái kia.... Em còn chưa quen giờ nên không đói lắm." Vinh Viễn đang chuẩn bị kiểm soát

"Toàn bộ ăn cho hết" Vinh Ninh nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt vẫn không rời bàn cơm và trong miệng cục cưng .

Vinh viễn kìm nén ghen hờn, hết sức bất mãn nhìn đĩa trên bàn cầm kẹp một miếng trứng xào cà chua thì mặt càng đen hơn.

Vì không muốn ăn trứng xào cà chua nên Vinh Viễn chuẩn bị đem lực chú ý của Vinh Ninh chuyển dời đến nơi khác.

Hắn nhìn cục cưng trong ngực Vinh Ninh "Anh hai,cô bé này thật sự là con gái anh?"

Vinh Ninh tay có chút dừng lại, cục cưng ăn thêm một miếng cơm, mắt to cười híp lại nói "Cục cưng là con của cha, là con gái riêng"

"Con gái riêng..."

Hai anh em họ Vinh miệng co rúm lại.

"Ma mà không có danh phận mà cục cưng lại được sinh ra. Cục cưng không phải là con gái riêng thì là gì??"

Cục cưng nghiêng đầu, ánh mắt, giọng nói kia như là đang nói Vinh Viễn là một người lớn ngu ngốc.

Vinh Ninh để bát đĩa xuống nghiêm chỉnh nói "Cục cưng,đứa trẻ là không được nói dối đâu"

"Cục cung biết rõ" cục cung chép miệng, từ trên người Vinh Ninh nhảy xuống ngồi ở cái ghế đối diện Vinh Ninh một bộ muốn cùng Vinh Ninh đàm phán.

Vinh Ninh bị bộ dáng của bé chọc cười nhưng mà sự việc cần phải điều tra rõ ràng"

Hắn không sợ giúp người nuôi đứa trẻ, tiền của hắn rất nhiều. Sợ là sợ mọi việc chỉ là hư ảo, gạt người.

Nếu như cục cung là con của hắn thì có lẽ cục cung sẽ là điểm mấu chốt trong khoảng thời gian trống rỗng kia trong đầu hắn.

"Cháu nói anh hai chú là cha cháu, vậy cháu biết hắn tên gọi là gì sao?" Vinh Viễn vội vàng nói xen vào, Vinh Ninh ho nhẹ một tiếng "Ăn trứng xào cà chua của em đi"

Vinh Viễn cúi đầu không dám thở mạnh một tiếng. Nếu cục cung là con của Vinh Ninh thì hắn cũng là chú út của cục cung đi?

Thân là chú út của cục cung hỏi một chút cũng không được sao?? Lúc này còn muốn xử phạt hắn về thể xác nữa.

Vinh viễn ăn vào, giống như đang ăn món kinh dị nhất thế giới. Đem món ăn để trong miệng nghiền ngẫm chán ghét chau mày không có nửa điểm buông lỏng.

Cục cung từ trong ba lô lôi ra bản vẽ lật đến trang "nhân vật giới thiệu" Vinh Viễn nhìn thoáng qua thấy trên mặt vẽ loạn sau đó tình nguyện quay về nhìn trứng xào cà chua nghĩ xem làm thế nào để ăn toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 5.2: Bảo hộ em trai như người cha bảo hộ con

Vinh Viễn tò mò nhìn thoáng qua, chứng kiến trên mặt bức về một mớ hỗn độn của các nhân vật, tình nguyện trở về ngoan ngoãn nhìn trứng xào cà chua ngẩn người, nghĩ tới làm như thế nào ăn hết tất cả.

Nhìn cục cung về ra đến gì đó, hắn tình nguyện đi đối mặt với thứ đáng ghét trứng xào cà chua!

"Cha họ tên là Vinh Ninh, năm nay hai mươi chín tuổi, cao 182 cm, cân nặng sáu mươi lăm kí lô, ngoại hiệu, khoác áo da là ác ma, tính cách phúc hắc có được hai tầng tính cách, chòm sao Nhân Mã, sinh nhật là ngày mười hai tháng mười hai, nhóm máu AB, bằng cấp đại học khoa chính quy, thị lực hai chấm không, mười sáu tuổi nhập ngũ, mười tám tuổi giải ngũ, các thành viên trong gia đình, cha mẹ, em trai, nhỏ hơn chú út của mình bảy tuổi"

Cục cung khép lại bản vẽ, nhìn khuôn mặt Vinh Ninh điềm tĩnh không có chút rung động nào.

"Cha trước đây bởi vì sinh ra khuôn mặt đã hết sức thanh tú, cho nên thường hay bị ngộ nhận là nữ sinh, có một lần đi nhầm nhà vệ sinh nữ, bị người phát hiện, còn vu oan cho em trai, sáu năm trước phát sinh tai nạn xe cộ đánh mất một phần ký ức, hiện tại cũng không nhớ ra được."

Cục cung nhún vai nhìn hắn, "Cục cung thật sự là con gái cha, không tin, cha có thể đi xét nghiệm DNA. Đến lúc đó sẽ biết cục cung nói đến cùng là thật hay giả."

Cục cung đem thân phận của Vinh Ninh điều tra rõ ràng rành mạch, thậm chí chuyện không muốn người biết bé cũng biết.

Vinh Ninh liên tục không có phản ứng đặc biệt, Vinh Viễn vừa nghe đến trước kia bị nữ sinh đuổi theo đánh nguyên lai là Vinh Ninh làm, có một tý giận từ trong lòng nổi lên, từ trên ghế đứng lên.

"Nguyên lai đầu sỏ gây nên chính là anh!?"

"Ha ha..." Vinh Ninh giả ngu sờ sờ đầu, "Phải không? Anh như thế nào quên mất?"

"Vinh... Ninh..." Tên Vinh Ninh bị Vinh Viễn kéo thật dài, Vinh Ninh thu hồi bộ dáng căm ghét phát phờ, âm thầm sờ sờ bắp đùi của mình.

Chỗ đó có một cái vết sẹo thật dài, đúng là năm ấy tai nạn xe cộ bỏ sót chút dấu vết.

Lúc ấy, Vinh Ninh ngủ mê ba ngày mới tỉnh lại, mặc dù còn nhớ phần lớn nguyên nhân, nhưng ngay cả sự tình trước đây vẫn còn nhớ rõ ràng rành mạch.

Nhưng mà, trong đầu của hắn, tổng có một đoạn ký ức là mơ hồ, không, phải nói là hoàn toàn không nhớ ra được.

Hắn từ trước đến nay không phải là cái loại lấy tính mạng của mình nói giỡn, mà lần đó tai nạn xe cộ, cảnh sát sau N lần kiên định, đều chứng minh

nguyên nhân tai nạn xe cộ là Vinh Ninh lái xe tốc độ cực nhanh, không kịp thắng xe nên đụng vào lan can bố trí trên đường cao tốc.

Nhưng mà tại sao phải tăng tốc độ, vì cái gì vào buổi tối đó , ở thành phố A còn rơi xuống bão tuyết,lại đưa xe vào chính ngày sinh nhật của mình ?

Về phần những thứ này, Vinh Ninh toàn bộ hoàn toàn không biết gì cả, hỏi người bên cạnh, kể cả anh em kết nghĩa, nhưng lại không có một người nào biết rõ hôm đó đến cùng mình muốn làm cái gì.

Đối với Vinh Ninh mà nói đoạn ký ức kia đã biến mất như vậy , hẳn ngoài mặt mặc dù là một bộ dáng không thèm để ý ,nhưng trên thực tế, hẳn ngày đêm suy nghĩ, đến tận cùng...

Ngày đó tai nạn xe cộ là như thế nào, đoạn thời gian kia, hẳn đã trải qua những thứ gì?

Nhưng là, mãi đến thời gian qua lâu như vậy, còn chưa có nhớ ra, không nhớ ra được.

Đây là một tâm bệnh hẳn ẩn dấu ở trong lòng , không cách nào trị tận gốc, không thể nào nhớ tới.

Hắn cho là hẳn sẽ quên, sau đó tiếp tục cuộc sống như vậy, nhưng khi hôm nay cục cưng ở trước mặt của hắn lần nữa nói lên chuyện đó, mới phát hiện, chính mình hoàn toàn còn để ý, còn muốn biết ngày đó đến cùng là đã xảy ra những chuyện gì.

Có người muốn quên một đoạn ký ức không vui , có lẽ hẳn cũng là loại người kia, nhưng mà không có cách nào, khi thật sự quên đi, mới cảm giác được lần nữa nhớ tới là cỡ nào không dễ dàng lại muốn biết được chuyện đã xảy ra.

Hắn nhớ tới, nghĩ làm cho cuộc sống của mình mỹ mãn hơn, cho dù là đoạn ký ức bởi vì tai nạn xe cộ mà quên sự tình...

Là biết làm cho hắn đau đớn, làm cho hắn không muốn nhớ lại .

Vinh Ninh rất rõ ràng bản tính con người mình, đạt được không sợ hãi, không chiếm được lại hao tổn tâm cơ.

Vinh Viễn không có lại tiếp tục mắng, ngược lại nhìn xem gương mặt đó của Vinh Ninh, kể cả mắt của hắn.

Trong mắt của hắn vẫn như cũ tồn tại dáng vẻ người khác nhìn không ra, lại thêm vài phần nghi hoặc, cái loại đó nghi hoặc là thuộc về mình .

Đối với bất luận kẻ nào mà nói, Vinh Viễn là người dễ dàng có thể đoán ra người khác đang nghĩ gì, mà lần này, về mặt kia, lại ngay cả nửa điểm nỗ lực nhỏ của người khác cũng không thể phát giác ra được.

Này không phải là một chuyện tốt, nhưng cũng không phải là một chuyện xấu.

Dứt khoát, Vinh Ninh thu hồi tầm mắt, trong khoảng thời gian ngắn lại bị hắn che dấu nhanh chóng, hẳn nghi hoặc hướng cục cưng hỏi, "Chú thật sự là cha của cháu ?"

"Ai..." Cục cưng thờ dài một cái, ma ma nói cha rất thông minh , vì cái gì bé thấy cha lại dần như vậy ?

Một câu mà phải để bé nói mấy trăm lần mới có thể nghe vào, vì vậy cục cưng giọng điệu cũ rích nhai đi nhai lại , "Tên cháu là vinh cục cưng, mà chú..."

Cục cưng chỉ vào mặt Vinh Ninh , "Chú, Vinh Ninh, người luôn như cha bảo vệ em trai mình là cha thân sinh ra Vinh cục cưng này !"

Trong nháy mắt đó, hẳn không biết cái loại cảm giác đó tê tâm liệt phế đến cùng là cái gì.

Trong lòng có tình cảm, có chút kích động, lại có chút ít nghi hoặc .

Ở trong nội tâm Vinh Ninh, không vấn đề khó khăn nào không giải quyết được, đột nhiên xuất hiện một điểm nổi lên, một mối dẫn lửa.

Có lẽ cục cưng chính là kết quả hắn mong nhớ ngày đêm .

Vinh Ninh mắt có chút kích động nhìn bé, trái tim đều liên tiếp nhúc nhích, giống như một giây sau sẽ phải từ trong cổ họng nhảy ra.

Bảy tuổi, tám năm, cục cưng xuất hiện vừa vặn có thể giải thích vào chỗ trống trong vài năm nay của mình.

Nơi tim ngừng chỗ trống, trống rỗng, làm cho hắn trở nên kích động.

Hắn dè dặt hỏi, sợ bỏ qua chi tiết.

"Như vậy... Cục cưng, mẹ con là..."

Cục cưng hỏi hột trả lời hắn một câu, "Không nói cho cha."

Không đợi Vinh Ninh kịp phản ứng, cục cưng ôm bức tranh nói cho hắn biết, "Cứ coi như chú là cha cục cưng, cục cưng cũng sẽ không đem tung tích cùng tên ma ma nói cho cha biết."

Cục cưng trong mắt thêm một chút mù mờ, Vinh Ninh cho là hắn nhìn lầm, lại một cái nháy mắt, cục cưng đã đổi lại gương mặt xinh đẹp.

Vinh Ninh có chút cô đơn nhìn bé, "Vì cái gì không nói cho cha, ma ma là ai? Nếu như con nói cho cha biết, cha liền đem ma ma đón trở lại, cùng cục cưng ba người thành người một nhà."

"Vâng..." Cục cưng nhìn như suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là hướng về phía Vinh Ninh lộ ra nụ cười tươi đẹp nhất, "Cục cưng vẫn là không nói cho cha."

Vinh Viễn kê khăn trong chén cháo gạo, 'Phốc' một tý bật cười, Vinh Viễn ý tứ sâu xa nhìn hắn một cái, lại ngoan ngoãn lần nữa cúi đầu.

Cục cưng thân nhiên tự đắc ý lộ ra một bộ dáng chuyện gì đều không có quan hệ với mình.

Cha của bé, ở trước mặt bé dịu dàng, lãnh khốc, giả khổ đều vô dụng, cục cưng đã quyết định chủ ý sẽ không dễ dàng thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 5.3

Cục cưng khẽ mỉm cười, trong lòng Vinh Ninh lại cảm thấy mình như một người bơ vơ không ai nương tựa.

Nếu không phải thật hận, nếu không phải do đoạn quá khứ bị hắn lãng quên kia, hắn đã làm quá nhiều chuyện sai, hắn cũng không muốn bị cục cưng ghét bỏ, ngay cả tên của mẹ con mình, lại không có tư cách hỏi đến.

Từ trước đến nay người thuộc dạng không quan tâm cuộc đời như Vinh Ninh, lần đầu tiên trong nội tâm cảm thấy buồn khổ giãy giụa đến thế, nếu như đây là lỗi của hắn, hắn sẽ dốc hết toàn lực để đền bù.

Vinh Viễn thờ dài một cái, giống như không có chứng kiến gì cả chuẩn bị lạng lẽ rời đi.

Mặc dù bộ dáng của anh hai nhà mình bị một cô bé miệng còn hôi sữa làm thành như thế thật khó gặp, nhưng... Nhưng khay trứng xào cà chua này, hắn thật sự là không có phúc hưởng, chỉ cần nhìn thôi hắn cũng đã muốn nôn rồi.

Thừa dịp anh hai mình còn đang bị kìm hãm trong cảm giác đau khổ hắn cảm thấy vui mừng anh hai đã quên mất sự tồn tại của người em trai này rồi.

Vinh Viễn đi động thân thể, cái mông rời đi cái ghế, cũng không dám thờ mạnh một tiếng chuẩn bị trốn đi hiện trường.

Vừa mới xoay người lại, giọng của Vinh Ninh ở phía sau hắn lạng lẽ vang lên, mang theo giọng điệu trêu chọc nhàn nhạt, cảm giác lạnh như băng xẹt qua toàn thân hắn.

"Thím Trần, lại chuẩn bị một mâm trứng xào cà chua, nhìn Vinh Viễn từng miếng từng miếng ăn vào, cái mâm nếu như có một chút thừa, thì làm mâm khác để nó ăn tiếp."

"Vâng, đại thiếu gia, ." Thím Trần giọng nói máy móc vang lên trước mặt Vinh Viễn, Vinh Viễn đầu đầy mồ hôi nghe lời ngồi im trên ghế, khay trứng xào cà chua kia đã nguội lạnh, hắn âm thầm bị tổn thương.

Hắn chẳng qua cười Vinh Ninh một tý, như vậy liền bị trả đũa sao? !

Vinh Ninh nhìn hắn cười nhạt, "So sánh với anh đây bị người ta chê cười, Vinh Viễn, anh hai lại càng yêu thích xem vẻ mặt thống khổ của người khác khi ăn món họ ghét sẽ như thế nào"

Con cái là do ba mẹ kiếp trước thiếu nợ bé, mà con gái là do cha kiếp trước ở bên ngoài nuôi tình nhân.

Không thể cho cô ấy một hôn nhân hạnh phúc, vì vậy đời này cô tình nhân ấy được phái đến làm con gái.

Vinh Ninh thật đã thấm thía câu nói này.

Người giúp việc giúp cục cưng tắm rửa sạch sẽ. bé lại càng thêm đáng yêu.

Tự mình nhìn Vinh Viễn ăn sạch cái mâm trứng xào cà chua xong, thím Trần lại canh giữ ở bên người Vinh Ninh cùng cục cưng, nhìn khuôn mặt nhỏ của cục cưng thì trầm tư một lát

Vẫn luôn cảm thấy mặt cục cưng đã từng đã thấy ở nơi nào, trầm tư nửa ngày trời sau rốt cục mới nhớ tới đã gặp qua ở đâu. Nhất là khi cục cưng cười lên.

Vinh Ninh đang sấy tóc cho cục cưng vừa tắm xong, tuổi còn nhỏ, sợi tóc còn chưa trưởng thành nhưng đã rất dẻo dai.

Sợi tóc có chút vàng, thể nhưng không ảnh hưởng đến độ xinh đẹp.

Phối hợp cùng cặp mắt bồ câu, hốc mắt thêm chút thâm thúy, làn da trắng nõn, nhìn tựa như con lai.

Mái tóc của bé dịu nhẹ, khi để trên tay vuốt Vinh Ninh cảm thấy mái tóc của bé lại càng thêm mềm mại.

Từ nhỏ đến lớn Vinh Ninh chưa từng phải hầu hạ người khác, đây là lần đầu tiên cảm lấy máy sấy tóc sấy cho người khác, đối phương còn là con gái của bản thân.

Hiển nhiên cục cưng bị Vinh Ninh làm cho thật thoải mái, mắt to híp lại, trông hết sức hưởng thụ.

"Thím Trần?"

Cục cưng còn mặc áo T-shirt đem qua Vinh Ninh lấy của Vinh Viễn đưa, ngày hôm qua do không còn đồ, hấn quay đầu lại gọi thím Trần đang đứng kế bên này giờ.

Nhưng mà không biết thím Trần đang suy nghĩ đến cái gì, kêu bà vài tiếng cũng không có phản ứng.

"Thím Trần!"

Vinh Ninh tăng cao đề-xi-ben, lúc này mới khiến thím Trần từ trong trầm tư kéo trở lại.

"Đại thiếu gia... Có chuyện gì sao?"

"Thím đang suy nghĩ gì vậy?"

"Tôi..." Bà đang suy nghĩ về chuyện cục cưng, nghĩ đến gương mặt đó của cục cưng, bà đã gặp qua, rất giống người mà bà đã gặp rất lâu trước đây, thế cho nên bà nhìn đến ngay người.

Trần tẩu áp úng hơn nửa ngày cũng không có phản ứng, Vinh Ninh nghi hoặc nhìn bà, cuối cùng lười phải hỏi thăm.

"Gọi điện thoại cho Abbott đến, bảo cậu ta đem vài bộ đồ trẻ em đủ kiểu đến luôn."

Con gái của hấn sao có thể mặc cùng bộ hôm qua để ra cửa cơ chứ?

"Vâng, đại thiếu gia." Thím Trần lần nữa nhìn cục cưng trong gương một cái liền xoay người rời đi.

Cục cưng nhìn thấy phản ứng của thím Trần ra khỏi cửa rồi, mới quay đầu lại nói, "Cha, người thực sự tin tưởng con là con gái của người sao?"

"Đứa ngốc, con mở miệng ra là gọi cha, cha không coi con là con gái mình mới là lạ chứ."

Vinh Ninh vuốt song mũi của bé cưng chiều nói.

Cục cưng lại không nghĩ là đúng nên phản bác lại, "Nhưng mà, bây giờ không phải chú ý quan hệ máu mủ sao? Để chứng minh, hay là cha dẫn con đến bệnh viện làm giám định DNA đi."

Vinh Ninh ngây người một lát, hấn không nghĩ tới cục cưng thể nhưng nói ra điều đó, không nhận được hỏi, "Vì cái gì cục cưng sẽ nghĩ như vậy?"

"Việc này còn phải xác định thực hư, nếu có người dùng thủ đoạn để giả danh quan hệ này, cùng cha tăng thêm quan hệ."

Vinh Ninh sắc mặt khó coi, lời này tuyệt không giống như từ miệng cục cưng nhỏ như thế có thể nói ra được.

"Năm nay người ta luôn coi trọng bằng chứng, hay chúng ta cứ thử đi giám định DNA đi."

Vinh Ninh nghi hoặc nhìn cục cưng, chỉ ngắn ngủi một ngày chung đụng, hấn liền phát hiện cục cưng cùng đứa trẻ bình thường rất khác biệt.

Có lúc cùng tuổi nhưng trong lòng lại khác, ngây thơ sẽ ngây thơ, có lúc lại thành thực đáng sợ, giống như hiện tại.

Giám định DNA gì gì đó, sẽ làm tổn thương đến tấm lòng của đứa trẻ, mà bé bây giờ có thể giống một người lớn, còn cùng hấn tìm chứng cứ.

Vinh Ninh nhủ lòng này, trong lòng tràn ngập cảm xúc, hắn không dám tưởng tượng mẹ của đứa bé dạy thế nào, cũng không dám tưởng tượng cục cưng bảy năm qua đã trải qua cuộc sống thế nào.

Nếu như... Nếu như...

Vinh Ninh ôm lấy cục cưng, không khỏi tăng thêm lực, trong lòng của hắn tràn ngập một loại tình cảm, cùng một loại áy náy.

Nếu như tám năm trước hắn không có làm ra chuyện gì tổn thương người kia, có lẽ ma ma cục cưng cũng sẽ không đi.

Nếu như hắn không bị tai nạn xe cộ, vậy hắn cũng sẽ không quên mọi chuyện, ngược lại sẽ nhớ, ghi nhớ khắc sâu, cũng sẽ không khiến con mình lang thang bên ngoài thật nhiều năm, cho tới bây giờ mới xuất hiện trước mặt hắn.

Đến cùng... Tám năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà ma ma cục cưng đến cùng là ai.

Hắn là hắn đã yêu, có thể đem tâm hồn trống rỗng kia ra, để điền khuyết vào .

Nhưng mà tại sao vậy chứ? Vì sao hắn sẽ quên, hơn nữa quên đoạn ký ức làm cho mình cảm thấy thống khổ như vậy, khổ sở như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 5.4

"Cha..." Vinh Ninh đột nhiên xuất hiện ôm chặt lấy, hai tay tăng thêm lực, ôm chặt lấy thân thể cục cưng, làm cho bé hơi có chút hô hấp không thông.

Ai da, cha của bé đến cùng là làm sao vậy, đột nhiên dùng lực lớn như vậy đối với bé làm cái gì?

Cục cưng nhủ lòng này lại, thở dài than ngắn, giọng nói yếu ớt nói, "Cha , cha muốn khiến cho cục cưng hít thở không thông sao?"

Trời ạ, hiện tại bé thật sự khát vọng mình có thể hô hấp thêm được nhiều không khí. Bé thật sắp bị Vinh Ninh ôm chết.

"Khụ khụ..." Vinh Ninh nhất thời chủ quan thể nhưng quên cục cưng còn là đứa bé, theo bản năng tăng chút sức lực, không phát hiện ra sẽ làm cục cưng khổ sở như vậy.

Vinh Ninh buông thân thể của bé ra nói xin lỗi, "Cha chỉ là có chút hưng phấn cùng hạnh phúc."

Từ trên trời giáng xuống một cục cưng, đúng là kéo dài sinh mạng của hắn, trong thân thể của bé chảy dòng máu của hắn.

"Phải không?" Cục cưng nghi hoặc hỏi, hiển nhiên là có chút không tin.

"Đương nhiên, bằng không cục cưng cho là gì?"

"Cục cưng còn tưởng rằng cha có sở thích luyện đồng?"

"..." Vinh Ninh trầm mặc, lòng tự trọng bị đã kích , gương mặt này của hắn, rõ ràng đáng yêu như vậy, đến cùng biến thái ở đâu.

"Cha, cục cưng là con gái ruột của cha, không thể đối với cục cưng có ý nghĩ không an phận."

Cục cưng duỗi ra một ngón tay, cái đầu nhỏ ở trước mặt Vinh Ninh quơ quơ, "Đó là không tuân theo quy cũ."

"Con..."

Vinh Ninh bị tiểu tông này hành hạ quả thực dở khóc dở cười.

"Đại thiếu gia." Thím Trần biến mất lại trở về ở sau lưng Vinh Ninh thấp giọng nói, "Abbott tiên sinh đang dẫn theo trợ lý đến đây."

"Ừ."

Vinh Ninh lên tiếng đáp ứng sau đó phát hiện thím Trần cũng không có ý muốn rời khỏi, lên tiếng dò hỏi, "Còn có chuyện gì không, thím Trần?"

"Đúng, đại thiếu gia." Thím Trần một mực cung kính trả lời, "Bây giờ đang là mười một giờ đứng ở Bắc Kinh, đại thiếu gia đừng quên, ngày hôm qua định ra giao ước với lão gia, lão gia vừa mới gọi điện thoại đến, nói đứng mười hai giờ Lê tiểu thư sẽ ở nhà hàng Đế Không chờ ngài."

Mặt Vinh Ninh lập tức kéo thật dài, thiếu chút nữa hẳn đã quên mất chuyện này.

Hắn hạ giọng nói, "Thím Trần, có phải thím sẽ nói cho cha tôi chuyện của cục cưng không?"

"Đúng." Vinh lão gia phất tới làm gián điệp, tất cả chuyện phát sinh trong mười ngày của Vinh đại thiếu gia, Nhị thiếu gia phải báo cáo chi tiết.

"Nếu đã như vậy ông còn để cho tôi đi gặp Lê tiểu thư kia?" Vinh Ninh muốn gào to lên.

"Khụ khụ..." Thím Trần ho khan vài tiếng, "Nói cho thẳng ngu ngốc kia! Đừng tưởng rằng cả một tiết mục cha con nhận nhau có thể lừa gạt lão tử! Ông đây ăn cơm so với anh ăn muối còn nhiều hơn! Trừ phi anh mang cô gái kia trở lại bảo là muốn kết hôn, nếu không nghe lời liền ngoan ngoãn cắt đi xem mất!"

Thím Trần học giọng nói của Vinh lão gia, vừa dứt lời lại khôi phục biểu tình máy móc vốn có nói, "Lão gia nói như thế."

"Ba ba - -"

Vinh Ninh cùng Vinh cục cưng hai người đồng thời hướng tới thím Trần vỗ tay.

Không nghĩ tới Trần tẩu hành động cao siêu như thế, biểu diễn giọng nói của Vinh lão gia thật sắc sảo.

"Hành động tốt." Vinh Ninh cảm khái nói.

"Rất giỏi!" Vinh cục cưng tiếp lời nói ra.

Hai người ăn ý như thế, lại lộ ra vẻ mặt giống nhau, không nói hai người bọn họ là cha con, ai tin tưởng?

Được người khác khen ngợi, hiển nhiên làm cho Thím Trần có chút e lệ, trên gương mặt phong sương kia có chút ửng hồng.

"Cho nên, đại thiếu gia, xin ngài nhanh chuẩn bị, huống chi ngài đã mượn hai giờ ba phút ba mươi lăm giây."

Ngay cả thời gian bị trễ cũng có thể tính toán một phân cũng không sót, cục cưng biết thêm vài phần đối với người Vinh gia.

Vinh Ninh xoa cằm, vẻ mặt hào hứng trả lời, "Tôi biết rõ."

"Vậy tôi đi xuống trước, đại thiếu gia chuẩn bị sớm một chút."

Thím Trần khom lưng xoay người rồi đi, cục cưng tiến tới lỗ tai Vinh Ninh nhẹ giọng nói với hắn, "Cha, bà cô này thật là khủng khiếp nha."

"Cô ấy mới bốn mươi tám tuổi, còn chưa được tính là bà cô."

"Ồi chào? !" Cục cưng thiếu chút nữa kinh ngạc kêu ra tiếng, "Mới bốn mươi tám tuổi? Tại sao đáng đáp lại già như vậy?"

"Đoán chừng là gần đến thời kì mãn kinh." Vinh Ninh nhàn nhạt trả lời, hắn cũng phát hiện Trần tẩu gần đây cùng trước kia có cái gì không đúng.

"Thời kì mãn kinh không phải năm mươi đến sáu mươi tuổi sao? Mới bốn mươi tám tuổi đã đi vào thời kì mãn kinh?" Cục cưng nghi hoặc hỏi.

"Ừ..." Vinh Ninh suy nghĩ một chút, thật vất vả mới nghĩ đến một cái đáp án, "Đoán chừng là bởi vì không có kết hôn đi?"

Cục cưng lú lười nói, "Cha, con nghe nói phụ nữ trong thời gian dài không làm chuyện đó, trước khi tiến vào thời kì mãn kinh sẽ dễ sanh bệnh tật, bộ ngực người kia không sao chứ?"

Vinh Ninh nghe lời cục cưng nói, "Phốc - -" một tiếng cười ra, cũng không hỏi cục cưng làm sao biết chuyện như vậy, chẳng qua là cảm thấy buồn cười.

Thím Trần vẫn chưa ra khỏi gian phòng đương nhiên nghe được hai nhân vật một lớn một nhỏ kia nói chuyện.

Đừng tưởng rằng bà lớn tuổi, đôi tai của bà còn chưa có thoái hóa đâu.

"Khụ khụ!" Thím Trần ho khan vài tiếng, nắm chặt tay, Vinh Ninh cũng có thể nhìn thấy trên trán của bà đang xuất hiện gân xanh.

"Đại thiếu gia, tiểu thư, cái gì tôi cũng có thể nghe!"

Hai cha con bị phát hiện vụng trộm nhưng thật ra là trực tiếp nói xấu sau lưng lập tức thẳng tắp, vẻ mặt nghiêm túc tựa như là đứa trẻ lần đầu tiên chuẩn bị lên đài.

Cho đến khi thím Trần lui ra khỏi phòng, thần kinh hai người khản trương mới buông lỏng ra, không nhịn được thở dài một hơi.

"Cục cưng, sau này lúc nói xấu, phải chân chính nói sau lưng người khác, không thể nói khi người còn chưa biến mất, nghe rõ không?"

"Vâng!" Cục cưng gật đầu nói, "Cục cưng nghe rõ, cha."

Về điểm này, hai cha con đều chung nhận thức vỗ tay ăn thề.

Vinh Ninh đẩy nhanh tốc độ ăn mặc, mặc áo hồng nhạt ngắn tay, quần jean, phối hợp cùng khăn quàng cổ ô vuông trắng đen. Càng chứng tỏ là ánh mặt trời đáng yêu.

Ngược lại cục cưng mặc T-shirt của Vinh Viễn, đầu tóc dài sấy khô tự nhiên bỏ qua hai bên.

Cục cưng nói, kiểu tóc nữ sinh chính là phải dựa theo quần áo mặc ngày đó phối hợp, không mặc đúng quần áo, tuyệt đối không chải đầu ra cửa.

Vinh Ninh không thể làm gì gật đầu đáp ứng, đành phải cùng cục cưng ngồi ở trong phòng khách chờ Abbott mang theo người đến.

Trong lúc đó thím Trần đúng là âm hồn bất tán cách năm phút là đi ra báo giờ, "Thời gian Đại thiếu gia cùng Lê tiểu ước định còn có xx phút."

Giọng nói kia còn có tiếng bước chân như âm hồn chưa từng xuất hiện, mang theo oán khí nhẹ nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 6: Lên chức vì có con gái.

Vinh Ninh cùng cục cưng đều le lưỡi một cái, cũng không dám phản bác lời thím Trần nói, người kia còn đang tức giận hấn cùng với cục cưng nói xấu sau lưng.

Abbott lấy ra từ trong vali một số thời trang trẻ em, ước chừng đem phòng khách che kín, tính tiền xong Abbott về mặt tươi cười nhìn cục cưng đứng ở bên cạnh Vinh Ninh.

Đứa bé xinh xắn, đôi mắt tròn vo, trông thật đáng yêu.

"Vinh lão gia thật có phúc khí, không ngờ sinh ra con gái lại đáng yêu như vậy." Abbott không nhịn được khen ngợi.

"Ai nói bé là con gái cha tôi?" Trong giây thường hấn cảm thấy Abbott là người rất dễ dàng nhìn mặt người khác mà nói chuyện, kết quả hấn thể nhưng cho rằng cục cưng là con của cha hấn để thoái thác sao?

"Ồi chào?" Abbott có chút kinh ngạc, "Chẳng lẽ không phải con của Vinh lão gia sao? A, chẳng lẽ là con của chú út Vinh à?"

"Đương nhiên không phải" Vinh Ninh lạnh mặt, lời này của Abbott càng thêm nghiêm trọng, chú út của hấn, hấn còn hoài nghi có bị bệnh yêu trẻ nhỏ không, sao có thể sinh ra đứa bé lớn như vậy?

Làm sao có thể!

"Hả?" Lại đoán sai? khuôn mặt Abbott so lần trước càng thêm kinh ngạc, chỉ vinh cục cưng nói, "Chẳng lẽ đây con gái của Vinh nhị thiếu?!"

"Abbott..." Vinh Ninh nhìn anh ta, "Cậu còn kéo xa hơn."

Cái này không phải là, cái kia không phải là, như vậy đứa bé này đến cùng là của ai?

Abbott nhìn mặt Vinh Ninh lại nhìn một chút mặt cục cưng, khuôn mặt tương tự như vậy rõ ràng chính là huyết thống Vinh gia, nhưng không có quan hệ với mấy người kia...

Abbott cười nói, "Vinh đại thiếu gia, cô bé này sẽ không phải con ngài chứ?"

Abbott cho rằng Vinh Ninh sẽ giống như vừa rồi phản bác lại, ai ngờ Vinh Ninh về mặt kiêu ngạo dặt dặt lấy tay cục cưng, tự hào nói, "Bé là con gái của tôi, gọi là Vinh cục cưng."

Abbott đã hoàn toàn hóa đá, không thể tin được Vinh Ninh nói sự thật.

Làm sao có thể? Đứa bé này lại là con Vinh Ninh? Người mà từ trước đến nay sẽ không để cho người ta bắt lấy tình yêu của hấn mà giờ lại có con gái lớn thế này rồi?

"Abbott, về sau thiết kế thêm nhiều bộ thời trang trẻ em cho con gái Vinh Ninh thôi, bắt kè là gì đều muốn tốt nhất."

"Ồ...ok" Abbott cảm thấy mặt trời hôm nay hắt mọc từ phía tây rồi , bằng không hẳn như thế nào có thể thấy ảo giác đây? ?

"Cha." Cục cưng kéo kéo tay hắn.

Vinh Ninh cúi đầu bộ dáng tươi cười nhẹ giọng hỏi, "Làm sao vậy?"

"Ma ma nói , làm người thì phải tiết kiệm, cho nên không cần một ngày đổi một bộ quần áo."

"Ừ..." Vinh Ninh đáp một tiếng, giọng điệu có chút âm đạm.

Hắn hiện tại cũng không biết mẹ ruột của cục cưng đến cùng là ai, mà cục cưng cũng không nói cho hắn.

"Về sau hai ngày đổi một bộ là được." Cục cưng non nớt mở miệng, Vinh Ninh cũng chiều nói, "Biết rồi."

Abbott mang theo trợ thủ đi khỏi nhà Vinh Ninh ,đến cửa còn cố ý nhìn trời.

Rõ ràng mọi chuyện đều bình thường, mặt trời vẫn mọc từ đông, không có từ tây mọc lên, bầu trời cũng không có nạn hồng thủy, kinh nghiệm vừa rồi hết thảy đều tồn tại chân thật, chỉ phiếu trong tay có thể chứng minh hắn vừa rồi trải qua những thứ kia là tồn tại chân thật.

Như vậy... Vinh đại thiếu gia thật sự có con rồi! ?

Vinh Ninh phân phó người làm mang quần áo toàn bộ chuyển vào phòng của hắn, nếu về sau cục cưng muốn cùng bản thân ở cùng một chỗ, mỗi ngày vào buổi tối hai người cùng nhau ngủ cũng không phải là lo lắng, nếu như cục cưng là bé trai thì dễ xử lí, còn con gái sẽ có chút ít phương diện khó khăn.

Vinh Ninh sờ lên cằm lẳng lặng suy nghĩ, không được hay là cho Vinh Viễn dời đến phòng khác, đem gian phòng Vinh Viễn thu thập sạch sẽ, làm cho thật trong sáng, rồi cho cục cưng vào ở đi.

Cục cưng còn nhỏ, cần chăm sóc, gian phòng liền thu xếp ở bên cạnh mình, xảy ra chuyện gì, vừa vặn cũng có thể kịp thời xuất hiện. ,

Vinh Ninh có thể nghĩ đến cuộc sống ấm áp của mình, có em trai, con gái cộng thêm vợ tương lai, bốn người vui vẻ hòa thuận sống cùng nhau thật hạnh phúc.

Vinh Ninh trên mặt mang theo nhàn nhạt nụ cười hạnh phúc, cuộc đời của hắn đã bắt đầu muôn màu muôn vẻ, có nhiều thân tình hơn đang tồn tại không phải sao?

Nói được là làm được, vẫn luôn là quy tắc của Vinh Ninh.

Cho nên mới vừa mới vừa nghĩ đến cái gì, Vinh Ninh cũng đã bắt đầu chuẩn bị làm theo kế hoạch.

Thay đổi nhân vật, đối với Vinh Viễn mà nói, cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới chuyện, nguyên nhân là bởi vì món trứng xào cà chua đó, thành ra bị Vinh Ninh bắt nạt, thật vất vả quên mất khói mù trở lại gian phòng của mình, khi đang buồn ngủ nằm trên giường của mình.

Vinh Ninh, thế nhưng không chút nào nhớ tới tình anh em, vô tình đem hắn từ trên giường kéo xuống!

Vinh Viễn đôi mắt đỏ lên vì mệt mỏi, quỳ rạp trên mặt đất nhìn tên đầu xỏ kia, yêu hận rõ ràng hai hàm răng nghiến ken kết.

"Làm sao thế!" Hắn đang ngủ thật ngọt ngào! Vinh Ninh tại sao lại đem mình từ trên giường kéo xuống chứ!

Vinh Ninh không trả lời lời hắn, nhìn kết cấu phòng Vinh Viễn một chút, lẩm bẩm mở miệng nói, "Giường này nên thay, rèm cửa sổ cũng thay màu trắng hoặc thiết kế theo đồ họa trong balo bọt biển mà cục cưng đem theo, bằng không đem cả căn phòng chỉnh thành hình bọt biển, tất cả đều hình bọt biển cục cưng thích nha."

Cục cưng mang theo balo bọt biển là đồ dùng không rời khỏi thân, Vinh Ninh muốn bé đổi cái khác tốt hơn bé cũng không muốn đổi.

Chắc là bởi vì rất thích nó đi.

Con gái muốn gì, làm cha nên thỏa mãn tất cả điều kiện, đây là chuyện thường tình.

"Vinh Ninh!" Vinh Viễn gào thét, trong lòng của hắn cho tới bây giờ chưa từng có ý muốn giết chết một người như vậy.

Vinh Viễn lên tiếng, Vinh Ninh mới nhớ tới em trai đang nằm rạp trên đất, hắn ngồi xuống bên em về mặt kỳ quái hỏi, "Vinh Viễn, sao em lại nằm trên mặt đất?"

Vinh Viễn môi run rẩy, sớm biết Vinh Ninh thuộc dạng này, hắn không tức giận nổi nữa.

Theo như lời anh ấy nói, hắn giống như tự mình làm mình nằm rạp trên đất? Giống như một đũa ngốc sao?

"Là anh đẩy em xuống giường !"

"Hả?" Vinh Ninh nghiêng đầu, mắt híp lại , "Phải không?"

Rồi nhìn hấn bằng khuôn mặt vô hại cười tươi, nó xem mình là thằng ngu sao? !

"Em nói rồi, anh là người chỉ nhớ những việc có lợi cho bản thân mà thôi!" Vinh Viễn từ trên mặt đất đứng lên, chỉ vào khuôn mặt Vinh Ninh đang tươi cười mà khóc lóc kể lể, "Em đang ngủ ngon, anh sao không đi làm, lại đến phòng em làm gì!"

"Ừ Vinh Ninh cũng đứng lên, hơi thở không loạn chút nào, "Anh muốn đem phòng của em đổi cho cục cưng".

Vinh Viễn giờ quả đám găm thét, "Em ở đâu, hả em ở đâu! !"

Có con gái thì quên em trai của mình ? Đây là loại người gì chứ!

"Cục cưng ở nơi này, vậy em phải đi đâu! ?" Hấn muốn □□, hấn muốn độc lập, hấn muốn gian phòng này thuộc sở hữu của mình!

Vinh Ninh suy nghĩ một chút, vỗ tay ra tiếng nói, "Phòng đọc sách bên cạnh phòng này còn trống thì phải? Em dọn qua đi, anh kêu nhà thiết kế đến chỉnh trang lại, hôm nay em ngủ tạm trong phòng anh nhé."

"Nếu buổi tối anh trở lại, em làm sao đây! ?"

"Cùng lắm thì anh em chúng ta cùng nhau ngủ." Vinh Ninh thân mật kéo cánh tay Vinh Viễn, "Còn có thể tặng thêm tình anh em đó."

Vinh Viễn đen mặt gạc ray Vinh Ninh, uốn éo lưng ra khỏi cửa.

"Em đi đâu?"

"Dọn nhà!" Vinh Viễn tức giận quay đầu lại, "Em phải đi khỏi người anh cuồng con gái cùng con gái ác ma của anh!"

"Được" Vinh Ninh cười nhàn nhạt, "Em dời đến kia đi, anh mỗi ngày sẽ ghé thăm, thuận tiện mang theo món trứng xào cà chua mà em thích ăn nhất."

"..." Vinh Viễn không biết phải nói gì.

Cục cưng thay một bộ đồ có ren màu xanh dương giống màu của bộ đội hải quân, nhìn Vinh Ninh lấy ra dây buộc tóc nói, "Cha , chải tóc."

Vinh Ninh nhìn dây buộc tóc màu đỏ trong tay lộ vẻ khó xử, hấn làm sao buộc được đây, nhưng...

Sẽ không...

"Cục cưng, không thể chải tóc cho con, cha bảo mấy dì dưới lầu lên chải cho con được không?"

Cục cưng cất cao âm lượng, "Ma ma biết cột tóc cho con, không chỉ như thế, các chú theo đuổi ma ma cũng biết chải tóc cho cục cưng, nếu cha đàn như vậy, ngay cả cột tóc cũng không biết, hay cục cưng bảo ma ma cứ gãi cho các chú ấy đi, vừa vặn cục cưng cũng có thể có tới hai người cha, một là cha trước, một là cha dựng... Cha thấy thế nào? Cha ?"

Vinh Ninh về mặt đột nhiên trở nên âm u, từ trong miệng cục cưng nói ra "Các chú theo đuổi ma ma" một từ chú khi xuất hiện kia.

Thật ra mà nói, hấn không biết một chút gì về cuộc sống trước đây của cục cưng, và hấn cũng quên mất mẹ của cục cưng là ai.

Hấn chỉ biết cục cưng là con gái của hấn, lại quên mẹ của bé đang giữ những sự thật năm đó.

Cha trước ? Cha dựng ? Danh từ hai chữ này, giống như đục phải chỗ sâu trong lòng cũng như gió thổi làm người hấn phát run.

Vừa nghĩ tới con gái ruột của mình cùng với một người đàn ông khác cười nói ngọt ngào, vuron ra hai tay nói với người kia, "Cha , ôm ôm..." thì lúc đó...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 7.1: Tương lai không chấp nhận có mẹ ghẻ!

Vừa nghĩ tới khi con gái của mình trong tương lai mỉm cười ngọt ngào với một người đàn ông xa lạ, vươn hai tay ra gọi hắn : “Cha, ôm ôm...”

Mặc kệ là chuyện gì, cứ nghĩ tới con gái mình gọi một người đàn ông khác là cha giống như gọi mình làm cho hắn không cách nào tiếp nhận được.

“Cha?” Cục cưng nhẹ nhàng kêu hắn, mặt mày hơn hờ nhìn mặt Vinh Ninh trở nên hết sức khó coi.

“Ừ...” Vinh Ninh gạt mình trả lời một tiếng, nét mặt vừa rồi tan biến, nhìn cục cưng nét mặt đang tươi cười, “Cha cột tóc cho con đi.”

Cục cưng ánh mắt lấp lánh nhìn Vinh Ninh tay đã sớm nắm thành quả đấm, trên mặt đột ngột nổi đầy gân xanh, như chỉ cần thêm một chút sẽ nổ tung.

“Cũng không sao cả, cha không cột tóc cho con cũng được, dù sao cũng có rất nhiều chú đang xếp hàng chờ cột tóc cho con nha.”

Cục cưng mang bộ dáng tươi cười khéo léo hiểu lòng người khác, dịu dàng như ánh mặt trời áp áp trong ngày mùa đông lạnh giá.

Ánh mắt ấy nhìn vào làm cho Vinh Ninh cảm thấy giống như hàng ngàn lưỡi dao, từng nhát, từng nhát đem *** hắn cắt đứt, máu thịt đâm đau đớn không thể tượng tượng được.

“Cục cưng không cần khách khí với cha.”

Cục cưng càng dùng ánh mắt thông cảm nhìn hắn, hắn càng cảm thấy tội ác của hắn tài trời cùng với lòng tự trọng bị đánh đổ.

“Ôi chao?” Cục cưng nháy mắt, bộ dáng tò mò nhìn hắn “Cha, sao sắc mặt của cha hình như không tốt lắm? Có phải ngã bệnh rồi không?”

Cục cưng đưa tay đỡ lấy cái trán của Vinh Ninh. Khi bàn tay nhỏ bé mang đến một cảm giác dịu nhẹ, ấm áp chạm vào, trong tim Vinh Ninh sinh ra một rung động mãnh liệt.

“Không có, cha không có bị bệnh.” Vinh Ninh trả lời cục cưng, giọng nói thật dịu dàng hiếm có.

Kéo bàn tay nhỏ bé của cục cưng, đặt trong lòng bàn tay mình, lặng lẽ ngắm.

Đây là con của hắn, bên trong thân thể này đang chảy dòng máu của hắn, cục cưng đáng yêu như vậy, lương thiện như vậy, tại sao có thể kêu người khác bằng cha được chứ?

Hắn đối với cục cưng ngoại trừ áy náy còn có yêu thương, áy náy vì không bên cạnh khi bà xã mang thai, không ở bên cạnh khi bà xã sinh con, không bên cạnh cục cưng từ bé đến giờ.

Hắn còn chưa đền bù, chưa yêu thương đủ thì làm sao có thể nhìn người khác đem con hắn cướp đi????

“Cha?” Cục cưng lần nữa kêu hắn, Vinh Ninh mới dời ánh mắt tới cục cưng đang ôm trong ngực, gương mặt tươi cười xóa đi tảng băng ngàn năm không đổi từ trước đến giờ nhìn con gái.

“Để cha chải đầu cho con.”

Cục cưng suy nghĩ một chút, cuối cùng bất đắc dĩ trả lời “Vậy cũng được...”

“Nhưng mà...” Vinh Ninh thay đổi, đột nhiên muốn đưa ra điều kiện.

“Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng mà cục cưng có thể nói cho cha biết một vài chuyện trước kia của mẹ con hay không?” Vinh Ninh trên mặt đầy vẻ đáng thương nhìn cục cưng, “Cục cưng cũng biết, cha bị mất trí nhớ, có một số việc cố nhớ nhưng cũng không thể nhớ nổi, cha thật sự muốn biết chuyện của mẹ con, cũng muốn biết cục cưng mấy năm nay sống như thế nào, có tốt hay không?”

Cục cưng thờ dãi đưa bàn tay nhỏ bé vuốt gương mặt của Vinh Ninh, “Được rồi, cha, cục cưng sẽ nói cho cha biết một số chuyện của mẹ, nhưng mà cha muốn biết tên của mẹ, mẹ ở đâu, mẹ như thế nào qua lời nói của con...”

“Ừ!” Vinh Ninh gật đầu như già tới.

Trên ti vi đều diễn như vậy, nam chính hoặc nữ chính mất trí nhớ, chỉ cần nghe được tên của đối phương, hoặc là nhìn thấy được đối phương, đều có khả năng khôi phục lại trí nhớ. Chỉ cần cục cưng đem những chuyện này nói cho hắn biết, hắn có thể nhớ được ít nhiều.

Nếu như qua lời nói mà không nhớ ra được...

Hắn liền cho công ty giải trí mà hắn quản lý ai dám thực hiện các tiết mục nam chính hoặc nữ chính mất trí nhớ, còn dùng những nội dung cầu huyết như vậy thì đừng trách hắn sửa chữa, bác bỏ không thương tiếc.

Trong lúc Vinh Ninh âm thầm nghĩ, cục cưng lại mở miệng nói: “Những chuyện này cục cưng sẽ không nói cho cha biết.”

“ Vì cái gì... ” Vinh Ninh đưa ra gương mặt đáng yêu, muốn bao nhiêu ủy khuất liền có bấy nhiêu ủy khuất.

“ Nếu như cha ở trên bờ sông câu cá, có một người đi ngang qua bên cạnh cha, đồng thời cha câu dính một con cá to, người đi đường kia nói con cá đó là của hấn, cha sẽ cho hấn sao? ”

“ Đương nhiên sẽ không. ” Đó là hấn khổ cực câu được cá, coi như có ném trở lại sông, hấn cũng không bao giờ cho người khác.

“ Cho nên... ” Cục cưng đưa ra vẻ mặt bất đắc dĩ, “ Cha cùng mẹ con này nọ, kết quả cha chẳng những làm đau mẹ con lại không cùng mẹ con ở một chỗ, mẹ phải đem con rời đi, cha lại mất trí nhớ, không nhớ rõ mẹ, đợi đến khi cục cưng xuất hiện, cha lại muốn tìm lại mẹ, trên thế giới làm gì có chuyện dễ dàng như vậy để cho người chiếm tiện nghi a? ”

Vinh Ninh trầm mặc, sau một thời gian mới phản ứng, khoe miệng co rút, “ Cho nên... ”

“ Cho nên... ” Cục cưng khuôn mặt nghiêm trang nói từng chữ một “ Tự, mình, nghĩ! ”

Vinh Ninh khóc không ra nước mắt.

“ Cha, đừng đem khuôn mặt như khóc tang thế, ông nội không phải còn tổ chức cho cha đi coi mắt hay sao? Nếu cha không nói là đã có cục cưng, hoặc nói trê a, đến lúc đó, con không đồng ý cho cha lấy mẹ ghê thì cha cũng đừng trách con. ”

Cục cưng lập tức phui bỏ trách nhiệm, Vinh Ninh mím môi, âm thầm nắm chặt dây cột tóc trong tay.

Hấn đời này ở phương diện tình cảm rất cố chấp. Cục cưng là con gái của hấn, chỉ có thể gọi một mình hấn là cha, mà mẹ của cục cưng, đời này không phải cô ấy hấn sẽ không cưới.

Liền nghĩ tới cả đời này hấn cũng không thể nhớ nổi chính mình cùng với mẹ của cục cưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Gần gũi cũng có thể kết hôn, như thế nào đã từng lui tới thì không thể?

Chỉ cần cục cưng ở bên cạnh hấn qua thời gian dài, cục cưng nhất định sẽ bị tình thương của hấn làm cảm động, đến lúc đó sẽ nói với mình tin tức của mẹ, sau đó hấn sẽ theo đuổi và cưới mẹ của cục cưng.

Ba người... A, quên mất, hấn còn có một người em trai, bốn người bọn họ cả đời đều ở cùng một chỗ, vĩnh viễn không xa rời!

Vinh Ninh trong lòng tính toán thật tốt, hơn nữa trong lòng làm rõ suy nghĩ, chuẩn bị kế hoạch chiến đấu.

Tay cũng không nhàn rỗi, cầm lấy lược chải đầu cho cục cưng.

Vinh Ninh mãi mê suy nghĩ, đương nhiên không phát hiện trong ánh mắt cục cưng có một tia giáo hoạt chợt lóe không biết tận cùng vì điều gì.

Cục cưng giống như một ác ma nhỏ, toàn thân đều tràn ngập sát khí, nhưng sau lưng lại có đôi cánh của thiên thần.

Cục cưng cười lộ ra hàm răng trắng tinh, trong nháy mắt, làm cho người khác không hiểu được suy nghĩ từ sâu nội tâm của bé.

Chỉ mới bắt đầu, bắt đầu thôi!

Vinh Ninh cho tới bây giờ cũng không có cảm giác bản thân mình ngu ngốc như vậy.

Bất kể là châu báu cỡ nào, hấn cũng có thể bắt bọn họ thiết kế thành dây chuyền thật xa hoa độc nhất vô nhị.

Nhớ khi hấn còn nhỏ đã từng dùng đậu đen khắc lên đó một cung điện.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 7.2

Đã từng... lúc hấn còn là một đứa trẻ, hấn còn lấy những sợi tóc đen đem ra làm trò chơi.

Nhưng vì sao khi nhìn thấy tóc của bé, hấn lại không muốn trêu chọc ?

Vinh Ninh nhìn dây buộc tóc trên đầu cục cưng quần lấy những sợi tóc trông thật rối mắt.

Cục cưng cúi đầu, không cần nhìn tới mình trong gương, bé cũng biết rõ mình bây giờ khó coi như thế nào, đầu tóc không khác gì một tổ chim.

Vinh Ninh hình như dùng lực tương đối lớn, khiến dây buộc tóc thắt chặt lấy sợi tóc. Cục cưng cảm giác đầu bé vừa đau vừa ngứa, giống như lập tức sẽ nổ tung.

Vinh Ninh then thưng nhìn khuôn mặt cục cưng trong gương, thảm thiết...

Đôi mắt cục cưng bị tóc mai trên trán phủ kín, làm cho hấn nhìn không thấy mắt bé đâu.

"Um... Cục cưng..." Vinh Ninh trong lòng áy náy càng lớn, một cô bé xinh xắn, lại bị tay nghề thô sơ, bàn tay cứng rắn của hấn khiến đầu tóc bé trở nên bù xù.

"Um... Cục cưng?" Vinh Ninh kêu bé lần nữa, cục cưng ngẩng đầu lên, ồa một tiếng khóc lớn lên, "Oa... Cha thật ngốc! Làm tóc cục cưng đau quá!"

Nước mắt lớn chùng hạt đậu từ trong hốc mắt cục cưng chảy ra, tiếng khóc thảm thiết làm cho trái tim Vinh Ninh như bị tan vỡ.

"

urm - -" thời gian hơn nửa ngày trôi qua, Vinh Ninh cũng không biết đến cùng hấn phải làm gì mới tốt.

Hấn vội vàng hấp tấp, đi tới đi lui trước mặt cục cưng, tiếng cục cưng kêu đau càng lớn khiến hấn không ngừng run rẩy.

"Cục cưng đừng khóc, là cha sai rồi..." Vinh Ninh đưa gương mặt đau khổ nhìn bé.

"Đều là lỗi tại cha, đều là cha sai, tay nghề không tốt làm cho cục cưng trở nên xấu xí."

Vừa nghe đến hai chữ xấu xí, tiếng khóc cục cưng trở nên càng lớn, "Oa... Cục cưng biến thành xấu xí!"

"Không phải mà..." Vinh Ninh khóc không ra nước mắt nhìn bé, đành phải dụ dỗ: "Xin lỗi a cục cưng, là cha sai,...ngoan trong lòng cha cục cưng là đẹp nhất, cho dù tóc cục cưng bây giờ như tổ chim..."

Vinh Ninh không nói được lời nào hoàn hảo, vừa nói xong tiếng khóc của bé so với lúc nói bé khó coi càng lớn hơn, khiến cho mặt bé đều hồng.

Vinh Ninh bất đắc dĩ, đành phải mở miệng nói: "Cha đem dây buộc tóc từ trên đầu cục cưng lấy xuống được hay không? Lấy xuống cục cưng liền trở nên xinh đẹp."

Cục cưng lập tức ngừng khóc, nhỏ giọng thút thít, oanh oanh yển yển rầm rì vài tiếng nói "Cha nếu lại không đem cục cưng về như trước, cục cưng về nhà tìm mẹ. Sau đó đem mẹ gả cho các chú biết chải đầu, cũng không muốn tìm cha nữa!"

Lời nói này so với bom nguyên tử còn có uy lực lớn hơn, trong mắt Vinh Ninh toát ra ngọn lửa nhỏ.

Cục cưng là của hấn, mẹ của cục cưng cũng là của hấn, hấn tuyệt đối sẽ không để cho người khác cướp đi!

Vinh Ninh cũng không biết khi nào thì mình lại có tính chiếm hữu lớn như thế, máu toàn thân sôi trào, mắt mở thật lớn "Cha nhất định sẽ làm cho cục cưng trở lại nguyên dạng, làm cho cục cưng từ nay về sau đều thật xinh đẹp xuất hiện trước mọi người. Hôm nay, cha sẽ bắt đầu đi học làm tóc đẹp, tuyệt đối sẽ làm cho cục cưng biến thành đáng yêu nhất, xinh đẹp nhất như một cô công chúa nhỏ!"

Đáng tiếc lời này Vinh Ninh nói có chút sớm, dây buộc tóc kia quấn quanh ở trên sợi tóc không dễ dàng tháo ra được.

Vinh Ninh sợ làm đau cục cưng, không dám mạnh tay, mà dây buộc tóc như muốn chống đối lại hấn, lôi kéo thế nào cũng không ra.

Cục cưng chỉ cảm thấy da đầu bé tê dại lợi hại, ngứa làm cho bé muốn lấy ngón tay kéo xuống, cuối cùng vẫn là nhịn, bé cũng không thể bởi vì khuyết điểm của cha liền đem tóc của mình ra làm trò đùa.

Trên trán Vinh Ninh đã toát ra mồ hôi, hấn không nghĩ tới sợi dây này giống như chống đối bản thân mình, làm cách nào cũng không lấy ra được.

Cái loại cảm giác mệt mỏi này giống như vừa mới chạy xong tám ngàn mét.

Cục cưng nhìn mình trong gương, thuận tiện nhìn Vinh Ninh đang mệt mỏi đầu đầy mồ hôi. Vinh Ninh nhìn thấy trên mặt của bé mang theo hàm ý khinh bỉ, khuôn mặt lập tức trở nên rất khó coi.

Thím Trần xuất hiện giống như một vị thần, trong tay cầm cái kéo nhẹ nhàng đi đến.

"Đại thiếu gia." Thím Trần vươn tay, trong ánh mắt của Vinh Ninh nhìn thấy một vật gì đó giống như là toát ra ánh sáng long lanh.

Cứu tinh nha... cây kéo trong tay thím Trần chính là cứu tinh của mình nha!

Cục cưng nhìn Vinh Ninh cầm lấy cây kéo đi tới bên này, cây kéo phát ra tiếng răng rắc răng rắc.

"Cha..." Cục cưng quay đầu, chân nhỏ hướng về bên tường ngõ ngầy, hai mắt trừng thật lớn "Người muốn làm gì? !"

"Cắt." Vinh Ninh lộ ra vẻ tươi cười, cục cưng lại cảm thấy nụ cười của hắn so với ác ma còn khủng bố hơn "Cục cưng không muốn!"

Cục cưng hai tay che trên đầu, bé nghĩ Vinh Ninh muốn đem tóc của mình cắt đứt, bé thật vất vả mới nuôi dài như vậy, mẹ đã nói qua, cô gái có mái tóc dài là đẹp nhất, là đáng yêu nhất!

"Nhưng nếu không lấy dây buộc tóc ra, tóc cục cưng tóc sẽ càng thêm khó coi, cha hứa sẽ làm nhẹ nhàng, tuyệt đối không làm cho kiểu tóc của cục cưng trở nên rối xù."

"Người nói thật?" Cục cưng nói nhỏ, vẻ mặt không tin nhìn hắn.

Vinh Ninh nhanh chóng gạt đầu, "Tuyệt đối, tuyệt đối sẽ nhẹ nhàng."

Cục cưng nhìn mình trong gương, đầu tóc rối bời, khó coi muốn chết, vừa nghĩ hoặc nhìn cây kéo Vinh Ninh đang cầm trong tay, rồi lại nhìn khuôn mặt tươi cười của cha.

Cho dù không muốn, bé cũng sẽ không để mình mang bộ dạng này ra ngoài gặp người .

Thờ dài một hơi, bé đành phải ngoan ngoãn đi đến chiếc ghế, ngồi xuống trước mặt Vinh Ninh.

Nhìn vẻ mặt của Vinh Ninh qua chiếc gương, bé chu cái miệng nhỏ nói, "Cha, người nhất định phải cẩn thận một chút, nếu không..."

Câu nói kế tiếp, cục cưng liền dừng lại, thuận tiện lạnh lùng hừ vài câu uy hiếp, tóm lại là muốn Vinh Ninh cẩn thận một chút, nếu không nghe lời, bé liền làm cho hắn đẹp mắt.

Con gái lớn hơn trời, nói cái gì chính là cái đó, trên mặt Vinh Ninh xuất hiện bộ dáng tươi cười như chú cún, dùng sức gạt đầu "Biết rõ biết rõ, cha ra tay nhất định sẽ nhẹ nhàng, cũng sẽ rất cẩn thận."

Vì không để cho cục cưng nghi ngờ, Vinh Ninh liền giơ hai ngón tay của mình lên, hắn sẽ cẩn thận làm nhẹ nhàng nhất.

Cục cưng vẫn thờ dài như cũ, hướng chỉ hiện tại hoàn toàn không có phương pháp khác.

Vốn muốn trêu chọc Vinh Ninh một chút, không nghĩ tới cha mình thật vụng về, ngay cả đầu tóc cũng không biết chải, làm hại bé mất kiểu tóc đẹp.

Nam nhân tâm chính là thô, ngón tay cũng ngốc muốn chết, thật không biết vì sao trên thế giới thợ cắt tóc nổi tiếng đều là nam, trùng hợp cha của bé cũng là nam, như thế nào cách xa nhau lớn như vậy?

Cục cưng nhìn Vinh Ninh dè dặt cầm lấy cây kéo, nhìn sợi dây rối lại thành một bó.

Vinh Ninh đang nghĩ làm như thế nào mới tốt, đây chính là cuộc sống của hắn, không thể có nửa điểm sơ sẩy.

Cục cưng trầm tư một lát, thì cảm thấy không được tự nhiên, cuối cùng vẫn là không nhịn được mở miệng "Cha, mặc dù người không có bộ ngực, nhưng thật ra người là nữ có đúng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngực*: *Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương 7.3

Rõ ràng ngủ rất lâu, nhưng trên mặt Ninh Vinh hết sức mệt mỏi, cả khuôn mặt mang theo một tia tang thương.

Khiến người khác không dám hỏi, cứ nhìn chằm chằm gương mặt người đàn ông này, thật sự bọn họ rất muốn hỏi tại sao chỉ trong một đêm mà gương mặt hắn lại tang thương như vậy.

Vinh Ninh vụng trộm nghiêng đầu nhìn cục cưng bên cạnh, cục cưng hừ lạnh một tiếng quay đầu đi chỗ khác không nhìn hắn, làm hư tóc của mình, làm hại mình phải đội nón suốt, hừ mình mới không muốn nói chuyện với cha thôi.

Cục cưng rất thù dai, từ trong nhà đi ra đến bây giờ, căn bản không muốn nói chuyện với Vinh Ninh, thậm chí ngay cả liếc hắn một cái cũng không có.

Bị người ghét không sao cả, nhưng lại bị con gái của mình ghét, điều này so với bị người khác ghét Ninh Vinh thật sự chịu không nổi.

Trong công ty nhân viên rối rít thò đầu ra, đối với việc hôm nay Vinh Ninh đi làm trễ, còn dẫn theo một bé gái đáng yêu, thật sự là rất tò mò.

Quan hệ của hai người là gì?, ngày hôm qua Vinh Ninh không phải cùng ở một chỗ với người con gái nhà giàu mới nổi sao? Như thế nào mới qua một đêm liền xuất hiện một bé gái?

Kính ngạc nhất là khuôn mặt của bé gái, tuy là nữ tính nhưng nhìn kỹ thì bé và Ninh Vinh như từ một khuôn đúc ra.

Trời ạ, nhân loại tiến hóa chẳng lẽ đã nhanh vậy sao? Mới một đêm, mà Vinh Ninh có đứa con lớn như vậy? Đây quả thực so với phát hiện người ngoài hành tinh khiến người ta sợ hãi.

Một giây sau Vinh Ninh buồn rầu mang theo cục cưng vào phòng làm việc của mình, cửa kính trong suốt chiếu rọi khuôn mặt Vinh Ninh cùng cục cưng, làm cho nhân viên không nhìn được đưa ánh mắt nhìn về phòng làm việc của Ninh Vinh.

Cửa phòng Vinh Ninh từ trước đến nay đều mở ra, chơi thì chơi nhưng hắt cũng sẽ không đem tâm trạng đùa giỡn tới trong công ty, đến ngay cả phòng làm việc của mình cũng là toàn bộ trong suốt, không chút nào sợ chính mình có hành động biến thái trước mặt người khác...

Tuy nhiên lần này, những ánh mắt của mấy người bên ngoài, chỉ khiến lòng hân càng buồn phiền thêm.

Lúc Vinh Ninh mặt lạnh, còn là có được khí chất lạnh lùng, cầm lấy cái điều khiển từ xa trên bàn làm việc, thuận thế đè xuống, gian phòng sáng trưng lập tức trở nên âm u.

Hiển nhiên là không còn hào hứng xem kịch vui hào hứng, nhân viên đành phải rút đầu trở về.

Không xem được không cần gấp gáp, cũng không ngăn cản được bọn họ bát quái, rối rít thảo luận quan hệ của bé gái đó với Vinh Ninh.

"tín tức lớn a! Hôm nay người phụ trách quản lý tập đoàn Đế Không tổng giám đốc Vinh đại thiếu gia dẫn theo một bé gái vào phòng làm việc!"

"được rồi, bây giờ mọi người đoán quan hệ của bé gái đó với Vinh tổng xem!"

"Tôi đoán là vị hôn thê của Vinh đại thiếu gia!"

"Cái rắm a! Sáu bảy tuổi mà là vị hôn thê của Vinh thiếu? Đầu người bị lừa đá sao, hay là bị kẹp cửa!"

"T_T mãnh liệt khinh bỉ nhân sâm gà trống!"

"Ta đoán hẳn là vị tiểu công chúa trong Vinh gia, không phải là Vinh lão gia tử, đúng là Vinh nhị gia, không thì là... Vinh Viễn ! ?"

"Phốc - - người cảm thấy vinh lão gia tử bây giờ còn có tính lực tạo người sao? Người cho rằng Vinh nhị gia có thể thay đổi tính hướng sao? Người cho rằng đứa bé kia cùng Vinh Viễn sao? Người ta hiện tại có thể tính thượng là đại minh tinh nổi tiếng, người cũng không sợ bị người hâm mộ của Vinh Viễn tạc bom sao? !"

"Mãnh liệt khinh bỉ bịa đặt vinh Nhị thiếu gia giả, nguyên rủa người không có tiêu **."

"Nói nhảm, lão nương vốn chính là đàn bà!"

... ..

Đoàn người phi thường nháo nhột, thảo luận khí thế ngất trời, mỗi nữ nào đó nâng đỡ mắt kính to trên sống mũi trầm mặc nhanh chóng gõ ở trên bàn phím.

"Tôi đoán là con gái của Vinh đại thiếu gia."

Trong giây lát đó không người nào lên tiếng, thoáng một cái đã qua thời gian, đoàn tin tức lần nữa ùn ùn kéo tới.

"Nói đùa gì vậy? Vinh đại thiếu gia sẽ là cái loại người đó sao?"

"Phải đó, giờ nghĩ lại trước kia Vinh đại thiếu và tiểu minh tinh thông đồng, bây giờ còn bị Vinh đại thiếu gia giết, ngày đó ta còn ở đầu đường thấy cô ta, chắc..bao giờ đã lưu lạc đến mức phải bán hàng vỉa hè mà sống."

"Theo tin tức đáng tin cậy, từ đầu năm tới giờ Vinh đại thiếu gia luôn bị Vinh lão gia bức hỡn, ngày ngày thân cận, tôi đoán bé gái đó hẳn là Vinh đại thiếu gia đưa từ bên ngoài về."

Chương 7.3: Mẹ ghê tương lai không được chấp nhận, người khỏe chứ?

Edit và Beta: Đào

"Là anh em há có thể không giúp đỡ? Vinh đại thiếu gia không muốn kết hôn, các vị giám đốc anh em chẳng lẽ không hỗ trợ?"

"Mà nói như thế, có lẽ là do giám đốc Ngôn giúp Vinh đại thiếu gia tìm?"

"Thực ra... Tôi yên lặng nói một câu... Tối ngày hôm qua tôi bị giám đốc Ngôn ra lệnh cho tôi đem theo camera đi quay cảnh Vinh đại thiếu gia xem mắt..."

Trợ lý tổng giám đốc phòng làm việc lặng lẽ bước vào, giải quyết vấn đề các vị khán giả đang thắc mắc.

Nếu thật là cô bé kia cùng Ngôn Hoan, Niếp Minh không liên quan.

"Như vậy cô bé kia đến cùng là ai?"

"Ừ..." Trợ lý tổng giám đốc phòng làm việc chậm chạp đáp, "Tôi nghe thấy cô bé gọi Vinh đại thiếu gia là cha."

... ..

Đoàn người bên trong lại bắt đầu yên lặng, kết quả trợ lý tổng giám đốc lại lần nữa yêu sách, "Tôi còn nghe thấy cô bé nói, bé được tạo ra từ ông nghiệp, bởi vì... Bởi vì Vinh đại thiếu gia thích đàn ông."

... ..

Nhân viên tập đoàn Đệ Không bên trong tòa nhà đang thảo luận bát quái khi nghe thấy thế thì hóa đá...

Vinh Ninh... Vinh đại thiếu gia thì ra là bị gay à!

Trong phòng làm việc, Vinh Ninh làm rất nhiều động tác kì lạ, bởi vì chỉ muốn cô bé đáng yêu kia cười một tiếng, trước kia ra sức thuyết phục các cổ đông cũng không khó như bây giờ.

Cục cưng ngồi ở trên ghế làm việc của Vinh Ninh, đầu ngẩng cao, đối với Vinh Ninh đang ra sức diễn trò thì như mất diếc tai ngơ.

Vinh Ninh gương mặt như trái khô qua, đáng thương nhìn bé.

Con gái của hắn cũng quá không nể mặt tự rồi, thật là tổn thương trái tim nhỏ bé yếu ớt của hắn nha. (Sặc ~.~)

Vinh Ninh bức bối đề xuống điện thoại trên bàn làm việc, Tạ thư ký đem phản ứng nghe thấy vừa rồi nhin xuống đối với Vinh Ninh, giọng nói chuyên nghiệp, "Vinh đại thiếu gia, giám đốc Ngôn muốn ngài đến tầng 58 để họp."

"Liên nói tôi không có ở đây." Vinh Ninh nhanh chóng mở miệng cự tuyệt, Tạ thư ký có chút khó xử, "Nhưng mà giám đốc Ngôn biết ngài đã tới."

Vinh Ninh nhú mày lộ ra vẻ không vui nói, "Tôi nói tôi không có ở đây."

"Nhưng mà..." Không đợi đối phương nói xong, Vinh Ninh lập tức cúp điện thoại, lười phải cùng Tạ thư ký lãng phí thời gian nói chuyện.

Cúp điện thoại Vinh Ninh lại lập tức đổi lại gương mặt vui vẻ nhìn con gái bảo bối nói, "Cục cưng a, cha kể chuyện xưa cho con nghe có được hay không?"

"Không cần..." Ai muốn nghe hắn kể chứ? ! Mấu chốt nhất chính là, nội dung vở kịch nhằm chán như vậy, hắn cũng có thể cười ngửa tới ngửa lui, nếu để cho người khác thấy được, còn tưởng rằng cha của bé là người bị bệnh thần kinh.

"Hay cha diễn trò cho con xem nhé?"

"Không cần..." Cái gọi là diễn trò chính là hắn dung gương mặt đó để lừa gạt, chòng chát ra vô số biểu cảm, người ta làm mặt quỷ nhìn thích thú hết sức, nhưng mà cha bé làm mặt quỷ, lại cứng ngắc có thể cùng thạch cao so sánh.

"Vậy cục cưng muốn gì?" Vinh Ninh sử dụng toàn bộ chiêu thức, cũng không cách nào làm cho công chúa nhỏ này vui vẻ, có thể thấy rằng bé giận thật rồi.

Cục cưng ai oán thở dài một hơi, từ lúc ra khỏi cửa đến giờ, cha của bé đã lãng phí thời gian rất lâu ở trên người mình.

"Cha, người quên ước hẹn cùng ông nội sao?"

Vinh Ninh sững sờ, nếu không phải cục cưng nhắc nhở, hắn thật đúng là quên mất đại sự trong mắt Vinh lão gia.

"Hắc hắc..." Vinh Ninh chê cười, "Cha ở công ty ông ấy cũng không xen vào."

Cục cưng vừa muốn mở miệng nói cái gì đó, chuông điện thoại lần nữa quấy rầy, Vinh Ninh không kiên nhẫn xoa bóp điện thoại bàn "Tôi không phải đã nói rồi sao? Anh ấy tìm tôi liền nói tôi không có ở đây!"

Nói là hợp, kì thực Ngôn Hoan bọn họ đang đùa cái gì chẳng lẽ hần còn không biết?

Nhất định là thấy cục cưng bên cạnh hần, ngày hôm qua xem mắt, lại ở trước công chúng bị người ta giới thiệu đồ, tìm hần qua là để cậu ta đem làm trò cười.

Anh em bọn họ đều nhỏ mọn thế hần đã quá rõ ràng rồi.

Hừ hừ, muốn đem hần làm trò cười sao? Hần mới không cho bọn họ có cơ hội.

"Không.. Không phải vậy..." Tạ thư ký bị khí thế của Vinh Ninh hù dọa, "Là điện thoại của Vinh lão gia."

Vinh gia không người nào không biết người cầm quyền khủng bố nhất chính là Vinh lão gia, bé cách điện thoại khá xa nhưng chỉ dựa vào uy nghi phát ra từ điện thoại cũng khiến bé sợ hãi.

Vinh Ninh nhăn long mày lại, không cần nghĩ nhất định là bởi vì sự việc của cô Lê tiểu thư kia.

Đây mới thực sự gọi là âm hồn bất tán... ..

"Không nhận, hay nói tôi không có ở đây." Vinh Ninh thuận thế muốn cúp điện thoại, Tạ thư ký muốn khóc vội nói, "Vinh lão gia nói ngài mau ước định địa điểm nếu không ông sẽ trực tiếp sắp xếp một cô gái đến công ty và ngài sẽ phải kết hôn với cô ấy ngay lập tức."

Tạ thư ký nói chuyện tốc độ cực nhanh, thậm chí không có nửa dấu chấm câu, sau khi nói xong há mồm chờ phản ứng của đối phương.

Vinh Ninh trầm tĩnh một hồi, không có cúp điện thoại, Tạ thư ký an tâm thở dài một hơi, may mắn trước khi Vinh Ninh cúp điện thoại đã đem lời toàn bộ nói ra.

"Tôi biết rồi." Vinh Ninh đáp ứng một tiếng trực tiếp cúp.

Cục cưng ngồi ở trên ghế qua đi qua lại, cái đầu nhỏ nhanh chóng tự hỏi: Đã không cùng 007 liên lạc ước chừng một ngày, là lúc nên cùng người đó đưa ra suy luận, bằng không nhất định sẽ đánh vỡ kế hoạch của bé.

Trò chơi còn chưa chính thức bắt đầu, sớm như vậy liền kết thúc, chơi sẽ không vui.

Vinh Ninh cúp điện thoại, lời nói râu ria, có thể sẽ bị thổi lên trời.

"Cha - -" cục cưng nhẹ giọng kêu hần, Vinh Ninh khuôn mặt chuyển động thật nhanh, đối với cục cưng ân cần nói "Cục cưng có chuyện gì a?"

Vinh Ninh đột nhiên chuyển biến, so với Xuyên kịch biến sắc còn nhanh hơn, cục cưng nhìn hần cười ngọt ngào, Vinh Ninh vừa mới vẫn còn ở u ám lập tức cảm thấy bầu trời của mình đã sáng rõ lên.

Cục cưng không chỉ nói chuyện với hần, còn nhìn hần cười, hần biết cục cưng tuyệt đối sẽ không thể nào không để ý đến hần, tức giận cái gì, chỉ là chuyện trong nháy mắt mà thôi.

Đây là con gái a.

"Cha, người đi xem mắt đi."

Vinh Ninh còn không có cảm khái hết, cục cưng một câu nói trong nháy mắt đem hần làm mơ hồ.

"Vì sao?" Hần đã có con, tương lai cũng sẽ cưới mama của cục cưng, là cha kiêm lão công tương lai, thì không nên quan hệ nam nữ tùy tiện bừa bãi.

Thật vất vả con gái bị thất lạc nhiều năm mới tìm đến, vừa mới tiếp xúc mới một ngày, còn chưa yêu thương bé thật tốt, làm tốt bổn phận một người cha, hần cũng không hy vọng bởi vì Lê tiểu thư hay Lý tiểu thư sẽ trở ngại hạnh phúc của hần còn chưa bắt đầu.

"Nếu cha nói không đi, ông nội không phải cũng sẽ ép cha đi thôi? Hay là thuận theo ý ông đi, dù sao cha cũng chường mắt mảy di kia không phải sao?"

Cục cưng vì Vinh Ninh 'Xếp hàng lo giải nạn', 'Phân tích tình huống', 'Làm cho các đi ấy chờ đến xấu hổ, cha thì vẫn thân si.'

Cục cưng nhảy xuống ghế, kéo vạt áo Vinh Ninh, "Cha, trốn tránh chúng tôi là kẻ yếu cần xử phạt, chúng ta muốn chính là dũng cảm đối mặt!"

Cục cưng giờ quả đấm một bộ quyết tuyệt!!

Vinh Ninh nghiêng đầu kỳ quái nhìn bé, cục cưng nghiêng đầu nhìn hần cười, "Huống chi, cha cho rằng cục cưng ở bên cạnh như tôi, những người phụ nữ kia còn dám gả cho người sao?"

Cục cung tà ác cười, Vinh Ninh khi khi một tiếng, đêm qua nếu không phải do cục cung nói, hẳn thật không biết đến cùng làm sao mới xuống được đài, rồi đem mấy người phụ nữ kia đập ra. . .

Lần này cũng giống vậy, dù sao cũng là phụ nữ, trái tim đều muốn dán đến , phối hợp cũng ăn ý, hai người bọn họ liên thủ chẳng lẽ còn thu phục không được một cô gái?

Dù sao vượt qua cũng chết, dựng thẳng cũng chết, Vinh ba ba sợ dĩ muốn hẳn kết hôn còn không phải là vì sớm một chút ôm cháu vui về hưởng thụ tuổi già sao? ? ?

Cục cung khả ái như vậy, lại thừa kế huyết thống cùng với toàn bộ thông minh của hẳn, bất luận kẻ nào nhìn đều sẽ thích, huống chi là vinh ba ba vẫn muốn cháu nội? ?

Đáng tiếc - - không có huyết thống chứng minh, lại không thấy được khuôn mặt chân thật của cục cung , Vinh ba ba còn tưởng rằng hẳn đang nói đùa, vô luận giải thích như thế nào, còn là không muốn cho hẳn thân cận. .

"Cha - -" cục cung cắt đứt trầm tư của Vinh Ninh, lần này đổi thành giữ chặt tay của hẳn, hướng tới cửa đi, "Chúng ta đi thôi, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ."

"Gấp gấp như vậy?"

"Đúng vậy đúng vậy, thực vội , cục cung còn muốn nhanh trở lại ngắm biển nha..." Cục cung kéo tay của hẳn, bắt đầu dĩ người lớn thật nặng, kéo nửa ngày cũng không có bước ra một bước. . .

Vinh Ninh cười dịu dàng theo cục cung lôi kéo mà đi tới, vội vàng nói, "Được được được, phải đi ngay."

Cục cung mỉm cười, tâm tư ngưng trọng đi ở bên người Vinh Ninh.

Lập tức đã tới mười hai giờ, là thời gian theo ước định của 007 tốt nhất, bé nhất định phải đem tình huống của bên này nói cho người đó biết, ít nhất có thể làm cho người đó an tâm, tiếp tục trước mặt mama vì bé giải vây.

Vinh Ninh trên mặt lập tức treo một nụ cười xinh đẹp, xuất hiện ở trước mặt mọi người như một thiếu niên ấm áp rạng rỡ như ánh mặt trời.

Ai ngờ, con gái bảo bối của hẳn muốn bán đứng hẳn, hẳn vẫn còn đếm tiền hộ mà không hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 8.1: Đánh một thương nâng được một bậc

Từ tập đoàn Đế Không đi về bên trái một trăm mét chỗ nhà hàng, trong căn phòng lịch sự. Lê Á Văn đã sớm ngồi trên ghế chờ, lấy gương ra trang điểm thảnh thơi còn nhìn ra phía cửa. Trình độ đi muộn của Vinh đại thiếu gia có thể cùng so sánh với phụ nữ lễ nề. Rõ ràng đã hẹn thời gian là 12 giờ trưa vậy mà gần 2 giờ rưỡi xế chiều mới thấy Vinh Ninh xuất hiện. Coi như đã nhiều năm không gặp, Vinh Ninh cũng không có thay đổi nhiều. Hai mắt đen nhánh trong suốt tỏa sáng, mái tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái như ánh mặt trời. Ngay cả mặt cũng tản ra hơi thở như mặt trời ấm áp . Nếu không phải trên gương mặt khả ái lúc này xanh mét thì càng thêm đẹp trai.

Vì thế Lê Á Văn bỏ qua khói mù trên mặt Vinh Ninh, từ khi hẳn vừa xuất hiện ở bên trong tầm mắt của mình Lê Á Văn đã sớm thu gom hộp trang điểm từ trên ghế đứng dậy về mặt tươi cười đón hẳn.

"Ồ chỗ này!" Lê Á Văn phát phát tay về phía Vinh Ninh, Vinh Ninh dừng lại một hồi rồi tiếp tục đi qua. Lê Á Văn kéo cái ghế bên cạnh mình ra, về mặt tươi cười nhìn gương mặt Vinh Ninh hy vọng hẳn có thể ngồi bên cạnh mình.

Kia là người tình trong mộng của cô không biết từ khi nào thì bắt đầu thích nhưng trong vài năm ở ngoại quốc cô cho rằng cô sẽ quên. Kết quả là khi về nước cô có nghĩ cũng không nghĩ ra mình có thể cùng Vinh Ninh ở cùng một chỗ.

Vinh Ninh cũng không có cùng cô kéo gần khoảng cách. Hẳn ghét nhất là bị bắt làm việc mà hẳn không muốn làm. Phong lưu nhưng không hạ lưu, hẳn không hề yêu Lê Á Văn. Kéo chiếc ghế đối diện hẳn thẳng tắp ngồi xuống.

Khuôn mặt Lê Á Văn có chút lúng túng, cũng may là có người nhận ý tốt của cô, hắc, hừ hai tiếng ngồi lên.

Lê Á Văn lúc này mới đem ánh mắt từ trên mặt Vinh Ninh chuyển dời đến chiếc ghế bị mình kéo ra.

"Này~" cục cung mắt to cong cong lên thoát nhìn giống như ánh trăng trên bầu trời.

"Cháu là...." Lê Á Văn đột nhiên có cảm giác đứa nhỏ lớn lên có chút quen mắt.

Thật vất vả ngồi xuống, cục cưng lười đứng dậy đưa tay ra hữu nghị hướng về phía Lê Á Văn nói, "Cháu là Vinh cục cưng con gái của Vinh Ninh. Mẹ ghê tương lai không xác định người khỏe chứ."

"Cháu là con gái của anh Vinh Ninh sao?? Mẹ ghê tương lai không xác định là đang nói di sao??" Lê Á Văn hỏi lại

Anh Vinh hai chữ do Lê Á Văn nói ra, cục cưng cùng Vinh Ninh đồng thời nôi da gà. Quả nhiên là là từng đi du học. Người không biết còn tưởng là đi du học Hàn Quốc.

"Anh còn chưa nói gì"

Cục cưng từ dưới đáy lòng thật sâu khinh bỉ nhưng về mặt lại hớn hờ đối với Lê Á Văn thừa nhận "Đúng, nếu đi đã muốn cùng cha cháu sống chung, tương lai có thể hay không cùng cha cục cưng kết hôn. Cục cưng gọi đi là mẹ ghê tương lai không xác định thì có gì sai??"

Lê Á Văn quay sang hỏi Vinh Ninh đang ngồi uống nước, "Cô bé thật sự là con gái của anh sao?"

Vinh Ninh đặt ly nước xuống, hai tay vòng trước ngực ngẩng đầu cao ngạo nhìn cô ta, "Có vấn đề gì không??"

"Nhưng mà..." cho tới bây giờ cô chưa từng nghe nói qua...

"Nhưng mà cái gì??" Vinh Ninh không kiên nhẫn cười nhạo một tiếng, loại phụ nữ như cô ta còn muốn gả cho hán lâm con dâu cả Vinh gia sao ??

Lê Á Văn mới vừa rồi vẫn còn kinh ngạc lập tức hòa hoãn lại. Trước khi đến đây, Vinh ba ba có nhắc tới Vinh Ninh vì không muốn lập gia đình để bảo vệ sự độc thân sẽ mang đến những kinh ngạc và mừng rỡ để làm khó dễ trong quá trình tiếp cận. Chẳng lẽ kinh ngạc và mừng rỡ trong miệng Vinh baba chính là cô bé đang ngồi bên cạnh cô???

Vinh Ninh nhú mi, vừa rồi Lê Á Văn vẫn còn kinh ngạc thoáng cái đã khuôn mặt đã dịu xuống. Trên mặt không có chút gì bài xích, xem ra cô ta che giấu rất tốt.

Vinh cục cưng lẳng lặng đánh giá Lê Á Văn đang ngồi bên cạnh. Dừng cặp mắt to sắc bén từ trên xuống dưới cô ta xem thực rõ ràng rành mạch.

"Không có gì, anh Vinh Ninh em biết rõ anh đang lừa em đúng không?"

"Lừa cô?" Lần này đến lượt Vinh Ninh liú lười, nghĩ đến Vinh ba ba không biết đã nói những gì với Lê Á Văn lập tức đổi thành cười khê.

"Đúng vậy, em biết rõ anh không muốn xem mắt, kì thật em cũng vậy" Lê Á Văn đỏ mặt cúi đầu "Em sớm nghe chú Vinh nói qua anh vẫn muốn sống độc thân nên đối với xem mắt hết sức bài xích"

Vinh Ninh dùng ánh mắt nhìn quái vật để nhìn cô ta, quả nhiên Lê Á Văn đem Vinh cục cưng là người hán mồi đến.

"Đi" Cục cưng cắt đứt cuộc đối thoại giữa hai người, bước lên một bước ôm lấy cô ta. Lê Á Văn hét lên, khuôn mặt đỏ bừng phát hiện mọi người trong nhà hàng đều hướng về phía bọn họ.

Vinh Ninh ánh mắt cũng thay đổi dị thường bén nhọn cô lập tức ngậm miệng lại.

Mặc dù cô không thích cùng trẻ con thân cận nhưng đây không phải là khảo nghiệm của Vinh Ninh đối với cô sao?? Lúc này phải nhẫn nại, không thể dễ dàng để cuộc xem mắt cùng Vinh Ninh lưu lại ấn tượng xấu.

Cục cưng bên môi nở nụ cười, quả nhiên trong túi phía sau lưng Lê Á Văn tìm được di động của cô ta .

"Xin lỗi" Lê Á Văn thẹn thùng cúi đầu nhìn hán "Đột nhiên xuất hiện tiếp xúc thân thể khiến em có phản ứng"

Vinh Ninh trầm mặc không nói tiếp tục xem Lê Á Văn nói.Khi Cục cưng "tập kích" hán rõ ràng nhìn thấy Lê Á Văn về mặt lộ ra sự chán ghét .

"Ha ha..." Vinh Ninh ngoài cười trong không cười nhìn cô ta "Thật sự là làm khó cô rồi.."

"Không có.." khó khi từ trong miệng Vinh Ninh nghe được một câu thân mật, xem ra Vinh Ninh đối với mình rất hài lòng. Lê Á Văn trong lòng đầy mong đợi.

"Chúng ta chọn mới ăn đi??" Lê Á Văn vui vẻ hỏi, sau đó cười khổ quay sang cục cưng vẫn còn ôm chân mình.."Úm... Bạn nhỏ cũng cùng ăn đi??"

Cục cưng ngẩng đầu lên, mục tiêu đã bị bé chiếm được giấu ở phía sau hông,bé cười đáng yêu nói "Vâng đi khuê giao "

"Di Khuê giao* ..." vừa rồi còn cười miễn cưỡng Lê Á Văn lập tức hoảng sợ mở to hai mắt theo bản năng đưa tay lên bộ ngực lớn 36D

Khuê giao: theo như mình tra ý bé nói móc cô gái này ngực lớn nhưng lại do độn silicon vô :D2

Ngày mùa hè Lê Á Văn chỉ mặc một bộ váy liền màu hồng phấn lộ ra một phần ba bộ ngực sữa, nay che lại làm lộ ra nửa vòng tròn càng thêm nghiêm trọng.

Vinh Ninh hai tay đặt lên bàn ăn lấy giấy lau thân thể ý tứ sâu xa 'A' một tiếng. Lê Á Văn liền vội khoát tay giải thích.

"Ồi chào ôi chào ôi chào, không phải thế anh Vinh à em không có làm giải phẫu ngực, thật không có"

Càng giải thích càng lộ ra ý giấu đầu hở đuôi quá nặng. Vinh Ninh lộ ra vẻ mặt buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 8.2: Đánh một thương nâng được một bậc

Câu giải thích này, giấu đầu hở đuôi ý tứ hàm xúc quá nặng. Vinh Ninh lộ ra vẻ mặt buồn cười, Lê Á Văn mặt đỏ càng thêm lợi hại, chỉ là lần này không phải là thẹn thùng mà là bị cục cưng làm lộ bí mật, từ đó mất mặt.

Nếu không phải Vinh Ninh đang ở đây, cô ta thật muốn thật muốn dạy dỗ một chú tiểu quỷ này, đòi trọng yếu cuộc sống này với cô ta mà nói, nếu không phải đối tượng là Vinh Ninh thì cô ta sẽ không thể chịu đựng nổi!

"Nhưng mà..." Cục cưng làm bộ nghi hoặc nhìn cô ta hỏi, "Di silicon, ngực của di đặt sai chỗ nếu mà không chịu đi chỉnh hình, về sau thì nó sai càng thêm sai nha."

"Di đã nói là không có mà!" Lê Á Văn giận đến gần gầm thét, giọng nói cũng vang dội cả nhà hàng.

Trong nhà hàng các khách hàng khác đều lộ ánh mắt khó chịu nhìn đến vị khách nữ này thật kỳ lạ, ở nơi công cộng mà có thể la lối om sòm thế, một chút giáo dưỡng cũng không có.

Lê Á Văn tức đỏ mặt, may mắn bây giờ là buổi chiều, trong nhà hàng khách cũng không đông lắm, nếu như là buổi trưa, thì mặt của cô ta phải ném đi rồi.

Cho nên cô ta thật ghét đứa bé này!

Vinh Ninh cũng thiệt là, tại sao phải đưa đến một đứa bé chứ! ?

"Được rồi..." Cục cưng vẻ mặt rầu rĩ không vui, "Nếu di silicon nói không có thì con sẽ im lặng."

Thiệt thòi cho bé bởi vì muốn dùng di động của Lê Á Văn, cho nên mới tốt tâm nhắc nhở cô ta, ai biết di ngực độn silicon này, không cảm kích bé cũng coi như xong, còn lớn tiếng rống bé nữa!

Hừ hừ, không làm giải phẫu nha! Lê Á Văn, bà coi chừng bị cơ thể giả này hại chết nhé!

Vinh Ninh trên mặt không vui vẻ mặt càng thêm nghiêm trọng, hẳn là cha cục cưng, không nhẫn tâm rống bé, Lê Á Văn tính là cái gì chứ? Nếu đã làm giải phẫu ngực to, trên thể giới lại không phải là chỉ có một mình cô ta làm qua, bị cục cưng nhìn ra, còn chết sống không thừa nhận, cũng dám trước mặt hấn mắng con gái yêu của hắn! ?

Vinh Ninh lấy ánh mắt khinh miệt nhìn qua cô gái trước mặt đang thẹn quá hóa giận kia, đời này hắn ghét nhất loại phụ nữ như thế, trước mặt người ra vẻ là một cô gái ngoan ngoãn, kinh nghiệm sống lại không nhiều, trên thực tế sau lưng lại làm rất nhiều chuyện thất đức rồi!

Lê Á Văn bị Vinh Ninh hai mắt nhìn chăm chăm toàn thân sợ hãi, thiếu chút nữa muốn khóc lên.

Đều do cô bé kia, nếu như không phải lời do bé nói ra, địa vị cô ta ở trong lòng Vinh Ninh cũng sẽ không rớt xuống sâu ngàn trượng như bây giờ!

"xem mắt không phải ý của tôi và tôi cũng không muốn cùng cô kết hôn, cơm nước xong cô hãy tự mình về nhà, tôi cũng không có dư thừa thời gian lãng phí ở trên người cô!"

Vinh Ninh lạnh lùng mở miệng, lời này hắn đã suy tính kỹ đến trình độ tiếp nhận trong lòng của Lê Á Văn, lời hắn nói ra quyết tuyệt, làm cho Lê Á Văn xấu hổ vô cùng!

"Anh Vinh Ninh..." Lê Á Văn vành mắt đỏ lên, trong hốc mắt muốn rịn ra nước mắt, đáng tiếc Vinh Ninh không để mình bị đẩy vào vòng, hẳn đối loại phụ nữ này, ngoại trừ ghét chính là thật ghét.

"Đừng gọi tôi là anh, phim Hàn đã thấy nhiều loại người như cô? !"

Chỉ cần nghe được danh xưng hai chữ kia, Vinh Ninh liền cảm giác mình nổi da gà sắp đem mình che mắt, ngay cả thở cũng thở không nổi.

"Nhưng mà..." Lê Á Văn còn muốn nói tiếp cái gì, cục cưng lập tức ra hoà giải, vuốt bụng của mình, uốn lên phần lưng, miệng đỏ đỏ nhìn Vinh Ninh, "Cha, cục cưng đói bụng, ăn cơm trước được hay không?"

Vinh Ninh sắc mặt đột nhiên biến thành một dòng sông xuân diệu dàng nói, "Được, cục cưng muốn ăn cái gì?"

Vinh Ninh gọi tới nhân viên phục vụ, "Thực đơn!"

Vinh Ninh đối đãi với hai người khuôn mặt thật tương phản nhau, Lê Á Văn cúi đầu xuống âm thầm góp quả đấm, cô ta muốn nhấn nạy, tuyệt đối không thể mất đi cơ hội tốt này.

Nhân viên phục vụ mang lên món ăn, cục cưng thích ăn thịt bò, Vinh Ninh cầm lấy mâm thịt bò đặt trước mặt cục cưng diệu dàng nói, "Cha cắt thịt cho cục cưng nhé được không?"

"Vâng!" Cục cưng giơ cao hai tay cười híp mắt nói, "Cha cắt ít một chút, nếu như quá to, cục cưng nuốt không trôi."

"Ừ."

Lê Á Văn cầm dao nhìn Vinh Ninh cười đối đãi với cục cưng, trong nháy mắt đó, cô ta nhìn thấy chính một người cha là Vinh Ninh đối với con gái bảo bối vô cùng cưng chiều.

Hình ảnh một lớn một nhỏ như là mặt khác của thế giới, không để cho người ngoài tham gia vào, vẻ tươi cười trên hai gương mặt tương tự nhau, Lê Á Văn có chút sợ ngây người, hai khuôn mặt rõ ràng giống như từ một khuôn đúc ra, làm cho không người nào có thể không tin tưởng bọn họ chính là cha con.

Lê Á Văn cúi đầu cắt thịt, không đúng, cục cưng xem ra giống như là sáu bảy tuổi, khi đó cô ta còn không chưa đi du học, thời đó, cô ta cũng không có nghe nói qua Vinh Ninh bên người có cô gái nào. . .

Huống chi Vinh Ninh trong thời gian qua luôn cẩn thận từng chút, ăn trộm còn chưa có lưu lại bất kỳ chứng cứ, như thế nào có thể sẽ có con gái xuất hiện?

Vậy hai khuôn mặt giống nhau này nên giải thích thế nào? Vinh Ninh trên mặt mang dáng vẻ cha hiền giải thích thế nào?

Nếu như không muốn xem mắt cùng cô ta, không nghĩ cùng cô ta kết hôn, từ đó tìm đến ngoại viện, ở trước mặt cô ta diễn trò, như vậy tiết mục diễn này cũng quá mức đạt rồi, làm cho người ta không cách nào tin nổi nó là giả. .

Đến cùng... Đến cùng là Vinh Ninh cùng với bé gái này diễn tốt, hay sự thật là như thế, bé gái này chính là con của Vinh Ninh.

"Mà này, cha, cục cưng đau bụng." Cục cưng che bụng, Vinh Ninh bối rối hỏi, "Làm sao vậy? Đến cùng là chỗ nào không thoải mái?"

Cục cưng lắc đầu nói, "Không phải mà.. là.. đi nhà cầu... Cục cưng muốn kéo ba ba."

"Két - -" Lê Á Văn dao trong tay cầm không chặt khiến nó rơi xuống tiếp xúc thân mật cùng mâm.

Tiếng ồn khó nghe vang lên, Vinh Ninh thờ dãi nhìn chăm chăm cô ta, "Cô lại thế nào? !"

"Không có..." Lê Á Văn vội vàng nhỏ giọng nói, cô bé kia, tại sao phải vào lúc ăn cơm nói ra những thứ đó chứ? Làm hại cô lại mất mặt trước Vinh Ninh.

Hôm nay cô trước mặt Vinh Ninh đã mất mặt nhiều lần, không thể lại làm cho hấn đối ý kiến về cái nhìn đối với mình.

Vinh Ninh liếc cô tamột cái, xoay người hướng về phía cục cưng nói, "Cha cùng con đi?"

"Không cần!" Nếu lúc gọi điện thoại bị Vinh Ninh phát hiện, như vậy kế hoạch của bé đã tiêu tan sao.

Còn tưởng rằng cục cưng vẫn còn ghi nhớ chuyện ngày hôm qua, đành phải nhắm mắt đồng ý.

"Nếu không thì em cùng cục cưng đi cũng được!" Lê Á Văn mặt đầy son phấn tươi cười, có lẽ cùng cục cưng đi toilet, có thể làm cho Vinh Ninh thay đổi cái nhìn về cô ta.

Nhìn Vinh Ninh coi trọng cục cưng như vậy, vậy cô ta ở bên cạnh thổi thêm chút gió cũng rất có lợi.

Mặc dù Vinh Ninh nhìn Lê Á Văn không vừa mắt, những con gái với nhau lại tốt hơn, sắc mặt cải thiện chút ít, nhưng không có lên tiếng.

Suy nghĩ Vinh Ninh không nói lời nào chính là đồng ý, Lê Á Văn từ trên ghế đứng lên, vẻ mặt ôn hòa nói, "Cục cưng, đi dẫn con đi toilet được hay không?"

Cục cưng giật giật khóe miệng, bé vẫn thích xem dáng vẻ xù lông của Lê Á Văn còn dịu dàng thể đối với bé, ngược lại bé có chút không thích ứng kịp.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 8.3: Đánh một thương nâng được một bậc

Edit: Đào

"Không cần." Nếu biết rõ bé cảm đi động của Lê Á Văn, còn cho Lê Á Văn biết, bé sẽ rất khó làm.

"Nhưng mà..."

"Cục cưng đã trưởng thành." Cục cưng nhún vai, chuẩn bị chuẩn đi nói, "Cục cưng muốn toilet, đi ở lại cùng cha ăn cơm đi."

Cục cưng giấu đi động ở bụng hướng tới toilet mà chạy, Lê Á Văn ngăn người tại đó, đáy lòng cười lạnh nói, "Mày chạy thật nhanh, thật biết tạo không khí riêng tư cho đại tiểu thư!"

Lê Á Văn quay đầu nhìn về phía Vinh Ninh, Vinh Ninh đang cắt thịt cho cục cưng, Lê Á Văn một lần nữa ngồi ở trên ghế, một tay chống cằm nhìn hấn.

Khi Người đàn ông nghiêm túc là lúc họ đẹp trai nhất, nếu như Vinh Ninh cũng có thể cắt thịt bò cho mình, thì thật là tốt biết bao a, cô ta nhất định sẽ hạnh phúc muốn chết.

Vinh Ninh cắt xong thịt bò, không nhìn được rùng mình một cái, mới vừa ngẩng đầu, quả nhiên thấy Lê Á Văn đang cầm lấy đĩa hế ra khuôn mặt mong chờ nhìn hấn, một phần thâm tình khi cắt thịt bò cho cục cưng mới vừa rồi không còn nữa.

"Không cần vọng tưởng làm Đại thiếu phu nhân Vinh gia, cô cũng không nhìn một chút bộ dạng của mình." Vinh Ninh lạnh lùng mở miệng, vẻ mặt như mới nuốt phải ruồi liếc nhìn cô ta.

"Anh Vinh Ninh" Lê Á Văn bị lời nói của Vinh Ninh làm sợ hãi, cô không biết mình đã nói sai ở chỗ nào.

"Tôi nói rồi, đừng gọi tôi là anh, cứ gọi anh không ngừng, biết cái gọi là con cóc bò lên đùi người* không?"

*Gần gũi với cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga.

"..."

Vinh Ninh cười nhạo một tiếng, thật sâu khinh bỉ cô ta, "Giết không được ai, còn khiến người ta ghê tởm, mà cô chính là con cóc tạo vết nhơ trong đời tôi!"

Lê Á Văn trắng mặt, cho tới bây giờ cũng không có người nào ở trước mặt cô ta nói như thế ngoại trừ hôm nay là hấn, trong hốc mắt nước mắt đang chảy ra không ngừng, thân thể bị lời nói của Vinh Ninh làm run lẩy bẩy.

Cô ta kinh ngạc nhìn hấn, cắn môi nói, "Anh tại sao lại nói với tôi những lời như vậy? Tôi vừa rồi không làm chuyện gì sai, huống chi lần xem mắt này lại không phải là tôi lo liệu."

"à..." Vinh Ninh chẳng nói đúng sai hừ lạnh một câu, khuôn mặt hấn nguội lạnh, giọng nói lại như băng ngàn năm nói, "Đừng tưởng rằng tôi không biết, cái gì không giải thích được xem mắt gì gì đó, anh hai của cô, đầu tư thua lỗ công ty sắp phá sản rồi phải không? Bây giờ còn thiếu viên chức công ty một số tiền lương lớn chưa phát."

Lê Á Văn mím môi, kinh ngạc nhìn hấn, giống như kinh ngạc Vinh Ninh vì sao biết thông tin sự việc.

"Không chỉ như thế, bây giờ còn thiếu một số nợ lớn bên ngoài, nếu như tuyên bố phá sản, đừng nói công ty không có, ngay cả nhà cô, thậm chí trên người của cô quần áo hàng hiệu đắt tiền kia cũng sẽ không còn nữa."

Vinh Ninh mở miệng lần nữa, nhìn Lê Á Văn trương ra gương mặt xanh méc.

Vốn kẻ thành phố A có nhiều công ty tài vụ, dù sao hấn ở tập đoàn Đế Không chuyên phần thiết kế, trùng hợp, hôm trước lúc tập đoàn Đế Không

hợp, Niép Minh người phát báo cáo công ty tài vụ ở thành phố A cho mọi người, sản nghiệp trong nhà Lê Á Văn đều có trong danh sách.

Nếu không phải ngày hôm qua Vinh ba ba gọi điện thoại cho hân, cộng thêm hôm nay gặp Lê Á Văn lập tức trong đầu nghĩ đến những lời đã chuẩn bị trước, hân cũng không nhớ nổi cùng hân xem mắt chính là Lê Á Văn.

"Già mà từ nước ngoài mới du học quay về, tôi nghĩ bởi vì dựa vào quan hệ của anh cô, cho nên mới có ý mời cô đi xem mắt cùng tôi nếu như kết hôn, sau lưng có Đệ Không tập đoàn chăm sóc giúp đỡ, có thể cứu vãn công ty nha?"

Lê Á Văn sắc mặt càng ngày càng khó coi, muốn nặn ra một nụ cười nhưng khuôn mặt đã cứng đờ.

Không nghĩ tới Vinh Ninh mang gia sản nhà cô điều tra kĩ đến một giọt nước cũng lọt.

"Cho nên... Anh đã sớm biết tình cảnh nhà tôi, cũng biết lí do mà tôi đi xem mắt... Cho nên đáp ứng chú Vinh đi xem mắt cùng tôi, là đến để hạ nhục tôi sao?"

Vinh Ninh trầm mặc không nói, mặc dù đụng trúng khi hân phúc hắc, nhưng mà hân cũng không có biến thái như vậy, nhân rồi không chuyện gì làm đi trêu chọc một người mình ghét đến cả không thêm liếc mắt đến.

Nhưng mà cô ta nghĩ như thế cứ để cô ta nghĩ đi!

Vốn cũng coi như đang thử dò xét, nhưng mà giọng điệu kia, lại không nghĩ rằng Lê Á Văn thế nhưng lại thừa nhận toàn bộ.

Muốn lợi dụng hân, từ đó làm người nhà của hân, làm một nửa kia của hân sao? Loại người này, hân thấy từ nhỏ đến lớn, tuy đã xem nhiều, cũng thấy rõ, vốn cũng thành thói quen.

Chỉ là lần này, cô ta đã chọc hân tức giận!

Vinh Ninh mặc dù không nói lời nào, một bộ dạng cao ngạo nhìn Lê Á Văn đang cam chịu toàn bộ.

Hân xem thường cô, đùa giỡn cô!

Liên tính cô ta là vì quan hệ gia đình mới cùng Vinh Ninh xem mắt vậy thì thế nào? Người đứng ở bên cạnh Vinh Ninh, từ trước đến bây giờ còn không phải là vì tiền của hân, dung mạo của hân mới cùng với hân kết hôn?

Người có tiền vốn ít có được tình cảm thực, kết hôn gì gì đó, chỉ là ích lợi lẫn nhau phụ thành mà thôi, lại không phải tiêu thuyết ngôn tình, nhất định đợi đến yêu nhau mới kết hôn! !

Lê Á Văn cắn môi, cảm lấy ví sau lưng đứng dậy mà đi, nếu đã hân xem thường cô, cô cũng không lạ gì! !

Vinh Ninh vẫn như cũ không nhúc nhích nhìn Lê Á Văn rời đi, thậm chí ngay cả bóng lưng hân đều lười phải nhìn, Lê Á Văn suy nghĩ gì hân há có thể không biết?

Hân phiền não vô cùng, không có thời gian ở chỗ này cùng cô ta lãng phí! !

Xiên một miếng thịt, Vinh Ninh giống như đang cắn cho hả giận, nhai thật nghiền ngẫm qua lại, một giây sau mới chợt nhớ tới đây là mâm của cục cưng.

Đành phải cầm lấy mâm thịt của mình tiếp tục nghiêm túc cắt. . .

Phòng vệ sinh nữ

Cục cưng núp ở một căn phòng trong nhà vệ sinh nữ, dùng điện thoại di động bấm liên tiếp mã số.

Phòng làm việc của tổng giám đốc Trác công ty y dược.

Trác Văn Dương đang phê duyệt một đồng văn kiện lớn, vuốt vuốt mi tâm, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Nhìn dây số điện thoại phía trên, Trác Văn Dương cười tủm tỉm nhận điện thoại.

Này?"

Bên trong truyền đến giọng nói khiêu gọi của đàn ông, cục cưng che di động dè dặt nói, "007, 007, con là khoai tây, con là khoai tây."

Giọng nói non nớt từ điện thoại di động đầu kia vang lên, Trác Văn Dương mang theo nụ cười đẹp mắt tựa lưng vào thành ghế ung dung nói, "Khoai tây khoai tây, cậu là 007."

"007, con hiện tại ở chỗ của cha, cậu đừng nói chuyện con đến thành phố A tìm cha cho mama biết nhé?"

"Công chúa nhỏ của Trác gia phân phó, cậu có thể nói cho con biết ma ma sao?"

"Dạ!" Cục cưng gật đầu nói, "007 thật tốt, khoai tây thay mặt cách..mạng cảm kích người!"

"Con nha" Trác Văn Dương bắt đầu dĩ thời dài một tiếng, "Ma ma không cho con đi tìm cha , con còn nhất định đi, cục cưng còn dấu diếm, còn muốn cậu giúp con nói dối."

Cục cưng tỏ vẻ bất mãn, "007, con biệt hiệu là khoai tây, người biệt hiệu là 007!"

Không biết trò chơi nằm vùng này đến bao giờ mới có thể kết thúc, Trác Văn Dương kéo quai hàm nói, "Cục cưng, lúc mẹ con trở về, ngày hôm qua ma ma con còn gọi điện thoại cho cậu hỏi con có ngoan hay không."

"007, 007, 007, 007..." Cục cưng bên kia di động xâu xa cứ lặp lại từ '007' danh hiệu này.

Trác Văn Dương bị cục cưng bức ép bắt đầu dĩ, "Rồi, khoai tây khoai tây, 007 thay thế mẹ Tiểu Hải hỏi con một chút, bạn của người tên là An Bảo Bảo khi nào thì mới về?"

Cục cưng đảo mắt, "Khoai tây cũng không rõ ràng lắm, cần phải nhanh đi?"

Trác Văn Dương nghe cục cưng nói đến thời gian không xác định thì cũng không trêu chọc.

"Cục cưng, ma ma rất nhanh sẽ từ chức, trở về nước."

Cục cưng há to miệng, trong lòng nghĩ ngợi ma ma bình thường làm gì cũng đều chậm, sao khi về nước lại nhanh vậy, khó tránh đêm dài lắm mộng, cục cưng mở miệng nói, "Khoai tây biết rõ , 007 đợi tin tức tốt từ khoai tây nha."

"Được "

"Đúng." Cục cưng chợt nhớ tới gì đó chợt nói, "007, khoai tây cúp điện thoại đây 007 đừng có thay đổi số đó , đợi cục cưng... Không, khoai tây có thời gian sẽ gọi điện cho 007."

Trác Văn Dương di chuyển ghế nhìn ra phía cửa sổ nhìn về thành phố A, "Lại muốn biếm mắt trước mặt cậu nữa phải không?"

"Không phải mà." Cục cưng nghiêm túc nói, "Việc này gọi là đánh một thương nâng một bậc."

"à?" Trác Văn Dương cười khoe miệng vênh lên cao .

"Cách. . . Mạng còn chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng nha!"

Trác Văn Dương đối với đầu kia di động dựng thẳng ngón tay, "Ồ đầu học được chuyện cũ mềm thế?"

"Này, khoai tây không cùng 007 nhiều lời, nói quá lâu sẽ bị phát hiện ."

Cục cưng thuận thế muốn cúp điện thoại, điện thoại di động đầu kia truyền giọng nói hợp tình của Trác Văn Dương, "Cục cưng, đi theo Vinh Ninh một ngày , con cảm thấy hẳn như thế nào?"

"Hắn?" Cục cưng suy nghĩ một chút, mặc dù cách nói chuyện cười lạnh,lại không biết đến cùng đang suy nghĩ gì, nhưng mà mọi thứ đối với bé thì coi như không tệ, chống lại mỹ nhân mê hoặc, cũng không giống ma ma nói bết bát như vậy... Suy nghĩ một chút rồi nói."Rất tốt."

Trác Văn Dương cười khẽ một tiếng đến, tính tình cục cưng ngoại trừ An Bảo Bối ra, thì quen thuộc nhất chính là mình.

"Tại sao lại rất tốt? Nói cho cậu biết, có phải đã bị sa ngã trong cạm bẫy của Vinh Ninh rồi không?"

"Giả mà cạm bẫy chứ, là hấn sa ngã trong cạm bẫy của cục cưng được hay không?" Cục cưng bất mãn tức giận bất bình , Trác Văn Dương vẹo một tý bật cười, "Cục cưng thích Vinh Ninh có đúng hay không?"

"Hừ, mới không có đâu! Cậu là đồ trùng thối!" Cục cưng tức giận cúp điện thoại, Trác Văn Dương nhìn điện thoại di động, đầu dây bên kia không còn có bất kỳ tiếng động gì cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngạo: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 9: Cục cưng dĩ nhiên là thiên tài

Edit: hoahuvo

Beta: Đào

Đế điện thoại di động xuống, Trác Văn Dương nhìn khoảng không trước mắt mà thờ dài. Quanh đi quẩn lại, tan tan hợp hợp, cũng không biết đến khi nào mới trở lại được như lúc ban đầu.

Vinh Ninh cắt thịt bò vừa xong, cục cưng cũng vừa vặn từ phòng vệ sinh ra tới, bé phát hiện cô gái kia không có ở đó, di động vẫn đang cầm trong tay, bé nghĩ không lẽ cô gái kia cũng đi vệ sinh giống như mình??

Ngồi trở lại vị trí của mình, vụng trộm để lại điện thoại chỗ cũ của Lê Á Văn ngồi lúc đầu.

"Cha, đi kia đi đâu rồi?"

"Đã đi về rồi." Vinh Ninh không quan tâm lắm trả lời, thuận tiện cắt hết miếng thịt bò trên đĩa rồi để trước mặt cho cục cưng, gương mặt ôn nhu nói, "Cha cắt xong rồi, cục cưng ăn đi."

"Dạ..." Cục cưng cầm lấy nửa xiềng một miếng thịt đưa vào trong miệng nhỏ nhai nhai, quơ quơ chiếc nĩa trong tay, "Theo như cục cưng thấy, là cha đang bỏ chạy nha?"

Hắn bỏ chạy???

Hắn chỉ là tùy tiện bịa chút chuyện, mà Lê Á Văn chưa đánh đã khai.

"Cục cưng mau ăn cơm, không cần cứ nhắc đến người phụ nữ kia." Vinh Ninh nói sang chuyện khác, hắn không muốn bởi cái tên Lê Á Văn này xuất hiện làm ảnh hưởng đến khẩu vị của hắn lúc ăn cơm, loại phụ nữ đó hắn chỉ cần nhìn một lần là đủ rồi, không cần phải nhắc lại, nếu tiếp tục hắn sợ sẽ trực tiếp muốn nôn, "Cục cưng không thích người có chết cũng không chịu thừa nhận." Cục cưng vẫn tiếp tục nói, nhớ tới Lê Á Văn phản ứng sau khi bị bé vạch trần, bé nhủ mảy chán ghét, "Ở nước ngoài, chính hình là chuyện hết sức bình thường, cô ta thật sự đã chính hình sai chỗ, cục cưng cũng chỉ tốt bụng nhắc nhở, hướng chỉ thứ cô ấy dùng còn là hàng kém chất lượng, chất đó rất dễ gây ung thư nha." Vinh Ninh nghe cục cưng cao hứng lý luận, người bình thường rất khó có thể nhìn ra người khác có làm phẫu thuật chỉnh hình hay không, hướng chỉ là chỉ cần nhìn làn da bên ngoài. Tự như cục cưng nhìn thấy được sự suy nghĩ trong mắt Vinh Ninh, cục cưng vừa thông thả nhai thịt bò vừa cười cười nói, "Cha, cục cưng đã nhìn thấy cái đó nhiều lần rồi, những thứ mà cha thấy được cũng chỉ là một phần nhỏ mà thôi." Cái mà cục cưng am hiểu nhất là nhìn suy nghĩ của người khác, cùng với các loại phản ứng ứng dụng máy tính...

Bằng không, như thế nào bé có thể xâm nhập vào nội bộ của tập đoàn Đế Không để xem xét, tìm hiểu toàn bộ hồ sơ bí mật của Vinh Ninh?

Vinh Ninh ngồi trầm mặc một lúc, thìa dao nĩa đang cầm trong tay ra, hắn phát hiện cục cưng hết lần này đến lần khác làm cho hắn ngạc nhiên.

Có lúc bé chỉ biết khóc rống, thậm chí còn mang mối thù dai của trẻ con, trong chớp lát lại như một đứa trẻ cái gì cũng đều am hiểu.

Cũng là, hiểu biết của hắn đối với cục cưng thật sự còn quá ít, ít đến nỗi hắn chỉ biết bé chỉ có một chút năng lực.

"Cục cưng, kì thật cha vẫn còn một chút không hiểu." Khuôn mặt Vinh Ninh trở nên nghiêm túc.

"Cha không hiểu chuyện gì?"

"Con làm sao có thể tìm được cha? Chỉ có một mình con tìm, cha cũng không thấy con liên lạc với mẹ con, chẳng lẽ mẹ con đối với con không tốt? Hay là....Con tự đi tìm cha, cũng không nói cho mẹ con biết? Nói cách khác..."

Vinh Ninh ngừng lại lời nói, toàn bộ thời gian qua, mẹ của cục cưng không có tin tức gì, hắn cũng là từ hôm qua mới bắt đầu biết trên thế giới rộng lớn này mình có một đứa con gái tồn tại.

Mẹ của cục cưng đang hận hắn, hận đến mức ngay cả chuyện có một đứa con với hắn cũng chưa bao giờ nói cho hắn biết.

"Nói cách khác mẹ con vẫn còn hận cha?"

Chuyện tình cảm, cục cưng không hiểu, nhất là chuyện tình cảm giữa nam và nữ, nhưng cục cưng chưa bao giờ nghe mẹ nhắc đến từ hận trước mắt bé.

An Bảo Bối giáo dục con gái hết sức thoải mái, những lúc cục cưng nhìn thấy những bạn khác đều có cha nhưng chính mình lại không có, cục cưng liền hỏi mẹ, mà An Bảo Bối lúc nào cũng nói thật cho bé biết, thậm chí mỗi lần cục cưng muốn nghe chuyện xưa của An Bảo Bối cùng Vinh Ninh, An Bảo Bối cũng sẽ nói cho bé nghe không hề có nửa điểm giấu giếm.

An Bảo Bối tuyệt không phải là người có thể che giấu nội tâm như những người con gái khác, những ý nghĩ chân thật đều thể hiện trên gương mặt của cô, mỗi lần cục cưng nhắc đến Vinh Ninh, cục cưng có thể cảm giác được, tình cảm đó không thể phân biệt được là tưởng niệm hay hồi tưởng, tuy nhiên đó không phải là hận.

Nhưng cô cũng không cho cục cưng tìm hân, giống như cô muốn ở vậy nuôi cục cưng cả đời này không chịu lập gia đình, điều đó làm cho cục cưng cảm thấy khó hiểu.

Cục cưng đành phải lắc đầu, trước mắt cái chữ hận này thật đúng không đúng với thái độ của ma ma.

Không phải hận vậy là cái gì?

Vinh Ninh lẳng lặng suy nghĩ nửa ngày vẫn không nghĩ ra được đầu mối gì, hân muốn biết thật nhiều về chuyện của mẹ cục cưng, lại nghĩ đến mỗi một ngày biết được một chút cũng tốt.

"Cục cưng nghĩ xem mẹ con có ý kiến gì về cha không?"

"Sao ạ?"

"Là cách nhìn đối với cha."

Không nghĩ đến Vinh Ninh lại hỏi mình về vấn đề này, cục cưng có chút giật mình, nhưng cũng nể tình một chút mặt mũi của hân cục cưng nhẹ giọng hỏi, "Cha, thật sự cha muốn nghe?"

Lòng tự trọng của Vinh Ninh đột nhiên bị cục cưng đã kích, chỉ là cục cưng vừa nói câu kia, hân liền tưởng tượng vị trí trong lòng mẹ của cục cưng biến thành cái dạng gì, thậm chí không cần nghĩ cũng biết là chán ghét.

Con người thật kỳ lạ, giống như biết mình bị coi thường, biết rất rõ ràng lời nói kia có thể rất khó nghe, nhưng vẫn muốn nghe một chút, hân cũng nhận biết được có thể những lời đó đã kích đến lòng tự trọng của hân.

Khi thấy Vinh Ninh gật đầu, cục cưng vừa ăn một miếng thịt bò vừa lên tiếng trả lời, "Mẹ nói người là một người đàn ông dịu dàng, rất biết chăm sóc người khác."

"Biết chăm sóc người khác?" Tiếng của Vinh Ninh không khỏi nâng lên thêm vài lần, nói như vậy, trong lòng mẹ cục cưng không có chán ghét, nói như vậy đến lúc mẹ của cục cưng xuất hiện hân có thể mười phần nắm chắc có thể theo đuổi được cô rồi.

"Vâng, mẹ nói cha đối với mỗi người phụ nữ đều hết sức chăm sóc, thậm chí mỗi lần chia tay đều đưa cho người kia một lễ vật hết sức quý giá coi như là quà tặng chia tay."

Cục cưng lơ đãng nói ra, sắc mặt Vinh Ninh đã đen mất một nửa.

Hân đúng là mỗi lần chia tay một đối tượng đều có tặng cho họ một món quà quý giá, mỗi lần quen đối tượng cũng sẽ đối xử rất dịu dàng, như vậy khi chia tay sẽ không cảm thấy quá khó xử.

"Mẹ còn nói về mặt của cha lúc nào cũng tươi cười, làm việc rất kỹ lưỡng, đặc biệt cha có trí nhớ rất tốt."

"Là...Phải thế không?" Vinh Ninh lúng túng hỏi lại, không giống như vừa rồi, trong lòng hết sức mong đợi.

"Đúng vậy, mỗi lần cha kết giao bạn gái, đều nhớ rõ tên của họ, sinh nhật, những ngày đặc biệt trong cuộc sống đều sẽ có quà, năm đó lúc sinh nhật của mẹ cha cũng tặng mẹ một chiếc nhẫn kim cương nha..."

Cục cưng đưa tay ước lượng một chút, "Nhưng mà nghe nói cha tặng quà cho những người phụ nữ khác cũng là nhẫn, cho nên mẹ đã ném đi."

Cục cưng trong lòng suy nghĩ chính là sao mẹ lại lãng phí như thế, Vinh Ninh trong lòng lại nghĩ, bản thân mình trước kia không hề biết, cho đến khi cục cưng nhắc lại hân mới biết trước kia mình cần bã đến cỡ nào.

Cục cưng nhìn người nào đó đang suy nghĩ rồi đến đen mặt, bắt đầu dĩ ngừng lại.

Cục cưng đã sớm nhắc nhở cha mình, suy nghĩ của mẹ đối với cha khẳng định không có những câu dễ nghe, nhưng cha lại không sợ chết vẫn muốn nghe, đã nghe rồi sắc mặt lại càng khó nhìn.

"Cha, cha còn muốn nghe nữa sao?"

Vinh Ninh thở dài một hơi, hân sợ hân nghe tiếp sẽ bị học máu, vội vàng khoát tay, "Thôi."

Hân đã sớm biết suy nghĩ của mẹ cục cưng đối với mình không được tốt.

Cục cưng chu mỏ nhìn cha một cái, những lời vừa nói đều là sự thật, nhưng những lời tiếp theo bé vẫn chưa nói xong, đành phải nâng cao âm thanh, âm thầm hướng đến bên tai Vinh ninh, nâng cao âm điệu, "Mẹ còn nói qua mặc dù cha có ong bướm, nhưng thật ra là người tốt, đúng là mẹ có giận cha, nhưng nhiều hơn vẫn là cảm kích."

Vinh Ninh giống như nghe nhầm, vuốt vuốt lỗ tai nhìn cục cưng, "Những điều con nói đều là sự thật?"

"Cục cưng đương nhiên là nói thật." Cục cưng không định nói dối, Vinh Ninh như thế nào lại nghĩ bé nói dối hẳn?

Vinh Ninh lòng tràn đầy mong đợi, cục cưng cũng không định trêu đùa hẳn, trên mặt liền nghiêm túc trở lại, "Mẹ nói, cuộc đời mẹ vốn như một tờ giấy trắng, kể từ khi gặp được cha, trên tờ giấy ấy rốt cuộc có hình ảnh, tuy là những ký ức không vui, nhưng lại có thể làm cho mẹ thay đổi rất nhiều."

"Cho nên..."

"Cho nên, mẹ rất cảm kích người, bởi vì mặc dù cha làm tổn thương mẹ nhưng lại giúp cho mẹ trở nên trưởng thành hơn."

Lời này đúng là của An Bảo Bối nói ra, cục cưng thậm chí chỉ thay đổi chủ ngữ mới những từ khác đều không hề thay đổi.

Nhìn Vinh Ninh như đang lạc trong màn sương, cục cưng cũng không có ý cười nhạo hẳn.

Kỳ thật bé còn rất nhỏ, nhưng bé hiểu được rõ ràng An Bảo Bối có tình cảm đối với Vinh Ninh.

Mẹ bé không hận hẳn, ngược lại còn rất thương hẳn, nếu không cũng sẽ không sinh ra cục cưng, An Bảo Bối đem tình cảm yêu thương Vinh Ninh chuyển dời sang trên người cục cưng, mỗi ngày khi An Bảo Bối dụ dỗ cục cưng đi ngủ, cục cưng có thể cảm giác được.

bé nhìn thấy trong mắt An Bảo Bối có một loại ánh sáng không dành riêng cho bé.

Nhưng những lời này, cục cưng không nói cho Vinh Ninh đang ngồi trước mặt, thật sự hận Vinh Ninh không phải là mẹ mà là chính bé....

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chương 10.1: Công chúa nghèo khó

Edit: Ái Thy

Beta: Đào

Mà bây giờ, lại đợi thêm một giờ đồng hồ, cô lại muốn từ chối cuộc công tác duy nhất mà mình thích.

An Bảo Bối trở mình, nằm sấp trên mặt đất, khẽ xoa phần eo đau nhức, nhàm chán vuốt nhẹ đóa hoa màu tím, khoe miệng cong lên nụ cười nhàn nhạt, mang theo một tia khổ sở.

Hôm nay công việc phải giải quyết rất nhiều, không khỏi muốn từ chức lúc tối nay cả trường học cũng không thể đi.

Không có làm đủ một tháng, trừ trước trừ sau, ít nhất thiếu gần vài chục khối đồng Euro, An Bảo Bối nghĩ tới nỗi đau mất đi tiền bạc, trên mặt lại thêm run rẩy.

Ngày kia chính là ngày về nước, cô thật vất vả trốn khỏi chỗ kia, thật vất vả để có thể buông tình cảm của mình xuống, kết quả là lại trở về lần nữa.

Cục cưng đã đi theo Trác Văn Dương trở về thành phố A, ở cùng một chỗ, mặc dù An Bảo Bối có chút không yên lòng, tốt xấu gì Trác Văn Dương cũng là cậu của bé, nhất định sẽ không bỏ mặc cho tiểu gia hỏa kia làm loạn...

Nhưng mà...bé con kia, không chỉ thừa kế tướng mạo của Vinh Ninh, ngay cả tính cách cũng là một kiểu, từ nhỏ đến lớn, mưu ma chước quỷ rất nhiều, kỹ xảo lại hạng nhất, am hiểu nắm chắc tâm tư người khác, y vào mình có chỉ số thông minh cao, khiến không ít người khác đau đầu.

Hắn thông minh mạnh mẽ, hơn nữa hắn còn có khuôn mặt như thiên sứ kia, coi như trong ngày thường cao ngạo, ngang ngược, dễ gây hiểu lầm với người khác, cũng sẽ bị cô ăn sạch sành sanh nha.

An Bảo Bối không hiểu, mình ngốc như vậy, tại sao có thể sinh ra đứa trẻ thông minh như cục cưng, hơn nữa còn thông minh tới mức làm cho người khác cảm thấy giận sôi!

Càng nghĩ, An Bảo Bối lại càng cảm giác cục cưng kia nhất định lặng lẽ tiến hành kế hoạch không muốn người biết ở thành phố A, cô cảm giác tim mình cũng loạn lên.

Nếu không phải vì công tác, vì việc học, còn muốn ở bên cạnh nói chuyện với cha, An Bảo Bối đã cùng bé trở về thành phố A, ngăn cản con bé làm loạn bên ngoài! Nhưng mà thật tốt, sau lưng bé còn có người chống, nếu để cho cô biết bé lại gây thêm phiền toái cho ai, cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho cục cưng!

"Tiểu thư Bảo Bối?" Quen thuộc cuộc sống điều khiển nói tiếng Pháp ở vườn hoa cách đó không xa vang lên, An Bảo Bối từ trên mặt đất đứng lên

chứng kiến mặt chính đáng hợp tình nghiêm nhiên giống như là cái thân sĩ quân gia đại thúc, quy củ đứng ở trước xe Maserati xa hoa . . .

An Bảo Bối từ trên mặt đất đứng lên nhìn thấy chú quân gia với khuôn mặt nghiêm nhiên, quy củ đứng ở trước xe Maserati xa hoa .

"Này! Chú Bonaparte." An Bảo Bối đáp một tiếng, phát phát tay với Bonaparte. "Có chuyện gì không? Tôi còn một tiếng đồng hồ là có thể tan việc!"

An Bảo Bối dùng tiếng Pháp thuần thực trả lời. . .

Bonaparte lớn tiếng đáp lại: "Tiểu thư Bảo Bối! Lão gia kêu tôi tới đón cô về nhà! Bonaparte đã nói với ông chủ, ông chủ đồng ý thanh toán tiền lương cho ngài!"

"À!" An Bảo Bối tiếc hận trả lời một tiếng, nhìn qua vườn hoa oải hương không giới hạn kia. . . .

Vốn còn muốn trong khoảng thời gian cuối cùng có thể nhìn cảnh sắc mỹ lệ chi giai cấp vô sản của Pháp mới có, xem ra, cô muốn ở một giờ trước rồi cáo biệt nơi này.

An Bảo Bối thu dọn xong, nhẹ bước chân về phía quân gia Bonaparte.

Bonaparte mỉm cười nhìn An Bảo Bối từ từ đến gần.

"Ba vì sao không đợi sau khi tôi hết bận mới bảo tôi trở về?" An Bảo Bối nhẹ giọng bắt nạt với cha.

"Đây là lão gia quan tâm tới tiểu thư, hấn không hy vọng ngài quá mức mệt nhọc."

An Bảo Bối đành phải kêu lên một tiếng đau đớn, lời Bonaparte nói ra làm cho cô không cách nào phản bác.

"Tiểu thư Bảo bối." Bonaparte đơn giản nho nhã nghiêng người. "Xin cho tôi làm một hành động quá phận."

Bonaparte vươn tay, dịu dàng lấy cây cỏ dính trên tóc An Bảo Bối xuống. "Hết sức xin lỗi."

"Không cần đâu..." An Bảo Bối gãi gãi đầu, mặc dù đã trải qua nhiều năm, nhưng mà cô vẫn không thể tiếp nhận các lễ nghi.

"Đúng rồi, Bonaparte, tôi trước sẽ lãnh lương, thuận tiện nói tiếng cảm ơn với ông chủ, chúng ta lại về nhà được không?"

"Tốt, tiểu thư Bảo Bối, xin ngài lên xe trước." Bonaparte làm ra tư thế xin mời.

An Bảo Bối phui bụi trên người, dè dặt tiến vào buồng xe xa hoa sang trọng.

Xe hơi chậm rãi chạy trên đường, An Bảo Bối nhìn ra ngoài cửa sổ kia hình ảnh một mảng lớn màu tím, trong nội tâm tỏ ra vô số lưu luyến.

Cuối cùng... cũng phải rời đi thôi.

Biệt thự vườn địa đàng.

An Bảo Bối đứng ở cửa nhìn biệt thự kiểu tây phương điển hình, chủ vườn địa đàng là người hòa ái dễ gần, là lão nhân cực kỳ hiền lành, hấn phát tiền lương luôn luôn cao nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngực: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 10.2: Công chúa nghèo khó

Edit: Độc Bá Thiên

Beta: Đào

Ông chủ vườn Địa Đàng là người hòa ái dễ gần, vô cùng hiền lành, luôn trả tiền lương ở mức cao nhất, chỉ có điều chỗ này là nơi vắng vẻ, còn cô lại sống trong thành phố, mỗi lần đến đây làm việc, không thể làm gì khác hơn là ngồi xe tới.

Qua sự đồng ý từ ông chủ, nữ giúp việc cùng lão quân gia dẫn An Bảo Bối tới phòng khách.

Trên chiếc ghế gỗ một ông lão tóc bạc ngồi theo phong cách phương Tây, thấy An Bảo Bối đi tới từ trên ghế đứng dậy, hiền lành nói: "Cô An, mời ngồi"

“Cám ơn”

Lý Nhĩ tiên sinh sai người mang tiền lương đã chuẩn bị từ sớm đem tới đưa cô. An Bảo Bối lễ phép nhận phong bì tiền lương. Ông tươi cười nói: "Mấy ngày nay vất vả cho cô rồi"

"Không có,tôi ở đây làm việc rất vui, cũng nhận được sự quan tâm từ ông, lần này tôi về nước cũng không biết khi nào mới có dịp quay lại, chúc ông hạnh phúc"

An Bảo Bối hơi nghiêng người tỏ ý cảm ơn.

Khi tạm biệt, Lý Nhĩ còn có lòng tiễn An Bảo Bối tới tận cửa, cô ngồi trong xe xa hoa vẫy tay về phía Lý Nhĩ: “Ngài vào trước đi,Lý Nhĩ tiên sinh tạm biệt “

“Chúc cô thuận buồm xuôi gió”

“Cám ơn”

Nước Pháp, thị trấn Provence,An Bảo Bối chạy xe chậm rãi trên đường, cô hạ kính xe xuống, quan sát khắp mọi nơi trên đường cho đến cánh đồng hoa oải hương, một chút mùi hương từ cây thông.

Nơi này không vội vàng như thành phố lớn, đối với An Bảo Bối mà nói, nó là nơi lý tưởng nhất ở Pháp cho cô sinh sống, mùa hè vừa đến, khắp nơi đều tràn ngập mùi hương của cỏ cây hoa lá, trăm hoa đua nhau khoe sắc, giống như là chốn bồng lai tiên cảnh trong thành phố.

Nhà An Bảo bối nằm ở khu vực nội thành một biệt thự nhỏ hai tầng. An Bảo Bối từ trong xe đi ra. Trong vườn Trác Nhất Phong đang ngồi uống cà phê dưới dù che nắng, nhìn thấy con gái trở về, thân thiết gọi cô lại đây ngồi.

An Bảo Bối chậm chạp đi qua ,hết thấy đều là cẩn thận từng li từng tí một , chỉ lo sợ một chút giảm đến chỗ không nên giảm.

Rất dễ nhận thấy An Bảo Bối mới từ cánh đồng oải hương trở về ,cô mặc áo sơ mi trắng ngắn tay , xung quanh dùng vải thật thành tạp dề ,phối quần jean cùng giày vải bệt màu trắng , khuôn mặt nhỏ nhắn bị ánh mặt trời chiếu hồng ,lộ ra màu vàng nhạt đẹp mắt , mắt to tựa như mắt nai , để lộ ánh sáng long lanh bóng loáng

Mặc dù An Bảo Bối có sức khỏe tốt nhưng Trác Nhất Phong vẫn đau lòng cho con gái ông, điều kiện gia đình ông không hề kém, vì vậy An Bảo Bối hoàn toàn không cần làm việc cũng có thể giống như mấy cô gái đài các cùng tuổi khác, mua túi xách, mua quần áo mới, tất nhiên là cũng có thể đi lại bằng ô tô sang trọng, không cần chuyện gì cũng đều tự mình làm lấy, ngay cả việc rửa bát đĩa cũng phải cướp của người giúp việc.

“Vất vả rồi”

"Không có" An Bảo Bối ngồi một bên, người giúp việc mang tới một cốc nước đá , cô nói một tiếng cảm ơn ,cầm cốc nước đá uống một hơi hết sạch , sau khi uống xong cô chớp mắt thỏa mãn .

Sau một ngày mệt nhọc có thể uống một cốc nước đá cũng đã thấy hạnh phúc rồi.

Trác Nhất Phong giọng nói êm dịu hỏi : " Có muốn uống cà phê không ? ".

An Bảo Bối lập tức lắc đầu nói: "Không cần ".Nhìn thấy Trác Nhất Phong mặt lộ ra vẻ thất vọng , cô lại không thể làm gì hơn khác đành thêm một câu nói : "Đang hè mà, uống nước đá là điều đương nhiên,còn cà phê đối với con mà nói thì càng uống càng khát ".

Không phải An Bảo Bối không muốn uống , mà là Trác Nhất Phong bình thường uống cà phê yêu thích cùng cô hoàn toàn khác nhau ,tùy tiện một cốc cà phê liền bằng một ngày lương cô sáng sớm phải dậy giao sữa bò.

Lần trước cô không biết sự tình , Trác Nhất Phong mời cô uống một cốc tên là cà phê chồn sau khi uống xong mới biết ,đây là loại cà phê đứng đầu thế giới!

Ngay lúc đó,An Bảo Bối buồn mãi không thôi, cho dù mấy trăm đô la đổi ra thành bảng Anh hay nhân dân tệ cũng đủ cho một người dùng hơn 2 tháng đấy!

Cuộc sống của người có tiền không thích hợp với cô, người nghèo như cô ngay cả uống cà phê cũng phải vội vã, nhò mọn sao, thật ra thì như thế cũng tốt.

An Bảo Bối nhìn thấy trên mặt Trác Nhất Phong lộ ra nụ cười khổ sở ,cô luống cuống xua tay giải thích :“Cha ,con đúng là không quen uống cà phê mà thôi ,tuyệt đối không phải vì cha uống cà phê hào hạng ,con gánh vác không nổi.

Trác Nhất Phong vừa nghe lời này , trên mặt vẻ áy láy càng nghiêm trọng.

An Bảo Bối gương mặt khổ sở nghĩ ,vẫn nên giải thích cho Trác Nhất Phong.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 10.3: Công chúa nghèo khó

Edit: Mẫu Tử Song Linh

Beta: Đào

Không xong.....An Bảo Bối gương mặt khổ sở nghĩ, thâm thiết mang lời nói của Trác Nhất Phong nói ra.

Rống ----- Mình tại sao lại ngu ngốc như vậy, đến nói dối cũng lung tung?!

"Cha biết con hận hành vi của cha năm đó. Tám năm qua, trong khoảng thời gian từ lúc cực cung được hình thành đến lúc được ba tháng con nhận tiền của cha,sau khoảng thời gian đó con chưa bao giờ lấy của ta một đồng...Thậm chí con còn ra ngoài làm thêm để kiếm tiền nuôi cực cung cùng chính mình, mỗi tháng trả cho ta phí sinh hoạt, công việc trong nhà cũng tranh giành làm."

Giọng nói của Trác Nhất Phong nhỏ dần, nữ hầu đứng cạnh cũng xúc động mãnh liệt gật đầu.

Nhị tiểu thư thật tài giỏi, giống như lúc nào cũng tràn trề năng lượng, cả đời dùng không hết, tiểu thư còn cùng mình tranh giành công việc, cảm tiền lương của Trác Nhất Phong như không có quan hệ cha con. Nhị tiểu thư làm cho mình giống như đại tiểu thư, mỗi ngày được An Bảo Bối hầu hạ, mỗi khi nhận lương của ông chủ đều cảm thấy thâm tâm rất khó chịu.

"Không phải....." An Bảo Bối giọng nói nhỏ như muỗi kêu: "Tôi chỉ là....."

Chỉ sợ trong nháy mắt mọi thứ quan trọng sẽ biến mất.

Giống như năm đó ở trong cô nhi viện được cha mẹ nuôi thu nhận, cứ ngỡ cô sẽ được hạnh phúc, được sống cuộc sống như một đứa trẻ bình thường nhưng ai ngờ vào đêm định mệnh hôm đó cha mẹ nuôi lại bị tai nạn xe rồi rời xa cô, đồng thời cô cũng từ Thiên đường trở về Địa ngục.

Giống như năm đó cô chìm đắm trong tình yêu cùng Vinh Ninh, cứ tưởng rằng sẽ có một người theo cô cho đến cuối đời, sẽ có một người cùng chung sống dưới một mái nhà với cô.

Nhưng mà cũng trong khoảng khắc đó, cô ngỡ mình sẽ có được hạnh phúc, ai ngờ khi gần có được hạnh phúc lại tan biến vào hư không.

Bỗng nhiên hạnh phúc rồi đột nhiên đau khổ, ký ức đó như in sâu vào tâm trí cô, mãi mãi không phai nhưng nó cũng giúp cô biết cách bảo vệ trái tim yếu ớt của mình.

Chỉ cần chưa từng nắm giữ thì sẽ không sợ khi mất đi.

Trác Nhất Phong có thể tìm thấy cô giữa hàng vạn người trên thế giới này, có thể cho cô một người cha, một đứa em trai, cũng thể cho cô một nơi che gió che mưa, một mái nhà, cho cô tình thân cùng sự yêu mến, để cô tự nói với bản thân, mình cũng không phải là người cô độc.

Cô bây giờ rất hạnh phúc, có cha mẹ ruột thịt, có cha của mình, còn có em trai cùng cha khác mẹ.

Ngoài ra cô còn có cơ hội đến nước Pháp phát triển học tập.

Có thể thực hiện giấc mộng từ nhỏ là sống ở Provence, có thể có cơ hội sống ở nơi lớn như vậy, sống trong ngôi nhà xa hoa, đi xe đắt tiền.....Cũng có nhiều người đối với cô mỉm cười dịu dàng.....

Như thế này đã là đủ rồi, cô rất cảm kích, trời cao đã đem đến cho cô phần lễ vật quý giá này.

Như vậy cô còn dám đòi hỏi trời cao thứ gì đây?

Quần áo hàng hiệu, cô không cần, vài tờ sớ gai cô mặc vẫn thoải mái, hàng hiệu Bao Bao thì sao? Cô dùng vài rách vá thành cái túi vẫn có thể dùng, hiệu Phán Phác Quy Chân cô làm túi cũng được người có địa vị như Trác Nhất Phong yêu thích, thậm chí còn hỏi cô mua ở đâu.

Mỗi lần cô nói là do mình làm, mọi người còn khích lệ sau này nhất định cô sẽ trở thành nhà thiết kế thiên tài.

Cô có thể tiết kiệm, cũng có thể làm thêm, tiền sẽ dùng để chi trả phí sinh hoạt cùng học phí của mình ở Pháp, dư tiền còn có thể đưa cực cung đến học trường Quý Tộc.

Cô cực nhọc nhưng tuyệt đối không khổ sở, cô yêu thích cuộc sống viên mãn đầy đủ, yêu thích làm các công việc đằng hoàng để kiếm tiền của mình, yên tâm sống, như vậy sẽ không sợ có lần thứ hai mất đi, lần thứ hai không thể đối diện với sự thật tàn khốc.

"Tôi chỉ là...." An Bảo Bối mở to hai mắt sáng loáng, vọt lên nắm đấm, ánh mắt cực kỳ kiên định nói, "Tôi chỉ là muốn lấy được thứ mình muốn bằng thực lực của bản thân, không cần bất cứ ai dâng tặng, dựa vào đôi tay của chính mình mà lấy nó!"

Ánh sáng phát ra từ trong đôi mắt đỏ là thứ Trác Nhất Phong không thể nào có được, dù cho ông đã nghĩ trăm phương ngàn kế để có nó, người phụ nữ ông yêu tha thiết cũng có đôi mắt như vậy.

Trác Nhất Phong ánh mắt thâm thúy, có lẽ khoảnh khắc đó là ông hoa mắt, ông như thấy được người kia tồn tại lần nữa, người kia lại lần thứ hai xuất hiện trong sinh mệnh ông.

Trác Nhất Phong thân thể run rẩy, không đợi An Bảo Bối đồng ý, đã ôm thân thể cô vùi sâu vào trong ngực mình.

Ông hôn nhẹ lên má An Bảo Bối, giọng nói nhẹ nhàng vuốt nhẹ tóc cô.

"Cha đã biết, Bảo Bối muốn sao thì làm như vậy, nhưng con cũng phải đáp ứng cha, nếu như không thể chống đỡ, nhất định phải nói cho cha và Văn Dương biết, chúng ta là người nhà của con, mãi mãi sẽ bảo vệ con."

"Ừm!"

"Ta thật yêu công chúa nghèo khó này."

Thành phố A, gần hoàng hôn.

Máy bay trên bầu trời nhanh chóng bay qua, từ từ đón nhận ánh bình minh, người ta có thể quên đi khoảnh khắc ngắn ngủi này sau khi tiếng động cơ máy bay vang lên.

Cao ốc cao chọc trời - Cửa của tập đoàn Đế Không.

Vinh Ninh mang theo cục cưng đi làm chuẩn bị trở về.

Ở phòng ăn trước khi đi cục cưng phát hiện ra điện thoại của Lê Văn Á ở ghế ngồi của cô, Vinh Ninh đã đem điện thoại đến chỗ giữ đồ, dặn dò bọn họ khi nào chủ nhân chiếc điện thoại gọi đến thì đem trả cho cô.

Cho là Lê Văn Á quên di động, gương mặt Vinh Ninh càng thêm khó chịu.

Sự khó chịu còn ở phía sau, vừa tới cửa, Vinh Ninh liền nhìn thấy người mấy năm trước gia nhập quân khu tập đoàn Đế Không, bác sĩ nổi tiếng ----- Phương Trạch Tây cười rộ lên, đứng thẳng người, giống như là thắng trò chơi nói: "O! Bắt được anh rồi?"

Vinh Ninh dứt khoát lườm anh ta 1 cái, hần mới không chơi trò trốn tìm gì đó với tên Phương Trạch Tây.

"Anh hai cho gọi anh." Phương Trạch Tây chỉ chỉ lên lầu, vừa mới chạm đích thì quay lại, nhìn Vinh Ninh bên cạnh bảo, nét cười càng đậm: "Nhân tiện mang cả công chúa nhỏ đáng yêu tới."

"Tôi không đi!" Vinh Ninh gằn giọng nói, bọn họ dựa vào cái gì mà xem chuyện cười của hần, hần cũng không phải người diễn hài.

"Anh hai đã nói đi hay không không tùy thuộc vào anh, anh ba à." Dừng lại một chút Phương Trạch Tây giống như nghĩ ra cái gì đó, ngẩng đầu nhìn chùm đèn treo trên trần nhà, "Hay là bởi vì anh sợ, anh ba?"

Lời nói này đã động đến Vinh Ninh, Vinh Ninh thân thể run lên một lúc rồi vỗ lồng ngực, "Đi thì đi, ai sợ ai?"

"Vâng, anh ba cái gì cũng không sợ." Phương Trạch Tây hi hi cười một tiếng, xoay người bước từng bước lên lầu.

Vinh Ninh nhìn theo bóng lưng của hần, ánh mắt từ từ tối lại, tập đoàn Đế Không lãnh đạo có năm người, ngoại trừ hần thì tất cả đều không bình thường!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương: 11.1: Cha, con gái đã đến

Edit: Minh Nguyệt 75

Beta: Đào

Cục cung nhìn gương mặt Vinh Ninh lạnh như băng dưới đáy lòng bỏ thêm một câu, "Bọn họ vốn không có một ai bình thường."

Cao ốc tập đoàn tài chính Đế không tăng cao nhất.

Lúc Vinh Ninh cùng cục cung đi vào, bốn người anh em khác một người trong tay đang cầm máy tính bảng, uống loại rượu đỏ tốt nhất, đáng vẻ khác nhau.

Trong đó khoa trương nhất chính là Lộ Phi, cũng không biết rốt cuộc đang nhìn cái gì, nhìn anh ta ôm bụng cười cười to, liều mạng vỗ cái bàn. Trái lại, bình thường nhất đây quy tắc là Ngôn Hoan cười không có như Lộ Phi khen ngợi, trên gương mặt yêu nghiệt lạnh như băng tràn đầy nụ cười vui vẻ.

Vinh Ninh đi nhanh đến chỗ vẫn nói: "Các cậu cuối cùng là đang cười gì thế? Kêu tôi cùng cục cung đến để làm gì?!"

Khóe mắt dõi đến người cách anh gần nhất đang cười to đến không thể ngừng lại, trong tay đang cầm máy tính bảng Lộ Phi nhất thời sắc mặt đen lại giống như bị cháy sém vậy.

Vinh Ninh một phát bắt được máy tính bảng trong tay Lộ Phi, thờ phỉ phỉ tìm được video dữ liệu cơ sở dữ liệu, rồi từ đó xóa bỏ nó trong máy tính.

Lộ Phi nhướng mày, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của Vinh Ninh. toàn bộ thân mình đều nằm ở trên ghế sofa, nụ cười trên mặt lại như trước không chút dừng lại.

"Xóa đi, xóa đi, dù sao thứ này chúng tôi đã sớm sao chép vô số bản rồi."

Lộ Phi hướng về phía ba người bên kia. Niếp Minh hướng về phía Vinh Ninh phát phát trong tay máy tính bảng. Phương Trạch Tây dường như không có việc gì giờ cao máy tính bảng mà nhìn. Ngôn Hoan gấp một cái rồi khép lại máy tính, con người yêu nghiệt lộ ra hứng thú xem cuộc vui.

Vinh Ninh tức giận không thôi, gương mặt Chính Thái lộ vẻ bất mãn.

"Các cậu. . . ." Vinh Ninh tắc lưỡi, ngón tay chỉ vào bốn người ra về chuyện đó không liên quan đến mình, lời nói đến cửa miệng thế nhưng lại không nói được một câu.

"Được rồi được rồi." Năm người nhìn Vinh Ninh tức giận không rõ, trước mặt mọi người cùng anh quan hệ tốt nhất Lộ Phi từ trên sofa đứng lên, cười tà buông cánh tay Vinh Ninh ra. Cánh tay lớn vung lên ôm cổ Vinh Ninh, vô cùng thân thiết nâng cằm hắn lên, sắp khuôn mặt anh tuần tới gần, hơi thở nóng ấm phả vào trên mặt Vinh Ninh làm cho Vinh Ninh nổi hết cả da gà.

Vinh Ninh không thể tin được nhìn Lộ Phi. Lộ Phi không đếm xỉa đến hai mắt sắp trừng đến rớt ra của Vinh Ninh, nhẹ giọng, dùng giọng nói vô cùng khêu gợi nhìn đôi môi của hắn.

Làm như giấy tiếp theo sẽ đưa hắn hòa tan ở trong sự gọi cảm của mình.

"Tôi biết cậu đang tức giận, giận tôi không nên sớm nói rõ ràng chuyện của chúng ta."

Lộ Phi hơi thở xanh rờn, không khí toàn trường sôi trào, Vinh Ninh tẩy sạch tay mình hướng về phía anh ta rống: "Cậu rốt cuộc đang nói cái quái gì thế!"

Lộ Phi nhẹ mím đôi môi, giống như đang suy nghĩ mà sờ sờ cằm, "Chẳng lẽ. . . . Một nửa của cậu không phải tôi sao?"

Lộ Phi ngạc nhiên tròn mắt, túi thân méo miệng, nghiêng đầu sang chỗ khác hướng về phía Ngôn Hoa khóc lóc kẻ lẻ: "Anh hai, anh xem, anh ba anh ấy đứng núi này trông núi nọ, bội tình bạc nghĩa, thay đổi thất thường."

Thậm chí ở trong hốc mắt còn có làm ra một ít nước mắt, hướng tới chỗ Ngôn Hoan chạy đi, "Anh hai, anh nên vì em làm chủ. . . ."

Niếp Minh cùng Phương Trạch Tây che miệng cười trộm, Ngôn Hoan vươn tay kéo lại cánh tay của Lộ Phi đang hướng đến chỗ anh chạy tới túm sang một bên. Từ trước đến nay Ngôn Hoan buồn vui không để lộ, hơi nháu này giọng nói trong suốt như nước nói, "Đừng làm rộn."

Anh ngẩng đầu nhìn anh ta, thời gian dạt dào, anh vẫn kiêu căng như trước, đôi mắt tà mị như yêu tinh hơi cong lên, khóe miệng dịu dàng vẽ lên độ cong lạnh nhạt, "Trùng phật trên giường cũng giống nhau."

Nội tâm Phương Trạch Tây "Phốc ——" cười ra tiếng, tức thì ba người đồng thời cười nghiêng ngả.

Vinh Ninh sắc mặt càng ngày càng hồng, đã muốn dần dần biến thành màu đen.

Niếp Minh tách ra khoảng không, chỉ vào Vinh Ninh mặt đen hỏi, "Không nghĩ, anh đi xem mắt chỉ là lấy cớ? Anh thế mà lại yêu người đồng tính?"

"Ha ha" Lộ Phi lại cười đến cả đau bụng, Vinh Ninh khóc không ra nước mắt, lời kia cũng không phải là hắn nói ra khỏi miệng, rõ ràng chính là cục cung.

Người khỏi xương tất cả lại cố ý làm bộ như không nhìn, không nghe thấy. Chơi đùa trò chơi trên giá sách, cảm nhận được Vinh Ninh trong đám người đang dùng ánh mắt ai oán nhìn mình, cục cung quay đầu lại, chớp chớp đôi mắt to ngập nước nghi hoặc hỏi: "Cha, người nhìn cục cung làm gì?"

Vinh Ninh sống lưng thoáng cứng đờ lên, cả khuôn mặt nặn ra tươi cười nhìn bé: "Không có."

"Chắc chắc." Lộ Phi chẹp miệng lắc đầu lại lần nữa dựa trên bả vai của Vinh Ninh: "Anh yêu, nghe giọng nói anh kia dịu dàng tựa như một dòng nước xuân, trái tim của em."

Lộ Phi giả vờ giả vệt ôm ngực, giả vờ vô cùng đau đớn , "Thật lạnh thật lạnh đó nha."

Vinh Ninh nhảy một phát cao ba thước, rời khỏi trời buộc biến thái của Lộ Phi: "Em có thể cầm miệng cho tôi không?"

Lộ Phi không đếm xỉa đến sự ác cảm của Vinh Ninh đối với mình, xoay người hướng về phía cục cưng đi đến, nhìn bé trong chốc lát, cúi xuống thân mình, làm cho mình cùng cục cưng cao bằng nhau: "Cô gái nhỏ, cháu bao nhiêu tuổi rồi?"

"Lộ Phi, tôi cho cậu biết, đừng hòng đụng đến con gái tôi!" Gặp Lộ Phi đi đến chỗ của cục cưng, Vinh Ninh lên tiếng cảnh cáo.

Tuy rằng trước kia thường cùng Lộ Phi ở chung một chỗ, làm một số chuyện chỉ có người cận bã mới có thể làm, nhưng mà hiện tại hắn đã muốn cái tà quy chính rồi , không còn giống mình trước kia nữa nhưng Lộ Phi cũng không phải ai biết trong lòng cậu ta cuối cùng là đang che giấu lòng dạ thế nào!

Nhờ may. Nhờ may Lộ Phi nhìn trúng con gái của hắn thì làm sao bây giờ?

Vinh Ninh sừng sốt nghĩ, tuy rằng chồng lớn tuổi hơn vợ cũng thật là bình thường, nhưng mà Lộ Phi lớn hơn nhiều so với cục cưng sao? !

Nếu tương lai Lộ Phi cùng cục cưng kết hôn như vậy hắn phải làm sao bây giờ?

Đương nhiên, có thể làm cho Lộ Phi gọi mình là cha vợ cũng tốt. Không đúng không đúng!

Vinh Ninh cố gắng lắc đầu bỏ qua những ý nghĩ vừa rồi trong đầu, sẽ không , con gái của hắn sẽ không coi trọng Lộ Phi tên sắc phôi kia!

Phương Trạch Tây một tay chống má, một môi mở miệng, "Anh ba lại bắt đầu ở trong đầu về thêm chuyện rồi."

Niép Minh mỉm cười, tổng kết trọng điểm, "Xem ra anh ba không chỉ có yêu em trai như mạng mà hiện tại đã muốn thăng chức thành yêu con gái hơn mạng rồi."

Hai người nhếch miệng cười trộm, Ngôn Hoan cầm lấy ly rượu im lặng không nói, anh tuyệt đối sẽ không nói bất cứ cảm nghĩ gì.

Cục cưng không đếm xỉa đến tức giận của Vinh Ninh ban nãy, cộng thêm gương mặt không ngừng thay đổi biểu cảm của hắn giống như cũng không phải là như thế, đối với cục cưng hắn đã cố gắng hết sức lộ ra hòa nhã dễ gần rồi.

Cục cưng vươn hai ngón tay nháp cùng một chỗ, trả lời câu hỏi của Lộ Phi , "Bảy tuổi!"

Giọng nói to, khuôn mặt lại xinh đẹp, nhìn thế nào cũng giống như cùng Vinh Ninh từ một khuôn đúc ra giống nhau làm cho người ta không thể không tin bọn họ là cha và con gái.

Lộ Phi thoáng chút dăm chiêu xoa đầu cục cưng.

Bảy tuổi, có gương mặt giống nhau, thời gian cũng trùng khớp với khoảng thời gian nghỉ lại mà kinh của Vinh Ninh, khó trách khi nhìn đến tần số nhìn cũng không chỉ có riêng chính mình kinh ngạc

"Chú."

cục cưng gọi, kéo Lộ Phi đang ở trong suy nghĩ trở lại.

"Chuyện gì?"

"Chú là bạn trai của cha sao?"

"Hả?" Lộ phi bị cục cưng hỏi trong chốc lát trợn mắt há hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chương 11.2: Cha, con gái đã đến

Edit: Dâu Tây Nhỏ

Beta: Đào

"A?" Lộ Phi bị cục cưng hỏi, trong lúc đó trợn mắt há hốc mồm, hẳn ta vốn cho rằng trẻ con nghe không hiểu trò cười giữa người lớn với nhau, cho đến khi nghe cục cưng hỏi về vấn đề này. Lộ Phi mới biết được sự tình nghiêm trọng đến cỡ nào. Bây giờ trẻ con quả nhiên cũng đã tiến hóa đến mức này, không chỉ chuyện nam nữ có thể hiểu, ngay cả chuyện giữa nam nam với nhau cũng đều rõ như lòng bàn tay.

"Cục cưng hỏi chú, chú đến cùng có phải hay không bạn trai của cha!" Cục cưng giậm chân, làm ra một bộ dáng gấp gáp.

"Không phải đâu." Lộ Phi hơi quay đầu dư quang đặt trên người Vinh Ninh, Vinh Ninh khôi phục trực giác kỳ quái nhìn hẳn ta.

"Chú, cha..." Lộ Phi chớp chớp hai hàng lông mày, gất một cái, đáy mắt lộ vẻ ghét bỏ.

"Chú mới churóng mắt."

"Hừ!"

Cuối cùng cũng nghe hiểu đề tài mà hai người kia nói đến cùng là gì, Vinh Ninh nhìn Lộ Phi trong lòng nhỏ một bãi nước miếng.

"Tôi còn chưa churóng mắt bằng cậu đâu! Hừ hừ hừ..." Vinh Ninh trong khoảng thời gian ngắn nói sai, lại nói được càng thêm lợi hại "Ông đây căn bản không nghĩ tới muốn trên cậu!"

Cục cưng hít sâu một hơi, giống như đã giải quyết được sự việc lớn. "May quá chú không phải bạn trai của cha".

Bàn tay nhỏ bé vuốt ve ngực của Lộ Phi nói "Tác phong không đứng đắn thì tự chịu"

"Tác phong không đứng đắn..." Lộ Phi nửa ngày không hiểu, chỉ bản thân nói.

"Cháu đang nói chú à?" Cục cưng gật đầu nhẹ, vừa chỉ chỉ Vinh Ninh. "Bị phúc hắc mê hoặc rồi."

"Tôi..."

"Cho nên a, chú cùng cha đều là thụ, như thế nào còn có thể có thể ở cùng một chỗ?" Cục cưng kéo cằm nhẹ giọng nói, "Chẳng lẽ mỗi lần trên giường hai người đều là M phải chọn ra S, chẳng lẽ mỗi ngày sẽ luân phiên đến ai là S sao?"

"..."

Trong khoảng thời gian ngắn, lời nói của đứa trẻ làm cho không người nào có thể lý giải, biết rõ điều ảo diệu trong đó Niếp Minh nhàn nhạt mở miệng, hướng tới tổ hợp hai người ngu ngốc giải thích cái gì gọi là S cùng M, kể cả công kích cùng bản chất khác nhau. Niếp Minh bên môi vui vẻ còn chưa kịp qua đi, cục cưng chỉ đầu của anh, hưng phấn giậm chân nhỏ.

"Oa... Bên trong con chó phúc hắc đang tiến công!"

Lần này Niếp Minh không thể cười được nữa, cục cưng giống như hết sức thích phân biệt rõ ràng thuộc tính năm người này, hai mắt thật to chột lóe lên gọi Ngón Hoan là nữ vương kiều ngạo làm công, Phương Trạch Tây là công biến thái.

Đứa bé đã khiến năm người đàn ông không biết làm sao, bất quá ngoại trừ Vinh Ninh cùng Lộ Phi hai người bên ngoài, ba người khác đối với xưng hô của cục cưng vẫn tương đối hài lòng.

Ít nhất, công chữ này nghe thật bắt mắt, không phải khi ở trên giường sẽ ở trên sao?

Cục cưng cúi đầu xuống tiếp tục chơi trò chơi, nhìn trò chơi giống như rất phức tạp, nhưng cục cưng lại có thể dễ dàng thông qua bốn ải.

Các chú này rất thú vị, mà dựa theo vé máy bay của mẹ, ngày mai là có thể về nước, mà cô có thể lợi dụng cậu út để chống đỡ vài ngày.

Bàn tay nhỏ bé giật giật, lại dễ dàng vượt qua cửa ải, cục cưng cảm thấy trò chơi này có chút nhàm chán, nhưng không làm tâm tình cục cưng trùng xuống, trên cọt người khác đó mới là niềm vui lớn nhất.

Bị tiêu quỷ chinh tới tình cảnh lúng túng là một chuyện, chuyện chính sự mới là một chuyện khác. Lộ Phi ho khan vài tiếng, phá vỡ tình cảnh cứng ngắt, thấy cục cưng chơi trò chơi, liền kéo cánh tay Vinh Ninh đến trước mặt Ngón Hoan, nhìn cục cưng một cái mới yên tâm thoải mái hỏi.

"Tiểu gia hỏa kia thật sự là con gái của cậu?"

Vinh Ninh trắng mắt liếc hẳn một cái, "Cậu không phải lại nói nhầm sao? Không thấy được tôi cùng bé giống nhau à?"

"Nhưng mà - -" Lộ Phi chuẩn bị nghiêm túc giáo dục Vinh Ninh một chút quan niệm 'Trông mặt mà bắt hình dong'.

"Trên đời này tướng mạo tương tự có rất nhiều người, cậu có thể cho rằng Tình Thương cùng Hồ Hạnh Nhi là sinh đôi sao?"

Vinh Ninh trừng mắt nhìn anh, " Cậu có thể lấy cái ví dụ khá hơn một chút sao! ?"

Lộ Phi nhú lông mày, hướng Vinh Ninh khoa tay múa chân, "Xem một chút, xem một chút, một khi nhắc đến chuyện gia đình, cậu lại biến thành như vậy, đầu tiên là Vinh Viễn hiện tại lại là cục cưng."

Vinh Ninh buồn bực không nói lời nào, liên tục trầm mặc, Ngôn Hoan mở miệng, anh thông thả ung dung giải quyết trọng điểm.

"Đi làm giám định DNA, hoặc là đem mẹ đứa trẻ đó tìm đến."

"Bình thường ADN giám định khoảng một tuần lễ sẽ có kết quả, chẳng qua nếu tôi làm, một ngày là có thể giải quyết vấn đề." Phương Trạch Tây nhàn nhạt ngắt lời, lời nói ra thể hiện là một thầy thuốc tiêu chuẩn.

"Nếu như nuôi con thay người khác, thì thật không đáng." Niếp Minh ôn hòa nói. Ánh mắt bốn người cùng nhau nhìn về Vinh Ninh, Vinh Ninh trưng ra khuôn mặt lạnh lùng, trầm mặc rất lâu. Khi hắn trở lại Vinh gia đã vào buổi trưa, cục cưng giống như lơ đãng nhìn về phía giám định ADN. Mặc dù cục cưng tỏ vẻ không quan tâm, nhưng kì thực Vinh Ninh cảm thụ rất rõ trong đó, nếu như hiện tại Vinh ba ba thấp phần hoài nghi hắn đến cùng có phải vinh ba ba con trai hay không, buộc hắn đi làm giám định ADN, Vinh Ninh tuổi cũng đã lớn như vậy chắc sẽ không tiếp thu được, huống chi còn có cục cưng bảy tuổi. Hắn nắm chặt quả đấm, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn bọn họ,

"Tôi tin tưởng đứa trẻ đó chắc chắn là con của tôi."

"Vinh Ninh, cậu đã suy nghĩ kỹ càng..." Lộ Phi còn chưa nói hết, Vinh Ninh đã cầm ống lấy máu, ánh mắt như muốn giết người nhìn chằm chằm anh ta, những lời anh ta muốn nói, toàn bộ đều bị chặn ở trong cổ họng.

"Tôi làm không được." Vinh Ninh giọng nói đề thấp, "Tôi không thể làm ra chuyện có thể tổn thương đến cục cưng dù là một chút." Hắn che lồng ngực của mình, ánh mắt kiên định mà trầm ổn, "Năm đó, nếu như tôi không có động kinh hơn nửa đêm trong bão tuyết đi đưa xe, tôi cũng sẽ không quên đi một năm kỷ ức kia, nếu như tôi không bỏ quên lời nói kia, tôi còn có thể tìm được mẹ con cô ấy, lòng của tôi..."

"Vinh Ninh nện cho ngực vài cái, sức lực rất lớn, thủy chung so ra không kém gì bị thương của hắn,

"Lòng của tôi cũng sẽ không quên, cũng sẽ không cách nhiều năm như vậy, tôi mới biết được tôi có con gái đáng yêu như vậy, tôi thiếu mẹ con cô ấy nhiều năm như vậy, thiếu nhiều như vậy, đền bù tổn thất cũng không kịp, tại sao có thể làm tổn thương cục cưng chứ?"

"Vinh Ninh..." Lộ Phi còn muốn nói tiếp cái gì, Ngôn Hoan kịp thời kéo anh ta lại. Bây giờ tâm tình kích động của Vinh Ninh, nội tâm bị chi phối áy náy, tuy nói kẻ trong cuộc hi mẹ ruột, kẻ ngoài cuộc thì rõ ràng, nhưng mà, lấy thân tâm lời mật, cũng biết là, làm cho Vinh Ninh mang cục cưng đi làm giám định ADN, là chuyện gian nan cỡ nào. Vinh Ninh dừng một chút, kể từ năm ấy xảy ra tai nạn xe cô đã quên đi rất nhiều chuyện, hắn đã thật lòng hối cải. Bởi vì hắn cảm thấy, trong đoạn trí nhớ kia là kỷ ức khắc sâu chuyện làm cho mình.... Cần phải... Cũng có một người như vậy, hắn đã quên mất, nhưng mà, thật yêu sâu đậm.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương 11.3: Con gái giá lâm đến chỗ cha

Edit: Giang Dung

Beta: Đào

Bởi vì hắn cảm thấy, trong đoạn trí nhớ kia chắc chắn có chuyện gì đó làm hắn khắc sâu vào trong ký ức. Hắn là... có một người mà hắn đã quên mất, nhưng mà cả hai từng yêu nhau sâu đậm.

Nếu không, kể từ khi hắn tỉnh dậy và quên hết mọi chuyện, hắn sẽ không có cảm giác khó qua đến vậy. Hàng đêm nằm trên giường không ngủ được cứ nhìn trần nhà, thật vất vả mới có thể thiếp đi, thế mà lại bị giấc mộng kỳ lạ kia làm cho bưng tỉnh.

Trong mộng, vẫn là con đường quốc lộ kia. Mùa đông, bên ngoài tuyết đang rơi xuống trắng như con bão tuyết. Hắn lái xe một mạch không có mục đích, thật giống như đang tìm kiếm ai đó. Bởi vì hắn thấy chính mình trong mộng vừa lái xe, vừa hướng ra ngoài quan sát trước sau, muốn tìm cho bằng được cái gì, nhưng lại không tìm được.

Hắn lo lắng ấn lấy cái loa trên xe, hắn muốn nổi điên, phát điên. Tại sao không tìm được, tại sao...

Trong miệng lầm bầm, giống như là đang gọi tên người nào đó, tuy nhiên hắn không nghe rõ lúc đó mình nói gì, hay rốt cuộc đang tìm cái gì, hoặc là gọi tên ai.

Hình ảnh lại thay đổi, tuyết rơi làm đường trơn, tốc độ lái xe lại nhanh, tuyết chặn tầm mắt của hắn. Hắn không phát hiện được phía trước có lan can, hắn

thăng xe nhưng không dừng được, cả xe lật ra giữa không trung. Hắn bị bắn ra ngoài xe, cửa xe bị hỏng văng ra đè lên chân của hắn, máu theo vết thương trào ra. Một mảng tuyết trắng bị máu tươi của hắn nhuộm đỏ. Hắn chẳng quan tâm vết thương, chẳng quan tâm cái chân kia của mình, cũng chẳng quan tâm chiếc xe sau vụ tai nạn có thể bị rò dầu và nổ tung hay không.

Hắn lo lắng trở về buồng xe, muốn cầm lấy chiếc điện thoại di động của mình, nhưng hắn không cách nào tìm được.

Hắn thống khổ không tài nào hô hấp được, cả người run rẩy bò ra ngoài, sau che cái chân bị thương. Máu tươi vẫn theo đó mà chảy ra ngoài.

Máu chảy khiến hắn không thể nghỉ ngơi được, cả người cũng suy yếu.

Hắn nằm trên mặt đất bị bao phủ bởi lớp tuyết trắng thật dày, không riêng gì tầm mắt, mà toàn bộ linh hồn đều bị bao quanh bởi khí trời lạnh như băng này, nhiệt độ lạnh như băng này.

Rốt cục... Mất đi cả trực giác.

Giấc mộng như vậy, cũng chính là toàn bộ cảnh tượng trong trí nhớ lúc hắn bị tai nạn xe cộ.

Lúc tỉnh lại trong bệnh viện lần nữa, hắn không khỏi cảm thấy đau lòng, nhưng mà hắn không thể giải thích được rốt cuộc nỗi đau trong tim mình là vì sao mà vậy.

Hắn chỉ biết rằng, sau khi xe của mình nổ tung vì tai nạn, mảnh vụn lẻ tẻ đập trúng đầu của hắn. Hắn cái gì cũng nhớ hết, nhưng suy cho cùng lại không nhớ nổi kí ức một năm trước kể từ lúc tai nạn xe cộ.

Hắn cũng từng có ý định điều tra xem trong khoảng một năm kia, hắn rốt cuộc gặp những người nào. Nhưng khi nhìn đến danh sách, lại không có tên ai có thể cho bản thân cảm giác thân thuộc.

Hắn cũng lục lại số di động của bản thân, cuộc trò chuyện đã ghi lại, tin nhắn đã ghi lại, tất cả những người trong danh bạ di động, hắn đều đã gọi rồi. Tuy nhiên, chỉ có một số điện thoại di động mà chủ điện thoại không cảm, cho dù hắn dùng phương pháp gì cũng không liên lạc được.

Hắn sử dụng hệ thống định vị GPS trên điện thoại, cứ cho là người dùng đã ném di động đi, thì hắn vẫn có thể tìm được chủ nhân của di động.

Mang một tia hi vọng, hắn rốt cuộc đi tìm chủ nhân của chiếc điện thoại, nhưng người sở hữu lại là một kẻ lang thang chuyên lượm lặt rác để sống.

Hắn hỏi qua, nó ở chỗ thùng rác mà hắn ta vẫn bôi đồ bỏ đi để lấp đầy bụng hàng đêm. Ban đêm, hắn điên cuồng lái xe, rốt cuộc tìm được chiếc điện thoại di động trong thùng rác trước cửa công ty con của tập đoàn Đế Không. Tuy nhiên, ngoại trừ điện thoại di động, hắn không tìm thêm được bất cứ thông tin nào, sim đã bị lấy đi chỉ còn lại điện thoại không thể cho hắn bắt cứ manh mối nào.

Hắn thả di động vào ngăn kéo bàn công tác nơi mình có thể dễ dàng thấy được, mỗi lần nhìn tìm hắn lại co rút mảnh liệt.

Đã nhiều năm qua đi, hắn đã vứt bỏ sự hoa tâm của năm đó, làm một chính nhân quân tử chân chính. Hắn cũng chẳng hề thay số điện thoại, hắn nghĩ, nếu như người kia biết hắn đã hồi cải, có lẽ sẽ trở lại tìm hắn.

Hắn không kết hôn, cũng không tìm người hợp ý. Thật ra thì hắn vẫn đang tìm, đang đợi. Đợi cái người mà bị hắn không biết xấu hổ quên mất kia một lần nữa trở lại bên hắn.

Vậy nhưng... Qua từng ngày từng ngày rồi từng ngày, qua từng năm từng năm rồi từng năm, hắn qua mỗi ngày mong đợi, rồi lại chịu cảnh thất vọng tràn trề trong tâm trạng của mình.

Và hôm nay, cục cưng xuất hiện, khiến cho cuộc sống che phủ tối tăm, tựa như cái xác không hồn xuất hiện một ánh sáng chói lóa.

Hắn rất hiểu rõ mình. Nếu không phải vì yêu, nếu không phải rất yêu, nếu không phải rất muốn cùng một người phụ nữ chung sống. Hắn tuyệt đối không làm cho đối phương mang thai, cũng sẽ không có chuyện chưa từng nhắc tới với ngay cả các anh em có quan hệ tốt lại tin tưởng lẫn nhau trong tập đoàn Đế Không. Thậm chí còn không nói với cả em trai mình, bao gồm cả Tô Nhất Dạ.

Khi đó là thật sự yêu, nếu không sẽ không có nhiều nỗi nhớ đến vậy, sẽ không có nhiều đau đớn đến vậy.

Cục cưng là hi vọng của hắn, là con gái hắn, làm sao hắn có thể làm những chuyện thương tổn đến tự tôn của cục cưng?

Con của hắn, thật ra chỉ nhìn qua một cái là hắn có thể nhận định được. Trên người của con bé chảy máu của mình, đây là trực giác của một người cha, của một người cha đáng hổ thẹn.

Cục cưng là con gái của hắn, là của hắn!

"Tôi nghĩ hôm nay chắc sẽ không có chuyện gì trọng đại." Vinh Ninh khuôn mặt lạnh như tiền nói "Tôi mang cục cưng đi về trước."

Vinh Ninh xoay người đi tới trước mặt cục cưng còn đang chơi trò chơi, "Cục cưng, chúng ta về nhà nào."

"Ừm..." Cục cưng ngẩng đầu nhìn Vinh Ninh khuôn mặt sắc thái âm trầm, lại nhìn về phía bốn người lớn đang ngồi thẳng vây lại một chỗ. Đại khái đã biết

nguyên nhân vì sao sắc mặt Vinh Ninh trở nên khó coi.

"Vâng." Cục cung để máy chơi game trên tay xuống, kéo bàn tay to lớn của Vinh Ninh. Lúc đi tới cửa hơi quay đầu lại, nụ cười tràn đầy trên khuôn mặt, phát tay với bốn vị kia "Hẹn gặp lại các chú."

"Hẹn gặp lại..."

Bốn người cười híp mắt nói lời từ biệt với cục cung, đợi cho đến khi hai bóng dáng một lớn một nhỏ biến mất, nụ cười trên mặt bỗng chốc liền cương lại.

"Nhiếp Minh."

Ngôn Hoan gọi hần "Cậu cảm thấy thế nào?"

Nhiếp Minh đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi "Thâm tàng bất lộ"

Ngôn Hoan nhìn Phuong Trạch Tây, Phuong Trạch Tây giương mày "Thật ngoài sức tưởng tượng."

"Tôi thì..." Lộ Phi sờ sờ cằm, cố gắng hình dung từ ngữ trong đầu "Có lẽ là có một cảm giác đặc biệt hài hòa..."

"Không hỏi cậu chuyện đó." Ngôn Hoan vươn ra ngón tay trắng nõn, đôi mắt yêu mị liếc một cánh tay đang cho vào túi quần của Lộ Phi "Lấy ra đi."

"Trời ạ." Lộ Phi chán nản, tại sao không để cho hần phát biểu một chút về cảm giác khi nhìn thấy cục cung!

Lộ Phi bỏ tay dứt túi quần ra, mở bàn tay ra chính là một nhánh tóc bị lưỡi dao cắt xuống, cùng với một lưỡi dao tùy thân mang theo nhìn không kĩ sẽ không thể thấy.

Lộ Phi không cam lòng đưa sợi tóc vào tay Ngôn Hoan. Ngôn Hoan chuyển người thả vào trước mặt Phuong Trạch Tây, bộ dạng lười biếng mở miệng nói "Đủ để giám định thân thích ha?"

"Dĩ nhiên đủ." Phuong Trạch Tây đáp lại.

Đúng ra mà nói một mảnh da đầu cũng có thể làm như thế.

Phuong Trạch Tây cầm lấy vụn tóc trong tay Ngôn Hoan nhìn một chút.

Ban này Lộ Phi nhân lúc cùng cục cung nói chuyện, hần quay đầu nhìn thấy bên kia không có phát hiện, Lộ Phi liền nhân cơ hội dùng mảnh vỡ dao nhỏ cắt đứt tóc cục cung rồi đem nó nhét vào túi quần của mình.

Ngôn Hoan lại chính một bộ cao cao tại thượng không liên quan đến mình, nhìn người bằng nửa con mắt, cứ như thể chuyện gì xảy ra trên thế giới cũng chẳng liên quan gì mình.

Thế nhưng không ngờ hần có thể thu hết vào mắt động tác vừa khẽ vừa nhanh chóng của Lộ Phi. Quả nhiên tầm nhìn và động thái uy hiếp cực mạnh kia của Ngôn Hoan đủ để người ta nhìn với con mắt khác xưa.

Phuong Trạch Tây nhìn sợi tóc khẽ cười lên, xem ra gia nhập tập đoàn tài chính Đế Không quả là một lựa chọn không tồi, điều đó có thể thấy ở các vị đây.

Trong bệnh viện diễn ra cảnh tượng từ trước tới nay chưa từng thấy.

Phuong Trạch Tây ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nghi ngờ của Lộ Phi "Không có, chẳng qua là bị thần kỹ của Tứ ca hù thôi."

"Ừ..." Lộ Phi ngẩng đầu lên cao, râm rì nói mấy câu "Đó là do các cậu không biết, tôi am hiểu nhất là trộm tâm."

Đường Phi hạ giọng "Trộm của cô gái kia một tấm lòng yêu."

Ngược lại với Lộ Phi khô hài, vẻ mặt tươi cười. Bên này Ngôn Hoan nhưng lại lười nhác không rời ghế salon.

Trên mặt không một biểu cảm, hoàn mỹ tựa như Hải Vương Bostin trong thần thoại.

Phuong Trạch Tây khoé mắt dư quang quan sát khuôn mặt Ngôn Hoan. Mặc dù gia nhập tập đoàn này không lâu, nhưng hần cũng có chút thấu hiểu, vì sao Nhiếp Minh, Lộ Phi, Vinh Ninh và cả chính mình, những người đàn ông ngâm thia vàng lớn lên như bọn hần, lại có thể vì Ngôn Hoan mà cúi đầu xưng thần.

Đó là bởi vì trên người hần có ánh sắc độc đáo, khí chất đặc thù, so với cả bốn người bọn họ càng thêm khí phách, cao ngạo, quý khí, tâm tư kín đáo.

Không hoảng hốt không loạn, không dễ dàng cho thấy chân tâm của mình. Tuy nhiên lại luôn nắm giữ lấy toàn cục. Dù vậy, hần cũng là một người đàn ông ngoài lạnh trong nóng, một khi nhận thức, hần cũng sẽ không làm cho người khác lừa gạt tình cảm của mình, bao gồm cả người bên cạnh.

Chương 28: Chương 12: Mẹ, con từ đâu đến?

Edit: Tiểu Lăng Tinh

Beta: Đào

Dù vậy, hắn vẫn là một người đàn ông trong nóng ngoài lạnh, một khi đã nhận định sẽ không cho phép người khác lừa gạt toàn bộ tình cảm của mình, kể cả người thân bên cạnh.

Phương Trạch Tây tự giễu sờ sờ sống mũi của mình, may mắn, người này không phải là kẻ địch của hắn.

Từ nước Pháp bay trở về thành phố A bằng máy bay.

An Bảo Bối ngồi ở khoang hạng nhất, chỗ còn lại bên cạnh là người cha đang buồn ngủ - Trác Nhất Phong.

Máy bay từ nước Pháp đến thành phố A, thời gian đi cũng phải quá mười bốn tiếng đồng hồ, bây giờ đang là ban đêm, Trác Nhất Phong đã lớn tuổi, thân thể không chịu nổi, đành phải buồn ngủ nằm ở trên ghế.

An Bảo Bối thân mật đem tấm thảm rơi xuống tận dưới ngực Trác Nhất Phong kéo lên trên, nhìn Trác Nhất Phong hài lòng ngủ, An Bảo Bối an tâm lấy sách vở ra tiếp tục học.

Cô trời sinh là dạng người có chút ngốc, ngoại trừ công tác và tiền tài ra, bất kể là vật gì, nếu muốn nhớ đều sẽ phải lãng phí một thời gian rất dài.

Đã sớm vượt qua thời kỳ đọc sách tốt nhất, hơn nữa còn có rất nhiều công việc phải làm, nhớ này nhớ nọ lúc nào cũng sẽ chậm hơn người bình thường một lát.

Ngồi ở đối diện cô là một nhà ba người, xem ra hẳn là mới đi du lịch từ nước Pháp trở lại, An Bảo Bối cố ý nhìn sang bên kia một cái, cô có thể nhìn ra, đó là một gia đình tràn đầy may mắn và hòa thuận, không kìm được lặng lẽ hâm mộ một chút.

Tiếp tục xem sách, lại phát hiện cậu bé trai ước chừng bốn năm tuổi, non nớt mở miệng hỏi cha mình một vấn đề.

"Cha, Thụy Thụy đang không ngừng suy nghĩ một vấn đề."

"Vấn đề gì?" Đứa trẻ đến khi bốn năm tuổi luôn thích hỏi rất nhiều thứ, vấn đề kỳ quái không hiểu, giống như mấy ngày hôm trước, Thụy Thụy nhỏ hỏi anh ta, cha vì sao có râu dài mà mẹ vì sao lại không có; lúc thời tiết không tốt vì sao lại nhìn thấy tia chớp trước, sau đó mới nghe thấy tiếng sấm; thậm chí lúc mẹ của con suýt nữa lăn đến trên giường, Thụy Thụy vậy mà lại chạy tới, vung quả đấm nhỏ lên trên đầu của anh ta đánh một quyền, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng tức giận chỉ trích anh ta, "Cha tại sao phải bắt nạt mẹ, còn muốn mang mẹ áp dưới thân, là muốn đánh mông của mẹ sao?"

Dù loại như thế, Giản Dịch mỗi lần đều bị vấn đề ngu ngốc của tên nhóc này hành hạ, gương mặt tuấn tú chỉ có thể cười khổ.

Ai, bây giờ Thụy Thụy lại muốn hỏi anh ta một vấn đề, trên mặt Giản Dịch tươi cười dịu dàng nhìn cậu bé, trong lòng âm thầm cầu nguyện, đứa nhỏ này ngàn vạn lần đừng có hỏi anh ta nữa, chính anh ta cũng không thể trả lời được những vấn đề lúng túng này.

"Thụy Thụy tới như thế nào nhỉ?"

Giản Dịch nhìn con trai bé nhỏ đang dùng đôi mắt to hồn nhiên nhìn mình, hỏi về loại vấn đề này, màu sắc lúng túng trên mặt Giản Dịch càng lúc càng đậm.

Không tốt rồi, loại vấn đề khó xử nhất này cuối cùng bị hỏi tới.

Giản Dịch có hai đứa con trai, ở trên vấn đề tạo người cũng được tính là lão luyện một thân kinh nghiệm, nhưng sáu năm trước, sau khi đứa con lớn nhất Dập Dập đột nhiên xuất hiện đến bây giờ, đối với trẻ con mà nói, Giản Dịch lại luôn ngỡ ngàng đến dị thường.

Mặc dù đã học qua một khóa về phương diện này, trên sách nuôi dạy trẻ con cũng có nói qua, khi đứa nhỏ hỏi vấn đề này, bất kể là người làm cha hay làm mẹ đều cần phải uyển chuyển nói chuyện này cho đứa nhỏ nghe, trẻ em hiện đại luôn có tâm hồn thành thực quá sớm, cho nên lúc đối mặt với câu hỏi kia của đứa nhỏ, "Con từ đâu đến?" Các bậc cha mẹ cũng muốn giải thích cho chúng một cách khách quan nhất.

Bất đắc dĩ, khi Giản Dịch đối mặt với Dập Dập mới chỉ có sáu tuổi, đã sớm nói cho bé biết ngôn ngữ giải thích vấn đề này như thế nào, ai ngờ Dập Dập

không có chút hứng thú nào đối với vấn đề này, đừng nói bé là đứa nhỏ không mở miệng hỏi Giản Dịch, ngay cả lúc Giản Dịch cố ý muốn cùng cậu thảo luận, "Dập Dập tới cùng là đến từ nơi nào?" Dập Dập cũng vội vàng dùng việc vẽ tranh để cự tuyệt ý tốt của mình.

Sự tình cách xa nhiều năm như vậy, nên giải thích như thế nào, Giản Dịch đã sớm quên mất, nghĩ thầm Thụy Thụy cũng là con trai của hắn và Tô Nhất Dạ, hắn cũng sẽ giống như Dập Dập, vấn đề gì cũng có thể hỏi, ngược lại sẽ không hỏi vấn đề này đi?

Kết quả...

Hôm nay thật đúng là đã hỏi.

"Ngoan - -" Giản Dịch kéo dài lời nói, hai tay chuyển đầu của Thụy Thụy đến Tô Nhất Dạ đang ở bên cạnh nhìn vở kịch giữa hai cha con, "Hỏi mẹ của con đi."

"Mẹ..." Thụy Thụy nháy mắt, hỏi lại vấn đề vừa rồi một lần nữa, "Mẹ, Thụy Thụy đến đây như thế nào?"

Hai hàng lông mày của Tô Nhất Dạ nâng cao, đành ngáp một cái, vuốt cái đầu nhỏ của Thụy Thụy nói, "Mẹ rất mệt, đi hỏi cha con đi, huống chi việc này nha..."

Tô Nhất Dạ dùng vẻ mặt ý tứ sâu xa nhìn Giản Dịch một cái, "Một cây làm chẳng nên non."

Giản Dịch chảy ra ít mồ hôi lạnh, khuôn mặt cực kỳ lúng túng, nhưng suy nghĩ trong lòng lại là, "Mẹ đứa nhỏ, em làm sao lại có thể quãng vấn đề có bao nhiêu khó khăn này cho anh để trả lời Thụy Thụy đây?"

Thụy Thụy thấy Giản Dịch nửa ngày cũng không có phản ứng, lông mày nhỏ nhăn lại, nói, "Chỉ có anh trai là tốt nhất, Thụy Thụy hỏi chuyện gì, anh Dập Dập cũng sẽ trả lời cho Thụy Thụy, không giống như cha mẹ, đáng tiếc thân thể của anh Dập Dập không tốt, không thể ngồi máy bay, cùng chúng ta đi chơi nước Pháp."

Thụy Thụy chu mỏ một cái, Giản Dịch nghĩ thầm, Thụy Thụy tức giận, chắc hắn cũng sẽ không tiếp tục hỏi anh ta vấn đề này đi?

Ai ngờ Thụy Thụy lại quay đầu lại một lần nữa nghiêm túc hỏi, "Cha, Thụy Thụy đến cùng là đến như thế nào? Nếu như cha không nói, Thụy Thụy sẽ không bao giờ... nói chuyện với cha nữa."

Giản Dịch ngẩng đầu nhìn lên đỉnh máy bay, Thụy Thụy đối với hành động này của Giản Dịch bày tỏ sự bất mãn mạnh mẽ, "Cha!"

Giản Dịch phục hồi lại tinh thần, đành phải theo dết nên một câu chuyện vô căn cứ lại có phần chân thật, lấp bấp giải thích cho bé, "Thụy Thụy thật ra là do... Nòng nọc tiến hóa thành."

"Nòng nọc... Tiến hóa..." Thụy Thụy nghiêng đầu, chăm chú nghiêm túc nhìn hắn, "Cha, cha đang nói đùa sao? Thụy Thụy làm sao có thể là nòng nọc được? Nếu như Thụy Thụy là nòng nọc, vậy chẳng phải cha là con cóc, mẹ là con ếch sao?"

Hoàn toàn không tiếp nhận cách giải thích, Thụy Thụy trẻ nhỏ nói không chút kiêng kỵ khiến cho Tô Nhất Dạ cười ngửa tới ngửa lui, nghe được hai cha con nói chuyện như vậy với nhau, An Bảo Bối che miệng cười trộm.

Đứa nhỏ kêu Thụy Thụy thật sự là đáng yêu, nhớ lại cái tên quý nhỏ trong nhà mình kia, sẽ không đề cập đến vấn đề linh tinh này, kể từ sau khi học nói, đọc sách biết chữ, còn hiểu được nhiều thứ hơn so với cô, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng giải thích cho cục cưng của mình rằng bé rốt cuộc là từ đâu tới, nhưng mà cục cưng vậy mà lại hiểu toàn bộ, lớn như vậy nhưng khi hỏi cô, thì vấn đề hỏi nhiều nhất lại luôn là về cha của bé.

Sắc mặt Giản Dịch giống như màu của sắt, đã đen đến mức không thể nhìn ra một màu sắc nào khác, cầu cứu nơi bà xã của mình, mẹ đứa nhỏ... Tô Nhất Dạ vậy mà lại dời ánh mắt đi không thêm liếc anh ta một cái.

Bất kể là như thế nào mà nói, bị Thụy Thụy gọi thành con ếch, dù sao cũng tốt hơn so với Giản Dịch bị Thụy Thụy gọi là con cóc.

"Cha..." Thụy Thụy kêu Giản Dịch, Giản Dịch vẻ mặt như ăn phải mướp đắng nhìn bé, thật sự là không biết rốt cuộc nên giải thích với bé như thế nào.

"Hừ!" Thụy Thụy hừ lạnh một tiếng, quay đầu nói, "Cha mẹ không nói cho Thụy Thụy, vậy Thụy Thụy liền đi hỏi người khác!"

Ánh mắt Thụy Thụy đánh giá khắp nơi, chợt phát hiện An Bảo Bối ngồi bên cạnh lối đi nhỏ đang nhìn sang bên này.

"Di kia ời."

An Bảo Bối nhìn nhìn xung quanh, cuối cùng chỉ vào chính mình hỏi, "Người bạn nhỏ, cháu đang gọi di sao?"

"Vâng" Thụy Thụy gật đầu nói, "Di, di có biết Thụy Thụy đến từ đâu không?"

"Thật sự là xin lỗi, đứa nhỏ không hiểu chuyện." Tô Nhất Dạ vội vàng nói xin lỗi, lúc này mới quay lại quản giáo con trai nhỏ của mình, "Thụy Thụy, mẹ đã nói qua với con những gì?"

Thụy Thụy chu mỏ một cái, cúi đầu nói, "Mẹ đã nói qua, không cần hỏi người xa lạ một vấn đề gì, như vậy là không tốt, nhưng mà..." Thụy Thụy dụi dụi

mất, "Nhưng mà Thụy Thụy rất muốn biết Thụy Thụy tới cùng là đến từ đâu..."

"Con đứa nhỏ này..."

"Không sao." Nhìn thấy Tô Nhất Dạ trách móc Thụy Thụy, An Bảo Bối vội vàng mở miệng nói, "Huống chi dì cũng có thể trả lời vấn đề của Thụy Thụy mà, Thụy Thụy nhất định hết sức muốn biết mình tới cùng đến từ đâu đúng không?"

Thụy Thụy nghe lời gật đầu nói, "Thụy Thụy rất muốn biết."

"Thật ra thì, trong thân thể cha của Thụy Thụy có một loại tế bào nhỏ, tên khoa học của nó gọi là tinh trùng ngược lại, trong cơ thể mẹ của Thụy Thụy cũng có tế bào gọi là trứng. Khi cha và mẹ yêu nhau, cũng chính là lúc ở cùng một chỗ thì tinh trùng sẽ cùng trứng gặp nhau, sau đó sẽ tạo thành một tế bào nhỏ mới, cũng chính là Thụy Thụy. Trong thân thể của mẹ có một căn nhà thật ấm áp, trong căn nhà đó Thụy Thụy từ một tế bào nhỏ đến không thể nhìn thấy chậm rãi phát triển thành một đứa bé sơ sinh. Nói như vậy, Thụy Thụy chỉ cần ở trong thân thể mẹ ngày ngốc mười tháng, sẽ có thể từ bên trong bụng mẹ đi ra, hít thở không khí mới mẻ, nhìn thấy quang cảnh vô cùng xinh đẹp trên thế giới này."

An Bảo Bối giản lược dạy Thụy Thụy một khóa học chương trình sinh lý khỏe mạnh, vô cùng chuẩn xác cũng không nhuộm màu tình yêu.

"Nói như vậy, Thụy Thụy có hiểu không?"

"Con hiểu!" Thụy Thụy gật nhẹ đầu, người dì này giải thích mình đến như thế nào, vô cùng rõ ràng lại rất dễ hiểu, thú vị hơn so với cha nói rất nhiều, bé chỉ nghe một chút đã hiểu.

"Cám ơn dì."

"Không có gì."

Thụy Thụy nói lời cảm ơn, quay đầu lại chỉ vào cha của mình nói, "Cha thật là ngốc, dì không có quan hệ với Thụy Thụy cũng đã giải thích cho Thụy Thụy rằng Dập Dập và Thụy Thụy đến như thế nào, rất rõ ràng đó!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 13.1: Tôi với anh chỉ là gặp thoáng qua

Edit: Đào

Giản Dị xấu hổ cúi đầu, Tô Nhất Dạ tươi cười, quay đầu nhìn An Bảo Bối nói, "Vị tiểu thư này, thật sự là cảm ơn cô, con trai của tôi gây phiền cho cô rồi."

"Nào có." An Bảo Bối xấu hổ gãi đầu, kỳ thật, lúc trước cô muốn nói với cục cung lý do bé đến với thế giới này, ai biết mình lại bị cục cung thuyết giáo về giáo dục chương trình học, những lời giải thích khi này toàn là mượn ánh sáng từ thuyết giáo của cục cung thôi.

"Bản thân cũng có một đứa con, so với Thụy Thụy thì lớn hơn vài tuổi, tôi cảm thấy chương trình học này đối với trẻ em cũng có chút bổ ích, nhỏ tuổi biết nhiều hơn một ít chuyện, lớn lên cũng sẽ không lắm đường lờ bước."

Chỉ là con nhà cô có chút không bình thường, hiểu biết còn nhiều hơn cô.

"Thì ra cô cũng đã có con?" Tô Nhất Dạ bất khả tư nghị nhìn An Bảo Bối ngồi ở đối diện, da thịt tươi mới, mắt to nai con, toàn thân đều tràn ngập hơi thở thanh xuân cùng trẻ trung, thật sự là nhìn không ra là đã là mẹ của một đứa con lớn hơn cả cô.

"Thật là nhìn không ra, vị tiểu thư này còn quá trẻ, chắc do cô bảo dưỡng rất tốt."

"Nào có." An Bảo Bối xấu hổ cúi đầu, mỗi lần có người khen khuôn mặt cô lúc nào cũng sẽ làm cô cảm thấy thật thẹn thùng, dù cho lời kia đã nghe hàng trăm lần vẫn thế.

Tô Nhất Dạ thích nhất người không có tâm cơ, nhìn thấy An Bảo Bối lần đầu tiên nhìn thì cô có thể cảm giác được, trước mặt người này, thuần khiết như một tiwf giấy trắng.

Hai người mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt, lại giống như có được không ít đề tài chung, Thụy Thụy cũng hết sức thích An Bảo Bối, mới vừa rồi còn gọi dì, bây giờ lại biến thành mẹ nuôi, thoáng cái đã nhận thân, Trác Nhất Phong từ trong giấc ngủ tỉnh lại, nhìn An Bảo Bối ở trên máy bay cũng có thể cùng người khác làm bạn bè, nhìn hết sức vui mừng, còn tưởng rằng cô lần nữa trở lại thành phố A sẽ không quen có lẽ do ông nghĩ lầm rồi.

Trong quá trình nói chuyện phiếm, thời gian qua hết sức mau, máy bay đường dài cuối cùng phải đến trạm, trước khi chia tay Tô Nhất Dạ đưa An Bảo

Bối một tấm danh thiếp, An Bảo Bối khi nhìn thấy chức vụ ở trên đó, kinh ngạc há to miệng.

Tô Nhất Dạ, mẹ của hai đứa bé, công tác vẫn như cũ không bị trễ nãi, gia đình hòa thuận cũng có thể bình luận rằng là gia đình ba tốt, nhìn tuổi của cô ấy cũng ngang mình, đã là tổng giám đốc một công ty, khó trách khi nhìn cô ấy sẽ có một loại cảm giác áp bách rất nhỏ.

"Nếu như cô trở lại thành phố A không có bạn bè, cô có thể tới tìm tôi, tôi cũng có thể giới thiệu cho cô công việc." Tô Nhất Dạ mới vừa nói xong, Thụy Thụy đuổi ra bàn tay nhỏ bé nói, "Thụy Thụy sẽ nhớ mẹ nuôi, !"

An Bảo Bối áp chế cúi người từ ái sờ sờ gương mặt trắng nõn xinh xắn của Thụy Thụy, "Mẹ nuôi cũng sẽ nhớ Thụy Thụy, đợi đến mẹ nuôi ở thành phố A sắp xếp xong sẽ đi tìm Thụy Thụy được hay không?"

"Được Thụy Thụy kéo dài tiếng nói, An Bảo Bối nhìn cậu mỉm cười, chợt nhớ tới tiểu quý nhà mình, cũng không biết cục cưng ở thành phố A theo Trác Văn Dương thể nào, có phải hay không lại khiến Trác Văn Dương thêm nhiều phiền toái.

Đến sân bay thành phố A, kích động nhất không ai bằng Trác Nhất Phong, cháu ngoại bảo bối của ông một thân một mình đi theo Trác Văn Dương vào thành phố A vài ngày, trong mấy ngày này cũng không điện thoại về nhà bên Pháp, thật đúng lúc cuối cùng đã tới thành phố A Trác Văn Dương tới đón, mới có thể nhìn cháu ngoại bảo bối.

"Cha! Chị!" Mới vừa đi tới chỗ hành lý, Trác Văn Dương liền hướng bọn họ ngoắc tay, Bonaparte quân gia đi lấy hành lý, An Bảo Bối quay đầu nhìn Tô Nhất Dạ nói, "Người nhà của tôi đã đến, chúng tôi đi trước."

"Uh, được." Tô Nhất Dạ gật đầu đáp ứng, nhìn nhìn đồng hồ tay của mình, rõ ràng đã nói cho Vinh Ninh, hôm nay máy bay hạ ba giờ chiều, muốn hân mang theo Dập Dập tới đón, như thế nào hiện tại ngay cả một bóng người cũng không có?

Trác Nhất Phong cao hứng bùng bùng tăng nhanh bước chân đến bên người Trác Văn Dương, nhìn trái, nhìn phải xem lại thủy chung cũng không thấy bóng dáng cháu ngoại.

Tâm tình bất mãn khuôn mặt bất mãn trương ra, "Cục cưng đâu?"

Trác Văn Dương cười mĩa sò cảm, tên tiểu quý kia... Thật sự bắt đả dĩ, sớm đã nói cho bé biết, hôm nay là ngày ông ngoại cùng ma ma từ Pháp trở về, sớm một chút giải quyết vấn đề Vinh Ninh, từ bên cạnh hân trở lại cùng ma ma còn có ông ngoại gặp mặt, ai ngờ...

Hiện tại Trác Nhất Phong hỏi hân cục cưng ở đâu, ngay cả mẹ của bé cũng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn mình, mình rốt cuộc nên giải thích thế nào khi cục cưng không có ở đây?

"Tiểu tử thú, nói chuyện đi!" Trác Nhất Phong hướng tới bà vai Trác Văn Dương chụp một phát. Trác Văn Dương đau đến rứt thân thể, "Cháu ngoại ta đâu? !"

"Con đưa bé đến trại hè Australia." Trác Văn Dương đành phải tùy tiện nói dối, Trác Nhất Phong đến tức giận râu dựng đứng đánh Trác Văn Dương thêm vài cái,

"Ai bảo con đưa bé đi tham gia trại hè ? ! Còn chạy ra nước ngoài? Chúng ta mới vừa từ nước ngoài trở lại, con lại đưa bé đến nơi khác? Con đang rắp tâm gì thế?" Trác Văn Dương vuốt nói bị Trác Nhất Phong đánh, đã lớn vậy rồi, ở nơi công cộng mà bị cha đánh, bị người ta thấy được, thật sự mặt mũi cũng không có.

"Cha, việc này chúng ta về nhà hân nói được không? Huống chi ngài vừa mới xuống máy bay, đã bị chèn cấn chỉnh lại."

Trác Nhất Phong thiếu chút nữa bật thốt lên, lệch em gái cậu! Cuối cùng vẫn quyết định hướng tới bên ngoài đi, An Bảo Bối, Trác Văn Dương đi theo phía sau Trác Nhất Phong, không hiểu, An Bảo Bối cảm giác, cảm thấy Trác Văn Dương giống như nói láo.

Con gái của cô thông minh ngay cả trường học chẳng muốn đi, làm sao sẽ nghe Trác Văn Dương nói đi Australia tham gia trại hè?

"Văn Dương."

"Dạ?"

"Cục cưng thực đi tham gia trại hè Australia?"

Trác Văn Dương bị An Bảo Bối hỏi lời này có chút mơ hồ, "Thực mà."

"Nhưng bây giờ mới tháng sáu, Australia không phải cuối tuần tháng mười một mới nghỉ hè sao?"

Khuôn mặt Trác Văn Dương vẫn như cũ không có chút rung động nào, nhưng trong lòng lật lên sóng to biển lớn, anh vẫn cho là An Bảo Bối thuộc về loại hình có chút ngốc, nhưng lại không nghĩ rằng cô thế nhưng biết rõ Australia nghỉ hè là cuối tuần tháng mười một, lời nói dối đã ra, hiện tại nếu như lật úp, càng khiến người nghe biết rằng nói dối.

Anh cố ý lộ ra nét cười khó coi, thẹn thùng xoay tay An Bảo Bối, "Chị, em nhận tội, tem thừa nhận chọc chị đấy?"

Khuôn mặt An Bảo Bối lạnh xuống, mặc dù khuôn mặt ngây thơ vô hại nhưng bây giờ cũng có lực sát thương lớn, "Cục cưng đến cùng đi đâu?"

"Cục cưng là thật đi Australia." Trác Văn Dương khuôn mặt vô cùng trấn định, "Nhưng là..."

Không phải đi tham gia trại hè, nhưng cũng ở Australia, lúc này, vừa vặn có phần thi thanh thiếu niên thiết kế trận đấu phần mềm máy tính, chị, chị cũng biết, cục cưng về phương diện này là thiên tài trong thiên tài, bé liên tục cầu xin em muốn đi, em thương cục cưng như vậy... Thật sự là không tiện cự tuyệt."

An Bảo Bối khuôn mặt hắc càng thêm lợi hại, cô biết rõ cục cưng là thiên tài software, trí nhớ lại cường hãn không cách nào bằng được, chính là như vậy, mới có thể dưỡng thành tính cách tự cao tự đại.

Cô cũng biết cục cưng thiết kế ra được phần mềm máy tính, tùy tiện làm một cái có thể kiếm được số tiền kékéch xù, nhưng cô lại rất phản đối, mặc dù biết che đậy hảo quang của con gái là cách làm sai trái, nhưng đó là bởi vì cô yêu bé, giống như yêu Vinh Ninh, cô muốn cho cục cưng một tuổi thơ vui vẻ, mà không phải vì không có đủ cha mẹ, không phải vì danh lợi phá hư một đời của bé.

Bây giờ cục cưng đối với đứa trẻ năm tuổi không hứng thú, ở trong mắt của bé, bọn họ đều là một đám nhóc con, mà chính mình có chỉ số thông minh, năng lực và tài trí hơn người.

Dựa theo năng lực hiện tại của cục cưng, có thể trực tiếp nhảy lên cấp 3 cô vẫn như cũ khiến cục cưng vào tiểu học năm đầu tiên, bắt đầu từ con số 0.

Cô không phản đối cục cưng thiết kế phần mềm máy tính lung tung, nhưng lại dị thường phản đối bé đi tham gia trận đấu, đợi chút, tiếp tục như vậy, sẽ chỉ làm cục cưng kiêu ngạo tâm càng thêm tự mãn, năng lực truyền thông cũng sẽ khiến bé, cùng với người nhà bé đẩy tới nơi đâu sống ngon gió.

Cho nên, từ trong miệng Trác Văn Dương nghe được an bài cục cưng đi tham gia cuộc tranh tài thanh thiếu niên thiết kế phần mềm máy tính, chỉ biết lại làm cho mình tức giận.

An Bảo Bối luôn thể hiện tâm trạng của mình cho người khác biết. Trác Văn Dương cười xấu hổ, liền tính tùy tiện nói dối, cũng so với làm cho An Bảo Bối biết cục cưng đi tìm cha Vinh Ninh tốt hơn nhiều.

An Bảo Bối nắm túi đồ chặt hơn, bên trong có những thứ tốn tiền cô đã tiết kiệm kiếm, ở Pháp ngây ngốc, ngoại trừ tiếng Pháp, cô nói tiếng Anh nói không trôi, Australia nói là tiếng Anh, dựa vào năng lực bây giờ của cô, đi Australia, cũng không sợ sẽ đi ném, ngay cả ngôn ngữ cũng không thông.

"Cục cưng ở nơi nào của Australia ới nào?" An Bảo Bối dừng bước kiên định hỏi, Trác Văn Dương có chút bối rối, "Chị sẽ không phải là vừa từ Pháp trở lại, lại muốn trực tiếp mù mịt đi Australia sao?"

An Bảo Bối gật đầu nhẹ, gương mặt tuần tú của Trác Văn Dương thiếu chút nữa lập tức sẽ phải sụp đổ.

"Chị không có hộ chiếu Australia."

"Nhưng chị đã có của Pháp, cùng lắm thì trước về Pháp làm rồi đi Australia."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chương 13.2

Edit: Snowflake HD

Beta: Đào[/b]

Hiện tại Trác Văn Dương muốn ôm đầu gào khóc, nhưng hần hiểu rất rõ con người của An Bảo Bối, mặc dù có hơi ngốc, nhưng một khi đã xác định làm gì đó, tuyệt đối sẽ làm cho bằng được, chỉ cần cô đã quyết tâm, thì không có chuyện gì là không làm được, dù cho có phải bỏ đi chẳng nữa, cô cũng không run sợ.

"Chị với em cùng nhau về Pháp trước rồi đi Australia." Khóe miệng Trác Văn Dương giật giật, hần nhìn cha của mình đang ở bên cạnh An Bảo Bối.

"Cầu xin các người." Trác Văn Dương rất muốn khóc, "Cục cưng chẳng phải tham gia trận đấu nào ở Australia cả, chỉ là đến xem bọn họ thi đấu mà thôi, người nghĩ xem, trời ơi thanh thiếu niên, cục cưng có đủ tuổi làm thanh thiếu niên chưa?"

An Bảo Bối ngây người một lát, thiếu chút nữa thì cô đã quên mất chuyện này, cục cưng mới bảy tuổi, chỗ kia gọi độ tuổi này là trẻ em chứ không phải thanh thiếu niên.

"Lời em nói là thật sao?" An Bảo Bối nhìn hần nghi ngờ, sao cô lại cảm thấy rằng, lời nói của Trác Văn Dương, có nhiều chỗ không đúng lắm, không thể

làm cho người khác tin tưởng được.

"Em xin thề!" Về mặt Trác Văn Dương vô cùng nghiêm túc giờ ba ngón tay lên, "Em thề, cục cưng tuyệt đối không có tham gia trận đấu, hơn nữa em sẽ không để cho bé tham gia vào trận đấu, càng sẽ không làm giả chứng minh thư cho bé!"

Anh nói đều là sự thật, cho nên ông trời sẽ không so đo từng li từng tí với hắn đâu.

Mặc dù An Bảo Bối vẫn cảm giác rằng có điều gì đó không đúng, nhưng lời nói vừa rồi của Trác Văn Dương cũng không phải là giả, đành phải tin anh vậy.

"Được rồi... Tôi không đi."

An Bảo Bối vừa nói xong, trong lòng Trác Văn Dương âm thầm thở phào nhẹ nhõm, không ngừng oán giận, cục cưng à, cậu thật sự bị cháu hại chết mà.

"Vậy cháu gái bảo bối của ta khi nào thì trở lại?" Trác Nhất Phong trừng mắt nhìn đối phương hỏi, Trác Văn Dương suy nghĩ một chút, "Nửa tháng."

"Nửa tháng!" Thiếu chút nữa thì Trác Nhất Phong đã hét cho cả sân bay cùng nghe.

"Mười... Mười ngày..."

"Rốt cuộc là mấy ngày!"

Trác Văn Dương ôm đầu nói, "Chuyện này con cũng không rõ lắm, khi ấy chỉ muốn để cục cưng ra tiếp xúc bên ngoài mấy bữa, cho nên cũng không hỏi khi nào thì kết thúc..."

Mất thấy Trác Nhất Phong lại muốn giờ tay đánh anh trước mặt mọi người, Trác Văn Dương lập tức mở miệng nói, "Con đã cho thuộc hạ thân tín đi theo bảo vệ cục cưng rồi, bé ở Australia nhất định sẽ rất vui vẻ, rất mạnh khỏe, cũng cực kì an toàn! Cho nên cha, chị, hai người không cần phải lo lắng, với lại cục cưng chính là một tiểu quý, bình thường chỉ có nó đi ăn hiếp người khác, dễ dàng gì bị người khác khi dễ có phải hay không?"

Nghe Trác Văn Dương nói như vậy, tâm tư hai cha con mới có thể thả lỏng, Trác Nhất Phong vẫn tiếp tục gằn giọng nói, "Trở về lập tức gọi điện thoại cho bên kia, hỏi cháu gái yêu của ta khi nào thì mới chịu quay lại!"

"Dạ dạ dạ..."

Trác Văn Dương vội vàng gạt đầu đóng giả làm con ngoan, nếu để cho người khác trông thấy Trác Văn Dương tiếng tăm lừng lẫy, ở trước mặt cha cùng chị gái của mình còn không có giá trị bằng lời nói của cháu gái, không biết người khác sẽ nghĩ sao.

Trác Văn Dương rất bất mãn nhưng vẫn phải đi theo phía sau hai người họ hần nhỏ giọng lầm bầm, "Thật sự nghi ngờ không biết mình có phải con trai của ông hay không..."

Nào có người cha nào làm đau con của mình, từ nhỏ đã đối xử với anh hết sức nghiêm khắc, người khác là trọng nam khinh nữ, còn cha của anh chính là, hoàn toàn làm ngược lại, trọng nữ khinh nam...

"Nếu con mau chóng kết hôn, rồi sinh cho ta cháu trai hoặc cháu gái thì, ta cũng đối xử tốt với con như vậy!" Trác Nhất Phong đột nhiên xoay đầu lại, nhìn Trác Văn Dương đe dọa, Trác Văn Dương hé nửa đôi mắt đẹp trên khuôn mặt tuấn tú.

"Thôi đi, ngài vẫn nên xem con như cháu trai ngài thì hơn, con không muốn kết hôn."

Kết hôn rất nhàm chán, vẫn là độc thân có nhiều thú vị hơn.

"Hừ!" Trác Nhất Phong hừ lạnh một tiếng xoay người rời đi, An Bảo Bối khẽ mỉm cười nhìn về phía trước, đây mới thực sự là gia đình, các thành viên ở chung một chỗ cãi nhau ầm ĩ, đó mới gọi là người nhà.

Vinh Ninh cảm thấy gần đây hết sức xui xẻo, cho nên quyết định dành ra một khoảng thời gian, chọn ngày tốt nhất để đi bái thần.

Ngày hôm qua vừa về đến nhà liền bị Vinh ba ba chửi cho đến độ máu chó đầy đầu, thật vất vả mới có thể thoát ra, quyết định giáo huấn cục cưng một trận, cục cưng lại nói cô muốn chơi du hí.

Lúc ấy Vinh Ninh vô cùng kiêu ngạo nói rằng mình từng là cao thủ trò này, còn đạt được giải thưởng XX, kết quả lại bị cục cưng chơi cho đến quần lót cũng không có, hần lại không thắng được đến một ván, không chịu thua đành tiếp tục đánh tiếp với cô, kết quả mỗi lần hần sắp sửa thắng, không biết cục cưng dùng cách gì đem hần KO rất nhanh lập tức.

Quá đáng nhất chính là trí tuệ của cục cưng thật sự lợi hại, trước tiên để cho hần thắng, cuối cùng sẽ đánh bại hần không chừa một mống, thường nói, "Cục cưng thích nhất là chứng kiến cảnh người khác ở trên đỉnh cao trong nháy mắt lập tức rơi xuống hố sâu không đáy."

Khiến cho cõi lòng trong sạch thuần khiết của tiểu chính thái hần phải tan ra từng mảnh.

Mãi chơi trò du hí quá mức, ngày hôm sau bụng cái khuôn mặt đàn độn đi làm, lúc phê duyệt văn kiện cũng không có để ý kĩ liền kí tên hết, nếu không phải là phụ trách quản lý tài vụ phó quản lý Niếp Minh xem xét văn kiện lần nữa, bằng không cho dù hủy hợp đồng, xét theo sai lầm của Vinh Ninh, công ty Kì Hạ sẽ bồi thường một khoảng tiền lớn cho cửa hàng.

Giờ con trưa lại bị Niếp Minh cản nhằn chuyện văn kiện sai kia, Niếp Minh bình thường rất ít nói, nhưng vừa nhắc đến chuyện tài chính là y rằng tên đó như biến thành một người khác, làm hại hấn ngay cả cơm cũng không ăn, trở lại phòng làm việc không quá một giờ sau cái bụng đói thì thăm kêu lên.

Kêu trợ lí ra ngoài mua cho hấn một ít bánh ngọt ăn lấp bụng, mới vừa ăn một nửa đột nhiên rất muốn đi toilet, kết quả đến toilet cũng không thể sống yên ổn, trùng hợp nghe được mấy viên chức nam đang thảo luận về chính mình.

"Tinh thần của Vinh đại thiếu gia hôm nay có chút uể oải không phấn chấn nha."

"Đúng vậy, ký sai hóa đơn, đây là lần đầu xảy ra chuyện này."

"May mắn có trợ lí là Niếp thiếu gia, bằng không tiền thưởng tháng này của chúng ta đều bị sai lầm của Vinh thiếu gia mà bị giảm hết rồi."

"Đúng rồi, cậu nghe chuyện gì chưa?"

"Cái gì?"

"Ôi trời? Ngày hôm qua ở trong công ty bàn tán sôi nổi nói là... Có người tung tin, kỳ thật Vinh đại thiếu gia là đồng tính luyến ái, mà con gái của anh ta cũng là từ ông nghiệm chui ra."

"Hả... tin tức động trời như vậy... Hắc hắc, tôi nghĩ hôm nay Vinh đại thiếu gia không có tinh thần là vì tối hôm qua..."

"Vậy cậu thử đoán xem Vinh đại thiếu gia là ở phía trên hay ở phía dưới."

"Sắc mặt kém như vậy, ở trên hay ở dưới đều dễ dàng nhìn ra mà đúng không?"

... ..

Vinh Ninh nổi giận, kéo quần chạy ra ngoài, hai người vừa mới bàn luận về Vinh Ninh, bị dọa đến sắc mặt tái xanh.

"Vinh... Vinh đại thiếu gia."

"Tôi không phải đồng tính luyến ái."

"..."

"Các cậu mới là đồng tính, cả nhà đều là đồng tính!" Vinh đại thiếu gia tức giận mắng một câu rồi xoay người đi ra ngoài, cửa phòng vệ sinh bị hấn đập mạnh, khung cửa gần như sắp gãy xuống.

Để lại hai ánh mắt lén nhìn theo phía sau, nhận thấy Vinh đại thiếu gia đến tốt cùng cũng không chịu thừa nhận là loại người đó.

Vinh Ninh tức giận ngủ thiếp đi, Dập Dập gọi điện tới đánh thức, hấn mới nhớ Tô Nhất Dạ bảo hấn mang theo Dập Dập ra sân bay đón người.

Ba giờ máy bay hạ cánh, lúc đi đón Dập Dập, đã là hai giờ chiều, Dập Dập tiểu tởm tông hai tay khoanh lại, người thẳng tắp, một mặt nhón mũi chân một mặt nghiêng nửa đầu bắt đầu bắt đầu nhìn hấn.

"Chú Vinh, cháu đứng dưới ánh nắng đã một giờ."

"Thực xin lỗi nha." Vinh Ninh vội vàng nói xin lỗi, việc này là hấn không đúng, đồng ý với Tô Nhất Dạ cùng Dập Dập rồi, kết quả hấn lại đến muộn, làm hại Dập Dập đứng dưới nắng một thời gian lâu như vậy.

"Quên đi." Dập Dập nhẹ nhàng ho khan một tiếng khuôn mặt trắng nõn nhìn như muốn ngã bệnh, thân thể gầy yếu càng hiện ra sự mỏng manh, nhất là đôi mắt bò câu yếu ớt nhìn hấn, chớp chớp một hồi dường như có thể thấy hơi nước trong hốc mắt.

"Đừng ngại, chú Vinh Ninh không cần phải để ý, đứng ở dưới mặt trời hơi lâu, cho nên đầu óc có chút choáng váng mà thôi, thật sự chỉ là chuyện nhỏ, nếu như lúc gặp mẹ, Dập Dập không may té xỉu, cháu sẽ nói cho mẹ biết, tuyệt đối không phải do chú đến muộn, khiến cho cháu đứng đợi dưới nắng khoảng thời gian lâu như vậy, bà ấy sẽ không trách tội chú đâu, thật sự là, lỗi của Dập Dập, không có chuyện gì lại hẹn với chú Vinh ở trước cửa, còn đứng chịu cái nóng bức chết người của A thị chứ?"

Dập Dập sờ sờ đầu của mình, thân hình giống như là muốn té xuống đất ngay lập tức, hù cho Vinh Ninh sợ hãi toàn thân run cầm cập, chỉ lo chưa đến trước mặt người khác hấn đã té xỉu.

Vốn là đến muộn cho nên trong lòng Vinh Ninh rất áy náy, nghe Dập Dập nói như vậy, sự áy náy trong lòng hấn càng tăng thêm.

"Là lỗi của chú, không liên quan đến Dập Dập."

"Dạ..." Dập Dập cười lạnh một tiếng, nhìn về mặt nghiêm trọng đầy hổ thẹn của Vinh Ninh.

Lên xe, buộc dây an toàn, Dập Dập quay đầu lại nhìn xem còn chất phác đứng ở cửa Vinh Ninh, dài nhỏ trắng nõn cánh tay dựa vào cửa xe, Dập Dập chau mày nhìn Vinh Ninh, "Nếu chú Vinh còn không chịu lên xe, vậy đã muộn càng thêm muộn."

Dập Dập thấy Vinh Ninh vội vàng chạy tới, qua gương chiếu hậu hiện ra nụ cười gian xảo.

Đúng là trong tất cả những người ở tập đoàn Đế Không, đùa với Vinh Ninh là vui nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chương 13.3: Tôi và anh chỉ là gặp thoáng qua

Edit: Độc Bá Thiên

Beta: Đào

Ô tô chậm chậm chạy trên đường lớn, không phải Vinh Ninh không muốn chạy nhanh, chỉ là phía trước kẹt xe quá mức lợi hại.

Dập Dập mở cửa sổ thông khí, Vinh Ninh trong lòng bức bối bấm còi: "Không phải chủ nhật sao lại nhiều xe như vậy?"

Dập Dập nhàn nhạt quay đầu lại, đôi mắt vô thần nhìn hấn, dường như muốn nói: "Tất cả thứ này rốt cuộc là ai hại?"

Vinh Ninh kéo quai hàm nhìn trước mặt, hoàn toàn không để ý ánh mắt Dập Dập, mới vừa lên xe khi không nhìn thấy Dập Dập mỉm cười tà ác, hấn còn không biết mình bị tiểu quý này giờ trò rồi sao.

Muốn nói ngốc, chính mình cũng thật là ngốc sao, rõ ràng đã trải qua n lần, nhưng mỗi lần tự nói với mình muốn mở rộng trí nhớ, rồi lại bị Dập Dập cài bẫy, quả nhiên có nhiều loại cha mẹ thì sẽ có nhiều loại con nít, Dập Dập cùng cha mẹ bé đều giống nhau, đều là loại không dễ trêu chọc.

Trái lại cục cưng của hấn lại rất đáng yêu, nhất là mỗi khi phúc hắc, có thể cùng Dập Dập so tài, thậm chíCó khi còn cao hơn Dập Dập mấy phần.

Dập Dập ánh mắt để lại trên mặt Vinh Ninh có một chút háo sắc: "chú Vinh, hiện tại đã tới mùa hè, chẳng lẽ chú còn ở mùa xuân sao?"

"Hả?" Vinh Ninh lấy lại tinh thần nhìn cậu: "Có ý gì?"

"Cháu nói mặt chú đó. Giống như đang tư....." xuân

Câu cuối Dập Dập không nói rõ, Vinh Ninh vẫn như cũ, cùng trước kia phải ngẫm hiểu, sờ tóc Dập Dập chút, làm cho Dập Dập bắt mắt.

"Tiểu quý, con thì biết gì, chú đây không có tư xuân, đây gọi là từ phụ."

"Từ phụ" Dập Dập nhũn mày nói: "Chủ thụ tình ông nghiệm để sinh con?"

Mặt Vinh Ninh lập tức giãn ra: "Bây giờ chú phiền nhất chính là bốn chữ đấy", khuôn mặt Vinh Ninh vừa nãy vẫn còn bình tĩnh, nhưng lập tức cười tươi như hoa.

Anh và Dập Dập không phải là cha con nhưng lại như cha con, Dập Dập cũng coi như Vinh Ninh nuôi từ nhỏ đến giờ, thỉnh thoảng hấn và Dập Dập nói chút chuyện phiếm, hấn cần một người có thể cùng hấn chia sẻ tâm sự, Dập Dập năm 9 tuổi cũng giống anh.

Vinh Ninh từ lúc cùng cục cưng gặp nhau mới hai ngày này phát sinh đủ thứ chuyện kể cho Dập Dập nghe, Dập Dập chăm chú nghe, nhìn trên mặt Vinh Ninh vẫn tươi cười như cũ, cậu hiểu được tình cảm Vinh Ninh đến cùng là như thế, là một người cha có tình cảm.

Sau khi nói xong, Vinh Ninh cũng không nghĩ Dập Dập sẽ nói gì, đối với hấn mà nói chỉ cần có người có thể nghe hấn nói chuyện đã chính là lời an ủi lớn nhất.

"Chú không muốn nghe lời khuyên của con sao?" Vinh Ninh quay đầu lại, nói với Dập Dập rất nhiều chuyện, còn là lần đầu tiên nghe được cậu đáp.

"con cho rằng mẹ cục cưng hiện tại đang ở thành phố A, mẹ cục cưng có khả năng mang trên lưng tội danh chưa lập gia đình mà có con. Người mẹ như vậy thì có mấy người lại bỏ mặc con của mình đây? Cục cưng đi khỏi nhà thời gian dài như vậy, thông thường mà nói cũng sớm đã báo trước, nhưng mẹ cục cưng không có chút xú động tác, như vậy chỉ có thể nói, một, mẹ cục cưng bị gat, cho là cục cưng đi chơi nơi nào đó, hai chính là cục cưng tới

tìm chú, do mẹ cục cưng chỉ định".

“Cho nên...” Vinh Ninh hai mắt có chút sáng.

“Cho nên, chỉ cần chú theo dõi cục cưng, tra xem cục cưng liên lạc với ai bên ngoài, đến lúc đó chú còn sợ gì không tìm được mẹ cục cưng sao?”

Vinh Ninh gật đầu như khúc gỗ, chuyện đơn giản thế này, sao hắn không nghĩ đến.

“Dập Dập...” Vinh Ninh gọi.

“Hả?” Dập Dập vừa quay đầu lại, Vinh Ninh liền ôm cậu trong lòng phả vào mặt, Dập Dập đành để Vinh Ninh ôm trong ngực: “Tiểu quý này, tại sao con lại đáng yêu như vậy!”

“Này này...” Dập Dập không kiên nhẫn đẩy hắn ra: “Thỉnh chú lái xe đường hoàng, nếu không con sẽ nói cho mẹ con để chú đứng dưới nắng nghe chút tâm sự trong thời gian dài”.

Vinh Ninh gật đầu đồng ý, cho dù như thế nào Dập Dập cũng tính là giúp hắn giải quyết vấn đề nan giải này, hắn luôn cảm thấy đoạn trí nhớ bị mất đi này dường như đang trở lại, khoảng cách mỏng như tờ giấy, có thể dễ dàng dùng ngón tay đâm thủng.

Sân bay thành phố A, Vinh Ninh mang Dập Dập đầy cao hứng đi vào.

Trong sân bay, người đến người đi, cửa kính to lớn xoay chuyển, mới vừa đi vào, Vinh Ninh trong đầu chợt có nghi vấn, hắn dừng bước, xoay người lại.

Đó là cảm giác đã từng quen biết, làm cho hắn có hơi chút không rõ ràng.

Nhìn chỗ đó một chút, nhưng kì lạ là lại không phát hiện có thứ gì quen thuộc.

“Chú Vinh, chú đang nhìn cái gì vậy?” Dập Dập nghiêng đầu hỏi. Vinh Ninh hồi phục lại tinh thần cúi đầu nhìn cậu: “Không có”. Sau đó cười cười, cơ thể khom xuống, ngồi xổm trước mặt Dập Dập.

“Con xem, dây giày tuột cũng không biết.” Vinh Ninh dùng tay nhẹ nhàng thắt dây giày lại cho Dập Dập.

An Bảo Bối cũng có cảm giác có một ánh mắt mãnh liệt nhìn cô, hờ hững quay đầu lại, lại không có một chút gì.

“Làm sao vậy?”

An Bảo Bối gãi gãi đầu trả lời Trác Nhất Phong: “A, vừa rồi có cảm giác có người nhìn.”

“Con trở về không nói cho bạn bè?”

Bạn bè? Cô ở thành phố A ngoại trừ An Kỳ ở trong cô nhi viện từ nhỏ, căn bản sẽ không có bạn bè, sợ Vinh Ninh sẽ tìm được cô, năm đó lúc rời đi ngay cả An Kỳ cô cũng không thông báo, lúc trở lại cô cũng không biết nói như thế nào?

An Bảo Bối lắc đầu nói: “ai cũng không có nói”.

“có thể trên máy bay đã biết bạn nhỏ kia”.

Nghĩ đến Thụy Thụy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia, An Bảo Bối cười ngọt ngào: “Cứ vậy đi.”

"Này người bạn nhỏ đi thật đáng yêu."

“Ít nhất so với cục cưng đáng yêu”. An Bảo Bối thở dài một hơi tức giận nói: “Ít nhất đứa trẻ kia còn nghe lời mẹ”.

Cục cưng là tiểu quý vô cùng tinh quái, đừng nói đến việc nghe lời cô, cô nói vài câu nó đã cảm thấy dong dài, trưng ra bộ mặt nhỏ nhắn đầy bất mãn.

"Ha ha ...Ta thấy cháu gái ta là đứa trẻ khả ái nhất thế giới"

Bởi vì bé là cháu ngoại ông.

Ba người cùng nhau nở nụ cười, Ba Nã quán gia mở miệng tiếng hoa lưu loát nói: “Lão gia, đại tiểu thư, nhị thiếu gia, đi thôi, mặt trời thành phố A rất độc”.

“Uh”

An Bảo Bối đi về phía trước vài bước đột nhiên quay đầu lại nhìn, như cũ là người đến người đi, vẫn không tìm được ánh mắt đấy, lẽ nào do cô nghĩ quá nhiều?

Bên này Vinh Ninh thật vất vả mang Dập Dập đi đến trước mặt Tô Nhất Dạ, khuôn mặt Tô Nhất Dạ căng thẳng, thực sự rất muốn hướng trên mặt Vinh

Ninh cho một đám.

“Vinh Ninh, anh đến muộn”.

Tên này thật đáng ghét mà, hẳn biết rõ ràng cô ghét nhất kẻ trễ hẹn.

"Ai nha, thật xin lỗi. Anh đã được Dập Dập giáo huấn một trận rồi mà em còn nói vậy sao?" Vinh Ninh ủ rũ, gương mặt vô cùng đáng thương.

Tô Nhất Dạ lườm hắn một cái, cúi đầu vuốt ve đầu Dập Dập, "Dập Dập chung sống với ông nội thế nào rồi?"

"Cũng khá tốt."

"Nói cho anh biết tin này." Vinh Ninh vẽ mặt mừng rỡ cầm vai Dập Dập đẩy tới trước mặt Tô Nhất Dạ, "Dập Dập hiện giờ là người nổi tiếng, bức vẽ của nó được nhà trường chọn đi dự thi rồi giành được giải Nhất đó."

"Oa, lợi hại như vậy mới chính là con trai em nha." Tô Nhất Dạ thân thiết xoa đầu Dập Dập, cậu nhìn sang hướng khác, vẽ mặt như không có gì cả, "Chỉ là giải Nhất thôi mà, có gì đáng kể chứ."

"Tính khí con thật là!" Tô Nhất Dạ chọc chọc vào vai Dập Dập, đầu ngược lên cao, biểu cảm cực kỳ vinh quang, "Điều đó là đương nhiên, không chỉ có tài năng hội họa mà đến tính cách cũng giống cha, ai bảo cha là cha con chứ."

Vinh Ninh nở nụ cười nhạt nhìn một nhà bốn người, thầm hỏi khi nào hắn mới có thể tiếp tục sống hạnh phúc như họ.

"Chú Vinh." Thụy Thụy kéo góc áo của Vinh Ninh, mềm mại nở nụ cười: "Thụy Thụy làm sao vậy?"

"Ôm ôm... .." Thụy Thụy đưa hai tay về phía Vinh Ninh, trong các chú ở Tập Đoàn Đế Không cậu thích nhất là chú Vinh Ninh, bởi vì chú ấy dịu dàng hơn những người còn lại, cũng không đáng sợ như bọn họ.

"Được... .." Vinh Ninh nói một tiếng rồi ôm lấy thân thể nhỏ bé của Thụy Thụy, đi theo phía sau Tô Nhất Dạ, Thụy Thụy bị bỏ cùng Vinh Ninh nói về kiến thức nước Pháp, độ phổ biến của cây hoa oải hương, mô hình thu nhỏ của trung tâm thành phố Paris hình ngôi sao giữa quảng trường Khải Hoàn Môn, tháp eEiffel,...

Có nhiều từ ngữ Thụy Thụy không hiểu nhưng vẫn có thể hình dung ra cảnh đẹp, nghe Vinh Ninh cười haha, phần nghịch ngợm bên trong trước giờ đều muốn trêu chọc Vinh Ninh đôi câu nhưng Thụy Thụy là đứa trẻ đơn thuần nhất, sinh ra là vậy, tính tình cũng tốt hơn so với gần đây.

"Đứng rồi! Thụy Thụy cuối cùng cũng biết mình là từ đâu tới." Thụy Thụy giơ tay lên, giọng nói vang dội, thân thể bước đi có chút lảo đảo, giống như có thể té ngã bất cứ lúc nào.

"Oa, giỏi như vậy sao?" Vinh Ninh vẽ mặt phóng đại nhìn Thụy Thụy: "Là mẹ hay cha nói cho Thụy Thụy à?"

"Không phải." Thụy Thụy lắc đầu nói, "Là mẹ nuôi nói."

“Mẹ nuôi?” Vinh Ninh kéo khuôn mặt nhỏ nhắn Thụy Thụy: “Tiểu Thụy khi nào thì có mẹ nuôi?”

Lên xe, Tô Nhất Dạ đem chuyện trên máy bay gặp sự việc một chữ cũng không thể nói, nói đến có liên quan tới lúc Giản Dịch khi đó, ngoại trừ Giản Dịch mặt đen góc cạnh mặt rõ ràng, những người khác đều cười ngả nghiêng.

Trên máy bay, mẹ nuôi Thụy Thụy rút cuộc là ai?” Vinh Ninh lái xe thăm dò.

“Là người rất đáng yêu, mẹ độc thân đơn thuần, tên và người đều đáng yêu như nhau.

“Tên gì?”

“An Bảo Bối, mới từ Pháp di dân trở về, là Hoa Kiều “.

An Bảo Bối ...An Bảo Bối, tên người này như một trái bom có thể nổ bất cứ chỗ nào, trong lòng đột nhiên căng thẳng, liên tục vội vã dừng xe, theo quán tính mọi người trên xe hướng về trước.

“Làm sao vậy?” Giản Dịch cầm tay hỏi. Vinh Ninh sờ sờ mặt nói: “Chợt nhớ tới vụ tai nạn đó.”

Ban đêm tuyết rơi trắng xóa, bánh xe trơn trượt, không ma sát được, xe lăn lộn, máu tươi nhuộm đỏ tuyết.

“Lái xe qua bên, để tôi lái.” Giản Dịch đề nghị, một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng, đại khái là nhìn sắc mặt trắng bệch Vinh Ninh chắc lại nhớ tới vụ tai nạn năm đó.

“Uh”.

“uh”.

Vinh Ninh đổi vị trí cho Giản Dịch, Vinh Ninh nắm dây an toàn, uể oải dựa lưng vào ghế.

“Khi xảy ra vụ tai nạn đó không phải là đã đến bác sĩ tâm lý rồi sao? Về sau cũng đã lái xe được nhiều năm sao? Tại sao lại đột nhiên lại nghĩ tới vụ tai nạn kia?”

Tập đoàn Đế Không kia, cô Tô Nhất Dạ ngoài Vinh Ninh ra đều nhìn không vừa mắt ai, hẳn là bạn khác giới tốt nhất, nhìn thấy hẳn có bộ dạng hiện giờ, chỉ có thể lo lắng mà thôi.

“Không có chuyện gì.” Vinh Ninh thở dài một hơi: “Có thể là tác dụng phụ.” Hắn dụi mắt: “Dù sao đêm qua ngủ có chút, chắc do mệt mỏi mà ra”.

Tô Nhất Dạ nhú lông mày, nhìn hắn nửa ngày, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ mở miệng: “Nếu có chuyện gì, lập tức đi tìm bác sĩ, Phương Trạch Tây cũng bởi vì cái này mới tồn tại sao?”

“Biết rồi... biết rồi” Vinh Ninh tùy tiện nói qua loa, ánh mắt nhìn xa, chuyện vừa xảy ra chẳng lẽ vì đêm qua hắn không ngủ đủ đều liên quan sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 14.1: Tường vi vẫn như cũ, người và vật đã không còn

Thành phố A, Trác gia.

Trác Nhất Phong lúc còn nhỏ đã từng sống ở Đại Viện của Trác gia, nay trở lại đây lần nữa, phút chốc hồi tưởng lại tất cả kỉ niệm trong quá khứ.

Quản gia Ba Nã Ba cầm hành lí đi đầu bước vào gian phòng, ba người Trác gia đứng trong vườn hoa, tay Trác Nhất Phong chỉ lên chính giữa tường rào - nơi những bông Tường vi màu hồng phấn đang lúc tươi đẹp nhất, quay đầu nhìn An Bảo Bối nói, "Những thứ ở đây đều là do mẹ con tạo nên, cha vẫn luôn cho người quản lí nơi đây."

An Bảo Bối theo hướng tay Trác Nhất Phong chỉ thì nhìn sang, chỉ cần xem hình dáng nở rộ, tình hình dinh dưỡng của những đoá hoa đó là có thể biết người trồng trọt cùng với người quản lí nó tốn bao công sức.

Cô khẽ mỉm cười, cô đối với chuyện của mẹ ruột mình biết rất ít, đợi đến khi cô có thể nhận biết, hiểu được thế giới xung quanh thì lúc đó đã ở cô nhi viện rồi.

Những người bạn ở Cô Nhi Viện của cô tất cả đều hận ba mẹ của mình, tại sao đã sinh ra bọn họ được mà không nuôi dưỡng được, còn đem bọn họ vào cô nhi viện, nhưng trong tất cả chỉ số đó chỉ có An Bảo Bối biết ơn mẹ ruột của mình.

Bởi vì cô biết, mẹ cô không phải không muốn ở bên cô, không phải muốn vứt bỏ cô mà là vì khi đó mẹ bệnh nặng, không có khả năng nuôi dưỡng cô cho nên mới phải đem cô gửi gắm viện trưởng cô nhi viện, bà còn đem tiền trị bệnh để nuôi dưỡng cô, và tự mình thì rời đi.

Cho nên đến tận bây giờ cô đối với mẹ mình ngoại trừ cảm giác biết ơn vẫn là biết ơn, biết ơn vì đã sinh ra cô, cho cô một sinh mạng, biết ơn vì cho cô một cái tên thật đẹp.

Bảo Bối, Bảo Bối, đối với An Tường Vi khi còn sống cô yêu thương nhất là Bảo Bối.

"Xin lỗi.... .." Trác Nhất Phong cúi đầu, khuôn mặt thể hiện rõ sự hổ thẹn.

Khoảng thời gian từ khi về nước đến khi tìm được An Bảo Bối, hầu như khi ở trước mặt cô ông đều nói ba chữ này. Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt cô ông cảm giác như được thấy khuôn mặt của Tiểu Tường Vi - khuôn mặt ông đã khắc sâu trong lòng.

An Bảo Bối quay đầu về phía Trác Nhất Phong cười, tiếng cười như chuông bạc, thỉnh thoảng lại che mắt của ông để ông đoán xem mình là ai.

"Cha.... .." An Bảo Bối lồng ngực phập phồng một lát, cô không có cách nào hận ông, cũng như cô không thể hận Vinh Ninh vậy, có thể là lúc trước mẹ của cô - An Tường Vi đã tự mình đem cô bỏ trốn nên cũng không có hận ông.

Bởi vì yêu một người, nếu không thể ở bên hắn thì cũng phải làm cho hắn hạnh phúc.

"Con nghĩ mẹ rất yêu cha nên cũng sẽ không hận người, về phần con.....hiện tại người đã tìm thấy con, cho con một gia đình hoàn mỹ hạnh phúc, bởi vậy con sẽ càng yêu người hơn." Cha ruột, loại huyết thống thân mật này cả đời đều sẽ không phai.

Nhiều năm như vậy đã trôi qua, năm đó ai đúng ai sai liệu giờ có cần thiết không?

Con người khi còn sống có lẽ toàn bộ tình cảm chỉ có hai chữ yêu và hận, hận một người rất mệt mỏi, cũng rất lãng phí tâm tư, cô cùng An Tường Vi chính là hai người ngu ngốc, tại sao lại dùng cả đời để hận một người chứ?

Trác Văn Dương hai tay bỏ vào túi quần, suy nghĩ, từ khi còn là một đứa trẻ anh đã biết cha anh không yêu mẹ anh vì thật sâu trong lòng ông lại cất giấu bóng hình của người phụ nữ khác nhưng anh không thể hận, không thể giận ông.

Anh biết hận cái gì? Giận cái gì?

Ông là người cha tốt, cũng chính là người chồng tốt, cho dù mẹ anh khi còn sống trên đời không được ông yêu nhưng ít nhất khi qua đời bà vẫn mang nụ cười trên môi.

Dựa vào quyền lực của Trác Nhất Phong, dựa vào địa vị ở Trác gia của ông, lúc mẹ mình vừa chết ông hoàn toàn có thể lấy vợ mới nhưng ông lại không, Trác Nhất Phong đối với mẹ của Trác Văn Dương thật sự rất áy náy, bởi vì ông không yêu bà. Trác Nhất Phong đối với mẹ của An Bảo Bối cũng là áy náy, ông yêu bà nhưng lại không thể cho bà một gia đình hoàn chỉnh.

Trong cuộc đời của một người đàn ông luôn có hai người phụ nữ, một là yêu mình và một là được mình yêu.

Mặc dù anh là con trai của Trác Nhất Phong nhưng ông chỉ yêu An Tường Vi cùng An Bảo Bối, tuy vậy nhưng anh không cách nào hận ông, thời gian để tang mẹ vừa xong cũng chính là lúc anh lên đại học, anh lại lén lút về nước tìm người phụ nữ ông yêu thương.

Chính khi đó lại làm cho anh không thể tiếp nhận nổi, sau này khi chân chính tìm tới An Bảo Bối, lúc một nhà ba người ở chung anh mới đem thứ tình cảm đó huỷ bỏ.

Đều là người một nhà hà tất phải nói hai lời như thế, mở rộng lòng mình, giúp đỡ, quan tâm đến nhau. Đó chính là đạo làm người hoàn mỹ nhất.

"Nhìn 2 người kia." Trác Văn Dương xoa xoa hai cánh tay của mình, vẻ mặt sợ hãi: "Chưa a chưa a, người một nhà nói hai lời, người khác không biết còn tưởng nhà chúng ta bị làm sao."

"Đứng đứng đứng....." Trác Nhất Phong vẻ mặt già dặn suýt chút nữa rơi lệ, "Người một nhà không nên nói hai lời, Bảo Bối cha đưa con đến nơi mẹ con từng ở, nếu như thích chỗ đó, cha sẽ bảo Quân gia dọn dẹp lại cho con ở."

"Ừ....."

Trác Nhất Phong đi đằng trước, An Bảo Bối vừa đi vừa quay đầu nói với em trai cùng cha khác mẹ với mình, "Cảm ơn."

Ba chữ kia tuy đã nói ra rất nhiều lần nhưng cô vẫn muốn cùng với Trác Nhất Phong nói với Trác Văn Dương.

"Cảm ơn em đã không trách cha, cả ơn em đã bỏ qua hiềm khích mà đi tìm chị, cảm ơn em đã chấp nhận làm em của chị, cảm ơn.... .." An Bảo Bối vừa nói vừa rơi nước mắt, cô đưa tay gạt nước mắt, làm như thức mắc: "À? Chị làm sao lại khóc?"

"Chị.... .." Trác Văn Dương khoé miệng nở nụ cười dịu dàng, "Em đã nói rồi mà, chị đúng là đứa ngốc, em đã nói người một nhà không nói hai lời, chị là chị của em, bây giờ là vậy và sau này cũng là vậy, em sẽ không hận chị, sẽ không trách chị, càng sẽ không chấp nhận lời cảm ơn của chị."

"... .." An Bảo Bối vẫn còn muốn nói nhưng kết quả thân thể lại lại bị Trác Nhất Dương kéo đi, anh xoay người bước đi, "Đi thôi, cha còn muốn đưa chị đến chỗ bác gái đã từng ở trước đây, em đã xem qua, quả nhiên có phong cách Bảo Bối của chị."

"Hả, thật như vậy sao?"

"Tất nhiên, cha đã già nên bước đi chậm, chúng ta là người trẻ tuổi thì nên đi nhanh một chút, tốt nhất nên đến chỗ đó trước cha."

"Em nha..... .."

Trác Nhất Phong nhìn phía trước - nơi có bóng của một nam một nữ, nở nụ cười yêu thương.

Ông là tội nhân, đời này được hai người phụ nữ yêu sâu đậm, họ cũng đã sinh cho ông con trai, con gái tốt như vậy.... ..Ông vì sao lại có thể có nhiều như vậy?

Sau khi đến chỗ An Tường Vi đã ở An Bảo Bối mới có thể hiểu rõ tại sao Trác Văn Dương đã nói nơi này rất có phong cách Bảo Bối của chị.

Gian phòng trang trí rất mộc mạc, không gian vừa đủ, không lớn không nhỏ, có thể bày đồ đạc gọn gàng, nhìn tổng quát cũng không có cảm giác chật hẹp, ngay cả ga trải giường cũng làm bằng bông, An Bảo Bối sờ ga trải giường, cảm giác thật mềm mại.

"Cha mỗi hai ngày đều sẽ gọi điện thoại cho người đến dọn dẹp thật sạch sẽ, đặc biệt là căn phòng của bác gái, căn phòng đó không có lấy chút bụi, tất cả đồ đạc ở đây đều là của bác gái, chúng ta không được chạm vào."

Tay Trác Văn Dương chỉ cái bàn học, "Đây là máy tính em chuẩn bị cho chị, em biết chị rất tiết kiệm vì đó ở đây có thêm Internet và một cái giá sách, tất

cả đều rất tiện nghi, máy tính và giá sách coi như là quà của em dành cho chị."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 14.2: Tường vi vẫn như cũ, người và vật đã không còn

Anh sợ vì khoản tiền này, một mặt vì ngại cùng người chị keo kiệt của anh so đo lý luận dòng dõi thứ gọi là tự thân lo ăn lo mặc, nên vội vàng mở miệng nói.

"Không hứa hôn mà cho em tiền, không được phép nói cảm ơn với em, không được phép cảm động oa oa khóc, không được phép cùng em cò kè mặc cả, không được phép..."

Trác Văn Dương líu lười, về sau quên không biết nên nói gì, nhưng mà, có nói nhiều cũng không thể đối phó với An Bảo Bối như vậy là đủ rồi.

"Dạ dạ dạ, em trai thân ái."

An Bảo Bối liền vội vàng gạt đầu, cô biết rõ Trác Văn Dương đối với cô rất tốt, quan tâm cô, ngay cả bộ dạng cũng rất cuồng ngạo, nhìn cô nhưng lại dị thường đáng yêu.

"Vâng hừ." Trác Văn Dương râm rì một tiếng cũng không đáp lời.

"Thật muốn biết bạn gái tương lai của Văn Dương đến cùng là dạng gì." An Bảo Bối lẳng lặng suy nghĩ, cũng không biết đến cùng là loại phụ nữ nào lại có thể đem tính tình bướng bỉnh bất tuân của em trai gục ngã. Trác Văn Dương nhìn khuôn mặt An Bảo Bối, sắc mặt lập tức ửng hồng, buông bỏ vai của cô ra nhẹ nhàng ho khan vài tiếng.

"Khụ khụ, em đi ra ngoài trước. Chị cẩn thận xem một chút đi."

"Ừ..." An Bảo Bối trừng mắt nhìn, không hiểu sao Trác Văn Dương chỉ trong nháy mắt liền biến sắc nguyên nhân đến cùng là bởi vì sao.

"Thu thập xong thì nhanh ra ngoài, cũng nên ăn cơm rồi." Trác Văn Dương ném lại một câu, nhanh chóng đóng cửa rồi đi.

An Bảo Bối nhìn bóng lưng Trác Văn Dương nhẹ nhàng nghiêng đầu, người em trai này của cô, ngẫu nhiên trong lòng nghĩ chuyện gì cô căn bản không rõ, cũng không hiểu.

Trác Văn Dương dựa vào cửa, khuôn mặt tuần tú đỏ ửng như cũ vẫn chưa biến mất, anh vươn tay đánh mặt mình, khuyên bảo mình thả lỏng một chút. Người con gái bên trong kia là chị của anh, coi như cùng cha khác mẹ, nhưng mà trong thân thể lại giữ một nửa dòng máu giống nhau như đúc!

An Bảo Bối đem hành lý trong vali của mình mở ra, bên trong là quần áo mang từ nước Pháp về, đồ dùng hàng ngày toàn bộ sửa sang xong. Để ở phía dưới hành lý là một cái hộp nhỏ rất đẹp được chế tác tinh xảo, dùng gỗ đàn lam, mặc kệ qua bao nhiêu năm, mùi thơm của gỗ đàn vẫn như cũ không với bớt, ngược lại càng thêm nồng nàn. Đây là lúc An Tường Vi đến cô nhi viện đưa cho cô, Trác Nhất Phong đã từng nói qua, vật này năm đó là ông đưa cho An Tường Vi làm lễ vật đính ước.

Bên trong có rất nhiều kỉ niệm của một tình yêu ngọt ngào cùng bao hồi tưởng, hiện tại An Bảo Bối thể nhưng chỉ lưu lại duy nhất một tín vật bên người. Cô ngồi trên chiếc giường không lớn cũng không nhỏ nhẹ nhàng mở hộp ra, bên trong hé ra một chiếc điện thoại di động cùng sim thẻ với một chiếc nhẫn phi thủy trong suốt bóng loáng. Cô cầm lấy chiếc nhẫn phi thủy, để ở trước mắt nhìn, thời gian cùng chung đụng với Vinh Ninh, hân đã đưa cho cô hai món quà, đó là một chiếc nhẫn kim cương khổng lồ có cùng một kiểu dáng được hân tặng qua vô số người, một vật còn lại khác là chiếc nhẫn phi thủy này.

Người phụ nữ kia, khi ở trước mặt cô khoe khoang chiếc nhẫn kim cương giống cô như đúc, lúc đó cô mới biết được, trừ mình ra Vinh Ninh ở bên ngoài còn có vô số phụ nữ, thật buồn cười, lười biếng, ngay cả thay đổi quà tặng cũng đều tỏ ra phiền toái.

Cùng ngày cô đứng ở bên bờ sông thành phố A thương tâm gần chết đem chiếc nhẫn kim cương quý báu ném xuống sông, nhưng mà, lúc cầm lên chiếc nhẫn phi thủy muốn ném xuống sông, cô lại bị ngừng lại, nhưng lại xoay người quay lại.

Lúc ấy cô còn nghĩ lừa mình dối người, hân tặng chiếc nhẫn kim cương có cùng kiểu dáng cho vô số phụ nữ, lại duy chỉ có chiếc nhẫn phi thủy cho mình là người khác chưa từng có, như vậy không phải cô ở trong lòng của hân còn có một vị trí sao?

Năm đó ngu xuẩn tới cỡ nào, nhưng mà cô không có cách nào quên được hân, thậm chí ngay cả năm đó đã thay đổi số di động khác, cô cũng không ném đi được. An Bảo Bối cầm điện thoại di động cùng thẻ trong tay, bàn tay cô nắm chặt thẻ, tay cô khẽ run lên nhẹ nhẹ. Đây là những hồi tưởng, kỷ niệm còn sót lại trong tình yêu của cô. An Bảo Bối dang hai cánh tay ra nằm xuống giường không nhúc nhích, hai mắt nai con bình thường đã rất to, nhìn

trần nhà, chớp chớp.

Cuối cùng cũng đã trở về thành phố A, không biết có thể ở nơi này định mặt Vinh Ninh, khi nhìn thấy hấn, tình cảm năm đó có thể hay không lần nữa mạnh mẽ trào ra? Sẽ không phải đi? Đã khóc rất nhiều lần, kiên cường rất nhiều lần, tình cảm cô đối với hấn cũng chỉ còn lại tưởng niệm mà thôi, huống gì, đã nhiều năm như vậy, dung mạo của cô cũng không thay đổi, nhưng mà đã từng cùng hấn làm bạn gái mà nói, cô chính là một người bình thường đến không thể bình thường hơn một con vịt xấu xí, không quản mình bây giờ có thân phận như thế nào, cô còn như trước kia. Bình thường như thế, bình thường đến nỗi nếu có ở trong một đồng người cũng không ai nhận ra, cho nên lần nữa ở thành phố A, Vinh Ninh nhìn thấy, Vinh Ninh cũng sẽ không nhận ra cô đi?

An Bảo Bối nằm ở trên giường trở mình, vẫn như cũ nhìn hai tín vật duy nhất còn dư lại ngăn người, cái cảm giác bị người quên lãng mặc dù đủ làm cho cô đau tới lợi hại, nhưng mà cũng không thể làm gì khác, năm đó một tiếng cũng không từ biệt rời khỏi bên người Vinh Ninh, thì không còn khả năng gặp nhau nữa. Cô cho rằng cô sẽ ở Pháp đi theo cục cung cùng người thân gây gỗ một đời, nhưng không ngờ cha lại muốn đem sự nghiệp ở Pháp chuyển dời về trong nước, thứ nhất bởi vì sự nghiệp trong nước phát triển rất tốt, thứ hai là người đã già, có một chút nhớ nhà. Cô không cách nào nói cho cha, cô ở thành phố A vượt qua đoạn thời gian tê tâm liệt phế kia, kể cả cha ruột cục cung đến cùng là ai, mỗi lần cha nhắc tới nó, trên mặt lúc nào cũng tràn đầy tình cảm hư vô mờ mịt.

Trác Nhất Phong đối với mình, đối với cục cung, đối với An Tường Vi rất áy náy, nếu như cho hấn biết cha cục cung, kiếp này cô không muốn gặp lại ở thành phố A, hấn nhất định sẽ không lựa chọn trở lại thành phố A. An Bảo Bối coi như tự mình chịu khổ, cũng không thích phiền toái tới người khác, huống gì Trác Nhất Phong đã đối với sự tồn tại của mình rất áy náy, cô làm sao có thể khiến Trác Nhất Phong đã có tuổi lại lần nữa chịu đựng nỗi khổ nhớ nhà đây? An Bảo Bối cầm trong tay hai vật phẩm lại lần nữa bỏ vào trong hộp gỗ đàn.

Bên ngoài phòng, mặt trời chiều đã ngã về tây, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời chiều bao la bị nhuộm đỏ, đi đến cạnh tường rào, bên cây hoa tường vi dùng tảng đá đào một cái hố, nhẹ nhàng đem cái hộp bỏ vào, lần nữa nhìn một chút giống như không bỏ được, cuối cùng vẫn dùng bùn đất đem nó chôn xuống, giống như đang chôn bản thân lúc trước. Cô ngồi xổm tại đó, nhìn rất lâu sau đó, hướng tới chỗ đó phất phất tay.

"Gặp lại sau, tình yêu của tôi."

Cô muốn tìm kiếm cuộc sống của mình, coi như ở nơi này đã từng có được trong đời một tình yêu duy nhất. Tường vi vẫn như cũ, nhưng người và vật không còn, cô muốn một lần nữa vượt qua từng cái thuộc về cuộc sống của mình.

"Chị..." Sau lưng truyền đến giọng nói của Trác Văn Dương, "Nên đi ăn cơm!"

"À!" An Bảo Bối một lần nữa nhìn thứ bị cô chôn hồi tưởng cùng tình yêu trước kia, miễn cưỡng cười, đứng dậy đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chương 15.1: Mãnh liệt chiến đấu tìm vợ

"Làm sao bây giờ?"

Cao ốc Đế Không ở A thị, Lộ Phi cảm văn kiện đưa cho mấy người Phương Trạch Tây vừa hỏi.

"Em xác định?" Niếp Minh nhìn Phương Trạch Tây liếc một cái, Phương Trạch Tây chân sau khom lại ngồi xuống trước cửa sổ sát đất, một tay chống cằm như có như không nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi mở miệng nói, "Anh à, anh đang hoài nghi năng lực của em sao?"

"Việc này cần chắc chắn thì hơn." Niếp Minh nâng mắt kính ở trên mũi, nếu việc này đặt trên người mình, Ngôn Hoan cùng Phương Trạch Tây thì ba người bọn họ nhất định sẽ không hành động theo cảm tính. Lộ Phi tốt xấu gì cũng sẽ nghe ý kiến của ba người bọn họ. Nhưng nếu thành Vinh Ninh, người trông nom việc nhà còn quan trọng hơn so với bạn bè như hấn thì hấn nhất định sẽ xúc động không thể kiềm chế làm cho mọi chuyện trở nên nghiêm trọng hơn mà thôi.

Cho nên không thể có một chút sai lầm nào.

"Vù ——" Phương Trạch Tây thở dài một hơi, đứng lên dựa lưng vào cửa sổ thủy tinh. Ánh sáng mặt trời chiếu lên người của anh hơi có vẻ chán chường cùng một nỗi nói, "Thật ra, trước khi anh Tư lấy tóc của cục cung thì thím Trần cái người nổi danh là người máy trong nhà Vinh lão gia sáng sớm đã đưa tóc của cục cung cho ba em đi xét nghiệm."

"Kết quả."

"Kết quả chính là, em cùng cha một đêm không ngủ, một người vì bạn gái của mình, một người vì anh em tốt của mình cầm theo bản mẫu trên người cục cung và Vinh Ninh, làm một đêm xét nghiệm," Phương Trạch Tây buồn ngủ ngáp, "Kết quả chính là, cả baba em và em đều chứng minh cục cung là đứa nhỏ của Vinh Ninh. Độ giống nhau của DNA là 99%, mặc kệ là dựa vào gì thì kết quả này không thể sai được. Hai cha con chúng em không thể giống nhau phạm phải sai lầm thấp kém như vậy được."

Phuong Trạch Tây thân nhiên nói, trong đó đã có không ít chỗ oán thâm.

Dựa vào cái gì, lãng phí thời gian một ngày một đêm không ngủ mới từ phòng thí nghiệm đi ra đã nói cho bọn họ biết tin tức này vậy mà còn dùng ánh mắt hoài nghi nhìn mình, cảm giác này thật không dễ chịu.

Niép Minh cười cười, chấp tay nói, "Thật có lỗi thật có lỗi, đều là của anh sai, được chưa? Anh không nên hoài nghi em."

"Hừ!" Phuong Trạch Tây không được tự nhiên quay đầu, tâm tình của hắn không tốt, không muốn nói chuyện.

"Việc này có nên nói một tiếng cho Vinh Ninh không?" Lộ Phi quay đầu hỏi người đứng đầu trong vài người bọn họ - - - Ngón Hoan.

"Không cần." Ngón Hoan thân nhiên mở miệng, ánh mắt hơi có chút biến hóa, Phuong Trạch Tây nhìn sang chỗ của anh. Trên mặt tức giận lại một môi bất ngờ thay đổi như là nhìn thấy thứ gì tốt để vui đùa rồi.

Tình hình của Vinh Ninh Ngón Hoan biết rất rõ, ngày đó hắn đã nói chắc chắn một điều, hắn không muốn làm tổn thương trái tim bé nhỏ của cục cưng nên không đi giám định DNA. Nếu nói cho anh ta biết vài người bọn họ đã lên lút để cho Phuong Trạch Tây đi xét nghiệm DNA. Vì để có được tóc của cục cưng mà dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy Vinh Ninh nhất định sẽ liều mạng với bọn họ.

"Các anh em cùng hòa thuận ở chung."

Ngón Hoan vừa mở miệng vài người liền trong lòng biết rõ ràng gật đầu, Lộ Phi giơ tay lên cánh tay hỏi, "Cái kia. Anh cả, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Ngón Hoan dừng một chút, đầu ngón tay trắng nõn, tròn trịa cầm lấy ly rượu đỏ trên bàn. Lắc lắc nhìn gương mặt lạnh nhạt của mình trong rượu.

Yêu nghiệt mang theo thân nhiên, môi đỏ mọng hơi hơi khê mở, uống một hớp, yết hầu mấp máy, chất lỏng theo khí quản đi vào dạ dày, một cặp mắt hoa đào trời sinh lạnh như băng hơi hơi híp, chậm rãi mở miệng nói, "Gọi Vinh Ninh đến bàn bạc hội nghị tác chiến."

"Tác chiến."

"OK!" Lộ Phi vỗ tay, ánh mắt phát ra ánh sáng trong suốt, "Tên của hội nghị tác chiến là... " Lộ Phi nghĩ nghĩ, rốt cục nghĩ được từ ngữ, "Vinh đại thiếu gia tìm vợ mãnh liệt chiến đấu!"

Lộ Phi lấy điện thoại ra bấm dãy số của Vinh Ninh "Anh ba, anh đang ở đâu? Chạy nhanh qua đây. Ủ. Ở tầng cao nhất của cao ốc Đế Không. A? Ở nhà? Anh ở nhà gì? Chơi trò chơi?!"

Lộ Phi thiếu chút nữa thành con gà trống xù lông, "Vinh Ninh, anh chạy nhanh lại đây, anh xem chúng tôi tìm anh lại đây là vì tốt cho anh, chẳng lẽ anh không nghĩ một nhà ba người cùng nhau chơi trò chơi sao?"

Lời này nói ra quả nhiên hiệu quả, đang ở cùng cục cưng chơi trò chơi hăng say một bên mang theo di động một bên mặc thêm áo khoác, "Tốt, anh sẽ đến ngay."

Tục ngữ nói một người kĩ ngắn, hai người kĩ dài, huống chi phía sau anh còn có nhiều an hem như vậy, nhất định có thể đủ cho anh nhất định ý kiến.

"Cha. Không biết Vinh Ninh đang làm cái trò gì cục cưng buông máy chơi game tội nghiệp nhìn anh, "Cha phải đi sao?"

Vinh Ninh đang mặc đồ quần áo bỗng nhiên dừng lại động tác cục cưng còn ở trong nhà, anh không thể mặc kệ bỏ mặc cục cưng, "Nhưng mà cục cưng còn ở trong nhà a."

"Ngu ngốc. Anh trực tiếp mang cô bé cùng nhau đến đây, dù sao cao ốc đế không có nhà trẻ sao? Nơi đó cái gì cũng có, huống hồ bọn nhỏ nhà anh cả đang ở nơi đó vừa vặn cùng cục cưng cùng nhau chơi đùa, bọn họ chơi của bọn họ, chúng ta thảo luận việc của chúng ta, sau khi thảo luận xong thì ai về nhà nấy!"

Hiển nhiên đề nghị của Lộ Phi, Vinh Ninh thật thích. Vừa có đứa nhỏ cùng tuổi với cục cưng chơi đùa, chính mình cũng có thể cùng mấy người anh em thảo luận không bị trở ngại, đây gọi là một mũi tên trúng hai đích.

"Tốt. Chờ anh đi."

Vinh Ninh tắt điện thoại về mặt tươi cười nói nói với cục cưng, "Cục cưng, chúng ta đến Đế Không đi."

"Làm gì?"

"Bởi vì cha có một số việc muốn cùng các chú thương lượng, vừa vặn con của mấy chú đã ở nhà trẻ của cao ốc Đế Không, cục cưng trước cùng mấy bạn nhỏ này chơi đùa, đợi cha cùng các chú bàn bạc xong thì mang cục cưng về"

Cục cưng rõ ràng là không có hứng thú, bé đối với chỉ những đứa bé có chỉ số thông minh thấp không mấy hứng thú, nhưng mà chính mình lại không thể để cho Vinh Ninh biến mất ở tầm mắt của mình, cẩn thận nghĩ đến bọn nhóc này đại khái cũng không có bao nhiêu thông minh, Đế Không tập đoàn thứ

gì cũng có, có lẽ ở nơi đó thể dùng phương pháp nào đó liên hệ với cậu uta, xác định ngày cũng tốt.

Cục cung đầu nhỏ nhanh chóng chuyển động, cuối cùng vẫn là đối với Vinh Ninh điềm đạm cười, "Tốt như vậy đi, cha, cục cung cùng đi với cha"

"Ừ!"

Nhà trẻ Đế không Cao ốc, nằm ở tầng cao nhất bên cạnh phòng họp Đế Không, là Ngôn Hoan cố ý xây dựng vì con trai mình, sau đó Niếp Minh kết hôn, sinh một cặp song sinh, Tô nhất Dạ cũng thường xuyên cùng hai cục cung đến Đế Không lâu ngày Ngôn Hoan lúc trước vì Ngôn thái tử kiến thiết đơn độc một phòng, hiện tại thay tên là —— nhà trẻ Cao ốc Đế Không.

Vinh Ninh đưa cục cung đến nhà trẻ, mới vừa vào cửa đã thấy Ngôn Thần cùng song sinh Niếp gia đều ở đây.

"chú Vinh Ninh. Đứa bé này là ai?" Không đợi Vinh Ninh giới thiệu Ngôn Thần chỉ vào cục cung dùng giọng nói có lực để hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 15.2

"Chú Vinh Ninh. Đứa bé này là ai?"

Không đợi Vinh Ninh giới thiệu, Ngôn Thần liền chỉ vào cục cung, khí thế dồi dào hỏi. Cục cung ngẩng đầu nhìn đứa kia so với bé còn nhỏ hơn lại cả gan làm loạn, thoát nhìn so với mình nhỏ hơn mấy tuổi, nhưng mà tuổi đã lớn như vậy, núm vú cao su vẫn không rời miệng.

Đầu bị Ngôn Thần nâng lên cao, rõ ràng thân hình cục cung không cao, mà lại một bộ dáng từ trên cao nhìn xuống bé. Một đôi mắt đào hoa cùng Ngôn Hoan giống nhau như đúc, làn da trắng nõn như là thạch hoa quả, giống như dùng tay đè ép một chút, làn da sẽ trực tiếp bị nghiền nát, cục cung nhú lông lại mảy nhìn cậu, thật sự có nhiều cha thì sẽ có nhiều con trai, thoát nhìn cuồng vọng kiêu căng vô cùng.

Cục cung đem sự ghét bỏ một màn kia giấu ở dưới khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà, thực nữ hai tay kéo làn váy của mình, khom người khẽ cúi đầu hướng tới cậu.

"Tiểu thái tử điện hạ của tập đoàn Đế Không khỏe chứ, chị tên Vinh cục cung là con gái của cha Vinh Ninh"

Ngôn Thần chất phác một tý, Vinh Ninh vượt khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngôn Thần, bộ dáng kiêu căng cùng cha ruột cậu y chang nhau

"Thần Thần, cục cung là con gái của chú Vinh, hiện tại chú cùng cha cháu nói chuyện, cục cung trước sẽ ở chỗ này, cháu... Còn có các cháu.."

Vinh Ninh chỉ chỉ bên kia như hình với bóng ngồi ở trên ghế cùng trên bàn sách một cặp song sinh họ Niếp

"Không được phép bắt nạt con gái của chú"

Cặp song sinh họ Niếp hướng về phía Vinh Ninh làm bộ mặt quý, một người một lần nổi thanh hòa cùng đạo

"Chú Vinh Ninh..."

"Chúng ta chơi trò chơi đi..."

"Trò chơi tên là..."

"Đoán xem ai là Niếp Tinh..."

"Ai là Cảnh Thất..."

Khóe miệng Vinh Ninh co giật thiếu chút nữa muốn rút tùy tiện trên mặt đất cầm đồ chơi ném tới trên mặt của bọn họ, tốt nhất là ả nhần nhện xuống, chỉ là một đôi mắt phượng yêu mị kéo dài nói

"Cháu là Niếp Tinh."

Dời ngón tay, chỉ người kia mang theo kính không gọng, khóe mắt phượng khẽ nhếch lên bé trai nói.

"Cháu là Cảnh Thất!"

"Cất..."

Cặp Song sinh hiển nhiên đối với câu trả lời này rất không hài lòng

" Thật sự nhầm chán."

" Chú lúc nào cũng dễ dàng đoán được hai anh em chúng ta người đến cùng ai cũng là ai."

" Thật sự là một chút ý tứ cũng không có."

Vinh Ninh không tiếng động nhìn qua tướng mạo không chút nào không giống nhau của cặp song sinh, mặc dù không phải là người học y, nhưng mà hẳn cho tới bây giờ cũng không có nghe nói qua sinh đôi khác trứng có điểm nào không giống .

" Tóm lại..." Vinh Ninh thở dài một hơi " Bốn đứa trẻ các cháu đều phải hòa thuận ở chung với nhau!"

Vinh Ninh ngồi xổm người xuống nắm chặt bờ vai cục cưng

" Cha cùng chú bàn bạc xong chuyện sẽ tới đón cục cưng, cục cưng nếu như bị ba đứa hỗn tiểu tử kia bắt nạt, liền đánh bọn họ, đánh xong đến tìm cha."

Cục cưng nhu thuận gật đầu nói " Cha, Cục cưng biết rõ."

Vinh Ninh cuối cùng đã đi ra ngoài, cục cưng nhìn cửa phòng đóng chặt âm thầm cười lạnh, từ trước đến nay chỉ có bé bắt nạt người khác, khi nào thì đến phiên người khác tới bắt nạt bé?

" Đây!" Ngón Thần kiêu căng hướng về phía bé gọi, cục cưng quay đầu lại chớp mắt to, một bộ dáng ngu ngốc hỏi

" Thái tử có chuyện gì sao?"

Ngón Thần nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, " Anh gọi Ngón Thần không phải thái tử, về sau em đi theo đám bọn họ thì nói với anh đây một tiếng." Ngón Thần chỉ chỉ sau lưng cặp sinh đôi, cặp sinh đôi cùng Niếp Minh giống nhau, một bé trai đứng lên giới thiệu

" Anh gọi Cảnh Thất, năm nay bốn tuổi ."

Ngược lại ngồi ở bên cạnh cậu Niếp Tinh là một bộ dáng không hề có hứng thú, giống như là liếc nhìn bé một cái đã cảm thấy lãng phí vô số thời gian .

" Nhưng mà..." Cục cưng quay đầu lại nhìn qua Ngón Thần, nghi hoặc hỏi " Nhưng mà cục cưng năm nay đã bảy tuổi, dựa theo tuổi tác mà nói, Ngón Thần cần phải gọi cục cưng là chị chứ?" gương mặt trắng nõn của Ngón Thần lập tức hiện lên một tia ửng đỏ, cậu lúng túng ho khan,

" Không quan hệ, tuổi không là vấn đề, tình cảm mới là nền móng."

" Phải không?" Cục cưng mỉm cười ngọt ngào, trong lòng lại châm chọc, ai cùng cậu có tình cảm chứ? Rõ ràng hôm nay là ngày hai người bọn họ lần đầu tiên gặp mặt.

Nhìn cục cưng cười, tiểu Ngón Thần khuôn mặt nhỏ nhắn thể nhưng trở nên đỏ hơn, cứng nhắc mở miệng nói " Bắt đầu từ hôm nay em chính là vật sở hữu của bốn thiếu gia ."

" Cái gì?" Cục cưng có chút không rõ sự tình phát triển như thế nào liền đột nhiên diễn biến thành như vậy? Tiểu Ngón Thần nghiêng đi thân thể như có như không nhìn ngoài cửa sổ, giọng nói so với vừa rồi cao hơn nhiều

" Kêu em làm vật sở hữu của bốn thiếu gia, mới không phải là bởi vì bốn thiếu gia đối với em nhất kiến chung tình đâu! Tuyệt đối không có!"

Gương mặt Cục cưng lạnh lùng, Ngón Thần giống như che dấu tâm tình của mình, Cảnh Thất ha ha cười cười, đi đến trước mặt cục cưng , thân thiết giữ chặt tay của bé, ở mu bàn tay của bé khẽ hôn

" Xin chào, tiểu thư xinh đẹp, con mắt của em tựa như bầu trời đầy sao thật chói mắt, kích thích lòng của anh theo ánh mắt của em mà nhấp nháy theo."

Giọng điệu của Cảnh Thất cứng rắn mới vừa nói xong, cục cưng mặt không chút thay đổi rút tay mình về. Ba đứa bé tính cách khác nhau, khiến cục cưng khó xử, đột nhiên trong lúc đó bé muốn về nhà. Bên này Vinh Ninh đưa xong cục cưng, mở ra cửa chính phòng họp cách vách , giống như là giải quyết một hồi rất khó, lại lãng phí lâu thời gian nhiệm vụ, Vinh Ninh mệt mỏi nằm trên ghế sa lon lười phải di chuyển.

" Như thế nào?" Niếp Minh cười cười,

" Cặp song sinh nhà tôi, có phải hay không lại quán quít lấy cậu, cùng cậu chơi trò ai là Cảnh Thất, ai là Niếp Tinh?"

Ánh mắt Vinh Ninh lạnh như băng lại oán giận thẳng tắp bắn tới Niếp Minh.

" Thoáng cái có thể đoán được trò chơi, thật không biết tiểu quý nhà an gặp nhau đều muốn chơi, chơi rồi vẫn muốn chơi nữa."

" Trẻ con như vậy mới có thể yêu."

Vinh Ninh không đáp lời, dù sao trong mắt hắn, cục cưng trên thế giới này mới là đứa trẻ khả ái nhất. Ánh mắt nhìn đến Phương Trạch Tây đang buồn ngủ nằm ở trên ghế sa lon

"Em ấy làm sao vậy? Có phải hay không tối hôm qua làm chuyện gì xấu, hôm nay mệt mỏi nằm mãi không đứng dậy?"

Ngôn Hoan quay đầu lại, từ trước cửa sổ khổng lồ sát đất đi tới, ngón tay cời bỏ áo khoác màu đen hoàn mỹ, đi ngang qua chỗ Phương Trạch Tây đang nằm, dịu dàng ném đến trên người của anh, vừa vẩy rơi lên nửa người trên của anh. Cởi bỏ khuy tay áo sơ mi trắng, bị anh nhẹ nhàng kéo, luồn vào ngồi ở trên ghế sa lon đối diện với Vinh Ninh, khoe mắt hướng tới chỗ Phương Trạch Tây.

"Khuya ngày hôm trước anh giao cho nhiệm vụ cho em ấy, lãng phí ít nhất một ngày một đêm mới hết bận."

"Nhiệm vụ?" Nhiệm vụ gì? Vì sao em lại không biết?

"Không có quan hệ gì với em." Vinh Ninh ngừng tạm, nghĩ đến hôm trước cùng anh em trong lúc đó bởi vì chuyện của cục cưng từ đó phát sinh chút ít không vui, có lẽ... Hắn biết rõ các anh em cũng là vì tốt cho mình, nhưng mà ngày đó giọng điệu của hắn xác thực chẳng có gì đặc sắc, Ngôn Hoan bọn họ giận mình cũng cần phải vậy.

"Chung đụng lâu như vậy." Ngôn Hoan phát giác ra được suy nghĩ trong mắt ánh của Vinh Ninh ngôn ngữ nhanh chóng đầu vào đẩy

"Em nên biết chúng ta không phải người hẹp hòi."

Ngụ ý, cũng không có người bởi vì thái độ của Vinh Ninh mà giận hắn. Loại chuyện suy bụng ta ra bụng người, đúng hay sai cũng không nhất định phải phân rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chương 16.1: Điều đầu tiên tốt nhất đừng gặp lại

Ngụ ý trong lời nói, cũng không ai vì thái độ của Vinh Ninh mà giận hắn. Cái loại chuyện suy bụng ta ra bụng người, có đúng hay sai không cần phải làm rõ ràng.

"Ừ." Vinh Ninh khó xử ấp úng nói một câu, "Ngày đó, thực... Thực xin lỗi."

"Là anh em với nhau." Lộ Phi thuận tiện vỗ vào lưng Vinh Ninh một cái, "Nếu như vì vài câu nói mà xảy ra xung đột, rồi cãi nhau không chịu nghe lời nói của người kia, vậy còn gọi là anh em sao? Mấy lời đó, cũng không ai để tâm ngoài, anh ba à."

Vinh Ninh thoáng chốc nở nụ cười, lộ ra hàm trắng trắng tinh, "Uh, là anh lòng dạ hẹp hòi."

"Nói ngắn gọn thôi." Niếp Minh liếc nhìn đồng hồ, "Thời gian không còn sớm, nói nhanh lên, anh còn phải mang cặp song sinh của anh đi đón mẹ chúng nữa."

"Đúng rồi, mau suy nghĩ biện pháp, làm sao mới có thể tìm được mẹ cục cưng."

Tuy là nói như vậy, nhưng nếu chỉ nói thôi mà có thể tìm được mẹ cục cưng, hắn đã sớm đi tìm, đành chịu vậy tiểu nha đầu kia rất kín miệng, cô chỉ nói mấy chuyện lật vạt của mẹ mình, đại loại là rất thích hoa, trí nhớ kém, thân hình vạm vỡ, chỉ dựa vào những điều ấy thì rất khó thay đổi sự tình, khoan đã, đợi một chút.

Nhưng mà những chuyện cụ thể như mẹ cô tên gì, lúc nhỏ sống ở đâu, trừ mẹ cô ra ở bên ngoài, cục cưng có quen biết ai hay không, khi hỏi đến mấy vấn đề này, cục cưng lập tức giữ miệng kín như bưng, ở trước mặt hắn một chữ cũng không nói, mặc cho hắn có làm bất cứ phương pháp gì với cục cưng cũng đều vô dụng.

"Đi theo dõi cục cưng đi, bất kể như thế nào mà nói, nhất định bé sẽ liên lạc với người nhà!" Lộ Phi mở miệng đề nghị.

"Chiêu này nhất định không được." Niếp Minh đẩy mắt kính, "Trong mắt của anh, không phải Vinh Ninh theo dõi cục cưng, mà là cục cưng giám sát bên cạnh Vinh Ninh."

Một câu này của Niếp Minh ý tứ quá rõ ràng, trong lòng Vinh Ninh có chút khó chịu, nắm chặt lấy cổ áo anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Không thể nào! Cục cưng nhà em đáng yêu như vậy, sao có thể giám sát em chứ?"

"Đừng xúc động." Niếp Minh cầm tay Vinh Ninh chậm rãi ném sang một bên, chỉnh lại cổ áo bị Vinh Ninh túm nhãn, "Anh đang phân tích vấn đề với em."

Vinh Ninh ngẩng người chốc lát, rồi ngồi xuống ghế sa lon lẩn nữa, xoa xoa tay mình, hẳn chính là loại người dễ gặp chuyện liên quan đến người nhà và bạn bè, máu nóng sẽ đặc biệt nổi lên, xúc động đến mức hẳn không kìm chế được, ổn định lại tâm tình nói, "Ý anh là, em không nên làm phiền đến anh."

"Có lẽ anh đã dùng sai từ rồi, nhưng trong mắt anh nhận thấy thì chính là như vậy, nếu như em nghe không thuận tai, vậy tốt nhất là bỏ qua nó đi, coi như trong đầu em chưa bao giờ nghe từ đó."

Vinh Ninh híp mắt nhìn anh, lời này quả nhiên có tác phong của Niếp Minh, chỉ là nghe anh nói có chút nhàm chán, hẳn cũng không phải là người máy, tất nhiên không thể bỏ ngoài tai, thờ dài một hồi, Niếp Minh trời sinh nói chuyện thẳng thắn, hẳn đương nhiên có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

"Được rồi."

"Em không thấy rằng Cục Cung với em luôn như hình với bóng sao? Bất kể là em đang ở đâu, ở nhà cũng vậy, đi với chúng tôi cũng vậy, mà đi làm cũng thế nữa, một bước đưa nhỏ ấy cũng không rời khỏi em, thế nhưng nhất quyết không chịu liên lạc với người nhà, anh nghĩ ngoại trừ việc đưa nhỏ đang giám sát em ra, anh thật sự không còn từ gì để miêu tả."

"Nhưng mà, Cục Cung là con của em, nó quấn quýt lấy em như vậy, là việc hết sức bình thường, có lẽ do một thời gian dài chưa gặp mặt cha của mình, nay khó khăn lắm mới gặp lại, nên mới không muốn rời xa khỏi em."

"Vậy vì lý do gì đưa nhỏ này không chịu liên lạc với mẹ nó? Tại sao bây giờ cục cung lại muốn nhận quan hệ cha con với em, rồi lại không muốn nói với em, tên thật của mẹ nó?"

"Có lẽ..." Giọng nói Vinh Ninh nhỏ dần, đột nhiên cảm thấy hẳn đang tự lừa gạt chính bản thân mình, "Có lẽ... mẹ của cục cung hận em..."

"Vậy thì lại càng kỳ quái, nếu như mẹ đưa nhỏ hận em, vì sao lại cho một mình cục cung tới tìm em? Theo cảm nghĩ của một phụ nữ thông thường, nếu cô ấy cố ý không muốn em tìm thấy, cô ấy tuyệt đối không cho phép con gái mình đến tìm em."

Niếp Minh nhìn Vinh Ninh lặng lẽ cúi đầu, bất đắc dĩ thờ dài, "Vinh Ninh, bình thường em cũng không quá ngốc nghếch, là một người rất nhạy bén, làm sao lại trở nên ngu ngốc vào lúc quan trọng thế này? Đừng vì cục cung gọi em một tiếng cha, em đã hưng phấn đến mức quên cả trời đất, trong mắt của anh, cục cung kia, rất thông minh, không đoán được trong cái đầu đó đang suy nghĩ điều gì, cũng chỉ có mỗi đưa nhỏ ấy mới biết mà thôi."

Khuôn mặt Lộ Phi có điểm kỳ quái, bàn tay đặt lên vai Vinh Ninh khiến cho hẳn thoải mái hơn, "Thật ra em thấy anh hai nói không sai, tâm tư đưa nhỏ kia bây giờ cực kì kín đáo, anh xem, anh cả, anh hai, kể cả Dập Dập bên nhà Tô Nhất Dạ không phải là họ đều có thể nhìn ra sao?"

"Khụ khụ..." Niếp Minh ngẩng đầu liếc Lộ Phi một cái, "Anh có thể xem lời em vừa nói ra, là đang khen ngợi song sinh nhà anh."

Lộ Phi lập tức rút tay về, ánh mắt nhìn xa xăm.

"Phân tích của anh có lẽ rất chính xác..." Vinh Ninh ngay cả hơi sức nói chuyện cũng không có, cúi khuôn mặt xuống đất, giống như bị mưa lớn dội cho ướt sũng toàn thân.

"Phân tích của anh không sai." Niếp Minh phủ định lời nói Vinh Ninh, "Anh cho rằng mẹ cục cung không có ở thành phố A."

Vinh Ninh ngẩng đầu nhìn anh, "Không thể nào?"

"Không..." Niếp Minh nghĩ tới điều gì đó vuốt cằm, lông mày nhăn nhọt nhíu lại, "Có thể ở đây, cũng có thể không ở đây, nhưng chắc chắn một điều, bên trong thành phố A nhất định có vài người có quan hệ họ hàng với cục cung."

Anh ngẩng đầu nhìn người kia, "Vinh Ninh, rốt cuộc lúc trước tại sao mẹ Cục Cung lại bỏ trốn khi đang mang thai? Có phải cô ấy là người gây ra tai nạn xe với em hay không, còn nữa không biết chừng là chủ nhân của cái sim kia"

Vinh Ninh gật đầu nói, "Em đoán tai nạn xe năm đó của em cùng với cái thẻ sim kia đều liên quan đến mẹ Cục Cung, về phần tại sao mẹ Cục Cung lại mang đưa nhỏ chạy trốn..."

Nghĩ đến ngày đó ở trong phòng ăn nói với Cục Cung về những chuyện kia, "Em nghĩ... Có lẽ nguyên nhân là do em? Anh cũng biết, em..." Trong lòng Vinh Ninh có chút rối rắm, Lộ Phi cười mỉa tự hiểu những lời phía sau, "Bởi vì năm đó chúng ta đều xem tình cảm là thứ vô dụng chỉ dùng để đùa giỡn người khác."

Vinh Ninh trừng mắt liếc anh một cái, Lộ Phi không nói nữa, hai tay từ phía sau lưng chống lên đầu của mình, "Câu vừa rồi em nói cũng không hề sai, trừng mắt nhìn em làm cái gì? Vả lại, anh ba, năm đó hai chúng ta có bí mật gì đều nói cho người kia nghe hết, nhưng về chuyện mẹ Cục Cung cậu chẳng chịu hé môi với em lời nào, nếu như năm đó trước khi mất trí nhớ anh nói cho em biết tên của mẹ Cục Cung, hiện tại cũng đâu tới nỗi nổi này?"

Vinh Ninh dựa lưng vào sofa, nếu như năm đó hẳn biết rằng, bản thân có một đứa con gái, lại xảy ra tai nạn ô tô, đến nỗi làm cho hẳn bị mất đi trí nhớ, như vậy hẳn nhất định sẽ đem chuyện mẹ Cục Cung nói hết cho Lộ Phi biết.

Trời có gió thổi mây tan, người có họa phúc khó lường, nếu như ai đó có năng lực nhìn thấu được tương lai, thì hiện tại sẽ giảm bớt được những vết thương khắc cốt ghi tâm chứ?

Trên thế giới không có hối hận, cũng không có cỗ máy thời gian đi đến tương lai, chỉ có hiện tại.

"Anh thấy chúng ta nên chia ra ba đường." Ngôn Hoan nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt mấy người kia đồng loạt hướng về phía trên người Ngôn Hoan, "Lộ Phi, về chất lượng thu thập tin tức, em là người lợi hại nhất trong tất cả chúng tôi, nên sẽ đi điều tra toàn bộ kết nối điện thoại ở tập đoàn tài chính Đế Không và trong nhà Vinh Ninh, máy tính, kể cả sử dụng Internet, một khi phát hiện cái gì không thích hợp, lập tức báo cáo."

"Được." Lộ Phi nhún vai, ngoại trừ tập trung vào công việc hiện tại anh cũng muốn có thêm ít việc bên ngoài để làm.

Ngôn Hoan nhìn về phía Niếp Minh, trong lòng Niếp Minh tự biết rõ nhiệm vụ của bản thân, "Em sẽ sử dụng mạng lưới thông tin rộng lớn kia, xem có thể điều tra thêm chút ít tin tức về mẹ Cục Cung hay không."

Ngôn Hoan gật đầu nói, "Nhiệm vụ của anh chính là theo dõi nhất cử nhất động của Cục Cung."

"Về phần em..." Ngôn Hoan nhìn Vinh Ninh một cái, cuối cùng quyết định nói, "Tự mình cố gắng nhớ lại những chuyện trước kia là được rồi."

Vinh Ninh xấu hổ nở nụ cười, nếu hắn có thể lấy lại được đoạn ký ức bị mất kia, hắn đã sớm nhớ ra mẹ Cục Cung là ai, việc gì phải làm phiền đến, các anh em cũng rất bận rộn của mình?

"Không cần để ý."

"Ai bảo chúng ta anh em chứ?"

Mấy người cùng lúc nhìn nhau, đột nhiên tất cả đều nở nụ cười coi lời kia là quá khách sáo, họ rất đồng cảm với tình hình hiện tại.

"A..." Phương Trạch Tây ngủ một mạch từ đầu đến giờ hiện tại vừa mới tỉnh dậy anh chậm rãi đi đến ghế sofa ngồi xuống, ngáp một cái, nước mắt tụ lại trong hốc mắt.

Thật là, ngay ở chỗ này cũng không ngủ ngon nữa, dụi dụi mắt, hai tay giang rộng gác trên ghế sofa, "Cần gì phiền phức như vậy."

"Em có biện pháp gì hay sao?"

"Lúc trước tại sao mẹ Cục Cung lại bỏ anh ba mà đi? Còn không phải là do bị anh ba lừa gạt? Nhưng anh ba là người đàn ông rất cẩn thận, sẽ không dễ dàng để cho đối phương biết rằng mình quan hệ với nhiều người cùng lúc, sỡ dĩ mẹ Cục Cung rời bỏ anh ba, nhất định là bởi vì cô ấy thấy anh ba ở cùng với người phụ nữ khác, cố tình bỏ rơi mẹ Cục Cung hoặc là mẹ Cục Cung vô tình nhìn thấy anh ba dây dưa với phụ nữ, nên đau lòng đi khỏi thành phố A để lánh mặt anh ba, một thân một mình nuôi dưỡng Cục Cung."

Hai mắt Phương Trạch Tây mơ hồ quan sát sắc mặt Vinh Ninh, "Nếu thật sự giống với chuyện đầu mà em nói, như vậy thật quá tốt, chỉ cần tìm hết những người phụ nữ từng có quan hệ với anh ba, hỏi thăm một chút không phải là xong rồi sao?"

"Biện pháp này anh cũng không phải là không nghĩ tới, nhưng mà lòng dạ của phụ nữ như kim dưới đáy bể, nếu các cô ấy không chịu nói cho Vinh Ninh thì thế nào?"

"Anh hai, có nhiều phương pháp vẫn tốt hơn, chúng quy theo lời của anh cả đều muốn anh ba nhớ lại những người phụ nữ tám năm trước? Mà người chúng ta cứ làm theo mệnh lệnh của anh cả, còn anh ba chỉ cần đi tìm những người phụ nữ anh ấy từng qua lại là được, về phần của em..."

Phương Trạch Tây từ trên ghế salon đứng dậy, đem áo khoác của Ngôn Hoan trả lại cho anh, hai tay nhét vào túi đi ra ngoài, hướng phía sau phất phất tay, "Em... em đi về ngủ tiếp đây."

Buồn ngủ muốn chết, hiện tại anh không có tâm tình tham dự vào chuyện vui của mấy người trong kia.

Ngôn Hoan nhìn theo bóng lưng Phương Trạch Tây cười cười, "Được rồi, tan họp, cứ làm theo những việc hôm nay đã bàn."

Ngôn Hoan đứng dậy, vỗ vỗ bả vai Vinh Ninh, "Đứa bé nào cũng có lúc làm sai, huống chi, chuyện năm đó là lỗi của em, phụ bạc mẹ của nó, dù có xảy ra chuyện gì cố gắng nhẫn nại, giải thích cho nó hiểu là được rồi."

"Ừ." Vinh Ninh gật đầu nhẹ, vài người bước theo sau Ngôn Hoan rồi đi.

Đến nhà giữ trẻ tập đoàn tài chính Đế Không, Cảnh Thất đang chạy theo bắt lấy Cục Cung, khuôn mặt Cục Cung bắt đầu nhìn đứa trẻ hơn mình rất nhiều, tính cách đứa bé này so với Niếp Minh như một trời một vực, quả thật làm cho người ta không thể tin được rằng cậu chính là con trai Niếp Minh, nhưng khuôn mặt cậu cùng với Niếp Minh giống nhau y hệt, trái lại với cậu là Niếp Tĩnh, sinh ra đã là công tử bột chính hiệu, tính tình lại y chang Niếp Minh, một mình ngồi tĩnh lặng trên ghế đọc sách, dường như trên thế giới này có xảy ra chuyện gì cũng không liên quan tới cậu.

Khó trách An Bảo Bối, lúc nào cũng nói với cô cha mẹ sinh con trời sinh tính, không ai giống giống ai cả.

Lông mày Vinh Ninh nhăn nhó nhìn Cảnh Thất cười tủm tỉm vừa nói xong lời tỏ tình với Cục Cung, bên kia tiểu Ngôn Thần cũng không yếu thế đứng trước mặt Cục Cung, bày ra bộ dáng nghiêm túc bảo vệ cô.

Con gái không chịu nổi tức giận sắp sửa bùng phát, Vinh Ninh liền đẩy người Cục Cung ra đứng phía sau mình, hai tay chống nạnh, cố ý trừng to mắt

nhìn hai tên tiểu quý Tiểu Ngôn Thần cùng Cảnh Thất.

"Hai người các cháu đang làm gì thế hả? Bắt lấy con gái chú để ức hiếp sao?"

Tiểu Ngôn Thần lao người vào đui Vinh Ninh, ngẩng cao đầu ngược lên nhìn hắn, "Từ nay về sau Cục Cung của chú Vinh chính là báu vật ở trong lòng của anh Thần con đây!"

"Cục Cung của chú Vinh chính là người phụ nữ của Cảnh Thất." Cảnh Thất cũng không chút yếu thế chen vào đứng cạnh người cao lớn kia, Vinh Ninh nâng lên lông mày lên nhìn cậu, "Đó là con gái chú! Chú không đồng ý!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 16.2. Điều đầu tiên tốt nhất đừng gặp lại

"Không phải." Trác Văn Dương đỏ mặt quay đầu. "Chỉ là em chưa tìm được người phụ nữ muốn cưới."

Tìm được rồi, đừng nói Trác Nhất Phong, ngay cả mình cũng sẽ không đáp ứng hôn sự kia.

"Hiện tại quan tâm chị con, không có thời gian để ý con đâu."

"Chị?" Trác Văn Dương bừng tỉnh, lấy lại tinh thần. "Chị gái muốn kết hôn?"

An Bảo Bối cúi đầu xoa xoa đôi bàn tay vì làm nhiều chuyện quá mệt nhọc mà không mềm mại. "Cha nhắc tới, nhưng chị nghĩ cũng đến lúc nên nghĩ tới hôn nhân đại sự của mình, cho cục cung có cha."

"Nhưng....Hôn nhân là việc dựa theo chuyện có thích nhau không, nếu chỉ vì mục đích đó, hôn nhân cũng không thể hạnh phúc."

"Con nghĩ ta sẽ để con gái bảo bối không hạnh phúc dù có cuộc hôn nhân kia sao"

Giọng nói của Trác Nhất Phong nâng lên tám đề-xi-ben, chỉ sợ thân thể Trác Văn Dương cũng run theo giọng nói của ông.

"Ý của con không phải thế, con giống cha, hy vọng chị có thể hạnh phúc."

Hai chữ hạnh phúc được Trác Văn Dương nói nhẹ nhàng.

"Khụ khụ. Đừng lúc nào cũng vội vàng, ngẫu nhiên xem xét đối tượng khá hơn cho chị, nhân phẩm phải tốt, quan trọng là đối tốt với Bảo Bối, đối tốt với cục cung, đến lúc đó sửa sang lại chút ảnh chụp, tài liệu, có liên quan."

Hôn nhân đại sự của con gái, Trác Nhất Phong ông phải quản, đương nhiên cũng muốn chọn một người thoát nhìn sống lâu, đừng như tên chồng trước đoán mệnh của An Bảo Bối, An Bảo Bối vừa mang thai, tên đoán mệnh kia liền đi gặp Phật tổ, nếu ông và Trác Văn Dương tìm được mẹ con hai người muộn hơn, không biết An Bảo Bối còn thể thắm hơn lúc ấy không.

Như là đoán được sắc mặt Trác Nhất Phong, An Bảo Bối lúng túng tươi cười với Trác Văn Dương, Trác Văn Dương ngăn người, nhìn mặt bàn không nói chuyện.

Trác Văn Dương cũng không nói chuyện Vinh Ninh cho Trác Nhất Phong, nhưng bây giờ đã tới thành phố A, tên tiểu quý kia còn chạy đến bên Vinh Ninh, không biết sự tình ngày nào đó, An Bảo Bối, Trác Nhất Sơn, Vinh Ninh, thậm chí cả anh, rốt cuộc sẽ thế nào.

Việc duy nhất anh có thể làm bây giờ là yên lặng theo dõi diễn biến, Trác Văn Dương có chút ảo não, lúc trước, khi cục cung theo mình về nước, anh nên nghĩ đến, tuyệt đối không phải như lời cục cung, nghĩ đến sự tình không đơn giản như vậy. Giờ sự việc đã xảy ra, ảo não cũng không được gì, về phần cục cung, phải đi quấy rối cộng thêm báo thù, hay là thật....

Ba người Trác gia, mỗi người nghĩ tới những việc, ngấm trắng, không khí trở nên yên tĩnh.

An Bảo Bối về phòng mình, mở máy tính Trác Văn Dương đưa cho mình, đã lâu không đăng nhập vào email, trong hộp thư, đều là một người gửi, người ký tên: An Kỳ.

An Bảo Bối lật nhiều trang thư chưa đọc, dường như là mỗi một tuần gửi tới, chịu khó làm thế tám năm chưa từng ngừng.

Nơi trái tim An Bảo Bối, tràn đầy nhiệt độ khác thường, loại cảm giác ảm áp, lại có chút chua xót. An Kỳ coi cô là người bạn tốt nhất trên thế giới này, trong tám năm cô biến mất, chưa gián đoạn việc gửi thư, mà An Kỳ cho rằng cô là người bạn tốt nhất là vì một người đàn ông, né bạn tốt của mình tám năm, ngay cả hòm thư cũng không xem, hại An Kỳ lo lắng cho cô tám năm.

Mỗi lần An Kỳ đổi số di động cũng gửi cho cô một thư. An Bảo Bối tìm được số điện thoại di động An Kỳ đổi gần nhất, cầm lấy điện thoại trên bàn, bấm số của cô.

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng chuông thật lâu, điện thoại di động mới được An Kỳ nghe, An Bảo Bối há hốc mồm, nghĩ lại mình muốn nói gì trước, An Kỳ lại đi trước một bước, lời nói như sắp bị đoạt mệnh. "Tôi là An Kỳ, tôi rất bận, rảnh rồi thì rút đi, thuận tiện giúp tôi cúp điện thoại, nếu có việc mới nói chuyện, ba giây đếm ngược bắt đầu: một....hai...."

An Bảo Bối cười cười, vài năm không thấy, An Kỳ tính tình nóng nảy vẫn không thay đổi, An Bảo Bối thông thả ung dung chờ đến An Kỳ đếm ngược ở giây cuối cùng mới đáp. "An Kỳ, là tôi."

An Kỳ đang đếm ngược như bị giật điện, không nói gì, hình như qua rất lâu mới có suy nghĩ. "Cô là....Bảo Bối?"

"....Ừ...." An Bảo Bối cho là mình cười cũng không khóc, nhưng khi nói ra mấy chữ, An Kỳ liền có thể nghe ra giọng nói của cô, đây là chuyện cô chưa từng nghĩ qua.

Cô vẫn luôn cho rằng trên thế giới này, người có thể nhớ được bản thân không có nhiều, ngoại trừ Trác Nhất Phong, Trác Văn Dương và cục cưng thì không còn người nhớ mình, nhưng không ngờ đến thành phố A gặp bạn tốt nhất, An Kỳ, còn có thể nhớ rõ người như cô tồn tại.

Tình cảm đối với An Bảo Bối là gì? Trong lòng âm ập, hốc mắt dần dần xuất hiện nước mắt.

An Kỳ lại trầm mặc lần nữa, đại khái đã đi theo An Bảo Bối, âm thầm sâu nảo, An Bảo Bối lau nước mắt, An Kỳ nghe được hình như là ở chợ đêm ồn ào, không nghe được hô hấp của cô.

"Cái này bao nhiêu tiền? Đây, người bán trang sức, cái này bao nhiêu tiền?"

An Bảo Bối chỉ có thể nghe được giọng nói của người mua truyền đến, đột nhiên bình tĩnh, hóa ra An Kỳ đang ở vỉa hè bày hàng?

"Không bán không bán!" An Bảo Bối nghe được giọng của An Kỳ khê khốc nức nở. "Hôm nay cái gì cũng không bán, xin lỗi, tôi đang vội, nếu ngài thấy thích, ngày mai lại đến."

"Cái gì....Bán hàng vỉa hè lại không bán đồ." Người mua lầm bầm đi ra ngoài, An Kỳ hô to. "Bà đây không bán!"

Bà đây cao hứng không bán! Bệnh thần kinh!"

An Bảo Bối nghe giọng nói hùng hống hổ hổ của An Kỳ nở nụ cười, An Kỳ vừa dọn dẹp, vừa hùng hổ nói qua điện thoại. "An Bảo Bối, cậu là đồ khôn kiếp! Cút ra khỏi thế giới của bà đây lâu như vậy sao còn đột nhiên trở lại!?"

Mặc kệ đây có phải chợ đêm không, An Kỳ được đồn đãi là đại tỷ, nước mắt ào ào chảy ròng, nằng to với điện thoại. "Không phải cậu có thể cút sao? Nếu đã biến mất như vậy, trở lại làm gì? Gọi điện thoại cho tôi làm gì? Cậu là đồ vô lương tâm, cậu có biết, mấy năm qua tôi đã lo lắng cho cậu thế nào!?"

An Bảo Bối trầm mặc nghe An Kỳ nằng to, không mất hứng, ngược lại vui mừng đến phát khóc.

"An Kỳ...."

"Được rồi được rồi." An Kỳ thở dài, bực bội gãi đầu. "Đừng khóc trước mặt bà đây, bà đây nghe tiếng kia buồn cực kỳ! Tôi đi chuẩn bị, xong sẽ gọi điện thoại cho cậu, là số này đúng không? Cậu ở đây chứ?"

"Ở đây...." An Bảo Bối đáp, An Kỳ ừ rồi cúp điện thoại, một lần nữa An Bảo Bối ngồi trước máy tính, lau nước mắt, dè dặt mở những thư An Kỳ gửi cho nàng.

"An Bảo Bối, cậu là đồ ngu ngốc! Cậu nói.... Ai, trong tám năm, mỗi tuần tớ đều gửi cho cậu một thư, thời gian ngủ quan trọng của bà đây đều bồi cho cậu, cậu nói xem, phải bồi thường người ta thế nào?"

"An Bảo Bối, tớ cảm thấy tớ như hòn vọng phu, ngày ngày đều ở trước máy tính gửi thư cho cậu, sau đó chờ cậu hồi âm, nhưng mỗi lần đều tràn trề hy vọng mở máy tính, thất vọng đóng máy tính, bà đây hoàn lương nhiều năm nhưng không nhận được muốn nằng cậu làm sao bây giờ?"

"An Bảo Bối, hồi âm đi, nếu thấy tin của tớ trở về đi. Cậu là người bạn tốt nhất của tớ, cậu muốn rời khỏi thành phố A, nhưng có thể cho tớ tin của cậu, ít nhất cho tớ biết cậu còn sống sót, sống thật khỏe."

"An Bảo Bối, mỗi tuần gửi cho cậu một bức thư đã thành thói quen, sửa cũng không được, mặc dù cậu vẫn chưa trả lời tớ, An Bảo Bối, mặc kệ cậu đang ở đâu nhìn thấy thì trở về đi, có chuyện gì thì tớ vẫn sẽ bao bọc cậu, ai dám khi dễ cậu thì cứ nói với tớ một tiếng, tớ giúp cậu đánh hắn!"

"An Bảo Bối, cậu rời đi là vì Vinh Ninh sao? Mặc dù lúc trước tớ không đồng ý chuyện cậu qua lại với Vinh Ninh, nhưng sự tình đã xảy ra, đã qua thì cho qua đi, đừng vì đôi cặn bã ấy mà buồn, không giống cậu, đúng rồi, tớ đã đổi điện thoại di động, nếu cậu thấy tin của tớ, nhớ gọi cho tớ, chỉ cần là điện thoại của cậu, mặc kệ trời tối đến đâu, tớ mệt đến đâu, tớ cũng sẽ tìm cậu, giúp cậu!! Ai bảo.... Ai bảo cậu là người bạn tốt nhất, người thân tốt nhất của An Kỳ tớ chứ?"

"An Bảo Bối....."

"An Bảo Bối....."

Trong màn hình vi tính, mỗi tin nhắn An Kỳ gửi cho cô đều nồng đậm thân tình, tự nói với mình đừng khóc, nước mắt như chống đối cô, chảy không ngừng. An Bảo Bối lau nước mắt, không tiếng động nghẹn ngào, điện thoại trên bàn vang lên, An Bảo Bối nhanh chóng nhận điện thoại. "An Kỳ sao?"

"Là tớ."

"Ừ!" Trong giọng nói của cô tràn đầy vui sướng.

"Lúc mới nhận điện thoại của cậu tớ còn tưởng ai đang đùa dai, không thì là tớ nghe nhầm, nghe nhầm hết, nhưng may mắn, gọi điện thoại đến, là cậu nghe, tớ cũng yên tâm."

"An Kỳ...."

"Ừ?"

"Tớ...Tớ nhớ cậu..."

"..."

"Cũng có lỗi với cậu, lúc trước khi rời đi, tớ không nên cắt đứt liên lạc, vô duyên vô cớ biến mất như vậy, bây giờ mới trở lại..."

"..."

"An Kỳ, cậu sẽ oán giận, hận tớ sao?"

"..."

An Kỳ ngẩng đầu nhìn bầu trời trắng sáng, hai bên đường không còn nhiều người, những vì sao lẻ loi bị ánh sáng ven đường kéo thật dài. "Đứa ngốc." Giọng nói An Kỳ khẽ đè thấp. "Chúng ta là bạn bè, cũng là người nhà, bạn bè hay người nhà sẽ hận cậu, ghét cậu sao? Hỏi vấn đề này thật khó."

"Ha ha..." An Bảo Bối bật cười, lại đứng đắn. "Thực xin lỗi, tớ biết rõ có nói bao nhiêu lần thực xin lỗi cũng không thể xóa bỏ sai lầm lúc đầu."

"Được rồi, cậu biết tớ ghét nhất là ba chữ thật xin lỗi đó mà, được rồi, còn phải nói với tớ, trong tám năm nay cậu đi đâu. Sao tớ tung lưới tìm người khắp nơi vẫn không ra cậu? Cũng không thấy cậu đi cô nhi viện gặp viện trưởng?"

"Ừ, tớ sẽ nói..." An Bảo Bối nói ra chuyện một năm một mười, cô cảm thấy những việc xảy ra trong thời gian đó như truyện cổ tích, cho nên đến giờ cô vẫn cảm thấy không tin, kinh nghiệm đủ loại, nhưng đều là thật....

Người nhà từ trên trời giáng xuống, vài năm sống trong giai cấp vô sản ở Pháp, An Kỳ nghe tưởng thật, giọng nói kinh ngạc phóng to.

"An Bảo Bối, cậu thật sự nhất được bảo bối, bây giờ là đại tiểu thư của một tập đoàn lớn, ai da, thật đúng là may mắn, tớ ghen tị đến mức nổi điên!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 16.3: Điều thứ nhất tốt nhất không cần gặp

"Hi hi, An Kỳ, chúng ta là bạn bè mà, của tớ cũng sẽ là của cậu, cậu khách khí làm gì?"

"Đúng rồi, lần này cậu cũng không đi?"

An Bảo Bối cẩn thận suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, nói: "Chắc là sẽ không đi rồi, nếu như....." An Bảo Bối chỉ đùa chuyển biến câu chuyện. "Nếu như có thể được thì tớ sẽ không đi, nếu như không thể làm vậy thì tớ sẽ đi."

"Tại sao?"

"Bởi vì...." An Bảo Bối ngừng nói.

"Là vì Vinh Ninh?" Tên của người đó từ trong miệng An Kỳ nói ra, An Bảo Bối không thể làm gì khác, chỉ có thể cười khổ, chạy trốn tới nước Pháp là vì

tránh hấn nhưng lần này lại trở về lại là vì gia đình.....Thành phố A không lớn không nhỏ, không chừng vẫn sẽ gặp phải hấn.

"Thật sự vẫn là vì Vinh Ninh." Thấy cô không nói gì, An Kỳ giễu cợt một tiếng, cũng là vì Vinh Ninh nên cô mới trốn đi, cũng là vì muốn quên đi khoảng thời gian hai người bên nhau nên bỏ trốn tám năm, còn lại cô tưởng An Bảo Bối xảy ra chuyện, cô cũng đã không ít lần khuyên can, nhưng cô ấy đã trưởng thành rồi, chẳng những tự mình An Bảo Bối nói lời từ biệt, còn cùng bà chủ nhà làm chứng còn sống ở đây, như vậy cũng không tính là mất tích.

"An Bảo Bối, cậu trở lại thật không dễ dàng, còn dám đi một lần nữa thử xem! Hơn nữa cậu và tên Vinh Ninh đó mới gặp nhau 2 lần, chắc gì anh ta đã nhớ cậu chứ."

"... .." An Bảo Bối không nói gì, ánh mắt xa xăm nhìn ra ngoài cửa sổ, tuy rằng cô cũng đã sớm nghĩ đến việc này nhưng thật sự khi một lần nữa gặp mặt hấn cũng sẽ không nhớ cô? Nhưng..... nghe việc này từ trong miệng người khác nói ra thì cảm thấy thật sự khác nhau.

Như thấy được người bên đầu điện thoại đang trò chuyện với mình đang buồn bã, An Kỳ áp ứng một lát rồi mới nói, "An Bảo Bối, thật sự ý của tớ không phải như vậy....."

"Không sao đâu....." An Bảo Bối cười châm biếm, "Không nhớ rõ thì tốt hơn." Nếu như vậy thì ở thành phố A này cô sẽ không có gánh nặng, cũng sẽ không có ràng buộc.

"Cậu.... .. cậu đã đi được tám năm nên có nhiều chuyện không biết, năm đó cậu đột nhiên biến mất rồi rời khỏi đất nước này, lúc đó tớ rất lo, cũng một mực đi tìm thông tin của cậu, nhưng tìm kiếm mãi vẫn không thể tìm ra cậu ở nơi nào, cũng chính vào lúc ấy tớ mới biết được chuyện của Vinh Ninh xảy ra sau đó."

"Chuyện xảy ra sau đó?" Tâm An Bảo Bối thấp thỏm lo lắng, hấn xảy ra chuyện gì sao?

"Ha ha.... .." Nụ cười của An Kỳ như có mấy phần cười trên nỗi đau của người khác, "Vinh đại thiếu gia bị tai nạn xe cộ, tớ cứ tưởng anh ta phải gãy tay gãy chân, không ngờ anh ta nằm viện mấy tháng đã có thể sống đến bây giờ."

"An Kỳ....." Giọng của An Bảo Bối có chút trầm xuống, An Kỳ le lưỡi, "Xin lỗi xin lỗi...."

Hấn dù sao cũng được coi là bạn trai cũ của cô, nếu trực tiếp nguyên rủa hấn đi chết hay tương tự vậy thì thật có chút ác độc.

"Anh ta.... .." An Bảo Bối đang nói lại dừng, tuy cô biết mình và Vinh Ninh đã không còn quan hệ nhưng vẫn không nhịn được muốn quan tâm hấn, muốn biết bây giờ hấn sống ra sao

"Anh ta vẫn sống tốt chứ? Còn vụ tai nạn xe cộ.....có gì nghiêm trọng không?"

"Tớ biết ngay là cậu vẫn còn quan tâm anh ta mà." An Kỳ làm bằm một câu, trong lòng nghĩ Vinh Ninh thật sự bám dai như đĩa, đã bao năm trôi qua như vậy rồi mà vẫn ở trong lòng cô ấy không chịu đi.

"Đây còn không phải cậu nhắc đến anh ta với tớ đầu tiên sao.... .." An Bảo Bối cầm điện thoại nằm trên giường, nhàm chán đưa giỡn tóc mình.

"Được rồi được rồi, không phải tớ đã nói với cậu rồi sao, bây giờ cậu không phải lo lắng, Vinh Ninh nhất định sẽ đến tìm cậu, nhất định sẽ nhớ cậu, tớ nhất định sẽ sớm giải thích với cậu, tớ tuyệt đối là không phải đang che bai sức quyến rũ của cậu, chẳng qua là hoàn cảnh của Vinh Ninh không cho phép thôi."

"An Kỳ.... .." An Bảo Bối nở nụ cười bất đắc dĩ, cô ấy không thể một lần nói rõ ràng mọi chuyện cho cô nghe sao?

"Sau khi xảy ra tai nạn, người ta nói Vinh Ninh bị mất trí nhớ, tớ cho rằng đây chỉ là người khác lừa mà thôi, hoặc cũng có thể là tin tức sai lầm. Đợi đến khi anh ta xuất viện thì tớ có tìm đến, lúc ở trên đường cái gọi tên Vinh Ninh thì anh ta lại hỏi tớ là ai, tớ đã hỏi lại nhiều lần là anh thật sự không nhớ tớ là ai sao? Anh ta lại lắc đầu nói không nhớ, lúc đó ánh mắt của anh ta thật sự không giống như người đang nói dối, tớ mới biết tin đồn đúng là thật, anh ta vì tai nạn mà mất đi hơn phân nửa ký ức."

"Mất trí nhớ?" An Bảo Bối nhẹ nhàng vuốt khăn trải giường, nhàn nhạt mở miệng, "Tại sao anh ta lại gặp tai nạn xe cộ?"

"Tớ chỉ nghe nói, hình như anh ta lái xe trên đường cao tốc vào lúc nửa đêm, còn vào đúng ngày tuyết rơi, sau đó chắc là vì trời tối đường trơn nên phát sinh tai nạn. Cậu nói xem, anh ta đúng là người xấu mà! Quan trọng nhất là.....Đầu anh ta cũng có vấn đề đi? Vào trời tối ngày tuyết rơi, nhàn rồi không có việc làm thì đi đua xe, có trách cũng không thể trách được người khác."

"Thì ra.... ..Anh ta đã xảy ra nhiều chuyện như vậy sao?"

"Ừm! Còn gì nữa nhĩ.... .. Ngày đó khi tớ gặp anh ta!.... .." Mới nói được nửa câu An Kỳ đã tức khắc im bặt, những lời nên nói hay không nên nói cô đều biết rất rõ ràng

"Có chuyện gì sao?"

"Không có gì đâu, chỉ là chút chuyện vặt mà thôi, cậu không cần để ý, nói chung lần này cậu trở lại Thành phố A đừng có suy nghĩ muốn trốn, tuy rằng lúc trước khi cậu và Vinh Ninh đang yêu nhau thì tớ cũng chỉ gặp mặt anh ta vài lần, nhưng là vị Đại thiếu gia kia lại không thể nhớ rõ người thì cũng không thể quên tớ được chứ? Lúc trước người sai lầm là anh ta, không phải cậu, dù muốn trốn cũng là anh ta trốn cậu, đâu có đến lượt cậu đâu!"

"Ừ." An Bảo Bối buồn bã đáp một tiếng, đột nhiên lại cảm thấy thế giới này thật giống như truyện cổ tích, cô chưa bao giờ suy nghĩ việc này lại phát sinh trên người Vinh Ninh, ký ức nói thật là mất.

Vậy cũng tốt....An Bảo Bối âm thầm suy nghĩ, quên đi khoảng thời gian này cũng tốt, nó đối với Vinh Ninh chắc cũng không quan trọng lắm, cũng chỉ là quên đi đã giao du với bao nhiêu cô gái mà thôi.

Nhưng đoạn ký ức này lại cực kỳ có ý nghĩa với cô, chính nó hại cô tám năm đau khổ, thậm chí có thể là cả đời, nếu như có thể trao đổi thì cô ước người mất trí nhớ là cô chứ không phải anh.

"Bảo Bối, tớ đến nhà rồi." An Kỳ mở cửa nhà trọ ra, mở đèn lên, gian phòng tối tăm được chiếu sáng trở nên rõ nét, "Tuy rằng tớ rất muốn nói chuyện với cậu nhưng hôm nay tớ thật sự rất mệt, phải rồi, sáng mai tớ có giờ giải lao, đến lúc đó sẽ cùng cậu trò chuyện, sau đó hai chúng ta sẽ gặp mặt?"

An Bảo Bối nhìn đồng hồ trên tường, thực sự là đã rất muộn, gật đầu rồi nói, "Được rồi, ngày mai chúng ta lại nói chuyện, tớ cũng vừa về nước, cha cũng muốn tớ nghỉ ngơi mấy ngày."

Cô có rất nhiều chuyện muốn nói với An Kỳ, cô ở nước Pháp sinh sống, ở nước Pháp đi học, cô biết không phải mình cô độc không chỗ dựa, không có cảm giác vui sướng khi ở bên người thân.....Bởi vì cô còn con gái bảo bối của mình.

"Thành!" Ngay khi chuẩn bị cúp điện thoại An Kỳ lại như nghĩ ra gì đó, nói thêm 1 câu, "Bảo Bối, mặc kệ tên Vinh Ninh đó có nhớ cậu hay không, cậu và anh ta cũng chia tay lâu lắm rồi, thời gian 8 năm đó, tớ biết cậu không thể hận người khác, việc bắt cậu hận Vinh Ninh là rất khó nhưng đã vất vả buông tay rồi thì không cần nghĩ nữa, không phải khi đó chúng ta ở Cô Nhi Viện làm biên tập vở kịch cho những người bạn nhỏ đó sao?"

"Tất nhiên là nhớ rồi." Cũng chính vào lúc ấy cô mới biết An Kỳ có thiên phú về biên tập kịch, nhưng lại vì hoàn cảnh của bản thân mà bỏ lỡ giấc mơ cùng cơ hội.

"Lúc đó tớ có nói một câu thơ, cậu còn nhớ không?"

"Có nhớ, thứ tốt nhất không cần gặp, như thế sẽ không cần tưởng niệm, thứ hai người tốt nhất không cần quen, như thế sẽ không tương tư.... .."

"Bảo Bối, cậu chỉ cần nhớ câu đầu tiên là được rồi, không muốn gặp lại thì sẽ không nhớ nhưng, chuyện gì đã qua thì nó cũng qua rồi."

"An Kỳ.....Tớ biết mà, cậu nói những câu này đều vì tớ, tớ nhất định sẽ không ngu ngốc như thời còn bé đâu, tớ đã biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm"

"Vậy thì tốt." An Kỳ thở phào nhẹ nhõm một cái, "Tớ cúp điện thoại, mai gặp nhé."

"Được, ngày mai gặp."

An Kỳ cúp điện thoại, nhìn nó rồi cắn chặt môi.

Thực sự cô cũng muốn cùng An Bảo Bối nói rất nhiều chuyện, nhưng lại sợ nếu cô nói thêm gì nữa sẽ lại quên mất câu chuyện.

Ngày ấy gặp lại Vinh Ninh, chuyện cô nói cho anh thân phận của Bảo Bối cô chưa từng thẳng thắn nói với cô ấy.

Chuyện Vinh Ninh không nhớ cô là thật, mất trí nhớ cũng là thật, đến bây giờ cô vẫn nhớ lúc đó xảy ra chuyện gì, Vinh Ninh điên cuồng nắm lấy vai cô hỏi, "Cô biết tôi đúng không? Như vậy thì nhất định cô phải biết tại sao tôi lại xảy ra tai nạn xe cộ đúng không?"

Coi như là gặp qua hoàn cảnh của An Kỳ cũng sẽ bị thái độ của Vinh Ninh hù dọa, hấn dùng hết sức nắm lấy cánh tay của cô, khiến cô đau đến run lẩy bẩy, cảm giác như cả cánh tay cũng sắp bị Vinh Ninh bẻ gãy, hấn như rất muốn nhớ lại đoạn ký ức này.

"Như vậy cô nhất định sẽ biết lúc đó có ai bên cạnh tôi!" Vinh Ninh kích động lấy điện thoại ra, mở ra Nhật ký cuộc gọi, để cho cô nhìn thấy số điện thoại đã liên lạc với hấn, An Kỳ sững người, dãy số điện thoại đó cô đã bấm qua không ít lần, vừa nhìn qua đã biết nó thuộc về Bảo Bối.

"Anh thật sự không biết chủ nhân của số điện thoại này? Cô ấy là ai? Đang ở đâu? Tên là gì? Anh có thể nói rõ mọi việc cho tôi không?"

Lúc đó Vinh Ninh dường như phát điên, lay lay hai vai của cô, hô hấp không ổn định, giống như người điên vậy?

Khi đó An Kỳ đang nổi nóng, trước mặt mọi người đập hấn một cước mới có thể thoát ra khỏi ràng buộc của hấn.

"Tôi không biết!" Cô kiên quyết phủ nhận.

"Thật sự không biết sao?" Vinh Ninh nghi ngờ hỏi, "Vậy sao cô biết tên của tôi, còn biết tôi bị tai nạn xe cộ nên mất trí nhớ?"

Lúc đó cô thuận miệng bịa ra một lời nói dối, nói là từng quen biết Vinh Ninh, sau đó nghe được mọi người đồn đại hấn bị tai nạn xe cộ, sang đây xem chuyện cười của hấn.

"Anh đã mất trí nhớ, cũng đã quên tôi thì thôi quên đi, chuyện cười của anh tôi cũng đã xem được rồi." Cô lạnh lùng cười nhạo một câu, quay người rồi

đi, giọng nói của Vinh Ninh vang lên phía sau cô, "Nếu như cô biết cái gì thì xin nói cho tôi biết!"

Cô quay đầu lại, nhìn khuôn mặt rạng rỡ dưới ánh mặt trời mang chút ưu sầu của Vinh Ninh, "Người tôi quen đối với tôi rất quan trọng, có lẽ tôi không cần nhớ lại đâu, nếu trước kia tôi có làm chuyện có lỗi với cô thì hy vọng cô sẽ tha thứ cho tôi, chỉ cần cô cho tôi biết mọi chuyện là được rồi."

Không quay lại nhìn hần lần nào nữa, An Kỳ quay lưng đi thẳng, trước kia khi cùng An Bảo Bối yêu nhau lại đứng núi này trông núi nọ, hai cô ấy phải trốn đi, làm cho cô tìm cô ấy thật khổ sở, khi chính mình mất đi ký ức lại muốn tìm về tất cả??? Đây là gì??? Hần ta xem An Bảo Bối là cái gì???

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Chương 17.1: Điều hai tốt nhất không nên quen biết

Coi như khiến cho Vinh Ninh biết An Bảo Bối đến cùng là ai, vậy thì thế nào? Bắt cô ấy đến, lại hung hăng tổn thương cô ấy một trận?

Nếu nói như vậy, cô tình nguyện An Bảo Bối do đó mà biến mất, ngay cả cô cũng không tìm được!

An Kỳ nằm trên chiếc giường trong phòng trọ mình thuê, nhìn trần nhà chăm chăm, hiện tại An Bảo Bối đã trở lại, cô tuyệt đối sẽ không để cho Vinh Ninh nhìn thấy cô ấy lần nữa, tổn thương gì gì đó, một lần đã đủ rồi, không biết chuyện này rốt cuộc cô có làm đúng hay không, nhưng ít nhất thân là bạn bè thì cô phải có nghĩa vụ bảo vệ bạn bè của mình!

Thành phố A thuộc vùng đất liền, thời tiết tháng sáu, coi như còn chưa đến trưa, mặt trời đã tản ra tia sáng mặt trời nồng đậm, nóng giống như là không muốn để cho người thở gấp.

An Bảo Bối cố ý đi trên đường mòn xuyên qua rừng, vẫn như cũ không cách nào che lại không khí nóng bức.

Cúi đầu nhìn đồng hồ tay một chút, nơi hẹn với An Kỳ lập tức có thể đến, lập tức quên mất phần nóng bức này, tâm tình giống như thay đổi mà mát mẻ.

Tới chỗ, là một nơi nhỏ bán món ăn ở thành phố A.

An Kỳ mặc quần ngắn bảy phần, T-shirt màu trắng, mang theo mũ rom giống như rất nóng, hai tay đeo bao tay, mồ hôi như mưa khiêng cái rương, bất kể là qua bao nhiêu năm, khuôn mặt của An Kỳ vẫn như cũ không có bất kỳ thay đổi nào, thế nên dù ở xa, An Bảo Bối đã có thể nhận ra cô.

"An Kỳ!"

Giọng nói quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn từ sau lưng An Kỳ vang lên, hơi có chút đần độn, An Kỳ kinh ngạc vừa khiêng cái rương vừa nhìn cô, giống như nhìn lầm, An Kỳ cố ý trừng hai mắt.

Người đó mặc quần làm bằng bông vải, khuôn mặt trắng mịn màng, mắt to như nai con, cho dù qua bao lâu, cô vẫn còn nhớ khuôn mặt trời sinh hồn nhiên của người đó.

"An Bảo Bối, là cậu sao? Thật sự là cậu sao?"

"Đương nhiên là tớ!" An Bảo Bối đi tới chỗ của An Kỳ, khẽ mỉm cười nhìn cô, "Nhìn cậu vừa rồi cứ như lời thoại của nữ chính trong phim truyền hình do di Quỳnh Dao viết ấy."

An Kỳ xoa xoa cái trán mồ hôi rơi như mưa, "Đồ quỷ linh tinh, tớ đi trước mang những vật này vào, sau đó lại cùng cậu ôn chuyện."

An Bảo Bối nhìn quầy bán quà vật, rồi lại nhìn cái rương hàng, vận động gân cốt nói, "Tớ sẽ giúp cậu."

Hai người cùng nhau làm tốc độ sẽ có thể mau hơn, cô biết rõ kể từ khi An Kỳ rời khỏi cô nhi viện vẫn luôn sống những ngày tháng vô cùng vất vả, dầu gì cô còn có băng y tá, nhưng An Kỳ muốn đi học chuyên ngành, tốn hao cũng rất nhiều, còn tiền sinh hoạt trong ngày thường của mình, cô vẫn luôn tiết kiệm, tiền còn dư lại không phải là để dành mà là cầm đi mua quần áo và dụng cụ cho trẻ em ở cô nhi viện.

An Kỳ so với ai khác đều vất vả hơn, nhiều lần kiếm tiền giống như liều mạng, chính mình so sánh với cô ấy, vẫn chênh lệch một mảng lớn.

Nhìn An Bảo Bối lưu loát mang cái rương, đầu vào đẩy hỏi mình rốt cuộc cần phải đem cái rương để ở nơi nào, An Kỳ hiểu ý cười cười, hoàn hảo, An Bảo Bối vẫn như cũ chính là An Bảo Bối, không thay đổi chút nào.

Tốc độ hai người so với một người vốn mau hơn, sau khi giảm bớt một nửa thời gian bận rộn, hai người ngồi ở trên ghế đầu bên cạnh đại thụ trong quầy bán quà vật nghỉ ngơi, bà chủ quầy bán quà vật là một người tuổi gần bà cụ sáu mươi, có lòng lấy nước đá ở trong tủ lạnh ra đưa cho các cô.

"An Kỳ, thật sự rất cảm ơn cháu, ai, những nhân viên giao hàng kia mỗi lần đến đều đặt hàng hóa ở cửa, cũng không mang vào, thân thể đi lại không tốt, mỗi lần như vậy chỉ có thể phiền cháu."

"Không có gì ạ." An Kỳ uống một hớp nước lớn, lau chút nước ở khóe miệng nói, "Dù sao sáng hôm nay cháu cũng không có việc gì, lằng giằng giúp đỡ nhau chút là chuyện bình thường."

Huống chi đi viện trưởng đã từng dạy bảo các cô, các cô mất đi gia đình, đều là do người hào tâm trong xã hội quỵên góp, các cô mới có thể khỏe mạnh mà trưởng thành, cho nên chờ lớn lên đi ra ngoài, nhất định phải giúp người gặp khó khăn.

"Bà chủ, sau này có hàng hóa nào bà không mang nổi, trực tiếp gọi điện thoại cho cháu, cháu sẽ đến giúp bà!" An Kỳ trượng nghĩa vỗ vỗ lồng ngực của mình, bà cụ chỉ chỉ đưa hấu vừa mới đưa tới vào sáng sớm hôm nay, "An Kỳ, còn có cô gái kia, lúc đi mang hai quả dưa hấu bỏ ra giải khát, coi như là thù lao giúp bà khiêng đồ đi."

"Như vậy sao được ạ..."

"Bà nói được là được." Bà cụ cắt lời An Kỳ nói, "Bằng không sau này bà cũng không dám kêu cháu giúp."

"Ồ..." Con mắt An Kỳ chớp chớp, "Được rồi, lần sau không thể làm thế này nữa, bằng không người khác còn tưởng rằng cháu ham dưa hấu của bà đây..."

"Đứa nhỏ này... Đúng rồi, các cháu cứ tiếp tục tán gẫu, xem ra các cháu giống như là bạn bè đã lâu không gặp, ta đi vào làm việc trước, không quấy rầy các cháu nữa."

"Vâng ạ, cảm ơn bà."

"Lúc đi đừng quên lấy dưa hấu đi, chọn quả nào ngọt mà lấy."

"Vâng!"

Bà cụ nói xong thì đi vào, bạn bè đã tám năm không gặp, gặp mặt lần nữa, thế nhưng lại không có chuyện không thân, chợt không biết đến cùng cần phải nói những gì.

An Kỳ đùa bốn nước khoáng trong bình, phát ra tiếng nhựa quá dị, "An Bảo Bối, tớ còn tưởng rằng cậu đã trở thành con gái của đại phú hào, ngay cả khuôn đô cũng sẽ không khuôn, không nghĩ tới, thể lực mạnh mẽ kia, có thể so với năm đó a..."

An Bảo Bối le lưỡi một cái, một quyền nhẹ nhàng hướng tới đầu An Kỳ, "Tớ a, mới không phải người có cha giàu, liền an tâm ở nhà làm đại tiểu thư, hơn nữa, tiền của ba ba là do ông ấy cùng em trai kiếm, tớ không có ra sức, làm sao có thể ưỡn ngực trưng mặt ra lấy tiền của bọn họ? Tớ ở nước Pháp làm việc, trước kia như thế nào, hiện tại cũng như thế ấy, nếu không phải vì gặp cậu, theo đạo lý hôm nay tớ phải đi tìm việc làm đây."

"Ừ..." An Kỳ như có điều suy nghĩ gật đầu nhẹ, trong lòng An Bảo Bối biết rõ ngậm miệng lại, suy nghĩ một trận hồi, "Bảo Bối, qua nhiều năm như vậy cậu có khỏe không?"

"Lời này hẳn là tớ hỏi cậu mới đúng chứ?" Ít nhất cô còn có cha cùng em trai thương yêu, còn có con gái ở bên cạnh cô, nhưng bên cạnh An Kỳ có ai chứ? Đại khái mỗi ngày cũng là vì cái chữ tiền mà cố gắng làm việc đi? Ngay cả thời gian nghỉ ngơi đều rất ít.

"Đứa ngốc!" An Kỳ vuốt vuốt gương mặt của An Bảo Bối, bàn tay hơi có vẻ thô ráp là chứng minh đã làm qua vô số công việc lãng phí thể lực, nhưng do vậy tay mới có vẻ ấm áp dị thường.

"Năm đó chúng ta kết nghĩa chị em, lúc tớ cũng theo họ của mẹ cậu không phải đã nói qua sao? Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, mặc kệ gặp chuyện gì, cậu vĩnh viễn là bạn của tớ, tớ vĩnh viễn thủ ở bên cạnh cậu bảo vệ cậu, chỉ cần cậu sống tốt hơn so với người khác, tốt hơn so với tớ, đối với tớ mà nói chính là an ủi lớn nhất."

An Bảo Bối nhìn gò má sạch sẽ hơi mang chút đỏ ửng của An Kỳ, cuối cùng vẫn không nhịn được nhào tới người cô.

"An Kỳ, An Kỳ... Thực xin lỗi, tớ sẽ không bao giờ không nói tiếng nào đã biến mất, thậm chí mấy năm qua cũng không có liên lạc với cậu, khiến cậu nhớ, khiến cậu vì tớ mà lo lắng, sốt ruột, hết thấy đều là tớ có lỗi với cậu..."

An Kỳ trầm mặc vuốt tóc cô, cô đã không biết đến cùng nên làm thế nào để đối mặt với cô gái lặng lẽ biến mất tám năm này, nên hận hay nên oán?

Nhưng hết thấy cũng không phải là lỗi của An Bảo Bối, cho nên cô không cách nào làm ra chuyện gì quá phận đối với cô, hoặc là ở trước mặt cô mà mắng, trốn tránh để không liên lụy người khác vốn chính là khuyết điểm của cô ấy.

Giống như thời tiểu học, những đứa trẻ trong lớp cười cô là cô nhi không cha không mẹ, chỉ cần thời gian đến thì sẽ bắt nạt cô, khuôn mặt khi dễ nhìn cô, cô ngoại trừ trốn tránh chính là trốn tránh, không hiểu được làm sao để phản kích, mạnh mẽ giống như là nữ chính bánh bao trong tiểu thuyết ngôn tình.

Nhưng cô cũng có chấp nhất thuộc về mình, tuyệt đối sẽ không nói mọi chuyện mình đã gặp ra khỏi miệng như những người khác, lúc nào cũng một mình nhẫn nại chịu đựng, cũng là bởi vì không muốn làm phiền người khác.

Người như cô, thuần khiết như tờ giấy trắng không thấy được bất cứ dơ bẩn nào, làm cho người nhìn không được muốn ôm ấp, không so đo hậu quả, ích lợi mà bảo vệ cô.

An Kỳ thở dài một hơi, ánh mắt còn dừng ở trên người của cô, tâm tình trầm trọng tựa như là khối sắt.

"Được rồi được rồi, chỉ cần cậu trở lại là tốt rồi, những chuyện khác nên quên thì cứ quên đi." An Kỳ đỡ An Bảo Bối dậy, vươn tay xoa xoa nước mắt nơi khóe mắt cô.

"Cậu còn chưa nói với tớ khi cậu đến nước Pháp ngây ngốc vài năm đến cùng là sống như thế nào? Dầu gì cậu cũng là người xuất ngoại, có thời gian để khóc, còn không bằng dùng thời gian này để nói về cuộc sống ở nước ngoài."

"Ừ..." An Bảo Bối mỉm cười ngọt ngào, cô nói với cô ấy kiến thức ở nước Pháp, văn phong của người nơi đó, phong cảnh xinh đẹp, còn có mẫu hoa oải hương mà cô luôn nhớ đến.

Khóe miệng An Kỳ vẫn như cũ treo nụ cười ảm áp, nghe cô nói về kiến thức, An Kỳ coi như là ếch ngồi đáy giếng, theo giải thích của An Bảo Bối mà lên tiếng phụ họa, trong lòng tràn đầy ước mơ.

Nước Pháp, nơi lãng mạn cỡ nào, lúc nhỏ tựa như đã đến chỗ kia xem, cảm thụ được hơi thở lãng mạn ở chỗ đó, năm đó hai người mới vừa từ trong cô nhi viện đi ra. Còn ước định sẽ cùng nhau kiếm tiền, sau đó phiêu bạt chân trời...

Thời gian trôi qua, chính mình ngay cả thành phố A cũng ra không được, mà An Bảo Bối đã đi tới nơi xinh đẹp như vậy, nói không hâm mộ, hoàn toàn chính là giả.

"Ừm... An Kỳ..." An Bảo Bối dè dặt kêu tên của cô, cô cảm thấy mình cần phải nói chuyện của bảo bảo cho cô ấy biết.

"Chuyện gì?"

"Ừm... Kỳ thật còn xảy ra một chuyện, cho nên tớ nghĩ tớ cần phải nói cho cậu biết một tiếng."

"Chuyện gì vậy?" An Kỳ nhú mày nhẹ, nhìn gương mặt đỏ của An Bảo Bối, xem ra giống như là chuyện rất nghiêm trọng, bằng không nét mặt của cô sẽ không như vậy.

"Kỳ thật..." An Bảo Bối thở dài một cái nói, "Kỳ thật năm đó khi tớ rời khỏi Vinh Ninh tớ đã mang thai, hiện tại con của tớ cũng đã lên tiểu học!"

"Phốc - -" An Kỳ đang uống nước, bị tin tức to lớn này làm cho kính hải nhu động qua lại trong cổ họng, đành phải phun toàn bộ nước ra ngoài, nước đọng ở dưới ánh mặt trời chiếu lấp lánh, hình thành một cầu vồng khéo léo mà màu sắc lại đẹp mắt.

"Cậu nói cái gì? !" An Kỳ trừng to hai mắt, giống như lập tức có thể từ trong hốc mắt rót ra, "Tớ không nghe lầm chứ? Cậu nói... Cậu nói cậu có con? !"

Người trong cuộc An Bảo Bối chăm chú nghiêm túc gật đầu nhẹ, "Đúng, tớ đã có con, lấy họ của tớ, năm nay bảy tuổi, đang học năm nhất tiểu học."

"Mẹ của tớ a..." Một tay An Kỳ phủ ở mắt, ngửa mặt lên trời thét dài, "Thế giới này biến hóa quá nhanh, mới vài năm không gặp, người bạn tốt nhất của tớ thế nhưng đã sinh ra một đứa con gái... Khiến đứa cho tới bây giờ cũng không có một người bạn trai như tớ làm sao mà chịu nổi! ?"

An Bảo Bối mang trên mặt nụ cười quái dị, chỉ có thể nghiêng đầu nhìn cô, cô không hiểu lời nói này của An Kỳ, đến cùng là vì cô cao hứng? Hay là đang oán giận cô đây?

"Con gái của cậu đâu?" Cũng may An Kỳ lập tức khôi phục tâm trí, kéo tay của cô hỏi, "Thân cao bao nhiêu, thể trọng bao nhiêu? Hình dáng ra sao? Là con của Vinh Ninh à?"

An Bảo Bối chỉ có thể gật đầu nhẹ, móc cái bóp từ trong túi ra, lấy tấm hình cùng cục cung chụp ở bên trong ra đưa cho cô xem.

An Kỳ ngây người một hồi lâu, cô chỉ biết là An Bảo Bối thích Vinh Ninh, Vinh Ninh cũng là mối tình đầu của An Bảo Bối, ngoại trừ cha mẹ nuôi của cô ra thì Vinh Ninh là người duy nhất cho cô một gia đình, cảm giác thân thiết với người thân, lại chưa từng nghĩ, cô yêu Vinh Ninh cho nên đã yêu đến bộ dạng này, thậm chí nguyện ý sinh đứa bé cho Vinh Ninh, tự mình đi làm bà mẹ chưa lập gia đình...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 17.2: Điều hai tốt nhất không nên quen biết

An Bảo Bối chưa từng nghĩ, cô lại yêu Vinh Ninh đến nông nổi này, thậm chí chưa kết hôn đã sinh con cho Vinh Ninh, chưa lập gia đình đã làm mẹ.

An Kỳ cầm lấy tấm ảnh An Bảo Bối đưa, chắc hẳn tấm ảnh này được chụp tại Pháp, nền bức ảnh là một mảng lớn hoa oải hương, màu xanh của bầu trời như đã được tẩy rửa qua, trong tấm ảnh có 3 người, ngoại trừ con gái của cô ra còn có 2 người đàn ông, nhìn qua trông họ chênh lệch tuổi rất nhiều, chắc là bố và em trai cùng cha khác mẹ của An Bảo Bối.

Tấm ảnh chụp ba người, trong đó có cô bé mặc bộ quần áo màu hồng phấn, đôi mắt to tròn dễ thương nhưng lại mang theo vẻ bất mãn cùng không vui, khuôn mặt đỏ của con bé.....

An Kỳ hút một ngụm khí, thực sự khuôn mặt của con bé rất giống Vinh Ninh, làm người ngoài nhìn qua không thể không nghĩ họ là người thân.

“Quả nhiên con bé càng lớn khuôn mặt càng giống Vinh Ninh.”

An Kỳ miết nhẹ tấm ảnh, nhớ lại ngày xưa lúc cô đi tìm Vinh Ninh, hẳn như nỗi điên tra hỏi đến cùng rốt cuộc chủ nhân số điện thoại kia là ai, làm cho cô có nhận thức mới về hắn, cũng khiến cho cô không biết nên làm như thế nào, che giấu hay nói ra sự thật? Nếu như lúc đó, cô nói ra sự thật, cô không phải bạn gái cũ của hắn, cô cũng biết chủ nhân số điện thoại kia là An Bảo Bối thì có phải tình cảnh bây giờ sẽ khác đi không.

“Bác trai có biết con bé là con của cậu và Vinh Ninh không?”

An Bảo Bối xoay người, cơ thể co lại, lấy hai tay ôm chặt chân mình, lắc đầu nói, “Ông ấy không biết, lúc tìm thấy tớ, đứa bé trong bụng cũng được nhiều tháng rồi nên bụng bị lộ ra, tớ không muốn bỏ đi đứa bé này, cũng không muốn ông tìm Vinh Ninh gây chuyện nên nói dối là lúc tớ và cha đứa bé sắp kết hôn thì anh lại bị tai nạn giao thông nên qua đời, đứa bé trong bụng chính là ý muốn cuối cùng của anh, tớ yêu anh ấy nên nhất định phải sinh con ra, mặc kệ mọi người có khinh bỉ, nói xấu sau lưng hay chửi mắng trước mặt, nghe như vậy thì ông cũng tin, cậu biết mà, tớ đâu phải loại người hay nói dối.”

“Đứa bé ngốc.” Giọng nói của An Kỳ đột nhiên trở nên dịu dàng, xoa nhẹ đầu An Bảo Bối, trong lòng dâng lên cảm giác chua xót, bạn thân của cô thật đáng thương mà, “Nếu như lúc đó bác trai không tìm được cậu, cậu có thể nuôi dưỡng đứa bé một mình không? Còn có năm đó, cậu đột ngột biến mất không lời từ biệt, cũng là vì sợ làm phiền đến tớ?”

An Bảo Bối im lặng không nói gì, An Kỳ biết, cô đã nói trúng tim đen của cô ấy rồi.

“Từ trước tới nay cậu vẫn như vậy, không hề thay đổi chút nào, chỉ biết cho đi mà không biết đòi lại.”

Thế nhưng An Bảo Bối lại lắc đầu, ánh mắt nhìn vào khoảng không vô định, “Cậu sai rồi, tớ giữ lại đứa bé cũng không sợ làm phiền mọi người, chỉ là tớ muốn có người nhà, có một người thân trong gia đình của chính mình.”

An Bảo Bối chậm chậm nói từng chữ một, đầu cô cũng đã cúi thấp đến mức sắp chạm đất, nhưng cô làm như thế, lại khiến mọi người không thể giận cô được.

Người ngoài có thể không hiểu, nhưng An Kỳ tại sao lại không? Từ nhỏ cô và cô ấy đã lớn lên trong cô nhi viện nên cô biết, một gia đình, một đứa con có ý nghĩa lớn lao như thế nào. Thứ tình cảm ấy không phải các đi ở nơi đó có thể cho các cô được, ngay cả viện trưởng cũng thế.

Các cô khát khao có người nhà, khát khao được cảm nhận thứ tình cảm gia đình ấm áp đó, khát khao được gia đình che chở, bảo vệ khi bị người ngoài khinh bỉ, bắt nạt.

Khi quyết định sinh con ra, An Bảo Bối đã biết mình sẽ bị mọi người khinh bỉ, nói xấu sau lưng, chửi rủa ngay trước mặt, chịu bao sỉ nhục, bị nói là không biết xấu hổ, là loại phụ nữ chưa chồng đã có con, nhưng cô cam tâm tình nguyện, bởi vì đứa con của cô chính là kết tinh của tình yêu giữa cô và Vinh Ninh, mang trong mình nửa huyết thống của mẹ nó.

An Kỳ lại thấy An Bảo Bối không có gì đáng xấu hổ cả, cô ấy cũng chỉ muốn có một mái nhà, cũng chỉ muốn có một người thân có thể chia sẻ mọi thứ với cô ấy mà thôi.

An Kỳ ôm An Bảo Bối vào lòng, “Cậu làm rất tốt, không sai, và lại lúc trước, cậu cũng không có ý định muốn mang thai mà, phải không?”

An Bảo Bối gật gù đầu đang chôn trong ngực An Kỳ, “Từ lúc sinh con ra đến bây giờ, tớ chưa từng hối hận, nếu tớ đã mang thai con bé thì dù có chuyện gì xảy ra, tớ cũng nhất định phải cho con bé chào đời.”

Tính cách của An Bảo Bối rất nhân hậu, làm sao cô có thể bỏ đi đứa con ruột thịt của mình đây?

“Tuy cậu nói vậy, nhưng..... Tớ vẫn cảm thấy mình làm sai một chuyện.” An Bảo Bối chậm rãi ngẩng đầu, xoắn xuýt nhìn An Kỳ.

“Cậu làm sai cái gì?”

“À.....” An Bảo Bối gãi gãi đầu nói, “Đáng nhẽ ra lúc trước tớ không nên nói cha của đứa bé bị tai nạn giao thông qua đời, hôm qua nghe cậu nói Vinh Ninh bị tai nạn, tớ cứ có cảm giác như mình nguyên rủa anh ta.”

“Hắc hắc.....” An Kỳ cười ồm lên, con người cô ấy chính là như vậy, dù tai nạn của Vinh Ninh không liên quan đến mình nhưng cô ấy luôn luôn gánh mọi trách nhiệm lên bản thân, cô thực sự không thể nói cô ấy dễ thương, mà cô ấy phải là đứa trẻ ngốc mới đúng.

“Được được rồi, vẫn còn sớm, cậu mau kể cho tớ về con của cậu đi.”

Không nói thì thôi, chứ nhắc đến lại khiến An Bảo Bối tức giận.

Hai tay chống nạnh, má phồng lên, bộ dạng giống như bà mẹ nghiêm khắc nhưng ở trên người An Bảo Bối lại khác, vì khuôn mặt không tuổi của cô, người ngoài nhìn vào chỉ cảm thấy dễ thương giống như con thỏ nhỏ vậy.

“Cậu không biết con bé đáng giận như thế nào đâu!!..... Con bé thực có thể làm người chết tức giận đến bật dậy! Tớ nghi ngờ có phải con bé là do tớ sinh ra không? Tớ ngốc như vậy, tại sao con bé lại cực kỳ thông minh, mà thông minh khiến cho người khác tức ói máu, lúc nhỏ chưa nói chuyện được đã chọc phá người ta, còn khi bắt đầu học nói chuyện, tớ đồ bao công sức để con bé gọi mình một tiếng mẹ.... Kết quả thì sao? Chứ mẹ đồ chưa bao giờ được thốt ra từ miệng con bé, con bé gọi tớ là Meo! Ban đầu tớ còn tưởng con bé kém thông minh không thể nói chuyện như người bình thường! Suyt nữa tớ đã đem con bé đến bệnh viện kiểm tra, vừa mới đi ra đến cửa, con bé liền nói, nhưng cậu biết con bé nói gì không?”

“Con bé nói cái gì???”

“An Bảo Bối, con không muốn đi bệnh viện, ông trời ơi, tớ là mẹ con bé, nó không gọi meo nhưng lại trực tiếp gọi thẳng tên tớ, tớ cũng cố hết sức để sửa rồi nhưng vẫn không được.”

“Ha ha.....” Đứa nhóc đó thật sự rất giống Vinh Ninh.

“Không chỉ vậy đâu.... Cậu nói, cả nhà tớ đều là dược sĩ, đâu có liên quan đến máy tính, phần mềm đúng không? Ngay cả đến cha con bé cũng là nhà thiết kế chuyên nghiệp, tớ thật sự không biết con bé được di truyền từ ai, lúc rảnh rỗi sẽ đem máy tính cùng phần mềm đấu với người khác, đấu bao nhiêu trận rồi nhưng kết quả vẫn là con bé đánh thắng những người kia, thực sự quá lợi hại, không chỉ vậy đâu, con bé còn dùng tiếng Đức khiêu khích những người Pháp kia, nói cái gì mà muốn đấu với tôi, các người vẫn chưa đủ trình độ! May mà họ coi con bé chỉ là đứa trẻ nên mới bỏ qua, cậu nói con bé kiêu ngạo như vậy rất cuộc là học từ ai? Tớ giấu con bé đi, làm cho nó ít xuất hiện trước mặt mọi người một chút, con bé lại dạy tớ, nếu không có địa vị thì làm sao có thể kiêu căng, chọc phá lung tung? Con bé nói làm đầu tớ ong ong không hiểu gì cả.....”

“Con bé còn dám tổn thương lòng tự trọng của tớ, khó khăn lắm mới có cơ hội dạy bảo con bé, nó lại hỏi rốt cuộc mình từ đâu sinh ra? Tớ nghĩ mãi mà không thể giải thích nổi cho con bé, thực sự là phải giải thích như thế nào đây???”

An Bảo Bối thờ ra một hơi, sau đó khuôn mặt trở nên hồng hồng, “Con bé như vậy mà còn đắc chí nói, “Haha, An Bảo Bối chắc không biết nhì, nhưng cục cưng biết nha.... Con bé cũng chỉ là đứa nhóc thôi, vậy mà còn giảng cho tớ về sinh lý của con người?!”

“Lúc biết mình phải trở về thành phố A, tớ nghĩ muốn cho cục cưng về thăm quan quê hương mình, con bé quần quít cậu của mình, nói rất muốn về nước, đến khi sắp trở về, tớ lại không thấy con bé đâu, cục cưng không nói lời nào, liền đến Australia, tham gia cuộc thi thiết kế phần mềm dành cho thanh thiếu niên. Tớ biết mình che giấu tài năng của cục cưng là không đúng, nhưng tớ cũng chỉ muốn con bé có một cuộc sống bình thường như bao đứa trẻ khác thôi, từ nhỏ đã bộc lộ tài năng, được mọi người coi là thiên tài, bị truyền thông săn đón, soi mói, tương lai của con bé sẽ như thế nào? Liệu có hạnh phúc được không? Tớ không muốn con bé vì được mọi người cưng chiều, ca tụng nhất thời mà sinh ra kiêu ngạo, chỉ muốn con bé được sống cuộc sống bình thường hạnh phúc.”

“Tớ biết tớ biết.” An Kỳ nhìn bộ dáng phát hỏa của An Bảo Bối liền mở miệng an ủi cô, sợ cô sẽ thực sự tức giận, “Tớ chưa từng làm mẹ nên không hiểu.... Nhưng tớ biết cậu làm cái gì cũng là vì muốn tốt cho cục cưng, nhưng trẻ con bây giờ suy nghĩ không giống chúng ta ngày trước, đối với trẻ con ở từng thời đại, phải dùng phương pháp khác nhau để đối xử mới được.”

An Bảo Bối há to miệng, nhưng rồi ngậm miệng lại, ngồi ngay ngắn trên ghế, “Tớ cũng đã từng hỏi qua, nhưng con bé chưa từng nói mình muốn cái gì trước mặt tớ, bình thường cục cưng toàn dùng trí thông minh của mình đi chọc phá người khác nhưng con bé cũng là đứa nhóc hiểu chuyện, những gì người khác có con bé cũng chưa bao giờ đòi, biết tớ bận rộn nên cũng tự lo cho mình, không làm phiền đến tớ, thế nhưng cục cưng như vậy lại càng khiến tớ lo lắng hơn.”

“Có lẽ.....” An Kỳ chậm rãi mở miệng, nói, “Có lẽ con bé không muốn tiền tài, cũng không muốn vật chất mà muốn có cha, có gia đình.”

An Bảo Bối ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của An Kỳ, “Cha? Gia đình?”

“Tớ và cậu đã từng lớn lên trong cô nhi viện nên biết rõ, cha mẹ ruột cùng gia đình có ý nghĩa quan trọng như thế nào, cục cưng mặc dù nhỏ tuổi nhưng cái gì cũng hiểu, cũng biết, không nói không có nghĩa là con bé không muốn, không quan tâm cũng không có nghĩa là không để ý.”

“Nhưng tớ cũng giáo dục con bé rất cởi mở, tuy con bé thông minh, cũng hay đối đầu với tớ nhưng ít nhất cũng biết nghe lời, tớ cũng nói chuyện về Vinh Ninh cho con bé biết, duy nhất tớ cảnh báo cục cưng không được nói chuyện cha con bé còn sống cho cha tớ, ngoại trừ lần đó cũng không nói gì con bé nữa.”

“Nhưng cậu cũng chưa bao giờ cho phép con bé đi tìm cha mình?”

An Bảo Bối kinh ngạc nhìn cô, thầm thắc mắc tại sao cô ấy lại biết rõ như vậy, nhưng những gì cô ấy nói đều là sự thật, gật gật đầu nói, “Đúng là như vậy, tớ không để con bé đi tìm cha mình, tớ còn mong, cha con bọn họ mãi mãi không gặp nhau.” Tay An Bảo Bối nắm chặt lại, “Tớ không muốn đem lại phiền phức cho người khác, lúc trước khi có thai cục cưng cũng không nói cho Vinh Ninh, ngay cả việc rời khỏi thành phố A cũng thế.....”

An Bảo Bối nói cà lăm hơn nửa ngày mới có thể nói chuyện lại, “Tớ sợ.... Sợ cục cưng sẽ đến bên Vinh Ninh mà rời xa tớ, anh ta.... Anh ta giỏi giang như vậy, hoàn cảnh gia đình lại tốt, có lẽ bây giờ đã có đối tượng kết hôn hoặc chuẩn bị kết hôn rồi, nếu như anh ta biết mình có con, nhất định sẽ cướp

cục cung đi, hoặc nếu cục cung sống ở nhà anh ta, cũng sẽ có rất nhiều rắc rối xảy ra, tớ không muốn trở thành người đi phá hoại gia đình nhà người khác, tớ cũng không muốn mất đi con gái của mình, ngoại trừ cha cùng em trai, cục cung chính là toàn bộ sinh mạng tớ....”

Cô cúi đầu, áy náy nói, “Tớ biết tớ rất ích kỷ, trước đoạt quyền làm cha của Vinh Ninh, cũng trước đoạt tình cha con của cục cung....”

“Tớ chỉ là sợ hãi, sợ hãi những gì thuộc về mình đột nhiên biến mất, thậm chí.... Hạnh phúc tớ cảm nhận được, nó vẫn rất mơ hồ.”

An Kỳ im lặng không nói gì nhìn cô, nếu như.... Nếu như cô nói cho An Bảo Bối là Vinh Ninh không kết hôn, cũng không có đối tượng kết hôn, không những vậy mà bây giờ cũng không phong lưu như ngày xưa nữa, đã trở thành người đàn ông chững chạc.... Thì An Bảo Bối sẽ lựa chọn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chương 17.3: Điều hai tốt nhất không nên quen biết

Bây giờ chính thức trở thành một người đàn ông ưu tú mà nói, An Bảo Bối sẽ lựa chọn làm gì?

Cho đến cuối cùng An Kỳ cũng không có nói Vinh Ninh bây giờ đã thay đổi cho An Bảo Bối biết, trong nội tâm của cô bây giờ đấu tranh nhiều như An Bảo Bối

An Kỳ ngay cả cơm trưa cũng không ăn, buổi chiều lại vội vã đi làm. Tối ban đêm hai người chỉ có thể liên lạc với nhau trong chốc lát qua internet.

An Bảo Bối chọn lấy một quả dưa hấu không quá lớn rồi cùng An Kỳ tạm biệt, dưới sự hướng dẫn của An Kỳ, cuối cùng cũng có thể tìm được bến xe bus và trực tiếp về nhà.

Đến giữa trưa ánh mặt trời so với buổi sáng còn gay gắt hơn. An Bảo Bối trong ngực ôm quả dưa hấu, đứng ở trước đèn giao thông, khẽ ngẩng đầu lên ngắm bầu trời màu xanh lam, mây trắng cùng mặt trời nóng bỏng kia.

Cùng An Kỳ gặp mặt, ngoại trừ gặp nhau ở bên ngoài, Vinh Ninh cùng chuyện của Cục cung cũng làm cho cô thấy cảm động rất nhiều, cô đang suy nghĩ, tóm lại làm như thế nào, tuổi cục cung không thuộc về bé ngược lại là thành thực cùng phản nghịch, nguyên nhân thật sự là vì từ nhỏ không có cha dạy dỗ sao?

Cô chỉ biết là lúc mình lúc còn ở cô nhi viện, chỉ cần là người có chút ít quan hệ với mình, thuộc về mình hay thuộc về gia đình mình, chôn ả có thể che mưa chắn gió. Đối với cô, cảm thấy đây là chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới. Không ngờ cục cung có được ông ngoại, bé còn có mẹ bên ngoài còn muốn làm gì?

Qua tuổi trưởng thành, khiến cục cung càng đem mọi chuyện đều giấu ở trong lòng mình, từ trước đến nay không cùng ai chia sẻ, cũng chưa bao giờ tự mình nói với ai, chẳng lẽ thật giống như lời của An Kỳ nói, nhìn cục cung cứ như người lớn thật ra trong lòng cũng muốn có cha yêu thương bé sao?

Cô không để cho cục cung đi tìm Vinh Ninh, cũng chưa bao giờ có ý định muốn chính mình cùng người khác phái kết giao, chính mình thuộc về mặc kệ gặp được chuyện gì đều là thuộc về loại người ngây ngô như vậy, đối với người bày tỏ với cô, cô cũng chỉ muốn làm bạn với người yêu mến, đợi đến lúc lấy lại tinh thần thì đối phương đã bị cô làm cho sụp đổ tình cảm. Cô lần lượt mất đi những cơ hội yêu đương mới cũng có thể cho cục cung mất đi cơ hội được cha yêu chiều.

Cô cắn môi dưới, đem ánh mắt chuyển về phía trước, lập tức cảm thấy trước mắt mờ một chút, trước điểm dừng xe, cuối cùng xe bus cũng đã tới. An Bảo Bối lúc này mới nhớ ra ôm quả dưa hấu chạy trốn chết. Tiếng còi xe ô tô bên cạnh người cô vang lên, quay nhanh đầu lại, một chiếc xe thể thao màu đỏ đã gần sát đến người cô.

Gần tới buổi trưa, Niếp Minh đưa cho Vinh Ninh một tập danh sách nhân vật.

Ninh Ninh nhìn danh sách tên người, tư liệu cùng với ảnh chụp, ngây ngây ngô ngô tự nhiên lại rất muốn ngủ.

“Đây là danh sách phụ nữ của em trong tám năm trước, vì tuổi nhỏ một chút, anh ngay cả chín năm trước, mười năm trước cũng tìm.” Vinh Ninh khỏe miệng co quắp, nhìn lên chỗ biểu thị tên mấy người phụ nữ, nhưng có đến ba mươi mấy người như vậy, hần lú lười làm cho Niếp Minh nhìn bằng ánh mắt coi thường. Chậm rãi lạnh lùng nói một câu “Em tự tìm?”

“ạ đúng...” Vinh Ninh lật từng trang một, trong đầu lại không có một chút ký ức dư thừa gì, một lần nữa nhìn lại, giống như cho tới bây giờ chưa từng được gặp qua.

Cho đến khi nhìn đến một trang cuối cùng, Vinh Ninh cảm giác thấy thiếu thiếu cái gì, cầm tập văn kiện một phen ném thẳng tới bàn làm việc Niếp Minh “Chỉ có từng này?”

“Chỉ có từng này...” Niếp Minh bẽ ngoài tỏ vẻ kinh ngạc, “Vinh đại thiếu gia, từng này đã là nhiều rồi, em còn muốn thế nào?”

“lúc trước em với anh đâu giống như những kẻ keo kiệt chứ!”

"Niếp Minh ngoại trừ tiền cùng vợ của mình cộng thêm cặp song sinh chuyên quấy rối thì tất cả bên ngoài đều không hứng thú.

“Em cảm thấy hình như thiếu một người” Vinh Ninh khẽ xoa cằm, cẩn thận suy xét lại. Sự kiện kia liên quan đến vụ tai nạn xe cô năm đó, vừa mới khỏi hẳn từ bệnh viện đi ra.

Từ nhỏ hẳn ở thành phố A lớn lên, nhưng sau khi bị tai nạn hẳn đã mất đi rất nhiều ký ức, lúc nhỏ thì còn nhớ rõ, hẳn đi ở đám người, đi ở thành phố A với chị cả luôn có một loại cảm giác.

Đi đến chẳng có mục đích, chỉ hy vọng nhìn thấy một chút cảnh vật quen thuộc cũng có thể có lợi cho trí nhớ đã mất. Đột nhiên phía sau lưng hẳn có một người con gái kêu tên của hẳn, nhưng vừa quay đầu lại khuôn mặt của người con gái đó, khuôn mặt lại không có một chút cảm giác gì. Duy nhất biết rằng cô biết mình, có lẽ cô cũng có thể biết chủ nhân của số điện thoại kia là ai. Mất đi ký ức mình như con cừu non lầm đường lạc lối, lúc đó cảm xúc kích động, vì tìm lại được trí nhớ của mình, hẳn ở trước mặt mọi người nắm lấy tay cô gái đó rồi hỏi cô, cuối cùng đạt được từ cô là một cái đá vào chân hẳn, bị cô ấy cười nhạo. mất đi trí nhớ của mình có chút không nhớ rõ tính cách của mình, duy nhất còn nhớ rõ là ở trên phương diện tình cảm, từ trước đến nay hẳn không phải cái loại người không chịu trách nhiệm với phụ nữ, đến khi tai nạn xe cô bị trời cao cướp đi ký ức quan trọng, mọi thứ đều không sao, bị người nào đó lừa gạt trước ra cười nhạo cũng không sao

Hắn cũng chỉ là muốn tìm về trí nhớ của mình, tìm về người ảnh hưởng đến cuộc đời hẳn.

“Em đang suy nghĩ gì?..” Niếp Minh cắt đứt tâm tư của hẳn, Vinh Ninh bày ra khuôn mặt sầu đời, Niếp Minh khẽ nhăn mày, bộ dáng rất nghiêm túc, “Xem ảnh mấy cô gái kia rồi nghĩ tới gì thế?”. Vinh Ninh lắc đầu “không phải, em chỉ đang nghĩ, quen nhau 3 năm mà cô ấy ra nông nổi như vậy. Niếp Minh dựa vào thành ghế nhìn hẳn, “tư liệu anh tìm là không sai, đương nhiên trừ người em quen ra há.”

“không phải vậy, có phải hay không cần phải có một người...” Vinh Ninh cẩn thận suy nghĩ, hôm đó ở đầu đường bị cô gái kia đá cho một cước, tướng mạo đại khái là...~~~~~

“đầu tóc không dài không ngắn, buộc đuôi ngựa, vóc dáng chả có gì đặc biệt, nhưng mà hết sức gầy, làn da hơi ngăm, sau đó.... Đại khái là 1 cô gái như vậy,” Niếp Minh trong mắt đầy cười mà nhìn, “Phụ nữ trên đường một đồng, hướng chỉ anh nói chỉ có một chút điểm tốt cũng không có, căn bản bề ngoài đều không có..” Vinh Ninh sờ sờ đầu, trí nhớ của hẳn lẫn lộn, làm cho hẳn thực không nhớ rõ cô gái kia lớn lên trông thế nào, nhưng nếu như lần nữa gặp nhau mà nói, thì hẳn sẽ nhận ra.

“được rồi, cầm lấy những thứ danh sách này rồi đi tìm họ, anh sẽ liên lạc với em sau”. Niếp Minh móc ra địa chỉ, đầu ngón tay lấy tờ giấy địa chỉ ấn theo mặt bàn đưa cho hẳn, “Em đi đi, dù sao buổi chiều cũng không có việc gì, anh cả nói vài ngày này sẽ cho em nghỉ, dù sao trong lòng em suy nghĩ nhiều chuyện cũng không làm được việc gì, không lòng dạ nào làm việc không bằng cho em nghỉ, chuyên tâm mà đi tìm mẹ cục cưng đi”.

“Ừ”. Vinh Ninh cầm lấy tờ giấy nhìn nhìn, nhét vào trong túi quần của mình, cầm lấy văn kiện chuẩn bị đi, Niếp Minh lần nữa gọi hẳn lại. Không phải hẳn lúc nào cũng gây phiền toái cho người khác, Lộ Phi bên kia thật vất vả từ chỗ Tô Nhất Dạ ra, hiện tại lại đến phiền em”. Vinh Ninh khẽ nghiêng đầu, tâm tư ngưng đọng: “thật xin lỗi, đã khiến em thêm nhiều phiền toái”.

“Nếu đã biết phiền như vậy là tốt rồi, cho nên... nếu anh muốn chuộc lỗi, bất kể chúng ta là anh em tốt, còn có cục cưng, còn có mẹ của cục cưng, anh phải hết sức tìm ra cô ấy, đối đãi với cô ấy thật tốt, đối với chúng ta họ là một món quà báo đáp tốt nhất”.

Vinh Ninh ngậy người một hồi, mang theo bộ dáng khô sở cười nhẹ gật đầu, đi ra khỏi văn phòng của Niếp Minh.

Niếp Minh nhìn cánh cửa đóng chặt khẽ mỉm cười, tim của hẳn chỉ cơ vợ của hẳn mới giúp hẳn cởi bỏ. sự nghiệp tập đoàn Đế Không hết thấy cũng đều nằm trong lòng bàn tay Ngón Hoan.Lộ Phi sống không như người thường, từ trước đã không hiểu tình yêu, chỉ hiểu được cô gắng chiếm giữ lấy Ngón Hoan, cũng quý gồi dưới váy Tô Nhất Dạ, sống chỉ lạnh như băng hiện tại chỉ còn lại trong ngày thường không nhất cho người khác thêm phiền toái lại thường xuyên thích che đậy cảm xúc không để cho người khác nhìn thấu Vinh Ninh, bây giờ hạnh phúc vốn có của hẳn ngày càng gần.

Khỏe mạnh, hẳn mới có thể sống tiếp

“Vinh Ninh, cậu cố gắng lên~”. Anh em có thể sẽ giúp được anh.

Vinh Ninh về mặt đầy tâm sự bước vào trong xe của mình, cầm trong tay tờ giấy địa chỉ Niếp Minh đưa, nhìn nhìn, đem tờ giấy để qua một bên, xe hơi ở trên đường chạy băng băng, trong xe tỏa khí hơi lạnh, nhưng ngược lại hẳn cảm thấy oi bức, kéo cửa sổ xe xuống, không khí mang theo dòng nước ấm, theo tốc độ xe quay cuồng, hẳn cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, tâm tình cũng trở nên bức bối hẳn lên.

Không hiểu nổi nguyên nhân khiến hẳn bức bối, đầu dường như cũng rối loạn thành một mớ tung tành phèo, suy nghĩ không cách nào sửa sang lại rõ ràng hiểu, có một loại cảm giác trong đầu lờ mờ không chắc, trước sau lại không tìm ra nguyên nhân tại sao lại như vậy.

Niếp Minh đã đưa tư liệu, hẳn mới biết rõ thế nào là mạnh mẽ, nhưng là vì cái gì lại không tìm thấy chủ nhân của số điện thoại kia?

Những người phụ nữ kia quả thật đã từng cùng mình quen biết, nếu như vậy ngày ấy trên đường cái cô kia đá hẳn 1 cước luôn miệng nói là bạn gái trước của hẳn? Vì sao hẳn lại không có chút ấn tượng gì về cô cả? Nếu quả thật là đã từng quen thì tại sao Niếp Minh lại đưa tư liệu của cô cho hẳn, vì cái gì

không có cô gái kia tồn tại?

Là cô đang nói dối?

Vinh Ninh suy nghĩ sâu xa, tại sao cô lại nói dối hắn? Cô nói dối hắn để làm gì? Lời nói dối có lợi cho cô sao? Nói như vậy cô biết rõ hắn mất đi 1 phần ký ức quý giá, cả người, cả trái tim điều trống rỗng một mảnh, có vài người sẽ thừa dịp này mà chen vào. Trên thực tế hạng người thừa dịp người ta không nhớ mà chen vào thì trên đời hắn không phải chưa từng gặp qua.

Nhưng cô lại không có, hắn nhận thấy cô không giống với những người khác, không hám lợi, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Cho đến hôm nay sau khi Niếp Minh đưa tài liệu cho hắn. Vinh Ninh mới phát hiện ra người đó còn dấu bao nhiêu điều bí mật, hắn tức giận kéo kéo cổ áo mình, hơi nóng liên tục phả vào mặt, tâm tình lại càng bức bối hơn.

Khuôn mặt của cô lại hiện lên trước mặt hắn, khuôn mặt kinh ngạc mang theo một chút nghi hoặc. Trong chốc lát giống như mọi bí mật được cởi bỏ, Vinh Ninh giật mình, có lẽ cô gái đó nhất định biết chủ nhân của số điện thoại đó là ai, nhưng lại không nói cho hắn biết, nếu hắn với cô như chưa từng quen, vậy sao cô lại biết hắn? Biết chủ nhân của số điện thoại kia, không lẽ cô và chủ nhân số điện thoại là bạn bè thân thiết?

Hắn nhất định phải tìm được cô gái kia, hắn cách chân tướng chênh lệch rất xa?

Trong nội tâm kích thích mọi suy nghĩ lại lần nữa kích thích

Thành phố A nói là lớn nhưng cũng không lớn, nói là nhỏ cũng không nhỏ, tìm một người lại không có dễ dàng gì, cho dù Niếp Minh tìm ở trên hệ thống mạng internet, cũng không tìm được cô gái kia, chứ đừng nói họ tên, ngay cả diện mạo hắn cũng không nhớ rõ ràng. Bao trùm hắn là sự chán nản, hồi hận đã đánh tan trí nhớ của hắn, tại vì sao qua nhiều năm như vậy mới nhớ cô cùng chủ nhân số điện thoại thực sự là một người. Bảy năm rồi, trải qua suốt thời gian bảy năm, bấy giờ hắn mới nhớ tới thì còn tác dụng gì? Chắc có lẽ cô ấy đã rời khỏi thành phố A đến nơi khác sinh sống rồi, ... Hắn không có thông tin về cô, không biết họ tên của cô, cho dù đi tìm khắp nơi trên thế giới, như vậy chả khác gì mò kim đáy bể

Hắn hít sâu một hơi, bàn tay hắn ấn giữa vô lăng nhấn một cái, tiếng còi xe lập tức vang lên vang dội điều này nhìn như trống rỗng. Một giây sau, trên đường dành cho người đi bộ có một cô gái đi qua, mà đèn đã đổi thành đèn đỏ, Lúc này Vinh Ninh mới thật sự thu lại ý nghĩ của mình, nhanh chóng phanh xe lại, cuối cùng hắn và xe hắn an toàn dừng lại ở ven đường.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Chà, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 17.4: Điều hai tốt nhất không nên quen biết

Đèn đỏ đã chuyển màu, mới khiến Vinh Ninh thật sự thu suy nghĩ lại, nhanh chóng rẽ và phanh lại, cuối cùng làm xe mình và mình an toàn dừng lại ven đường.

Lốp xe cùng ven đường ma sát vào nhau, cả người không ngừng run rẩy.

Cánh tay của Vinh Ninh lạnh run, hắn nhìn cánh tay của mình đang run kịch liệt, lập tức trái tim cũng đập mạnh liên tục, hô hấp không thông, cả người đầy mồ hôi lạnh phả vào mặt.

Di chứng sau tai nạn xe cộ, hắn rõ ràng đã thật cẩn thận không có tái phạm

Giấy tiếp theo, Vinh Ninh mới nhớ tới lúc vừa mới lái xe đang qua đường cô gái đó đi đèn đỏ người đi đèn xanh, lần tại nạn xe cộ này là lỗi của hắn.

Vinh Ninh mang theo tâm tình còn không vững vàng chậm rãi bước xuống xe, trái tim không yên, từng bước chạy qua chỗ cô gái quỳ rạp trên mặt đất, dự cảm xấu vẫn quanh quẩn ở trong lòng của hắn, cảm giác này cực kì mãnh liệt, nhưng mà cảm giác mãnh liệt này cũng không giống với cảm giác của một người gây ra tai nạn mà khủng hoảng.

Sau khi y chạy tới gần mới phát hiện, chất lỏng màu đỏ ở dưới bụng của cô đang lan ra, Vinh Ninh hít sâu một hơi, hô hấp lại bắt đầu không ổn định, như là lại nhớ tới đêm đó xảy ra tai nạn xe cộ hắn lại bắt đầu run run.

Loại cảm giác này. Loại cảm giác này.

"Này ! Cô không sao chứ?" tiếng nói của hắn bối rối, giống như Phương Trạch Tây nói qua, đối với người bị tai nạn xe cộ tốt nhất không cần giúp đỡ, hoặc là di động thân thể của người đó, bằng không đối phương rất dễ dàng lọt vào thương tổn lần thứ hai, tình huống sẽ nghiêm trọng hơn. Vinh Ninh nhẹ nhàng đẩy người bị thương đang nằm ở giữa đường.

Từ trong túi lấy ra di động cầm tay, di động ở trong bàn tay của mình rung lên sau đó nên gọi cho 120 bệnh viện cấp cứu mới đúng.

"Đau quá." An Bảo Bối thì thào mở miệng, may mắn hai bên đều phản ứng rất đúng lúc, mới có thể tránh thoát được lần tai nạn nguy hiểm này. Chỉ

là lúc né tránh, không nghĩ qua là nằm ngả ngira, té, cả người ngay cả mặt cũng cùng đường cái thân mật tiếp xúc, đầu gối nhiều chỗ cũng có chút tổn thương, đáng thương nhất vẫn là quả dưa hấu kia, hoàn toàn làm đệm cho mình nếu không cả khuôn mặt kia cũng bị va vào mặt đường.

An Bảo Bối xoa xoa bụng của mình bị dưa hấu làm đau, ướm sưng một mảnh, nằng cội đầu, khom người nhìn dưa hấu đã vỡ nát âm thầm sàu sảo, rõ ràng đây là ý tốt của bà*** kia, rõ ràng dưa hấu còn không có người ăn, nó cũng đã nát vụn.

"Nơi này là bắc ngoại tam hoàn." Vinh Ninh nhìn nhìn chung quanh cảnh vật kiến trúc, "gần Đại học A, đường Thanh Khẩu trạm xe ba mươi lăm, có người bị tai nạn xe cộ, mau chóng đến đây!"

"Giọng nói này." An Bảo Bối không để ý đến quả dưa hấu bị vỡ vụn, cô chỉ cảm thấy giọng nói của vị tiên sinh đang gọi điện thoại kia rất quen thuộc. Giống như đã từng nghe qua ở đâu đó.

Giọng đàn ông tràn ngập lo lắng lại làm cho cô vô cùng quen thuộc đột nhiên xuyên qua màng tai của cô và chạm vào lòng của cô, trái tim bình tĩnh của cô ở một thoáng kia đã nhấc lên một trận gợn sóng, giọng nói này. Chẳng lẽ trên thế giới này cũng có giọng nói tương tự như thế sao? Tương tự đến mức làm cho cô cảm thấy giống hệt như giọng nói của người mà cô ngày nhớ đêm mong suốt tám năm. . .

Trái tim trong ngực An Bảo Bối thẩm thấu không yên chậm rãi quay đầu xuất hiện trong tầm mắt của cô là một khuôn mặt nhìn nghiêng đang nhàu nhĩ của hân, không thể tin được, cô kinh ngạc che miệng mình, vừa mới còn không muốn cùng người đàn ông này gặp mặt, vì sao lại đột nhiên ở trong tình huống này thế nhưng. không hiểu sao gặp được nhau?

Trái tim của cô đập thình thịch không ngừng, Vinh Ninh, Vinh Ninh thế nhưng chính là người gây ra lần tai nạn xe cộ này? !

Vinh Ninh cắt đi điện thoại vội vàng quay đầu hỏi tình trạng của cô gái kia như thế nào, vừa quay đầu lại ngay lập tức nhìn thấy cô gái đó che miệng mình nhìn hân, chỉ lộ ra đôi mắt to như mắt nai giống như đã từ gặp qua.

Bốn mắt nhìn nhau, dường như là qua thời gian thật dài, Vinh Ninh chỉ cảm thấy nhìn quen mắt lại cố gắng kêu không ra tên của cô.

"Cô." Hân chỉ về phía cô, loại cảm giác giống như đã từng gặp qua này là sao? Vì sao lại quen thuộc như thế? Y hỏi."Tôi. Có phải đã từng gặp qua cô phải không?"

Giọng nói kia dường như đã qua mấy đời, kích thích An Bảo Bối nước mắt mạnh mẽ tràn ngập hốc mắt, qua hồi lâu mới kịp phản ứng lắc đầu, "Không. . . . Không có!"

Cô không cần nhìn thấy hân, đừng cho hân nhận ra cô, ở trong lòng của cô, cô trong cảm nhận Vinh Ninh đã sớm chết ở tám năm trước, vĩnh viễn chỉ sống ở trong trí nhớ của chính mình mà cũng không phải xuất hiện ở trước mặt của mình. Rõ ràng xuất hiện ở trước mặt của mình.

"Không có?" Vinh Ninh nghi vấn nhìn cô, hân cảm thấy lòng bị néo mạnh, đó là một loại cảm giác? Hân chất vấn nội tâm của chính mình, nhưng mà trái tim lại không cho hân câu trả lời.

.

Ánh mắt di chuyển lưu lại trên người An Bảo Bối, trên bụng có vật dính lại làm cô hân giật mình, chất lỏng màu hồng cùng hỗn loạn vỏ trái cây màu xanh, đây không phải là dưa hấu sao?

Lại đánh giá trên người An Bảo Bối, xem cô năng động, có thể khóc, có thể nói chuyện, cũng ý nghĩa cô không có bao nhiêu trở ngại, trái tim cũng hơi chút hạ xuống một chút, ánh mắt an tâm lại trong chớp lát còn thật sự đứng lên.

Có lẽ chỉ là vết thương ngoài da, trong cơ thể có lẽ sẽ có, cần phải thật tốt làm nghiêm túc kiểm tra mới được.

"Tôi vừa mới gọi xe cứu thương, tôi nghĩ một lát sau sẽ đến đây, chuyện lần này là do tôi gây ra, tôi sẽ không bỏ lại cô."

Tôi sẽ không bỏ mặc cô. Những lời này cỡ nào quen thuộc, An Bảo Bối rừ xuống đôi mắt mang theo nước mắt, đau lòng càng tăng thêm, trước kia, hân cũng từng nói với mình như vậy, anh sẽ không bỏ lại em không quan tâm, ngọt ngào như vậy, làm cho nội tâm của cô nhộn nhạo.

Vinh Ninh ngây ra như phỗng, nhìn cô gái không ngừng che nửa khuôn mặt của chính mình, chỉ lộ ra hai mắt to pha nước mắt, trong lòng hương vị tràn ngập làm cho hân đau lòng, một cô gái cho tới bây giờ đều không có gặp mặt, thậm chí ngay cả toàn bộ khuôn mặt của cô cũng không thấy rõ ràng, vì sao trong lòng hân có cảm giác như thế?

Hân nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô sẽ chỉ làm chính mình không biết theo ai, đã phát hiện sao? Vẫn là một lần nữa nhớ rõ cô là ai?

An Bảo Bối tiếp tục lắc đầu, trong hốc mắt nước mắt trào ra càng nhiều, cho tới bây giờ, cô còn chờ mong cái gì? Chờ mong cái gọi là tình yêu sao? Chờ mong cái gọi là trong lòng Vinh Ninh vẫn còn vị trí của cô sao?

Khi từng theo hân ở cùng một chỗ, khi hân còn nhớ rõ chính mình, đều không phải một mình mình có được hân, huống chi hân còn mất đi trí nhớ, mất đi. kíc kíc có liên quan đến hai người bọn họ.

Cũng đúng, là hân không nghĩ? Cũng là hân không nghĩ nhớ đến? Dù sao đoạn trí nhớ kia với hân mà nói chẳng qua giống như là chó nhỏ ven đường, khả năng sẽ bởi vì đáng thương, đôi phương đáng yêu, hân đi lên kiểm tra, đau đớn, nhưng mà cũng không đại biểu cho, hân sẽ đem con chó nhỏ bị bỏ rơi

mang về nhà, cũng không có nghĩa là con chó nhỏ kia sẽ lưu lại dấu vết trong ký ức của hắn.

Vinh Ninh bối rối cảm nhận được nước mắt của An Bảo Bối, cô gái này khóc cái gì? Từ trước đến nay hắn luôn lo lắng nhưng người con gái này lại không giống, chỉ cần cô ấy vừa khóc, trái tim của hắn cũng đau theo, loại cảm giác này không giống với cảm giác khi cục cưng khóc ở trước mặt hắn.

Hắn biết nước mắt của cục cưng là giả, đứa nhỏ ồn ào ào ầm ĩ vì đạt được vật mình muốn là rất bình thường, nhưng cái này là nước mắt của con gái, cũng là xuất phát từ trong lòng, hắn không biết mình vì sao lại biết, chỉ là biết rõ sẽ đau lòng, trái tim... Nó đang mãnh liệt run rẩy.

"Vì sao lại khóc? Có phải là miệng vết thương có chút đau hay không?" Hắn đau lòng hỏi, giọng nói êm dịu ngay cả hắn cũng phải giật mình.

Có phải cô ấy chịu vết thương bên trong rất nghiêm trọng, rất đau? Thế cho nên nước mắt của cô ấy lúc nào cũng chảy không ngừng, nhất là chính mình lúc nói chuyện càng phải như vậy.

Vinh Ninh nhìn xem hai đầu đường, vẫn như trước không có xe cứu thương đến, hắn kích động, thoáng cảm thấy một chút tức giận, vì sao xe cứu thương lại đến chậm như vậy, thời gian dài như vậy ngay cả bóng dáng không thấy đâu? Làm hại cô ấy khóc, làm hại cô ấy đau?

"Tôi không sao!" Chịu đựng đau đớn trong lòng mang đến, An Bảo Bối từ trên mặt đất đứng lên, thân hình có chút lay động nhưng cũng không đại biểu cô không có cách nào đi đường. Cô phải rời khỏi nơi này, không thể lại cùng Vinh Ninh dằng dãi, cô sợ, cô sẽ không nhận được hồi hắn, em, em là An Bảo Bối, anh còn nhớ em không?

Trốn tránh tám năm, lừa mình dối người nói quên hắn, suốt tám năm, cô chỉ là muốn mang theo con của hắn cố gắng sinh sống, cũng không muốn cùng Vinh Ninh gặp mặt, làm cho hắn một lần nữa biết cô.

"Còn nói không có việc gì? Không có việc gì cô còn che lấp mặt của mình làm gì?" giọng nói của Vinh Ninh có một chút tức giận, khuôn mặt nghiêm chỉnh là chứng minh hắn rất tức giận, người này tại sao có thể không biết yêu quý thân thể của mình như vậy? Có phải nghĩ nói với hắn một câu 'Tôi không sao' nghĩ rồi đi như vậy hay không? Ngỡ nhờ cô thực sự bị thương rất nghiêm trọng vậy phải làm thế nào? Hắn là người gây ra họa cũng không có chạy trốn, cô vì sao lại phải chạy trốn?

"Tôi..." An Bảo Bối cắn môi, nghiêng mặt qua, "Vừa rồi ngã xuống không cẩn thận làm trầy da mặt, bị rụng mất hai cái răng mà thôi." Đưa ra lời nói dối không được tự nhiên, chỉ là cặp mắt lóe lóe từ ngữ mập mờ kia đã bán đứng cô tất cả...

"Phải không?" Vinh Ninh nâng ngữ điệu lên, càng như vậy, trong mắt An Bảo Bối càng phát ra nhiều tia sáng quang mang, giống như là một tên lừa đảo, bị người biết hết quá trình đi lừa gạt.

"Tôi xem một chút!"

"..." Đề nghị của Vinh Ninh càng làm cho An Bảo Bối cảm thấy hoảng sợ, cô bối rối lắc đầu nói không, Vinh Ninh giữ chặt cánh tay của cô, cứng rắn kéo xuống hai tay trên mặt của cô.

Đây là gương mặt gì? Vương Ninh khẽ há hốc mồm nhìn cô, xác thực, biết tất cả đều là cô lừa dối, trên mặt căn bản không có vết thương nào, huống chi cái gọi là rụng mất hai cái răng?

Đó là một gương mặt sạch sẽ thuần khiết, làn da khỏe mạnh màu lúa mì, trong đôi mắt thật to chứa tràn ngập nước mắt, còn có một chút kinh sợ, môi giống như bởi vì khủng hoảng mà đã lạnh run, đột nhiên Vinh Ninh cảm giác được tâm tình nặng nề như khối sắt, trong đầu toàn bộ đều nặng trĩu, ánh mắt của hắn không ngừng phóng đại, mang theo sâu sắc ý tứ hàm xúc khác.

Người này, vì sao lúc nhìn thấy cô, tâm tình sẽ biến hóa nặng nề? Mà ngay cả đầu óc dường như cũng cùng thân thể bình thường của mình tách ra, hô hấp của hắn bất ổn, suy nghĩ cả người đều bị khuôn mặt của cô kéo vào?

Phiền muộn, uất ức!

Vinh Ninh cảm thấy cực kỳ ưu phiền cảm nhận được loạn tóc bị gió thổi nhẹ, giờ phút này chỉ có hai chữ này mới có thể giải thích đầy đủ rõ ràng tâm tình của hắn.

Trong tay vẫn như cũ nắm lấy hai tay của cô gái kia, không có phân nửa ý định muốn buông tay, hắn cắn môi, hỏi lần nữa: "Tôi đã gặp cô có đúng hay không?!"

Chắc là đã gặp qua, nếu không tại sao có thể có cảm giác quen thuộc như vậy, nhưng hắn lại không rõ gặp qua ở nào, cũng không nhớ rõ, nhưng có một khẳng định duy nhất là, chắc chắn hắn đã gặp qua cô gái này, đã từng nhìn thấy ở nơi nào đó.

"Không có!" An Bảo Bối vẫn như trước luôn nói lời chối bỏ, thở ra một hơi thật dài, từ vừa rồi không biết phải làm sao, hiện tại chuyển biến thành khẳng định: "Tôi chưa từng gặp anh, tôi căn bản không biết anh!"

Vinh Ninh chậm chậm một chút, hắn nhìn trong mắt An Bảo Bối trực tiếp có loại cảm giác.

"Phải không?" Vinh Ninh hạ giọng, cả khuôn mặt đều âm trầm, hắn không nhớ lắm, sẽ không nhớ lắm một người đã từng gặp qua, An Bảo Bối sâu sắc hoảng sợ và nghi vấn của hắn, giọng nói của hắn như vậy là sao? Vì sao hỏi cái này? Chẳng lẽ hắn đã nhớ ra điều gì?

Chương 43: Chương 17.5: Thứ hai tốt nhất là không quen biết

Hắn sẽ không nhớ lắm, sẽ không nhớ lắm một người đã từng gặp qua, An Bảo Bối bị câu hỏi của hắn làm sợ hãi, giọng điệu của hắn sao vậy? Vì sao lại hỏi điều này chứ? Chẳng lẽ hắn đã nhớ ra gì đó rồi?

An Bảo Bối nuốt nước miếng, hiện tại nên làm gì đây?

Xa xa truyền đến tiếng xe cứu thương, cuối cùng cũng đã chạy tới, cô cố gắng muốn giãy giụa muốn thoát khỏi tay của hắn, Vinh Ninh lại càng tăng thêm sức trên tay, An Bảo Bối cắn răng muốn thoát khỏi hắn, "Buông tay!"

"Xe cứu thương đã đến rồi, đi bệnh viện kiểm tra đi." Trong giọng nói của anh tràn đầy ý tứ mệnh lệnh.

Hắn cho hắn là ai chứ? Chúa cứu thế hay là thần bảo hộ? Có thể phụ trách quản lý tất cả của cô, việc cô không muốn làm cũng muốn bắt cô làm?

"Anh bị bệnh sao!?" An Bảo Bối ngẩng đầu lên mắng to hắn, "Tôi đã nói là tôi không sao, anh luôn muốn kéo tôi đi bệnh viện làm gì? Chẳng lẽ bệnh viện là do nhà anh mở sao, anh muốn nhân cơ hội kiểm thêm một khoản chắc?!"

Vinh Ninh mím môi, gương mặt lãnh khốc, "Tùy cô muốn nghĩ như thế nào."

Trong lòng có một suy nghĩ, không thể để cho người phụ nữ này rời khỏi, trong lòng cô ấy nhất định là đã gạt mình một chuyện gì đó mà mình không biết, lần này hắn sẽ không giống như lần trước nữa, không thể bỏ qua bất kể một manh mối nào.

"Anh điên rồi?! Hay là bệnh thần kinh đây? Đừng níu kéo tôi nữa, tôi phải về nhà!"

"Kiểm tra xong rồi tôi sẽ đưa cô về nhà." Giọng nói của hắn lạnh nhạt, lại cực kỳ có lực đã kích.

"Tôi không cần anh quan tâm! Tôi phải về nhà!" Cô phải đi về, phải đi về, nếu không quay về, cô sợ...

Nếu như chuyện gì cũng để cho Vinh Ninh biết rõ, như vậy mấy năm nay, cô sống khổ cực như vậy, cố gắng quên anh, lãng phí nhiều thời gian như vậy, một thân một mình thừa nhận nhiều thống khổ như vậy, đến cùng là vì cái gì?!

Cô không thể để cho tất cả mọi thứ của mình cứ như vậy mà biến mất, cô đã vứt bỏ quá nhiều, lại không thể có một thứ gì đó thuộc về mình sao?

"Vậy nói cho tôi biết, có phải tôi đã từng gặp cô hay không?"

"..." An Bảo Bối ngừng giãy giụa nhìn hắn, câu nói vừa rồi của hắn rốt cuộc là có ý gì? Vinh Ninh có chút kích động nhìn cô, "Nói cho tôi biết! Tôi có biết cô hay không?! Tám năm trước... Tám năm trước cô đang ở đâu? Cô tên là gì?!"

Mau nói cho hắn biết, hắn bị con ác mộng kia hành hạ suốt tám năm, thật vất vả mới tìm thấy chút xíu manh mối, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng để cho người phụ nữ này rời đi, hắn muốn hỏi, hỏi cô cho rõ, để cô đem toàn bộ những thứ cô che giấu hắn nói ra mới thôi!

"Tôi tên Trác Văn Đình! Chẳng lẽ anh biết tôi sao?"

"Trác Văn Đình?" Vinh Ninh thấp giọng nỉ non ba chữ kia, quả thực là chưa từng nghe qua, nghe được cái tên như thế từ trong miệng cô, hắn cũng không có bao nhiêu cảm giác, đây không giống như cảm giác đã từng quen biết.

Chẳng lẽ là lỗi của hắn? Nhận lầm người?

"Buông tay! Tôi cũng đã nói tên cho anh biết rồi!" Tùy tiện bịa ra một cái tên, đây là cái tên mà Trác Nhất Phong đã đặt cho cô năm đó, vì tưởng niệm mẹ của mình, cô lại chưa từng sửa tên, việc này cũng là sau khi cô được đám người Trác Nhất Phong tìm thấy, Trác Nhất Phong mới nói cho cô biết, cho dù lấy cái tên này đưa cho Vinh Ninh, Vinh Ninh cũng sẽ không tra được ra tin tức của cô.

Gian trá trong mắt cô bị Vinh Ninh nhìn thấy rõ ràng, cô là một người phụ nữ không biết che giấu nội tâm của mình, hắn làm sao lại có thể bị lừa gạt bởi chút thủ đoạn đó của cô?

Kéo cánh tay của cô, để cho thân thể của cô dựa vào gần mình hơn, đôi mắt của Vinh Ninh đột nhiên lóe ra thần sắc khác, hắn chất vấn cô từng chữ một, "Cô, rốt, cuộc, là, ai?!"

Hô hấp của An Bảo Bối dần mất trật tự, trước ngực cũng đang không ngừng phập phồng, đã không thể rõ ràng là mình đang hoang mang kích động, hay là đang tức giận.

Lời nói dối của mình thoáng cái đã bị Vinh Ninh nhìn thấu, Vinh Ninh không thả tay ra, hấn lại còn từng bước ép sát vào, muốn cô nói hết tất cả những gì cô biết rõ ra, xe cứu thương bên kia cũng đã lái tới, hai loại tư tưởng đấu tranh cực đoan phần nộ giãy dụa trong đầu cô, dứt khoát, cô dứt khoát lại chọn cách trốn tránh một lần nữa, không, có lẽ là biện pháp tốt nhất với mình bây giờ, đó là trực tiếp giả bộ bất tỉnh.

Vinh Ninh nhìn thấy An Bảo Bối chậm rãi nhắm mắt lại, thân thể cũng dần dần té xuống mặt đất, cuống quýt vươn tay, nâng eo của cô, kéo thân thể của An Bảo Bối một cái, trực tiếp đụng vào trong lòng của hấn.

Vinh Ninh cúi đầu nhìn cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt của cô, "Cô làm sao vậy? Tỉnh lại đi!"

Không biết là bởi vì tai nạn xe cô vừa rồi chấn động, hay là bởi vì vừa rồi hấn từng bước ép sát.

Mất thấy là không thể hỏi được điều gì, Vinh Ninh thở dài một hơi, nói, "Có lẽ là tôi đã ép cô quá nhiều, thực xin lỗi."

An Bảo Bối giả chết vẫn nhắm hai mắt lại như cũ, trong lòng lại đang cảm thấy không ổn, Vinh Ninh... vậy mà nói xin lỗi với cô? Bất kể là trước đây hay là bây giờ, hấn cũng là lần đầu tiên xin lỗi mình, nhưng sau đó, cô lại nghe thấy Vinh Ninh nói một mình, "Tôi chỉ là rất muốn biết chuyện của mình trước kia, ký ức tám năm trước có lẽ không là gì đối với người khác, hoặc nói là, chẳng qua chỉ là ký ức mà thôi, có liên quan gì đâu?"

Vinh Ninh ngừng nói, xe cứu thương đã đến, từ bên trong buồng xe có hai người đi ra, mang cáng, chỉ vào An Bảo Bối trong ngực Vinh Ninh nói, "Đây là người xảy ra tai nạn xe cô sao?"

"Đúng."

"Mau, mang bệnh nhân lên, mang lên cáng!"

Vinh Ninh buông thân thể An Bảo Bối ra, để nhân viên cứu hộ nâng cô lên trên băng ca.

"Anh là người nhà của cô gái kia sao?"

Vinh Ninh lắc đầu nói, "Không phải, tôi là người gây ra tai nạn."

Nhân viên cứu hộ kinh ngạc nhìn hấn một cái, đại khái không thể tưởng tượng được trong xã hội vì lợi ích của riêng mình này, vẫn còn có người tông xe khiến người khác gặp chuyện không may mà vẫn không chạy trốn khỏi hiện trường?

"Tốt lắm, xin mời anh cùng lên xe, chúng tôi sẽ liên hệ cục cảnh sát."

"Được." Vinh Ninh mỉm cười trả lời, đời này hấn còn chưa bị cảnh sát hỏi chuyện lần nào, đây cũng tính là một loại kinh nghiệm trong đời người đi.

Vinh Ninh ngồi sau mái che của xe cứu thương ở bên cạnh An Bảo Bối, cô có thể cảm thấy người kia vẫn luôn ở bên cạnh mình, chưa rời đi.

Cô bị đeo chụp dưỡng khí, nhân viên cứu hộ nói chuyện bên cạnh, "Kỳ quái, huyết áp, hô hấp và tình huống thân thể của bệnh nhân này đều hết sức bình thường mà?"

Làm sao lại có thể hôn mê bất tỉnh?

An Bảo Bối cố gắng làm cho hô hấp của mình vững vàng, chuyện cô giả bộ bất tỉnh, cho dù có thể thoát khỏi con mắt của Vinh Ninh cũng không qua nổi nhân viên cứu hộ.

"Có lẽ là bởi vì vừa rồi bị xe đụng làm cho não chấn động, cho nên vẫn chưa tỉnh lại đi?" Vinh Ninh phụ họa ở bên cạnh, nụ cười trên mặt vẫn càng rực rỡ hơn chứ không giảm chút nào.

Hấn không phải người ngu, có phải té xỉu thật hay không, hấn có thể nhìn ra, nhưng là nếu như người phụ nữ này không muốn trả lời câu hỏi của hấn, thế cho nên muốn diễn vở kịch ngây thơ này trước mặt hấn, hấn cũng không quan tâm, hấn không tin cô có thể luôn giả bộ bất tỉnh mà không tỉnh lại.

"Có lẽ, nếu thực sự là như vậy, vấn đề sẽ càng thêm nghiêm trọng, bị thương ngoài da còn có thể trị hấn, nhưng nếu cơ năng trong cơ thể có vấn đề, rất có thể sẽ tạo thành uy hiếp đến tính mạng."

"Hả?" Vinh Ninh cố làm ra vẻ kinh ngạc trừng to mắt, "Lại khủng bố như vậy? Như vậy sao được đây? Nếu tôi đụng người ta chết, hoặc là trở thành người thực vật, tội của tôi không phải quá lớn sao, còn có thể bị tù chung thân đó?"

"Tất cả cũng phải đến bệnh viện kiểm tra mới có thể rõ ràng được, vị tiên sinh này, anh hãy yên tâm, sau khi phát sinh tai nạn xe cô anh không trực tiếp rời khỏi, trái lại còn gọi xe cứu thương mang vị tiểu thư này đi bệnh viện, cũng tính là hành vi tự thú, pháp luật sẽ không ép anh đến cùng đường, nhưng mà đụng xe người khác vẫn là không đúng, loại tài xế như các anh tôi đã gặp rất nhiều rồi, không tuân thủ luật giao thông gây tổn thương cho bao nhiêu người vô tội đây?"

"Tôi... Tôi biết sai." Lời của đối phương quả thực làm cho Vinh Ninh không có cách nào phản bác, việc này vốn là do hấn mà ra, đối phương giáo dục là rất đúng, thế nhưng nhờ trận tai nạn xe này ban tặng, hấn dường như đã bắt được vật gì đó...

Không thể dùng biện pháp mạnh, vậy hẳn sẽ mềm mỏng.

Lần nữa nhìn thoáng qua An Bảo Bối còn nằm ở nơi đó không nhúc nhích giả chết, khóe mắt Vinh Ninh khẽ nâng lên, tiếp tục hỏi ý kiến, “Vậy nếu như tai nạn xe cộ lần này không có gây hại gì cho đối phương, nhưng đối phương lại giả bộ bất tỉnh, tôi có thể nói là tố cáo cô ấy lừa gạt không?”

Vị nhân viên cứu hộ kia ngẫm lại, cũng không phải là không có sự cố như thế ở phương diện này, thế giới này chính là như vậy, mặc kệ đối phương là cố tình hay vô ý bị phát sinh tai nạn xe cộ, rất nhiều người cũng lợi dụng người thiện tâm, do đó có thể lừa gạt tiền tài từ trên người đối phương.

Nói như vậy, đối phương đã có hành vi thuộc loại phạm tội, hẳn có thể đề cập đến việc kháng án, yêu cầu bồi thường, nếu như việc này gây tranh cãi lớn, đến mức lên tin tức gì đó, đối phương cũng sẽ phải chịu sức ép từ dư luận xã hội.”

“Ah!” Vinh Ninh gật đầu nói, “Cảm ơn anh đã nói cho tôi biết những điều này, tôi đã biết phải làm như thế nào rồi.”

“Tiên sinh, anh...” Nhân viên cứu hộ há hốc mồm, ánh mắt chuyển đến trên người An Bảo Bối nằm ở đâu đó, “Anh đang nghi ngờ cô gái này làm bộ té xỉu, lừa gạt anh?”

Vinh Ninh sờ sờ cái mũi, âm thầm thở dài một hơi, nói, “Không phải, chỉ là muốn hiểu rõ thêm một chút về vấn đề ở phương diện này, tôi đã lớn như vậy, cũng chỉ gặp có hai lần tai nạn xe cộ, một là lần này, một lần khác là vào tám năm trước, nhưng mà tám năm trước đó là tôi không cẩn thận, là tôi sai, phát sinh tai nạn xe cộ đó là do tôi gây nên, nhưng mà gần đây trên các công cụ thông tin luôn nêu lên một ít trường hợp mà tôi vừa nói kia, tôi lại là lần đầu tiên đụng vào người khác, tôi thật sợ hãi.”

Vinh Ninh cúi đầu, dáng vẻ không có tinh thần, thực sự có chút ý vị của một người có tội.

“Tiên sinh...”

“Cho nên... coi như tôi xin các anh, chắc chắn phải cứu được cô gái này này, cho dù tốn bao nhiêu tiền cũng không có vấn đề gì, tôi chỉ là không muốn tội lỗi của tôi lại tăng lên.”

Vinh Ninh ngẩng đầu, gương mặt lộ ra càng thêm đáng thương, nhìn đối phương ngay người một lát, cảm giác, cảm giác có chút...

“Vâng, tiên sinh xin anh hãy yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cứu sống vị tiểu thư này.”

“Tôi thực sự sợ cô ấy sẽ xảy ra chuyện, cho nên có thể đưa cô ấy đến phòng quan sát triệu chứng nặng hay không? Nhận quan sát? Tiên không phải là vấn đề, tôi có thể mời mười hộ lý luân phiên chăm sóc cô ấy.”

Con mắt Vinh Ninh sáng lờ lờ, “Lần đầu tiên tôi phạm sai lầm như vậy, tôi nhất định phải đền bù tổn thương mà tôi đã gây ra cho vị tiểu thư này, mặc kệ tốn bao nhiêu tiền cũng không sao, xin các anh nhất định phải cứu sống cô ấy, bằng không lương tâm của tôi sẽ áy náy cả đời, ngay cả đêm cũng sẽ không ngủ ngon.”

Thấy dáng vẻ hiền lành lương thiện như vậy của Vinh Ninh, nhân viên cứu hộ cũng bị ý tốt của hắn làm cho cảm động, không ngừng an ủi hắn, “Anh hãy yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cứu cô ấy, nhất định.”

“Thật sự cảm ơn các anh!” Vinh Ninh kích động kéo tay anh ta, cả gương mặt đều tràn đầy ánh sáng kích động và dáng vẻ tươi cười.

An Bảo Bối vẫn còn đang giả bộ bất tỉnh, lúc nghe Vinh Ninh nói cái gì mà: vụ án lừa gạt cùng với chuyện muốn tìm mười hộ lý luân phiên chăm sóc cô, còn phải vào phòng bệnh triệu chứng nặng gì đó, cũng đã sợ tới mức cả người phát run, lại không biết rốt cuộc là nên tỉnh lại hay là tiếp tục giả bộ bất tỉnh.

Lúc ấy cô cũng không muốn tranh chấp tiếp với Vinh Ninh, cho nên đành phải làm hành động của một con rùa đen, trốn vào trong vỏ bọc của mình, mặc kệ đối phương gõ mai rùa như thế nào, cô vẫn không chịu đi ra, thế nhưng không nghĩ tới chuyện lại trở nên nghiêm trọng như vậy, nếu cứ bị hắn coi giữ chặt chẽ như vậy, dựa vào năng lực của Vinh Ninh, không cần chờ đến ngày mai, hẳn cũng có thể điều tra ra toàn bộ tư liệu của cô, kể cả chuyện của tám năm trước, cô không thể để cho hắn cứ thực hiện như vậy được!

Vinh Ninh xoay mặt nhìn cô, hẳn cũng không tin cô đã nghe được câu nói kia mà còn có thể tiếp tục giả vờ đến lúc nào, nếu cô đã giả bộ bất tỉnh ở trước mặt hắn, không trả lời vấn đề của hắn, vậy hẳn cũng có thể không cần trực tiếp vạch trần lời nói dối của cô, ngược lại gián tiếp tính toán theo bước đi của cô, muốn đe dọa, sau đó coi giữ, chỉ cần là người sẽ giả bộ được ở trước mặt hắn, trừ phi cô có công phu nín thở, hoặc là giống như Châu Tinh Trì ở trong «Đường Bá Hồ Diễm Thu Hương», có thể vận dụng nội lực làm nhiều loạn mạch đập của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Chương 17.6: Điều hai tốt nhất không nên quen biết.

Anh vẫn ngồi ở chỗ kia đợi như trước, quả nhiên, An Bảo Bối chậm rãi mở to mắt, Vinh Ninh tỏ vẻ kinh ngạc lại kích động, suýt chút nữa vui vẻ reo hò lên.

“Cuối cùng cô cũng tỉnh!” Hấn vỗ vỗ tim của mình, “Tôi còn nghĩ rằng tai nạn xe cô đã tạo thành tổn thương với cô, có lẽ còn khiến cô trở thành người thực vật, cô tỉnh lại là tốt rồi, nếu không lương tâm của tôi sẽ không chịu nổi!”

Sắc mặt An Bảo Bối trắng bệch, mặt mày nhìn hẩn, ngực hơi phập phồng, cô không biết rằng lời Vinh Ninh vừa mới nói, rốt cuộc có phải là cố tình nói ra hay không.

“Nhưng cũng không thể chủ quan như vậy, hay là đi bệnh viện kiểm tra một lần thật tốt đi.” Nhân viên cứu hộ bên cạnh nói, khoe miệng An Bảo Bối run run, cầm cái chụp đường khí ở trên mặt, “Tôi không sao, tôi rất khỏe mạnh, tôi muốn xuống xe!”

“Không thể dễ như thế được.” Khoe miệng Vinh Ninh hơi hơi cong lên, “Vẫn nên kiểm tra tất cả một lần mới tốt, bằng không nếu như xảy ra chuyện gì, là cô chịu trách nhiệm hay tôi chịu trách nhiệm đây?”

“Tự mình chịu trách nhiệm của mình!” Lúc Vinh Ninh lái xe vượt qua, tuy rằng không kịp né, nhưng mà Vinh Ninh cũng rất nhanh đã tạm thời sửa lại đường phanh, cô cũng chỉ tổn thương chút da lông bên ngoài do ngã sấp xuống mà thôi, căn bản là không có nghiêm trọng như vậy.

Trái lại, cứ coi như bản thân thật sự bị chấn thương gì đó bên trong, vậy cũng tốt hơn rất nhiều so với tiếp tục tiếp xúc với Vinh Ninh.

Cô đã ần núp nhiều năm như vậy, tránh né nhiều năm như vậy, tuyệt đối không thể tiếp tục có mối liên quan nào với Vinh Ninh nữa...

“Cô chịu trách nhiệm? Cô có thể chịu trách nhiệm thân thể của cô, nhưng cô cũng có thể chịu trách nhiệm lương tâm của tôi sao?” Gương mặt của Vinh Ninh nghiêm túc, lạnh lùng nhìn cô, “Xin cô không nên chỉ lo mỗi bản thân, rồi hoàn toàn không quan tâm đến cảm thụ của người khác, có lẽ cô sẽ cảm thấy cô không có việc gì, nhưng tôi có lẽ sẽ bởi vì sai lầm hôm nay mà áy náy cả đời.”

“Hai chúng ta rốt cuộc là ai không quan tâm đến cảm thụ của ai?!” An Bảo Bối cắn môi, suýt chút nữa muốn kêu ra lời vừa rồi trước mặt Vinh Ninh.

Vốn cô chỉ muốn dựa vào cổ găng của mình, cho mình một mái nhà ấm áp, nhưng mà... Rốt cuộc là người nào đi vào cuộc sống của cô?

Vốn đã tìm được cảm giác của nhà từ trên người Vinh Ninh, đã tìm được cảm giác tình cảm chân thành cả đời, nhưng ban đầu là ai, đã hoàn toàn hủy diệt hết thảy những thứ tốt đẹp đó?

Cô đã lựa chọn rời khỏi bên cạnh hắn, đi tìm cuộc sống thuộc về chính cô, cô đã né tránh hắn nhiều năm như vậy, thời gian lâu như vậy, cô không muốn gặp lại hắn! Vậy ai đã bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cô, nhiễu loạn tâm trí của cô, quyết tâm của cô? Lại vẫn còn nói đại nghĩa ở như vậy ở trước mặt cô như điều đương nhiên, cô không quan tâm cảm thụ của hắn? Vậy hắn đã có lúc nào quan tâm cô?

Càng nghĩ, loại cảm giác này càng bộc phát mãnh liệt hơn trong lòng An Bảo Bối, muốn đem tất cả mọi thứ nói rõ ràng trước mặt Vinh Ninh, cuối cùng... lại vẫn ngậm ngậm nhìn xuống.

Không tức giận không có nghĩa là cô không còn cách nào khác, không nói lời nào không có nghĩa là cô không còn lời nào để nói.

Đôi mắt to như nai con kia của cô, sau khi trừng hắn một hồi lâu, rốt cuộc lại chậm rãi nhắm lại một lần nữa, ngay cả đầu cũng xoay qua một bên.

Đó là ánh mắt như thế nào? Vinh Ninh kinh ngạc nghĩ, mang theo chút hờn giận cũng bất đắc dĩ nhè nhẹ, nhưng lại không biết rốt cuộc là vì sao, cô lại không chịu nhìn anh, Vinh Ninh cũng vẫn là lần đầu tiên có chút không biết nên nói gì, nên làm gì.

“Cái kia...”

Vinh Ninh dùng giọng điệu cứng rắn, song vừa mở miệng, An Bảo Bối đã dứt khoát ngay cả chụp đường khí cũng cởi ra, kêu một tiếng, buồn bực nói, “Tôi chết rồi!”

Vinh Ninh vẫn đem lời của mình giấu vào trong lòng, đối với lời nói vừa rồi của An Bảo Bối, cũng không biết là nên khóc hay nên cười, đành phải dùng gương mặt mang theo nụ cười khổ nhìn cô.

Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, nhân viên cứu hộ vẫn luôn xem cuộc vui dùng vẻ mặt không hiểu nhìn bọn họ, tại sao vẫn luôn có một loại cảm giác, hai người này, căn bản không giống quan hệ người gây tai nạn và người bị hại, mà lại có chút giống đôi tình nhân đang đấu võ mồm?

Xe cứu thương vẫn chạy trên đường như cũ, không khí đọng lại trong xe dường như còn nặng nề hơn so với có người chết, lạnh như băng, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau, từng tiếng từng tiếng vang lên không ngừng.

Cuối cùng đã tới nơi, xe cứu thương vừa mới dừng lại, đôi mắt của An Bảo Bối cũng đã mở ra, đập vào mi mắt chính là gương mặt tuần tú đáng yêu kia của Vinh Ninh, vốn là hai người bốn mắt nhìn nhau, đều ngây người một lát, một giây sau, An Bảo Bối đứng dậy, gỡ chụp đường khí.

Bây giờ cô đang tỉnh táo hơn bất kỳ giây phút nào.

“Cô làm gì vậy?”

“Về nhà!” Lạnh lùng trả lời Vinh Ninh một câu, An Bảo Bối đã nhanh chóng xuống xe muốn đi ngay, Vinh Ninh lại kịp thời giữ lại tay của cô, dùng sức kéo một cái, An Bảo Bối cảm thấy choáng váng, một giây sau liền phát hiện mình xuất hiện trong vòng ôm của Vinh Ninh.

“Anh muốn làm gì?” An Bảo Bối kinh hoàng nhìn anh, cũng muốn dùng sức thoát khỏi trời buộc của anh, Vinh Ninh lại càng dùng sức lớn hơn.

“Đi bệnh viện kiểm tra lại đi!” Dùng một chút, Vinh Ninh tiếp tục mở miệng nói, “Đến lúc đó tôi sẽ đưa cô về nhà.”

Đưa cô về nhà? An Bảo Bối há to miệng, ánh mắt lại bắt đầu chớp lóe không có quy luật, nếu để cho Vinh Ninh đưa mình về nhà, vậy tất cả cũng đều sẽ bị sáng tỏ, cục cung của cô, người nhà của cô, tất cả của cô...

“Không cần, tự tôi sẽ đi.”

Vinh Ninh nhếch môi, cũng không nói chuyện, gương mặt giống y hệt đường nét của hân, lạnh như băng, kiên định.

“Vị tiểu thư và tiên sinh này.” Nhân viên cứu hộ đã chậm rãi mở miệng, càng ngày càng cảm thấy hai người thực sự là hết sức kỳ quái, thậm chí kỳ quái đến không ra thể thống gì, “Có phải hai người không biết nhau hay không?”

“Chúng tôi...”

“Không biết!” An Bảo Bối chặn lời Vinh Ninh, giọng điệu cứng rắn nói, “Tôi căn bản không quen biết vị tiên sinh này, đúng là anh ta đã đụng vào tôi, nhưng mà anh cũng thấy đấy, tôi cũng không có vấn đề gì, tôi muốn trở về.”

“Không cần nghe cô ấy.” An Bảo Bối vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy gương mặt không chút biểu tình nào kia của Vinh Ninh, “Sắp xếp kiểm tra toàn bộ, tôi đã nói rồi, bao nhiêu tiền đều không thành vấn đề.”

“Anh!” An Bảo Bối ngoại trừ việc tức giận kêu chữ đó, cũng không có phương pháp đối phó hân.

Không thèm để ý. Vinh Ninh ôm lấy thân thể của cô, ôm một cái kiểu công chúa đơn giản lại xinh đẹp, bị ép buộc, An Bảo Bối chỉ có thể dùng hai tay quàng qua cổ hân, ngửa đầu lên từ dưới nhìn hân, “Anh rốt cuộc muốn làm sao?”

Hân không muốn gì cả, cũng lười phải nghĩ.

“Phải đi đâu?” Vinh Ninh hỏi, nhân viên cứu hộ chỉ vào địa chỉ, “Xem ra vị tiểu thư này cũng không có gì đáng ngại, nhưng vẫn nên làm kiểm tra, vì vậy đi khứ trùng, băng bó vết thương trước, sau đó tôi sẽ sắp xếp đi làm một loạt kiểm tra tổn thương bên trong.”

“Được.” Vinh Ninh im lặng đáp ứng, đi theo phương hướng nhân viên cứu hộ chỉ.

“Vị tiên sinh này, mời anh thả tôi xuống được không?! Cho dù là đi kiểm tra, tôi cũng có thể tự mình từ từ đi, không phiền anh phải hao tâm tổn trí!” Cô bướng bỉnh ngẩng đầu, đụng phải mặt của Vinh Ninh, Vinh Ninh chưa từng cúi đầu, đối với lời An Bảo Bối nói với hân, chọn dùng chính sách mắt nhắm tai nghe.

“Vị tiểu thư này, vị tiên sinh này cũng vì tốt cho thân thể của cô, xin cô có thể ngoan ngoãn phối hợp được không?”

Nhân viên cứu hộ thật sự là buồn bực ghê gớm, người khác bị người ta đụng phải, hân không thể làm kiểm tra từ trong ra ngoài thậm chí cả nha khoa cũng phải đi, nhưng vị tiểu thư này lại rất kỳ quái, người hào tâm giống như vị tiên sinh này, trong xã hội lại càng thêm ít, cam tâm tiêu phí một số tiền đáng kể để cho cô đi kiểm tra, thậm chí mời mười hộ lý luân phiên trông giữ cô cũng không sao cả, ai ngờ cô lại từ chối ý tốt của vị tiên sinh này ngoài ngàn dặm, thậm chí ngay cả trên mặt cũng mang theo mùi vị chán ghét nồng đậm, thật không biết rốt cuộc là cô nghĩ như thế nào.

Ngay cả nhân viên cứu hộ bên cạnh cũng phụ họa cho Vinh Ninh, An Bảo Bối không muốn làm kiểm tra, thậm chí muốn nhanh chóng rời khỏi bên hân, lại bị nhân viên cứu hộ cho là loại người nhàn rỗi không có chuyện gì làm mà đi tìm phiền toái?

An Bảo Bối cắn môi, dùng sức lớn đến nỗi đôi môi đang nghiền chặt kia sắp hiện lên màu hồng phấn nhàn nhạt, tức giận há mồm thở hổn hển, mãi đến khi người trong ngực kia không mở miệng nữa, rốt cuộc Vinh Ninh cũng đặt ánh mắt một chút nhìn chăm chú lên gương mặt đỏ của cô.

"Đầu gối và cả cánh tay đều đã trầy da, phải không? Làm sao cô đi được? Đến lúc giữa đường không may lại té xỉu thì làm sao bây giờ?" Hân chất vấn, lại mang theo chút nóng tính.

Hân không phải là loại người nguyện ý tổn thương thân thể của mình, lúc người khác cũng tổn thương thân thể của mình như vậy, hân cũng sẽ tức giận, nhất là người phụ nữ đang ôm trong ngực này? Thân thể của cô nhẹ như một tờ giấy trắng, không có bất kỳ cảm giác có thể trọng nào, khắp người dường như nói là ôm, chỉ cần nhìn thôi cũng không thấy được chút mỡ thừa nào, sắc mặt có chút suy yếu, trên người lại bị thương, ai biết nếu cô rời khỏi tầm mắt của mình sẽ phát sinh ra chuyện gì?

Huống chi...

Có lẽ cô biết tám năm trước rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra trên người hân, cũng có khả năng biết mẹ của cục cung rốt cuộc là ai.

Hân không dám khẳng định, nhưng lại dám nhận định, nhận định cô chắc chắn là có chỗ liên quan với mình, bằng không cảm giác lần đầu gặp cô, làm sao sẽ mãnh liệt như vậy? Làm sao lại cảm thấy giống như đã từng quen biết?

Trực giác nói cho hắn biết, cô nhất định có quan hệ gì đó với mình, trước lúc nhìn thấy cô khỏe mạnh đứng trước mặt hắn, trước lúc biết được tên thật của cô, hắn sẽ không cứ như vậy mà buông tay!

"Vậy cũng có liên quan gì tới anh đâu?" An Bảo Bối không nghiêm túc nói, vốn đã không có quan hệ gì với Vinh Ninh, hiện tại hắn đã quên mất mình, không, có lẽ là chưa bao giờ nhớ tới, như vậy cô rốt cuộc có làm sao, có liên quan tới Vinh Ninh ư?

Hắn trời sinh chính là loại người không quản chuyện và người không liên quan đến mình, hiện tại mình đối với anh chỉ thuộc về người xa lạ, có liên quan gì tới hắn đây? Sống hay chết, cũng không có cách nào ngăn cản cuộc đời của hắn, cũng sẽ không mang đến cho cuộc đời của hắn bất cứ một sự trở ngại nào.

"Đương nhiên là có liên quan!" Hắn thấp giọng gầm lên, hù dọa An Bảo Bối đến mức thân thể cũng run bắn.

Cô bướng bỉnh nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn hắn, cái loại cảm xúc không rõ ràng trong mắt kia là đang không tiếng động mà cười nhạo hắn.

"Cô có liên quan đến quá khứ của tôi, có liên quan đến đoạn trí nhớ đã mất kia của tôi, vì vậy cô tuyệt đối có liên quan với tôi!" Hắn kiên định nói, giọng điệu kiên định như vậy lại khiến An Bảo Bối có chút ngạc nhiên.

"Anh điên rồi." Cô hơi nhắm mắt lại, "Tiên sinh, tôi đã nói rồi, tôi không biết anh, cho tới lúc này cũng chưa từng gặp anh bao giờ, thật sự không hiểu vì sao anh lại nói như vậy."

Đúng vậy, chỉ cần cô nghĩ như vậy, nói như vậy, giữa hai người bọn họ liền không có bất kỳ sự liên hệ nào, cô muốn quên hắn, không hề nhớ lại hắn, lại càng không muốn nói cho anh tên của cô rốt cuộc là gì, cho dù là hắn nhớ được, vậy thì làm sao? Lại một lần nữa tái hiện lại tổn thương của hắn đối với cô sao?

Cô cũng không hạ tiện như vậy, cũng không kiên cường như những gì người khác thấy, lòng của cô yếu ớt tựa như trang giấy dăm một cái là rách kia, cô thực vất vả mới có thể dùng miếng băng dán đột ngột nhìn thấy kia dính lại cái hồi ức đau đớn trong nội tâm đó, tuy rằng vẫn có thể nhìn thấy miệng vết thương, tuy rằng vẫn có thể nhìn thấy dấu vết dán lại, nhưng những cái có thể đó cũng không đồng nghĩa là cô không bao giờ sợ bị thương tổn nữa.

Cô là một người, từng bị thương, từng đau đớn, cũng từng khóc, những điều này cũng đã đủ rồi, cô không bao giờ muốn trông mong gì lần nữa, nhất là cái loại tình cảm trống rỗng mờ mịt mua được này, thứ nhìn không được, sờ không thấy, tình yêu gì gì đó, quá buồn cười, những người thật sự yêu nhau trên thế giới này rốt cuộc có bao nhiêu? Tất cả tình yêu trên cơ bản đều là do một bên trả giá, khao khát, duy trì, mang theo hy vọng đi giữ lại, còn bên kia thì hào phóng, rồi cười nhạo, hưởng thụ cảm giác được người khác yêu, tình yêu như vậy thật sự là tình yêu sao?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngực: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Chương 17.7: Điều hai tốt nhất không quen biết

Nếu tình yêu mà trên cơ bản chỉ có một bên trả giá, khao khát, duy trì, mang theo hy vọng cho đi, còn bên kia lại hào phóng, giễu cợt, hưởng thụ cảm giác người khác cố gắng vì mình, như vậy tình yêu còn gọi là tình yêu sao?

Cô chịu đủ rồi, cũng không có yêu cầu xa vời gì, hay muốn có cái gì, dù có được cái kia thì bất cứ lúc nào cũng sẽ thừa lúc bản thân không ý thức được rồi đi, vì vậy, cô chỉ muốn hiện tại sống tốt, không đi nghĩ muốn gì, nếu cô rời đi, lúc mất đi cô cũng sẽ không thống khổ như vậy, cuộc sống bình bình yên yên mới là cuộc sống mà cô mong muốn nhất hiện tại, thứ gọi là tình yêu, có lẽ là rất lâu rồi, ở trong thân thể của cô, ở trong trí nhớ của cô đã sớm biến mất, cuối cùng đã không còn rung động.

"..." Vinh Ninh im lặng, đối mặt với câu hỏi của An Bảo Bối, hắn không biết nên trả lời thế nào?

Chỉ là bởi vì cảm giác sao? Nếu như mở miệng, đừng nói là cô, cho dù là người khác cũng sẽ cho rằng hắn là người điên, há to miệng, lời nói vẫn bị nghẹn trong cổ họng.

An Bảo Bối nhìn hắn cười giễu cợt, "Tiên sinh, nếu đã không trả lời được, càng không cần nói đã gặp tôi, xảy ra tai nạn xe cộ, sau đó anh đưa tôi đến bệnh viện tôi sẽ vô cùng biết ơn anh, xem anh là người tốt, nhưng xin anh hãy thu lại những lời nói đó, những thứ kia đã mang đến phiền phức cho tôi."

Vinh Ninh cúi đầu, trong mắt tràn đầy cô đơn, "Cô thật sự không biết tôi sao?"

"Tôi chưa từng gặp qua anh thừa tiên sinh, sao lại có thể nhớ anh? Còn nữa, tôi không phải là người ở thành phố A, tôi chỉ vừa mới tới nơi này không lâu, ngay cả nơi này tôi còn chưa quen thuộc, làm sao có thể sẽ gặp qua anh đây?"

Cô vẫn tiếp tục nói dối, còn cố gắng chau mày, hai mắt trừng hắn, không để hắn phát hiện mình nói dối, có lẽ Vinh Ninh thấy cô giống như nói thật, dừng bước, nghiêm túc đánh giá cô một lần nữa, cô cố gắng làm cho trái tim của mình duy trì nhịp đập như thường ngày, lúc nhìn chăm chú vào mắt anh cũng tận lực làm cho mình thả lỏng.

Vinh Ninh thu hồi ánh mắt tiếp tục đi về phía trước, An Bảo Bối âm thầm thở phào nhẹ nhõm, có lẽ hắn đã tin lời nói dối của cô, vậy là tốt rồi... Tuy nói như vậy, nhưng là trong lòng cô lại có một chút thất vọng cảm giác không biết giải thích như thế nào.

Quên đi, đó chỉ là chuyện dư thừa, là cô lãng phí thời gian mà suy nghĩ.

"Suy nghĩ của tôi cô không hiểu." Đến cuối cùng, hắn đem cô đặt lại trên giường bệnh, mở miệng lần nữa.

Y tá cầm lấy bông vải đã được tiêu độc giúp An Bảo Bối xử lý miệng vết thương, Vinh Ninh ngồi bên cạnh giường bệnh của cô, nhẹ nhàng nhìn cô.

An Bảo Bối có chút không được tự nhiên nhìn đối diện, cô không muốn nhìn thấy gương mặt đó của Vinh Ninh, gương mặt mang vẻ cô đơn chán chường, không có một chút vui vẻ, bộ dạng âm trầm thật không thích hợp với Vinh Ninh.

Anh phải được sống hạnh phúc hơn so với mọi người, phải cực kì tốt mới được, chẳng qua chỉ là một kí ức nhỏ bé không đáng nhớ mà thôi, nếu quên mất thì nên triệt triệt để để quên mất mới đúng.

"Có người hy vọng mình có thể đem một phần kí ức của mình quên đi, không bao giờ muốn nhớ lại, nhưng cũng có người, lại bởi vì mất đi một đoạn ký ức, mà hàng năm, hàng tháng, ngày ngày, hàng đêm thừa nhận hành hạ vì mất kí ức." Hắn mở miệng, chỉ mình, nhất là vị trí trái tim, "Mà tôi thuộc về sau, tôi không cách nào nhớ được đoạn thời gian kia đã xảy ra chuyện gì, trải qua cái gì, đã gặp được hạng người gì, cô không có mất đi ký ức cô không biết được cảm giác trống rỗng đó."

"Có quan trọng không?"

"..."

"Chuyện đã quên thì quên đi, có gì lớn lao? Con người phải nhìn về phía trước, mà không phải cứ nhìn về quá khứ." Cô nhìn hắn, cảm thấy buồn cười, cô liều mạng muốn quên, mà hắn thì liều mạng muốn nhớ tới.

Hai người trời sinh chính là thuộc về lẫn nhau, khó trách...

"Quan trọng!" Hắn vô cùng kiên định với suy nghĩ của mình, "Đoạn ký ức đó đối với tôi mà nói, không thể nói là không quan trọng, trải qua đoạn trí nhớ đối với tôi mà nói có một người quan trọng!"

"Tôi không hiểu." An Bảo Bối lắc đầu, cúi đầu nhìn y tá cầm lấy tấm bông thấm nước sát trùng từng chút từng chút một chùi vết thương cho cô, vốn là cần phải cảm nhận sự đau đớn, nhưng cô lại không có một chút xú cảm giác, một chút cũng không cảm giác được.

Thì ra, khi tâm trí chết lặng đi, thì thân thể cũng không cảm giác được đau đớn.

"Nếu như đoạn ký ức kia không quan trọng, tôi cũng sẽ không liều mạng muốn nhớ lại, cũng sẽ không cả ngày lẫn đêm đều làm tôi mơ thấy tai nạn xe cộ hôm đó, vào đêm bão tuyết đó, nếu không phải tôi muốn tìm một người nào đó, tôi cũng sẽ không gặp đến như vậy, tôi cũng không biết tôi sốt ruột là vì thứ gì, chỉ biết là muốn tìm một người nào đó, mà người đó là người rất quan trọng trong cuộc sống của tôi."

Người quan trọng nhất?

An Bảo Bối rũ mắt, hai cánh tay tại đó xoa nắn qua lại.

Thì ra cũng có tồn tại người quan trọng đối với Vinh Ninh sao? Như vậy người kia rốt cuộc là người nào? Có thể có được một chỗ trong lòng Vinh Ninh thật đúng là đủ hạnh phúc a, rõ ràng trước kia, có rất nhiều người trong đó có cả mình, muốn đi vào trong lòng của Vinh Ninh, trở thành đầu trái tim của hắn, làm nhiều chuyện như vậy, ảo tưởng nhiều như vậy, vẫn không chiếm được sự thật lòng của Vinh Ninh, mà người kia lại có thể dễ dàng chiếm được vị trí quan trọng trong lòng Vinh Ninh, thật là một chuyện làm cho người ta hâm mộ a, ngay cả cô... Cũng không nhận được muốn gặp người ở đầu quả tim của Vinh Ninh, xem xem cô ấy đến cùng có hình dáng thế nào, là người có tính cách như thế nào, lại có thể làm cho Vinh Ninh dù đã mất trí nhớ, nhưng cũng không tiếc dùng bất cứ phương pháp gì cũng muốn tìm được cô ấy.

Cô vờn tay, có chút không biết phải làm gì mới tốt, chứng kiến vẻ mặt cùng lời nói của Vinh Ninh, cô dám khẳng định những lời hắn vừa nói với cô đều là thật lòng, người kia đối với hắn mà nói quả thật rất quan trọng, hắn cũng rất muốn tìm được cô ấy.

Nhưng phải làm sao bây giờ đây? Cô đối với chuyện của Vinh Ninh hoàn toàn không biết gì cả, bắt kể là bây giờ hay là trước kia, thứ cô biết rõ nhất chính là nhà của Vinh Ninh rất có tiền, cũng là tập đoàn lớn nhất thành phố A tập đoàn Đế Không, biết rõ hắn là viên ngọc sáng trong ngành thiết kế, biết hắn có cha mẹ, có một người em trai, những chuyện còn lại cô đều không biết, lúc ở cùng với hắn cũng chưa từng gặp qua người nhà hay bạn bè của hắn, phụ nữ bên cạnh hắn cô cũng chỉ gặp qua hai người mà thôi, nhưng mà hai kia người lại không quan trọng với Vinh Ninh như lời hắn nói.

Liên tính cô thừa nhận đã từng lui tới với Vinh Ninh, nhưng mà cô cũng không thể cho Vinh Ninh thông tin chính xác của "Người kia", vì Bảo Bối không muốn cho Vinh Ninh biết rõ sự tồn tại của cô, nên cô càng không thể ở trước mặt Vinh Ninh thừa nhận hai người có dạng quan hệ gì trong lúc đó.

Thấy An Bảo Bối trầm tư rất lâu, còn tưởng rằng cô hắn là nghĩ tới việc gì Vinh Ninh có chút kích động hỏi, "Như thế nào? Có phải hay không nghĩ tới việc gì? Cô trước kia đã gặp qua tôi phải không?"

An Bảo Bối ngẩng đầu nhìn gương mặt tràn đầy mong đợi của Vinh Ninh, cô biết rõ nói dối là không đúng, nhìn đến bộ dạng cô đơn của hắn, trong lòng

cũng sẽ khó chịu, nhưng mà vừa rồi cô tự hỏi lại không có lỗi gì, vì không muốn làm cho hấn thất vọng, cô vẫn lắc đầu nói, "Không phải vậy."

"Không... phải..." Vinh Ninh mới vừa rồi trong mắt còn thấy thần thái sáng láng, trong nháy mắt liền biến mất không thấy, vào lúc từ trong miệng phát ra hai chữ, bộ dáng cô đơn trên mặt càng thể hiện rõ hơn.

"Tiên sinh, tôi thật không có biện pháp giúp anh, anh muốn lí do thoái thác, tôi thừa nhận việc anh tìm kiếm ký ức làm tôi rất cảm động, nhưng mà tôi không thể nói dối, từ không có nói có, nói như vậy, lương tâm của tôi không chịu được, cũng sẽ có lỗi với anh."

Giọng nói An Bảo Bối chậm dần, không có loại phản nghịch của trước kia, cô hận người khác không được, liền muốn oán giận Vinh Ninh làm đủ chuyện đối với cô, nhưng mà người ở đầu quả tìm hấn không phải là cô, cô không thể trước nói những lời nói dối không giới hạn trước mặt hấn, khiến cho hấn tìm kiếm không có mục đích, đối với hấn như vậy không công bằng, rõ ràng bị mất đi ký ức quan trọng, tìm không được người mà hấn rất yêu, đối với hấn mà nói đã rất bi thảm rồi. Nếu cô còn cấm thêm một dao nữa, chuyện này so với gián tiếp muốn mạng hấn có gì khác nhau.

"Cám ơn." Vinh Ninh nhận nhặt phun ra hai chữ, cô đơn trong mắt chỉ trong chốc lát lại biến mất không thấy gì nữa, hai mắt mở to sáng long lanh hướng về phía cô chớp chớp, "Có lẽ là tôi đã tự mình đa tình, cũng quá tin tưởng giác quan thứ sáu của mình, cho nên đã liên tục quấy rầy cô từ hiện trường xe cộ đến giờ, thật sự là rất xin lỗi."

Phải không? Khóe miệng Vinh Ninh khẽ nhếch lên, ở trong mắt An Bảo Bối lại thấy nhiều thêm vài phần thất vọng.

"Ừm..." An Bảo Bối vuốt vuốt đầu, Vinh Ninh như vậy, tại sao khi nhìn thấy khuôn mặt Vinh Ninh như vậy, tim của cô lại đau như vậy chứ?

"Tiên sinh, anh cũng đừng quá để ý, nghĩ không ra cũng có thể tiếp tục, tìm không được người thì cứ tiếp tục tìm, dù sao anh đã tìm nhiều năm như vậy, thêm một thời gian cũng đâu có sao phải không? Tóm lại... Xin anh đừng từ bỏ!"

Miệng lưỡi của cô vô cùng vụng về, không hề biết nói dối, liền ngay cả lời an ủi người khác, cũng nói có chút không rõ ràng, cô không biết Vinh Ninh nghe có hiểu không, cô chỉ là muốn nói cho hấn biết đừng buông tay. Đừng buông tay mà phải tiếp tục đi tìm người kia, đó là đoạn ký ức quan trọng đối với hấn.

"Cám ơn." Vinh Ninh cười với cô, "Tôi sẽ nghe lời cô, cho đến lúc tìm thấy người kia tôi tuyệt đối sẽ không từ bỏ."

"Không cần cảm ơn." Chỉ cần nhìn gương mặt đó của Vinh Ninh, An Bảo Bối bất giác có cảm giác tội lỗi, lừa người khác là hành động không tốt đẹp gì, huống chi người này lại bị mất trí nhớ.

"Liên tục quấy rầy cô thật sự là ngại quá, nhưng mà trách nhiệm của vụ tai nạn xe cộ này chính là tôi, coi như cô không muốn tôi chịu trách nhiệm, tôi cũng sẽ chịu trách nhiệm với sức khỏe của cô, xin cô đừng từ chối nữa, cứ thoải mái tiếp nhận ý tốt của tôi đi."

"Nhưng mà..." Cô thật sự không có chuyện gì, hơn nữa chỉ là trầy da một chút mà thôi, nghỉ ngơi vài ngày cũng thì tốt rồi, cô vẫn như cũ có thể vui vẻ.

"Xin đừng từ chối ý tốt của tôi nữa, bởi vì sai sót của tôi mới làm cho cô bị thương, bởi vì giác quan thứ sáu không rõ ràng của tôi, nên mới tìm cô quấy rầy, nếu cô không cho tôi chịu trách nhiệm cho vụ tai nạn này, tôi..."

Tiếng nói của Vinh Ninh càng ngày càng nhỏ, cho đến khi ngừng nói, lời nói của hấn, gương mặt của hấn, đôi mắt hấn, đều toát ra vẻ áy náy, cô đã lừa hấn, nếu như còn từ chối ý tốt của hấn, trái tim vốn đang tổn thương ấy có thể sẽ lại bị tổn thương nặng hơn không?

"Vậy, được rồi." Suy nghĩ một chút, An Bảo Bối đã quyết định tiếp nhận, nếu như cô còn từ chối tiếp, như vậy chẳng phải giấu đầu lòi đuôi sao?

"Vậy là tốt rồi." Vinh Ninh khóe môi nhếch lên cười tươi, vẻ mặt khiến người khác không thể biết được hấn đang nghĩ gì, đáng tiếc An Bảo Bối lại nhìn không thấy, dù có thấy được cũng đoán không ra ý nghĩ trong đầu Vinh Ninh.

"Cô đúng thật là một người tốt, bởi vì sai sót của tôi mà làm cô bị thương, còn liên tục quấy rầy cô hỏi lung tung, cô không ghét tôi, còn khuyên nhủ tôi, cần phải tiếp tục để tìm ra người kia, người tốt như cô vậy ở trên thế giới này, thật sự là ít lại càng ít, không biết phải gọi cô là gì?"

"Tôi..." An Bảo Bối dừng một chút, thiếu chút nữa đem tên thật của mình nói cho hấn biết, "Cái kia, chúng ta chỉ là bè nước gặp nhau, tên gì cũng không quan trọng."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 17.8: Điều thứ hai tốt nhất không cần quen

Edit: Mẫu Tử Song Linh

Beta: Đào Sindy

"Tôi....." An Bảo Bối đang nói lập tức dừng lại, cô suy nghĩ nửa đêm tên thật của mình nói cho hắn biết rồi, "Chúng ta chỉ mới quen nhau, tên tuổi gì đó cũng đâu quan trọng."

"Cũng không thể nói như vậy được." Vinh Ninh sờ sờ mũi mình nói, "Bệnh viện tổng hợp với bệnh viện đa khoa cũng muốn biết tên thật của bệnh nhân."

"À, ra là như vậy." Nếu thật sự là như vậy thì khi đăng ký họ tên không phải xác nhận, "Trác Văn Đình."

"Trác Văn Đình?" Vinh Ninh ngoẹo cổ, dáng vẻ nghi ngờ nhìn cô, không phải lúc này ở chỗ hắn xảy ra tai nạn đã vạch trần lời nói dối của cô rồi sao, đã như vậy rồi mà hiện tại cô vẫn dùng tên giả để lừa anh?

"Thật sự là vậy mà." An Bảo Bối hốt hoảng giải thích, "Tên của tôi thật sự là Trác Văn Đình."

Cái tên Trác Văn Đình thật sự là do Trác Nhất Phong đặt cho cô, chỉ là do cô là nữ nên cái tên này không dùng được, nhưng cũng không có nghĩa là cô không dùng được cái tên này, ba chữ Trác Văn Đình này viết vào tài liệu cũng không sai.

Vì thế.... Cô không nói dối Vinh Ninh.

"Được rồi, Trác Văn Đình." Vinh Ninh nhìn y tá một chút, cô ta liền viết vài chữ lên tờ giấy.

"Chào cô Trác, bây giờ cho tôi xin tự giới thiệu về bản thân mình."

"A.... Được." An Bảo Bối nhìn gương mặt của Vinh Ninh, cô đã sớm biết hắn tên gì, nghe hắn nói tự giới thiệu cũng chỉ cảm thấy vô nghĩa.

"Tên tôi là Niếp Văn, hiện tại đang làm việc cho chính phủ, anh em có ba người thì tôi xếp thứ hai."

"Niếp.... Nhưng....." An Bảo Bối vẻ mặt không thể tin được nhìn hắn, hắn không phải Vinh Ninh sao? Vậy tại sao lại nói tên mình là Niếp Văn?

"Sao?" Vinh Ninh nở nụ cười nhìn cô, hỏi:"Nhưng cái gì vậy? Lẽ nào cô Trác đối với tôi có thắc mắc?"

"Tôi..... A..... Không..... Cái kia..... Không có gì đâu." Mặt An Bảo Bối đỏ bừng, ánh mắt đảo qua đảo lại, trong lòng rối loạn không hiểu chuyện gì đang xảy ra? Hắn không phải Vinh Ninh sao? Vậy thì tại sao lại gọi là Niếp Văn? Không phải lãnh đạo của tập đoàn Đề Không chỉ có một sao? Từ lúc nào Vinh Ninh biến thành Niếp Văn vậy hả?

Chẳng lẽ từ tám năm trước hắn đã lừa cô? Nhưng.....Thật sự có khả năng đó sao?! Cứ cho rằng cô hiểu hắn không hết, nhưng ít nhất cô cũng biết rõ họ tên thật của hắn, tập đoàn Tài chính Đề Không do hắn anh quản lý cô cũng đã từng thăm qua, chứng minh thư cũng ghi rõ ràng họ tên là Vinh Ninh, khi nhìn thấy hắn mọi người cũng chào một tiếng Vinh đại thiếu gia, vốn là cùng họ Niếp không có quan hệ.

Cuối cùng thì chuyện gì đang xảy ra? Không lẽ từ khi hắn gặp tai nạn đến bây giờ cô vẫn nhận nhầm người?

Trên thế giới này thật sự có hai người giống nhau như hai giọt nước? Thậm chí là cả giọng nói cũng giống?!

An Bảo Bối bị những lời thuận miệng của Vinh Ninh làm cho mơ hồ, đầu ong ong một mảng lớn, cô không hiểu, cũng không biết, người đàn ông ngồi trước mặt cô rốt cuộc không phải là Vinh Ninh mà cô biết, có lẽ.....

Khuôn mặt An Bảo Bối càng rồi rầm như vậy, nụ cười trên môi Vinh Ninh càng thâm thúy, đúng như hắn nghĩ, trời sinh cô không phải loại phụ nữ biết che giấu cảm xúc, trong lòng suy nghĩ cái gì đều hiện hết lên trên mặt, tuy cô ở trước mặt hắn ngang bướng không chịu thừa nhận nhưng vẻ mặt của cô cũng đã bán đứng chính mình rồi.

Hắn không muốn ép buộc người khác, có những lúc mềm mỏng so với mạnh bạo lại càng có hiệu quả hơn, vừa rồi nói với cô như vậy hắn cũng đã cảm nhận được cô với mình đã có cảm giác đối địch, lúc này đã chế nhạo cô như vậy, bây giờ dùng giọng nói dịu dàng nói chuyện với cô, giống như con thỏ đáng yêu vô hại vậy.

Cái tên Niếp Văn này đương nhiên là hắn bịa ra, thực sự người sở hữu cái tên này là anh hai Niếp Minh, thân phận cũng giống như hắn đã nói, khi hắn định nói tên thật của mình thì thấy cô không hứng thú, nhưng lúc hắn nói tên mình là Niếp Văn cùng với nghề nghiệp thì trong mắt cô xẹt qua tia hoang mang cùng nghi ngờ đã được hắn thu vào mắt.

Cô chắc chắn biết tên thật của hắn nhưng khi hắn nói tên của người khác ra, cô lại đang suy nghĩ tên Niếp Văn đó làm sao có thể là của hắn, rồi tâm trí cô càng hoảng loạn, ánh mắt cũng càng thêm mờ lung.

Qua các suy đoán trên, hắn kết luận cô nhất định biết hắn lúc trước là ai, nếu là như vậy thì vừa rồi lúc hai người nói chuyện, những lời nói của cô tất cả đều là dối trá.

Vinh Ninh đáng nhẽ nên tức giận, vì cô rõ ràng, rõ ràng biết hắn nhưng lại cố ý đóng kịch, nhưng hắn vẫn đè nén cảm xúc này xuống đáy lòng, hắn muốn biết rõ ràng cô là ai, mà khi bị người khác làm chuyện có lỗi với mình, cô không hận, cũng không oán giận hắn mà nhất định đến đây xem tình hình của hắn, cũng chính vì lời nói của người khác mà vô tình hoặc cố tình làm động tác cảm hoá, trong lòng hắn âm thầm xác nhận cô là người tốt.

Thực ra là cô là người tốt nhưng có lẽ bị hắn phản bội, bây giờ cô tìm hắn chắc là trả lại những gì hắn đã làm với cô.

"Đúng là cô gái không có chính kiến." Trong lòng Vinh Ninh âm thầm nhận xét.

Nếu cô dùng tên giả gạt hấn, hấn dùng tên của anh hai Niếp Minh dùng cũng sẽ không sai chứ?

Nhưng cô cũng nói đúng một câu, đã đợi cô tám năm rồi, hấn cũng không ngại lãng phí thêm một ít thời gian nữa, từ từ dùng ' lấy lời nói để chiếm cảm tình', từ quan hệ bạn bè tiến đến xa hơn, làm khoảng cách giữa hai người ngày càng gần.

"A, thật vậy sao?" Vinh Ninh trả lời, "Vậy thật sự cô không quen biết tôi."

"Đương nhiên...." An Bảo Bối lẩm bẩm nói . "Tôi làm sao có thể quen biết người làm việc cho chính phủ như anh chứ, cũng bởi vì tôi là người dân thường như bao người khác thôi..... Đứng trong đám đông thì sẽ không phân biệt được."

Ít khi thấy cô gái này tự ti về bản thân, Vinh Ninh vô thức buột miệng nói ra, "Không phải, tôi thấy cô Trác rất tốt, nếu như cô ở trong đám đông, không ai thấy được thì tôi cũng sẽ thấy được cô."

Nếu không tại sao giữa chốn đông người, ngay cái nhìn đầu tiên hấn lại cảm thấy mình đã cùng cô quen biết? Cảm giác đó rất chân thật, tuyệt đối không phải giả dối.....

Mặt An Bảo Bối đã đỏ nay lại càng đỏ hơn, ngẩng đầu rồi nhìn hấn, hấn thật sự quá giống Vinh Ninh, từ khuôn mặt, giọng nói, đến cả phong cách nói chuyện cũng giống y như đúc, nhưng hấn lại không phải?

Không được không được!

An Bảo Bối lập tức ngừng nhìn hấn, hấn không phải Vinh Ninh, nhưng hấn lại có khuôn mặt giống hệt Vinh Ninh, cô sợ nếu nhìn tiếp sẽ đối xử với hấn giống như Vinh Ninh mất.

"Căn bản là vết thương của cô Trác đã được băng bó cẩn thận, mời cô theo tôi đi làm kiểm tra về thân thể một chút." Y tá gấp lại bệnh án, dịu dàng nói.

"Sau đó phải làm gì?" Vinh Ninh hỏi.

"Hình như xương của cô Trác có vấn đề, bây giờ tôi muốn đem cô ấy đi chụp X quang." Y tá nói rồi đẩy chiếc xe lăn đến bên giường bệnh, "Cô Trác, mời ngồi, tôi sẽ đẩy cô đến chỗ chụp X quang."

An Bảo Bối nở nụ cười mỉa mai, cơ thể của cô người biết rõ nhất là cô, thật sự không sao nhưng mấy người này còn muốn kiểm tra, đã từng trải qua sự việc này ở trong bệnh viện nên An Bảo Bối rất rõ ràng, cái việc gọi là kiểm tra này chính là muốn lấy thêm tiền của bệnh nhân, ít nhất cũng phải vài trăm đồng, cô cũng ở đây đã tám năm rồi, tiền viện phí chắc cũng tầm hai ba ngàn đồng.

Thân thể cô hoàn toàn bình thường, nhưng vì làm cái kiểm tra kia mà tốn mất bao nhiêu tiền, cô thực cảm thấy áy náy.

"Tôi nghĩ tôi không phải làm kiểm tra đâu." Số tiền kia cô còn có thể mua được rất nhiều đồ ăn vặt.

Y tá có chút khó xử, bên đề kiểm tra cũng đã liên hệ xong, bệnh nhân này lại không đi.

"Không sao, tiền viện phí của cô tôi sẽ trả, cô nhất định phải làm kiểm tra." Vinh Ninh như đọc được ý nghĩ của An Bảo Bối lên tiếng.

"Nhưng...."

"Ha ha....." Vinh Ninh nở nụ cười dịu dàng, đẹp đến chói mắt, "Cô Trác muốn tôi ôm đi sao?"

Ôm cô? Ôm cô vào trong lòng hấn? An Bảo Bối hốt hoảng lắc đầu, "Không cần phiền anh, tôi có thể tự đi!"

Cô không muốn tiếp xúc thân thể với người đàn ông này, vốn cho rằng hấn là Vinh Ninh, để cho hấn ôm như trước kia cũng không có vấn đề gì, chuyện đã xảy ra nhiều năm rồi nhưng bây giờ nhớ lại cô vẫn động lòng, nhưng đã biết hấn không phải Vinh Ninh nên cô không muốn tiếp xúc thân thể với hấn quá nhiều.

An Bảo Bối nâng người dậy, hai tay chống lên giường, hai chân từ từ bước xuống, động tác cẩn thận từng li từng tí, ngồi lên xe lăn, bồng một đôi tay to lớn cầm lấy tay đẩy, cô ngược đầu lên nhìn thì thấy gương mặt dịu dàng đang cười tươi của hấn.

"Tôi đẩy cô đi."

An Bảo Bối lập tức cúi đầu nhìn chằm chằm đôi tay của mình, tâm trí không ngừng suy nghĩ, hấn thật sự không phải Vinh Ninh sao? Nếu vậy thì tại sao hấn lại cho cô cảm giác giống như Vinh Ninh?

Dù muốn biết nhưng cô không thể hỏi hấn được, hỏi hấn cũng đồng nghĩa với việc cô tự vạch trần lời nói dối của mình, khi hấn nói mình là Vinh Ninh.... lúc đó cô nên làm gì mới phải? Lần đầu tiên cô vì tình cảm mà làm đầu óc mình rối loạn như thế, cô chán nản bỏ tay xuống, vì sao cô ngốc đến vậy? Chuyện gì đang xảy ra cô cũng không biết.

"Cô làm sao vậy?" Lời nói của hấn từ đỉnh đầu truyền đến, làm cô hoảng sợ, trong lòng dâng lên vài gợn sóng, "Không sao, chỉ là vừa rồi cảm thấy hơi choáng váng."

"Ra là vậy, vậy thì CT não nhất định phải chụp, nếu não bị chấn động thì nguy rồi, sẽ có hại đối với cơ thể, sau này đừng tự đánh vào đầu, nếu thấy choáng váng thì dựa vào ghế."

"A.... Biết rồi." An Bảo Bối trầm giọng nói, cô không cần biết hấn có che giấu tên thật của mình hay không, điều này cùng cô không liên quan, nhưng việc này lại gián tiếp nói cho cô biết hấn đã biết cô dùng tên giả gạt hấn, cả hai người dùng tên giả gạt nhau, làm sao lần thứ hai bên nhau đây? Đã như vậy rồi thì không cần tiếp tục mối quan hệ này nữa, giữ bình tĩnh để ổn định lại cảm xúc, lúc hoảng hốt cô rất dễ lộ ra sơ sót.

Hai người đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, không biết tới trước cửa phòng X quang lúc nào, ý tá đón nhận chiếc xe lăn rồi nói, "Tiên sinh, để tôi đưa vị tiểu thư này vào trong là được rồi, ngài đứng ở ngoài chờ đi."

"Được."

Đến khi được y tá đẩy vào bên trong phòng chụp X quang An Bảo Bối mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng hấn cũng đã ra khỏi tầm mắt mình.

"Cô Trác, dừng lại ở chỗ này là được rồi."

"A...." An Bảo Bối từ từ đứng lên, hỏi lại cô y tá một câu, "Chụp X quang cần bao nhiêu tiền vậy?"

"Bởi vì cô Trác muốn chụp toàn thân nên phí có lẽ sẽ cao hơn bình thường, có lẽ là tám năm, sáu trăm đồng."

"Năm--- --- ----" Năm, sáu trăm đồng?! An Bảo Bối mở to mắt kinh ngạc, từ khi nào giá lại tăng nhanh như vậy?

"Tôi có thể không làm hay không?"

"A? Cái này...." Đã đến chỗ này rồi nhưng lại nói là không làm?

"Nhưng vị tiên sinh kia...." Y tá lấy tay chỉ ra ngoài cửa, An Bảo Bối cười xấu hổ rồi nói, "Xin lỗi, tôi đi ra ngoài một chút được chứ?"

"Cô Trác...." Y tá còn chưa kịp nói hết câu, An Bảo Bối đã mở cửa chạy ra ngoài, nhìn ngó xung quanh, tất nhiên là hấn không có ở đây, cô nghi ngờ một chút, có lẽ hấn đi đến nơi khác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 17.9: Điều hai tốt nhất không quen biết

Edit: Mẫu Tử Song Linh

Beta: Đào SinDy

Không đợi y tá nói hết câu, An Bảo Bối đã mở cửa xông ra ngoài, nhìn ngó xung quanh một chút, cô không nhìn thấy bóng dáng người đàn ông kia, suy diễn một chút, có lẽ là hấn đã đi nơi khác rồi.

Y tá vẫn ở trong phòng nhưng người đàn ông có bộ dáng giống Vinh Ninh lại không thấy đâu. Mắt An Bảo Bối đảo nhìn xung quanh, bây giờ không trốn thì lúc nào trốn?

Liếc nhìn xung quanh để nhận biết đường lối, cầu thang lên trên tầng là ở bên trái, cô rón rén bước về bên trái, cuối cùng cũng an toàn tìm được lối ra, trên cửa thủy tinh hiện lên bóng dáng Vinh Ninh đang nghe điện thoại.

Lúc ở trước cửa lại không thấy hấn, hoá ra là hấn chạy ra đây nghe điện thoại.

Tuy cô biết nghe trộm người khác khi họ đang nghe điện thoại là không đúng nhưng vẫn là lòng hiếu kỳ của con người chiến thắng, hơi hé cửa ra một chút, giọng nói mang theo chút phiền toái của hấn truyền đến.

"Phải, em đang có việc bận, không thể đi được!" Vinh Ninh chán nản nói, hấn hoàn toàn quên mất lần này đi ra ngoài là vì mục đích gì, cũng quên luôn việc 2 cô bạn gái cũ đang ở quán cà phê chờ hấn tới.

"Vậy Vinh đại thiếu gia, cuối cùng là em gặp chuyện gì vậy?" Niếp Minh cố hết sức để khiến cho giọng nói mình hiền lành.

Đùa gì kì vậy! Anh có ý tốt muốn giúp Vinh Ninh, cố ý hẹn mấy cô bạn gái cũ của hấn ra, hy vọng hấn có thể tìm được ký ức ngày trước, ai ngờ hấn lại

la cả không đến, hại hấn bị hai cô gái kia oán giận, không những thế lại còn bị con của Vĩnh Ninh làm phiền!

Niep Minh liếc mắt nhìn Cục Cung đang ngồi một bên yên lặng chơi máy bay, đứa bé đang ngồi gần cửa sổ cúi đầu nhìn phong cảnh là Niep Tinh, con cả của hấn là Cảnh Thất, nó cũng không thua kém cha mình về độ phong lưu, mặc dù khuôn mặt không giống như anh, mà khuôn mặt đó lại giống y đúc mẹ, chỉ cần Cảnh Thất nhìn thấy cô gái xinh đẹp nào là liền chạy tới làm quen, mặc dù nó cũng đã nói với Cục Cung lời sến súa đến buồn nôn nhưng Cục Cung vẫn không hề động tâm, còn anh thì đã bị lời nói kia làm cho toàn thân nổi da gà!

“Tóm lại... Là em có việc quan trọng, anh cố gắng kéo dài thời gian đi, nói em đang trên đường đến thì có việc đột xuất, không đến được, bảo bọn họ chờ được thì chờ, không chờ được thì rút đi.”

“Vĩnh Ninh...” Niep Minh cố gắng hạ giọng mình thấp nhất có thể để không gào lên với hấn, “Em nhớ rõ cho anh! Hai cô gái này đối với anh không liên quan, mà họ chính là có quan hệ với em, là bạn gái cũ của em đó, do you know?”

“Yes, I do!”

“Anh không có nói đùa, I do cái đầu em!” Niep Minh chịu không nổi cuối cùng cũng bùng nổ, hét ầm lên vào điện thoại, làm ba đứa nhóc kia nhìn về phía anh. Niep Minh dùng mọi động tác, ho khan vài tiếng rồi ngồi ngay ngắn trên ghế.

“Ừm?” Cục Cung vẫn đang phi máy bay, lại nhìn Niep Minh một lần nữa, lần đầu tiên thấy anh tức giận đến như vậy, thật sự bộ dáng này rất hiếm a.

“Đây đâu là gì, lúc cha ở trước mặt mẹ hét còn to hơn.”

Như đọc được suy nghĩ của Cục Cung, Cảnh Thất mở miệng nói, Cục Cung nhìn Cảnh Thất, như là hiểu ra vì sao chứng kiến Niep Minh gầm thét như thế mà hai anh em sinh đôi nhà họ lại không có phản ứng gì, cô cũng đã nghe Ngón Thần nói qua, họ là cặp song sinh khác trứng được di truyền khuôn mặt riêng biệt từ cha hoặc mẹ, ngay cả tính cách cũng thế, Niep Tinh được di truyền từ Niep Minh, khi cha con họ im lặng thì khuôn mặt cực kỳ giống nhau, còn Cảnh Thất lại được di truyền tính cách của mẹ, tính cách...

Phóng khoáng hào sảng, mà nhìn mặt Cảnh Thất lại chẳng thấy có chút hào sảng nào, đáng nhẽ ra anh em hai người họ phải đối tính cách cho nhau mới đúng.

“Cục Cung...”

“Hả?”

“Anh vừa mới phát hiện...” Cảnh Thất mở miệng nói, nhìn về phía Cục Cung, “Cục Cung càng nhìn càng đáng yêu, làm cho anh nhìn mà ngọt ngào trong lòng.”

“...” Khoé miệng Cục Cung co giật, trong lòng thực sự khâm phục cái miệng của Cảnh Thất, hình như mỗi lần cậu nói đều không giống nhau nhưng sao vẫn có cụm từ ngọt ngào trong lòng? Cậu ngọt nhiều như vậy cũng không sợ chết vì ngọt sao?

Ngón tay cũng run run theo, Cục Cung nghĩ hay là coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra đi, vừa mới cúi đầu xuống, đã thấy mình thua, khoé miệng co giật lợi hại, cô chơi trò này cũng đã mười một lần rồi nhưng đây là lần đầu tiên chưa xuất phát đã chết rồi...

“Cục Cung thật lợi hại, không nhìn màn hình máy tính cũng có thể chơi được như vậy, anh thì lại không thể, nhưng anh giỏi nhất là cái tiến ô tô, đúng rồi! Sau này anh dùng tiền tiết kiệm vài năm mua xe Ferrari màu đỏ đời mới, đợi anh lớn lên đến khi có thể lái xe, lúc đó sẽ đưa Cục Cung đi chơi, được chứ?”

“Cảnh Thất việc này...”

“Phải rồi! Cục Cung biết ước mơ lớn nhất của anh là gì không? Chính là làm một tay đua xe! Có thể được dùng chiếc xe thể thao hiện đại nhất để thi đấu! Thực sự việc làm một tay đua anh cũng chỉ có chút hứng thú thôi.” Cảnh Thất lúng túng đến nỗi khuôn mặt cũng đỏ lên, “Em không biết con trai đua xe rất đẹp trai sao? Đến lúc anh đua nhất định sẽ làm không ít cô gái sùng bái!”

“Sai rồi.” Cục Cung lắc đầu, “Ngoại trừ việc em có chút hứng thú với xe đua, tán gái cũng là sở thích của em đấy.”

“Ừm, Cục Cung sao em có thể nói như vậy chứ?” Cảnh Thất chu chu miệng nói, biểu cảm trên khuôn mặt cũng thay đổi, “Việc đó là thú vui của anh mà.”

“Có cái gì khác nhau sao?”

“Ừm, Cục Cung...”

“Làm ơn đừng nói nữa! Em đang làm phiền chị chơi đó!”

“Hu hu, Cục Cung, em chán ghét anh sao?”

“Không phải...” Là bé vừa bắt đầu chơi đã không thèm nhìn Cảnh Thất!

“Em không quan tâm nhưng anh nguyện sẽ bảo vệ em cả đời, vĩnh viễn không rời!”

Bé cần sao?!

Cục Cưng cúi đầu, tập trung tinh thần vào trò chơi, hoàn toàn coi Cảnh Thất như không khí.

“Cục Cưng... Em thật đáng yêu mà...”

Đổi mặt với Cảnh Thất, lần đầu tiên Cục Cưng có cảm giác mình rất thất bại, tập đoàn Đế Không toàn người cực phẩm, quan sát con của họ, quả nhiên.....

Quả nhiên cực kỳ khác người!

Niép Minh thờ dài nhìn 2 đứa nhóc nghịch ngợm, nhà mình có hai đứa song sinh... Một đứa quá yên tĩnh, còn đứa kia thì lại vô cùng ầm ĩ, làm cho anh có cảm giác cực kỳ không hiểu... Day day mi tâm, từ nãy đến giờ Vinh Ninh không nói gì, chẳng lẽ cúp điện thoại rồi?

Màn hình điện thoại vẫn hiện đang thực hiện cuộc trò chuyện, “Này?”

“Nhóc con đó, nhóc tiểu quỷ đó có phải là con gái em không hả?!” Niép Minh vừa mới nói được một chữ, Vinh Ninh bên kia điện thoại đang gào thét, làm cho màng nhĩ Niép Minh suýt thủng.

“Em nói cho anh biết! Con trai anh dám dụ dỗ con gái của em! Con gái em trong sáng như thế, đáng yêu như thế, như thế...”

Niép Minh không thốt ra được từ nào, hai mắt vừa đờ đẫn nhìn về phía đối diện, vừa nghe Vinh Ninh khen ngợi Cục Cưng, nhìn về phía con bé, làm ơn đi, sao anh nghe Vinh Ninh nói về Cục Cưng mà giống như đang nói về tiền nữ vậy?

Quả nhiên là làm cha mẹ luôn nghĩ con mình tốt nhất.

“Anh biết rồi biết rồi.” Niép Minh tùy tiện nói qua loa vài câu rồi lại nói về chuyện chính, “Rốt cuộc có việc gì mà em lại không thể đến đây được? Em không biết đề hện họ tới đây khó khăn thế nào đâu, anh đã mất bao công sức đấy!”

Vinh Ninh ổn định thân hình, hần suýt chút nữa đã quên mất chuyện chính, “Bây giờ em đang ở bệnh viện nên không thể đến được.”

“Bệnh viện? Chẳng lẽ em lại xảy ra tai nạn xe cộ?”

“Có lẽ không khác biệt lắm.” Vinh Ninh băng quơ trả lời một câu, người bên kia điện thoại im lặng một lát, sau đó Niép Minh mới nói tiếp, “Vinh Ninh, dạo gần đây em không tập trung, công tác có vấn đề, cũng không thể lái xe, để anh nói với anh cả một tiếng cho em nghỉ ngơi.”

“Không cần thiết.” Hần chưa yếu đến mức độ này, “Phải rồi, em muốn nhờ anh tra thông tin của một người.”

“Người? Người nào?”

“Trác Văn Đình?”

“Trác Văn Đình?” Người này là người nào?

Cục Cưng cúi đầu nghĩ việc này không liên quan đến mình thì sẽ không quan tâm, ai ngờ nghe đến tên Trác Văn Đình thì lại ngẩng đầu lên.

“Có chuyện gì sao?” Cảnh Thất hỏi.

“Không sao đâu.” Cục Cưng lại cúi đầu, bộ dáng không quan tâm nói, “Đúng là một cái tên thô tục.”

“Thô tục?” Cảnh Thất nghiêng nghiêng đầu, không hiểu cái tên kia có chỗ nào thô tục.

Cục Cưng cắn môi, lại tiếp tục chú tâm vào trò chơi, nếu cô đoán không sai, người tên Trác Văn Đình đó chính là mẹ cô, xem ra An Bảo Bối không những quay về từ nước Pháp, mà còn gặp mặt Vinh Ninh ở thành phố A này, vận mệnh thật biết trời đùa con người mà.

Kế hoạch có biến, đã đến lúc cần phải rời đi rồi.

Đáng giận!

Màn hình máy tính bị Cục Cưng trút giận, cô còn chưa chơi đã, mẹ đã quay trở lại gặp mặt Vinh Ninh, cậu ở bên kia chắc cũng đã giấu giếm 1 thời gian dài rồi, cô cũng có thể chọn thời điểm mà trốn đi mới đúng!

Vinh Ninh nói chậm rãi vào điện thoại, “Ừm, có lẽ tên này là giả nhưng em vẫn muốn anh điều tra hộ.”

“Trác Văn Đình đó, em ở chỗ nào trên ghẹo cô ta?”

“Cái gì là trêu ghẹo?” Vinh Ninh có chút tức giận, “Em đã khác xưa rồi có được không?”

Vinh Ninh nhìn đồng hồ, cũng đã khá lâu rồi, chắc cô gái kia chiếu X-quang cũng đã xong.

“Tóm lại là anh phải giúp em điều tra về cái tên kia.” Thế giới luôn cho mọi người cơ hội thứ 2, hẳn nghĩ bọn họ tình cờ gặp nhau như vậy, coi như à có duyên đi, dù cô có chạy đến chân trời góc biển hẳn cũng nhất định sẽ tìm được cô.

“Anh biết rồi, anh giúp em, cô ta khoảng bao nhiêu tuổi?”

“Tầm khoảng 20 đến 30.”

“Khoảng tuổi này cũng lớn quá đi.”

“Em không thể đoán được chính xác số tuổi của cô ấy được, dù bộ dáng rất trẻ nhưng em lại thấy tính cách cô ấy như đã qua tuổi hai mươi vậy, cho nên tuổi em cũng không thể đoán được rõ ràng.”

“Ừm.” Niếp Minh đổi điện thoại sang tai bên kia, “Anh nghĩ hai người có quan hệ, nếu cô ấy muốn nói thì em đã không tìm đến anh.”

“Em cũng không rõ lắm.”

“...”

“Niếp Minh, nếu là anh thì anh sẽ tin tưởng cảm giác này không? Em vừa nhìn cô ấy đã có cảm giác dường như đã quen nhau, chỉ cần nghe cô ấy nói 1 câu là đã biết lúc trước có quan hệ mật thiết.”

“Anh biết.” Niếp Minh cười cười, tuy rằng Vinh Ninh mất trí nhớ nhưng cảm giác vẫn tồn tại, nếu xét theo cảm giác của Vinh Ninh thì có lẽ cô gái này có quan hệ với hắn, trí óc cũng có chút dư ảnh, nhưng mà...

Niếp Minh nhìn bức ảnh đặt trên bàn làm việc của mình, bức ảnh chụp gia đình bốn người hạnh phúc của anh, “Nếu đã tin tưởng thì làm đi...”

“Vậy làm phiền anh rồi, em cúp máy đây!” Niếp Minh còn chưa nói hết câu, Vinh Ninh đã cúp điện thoại, Niếp Minh nhìn di động mà ngẩn người, rõ ràng anh nói chưa xong mà, Vinh Ninh dám cúp điện thoại của anh?!

Phân vân cả ngày, cuối cùng Niếp Minh vẫn mở máy tính, mở ra dữ liệu liên quan đến người thân của Vinh Ninh, tuyệt đối không chấp nhận với hắn!

Vinh Ninh cúp điện thoại là vì vừa nghe giọng điệu của Niếp Minh, hắn đã biết Niếp Minh nhất định sẽ nói về tình sử của hai vợ chồng nhà họ, hắn vẫn một mình cô đơn, tìm mẹ của Cục Cung đến sắp đàn độn rồi, thực sự rất khó chịu, sao hắn có đủ kiên nhẫn để nghe Niếp Minh nói những lời vô nghĩa về những gì hắn đã làm?

An Bảo Bối kẻ sát lưng vào vách tường, thậm chí cả thở cũng không dám thở mạnh, mãi đến khi bóng dáng Vinh Ninh biến mất cô mới dám rón rén mở cửa xuống tầng, lặng lẽ đi vào, nhẹ nhàng đóng cửa lại, mọi việc được làm rất nhẹ nhàng, cẩn thận, vì phải làm như thế nên An Bảo Bối nín thở, đến khi cô đóng cửa lại mới chạy nhanh như ma đuổi.

Dù vết thương trên đùi rất đau nhưng cô không quan tâm, vẫn chạy băng băng về phía trước.

Lúc này người đàn ông kia nghe điện thoại, nội dung mà bọn họ nói cô nghe không sót một chữ, hắn kêu đối phương là Niếp Minh, nếu cô nhớ không nhầm thì Niếp Minh kia chính là nhị đương gia của tập đoàn Đế Không, trong gia đình thì đứng thứ ba – Niếp Vân... Niếp Minh, tên cũng chỉ thua kém 1 chữ, đứng thứ hai trong gia đình, tất cả đều khiến mọi người tin rằng hắn chính là Niếp Vân.

Vậy tại sao lại có một người có khuôn mặt giống y như đúc với Vinh Ninh? Thật sự rất kì quặc, người kia còn đã có vợ?

Cuối cùng người đàn ông kia là ai? Là Niếp Vân hay là Vinh Ninh? Hiện tại cô càng nghĩ càng thấy mơ hồ, cảm giác như đại não mình muốn nổ tung, không để ý đến cái gì, chỉ muốn chạy trốn.

Không cần biết hắn là ai, nhưng trực giác mách bảo, cô tuyệt đối không nên cùng người đàn ông này tiếp xúc!

Vinh Ninh đứng trước cánh cửa, đã lâu như vậy rồi, sao cô gái kia vẫn chưa ra ngoài? Hẳn phải ngồi ở ghế đối diện cửa để chờ, vừa nhìn đồng hồ vừa chờ cô gái kia ra.

Sau một lúc lâu, cuối cùng y tá cũng từ bên trong đi ra, Vinh Ninh đứng lên, ngó vào bên trong, “Vị tiểu thư kia đâu rồi?”

“Hà?” Y tá kinh ngạc kêu lên, “Tiên sinh, không phải Trác tiểu thư đến tìm ngài sao?”

“Tìm tôi?”

“Phải rồi, cô ấy hỏi tôi muốn chụp X-quang thì tốn bao nhiêu tiền, sau đó tôi nói giá cả ra, rồi cô ấy đi ra ngoài, tôi tưởng là đi tìm ngài nên cũng không

quan tâm, nhưng đã lâu như vậy rồi, tôi tới xem thì chỉ thấy có ngài, Trắc tiểu thư lại không thấy đâu.”

Biến mất? Hắn vừa mới đi một lúc mà cô đã dám trốn hắn?

Đáng chết!

Vinh Ninh trầm mặc một tiếng, cô ấy ngốc như vậy, không ngờ còn dám trốn hắn? Như vậy có thể khẳng định cô ấy có quan hệ với mình, bằng không tại sao cô ấy lại bỏ trốn?

“Tiên sinh... Tiên sinh?”

“Hả?” Vinh Ninh bộ dáng không kiên nhẫn ngẩng đầu, “Có chuyện gì?”

“Nếu như vị tiểu thư kia đã đi, không phải ngài nên trả tiền viện phí sao?”

Khuôn mặt Vinh Ninh tối sầm, xoay người lại, tay phải đưa ra rồi đập một cái thật mạnh trên tường

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương 18.1 Gặp nhau, gặp lại, đối địch

Vinh Ninh đen mặt, xoay người lại, tay phải vọt một quyền hướng trên tường.

Có bản lĩnh chạy, thì hắn có bản lĩnh truy đuổi! Người phụ nữ kia tốt nhất học được kỹ năng biến mất không để lại tăm hơi, nếu không thì coi như đào ba tấc đất, hắn nhất định sẽ khiến cô từ trong kẽ đất cũng phải chui ra!

An Bảo Bối ngơ ngác lên xe bus, Trên phản bưng, vẫn còn dính nước dưa hấu, hành khách trên xe nhìn cô một mặt quái dị, An Bảo Bối không thể làm gì hơn khác là cúi đầu giao tiền xong đến ghế ngồi xuống, bên ngoài thời tiết vẫn nóng bức như trước, mở cửa sổ ra, cảnh sắc bên ngoài xe bus mang theo luồng khí nóng.

Sau khi lên xe bus, lòng bất an cuối cùng cũng ổn định, cô thờ hờn hển, nhưng lại không biết rốt cuộc là hoảng sợ việc gì.

Không hiểu sao xuống xe, lại ngăn người đứng nhìn không khí nhộn nhịp hai bên đường, một lúc sau mới đột nhiên nhớ ra, cô cơ bản không biết nên ngồi xe gì để về nhà.

Thành phố A thay đổi cực nhanh, đã từng là thành phố chỉ có một con đường, mấy năm này lại là đột nhiên phát triển mạnh, khắp nơi đều là nhà cao tầng, trạm xe buýt cũng thay đổi không ít. Nếu không phải đứng ở chỗ này, cô sẽ không phát hiện nơi đây đã thay đổi nhanh như vậy, hại cô không phân biệt được đông tây nam bắc.

Từ trong túi áo móc tiền ra, ước chừng năm tờ tiền, cộng lại mới chỉ có năm nhân dân tệ.

An Bảo Bối suy sụp hết than lại thở, số tiền này thuê xe cũng không đủ, nhìn qua biển hiệu của trạm xe buýt, trên mặt chỉ rõ địa điểm trạm đến, cô nhìn đến hoa mắt chóng mặt, An Bảo Bối gãi gãi đầu, cảm thấy trước mắt đều là những ngôi sao nhỏ đang bay, đến cùng cô vẫn phải đi chiếc xe đó, lại cần phải chuyển vài xe mới có thể đến chỗ cô muốn đi?

Nhìn xung quanh, không có một bóng người, ngay cả người để hỏi đường cũng không có.

An Bảo Bối ngồi ở trên mặt ghế trạm xe buýt, tinh thần uể oải nghĩ, nếu như ngày hôm qua cô chịu nhận điện thoại di động Trắc Văn Dương thì tốt rồi, bây giờ cũng không tới nông nỗi này, ngay cả thứ có thể liên lạc với người khác cũng không có.

Giống như một con cừu con lạc đường, An Bảo Bối hứng lấy ánh mặt trời nóng bỏng xa lạ quen thuộc của thành phố âm thầm sâu nảo.

Bên tai truyền đến tiếng kèn xe hơi, An Bảo Bối vẫn như cũ không có tinh thần nhìn qua đó, dù sao kết quả cũng giống nhau thôi, cô không có bạn ở thành phố A, nói với Trắc Nhất Phong tự mình nhất định sẽ trở lại ngọn núi lúc xế chiều, ai lại mở xe rồi cùng cô ăn còi vậy?

Tô Nhất Dạ bỏ kính râm xuống, rõ ràng thấy cô gái với vẻ mặt chán nản đang ngồi đằng kia chính là An Bảo Bối.

Giọng nói mang theo vài phần bất đắc dĩ, nói lớn về phía cô, “Có phải An tiểu thư đó không?”

An tiểu thư, An tiểu thư, cái gì mà tiểu thư, cô đâu phải, có tiểu thư nào mà trên người chỉ có 5 đồng, bị lạc đường, còn không biết trạm xe công cộng ở

đầu, muốn đi taxi thì lại không đủ tiền, đó thực sự là tiểu thư sao?

Cứ cho cô là tiểu thư đi nhưng có vị tiểu thư nào lại nhếch nhác hơn cô không? Trên váy dính đầy nước dưa hấu khó tẩy, cô muốn ném chiếc váy này đi nhưng nghĩ như vậy lại càng làm cô khó chịu hơn, dù sao cũng mua nó ở nước Pháp, bây giờ cô đang ở Trung Quốc, giá trị sẽ cao hơn, bây giờ ném đi thực sự rất đáng tiếc.

Giản Dị còn đang dồn hết tâm trí vào việc suy nghĩ tình hình ở đây, hoàn toàn không để ý đến lời nói của Tô Nhất Dạ, đơn giản cho rằng cô ấy nhận nhầm người, “Có phải em nhầm người rồi hay không?” Giản Dị vuốt tóc cô hỏi.

“Làm sao em có thể nhận nhầm người được chứ? Em chính là gặp qua người nổi tiếng sẽ không bao giờ quên.”

Lại nữa lại nữa rồi...

Về mặt Giản Dị có chút bất đắc dĩ, việc vợ anh không bao giờ nhận nhầm người có thể coi là chưa bao giờ sai, ai mà dám nghi ngờ việc đó, chắc chắn cô ấy sẽ liều mạng chứng minh cho mà xem.

Thụy Thụy ngồi ở ghế sau, cũng giống như mẹ mình cho rằng đó nhất định là An Bảo Bối, Thụy Thụy kéo kính cửa xe xuống, thò đầu ra gọi An Bảo Bối, “Mẹ nuôi!”

Mẹ nuôi cái gì chứ, cô đâu có con nuôi đâu?

An Bảo Bối thờ dài, Thụy Thụy bĩu môi tiếp tục kêu to, “Mẹ nuôi! Là con, là Thụy Thụy, con đã nói chuyện với người trên máy bay đó!”

Máy bay?

An Bảo Bối đột nhiên thông suốt ngẩng đầu, chiếc xe Bentley màu đen bốn chỗ, trong đó đã có ba người ngồi, cô nhận ra ba người đó, là gia đình ở trên máy bay, Dập Dập ngồi ở phía sau, bộ dáng thật giống bé trai ngoan ngoãn, còn đang đeo cái tay nghe gì đó, có lẽ là đang nghe nhạc.

Dập Dập bỏ tai nghe xuống, đôi mắt vô thần nhìn lướt qua An Bảo Bối rồi lại đeo tai nghe lên, nhắm hai mắt lại, bộ dáng không quan tâm đến gì cả.

“Ừm, Thụy Thụy, Tô tiểu thư, Giản tiên sinh?” An Bảo Bối đứng lên, từ từ đi đến chỗ chiếc Bentley đang đỗ.

“Thế giới này thật nhỏ, không ngờ có thể gặp cô ở đây!” Tô Nhất Dạ tươi cười nhìn An Bảo Bối, sau đó trừng Giản Dị một cái, như là đang nói, anh thấy chưa, em nhất định không nhận sai người mà!

Giản Dị cười với An Bảo Bối một cái, nói, “Thực sự là rất trùng hợp, An tiểu thư.”

“Vợ quản chặt.” Dập Dập vẫn nhắm mắt như cũ, không mặn không nhạt nói một câu, Thụy Thụy che miệng cười trộm, còn nụ cười trên khuôn mặt Giản Dị trở nên cứng ngắc, con lớn của anh đúng là không để cho cha nó một phần mặt mũi nào, việc vợ quản nghiêm này cũng không thể tùy tiện nói cho người ngoài.

An Bảo Bối nhẹ nhàng cười, hoá ra là một nhà bốn người, nhìn vào có thể cho người khác thấy gia đình này hạnh phúc bao nhiêu.

“Đúng rồi, An tiểu thư, tại sao cô lại ở đây?” Tô Nhất Dạ chậm chậm nhìn xuống bên dưới, điểm đích chính là vệt nước dưa hấu kia.

An Bảo Bối có chút mất tự nhiên, cô đúng là không thể che được vết bẩn kia, “Tòì...” Xấu hổ mở miệng nói, “Tôi lạc đường rồi.” Cô cười khổ nhìn gia đình bọn họ, cô lớn như vậy rồi mà vẫn có thể lạc đường, thực sự là rất buồn cười đi?

“Ha ha...” Tô Nhất Dạ che miệng cười trộm, “An tiểu thư thực sự rất đáng yêu, rất giống với Niếp Tĩnh.”

“Niếp Tĩnh?” Đó là ai vậy? Vì sao chỉ trong ngày hôm nay mà cô đã được nghe tên nhiều người họ Niếp vậy?

“À... Đó là con trai của bạn tôi, thằng bé đúng là háo sắc, cả ngày chỉ đi theo anh trai sinh đôi của mình, tuy nhiên thằng nhóc đó cũng có lúc rất thú vị, nếu có cơ hội nhất định sẽ cho cô gặp mặt.”

“Ừm... Được rồi.”

“Phải rồi, nếu An tiểu thư không ngại thì để chúng tôi đưa về nhà đi?” Tô Nhất Dạ nhìn xung quanh, “Nơi này vừa xa vừa ít phương tiện, mà cô lại không biết đường, chúng tôi đưa cô đi...”

“Ừm, quả thực tôi rất ngại.” Tuy nói vậy nhưng An Bảo Bối lại cực kỳ phân vân, họ chính là cứu tinh của cô a!

“Không sao đâu, coi như là trả ơn lần trước cô đã giúp chúng tôi.” Tô Nhất Dạ quay đầu nói với Thụy Thụy, “Thụy Thụy mau mở cửa xe, để cho mẹ nuôi vào.”

“Vâng!” Thụy Thụy vui vẻ mở cửa, vẫy vẫy tay với An Bảo Bối, “Mẹ nuôi, mau vào đây, ngồi bên cạnh Thụy Thụy.”

An Bảo Bối vừa lên xe, Thụy Thụy đã kề sát người cô không buông, cậu thích ngửi mùi hương trên người An Bảo Bối rất giống với mùi của mẹ cậu.

"Thùy Thùy nói này, ngồi cạnh con chính là anh trai con, con trai lớn Giản Sách, hay gọi Dập Dập là được."

"A, chào Dập Dập, người bạn nhỏ." An Bảo Bối hướng phía cậu cười, Dập Dập mở mắt chậm rãi nói: "Chào."

An Bảo Bối nghiêng đầu, cô luôn cảm thấy Dập Dập là đứa trẻ lạnh lợi quá mức.

"Mẹ nuôi, anh Dập Dập rất lợi hại!" Thùy Thùy chen vào nói: "Anh tham gia thi đấu vẽ, nhất định sẽ lấy giải cao nhất."

"Có thật không?" An Bảo Bối giả vờ kinh ngạc nhếch miệng: "Dập Dập lợi hại vậy sao?"

"Cũng tạm tạm thôi". Dập Dập xoay đầu qua chỗ khác, nhàn nhạt trả lời một câu, giải nhất là bởi vì cậu có thực lực, căn bản cũng không có gì đáng đề khoe. Đứng là nhà của cậu thật là vô cùng phiền phức, thấy một nói một, làm hại cậu không biết lấy về mặt gì đối đáp.

"Không chỉ có vậy a, anh còn được phóng viên phỏng vấn, nói anh là một tiểu thiên tài họa sĩ trên thế giới, mẹ nói, không lâu nữa anh sẽ trở thành đại họa sĩ, nói chunglà danh hiệu rất tuyệt."

An Bảo Bối sờ đầu Thùy Thùy chợt nhớ trong nhà mình cũng có một tiểu quý, cậu nói "Mẹ nuôi, người làm sao vậy?"

"A, không có gì chỉ là đột nhiên nhớ con gái của mẹ thôi."

"Nha, Thùy Thùy nháy mắt: "Mẹ nuôi khi nào có thời gian thì mang chị nhỏ tới chơi cùng Thùy Thùy nha? Thùy Thùy rất ngoan, tuyệt đối không bắt nạt chị nhỏ đâu."

"Được rồi, Thùy Thùy ngoan nhất." An Bảo Bối cười dịu dàng, đến lúc đó Thùy Thùy mà nhìn thấy tiểu nha đầu An Bảo Bảo kia thì không biết ai mới là người bị bắt nạt không chừng.

"Đúng rồi, An tiểu thư cô muốn đi nơi nào?"

"A, đường Xuân Hi hoặc đường Thiên Kiều, đưa tôi tới nơi nào không xa nơi này là được rồi."

"Cô đừng khách khí như vậy." Tô Nhất Dạ hướng cô cười: "Hiếm khi gặp nhau, chúng tôi trực tiếp đưa cô về nhà là tốt nhất."

"Không phải." An Bảo Bối hoang mang giải thích, cô sợ Tô Nhất Dạ đối với cô nảy sinh hiểu lầm: "Nhà tôi ở đường Xuân Hi, công ty em trai tôi ở đường Thiên Kiều, vì thế tôi tới chỗ nào đều giống nhau."

Đường Thiên Kiều? Đường Xuân Hi? Hai nơi này một là đường thương mại nổi tiếng công ty nước ngoài đều ở đó, một là khu dân cư cao cấp thành phố A, tuy tiện một chỗ cũng liên lên tới năm, sáu vạn nhất bình, nhìn đáng về An Bảo Bối thực sự là không giống người ở nơi đó, có thể đây chính là cái gọi là không thể đánh giá người qua vẻ bề ngoài, nước biển không thể đo được.

"Nha? Không biết gia đình An tiểu thư buôn bán gì vậy?"

"Có liên quan tới phương diện y học, nhưng mà cha và em trai tôi quản lý, tôi cũng không rõ lắm."

"Phương diện y học?" Tô Nhất Dạ cẩn thận suy nghĩ một chút về danh sách nước, ngoài trừ công ty y dược Trác Thức lớn nhất nước Pháp ra cô không nghĩ ra còn ai trên phương diện này: "Không biết Trác Nhất Phong lão tiên sinh cùng cô là có quan hệ gì?"

"Đó là cha tôi a."

Tô Nhất Dạ khoé miệng co rút, thật không thể tin được, hai bọn họ vậy mà lại có cùng liên quan.

"Thật không tiện, thói quen nghề nghiệp, gặp cô đã hỏi."

"Không sao." Trực giác nói cho An Bảo Bối, Tô Nhất Dạ này người nhà đều tốt, nói cho bọn họ biết những điều này cũng không có gì hại, ngược lại bọn họ và mình đều thẳng thắn đối với nhau hơn, chính mình nếu như ở trước mặt bọn họ mà giấu giếm điểm điểm cũng không tốt lắm.

"Đúng rồi, các vị muốn lên trên kia hay sao?"

"Một chú trước đây đã nói với chúng tôi, mỗi tuần có một ngày, nếu không có chuyện gì khác thì chúng tôi sẽ tổ chức một cuộc họp mặt gia đình." "Thật tốt a". Cô ở A thị ngoại trừ An Kỳ ở ngoài sẽ không có bạn bè, An Kỳ vẫn còn bận việc, tới hôm nay mới có thời gian gặp nhau, cô còn chưa kịp nói xong An Kỳ đã liên vội và đi làm, để lại cô một mình, xui xẻo là lại đụng phải tên Vinh Ninh vô cùng ghê tởm kia, đáng thương nhất là trang phục của cô và đưa hầu cứ như vậy mà tiêu tung.

"An tiểu thư, nếu chúng ta có duyên như vậy, cô lại là mẹ nuôi Thùy Thùy, từ nay về sau nếu có chuyện gì hay không có ai uống trà chiều cùng, cô có thể tới tìm tôi"

An Bảo Bối ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy sự chân thành trong mắt Tô Nhất Dạ, cô vẫn cho là ngoại trừ An Kỳ ra thì ở ngoài không có người nào nguyện ý cùng mình làm bạn bè, cô mắt to lấp lánh, gật đầu nói: "Ừm!"

Chương 49: Chương 18.2: Gặp nhau, gặp lại, đối địch

"Ừ!"

Quá trình nói chuyện phiếm lúc nào cũng khiến cho con người cảm thấy thư giãn, đến cầu vượt, An Bảo Bối xuống xe, Tô Nhất Dạ cầm lấy điện thoại di động

"Số điện thoại của cô là bao nhiêu? Có thời gian còn tìm nhau."

An Bảo Bối mặt lộ vẻ khó xử "Tôi vừa trở về, số di động còn chưa có, chờ tôi có điện thoại di động tôi sẽ cùng cô liên lạc, đúng lúc lần trước tôi đã đưa cho cô danh thiếp của tôi."

"Vậy cũng tốt."

Tô Nhất Dạ gật đầu nhẹ, An Bảo Bối cảm kích khẽ cúi người chào

"Cảm ơn cô đưa tôi về."

Nếu không phải gặp được Tô Nhất Dạ, có lẽ hôm nay cô còn có thể ngủ ngoài trời đầu hay đường cũng không biết.

"Không cần cảm ơn, đúng rồi, cô chờ một chút."

"Hả Ân?"

Tô Nhất Dạ hướng Giản Dị vẫy tay, Giản Dị bị động tác của cô làm mơ hồ.

"Làm gì?"

"Lấy ra."

"Lấy ra?"

"Áo khoác."

Hôm nay Giản Dị cố ý vì gia đình mà chuẩn bị một chiếc áo sơ mi ngắn tay màu hồng, chỉ chi "Ý của em là muốn anh đem áo khoác ngắn tay trên người cởi ra"

Tô Nhất Dạ kinh ngạc nhìn anh, "Chứ sao? Chồng à, anh nhẫn tâm để cho An tiểu thư quần áo dính đầy nước bẩn đi lại trên đường sao?"

Khoé miệng Giản Dị giật giật, vì sao Tô Nhất Dạ lại dùng ánh mắt như người xấu mà nhìn anh? Cái kia... Dấu vết trên người An Bảo Bối lại không phải là anh tạo thành! Nhắc tới tên mình, An Bảo Bối mới biết hoá ra Tô Nhất Dạ muốn chồng của mình cởi áo khoác cho cô, cô cũng đã ngồi xe của bọn họ miễn phí, làm sao còn có thể mặc áo khoác trên người của Giản Dị? Ánh mắt của cô không ngốc, vẫn nhìn ra, đó là quần áo tí mị được chuẩn bị cho ba mẹ và con, liền vội vàng lắc đầu

"Không cần, không cần phiền, tôi không sao."

Dù sao Trác Văn Dương cũng ở trên lầu, đến lúc đó để cho Trác Văn Dương đưa chính mình về nhà, quần áo gì gì đó, cô thực không cần.

"Không quan hệ, dù sao anh ấy cũng là đàn ông, người khác cũng sẽ không quan ."

"Nhưng mà sẽ bị trở thành biến thái đó?" Dập Dập nhảm chán nói, vui mừng cùng Thụy Thụy nghiêng ngả.

"Thật không cần, tôi đi trước đây"

Lúc nào cũng kiếm phiền toái cho người khác cũng không tốt, An Bảo Bối khẽ cúi người chào, chuẩn bị bôi dầu vào bàn chân, giọng nói của Tô Nhất Dạ lạnh lùng từ phía sau cô toát ra

"Đứng lại!"

An Bảo Bối cả kinh lập tức rút cổ lại, một bước cũng không dám bước, Tô Nhất Dạ nhìn Giản Dị một cái, hai tay khoanh trước ngực

"Anh làm hay là em đến còi?"

"Chắc chắc..."

Thụy Thụy ngậm miệng nhỏ nhắn, chậm rãi che kín hai mắt, ban ngày, cha của cậu cùng ma ma thiệt là, vậy mà còn mở cửa. Bị Thụy Thụy hiểu lầm, Giản Dị tự mình động thủ cởi áo khoác ra

"Anh tự làm thì tốt."

"E hèm!"

Tô Nhất Dạ ngẩng đầu lên như nữ vương vừa mới lấy được thắng lợi. Cầm lấy áo khoác của Giản Dị xuống xe, trùm lên người An Bảo Bối, từng chút từng chút vì cô cài nút áo, áo sơ mi nam ở trên người của phụ nữ lúc nào cũng rất lớn, lại cũng đúng lúc che kín khối đầu vết dơ bẩn, coi như là lộ ra một chút, nếu nhìn không kỹ cũng không nhìn ra. An Bảo Bối đột nhiên cảm giác được trong lòng âm áp, trên cái thế giới này người tốt không hay gặp, không nghĩ tới Tô Nhất Dạ mới gặp vài lần thế nhưng đối với mình tốt như vậy, giọng nói nghẹn ngào không biết nói như thế nào mà cùng cô ấy mở miệng, ngoại trừ hai chữ bên ngoài, cô cũng không biết đến cùng nên nói cái gì mới có thể biểu đạt lòng biết ơn của chính mình đối với cô ấy.

"Cám ơn."

"Nếu coi bạn bè còn nói cảm ơn thì thật xa lạ, huống chi tôi biết cô là loại người cảm đồ của người khác nhất định sẽ trả lại, áo của chồng tôi hiện tại ở trên người cô, hơn nữa cũng đã làm dơ, cô phải giặt sạch sẽ, trả lại cho tôi" Tô Nhất Dạ mỉm cười vỗ vỗ vai của cô

"Là tự mình nha."

Hiểu được trong lời nói của Tô Nhất Dạ có chứa hàm nghĩa, An Bảo Bối cố gắng gật đầu nói

"Ừ."

"Bọn tôi đi trước, nhớ gọi điện thoại."

"Được! Thuận buồm xuôi gió."

"Bye bye."

"Mẹ nuôi tạm biệt!"

An Bảo Bối nhìn chiếc xe rời đi, nhìn chiếc áo mặc trên người, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Màu đen Bingley - -

"Lần đầu tiên nhìn thấy em vì một người chỉ gặp qua hai lần mà hao tổn tâm trí"

"Có nhiều bạn bè, tốt hơn so với nhiều kẻ địch, huống chi An Bảo Bối rất thuần khiết cứ như tờ giấy trắng, cùng loại người này lui tới lúc nào cũng tốt."

Tô Nhất Dạ vén sợi tóc rơi trên mặt của Giản Dị, nói

"Huống chi..." Tô Nhất Dạ suy nghĩ một chút.

"Em có cảm giác, cảm thấy giống như trước kia đã gặp cô ấy ở đâu, cho nên đối với cô ấy có cảm giác quen thuộc, thấy cô ấy gặp khó khăn liền rất muốn trợ giúp, nhưng em lại không thể nghĩ ra được đã gặp nhau ở nơi nào."

Loại cảm giác đã từng quen biết thật đúng là làm cho người ta cảm thấy... Không thể tưởng tượng nổi.

"Phốc - -" Giản Dị bật cười, "Em khi nào thì học của Vinh Ninh vậy? Học cậu ta mất trí nhớ?"

"Bớt nói về tên hỗn đản kia với em đi!" Tô Nhất Dạ nghiêng răng nghiêng lợi "Khi nào lại nhảy ra một đứa con gái? Chuyện lớn như vậy ngày hôm qua thế nhưng lại không nói cho em biết! Nếu không phải là ba Vinh gọi điện thoại cùng cha khóc lóc kể lể, em bây giờ chắc còn bị em ấy cho mơ hồ ở trong cốc!"

"Được rồi được rồi." Giản Dị vội vàng an ủi, vỗ tay của cô "Hiện tại không phải đã biết sao? Lần này gia đình tự hỏi Vinh Ninh khẳng định bị vinh ba ba gọi đi, ở trước mặt hỏi cậu ta không phải là được sao? Nói sau em tức giận như vậy còn không phải là khó chịu chuyện gì Vinh Ninh cũng biết, ngược lại chuyện của Vinh Ninh lại che giấu với em sao?"

"Chuyện của em?" Tô Nhất Dạ hơi nhú mày, bộ dạng mập mờ nhìn anh, "Em có chuyện gì chứ?"

"Không có không có không có..." Giản Dị cười chối bỏ, ngược lại nói "Phòng đoán tối hôm nay Vinh Ninh cũng sẽ mang theo con của cậu ta đến, đến

lúc đó hỏi cho rõ, có lẽ đối với Vinh Ninh mấy năm trước mắt trí nhớ sẽ chuyển biến tốt."

"Em đương nhiên biết." Tô Nhất Dạ ngồi thẳng nhìn về phía trước, trong lòng có chút bất an "Em lại có cảm giác, cảm thấy... Anh nghĩ đi, cốt nhục thân sinh của Vinh Ninh tìm đến em ấy, như vậy mẹ đứa ở đâu? Đến cùng ở nơi nào? Vì sao không xuất hiện? Em hôm nay còn gọi điện thoại hỏi Lộ Phi, mẹ của con Vinh Ninh ở đâu, thì Lộ Phi nói với em, Vinh Ninh cũng đang tìm, nhưng lại không có một chút manh mối, mỗi lần hỏi đứa bé kia, đứa bé đó lúc nào cũng thất gút không nói..."

"Anh cũng cảm thấy buồn bực, đứa bé kia đến cùng tại sao vậy chứ? Nếu đã tìm đến Vinh Ninh, lại không nói cho cậu ta, mẹ của nó đến cùng là ai, nếu như nói đứa bé kia không phải là của Vinh Ninh, nhưng cũng đã làm qua giám định DNA, xác thực là con ái ruột, nếu đã là con gái ruột, người một nhà, vậy tại sao lại không nói cho Vinh Ninh mẹ nó đến cùng là ai, nói như vậy, cả nhà bọn họ ba người không phải có thể hạnh phúc ở cùng một chỗ sao?"

Tô Nhất Dạ cắn môi, đột nhiên có ý nghĩ, trong lòng Giản Dị đã hiểu gặt đầu nhẹ, trên thực tế ý tưởng đó anh lại không muốn thừa nhận. Dập Dập lấy tai nghe ra, tâm tình không rõ lý do có chút bực bội.

"Đứa bé kia rõ ràng là vì trả thù, cho nên mới không đem chuyện của mẹ mình nói cho chú Vinh Ninh."

Giản Dị cùng Tô Nhất Dạ liếc nhìn nhau, "Dập Dập có cùng ý nghĩ của chúng ta"

"Cho nên mới không biết gần đây trong đầu đứa nhỏ này đang suy nghĩ gì."

"Ý của đứa bé kia con rất hiểu."

Từ lúc ở trước mặt Vinh Ninh nói chuyện tính tình của Cục Cưng, hần cũng không biết bé có tính cách dạng gì, ngồi ngay ngắn người lại, khoe mắt nhìn thoảng qua Giản Dị đang lái xe, cặp mắt kia lạnh nhạt không có chút tình cảm

"Nếu như năm đó ba ba cùng người phụ nữ khác chơi bời nên mẹ mới bỏ trốn, nếu như em trở lại em nhất định sẽ so với bạn nhỏ Vinh cục cưng còn ác hơn."

Trên mặt Giản Dị hiện lên một nụ cười khổ, chuyện của chính mình năm đó cũng không có cùng Vinh Ninh giống nhau lắm, có chút có thể cảm nhận được tình cảm trong lòng bây giờ của Vinh Ninh. Xác thực là khó chịu với khó chịu.

Trên xe taxi, Vinh Ninh nhìn khuyên tai bằng bạc trong tay suy nghĩ rất nhiều. Đây là nhặt được trong hành lang của bệnh viện, hần nhận ra thứ này được đeo trên tai cô gái đó, cầm trong tay loay hoay rất lâu vẫn như cũ suy nghĩ không có gì đặc biệt, cô chạy trốn, hần lại không biết đến cùng đuổi theo như thế nào, liền tính lúc lừa gạt bao trùm nên mới nói lời đó.

Rõ ràng lập tức có thể cách ký ức mất đi của mình gần hơn một chút, ai biết... Có lẽ đây chính là ông trời cùng bản thân nhằm chán cười giỡn, một lần lại một lần cùng sự thật cách xa ra, chính mình năm đó đến cùng đáng giận cỡ nào?

Hần nghĩ không ra, chỉ biết đáng giận là đến mẹ của cục cưng còn không có chút manh mối, liền ngay cả cục cưng...Niếp Minh lúc ấy nói, mặc dù hần nghiêm túc chối bỏ, nhưng mà có thể lừa gạt người khác, lại không lừa được chính mình, loại chuyện đó dùng đầu hơi chút ngẫm lại cũng biết, cục cưng đang cố ý làm khó dễ hần, không nói cho hần, mẹ của nó đến cùng là ai, vì cục cưng, vì trí nhớ của mình, cũng vì cái kia, hần hoàn toàn quên năm đó đến cùng là bởi vì chuyện gì mà cô phụ mẹ cục cưng, hần có thể dễ dàng tha thứ, không để ý bất luận biện pháp xử lý, nhất định phải tìm được mẹ của cục cưng một lần nữa đem cô mang trở về.

Khuyên tai bị hần nắm chặt ở lòng bàn tay đã cào xước tay có chút đau, trong mắt quyết tuyệt nghiêm túc vô cùng. Đi đến nửa đường, vinh ba ba lại gọi điện thoại đến, tâm tình Vinh Ninh vẫn còn buồn bực, nhưng vẫn nhin xuống tâm tình bực phát nhận điện thoại, giọng nói hết sức vững vàng,

"Cha."

"Đừng gọi tôi là cha!"

Đầu kia điện thoại di động truyền đến một trận hét điên cuồng của Vinh ba ba, tức giận mười phần.

"..."

Vinh Ninh không nói, hần không biết hần lại làm chuyện gì khiến Vinh ba ba tức giận.

"Vinh Ninh, con đến cùng không xem ta là cha con sao?"

Vinh Ninh cảm thấy lời nói Vinh ba ba cùng câu đầu có chút mâu thuẫn, không muốn hần gọi cha chính là cha hần, hỏi đến cùng xem hần không phải là con cũng là cha hần, mặc dù những năm gần đây đã thành thói quen Vinh ba ba lớn tuổi ngẫu nhiên động kinh mà nói ra, bất kể thế nào nói hần cũng là cha hần, cha ở trên, hần không thể cùng ông có quá nhiều tranh chấp.

"Ngài đương nhiên là ba của con, đương nhiên, nếu ngài không muốn làm ba của con, vậy cũng phải hỏi mẹ có đồng ý hay không."

"Hồ đồ!" Vinh Ba ba lần nữa gầm lên, Vinh mẹ ngồi ở bên cạnh Vinh ba ba vuốt ngực cho ông.

"Nói chuyện cùng con trai thế nào? ! Chớ nói nhảm, trực tiếp tiến vào vấn đề chính!"

"A, dạ dạ dạ." Thời gian qua lấy vịnh ba ba luôn nghe lời vợ trong lúc tức giận lời lẽ cũng phải chậm, trong giọng nói vẫn còn thành phần khùng bố nhàn nhạt, Vĩnh Ninh tâm tình buồn bực, vừa nghe đôi vợ chồng già nói chuyện, tâm tình buồn bực cũng giảm một chút. Còn chưa kịp che miệng cười trộm, Vĩnh ba ba trực tiếp vào chủ đề.

"Cái kia... Vĩnh Cục Cung đến cùng là chuyện gì xảy ra?!"

"Ừ?" khuôn mặt Vĩnh Ninh ngay ngắn, Vĩnh ba ba làm sao biết tên Cục cung? Vừa nghĩ trong nhà cái có người máy Trần tẩu, Vĩnh Ninh cũng không truy cứu nữa.

"Ừ cái gì hả? Con có con gái lớn như vậy tại sao lại không nói cho ba mẹ biết?"

Vĩnh Ninh bị 'Điệp tử' danh xưng của Vĩnh ba ba làm toàn thân run lên, "Ngày xem mắt Trần tiểu thư cùng Lý tiểu thư, con không phải là đều nói cho ngài sao?"

Lúc ấy hai vợ chồng hoàn toàn không tin, còn tưởng rằng cục cung là do hấn tìm đến." Vô si! Con khi nào thì nói có con gái? Con chỉ nói con tìm đứa bé để khỏi xem mắt thôi!"

Vĩnh Ninh đỡ trán vẫn như cũ chịu đựng Vĩnh ba ba chửi rửa, dù sao tất cả đều không ổn, ông nói cái gì chính là cái đó, chuyện này đối với ông không có lợi, Vĩnh ba ba cũng sẽ lựa chọn mất trí nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Chương 18.3: Gặp lại, lần nữa, thù địch

Lúc ấy hai vợ chồng hoàn toàn không tin, còn tưởng rằng cục cung là do hấn tìm đến để nuôi nấng...

"Khôn nạn! Anh đã nói anh có con gái lúc nào? Anh chỉ nói lúc anh tìm thấy đứa bé anh không muốn nuôi nấng mà thôi!"

Vĩnh Ninh đỡ đầu, vẫn chịu đựng cha Vĩnh chửi rửa như cũ, dù sao có thể nào thì cũng chẳng sao cả, ông nói cái gì thì là cái đó là được rồi, dù sao đối với cái loại chuyện không có gì lợi với mình, cha Vĩnh đều chọn cách mất trí nhớ tạm thời.

"Vâng." Vĩnh Ninh uể oải trả lời một câu, "Vậy thì sao ạ? Cha, rốt cuộc hôm nay người gọi điện cho con để làm gì vậy?"

"Mang cục cung về nhà!!"

Vĩnh Ninh cau mày, cảm thấy có cái gì đó không đúng, nghiêm túc ngồi thẳng người nói, "Cha, con muốn người nói thật cho con."

"Nói? Nói cái gì?"

"Mấy ngày hôm trước người còn chưa tin cục cung là con của con, thế rốt cuộc hôm nay là làm sao, làm sao lại bỗng nhiên muốn con mang cục cung về nhà?"

"Tôi... tôi tôi..." Cha Vĩnh hơi cà lăm, sắc mặt Vĩnh Ninh càng trở nên nặng nề hơn, chỉ cần nói dối cha Vĩnh nhất định sẽ bị cà lăm, tiếp đó sẽ lớn giọng mắng chửi ngòi, để che giấu cái lý yếu ớt của ông, quả nhiên cha Vĩnh lại hét lên điên cuồng một lần nữa, "Ai nói tôi không tin! Tôi chỉ lại đang khảo nghiệm anh thôi!"

"Cha..." Vĩnh Ninh hạ giọng, trên mặt không có bất kỳ biểu tình nào, đôi mắt híp lại thành kẻ hở, cho dù chỉ gọi thông qua điện thoại, cha Vĩnh cũng có thể cảm giác sâu sắc được hơi thở âm u lạnh lẽo đang bạo phát trên thân Vĩnh Ninh, cho dù là ông đã gặp qua vô số người, nhưng lúc đối mặt với nhân cách thứ hai của đứa con lớn nhất của mình, không thể nào không cảm thấy khùng bố.

Biết Vĩnh Ninh tức giận, cha Vĩnh lại ngại lòng tự ái của mình, cả một lúc lâu cũng không nói một tiếng vào điện thoại.

"Rốt cuộc người có nói hay không?" Tiếng của Vĩnh Ninh bị ép xuống ngày càng thấp hơn, giọng điệu âm hàn khiến cho hàm răng của cha Vĩnh cũng phải run lên, Vĩnh Ninh ngẩng đầu ẩn nhẹ mi tâm (điểm giữa hai đầu lông mày) của mình, hai mắt vô thần nhìn phía trước, "Đừng gạt con, người đã lên để cho chị Trần lấy trộm tóc của cục cung và của con đi kiểm tra DNA sao?"

"Ai nói tôi bảo cô ta lấy trộm! Tôi là để cô ta quang minh chính đại cầm..." Tiếng của cha Vĩnh ngày càng nhỏ hơn, sau đó dừng lại và im bặt.

"À?" Vĩnh Ninh cao giọng lên, khóe miệng kéo lên, "Để cho cô ta quang minh chính đại cầm?"

Từng chữ bị Vĩnh Ninh nhấn vô cùng nặng nề, cảm giác áy náy trong lòng cha Vĩnh lại càng thêm lớn.

“Nếu không phải anh tự nhiên lại nhảy ra một đứa con gái, tôi sẽ phải kiểm tra cho anh như vậy sao? Tuy rằng anh không thèm nghe theo lời tôi tham gia chính trị, nhưng tốt xấu gì anh cũng là tổng giám đốc công ty đưa ra thị trường, đang có bao nhiêu người ngoài dòm ngó vào? Bao nhiêu người đều muốn nắm rõ nhược điểm của anh? Nếu như đứa bé kia không phải là của anh, anh lại coi nó như ruột thịt của mình mà nuôi dưỡng, người ngoài thấy sẽ nói anh như thế nào?”

“Nói như thế nào con hoàn toàn không quan tâm!” Vinh Ninh chán ghét gắt lên, “Từ lúc con nhìn thấy cục cưng lần đầu tiên, con chỉ có loại cảm giác bé là con của con, cái loại duyên cha con chỉ cần nhìn thấy mắt đã nhận ra này không cần khoa học phải chứng minh! Nhưng mà... Người phải chị Trần đến theo dõi con coi như không sao, bây giờ còn lấy trộm tóc của con và cục cưng đi kiểm tra DNA? Người chỉ thăm nghĩ đến chính người, có bao giờ nhớ đến con hay không? Nói cái gì mà sợ con mất mặt ở bên ngoài, sợ con bị người khác nói linh tinh? Con thấy rõ ràng là người sợ con làm nhor nhục thanh danh của nhà họ Vinh ở bên ngoài, khiến người mất mặt thì có!”

Ngực Vinh Ninh phập phồng mãnh liệt, cha Vinh há to miệng thở hổn hển, bị Vinh Ninh nói tức đến sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, “Anh là con của tôi, tôi quan tâm anh, vậy mà anh nói là tôi chỉ vì chính mình?”

“Nếu không thì sao? Cho dù cục cưng thật sự không phải con của con, con tình nguyện nuôi dưỡng một đứa bé hoàn toàn không có liên hệ máu mủ với con thì có việc gì? Con tình nguyện bị người bên ngoài nói bậy về con thì sao? Con cũng đã sớm rời khỏi nhà họ Vinh, cho tới bây giờ con cũng chưa từng rêu rao cái tên Vinh Tề của người ở bên ngoài! Chuyện của con sau này không mượn người quản! Nếu người vẫn còn muốn nhận đứa con trai là con này, xin hãy quản chính mình cho tốt đi! Lát nữa về nhà con sẽ khiến chị Trần xéo đi! Người muốn dùng Vinh Viễn để bức bách con, vậy người cứ tiếp tục đi, con cũng không tin lấy năng lực của con còn không thể bảo hộ được em trai của mình!”

Vinh Ninh tức giận ngắt điện thoại, lại hung hăng ném điện thoại từ trong ô tô ra ngoài cửa sổ, điện thoại màu đen lăn vài vòng trên mặt đất, ngay sau đó liền bị bánh xe của một chiếc xe hơi đang chạy như bay nghiền nát.

Vinh Ninh ngẩng đầu nghiêng nghiêng nhìn tài xế đang lái xe phía trước bằng ánh mắt âm u lạnh lẽo, tài xế nuốt ngụm nước bọt, lái xe nhanh hơn, nhanh hết cỡ có thể, nhanh chóng chạy băng băng về phía trước.

Vinh Ninh ổn định tinh thần nhìn cảnh sắc chợt lóe lên ngoài cửa sổ, tài xế vốn không liên quan đến việc này, hẳn không nên phát giận với anh ta.

Vinh Ninh mệt mỏi đỡ trán, suy nghĩ ngưng trọng, hẳn không thích chơi thủ đoạn nhỏ sau lưng, nếu để cho cục cưng biết ông nội của bé sở dĩ nhận bé, chỉ là vì lấy trộm tóc của bé và cha đi kiểm tra xét nghiệm... Thực đau đầu, hẳn không muốn nghĩ gì nữa, cho tới bây giờ hẳn cũng chưa từng thất bại như vậy lần nào.

Bất tri bất giác đã xuống xe ở cửa chính của cao ốc Đế Không, vừa bước xuống một bước, không biết từ lúc nào một chiếc xe khác đã tới, người vừa xuống xe kéo cánh tay của hắn, hồ hững quay đầu lại thì thấy Tô Nhất Dạ đang dùng khuôn mặt lạnh lùng nhìn hắn, “Vinh Ninh.”

“Ách...” Vinh Ninh ổn định lại cả người, cười với Tô Nhất Dạ một cách suy yếu, “Chị? Sao chị lại tới đây?”

Tô Nhất Dạ nhìn nhìn đỉnh cao ốc, “Cục cưng ở trong phòng trông trẻ của Đế Không?”

“Làm sao ạ?”

“Đi.” Mặc kệ mặt của Vinh Ninh kéo dài ra bao nhiêu, nghi ngờ nặng đến bao nhiêu, Tô Nhất Dạ vẫn túm lấy cánh tay của hắn tiến vào trong cửa.

“Chị...”

“Chị biết rõ em đang tức giận, nhưng bây giờ không phải là lúc để bức bối.” Tô Nhất Dạ cắt ngang lời Vinh Ninh, ấn phím thang máy lên tầng cao nhất, “Chú Vinh cũng là vì tốt cho cục cưng cùng em, em đừng có trẻ con mà náo loạn ở đó nữa.”

“Ha ha...” Vinh Ninh cười khò, “Chị cũng nói là em trẻ con mà náo loạn sao? Chị cũng không biết cha em ông ấy đã...”

“Chị biết rõ, bằng không chị cũng sẽ không tới đây.” Vừa về đến nhà họ Vinh, mẹ Vinh đã nói rõ ràng tường tận chuyện của Vinh Ninh, Vinh Tề bị Vinh Ninh làm cho tức đến nổi bờ môi cũng biến thành màu tím, buồn bực ngồi ở trên ghế salon không nhúc nhích, Tô Nhất Dạ chơi thân với Vinh Ninh nhất, có quan hệ tốt nhất cũng được hắn nghe lời nhất, đành phải chạy tới đây mang Vinh Ninh và cục cưng quay về nhà họ Vinh.

“Cha của em cũng chỉ đang quan tâm em thôi, thật ra em cũng rõ ràng hơn bất kỳ ai, không phải sao?”

Vinh Ninh kinh ngạc nhìn cô, mím môi không nói chuyện.

“Chị biết từ lúc cục cưng xuất hiện trước mặt em, em vẫn luôn tự trách, ngay cả năm đó, em cho rằng em ngoan ngoãn nghe lời chú Vinh đi làm, thậm chí tình nguyện từ bỏ cho ước mơ thiết kế châu báu chuyên nghiệp của mình đi tham gia chính trị, chỉ là vì để cho Vinh Viễn nghĩ mình cần phải làm giống vậy.”

Tô Nhất Dạ dùng giọng điệu chậm rãi, vỗ vỗ bờ vai hắn, bốn mắt nhìn nhau, Vinh Ninh suy yếu tựa vào tường thang máy, Tô Nhất Dạ quả nhiên là hiểu rõ hắn.

“Chị hiểu em, tuy rằng chị biết vết thương không ở trên người mình, thì vĩnh viễn cũng không biết rốt cuộc người khác đau nhức bao nhiêu.”

Hắn vẫn luôn thích che giấu lòng của mình thật sâu, mang theo cái mặt nạ dối trá cùng vẻ tươi cười để sống, đến lúc tỉnh lại, chơi chán rồi mới phát hiện năm đó mình khôn kiếp cỡ nào, hắn lại cố hết sức đi đền bù tổn thương đã tạo ra cho người khác năm đó, bằng không cũng sẽ không để cục cưng muốn làm gì thì làm, tuy rằng phương pháp thực hiện có hơi không đúng, nhưng đây mới là một Vinh Ninh thiện lương nhất, không phải sao?

“Chú Vinh từ trước không phải đã là ông già ngoan cố không chịu thay đổi rồi sao, bây giờ chú ấy chỉ là hy vọng em và Vinh Viễn có thể sống hạnh phúc, hy vọng hai người các em có thể sớm tìm được người mình yêu nhất, kết hôn, sinh con, một nhà tam đại đồng đường (ba đời cùng chung sống) mà thôi, em biết chú Vinh biết em có một đứa con gái lớn như vậy, chú ấy cao hứng biết bao? Lấy tóc của cục cưng và em đi làm xét nghiệm DNA, cũng không phải là vì thanh danh của mình, mà là em là con của chú ấy, chú ấy biết rõ rốt cuộc nhược điểm lớn nhất của em là gì, một khi động đến tình cảm liền rất khó rút ra, nuôi đứa bé thay người khác thì làm sao? Dù sao nhà của em cũng không phải không nuôi nổi đứa bé phải không?”

Thấy Vinh Ninh vẫn không nói lời nào, Tô Nhất Dạ cũng không tức giận, nhanh chóng đi lên vuốt cái đầu sắp kích động kia, “Chú Vinh cũng chỉ dùng sai phương pháp mà thôi, này này này, Vinh Ninh, em còn không biết cha của em cũng với cha chồng kia của chị là người bảo thủ đến cỡ nào? Nhưng mà dưới cái gương mặt đó của họ, vẫn luôn là lo lắng con mình đến vô cùng khủng khiếp, lại vẫn luôn trung ra cái bộ mặt sợ mất mặt mũi bản thân, chuyện kia đúng là chú Vinh làm không đúng, nhưng mà em phải học được cách đứng trên vị trí của người khác để suy nghĩ, nếu em là chú Vinh, em cũng sẽ để cho con của mình không bằng không chứng mà rơi vào trong vòng xoáy tình thân sao?”

Tô Nhất Dạ hiểu phải nói đến tình để động đến lý, để cho Vinh Ninh không có cách nào phản bác, đã sớm rõ ràng về công phu miệng lưỡi của Tô Nhất Dạ, người chết cũng có thể bị cô nói thành kẻ sống, tức đến nỗi muốn nhanh chóng giết chết mình đi, làm sao lại không thể bị cô nói đến phải nuốt xuống ngọn lửa nóng này tức giận này.

“Cho dù là chuyện gì cũng có chị đi thuyết khách, thật sự là... Chị không đi làm chuyên gia đàm phán gì đó thực sự là lãng phí tài năng nay của chị đó.”

Mặc dù biết Vinh Ninh nói tuyệt đối không có ý kích lệ cô, nhưng cô cũng lười tính toán chi li với Vinh Ninh, “Chị nói đều là sự thật, có nói dối hay không, ngay cả em cũng muốn gạt chuyện cục cưng với chị, chị còn chưa tính sổ với em đâu! Nhưng mà...”

Ánh mắt Tô Nhất Dạ bỗng nhiên âm trầm xuống...

“Chị đã phân tích rồi, một ngày nào đó em sẽ gặp được mẹ của cục cưng, và tìm về cả cái đoạn trí nhớ bị mất kia của mình, thật ra thì đồ vật chính là như vậy, lúc em tìm thì có làm sao cũng không tìm được, lúc em chuẩn bị từ từ buông tha thì nó lại tự tìm tới, em vẫn luôn nghĩ nhiều như vậy làm gì, người mệt cũng không chỉ có em, thích ứng trong mọi hoàn cảnh, so với đám ruồi bọ không đầu kia thì vẫn tốt hơn nhiều.”

“Em biết.” Vinh Ninh rầu rĩ nói, cửa thang máy mở ra, đi một bước ra ngoài, Tô Nhất Dạ nhìn bóng dáng âm trầm kia của Vinh Ninh cũng thờ dài với hắn, Vinh Ninh chán chường như vậy, tuyệt đối không giống nó chút nào.

“Vinh Ninh, mang cục cưng quay về nhà họ Vinh đi, nói thế nào thì bé cũng là cốt nhục nhà họ Vinh, chú Vinh vẫn luôn muốn có cháu trai, cháu gái, nhìn thấy cục cưng ông nhất định sẽ rất vui về.”

“Vâng.”

“Em đó...” Tô Nhất Dạ bước đến, khoác lấy bờ vai của hắn, “Vui về chút đi, cho dù là không suy nghĩ cho chú Vinh, ít nhất cũng đừng để cho cục cưng nhìn thấy cái bộ dáng chán chường khó coi này của em.”

“Đã biết...” Vinh Ninh chau lại đôi mày đẹp của hắn, Tô Nhất Dạ lúc nào cũng dài dòng như vậy, luôn nhìn thấu ý nghĩ trong mắt của hắn, Tô Nhất Dạ vừa bực mình vừa buồn cười đám hắn một quyền, “Cười cho chị!”

“Hi hi...” Vinh Ninh nhe răng nhếch miệng với Tô Nhất Dạ, đây là cái nụ cười kiêu gì?

“Quả thực còn khó coi hơn so với khóc.” Bóng dáng của cô biến mất sau cánh cửa, Vinh Ninh đành phải đi theo sau cô, cái gì gọi là khóc không được cũng cười không xong? Đây chính là trạng thái phiền muộn hiện tại của hắn.

Nhưng hắn đã tìm được đầu sỏ gây nên chuyện này, bồng tai mà người phụ nữ kia tháo chạy đã bỏ rơi đang ở trong tay hắn, càng thêm khơi dậy quyết tâm cho dù đào ba thước đất cũng phải tìm ra người phụ nữ đó của em.

Cô chạy tới liền đuổi theo, nhìn xem hai người chúng ta ai có thể lực và kiên nhẫn hơn.

Tô Nhất Dạ và Vinh Ninh vừa mới vào phòng trông trẻ, lần đầu tiên lại thấy trong phòng chỉ có một mình cục cưng nắm tay vịn máy trò chơi game, Vinh Ninh kỳ quái nhìn xung quanh, xác nhận trong phòng chỉ còn lại có một mình cục cưng, mà không có ba đại tiểu quỷ của tập đoàn Đế Không, rốt cuộc mới thở ra một hơi dài.

Không thể trách hắn quá lo lắng, mà là ba tiểu quỷ kia, ngoại trừ Niếp Tĩnh bên ngoài trông có vẻ bình thường ra, hai đứa còn lại quả thực còn khiến cho người ta sợ hơn cả hồng thủy mãnh thú.

Tuổi còn nhỏ đã di truyền tế bào của cha mẹ bọn nó, một đứa là vua chiếm điện tích, một đứa thì thiên hạ đều là vật của mình, một đứa lại muốn rượu đỏ với người đẹp, sống mơ mơ màng màng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 18.4: Gặp nhau, gặp lại, đối địch

Tuổi còn trẻ đã truyền tể bào từ cha mẹ bọn họ, một ông vua thích chiếm diện tích, thể hiện vật trong thế gian đều là của mình, một đứa muốn uống rượu đồ ôm mỹ nhân, sống mơ mơ màng màng.

Nhưng hết lần này tới lần khác, mỗi lần nhìn thấy bọn họ, Vinh Viễn đều tự làm mình mất mặt, mắng không được, chửi cũng không xong, chỉ có thể tự kiềm chế sự bức bối trong lòng mình!

Cửa truyền đến tiếng động, cục cưng khễ quay đầu nhìn Tô Nhất Dạ và Vinh Ninh ở cùng một chỗ.

Đó là khuôn mặt nhỏ nhắn thế nào? Chỉ cần cục cưng vừa quay đầu lại, đột nhiên tâm Tô Nhất Dạ nảy một tiếng, mình vẫn bị khuôn mặt của cục cưng khiến cho kinh ngạc. Hoàn toàn là khác từ Vinh Ninh, khó trách Vinh Ninh không làm DNA cũng đã chắc chắn cục cưng là con gái ruột thịt của hắn.

Quan hệ huyết thống quả nhiên mạnh mẽ.

“Cục cưng..”

“Cha.” Cục cưng buông trò chơi trên tay xuống, chậm chạp chạy tới trước mặt Vinh Ninh, Ninh Ninh cúi người ôm bé vào ngực, vừa rồi tâm tình hậm hực lại sáng lên, sắc mặt cũng không khó coi như vậy, bây giờ cũng chỉ có cục cưng mới có thể khiến tâm tình hắn sung sướng.

“Sao lại có người sống ở đây?”

“Hà...” Cục cưng quay đầu, bởi vì cặp song sinh Niếp Minh thật sự quá ồn, cho nên bé mới nói chơi trốn tìm trong phòng làm việc với Niếp Minh, nhưng điều kiện tiên quyết là ai chạy đến thì thua, sau đó bé chạy đến nơi đây, ngồi còn chưa nóng chỗ thì Vinh Ninh tìm đến. Không sao cả, dù sao trò chơi của trẻ nhỏ ngây thơ, với bé, thắng hay thua cũng không sao, chỉ là...

Cục cưng đáng thương nhìn Vinh Ninh, ôm cổ hắn, cái đầu nhỏ trong lòng hắn. “Cha, mang cục cưng rời khỏi nơi này được không? Một mình cục cưng thật nhàm chán nha.”

“Uh, ngoan, bây giờ cha mang cục cưng đi.” Vinh Ninh dịu dàng vuốt tóc bé, đúng vậy, một đứa nhỏ đáng thương lớn như vậy, không có cha bên cạnh, nhất định sẽ sợ hãi nhàm chán?

Vinh Ninh có cảm giác cục cưng cần mình, trên thực tế cũng xác định như thế, Vinh Ninh và Tô Nhất Dạ nói, lúc chúng ta đi, cục cưng thờ phào nhẹ nhõm.

May mắn, trước khi chơi trốn tìm, bé có đánh cược với Cảnh Thất, nếu trước hôm nay, Cảnh Thất có thể tìm được bé, bé sẽ phải hôn cậu một cái, vốn là bé có rất nhiều phương pháp để tránh, đúng lúc Vinh Ninh tìm đến, mặc dù lãng phí dung lượng não của bé, nhưng ít nhất có thể tránh tên tiểu quỷ thì có sao mà không làm?

Dọc theo đường đi, cục cưng đều trong trạng thái con mèo nhỏ, nằm trong lòng Vinh Ninh chỉ lộ mắt to không nhúc nhích, nhìn như uể oải không phấn chấn, ánh mắt lại sáng loáng, thỉnh thoảng nhìn xung quanh xem có phải có Cảnh Thất không, một bên nhìn chăm chăm Tô Nhất Dạ đi sau lưng Vinh Ninh không tha, quan sát từ trên xuống dưới, rồi lại từ dưới lên trên.

Căn cứ vào tài liệu, đối tác từ tập đoàn Đế Không không có nữ, nhưng mà người phụ nữ sau lưng Vinh Ninh này, ánh mắt không có tình yêu, đại khái là bạn bè, nhìn bước chân đi đường của cô, còn có toàn thân tỏa ra thần thái nữ vương.

Tô Nhất Dạ cũng đang quan sát cục cưng nằm trên vai Vinh Ninh, thấy bé không hoảng sợ, cũng không nghi hoặc, chỉ nhìn chăm chăm cô, dường như đang quan sát quan hệ giữa cô và Vinh Ninh.

Vốn là đứa bé ngây thơ vô hại, trong mắt cô lại thành phong cảnh khác, không phải là cục cưng có địch ý gì với cô, không bằng nói là phỏng đoán cô rốt cuộc là người thế nào.

Thấy bên cạnh Vinh Ninh có một người phụ nữ, không gọi, không hỏi, chỉ lẳng lặng quan sát.

Cục cưng bị ánh mắt Tô Nhất Dạ nhìn chăm chăm, sợ hãi, lúc cặp mắt kia nhìn bé như càng thêm có lực bộc phát, loại ánh mắt bất kể là An Bảo Bối đều không có.

Cục cưng trong lòng âm thầm thề, một ngày nào đó bé cũng muốn như người phụ nữ này, có ánh mắt như vậy, chỉ có thể như vậy mới có thể bảo vệ mẹ bé.

Đi xuống lầu, cuối cùng cục cưng khôi phục trạng thái cũ, Cảnh Thất không đuổi theo, cũng không thấy bóng dáng cậu, với bé mà nói, giải quyết được một vấn đề phiền phức, đầu vẫn nằm trên bả vai Vinh Ninh, duỗi cánh tay chỉ vào Tô Nhất Dạ. “Cô, cô là ai?”

Tô Nhất Dạ cười cười, vật nhỏ, quan sát xong rồi, cuối cùng cũng bắt đầu đặt câu hỏi sao? Nhìn không ra cảnh giới trong tâm. “Cô tên Tô Nhất Dạ, là bạn tốt của cha cháu.”

“Bạn tốt?” Cục cưng nghi hoặc hỏi.

“Xem em này, thiếu chút nữa quên nói cho cục cưng chuyện chị cả.” Vinh Ninh đỡ đầu mình, gần đây lúc nào cũng ngây ngô quên chuyện. “Cục cưng, người này là bạn tốt của cha, không cùng đẳng cấp với chú, cha của cha là bạn tốt với cha cô ấy.”

Cục cưng nghiêng đầu, dường như hiểu, Tô Nhất Dạ... Bé còn nhớ vợ Ngôn Hoan tên Tô Nhất Thần, chênh lệch một chữ, đại khái là chị em gì đó, chẳng phải là chị vợ của Ngôn Hoan? di hai của Ngôn Thần?

Di hai... Cục cưng bị ý nghĩ vừa rồi trong lòng học cười, Tô Nhất Dạ nghi hoặc nhìn bé. “Bạn nhỏ Vinh Cục Cưng, cháu cười gì?”

“Hả...” Cái từ kia không phải từ dễ nghe, cục cưng lắc đầu nói. “Không có gì.”

Địch không động ta không động, địch đụng đến ta vẫn không động, đầu tiên là phải khiến cho người khác có hảo cảm, dù sao lập tức liền đi, bé không hy vọng người khác có cảm nghĩ với không tốt với mình.

Tô Nhất Dạ cười với bé, đến chỗ đỗ xe, Tô Nhất Dạ đuổi Vinh Ninh ra phía sau xe, để cục cưng ngồi bên cạnh mình.

“Trạng thái gần đây em không tốt, không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lúc này không ch em lái xe, chị cũng sẽ nói với Ngôn Hoan, hủy tất cả quyền hành sử dụng xe của em.”

Vinh Ninh nhìn hai tay, đành phải gật đầu đáp ứng, trạng thái gần đây của hắn xác thực không ổn định, không để vấn đề gì xảy ra thì phải làm vậy.

Thắt dây an toàn cho cục cưng, Tô Nhất Dạ xoay chìa khóa xe hơi.

Cục cưng quay đầu nghi hoặc hỏi. “Cha, chúng ta đi đâu?” Xem ra hắn không về nhà.

“Đến chỗ ông nội.” Vinh Ninh dịu dàng đáp, trong lòng có chút bất ổn, không biết định nghĩa gia đình của cục cưng thế nào, đột nhiên để bé gặp cha cũng không biết có thể sợ ông không.

“Chỗ ông nội?” Cục cưng nghiêng đầu tò mò hỏi.

“Đúng vậy, cục cưng có muốn gặp ông nội không?” Bất kể thế nào cũng phải hỏi ý kiến cục cưng, cục cưng gật đầu. “Muốn gặp!”

Bằng không bé cũng sẽ không ngại cục khổ, còn nói dối lừa gạt An Bảo Bối thông đồng với cậu út đến thành phố A tìm Vinh Ninh.

Thần sắc Vinh Ninh hòa hoãn, vốn tưởng rằng cục cưng sẽ bài xích, nhưng mà bây giờ thấy cục cưng thế này, trái tim thấp thỏm cũng hơi an định.

“Chú Vinh nhìn thấy cục cưng, chắc chắn sẽ rất cao hứng.” Tô Nhất Dạ mỉm cười nói. “Đến là Vinh Ninh, thần kinh khó tránh có chút căng thẳng.”

“Ừm.”

Tô Nhất Dạ vẫn lái xe như cũ, nhìn thoáng qua cục cưng ngồi bên cạnh mình, lại nói chuyện với Vinh Ninh ngồi phía sau. “Hôm nào để Phương Trạch Tây kiểm tra toàn thân cho em đi, sau đó tìm thấy thuốc xem tâm bệnh, đây cũng không phải chuyện nhỏ, không cần thận một chút có thể sẽ mất mạng, em lại không đề ý như vậy, sau này bị thương có nghĩ đến cha mẹ, con của em không?”

“Chị hai.” Vinh Ninh nhìn phản ứng cục cưng ngồi phía trước. “Chuyện như vậy đừng nói trước mặt trẻ con.”

“Việc này nên nói trước mặt cục cưng, bằng không em vĩnh viễn không chiếu cố thân thể mình thật tốt, huống chi cục cưng là con em, có thêm người giám sát cũng tốt.” Tô Nhất Dạ ôn hòa nhìn cục cưng. “Cháu nói có đúng không? Bạn nhỏ Cục cưng?”

“Hả...” Cục cưng ngây người, sau lập tức phản ứng, “Đúng vậy, cha, cha phải chú ý giữ gìn thân thể mình.”

Người tên Tô Nhất Dạ này quả nhiên sâu không lường được, cục cưng lẳng lặng suy nghĩ, mặt ngoài nói với Vinh Ninh, thực ra cũng nói với bản thân, cô muốn làm gì? Không phải là muốn từ trên người bé moi tin của An Bảo Bối chứ?

“Em à... Kể từ sau khi lần tai nạn xe tám năm trước, năm năm sau không dám lái xe, may mắn khôi phục, có thể tự lái xe, ai biết em anh đang suy nghĩ gì, nghe Niếp Minh nói hôm nay lại xảy ra tai nạn xe cộ?”

Tai nạn xe cộ? Cục cưng âm thầm làm quả đấm.

“Niếp Minh thật nhiều chuyện.” Vinh Ninh chau mày. “Chỉ là một chuyện nhỏ ngoài ý muốn mà thôi.” Làm hại hắn nghĩ tới cái tên giả 'Trác Văn Đình'.

“Đó là quan tâm em, bây giờ em cũng có con nhỏ rồi, không suy nghĩ vì bản thân thì cũng phải nghĩ cho cục cưng, nếu có chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra với em, ma ma của cục cưng cũng không có cục cưng bên người, cô ấy nên làm gì?”

Vinh ninh đã không muốn nói thêm gì, bộ dáng Tô Nhất Dạ không sao, nhẹ nhàng cười.”Cục cưng, cha cháu cũng không thoải mái gì, bất kể là trước kia hay hiện tại, hẳn đều rất coi trọng gia đình và bạn bè, mặc dù trước kia phóng đảng không kiềm chế khiến người ta tặc lưỡi, nhưng mà từ sau lần tai nạn xe cô kia đã thay đổi cái nhìn, nhất là bây giờ còn có con gái bảo bối bên cạnh, mặc dù thi thoảng có động kinh, nhưng tuyệt đối là một người cha tốt, chỉ là...”

Tô Nhất Dạ thờ dài. “Haizz... Người lớn như thế, bên cạnh cũng không có ai, xung quanh đều có đôi có cặp, chỉ có hần lẻ loi một mình, nhưng mà may mắn, bây giờ bên cạnh hần có con gái, người làm bạn như chị cũng yên tâm, chờ một nhà ba người đoàn tụ đúng không?”

Lời nói Tô nhất Dạ dịu dàng, cục cưng lại cảm thấy lời của cô đang ép sát bé từng bước, vốn chuyện An Bảo Bối cũng không sao, nếu Tô Nhất Dạ đã nói thành như vậy, tốt nhất bé dứt khoát trực tiếp nói thẳng, bé cười ngọt ngào với Tô Nhất Dạ. “Cô, tìm cha là quyết định của cục cưng, còn ma ma có muốn đi gặp cha hay không, còn phải hỏi ma ma, không phải sao? Huống chi luật pháp còn có quy định, sinh con thì phải kết hôn không phải sao?”

Tô Nhất Dạ cười, vật nhỏ này, tuổi không lớn lắm nhưng tài ăn nói rất tốt.

“Cho nên?”

“Cục cưng đã vi phạm ước định ma ma không cho cha biết sự tồn tại của cục cưng, cho nên cục cưng cũng không thể nói cho cha biết tin tức của ma ma, cục cưng tuy còn nhỏ, nhưng cũng biết đáp ứng chuyện của người khác thì không thể bội ước, nhưng mà bây giờ cục cưng có thể nói cho cha và có một tin tức lớn nha.”

Vinh Ninh có tinh thần, vênh tai lắng nghe.

“Bây giờ ma ma đang ở thành phố A.”

Tin tức này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, kẻ nào đoán cũng giống nhau, hai bên cũng không có phản ứng gì, đại khái đã sớm nghĩ đến, dù sao mở một công ty lớn như vậy đều không phải đùa ngốc.

Cục cưng lắc đầu nói. “Đây là tin tức lớn nhất rồi.”

Cũng không biết cục cưng nghĩ đến cái gì, cục cưng không hề nghĩ ngợi thốt ra. “Cục cưng chỉ là muốn cha.”

Lời vừa thốt ra, cục cưng cũng sợ hết hồn, nhưng không thay đổi khuôn mặt tỉnh táo của mình.

Muốn cha có lỗi gì? Nhìn những người bạn đều có cha và ma ma bên nhau, bé không khô sè là giả.

Bé như đã quên mục đích ban đầu khi tới nơi này, làm trái nội tâm, khiến cho bé cảm thấy rất thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chương 18.5: Gặp nhau, Gặp lại, Đối địch

Vinh mẹ đứng ở cửa ra vào, bộ dáng lo lắng nhìn về bên ngoài, Tô Nhất Dạ đến cùng có thể hay không đem Vinh Ninh khuyên Cục Cưng đưa trở về, mặc dù tin tưởng Tô Nhất Dạ có năng lực, nhưng mà trái tim của bà không bỏ xuống được.

Ngược lại Vinh cha bình tĩnh hơn nhiều, ngồi trên ghế sofa cùng Giản Dị nhìn trên mặt thảm là đồng đồ chơi xếp gỗ yêu thích của Thụy Thụy.

“Nhà cao tầng!” Thụy Thụy xếp hết gỗ chồng chất nhìn về phía Giản Dị đang ngồi, “Ngoan” Giản Dị thuận thế ôm lấy Thụy Thụy bé nhỏ để cậu ngồi lên đùi của mình, trên khuôn mặt thể hiện sự dịu dàng, “Thụy Thụy thông minh nhất, tương lai nhất định là chuyên gia xây dựng.”

“Vâng, đợi sau này Thụy Thụy lớn lên sẽ xây một căn nhà thật rộng lớn, cho ông nội, ông Vinh, bà Vinh, chú Vinh, mẹ, cha còn có anh hai cùng nhau đến ở đi”

“Ừ, cháu nội của ta con bản lĩnh như vậy a? Sau này cũng phải đón nhận ông đấy?”

“Đương nhiên, Thụy Thụy thích ông nội nhất!” cậu bày ra khuôn mặt trắng mịn di chuyển hướng tới Giản Dị, cọ sát gương mặt hần.

“Ông nội cũng thích Thụy Thụy nhất”

Vinh ba về mặt ai oán nhìn quan hệ tốt của hai ông cháu, Giản Dị thật là, biết ông vì cái gì mà buồn rầu, vậy mà, không tự an ủi mình coi như xong, còn mang theo cháu của mình trình diễn màn ông cháu thân yêu cho ông xem, là thật tâm muốn ông tức chết hay sao?

Một mực vì Dập Dập đảm nhận người mẫu bên cạnh Giản Dị trên đầu động tác cũng không dám thay đổi đối Vinh ba nói “Chú Vinh, người yên tâm,

chờ một chút nhất định sẽ đưa được Vinh Ninh và Cục cưng trở về”.

“hừ ta mới không quan tâm đến thằng con bất hiếu như nó!” Vinh ba hừ lạnh một tiếng, xoay đầu đi, làm cha ai mà không suy nghĩ đến con trai của mình? Bị Vinh Ninh đe dọa coi như xong, còn bị hấn mắng? Ông đâu có thể nuốt được cục tức này đây.

“chú không quan tâm tới Vinh Ninh, chả lẽ người cũng không quan tâm tới Cục Cưng sao?” Giản Dị giọng điệu như sấm, sắc mặt Vinh ba ba cũng thay đổi, “Kia cũng không có nghĩa là Vinh Ninh dẫn con đến ta có thể dễ dàng tha thứ Vinh Ninh hôm nay nói với ta như vậy.”

“Ta cũng không tin làm cha còn có thể giận con trai của mình cả đời, năm đó Giản Dị còn không phải cùng dạng khiến ta phát hỏa? Hiện tại chúng ta một nhà năm miệng như cũ rất tốt sao?”

Ông xem gần đây cánh của Dập Dập đã đủ vững chắc, lại nhường cho Giản Dịch nói tiếp, không tới ngày mai ông, Vinh ba, Dập Dập nhất định trở thành Vinh Ninh mất.

“Cha...” Dập Dập cầm bút vẽ ngừng đầu hướng về phía Giản Dị mỉm cười, “xin người làm tốt công việc của mình, đừng hết nhìn đông rồi lại nhìn tây.”

Khỏe miệng Giản Dịch gạt gạt, người mình tiếp tục bày ra dáng người mầu.

Vinh mẹ như cũ hướng phía cửa ra vào nhìn quanh, trong sân đột nhiên dừng một chiếc xe có rèm che, bà nhận ra đúng là Tô Nhất Dạ ngồi trên chiếc xe kia lúc ra ngoài, trước sau xe đồng thời mở ra, phía xa Vinh mẹ nhìn thấy một Cục cưng đang tồn tại.

“Về rồi, bọn họ về rồi!” Vinh mẹ hô vài câu chạy như bay, nhìn dáng đi tuyệt đối không phải của lão bà 60 tuổi.

“xem em dâu cao húng như vậy đoán chừng Cục Cưng đã trở về rồi.” Giản Chính chống gậy, Thụy Thụy từ trên đùi của ông nhảy xuống nắm lấy tay Giản Chính, “ông nội, Thụy Thụy đưa ông đi.”

“ngaoan” Giản Chính xoa đầu Thụy Thụy, quay đầu nhìn người bạn già của mình, thân thể căng thẳng, trên mặt như cũ không biểu lộ ra ngoài, cứng nhắc giống như một tảng đá.

Bộ dáng vẫn không thay đổi, chỉ cần đầy khăn trương toàn thân sẽ căng thẳng, Giản Chính đầy hứng thú hỏi, “ông không đi?”

“không đi!” tuy vậy nhưng ông vẫn muốn nhìn cháu gái mình một chút, nhưng vừa nghĩ tới gương mặt Vinh Ninh ông lại chẳng muốn cử động.

“không đi coi như xong, nghe nói Cục cưng cùng Vinh Ninh khi còn bé lớn lên rất giống nhau, nhất định là một bé gái xinh đẹp bại hoại”. Giản Chính ý cười sâu xa, do Thụy Thụy nắm tay ông cùng đi.

Vinh ba vẫn ngồi ngay ngắn như cũ, tâm tư sớm đã ở trên mây, kia là cháu gái của ông, cháu gái ruột, đứa cháu mà ông vẫn luôn muốn... nếu Cục Cưng đã đến đây, chính mình cũng chấp nhận muốn đến gặp đi? Nếu không ra ngoài nghênh đón lời mà nói, Cục cưng có thể hiểu lầm ông thích bé hay không?

Cuối cùng vẫn là không nhìn được ông từ ghế sofa đứng lên, hướng phía bên ngoài đi, Vinh Ninh đắc tội với ông, chứ không phải cháu gái ông đắc tội với ông, tại sao phải vì tiểu tử ngu ngốc kia ngay cả cháu gái của mình cũng không nhìn chứ?

Nếu như không bị nghênh đón người đánh trận, thì không có khả năng.

Vẫn luôn ngóng ở cửa nhìn cháu trai của Vinh lão gia, loại nguyện vọng này cũng không phải ngày một ngày hai, bắt đắc dĩ hai đứa con trai hết thấy chỉ lo công việc của mình, đối với phương diện tình cảm loại này đơn giản là không có hứng thú, hiện tại Cục cưng xuất hiện không thể nghi ngờ một việc có thể làm cho bọn họ cao hứng muốn cảm tạ thần linh.

Cục cưng nháy mắt, nhìn những người lớn đang nghênh đón cô bé, liền nghĩ trước đó không cần phải tra thông tin bé cũng có thể nhận ra đâu là ông nội và ai là bà nội.

Vinh mẹ đã sớm nước mắt chảy như mưa không thể tin nổi bất giác lấy tay che miệng mình, nhìn qua bóng dáng bé nhỏ hướng chính mình đi tới “bà nội”.

Tiếng gọi bà nội bi bô kia, quả thực là âm thanh dễ nghe nhất thế giới, Vinh mẹ ngồi xổm xuống đem Cục cưng ôm thật chặt vào trong lòng của mình, “Đúng vậy, đúng vậy, ta là bà nội của cục cưng đây! Chỉ cần vừa nhìn thấy tiểu nha đầu cháu, ta biết cháu nhất định là cháu gái của ta, chỉ có cháu gái của ta sinh ra mới xinh đẹp như vậy.”

Vinh mẹ buông cục cưng ra, vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé của cục cưng, “nhìn khuôn mặt này thật là giống với Vinh Ninh khi còn nhỏ, quả thật là cùng một khuôn đúc ra ấy, chỉ cần ôm cháu, nhìn xem cháu như thấy được Vinh Ninh trước đây là một.”

Núp ở sau lưng Giản Chính, Vinh ba nhìn thấy cục cưng đột nhiên bùng lên một loại cảm giác, biết rất rõ lúc này cần phải cùng vợ mình xông tới cùng nhau ôm Cục cưng, thế nhưng chân như thế nào lại không thể cử động được.

Kia là cháu gái của ông sao? Thật sự là cháu gái của ông sao? Trong đầu ông liên tục hỏi chính mình về chuyện này, lại sợ tìm mãi không ra đáp án.

Hơi thở của bạn tốt cứ quanh quẩn bên tai, Giản Dịch tránh đường né qua một bên, cánh tay huyếch vào người ông “ông còn đứng sững sờ ở chỗ này

làm gì nữa? Còn không mau nhanh lên ôm cháu gái của ông!!!”

Nếu không phải Giản Chính sớm nhắc nhở, Vinh ba vẫn như cũ ngẩn người đứng nguyên tại chỗ, thân hình dừng một chút, lúc này mới chậm chạp đi qua, giống như ngồi xổm trước mặt cục cưng, giơ tay ôm nhưng đến cùng cũng không biết phải làm gì, ôm cô bé sao? Ông sợ ông dùng lực ôm mạnh sẽ làm cho Cục cưng đau, nhưng là...”

Ông lấp bắp mà nói “cục cưng.”

“vâng ông nội” cục cưng ngọt ngào gọi ông khiến Vinh ba không chịu nổi nữa, cùng Vinh mẹ ôm lấy thân thể của cục cưng, tiết mục nhận thân dịu dàng từ đó bắt đầu, Vinh Ninh vẫn như cũ lông mày nhíu lại, hơi hơi ghé mắt không muốn nhìn.

Tô Nhất Dạ vỗ bờ vai hắn: “xem đi, cũng không có gì to tát, em xem cục cưng không phải rất thích ông nội và bà nội sao? Mà ba mẹ em cũng giống như cực kỳ thích Cục cưng sao?”

Vinh Ninh không được tự nhiên kéo cổ sao mình, “vốn là, em cũng vậy không nghĩ tới việc khác”

Cục cưng đứng trong đám người bước vào phòng khách, mặc dù là lần đầu tiên đến nơi đây, nhưng lại không cảm thấy xa lạ, chỉ là đột nhiên nhảy ra ông nội và bà nội, hơi chút có chút tay chân luống cuống, nhưng vẫn như không làm trể ý định của bé

Vinh ba cùng Vinh mẹ từng người ngồi ở hai bên Cục cưng, ngay cả tay Cục cưng, ngay cả hai tay của cô bé cũng được nắm chặt, giống như sợ đây là một giấc mộng vậy, đến lúc tỉnh lại, cục cưng liên biến mất không thấy đâu nữa....

Liên tục hỏi nhiều chuyện về Cục Cưng, hận không thể ngay cả mẹ bé cũng muốn hỏi, Cục Cưng trả lời trôi chảy, đến là bộ dáng không có nửa điểm giấu giếm cùng tâm tình không tốt, hơn nữa còn dịu dàng không bình thường, trên mặt liên tục treo lên nụ cười.

Vinh Ninh vẫn buồn bực khó chịu như cũ đứng ở nơi đó không nhúc nhích rất lâu, đều không thấy Vinh ba và Vinh mẹ bộ dáng vui vẻ như vậy, chợt nhớ tới buổi xế chiều hôm nay có cuộc điện thoại đến, nhớ lại lời nói của cô có đôi chút nghiêm trọng, nhìn thấu suy nghĩ nội tâm của mình, Tô Nhất Dạ đi tới, “các anh những người đàn ông này chính là như vậy a, đầu chuyện này so với phụ nữ còn muốn sâu, có chuyện hiểu lắm gì thì mau nói ra a, giữ trong lòng người khác cũng không biết, hiểu lắm cũng chỉ càng ngày càng thêm nghiêm trọng mà thôi”

Vinh Ninh không hiểu ý tứ của Tô Nhất Dạ, miễn cưỡng nghiêng đầu sang chỗ khác nói, “dài dòng!”

“Vinh thiếu gia, Dạ Dạ là tui người thẳng thắn!”

Giản Chính nhìn thấy bạn già có được cháu gái của mình thì cao hứng nên trên mặt lúc nào cũng treo lên nụ cười tươi, “thế này không còn ai đồ kị ta cũng có hai cháu trai rồi!”

“Ai đồ kị với ông!” Đừng nghĩ Giản Chính không chỉ đích danh ai, ông cũng biết rõ là ông ta nói mình, ôm bả vai của Cục Cưng “tôi có cháu gái, ông có sao?”

Giản Chính lập tức mặt lạnh lùng phân phó Giản Dị nói: Giản Dị thêm chút sức nữa, sinh mấy đứa con gái cho ông lão kia xem”

Giản Dị đỏ mặt, Tô Nhất Dạ cũng thiếu chút nữa cũng bị Giản Chính nói mà bị dọa suýt ngã xuống đất, Vinh ba cười xấu xa vài tiếng, ánh mắt không cần thận còn sót lại trên người của Vinh Ninh, vừa mới còn hưng phấn mặt Vinh ba trở lên cứng lại ngay lập tức, ho khan vài tiếng nói, “Vinh Ninh theo ta tới thư phòng!”

Vinh Ninh do dự một hồi, vẫn theo sau lưng Vinh ba, Vinh mẹ lau nước mắt cũng từ ghé sofa đứng lên, “ta đi nấu cơm cho cục cưng đây, cục cưng thích ăn cái gì thì nói cho bà biết, cái gì ta cũng thể nấu cho con ăn”

Chỉ cần là bà làm, thì cái gì con cũng thích ăn” Vinh mẹ sững sờ một lúc, hưng phấn hướng phía Cục cưng trên mặt trái thân phải thân.

“nhìn xem, cháu gái của ta thật là đáng yêu a, cái miệng nhỏ nhắn bà yêu chết mất thôi”

“ha ha...” cục cưng cười xấu hổ, hôm nay cô bé nhiều lần gặp được người thân tốt.

“bác gái, con đi với bác” Tô Nhất Dạ tiến lên chen vào nói, “bác yên tâm con chỉ giúp bác, tuyệt đối không phá đâu.”

“được được được, cục cưng à, bà với đi Tô đi làm cơm, con cứ ở lại chỗ này trước, cùng chơi với mấy anh đi.”

“vâng, cục cưng sẽ nghe lời bà”

“được” Vinh mẹ khí thế bùng bùng kéo lấy cánh tay Tô Nhất Dạ, lúc đi bước chân cũng rất nhẹ nhàng.

Cục cưng vuốt vuốt mặt, cảm giác, cảm thấy gò má chua xót, mới vừa ngẩng đầu lên đã thấy Thụy Thụy cầm gói kẹo đi tới, bàn tay bé nhỏ hướng về phía cô bé, trong lòng bàn tay xòe gói kẹo đường được đóng gói tinh xảo. “Chị ăn kẹo a”

Thụy Thụy dịu dàng bất ngờ, so với tập đoàn mấy tiểu quý của Đế Không rất biết điều.

“Cảm ơn a” nhận lấy ý tốt của Thụy Thụy, mở giấy gọi kẹo ra rồi nhét vào trong miệng, cái miệng nhỏ nhắn của Thụy Thụy khẽ mở ra, dùng bộ mặt hoài nghi nhìn cục cưng “ôi chào....” Dùng một chút vẻ mặt tươi cười “Chị ăn ngon không?”

“Ừ... ăn rất ngon a...”

“A...” Thụy Thụy mặt ửng hồng chạy đến bên cạnh Giản Chính ôm cánh tay của ông, nhưng ánh mắt vẫn dừng lại ở trên người của Cục Cưng.

Đứa bé này cũng biết thẹn thùng a.

“Chị, chúng ta cùng chơi xếp gỗ đi?” đề nghị này của Thụy Thụy làm cho cục cưng hơi sững sờ một chút, đôi mắt như vậy đối với cô bé là hết sức bình thường, trẻ nhỏ đối với cô bé mà nói thì có hơi chút khó khăn, nhưng cũng không thể cự tuyệt lòng tốt của Thụy Thụy lại đi qua đồng hồ chơi xếp gỗ ngồi xuống “Được”

“Vâng!”

Cục Cưng ngồi ở bên cạnh Thụy Thụy, câu được câu không nhìn xem bàn tay cậu nắm đầy những miếng gỗ.

Cảm giác, cảm thấy có một ánh mắt như lửa dõi theo cô bé bên này nhìn, khẽ ngẩng đầu lên để tìm kiếm ánh mắt của ai, lại phát hiện có một đứa nhỏ khác đang cầm trên tay chiếc bút đang vẽ tranh trên bàn, đối diện người đàn ông kia là một người tư thế đứng yên không thay đổi, giống như đang làm người mẫu vẽ.

Nhìn cậu vài lần nữa, lại không thấy cậu quay đầu lại, nghiêm túc vẽ tranh, giống như không hề quen biết với những người ở xung quanh.

Cảm giác vừa rồi chẳng lẽ sai sao? Cục Cưng sờ lên cằm nghĩ, vừa rồi ánh mắt cũng không nóng bỏng đơn giản như vậy.

“Dập Dập, có thể sao?” Giản Dị chảy mồ hôi hỏi, duy trì tư thế đứng yên người rất mỏi a.

“hoàn thành xong ngay rồi đây” Dập Dập như cũ không có ngẩng đầu, cầm lấy bút vẽ khoảng cách sau, lần nữa làm khởi họa đến.

Thấy Cục cưng nhìn chăm chăm chỗ Dập Dập đang vẽ tranh, Thụy Thụy chỉ vào Dập Dập nói “Chị, đó là anh Dập Dập, vẽ tranh siêu rất đẹp, không chỉ có vậy về học tập cũng tốt, tất cả mọi người đều khen anh ấy là thiên tài a...”

“Thiên tài a...” Cục Cưng kéo dài tiếng nói, bé từ nhỏ cũng được người khác gọi là thiên tài, không biết so sánh bé thiên tài về IT cũng thiên tài về tranh, kĩ năng của ai sẽ cao hơn.

“Vẽ xong rồi!” Dập Dập thu hồi bút vẽ, Giản Dị rút cục cưng được cử động, nhún nhún bả vai của mình, hóa ra công việc làm người mẫu cũng không tốt chút nào, đứng một lúc mà làm cho anh đau lưng muốn chết.

“Lại đây, cho ba xem Dập Dập vẽ như thế nào nào!” Giản Dị đi tới, chứng kiến bức vẽ thành quả, mắt tự nhiên cau mi lại, “Cái này.... Là ba sao?”

“Đương nhiên là không phải.” Cha của cậu đấy, làm sao có thể khoác lên áo ngoài ma quỷ?

Dập Dập cầm bàn vẽ xuống đi tới chỗ cục cưng, Cục Cưng làm bộ dáng hiền lành nhìn cậu. Dập Dập hai mắt ướt át, bình thần, lại mang một chút nhàn nhạt sắc bén của ánh hào quang.

Dập Dập đưa bức vẽ cho cục cưng, mở miệng thanh âm đều là nhàn nhạt, “lần đầu tiên gấp mặt, tặng cái này cho em”.

“A...” Cục cưng còn chưa mở miệng, Thụy Thụy đã bắt mắt kêu lên. “anh thực sự là thấy sắc quên bạn a, Thụy Thụy muốn anh vẽ cho, anh cũng không cho, mới nhìn thấy chị Cục Cưng lần đầu tiên liền tặng bức vẽ cho chị, um, là anh thấy sắc quên bạn..”

“haha...” Giản Chính và Giản Dị đều bị lời nói của Thụy Thụy làm cho bật cười, Cục Cưng hai tay cầm lấy bức vẽ, nhìn cậu mỉm cười, “Cảm ơn”

“Không cần...” Dập Dập xoay người rời đi, thu hồi lại dụng cụ vẽ tranh của mình, Cục Cưng thấy Dập Dập đưa bức vẽ cho bé thì nhẹ nhàng nhếch môi cười.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chương 19.1: Tôi không thích anh

“Không cần.” Dập Dập xoay người rời đi, đi thu thập dụng cụ vẽ tranh của mình, cục cưng nhìn bức tranh Dập Dập đưa cho mình, nhẹ nhàng nhếch môi cười.

Quý sứ nhà họ Giản kia, thứ muốn tặng cho mình chính là món quà này sao? Mới lần đầu tiên gặp mặt liền tuyên chiến với bé trước mặt mọi người, thật có ý tứ.

Cha con nhà họ Vinh vừa mới vào phòng làm việc, cha Vinh liền mang gương mặt nghiêm túc ngồi xuống trên chiếc trường kỷ bằng gỗ, “Mẹ của đứa bé là ai?”

“Không biết.” Vinh Ninh ăn ngay nói thật, đứng đối diện với ông.

“Đứa bé cũng đã lớn như vậy rồi, mẹ của đứa bé là ai mà anh cũng không biết?”

Vinh Ninh hơi bực bội, nhưng cũng thực sự không bộc phát tức giận, trong lòng cứ nghĩ đến lời Tô Nhất Dạ đã nói với mình, không ngừng tự an ủi mình, “Thực sự không biết.”

Cha Vinh nhìn Vinh Ninh thật sâu, xác nhận hẳn thực sự không biết cũng thở dài thườn thượt, “Cục cung năm nay bảy tuổi, nói cách khác mẹ của đứa bé cũng chính là một trong số những người phụ nữ của anh tám năm trước?”

“Vâng.” Tuy rằng hẳn không muốn thừa nhận, nhưng vẫn không nhớ nổi rốt cuộc lúc trước mình đã làm gì.

Cha Vinh cau mày, nhớ đến tổ tiên ông cũng là dòng dõi thư hương, những năm cuối triều Thanh mới dần dần hui quạnh, sau đó là lại từ con đường buôn bán mới có nhà họ Vinh với quy mô như ngày hôm nay, ông và Vinh Dự, theo nghiệp chính trị nhiều năm, đều dựa vào chân tài thực học mới có thể càng làm rạng rỡ truyền thống nhà họ Vinh, Vinh Dự còn chưa kết hôn, hai đứa con trai dưới gối của mình, từ nhỏ đã nổi tiếng, nhất là Vinh Ninh, ông đặt tâm huyết trên người nó còn nhiều hơn so với Vinh Viễn, từ nhỏ đã sắp xếp xong xuôi con đường tương lai của bọn họ, ai ngờ sau khi lớn lên hai đứa con trai đều không nghe lời của ông: một đứa đi vào thương trường, một đứa lại càng quá đáng hơn, đi làm nghệ sĩ gì đó, từ xưa kỹ nữ vô tình, con hát vô ý, từ trước đến nay ông đều xem thường cái nghề nghiệp đó của Vinh Viễn, nhưng cũng đã nhiều năm như vậy, ngại nó cũng ít scandal nên ông cũng đành lựa chọn mở một mắt nhắm một mắt, mãi cho đến khi trên người Vinh Ninh...

Vẫn luôn cho rằng Vinh Ninh tuyệt đối thuộc về loại biết thân biết phận, cho dù có càn quấy bên ngoài, nó cũng sẽ dùng thủ đoạn thông minh mạnh mẽ giải quyết chuyện tình đến hoàn mỹ vô khuyết, ai ngờ để cho nó đi xem mắt, lại có một cô con gái từ trên trời giáng xuống, được, ông cũng nhận, nhưng bây giờ là tình huống gì đây? Tự mình gieo giống, nhưng đến mẹ của đứa bé là ai cũng không biết!

Nếu chuyện bại hoại truyền thống gia đình này truyền ra ngoài, cũng không biết mấy kẻ không vừa mắt luôn nhìn chằm chằm ngoài nhà họ Vinh kia sẽ gây ra sóng gió như thế nào đây!

Nhưng khi đối mặt với Vinh Ninh cũng không thể nói ra được lời hung ác gì, dù sao cũng là con mình, đừng nói đánh, chỉ mắng thôi cũng đau lòng.

Bất đắc dĩ chỉ có thể thở dài với con trai, “Bây giờ anh muốn làm gì? Anh định thu xếp cho cục cung như thế nào? Còn có mẹ của nó thì làm sao đây? Ngay cả mẹ của đứa bé là ai anh cũng không biết.”

“Con sẽ giải quyết việc này, con cũng sẽ tìm mẹ của đứa bé sớm một chút, cho cô ấy một thân phận, sẽ không làm bại hoại thanh danh bên ngoài của nhà họ Vinh.”

“...” Cha Vinh im lặng, “Thanh danh gì gì đó, mắt cũng không sao cả. Quan trọng là, cục cung đã ở bên ngoài nhiều năm, mẹ của nó – một người phụ nữ chưa lập gia đình mang theo nó chắc chắn đã phải chịu rất nhiều đau khổ. Cho dù là gia đình của cô bé chăm sóc, cũng sẽ bị người khác coi thường, bây giờ cục cung đã trở lại, dù thế nào thì chắc mẹ của nó cũng sẽ xuất hiện, đến lúc đó phải nhanh chóng kết hôn, đừng có trì hoãn nữa.”

“Cho dù người không nói, đợi đến khi tìm được mẹ của cục cung con cũng sẽ kết hôn với cô ấy.” Nguyên ý để một cô gái mang thai con của hắn, vậy cũng có nghĩa cô ấy là người hắn yêu nhất đời này, hôn nhân như vậy mới là điều hắn mong muốn, huống chi việc này cũng không cần cãi nhau âm ỉ với Vinh Viễn, hẳn làm hắn sẽ thừa nhận, cũng sẽ chịu trách nhiệm với đôi phương.

“Vậy là tốt rồi.” Nhìn thấy Vinh Ninh cuối cùng cũng không cảm thấy phản cảm với hôn nhân nữa, cha Vinh cũng cao hứng cho hắn từ tận đáy lòng, “Được rồi, đi xuống đi, thời gian chúng ta bàn bạc ở đây cũng hơi dài rồi, cũng ảnh hưởng không tốt đến cục cung.” Nghĩ đến cháu gái nhỏ đáng yêu kia, trên mặt cha Vinh cũng tràn đầy nét cười ôn hòa.

Cha Vinh đi ra cửa, vừa mới mở cửa thì nhìn thấy Vinh Ninh vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, nghi ngờ quay đầu lại hỏi, “Anh lại đang suy nghĩ gì đấy? Còn sững sờ ở đó làm gì?”

“Cha...” Vinh Ninh cúi đầu, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

“Làm sao?”

“Thật xin lỗi.”

Ba chữ trầm thấp kia của Vinh Ninh, lại khiến cho cả người cha Vinh run rẩy một hồi, Vinh Ninh ngẩng đầu đi ra cửa, lúc đi qua bên người cha Vinh, dừng lại, “Chuyện chiều hôm nay, thật xin lỗi.” Đi tiếp qua người cha Vinh, cha Vinh vẫn đứng thẳng ở đó như trước, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía bóng lưng của Vinh Ninh.

Vừa rồi nó lại nói xin lỗi ông? Hơn nữa còn nói trang trọng như vậy với ông?

Không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc trên mặt vẫn lộ ra nét cười vui mừng, làm sao lại có chuyện cha con chỉ một đêm trở mặt thành thù, nếu như làm một người cha mà còn giận chính con của mình, như vậy người cha này cũng quá không xứng chức rồi.

Gần đây cảm xúc của Vinh Ninh lên xuống khá nhiều, hoàn toàn không có cái trạng thái bình tĩnh lúc trước, chắc hẳn là cục cưng xuất hiện làm cho đoạn trí nhớ không tốt mà hắn vẫn giấu kín trong lòng tám năm kia lại thức tỉnh lần nữa, vì vậy thoát nhìn trên gương mặt đó nhiều thêm chút sầu khổ và u buồn.

Vinh Ninh cái gì cũng tốt, chỉ là quá nặng tình cảm, gần đây nhìn hắn quá mệt mỏi, lại dễ dàng về khiếu nại của mình xuống, đừng gây thêm khó khăn cho Vinh Ninh mới phải.

Vinh Ninh đi xuống lầu, vừa lúc nhìn thấy cục cưng và Thụy Thụy đang chơi, mang theo nét cười vui mừng đi tới, ngồi xuống mặt đất bên cạnh bé, “Chơi cùng em trai nhỏ Thụy Thụy vui không?”

“Rất vui ạ...” Cục cưng ngọt ngào đáp lại, “Con rất thích Thụy Thụy mà.” Ánh mắt nhìn về phía Dập Dập đang ngồi trên salon nhàn nhã đọc sách nghe nhạc bên cạnh, “Cục cưng cũng thích Dập Dập nữa.” Tiếng bị bé đề xuống hơi thấp, Dập Dập lại mắt diếc tai ngơ đọc sách, cục cưng đưa bức tranh Dập Dập vẽ cho bé cho hắn xem, “Cha, đây là anh trai Dập Dập đưa cho cục cưng, anh trai Dập Dập vậy mà là họa sĩ nhỏ thiên tài đó, cục cưng nhận được tranh của anh ấy rất vui về nhà.”

“A? Phải không?” Vinh Ninh nghi ngờ hỏi, cầm lấy bản vẽ nhìn bức tranh trên đó.

Lúc nhỏ ngoại trừ thời gian dài không thấy Tô Nhất Dạ thì Dập Dập sẽ náo loạn ra, không có khuyết điểm gì; sau khi vừa mới lớn như vậy, mỗi ngày đều say mê vẽ tranh, tính tình cũng hơi có chút kỳ quái của họa sĩ chính thống, dần dần trở nên hơi trầm tĩnh, rất nhiều người muốn nó vẽ cho, thậm chí ngay cả Ngôn Hoan cũng không ngoại lệ, nhưng mà chân chính nhận được quà của nó, ngoại trừ Tô Nhất Dạ và Giản Chính ra, thật sự vẫn chưa có.

Hôm nay vừa mới nhìn thấy cục cưng lần đầu tiên liền đưa cho bé bức tranh vừa mới vẽ xong, thực sự làm cho hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ... Vinh Ninh nghiêm mặt, chẳng lẽ Dập Dập cũng giống như Cảnh Thất, Ngôn Thần, đều có ý với cục cưng?

Ý tưởng kỳ quái này chiếm cứ tâm lòng người cha kia của Vinh Ninh, không được không được, tuyệt đối không được, cục cưng của hắn đáng yêu như vậy, còn nhỏ như vậy, dựa vào cái gì mà bây giờ lại thêm một người muốn đoạt bé?

Nhìn ánh mắt mang ý hận kia của Vinh Ninh bắn tới hướng mình, Dập Dập hừ lạnh một tiếng, cũng không ngẩng đầu lên lật sách, “Nếu chú Vinh Ninh và cục cưng cảm thấy không thích, dứt khoát trả lại cho con đi.”

Dập Dập chậm rãi nâng mí mắt, trong đôi mắt thật to lóe ra ánh sáng trong suốt, thêm một chút uất ức, “Được rồi, dù sao đầu năm nay chuyện hảo tâm mà bị coi thành lòng lang dạ thú, con cũng đã thấy qua nhiều lần.”

Dập Dập nhìn như mảnh khảnh vỗ trán, “Mắt con cũng hơi đau.”

“...” Vinh Ninh cắn răng, mỗi lần Dập Dập đều dùng chiêu này đối phó người khác, cho dù người khác có muốn phát giận với nó, nhìn thấy bộ dạng yếu ớt kia của nó cũng không giận được, ngược lại còn cảm thấy là lỗi của mình, trong lòng tràn ngập cảm giác áy náy vô cùng, cuối cùng vẫn phải xịu mặt xuống cười với nó, “Làm sao chú lại không cần đây? Cục cưng cũng nói là nhìn rất đẹp mà.”

“A? Đúng không?” Dập Dập khẽ ngẩng đầu lên, bộ dáng thiếu niên suy yếu lập tức biến mất không thấy đâu nữa, đổi thành cái gương mặt lạnh lùng thường ngày kia, “Con cũng chỉ đang nói giỡn với chú Vinh Ninh mà thôi.”

Đưa bé này... Rốt cuộc là có tính cách giống ai đây?!

Trái với Vinh Ninh tức giận, cục cưng lại đưa ánh mắt nhìn về phía bản vẽ, gương mặt nửa thiên sứ nửa ma quỷ, một bên là cánh trắng thuần khiết, nhẹ nhàng mà thiện lương; một bên là hóa thân của sự âm trầm và tà ác.

Cục cưng càng nhìn càng thích, nụ cười trên mặt từ từ rạng rỡ hơn.

Lúc ăn cơm chiều, cục cưng ngồi giữa cha Vinh và mẹ Vinh, hưởng thụ rất nhiều đãi ngộ của một cô chủ nhỏ.

“Cục cưng ăn cái này đi, sườn xào chua ngọt, là món ăn sở trường của bà nội đó.”

“Cũng đừng chỉ ăn thịt, con gái còn phải giữ dáng, ăn chút gì thanh đạm đi, không có dầu mỡ.”

“Không cần nghe lời ông nội con, ông ấy thì biết cái gì? Bây giờ cục cưng còn nhỏ, béo một chút mới đáng yêu.”

“Nhưng mà nếu ăn quá béo, lúc lớn lên rất khó giảm béo đó, đến lúc đó sẽ không có hoàng tử theo đuổi đâu.”

“Vinh Tề! Ông nói là không có ai muốn cháu gái của tôi đúng không?”

“Tôi...” Cha Vinh bị bà xã của mình dọa sợ, giọng nói cũng không có sức mạnh, “Đâu có đâu.”

Cả bàn người lác đầu nhìn đôi vợ chồng, lại nói, đầu năm nay người bị vợ quản chặt cũng thật nhiều.

“Ông nội, bà nội, đừng cãi nhau, cục cưng sẽ ăn hết.” Cục cưng hiểu chuyện mở miệng, hòa giải bầu không khí lúng túng, hiếm có quang cảnh hai vợ chồng già nhà họ Vinh ôm người cục cưng thơm trái thơm phải.

Vinh Ninh lẳng lặng nhìn, tuổi của cha mẹ anh đều đã lớn, không thể nghĩ ngờ rằng cục cưng xuất hiện là một chuyện hạnh phúc đối với cả hai người bọn họ.

Dập Dập đang thông thả ăn cơm, ánh mắt hồ hững nhìn lên người Vinh Ninh, lại cũng không nói gì nhiều.

Cơm nước xong xuôi, mấy người đi hóng mát trong sân, cục cưng cầm máy trò chơi cầm tay không buông, nhưng cũng không làm lỡ cuộc nói chuyện phiếm của mấy người lớn, Dập Dập khề híp mắt liên tục, cục cưng lại cảm thấy ánh mắt của Dập Dập lúc nào cũng đang nhìn mình, ánh mắt khi có khi không nhìn lại, cả người đều cảm thấy vô cùng không tự nhiên.

“Cục cưng đang chơi gì vậy?”

“Trò chơi PSP mới ra đó ạ!” Cục cưng duỗi hai tay, giờ máy trò chơi lên cao trả lời cha Vinh.

“A...” Trò chơi gì ông cũng không biết, nhưng suy nghĩ cho cháu gái của mình nên vẫn cẩn thận từng li từng tí nhắc nhở, “Cục cưng vẫn còn nhỏ, không nên chìm đắm vào trong trò chơi gì gì đó mới tốt.”

“Cục cưng biết mà, cục cưng tuyệt đối sẽ không chìm đắm trong trò chơi đâu.” Cái loại trò chơi ngây thơ bỏ đi đó, người khác có lẽ cần vài ngày mới có thể phá cửa, bé chỉ cần dùng mấy giờ thôi đã làm xong.

Máy chơi game phát ra âm thanh nhỏ, từ hôm qua vẫn còn chưa sạc pin, chắc hẳn là không đủ pin, cục cưng quơ quơ trên tay nói, “Cục cưng đi vào sạc pin trước đã, sắp phá cửa thành công rồi.”

“Được, tìm được ổ điện chưa? Ta phải người mang con đi đấy?”

“Không cần đâu ông nội, cục cưng rất thông minh đó.” Cục cưng lễ phép tạm biệt với những người lớn, khom lưng xoay người đi vào trong tòa nhà lớn.

Mới vào đến cửa, đột nhiên nụ cười trên mặt cục cưng không thấy đâu nữa, lắc cổ một cái, làm cho nó không đau nhức nữa, cục cưng tìm được dây sạc ở miếng xốp sau lưng, tìm ổ điện cắm vào.

“Ủm----?” Nhắc nhở đang sạc pin, một người ngồi trên salon, bàn tay nhỏ bé không ngừng ấn bàn phím trò chơi, vừa mới nhanh chóng phát xong một bức thư kiện không thể hiểu nổi, người nào đó liền kéo dài tiếng nói sau lưng bé, tiếng phát ra vừa rồi khiến cho cục cưng sợ hết hồn, cục cưng cau mày nhìn lại, không biết từ lúc nào Dập Dập đã tiến vào, còn đứng ở phía sau bé, xem ra hẳn đã xem khá lâu rồi.

“Tại sao anh lại ở chỗ này?”

“A, cuối cùng cũng hiểu rồi.” Dập Dập không có lý do nói một câu, đứng thẳng người vừa rồi hơi cong.

“Anh nói gì vậy?”

Dập Dập không lựa chọn trả lời bé ngay, hai tay rút túi đi đến bên cạnh bé “ôi” một tiếng, nhẹ nhàng ngồi xuống.

“Cậu út, bảo với mẹ một tiếng, trong vòng ba ngày cục cưng sẽ về nhà, để cho người không phải lo lắng, về vấn đề điện thoại, con cũng đã sớm ghi âm tốt rồi, đến lúc đó cậu dùng cái phần mềm điện thoại qua Internet mà con thiết kế kia gọi điện cho mẹ là được, ghi âm sẽ tự động mở và cũng tự động đóng, con ở chỗ này rất mạnh khỏe, hôm nay đã gặp ông nội, bà nội, đừng nhớ.”

Gương mặt cục cưng bình tĩnh, không có quá nhiều biểu lộ với lời của Dập Dập, làm sao cũng không ngờ được Dập Dập vậy mà lại phá giải mật mã của bé, vài ngày này bé vẫn luôn lấy phương pháp này báo cáo tình huống ở đây với Trác Văn Dương, người khác cũng chưa phát hiện, làm sao cậu ta nhìn thoáng qua đã biết rồi?!

“Rất thông minh đó, mượn chức năng lên mạng của máy trò chơi cầm tay để phát thư kiện, trên đó viết mật mã hỗn loạn mà người khác nhìn không hiểu được, cho dù thư kiện bị người khác biết, chắc hẳn cũng chỉ đoán là tiến trình tiến công chiếm đóng của trò chơi nào đó, thật ra chuyển đổi thành chữ cái là được, người bình thường sẽ ghép vần từ đơn của tiếng Anh hoặc là Trung văn để biểu đạt ý của mật mã, nhưng mà nhóc lại dùng ký âm tiếng Pháp, cũng vậy, loại đồ này bị người khác phát hiện cũng không có gì tốt, cho dù phát hiện, kẻ không có chút chỉ số thông minh nào cũng không thể phá giải được.”

Cục cưng bỏ qua những lời thao thao bất tuyệt kéo dài đến mức bé chẳng muốn nghe kia của nó, nghiêng đầu, vẻ mặt nghi ngờ hỏi, “Anh đang nói gì vậy? Anh trai Dập Dập, cục cưng nghe không hiểu gì cả?”

“Nghe không hiểu?” Dập Dập chớp chớp hai hàng lông mi, “Vậy có cần tôi nói cho chú Vinh Ninh hay không? ...”

“Anh dám!” Dập Dập còn chưa nói hết lời, câu cảnh cáo của cục cưng đã thốt ra, Dập Dập vẫn lơ đãng đứng lên từ trên ghế salon như cũ, từ trên cao nhìn xuống bé, “Làm sao? Bị người khác đoán trúng tâm sự liền muốn uy hiếp ư? Nhóc báo nhỏ trở về từ Pháp này.”

Cục cưng há to miệng, càng ngày càng cảm thấy Dập Dập này thật sự là nguy hiểm, có thể đoán được mật mã của bé thì thôi đi, từ lúc nào việc bé trở về từ Pháp cũng bị nó biết?

“Thân là một nhà nghệ thuật nổi tiếng trong tương lai.” Ánh mắt Dập Dập phóng tới nhìn bé chăm chăm, giống như có thể đoán được tất cả ý nghĩ của bé, ánh mắt còn liếc qua trang sức treo trên ba lô bên người bé, “Sẽ phải có cảm giác nghệ thuật siêu mạnh, khi nhìn thấy một đồ vật được thiết kế nào đó phải biết vật kia đến từ đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chương 19.2: Tôi không thích anh

Cục cung thông qua ánh mắt của cậu tìm được thân phận bị rò rỉ của mình thì tháo trang sức trong tay ra chạy trốn.

“Đây là do họa sĩ Clovis tiên sinh nổi danh nhất tại Pháp hiện nay thiết kế ra phần mềm thiết kế năm mươi sáu huy chương vô địch sao? Dập Dập cố ý nhìn chăm chăm vào bên kia, sờ cằm nói : “ A, nếu không phải em vừa mới đến Vinh gia thì cái huy chương đồng nhỏ hấp dẫn kia đã khiến anh nhìn nhiều vài lần, anh cũng không đoán được em sử dụng mặt mã phiên dịch chính là tiếng Pháp.”

“Thông qua điều này em mới biết Pháp cũng không tránh khỏi bị nguy hiểm đi? Anh Dập Dập.” Cục cung không lo lắng sợ hãi, chậm chạp hướng về phía cậu cười, chỉ cần nhìn vào cái huy chương thậm chí biết...

“Đừng ở trước mặt anh già bộ không biết.”

Khuôn mặt Cục Cung lạnh lùng, bé nhìn thấy trong ánh mắt Dập Dập có thêm vài phần giáo hoạt, “ Anh già vờ không biết tổ tông.”

Cục cung lặng lẽ dựa lưng vào ghế sofa, “ Anh rốt cuộc muốn gì?”

“Vấn đề này anh nhớ là anh đến hỏi em, em rốt cuộc muốn gì, biến mất nhiều năm như vậy, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt chú Vinh Ninh, lại không nói cho hần biết mẹ em là ai sống ở nơi nào, làm hại hần suốt ngày giống như con ruồi không đầu đi khắp nơi tìm, anh hết sức hoài nghi động cơ của em.

“Con gái đến tìm cha ruột, vậy cũng được gọi là động cơ?”

“Nếu như lời nói chỉ đơn giản như vậy, tại sao không nói cho hần biết tung tích của mẹ em?”

“Cái này cùng anh có liên quan à?”

“Đương nhiên có liên quan, người kia là chú của anh.”

“.....” Cục cung im lặng một hồi rồi hỏi, “ Anh có phải muốn đem bí mật của em nói cho cha với bọn họ?”

“Em yên tâm” Dập Dập cười nhìn bé, “Tất nhiên anh cũng không tốt bụng như vậy, chỉ là đối với đồ vật trên người em cảm thấy hứng thú thôi.”

Cục cung đỏ mặt hướng về phía cậu mỉm cười, “ Anh thật lưu manh!”

“Em nghĩ đi đâu? Dập Dập thân nhiên nhìn bé, chỉ về phía túi đồ trang sức, “ Anh lấy cái này, chỉ cần em đem cái này cho anh, anh liền không nói cho chú Vinh Ninh với bọn họ rằng em cùng người nhà liên lạc, em nên biết, chỉ cần anh giao máy chơi game trên tay của em cho chú Lộ Phi, chả mấy chốc là có thể tra được tung tích cậu út của em.”

Cục cung nhìn túi trang sức, “ Anh thật sự chỉ muốn cái này?” Máy cái huy chương hồng?

“Đương nhiên.” Hai mắt Dập Dập có chút tỏa sáng. Cậu vẫn luôn đối với tác phẩm của Clovis tiên sinh thấy hứng thú, đã từng lợi dụng tiền tiêu vật chính mình để mua một bức họa, nghe nói ông ta còn đạt được huy chương giải thiết kế đẹp để khéo léo trong cuộc thi thiết kế phần mềm máy tính xuất sắc nhất, hơn nữa còn tự tay mình chế tác, cậu vẫn luôn muốn, lại không nghĩ rằng trong người cục cung lại mang theo cái này, đây là cơ hội tốt cậu làm sao mà dễ dàng buông tha.

Nhìn ra trong mắt cậu sáng loáng, cục cung tháo huy chương xuống nghĩ một lát rồi quyết định giao cho cậu, dù sao bé không phải rất yêu thích thứ này, chẳng qua cảm thấy kiểu dáng đẹp mắt mới luôn mang theo trên người, có thể sử dụng huy chương hồng cùng với Dập Dập trao đổi bí mật của mình, tính thế nào thì mình cũng có lợi.

Dập Dập cầm lấy cái huy chương kia, quay về phía ánh sáng nhìn tỉ mỉ một chút.

Đây là tác phẩm của họa sĩ cậu yêu thích nhất, trên Thế Giới chỉ có một cái, không còn cái nào nữa.

Đối với cục cung mà nói, bé thật sự không biết một khối sắt hồng với Dập Dập có ý nghĩa như thế nào, bé thấy cậu bộ dạng cao hứng, trong lòng liền cảm thấy ủy khuất.

Tên lưu manh này, vẫn luôn làm bộ mọi việc không liên quan đến mình luôn dùng bộ dạng tài giỏi, trên thực tế ở sau lưng bé lặng lẽ tính kế, quả nhiên An Bảo Bối nói, xem chừng người khôn nhất, trên thực tế, trong lòng so với bất cứ ai đều nhiều hơn.

Nhìn một lúc, Dập Dập lấy huy chương thả vào túi quần, vẫn như cũ hai tay nhét vào túi nhìn bé, “Giao dịch thành công, anh sẽ không đem chuyện của em nói ra, điều này em có thể yên tâm, về phương diện này anh sẽ không gian dối.

Cục cưng im lặng không nói lời nào, trong đầu lại nhanh chóng chuyển động, cô không tin lời nói của Dập Dập, dù sao từ khi bé tiến vào cho đến bây giờ, cậu đối với mình luôn trong tình trạng đối địch, đối với cậu giả bộ ngu ngốc, đáng thương, những đối phó thường với trẻ nhỏ bằng thủ thuật đơn giản trước mặt cậu đều không thành công, cậu lợi dụng các yếu tố thuận lợi, mà chính mình ở đây không có chút ưu thế nào, hơn nữa trong tay cậu còn có nhược điểm.

Cắt! Cục cưng gạt bỏ nỗi sợ hãi trong nội tâm thầm phun một ngụm, vốn bé tới nơi này chỉ vì muốn xem người đàn ông mà An Bảo Bối bị hành hạ đến suốt tám năm đều không quên được, người đã tặng tình trùng tạo thành cha mình là người như thế nào, thuận tiện đem cuộc sống của hắn can thiệp càng thêm hỗn loạn, gần đây bé đã biết điều hơn, không ở trước mặt Vinh Ninh quấy phá, cũng có ý định thu thập đồ đạc rồi đi, ai biết nửa đường vậy mà nhả ra một tên Trình Giảo Kim.

Bé trai tên Dập Dập kia, bé thật sự chán ghét cậu ta!

“Không cần đối với tạo ra bộ dạng muốn ăn tươi nuốt sống, “Dập Dập trừng mắt to nhìn bé cười tủm tỉm, “Con báo nhỏ, lòng dạ em có chút hẹp hòi, trước mặt anh không nên thể hiện, anh mới không giống những tiểu quỷ ngu ngốc kia của Đế không còn có chú Vinh Ninh giống nhau, bởi vì...”

Thân thể của cậu từ từ nghiêng về phía trước cúi đầu, càng xem khuôn mặt nhỏ nhắn của cục cưng bày ra tức giận càng cảm thấy tâm tình sáng khoái, “Còn chưa nhìn thấy em, anh đã nghe được từ trong miệng chú Vinh Ninh nói qua em, hôm nay vừa thấy, quả nhiên giống như lúc đầu anh đã nghĩ, quả thực có đầu óc thông minh, nhưng có chút quá chú quan.”

“Em không hiểu.” Từ khi cả nhà di dân sang nơi khác, bé trước hết theo cậu út vào thành phố A. Từ cuộc xâm lược của các tập đoàn nước ngoài máy chủ trống và yêu cầu cơ quan thám tử điều tra tình trạng của Vinh Ninh, mỗi khi đi một bước bé đều tính toán cực kỳ chính xác, không có lộ ra một tia chân tướng, thậm chí trong năm đối tác tập đoàn Đế có sản phẩm nào, được xưng máy vi tính ngành công nghiệp đã là thiên tài —— trong quá trình không phải cũng không có chút nào sai lầm, lẫn lộn đến bên người Vinh Ninh bé cô có thể liên lạc với bên ngoài, ngoài việc cầm tay của chính mình thay đổi đã được chuyển đổi thành trò chơi cầm tay riêng hàng đầu gì đó ở ngoài tất cả ném vào nhà vệ sinh, nhìn Vinh Ninh bọn họ vì tìm được tin tức của cục cưng mà sứt đầu mẻ trán.

Mà hiện nay, Dập Dập thể nhưng ở trước mặt nói với bé, bé để lộ chân tướng, làm cho bé thế nào cũng không tin tưởng được!

Chân tướng... Nhắc đến các từ này cục cưng mới nhận ra chân tướng mà cậu nói là gì.

“Đúng vậy, chính là em vừa mới cùng anh trao đổi các tác phẩm nghệ thuật.”

Tác phẩm nghệ thuật? Đối với bé mà nói chẳng qua chỉ là đồng sắt vụn thôi.

“Bởi vì anh học họa, cho nên anh liếc mắt một cái có thể nhận ra, đồ vật kia xuất xứ từ tay Clovis tiên sinh, cho nên mới biết em có quốc tịch Pháp của người Trung Quốc ở nước ngoài, chỉ cần chú Vinh Ninh bọn họ quan sát trên người người mang theo cái gì đó nhiều hơn, bọn họ cũng có thể phát giác, anh có nhìn thấy em chơi trò chơi thủ pháp phi thường lợi hại, cho nên nhận định cuộc thi thiết kế lần đó quán quân đoạt huy chương chính là em chỉ cần biết điểm này, điều tra thân phận thật của em ở nước Pháp còn tung tích người nhà ngoại, chuyện đó dễ như trở bàn tay.”

“Cho nên?” Cục Cưng hí hất, Dập Dập nhún vai tròng mắt nhìn nói, “Anh đây cũng coi việc trên là giúp đỡ em, giúp em đem trò chơi của em tiếp tục chơi.”

Cậu. cậu có thể không cần biết xấu hổ như vậy? Vạch trần ý tưởng của bé, khám phá mật mã thông tin qua lại của bé, vơ vét tài sản của bé còn cùng bé dùng một tin tức không có ích đối lấy chiến lợi phẩm quán quân của bé, bây giờ còn một bộ, “cảm kích anh đi! Anh đây giúp em” đối mặt với bé?

“Anh biết em không có ý xấu, nhưng mà anh so với người đáng ghét khác ở sau lưng hành động, hôm nay anh cũng chỉ cho em lời khuyên còn có một bài học, cái gì gọi là người giỏi ắt có người giỏi hơn, trời cao còn bị mây bao phủ, đầu óc hơn, một ngày nào đó sẽ bị người nhìn thấu.”

Cục cưng đối với cậu nhe răng nhếch miệng cười, “Thật sự cảm ơn anh, quan tâm em như vậy.”

“Anh nói.” Dập Dập bộ dạng cà lơ lắt phất, một chút cũng không nhìn ra nửa điểm bộ dạng thiếu niên mảnh mai, “Tất nhiên anh không tốt thế, chúng ta chỉ là trao đổi cùng giá theo nhu cầu, được rồi, hiện tại nói cho anh biết mẹ em tên gì.”

“Nếu như em không nói?”

“Quyết định là quyền của anh, mẹ em không phải không biết em tới tìm chú Vinh Ninh sao? Xem cô ấy chạy trốn tới nước Pháp trong vòng tám năm đã có thể nhìn ra, hay muốn anh tìm người hỏi một chút, lần kia cuộc thi thiết kế phần mềm máy tính đoạt huy chương đến cùng là ai?” Dập Dập về mặt xấu xa nhìn bé, chậm chạp ngồi bên cạnh, “Không cần tròng mắt nhìn anh, em có thể chọn nói hoặc không.”

Cục cưng ghen miệng, Dập Dập đây chính là uy hiếp bé.

“Được, em nói.” Thua ở trong tay người thế này, bé thật sự sống vô cùng nhọc nhằn.

“Đây không phải liền ngoan sao?”

“Mẹ em gọi là An Bảo Bối, ông ngoại là Trác Nhất Phong, cậu nhỏ là Trác Văn Dương tổng giám đốc công ty y dược.”

“A?” Dập Dập dùng giọng lớn tiếng, thật là thú vị a, chỉ muốn biết một chút tin tức mà thôi, lại không nghĩ rằng khai thác nhiều thêm trò chơi hay, An Bảo Bối, Trác Nhất Phong? Ha ha, xé chiều hôm nay Tô Nhất Dạ ở trên đường nhặt được cô gái lạc đường không phải tên là An Bảo Bối sao?

Tên, gia thế, hoàn toàn giống, thì ra Thế Giới này thật nhỏ như vậy, chú Vinh Ninh muốn tìm mẹ ruột của cục cưng, kết quả chính là mẹ nuôi của Thụy Thụy nhận ở trên máy bay, không ngờ mẹ cậu lại trở thành người trung gian ngu ngốc, chỉ là ngấm lại có chút hưng phấn, vận mệnh của thần thật thích cùng người ta trêu đùa.

Dáng cười của Dập Dập có lẽ ở trong mắt người khác thoát nhìn như tấm gió xuân, nhưng mà ở trong mắt cục cưng lại nhiều vài phần hương vị âm trầm, bé chỉ biết nói ra bí mật chính mình ẩn nấp đã lâu, cậu biểu tình như thế rốt cuộc là có ý gì? Gian xảo làm cho người ta đoán không ra trong đầu cậu đến cùng đang suy nghĩ gì.

“Anh cười cái gì?”

Dập Dập nghiêng đầu, chăm chú nghiêm túc đánh giá cục cưng, trong đầu nghĩ tới xé chiều hôm nay chứng kiến bộ dáng An Bảo Bối, mặc dù cục cưng lớn lên cùng Vinh Ninh lúc nhỏ thật giống nhau, nhưng đem An Bảo Bối áp lên cùng bé, có thể nhìn ra cùng An Bảo Bối có chỗ giống nhau.

Nhưng mà nói đến cũng thật đúng là khó hiểu, An Bảo Bối thoát nhìn rất ngốc, hơn nữa còn hết sức ngốc, lại không nghĩ rằng có thể sinh ra cục cưng thông minh như vậy, quả nhiên trong thân thể của bé vẫn có gen của Vinh Ninh di truyền.

Vinh Ninh mặc dù thoát nhìn đầu óc ngu si, bộ dạng hoa hoa công tử, trên thực tế hẳn cũng có ưu điểm của mình thông minh mạnh mẽ, chỉ đáng tiếc, bất kể là Vinh Ninh hay là cục cưng, hẳn cũng có thể có biện pháp đem bọn họ chơi vầy quanh ở trong tay.

“Anh xem em làm cái gì?” Cục cưng cảm thấy ánh mắt Dập Dập chăm chú nhìn vào bé có cảm giác rợn cả tóc gáy.

Dập Dập đưa ánh mắt từ người cục cưng di chuyển, nghĩ tới nghĩ lui còn là không cần đem An Bảo Bối chính là chuyện Thụy Thụy nhận mẹ nuôi nói cho cô biết, trực giác nói cho cậu biết, ở tương lai một ngày kia có thể sẽ phát sinh chuyện đặc biệt khác, nếu như nói cho cục cưng, có lẽ trật tự quá trình sẽ trắc trở, đến lúc đó còn có cái gì chơi vui nữa?

“Không có gì, chuyện em đã làm, chẳng lẽ còn sợ anh nhìn em sao?”

Bé có hay không có làm chuyện thương thiên hại lý gì, vì sao ở trong miệng Dập Dập nói ra lời này, dường như bé đã giết vô số người lưu manh thế?

“Anh muốn biết thì em đều nói cho anh biết, vật anh cần tìm, em cùng với người trao đổi, anh người còn muốn thế nào?”

“Anh có nói anh muốn thế nào sao?” Dập Dập vẻ mặt khó hiểu, “Anh chính là đứa trẻ ngoan, cho tới bây giờ cũng không làm chuyện phạm pháp, anh nói rồi anh sẽ không đem lòng dạ hẹp hòi của em nói cho người khác biết liền nhất định không sẽ nói, kể cả tên mẹ em..”

“Đừng gọi tên em lớn tiếng như vậy, sẽ khiến bệnh tim tái phát.”

Cục cưng bình ổn hơi thở, đối với hần cười lạnh nói, “Anh muốn thế nào?”

“Anh nói, anh không muốn thế nào.” Dập Dập đứng lên lần nữa, chậm chạp đi ra ngoài, đi vài bước đột nhiên như là nhớ tới cái gì nhìn bé khẽ mỉm cười, “Đừng rồi, có muốn hay không phát một lần mặt mã đưa cho cậu nhỏ người nói cho hần biết, gian kế của em đã bị ta vạch trần, sớm trở về a?”

“Không cần anh làm bộ tốt bụng, em tự có chừng mực.”

“Ừ...” Dập Dập suy nghĩ một chút, “Biết nói tiếng Trung là tốt, đáng tiếc không đáng yêu.”

“Cám ơn!” Cục cưng nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đáng yêu hay không đáng yêu không cần người quan tâm, em tuyệt không thích anh!”

“Ồ.” Dập Dập nghiêng đầu về mặt không sao cả, “Vừa vặn, anh cũng ghét em.”

Dập Dập thần bí nhếch môi cười, nhìn thoáng qua ở trên ghế sofa bầu không khí xung quanh, càng ngày càng thấp, xoay người biến mất ở trong phòng khách Vinh gia.

Buồn bực thất bại cảm giác tràn ngập toàn thân cục cưng, lớn như vậy cũng chưa từng bị uy khuất, nhìn trò chơi trong tay bị chính mình thay đổi, cảm giác tức giận không gì nói nên lời, hung hăng nâng lên, muốn ném xuống đất, cuối cùng vẫn bắt đắc dĩ ngừng tay, dựa vào cái gì bởi vì Dập Dập, mà đập nát đồ của bé, nghĩ như vậy tính thế nào đều không đáng giá.

Dập Dập như tiêu sái đi ra ngoài, liền thấy ông cậu Vinh trở về, theo quy củ chào hỏi anh ta, “Ông cậu Vinh chào buổi tối.”

Vinh Dự liếc mắt nhìn Dập Dập, còn chưa tới bốn mươi tuổi cũng đã bị gọi “ông”, vốn là không có cảm xúc, khuôn mặt không có lộ ra nửa điểm cảm

xúc. Nghiêng đầu hỏi thăm, từ hai ba giờ chiều liền bắt đầu điện thoại thúc giục chính mình trở về nhà, “Anh hai bảo em trở lại làm cái gì?”

“Điện thoại không phải đã nói rõ với ? Muốn em trông thấy cháu gái nhỏ nhà chúng ta!”

Ngược lại ba Vinh mừng rỡ như điên, không có tăng lên cảm xúc và thẳng thắn, “A.”

“A cái gì a?Em cần phải cảm thấy hết sức hạnh phúc, rất hưng phấn.”

Vinh Dự vẫn là vẻ mặt bộ dáng việc không liên quan đến mình gật đầu nói, “A.”

Ba Vinh khoe miệng tận tình co quắp, nếu như không phải đã sớm biết Vinh Dự là người như thế nào, ông nhất định sẽ bị sự bình tĩnh của anh ta làm cho tức chết!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Chương 20: Chú út đến rồi

Khỏe miệng ba Vinh co quắp, nếu không phải đã biết Vinh Dự là cái hạng người gì, ông nhất định sẽ bị anh thờ ơ làm cho tức chết!

“Cũng bởi vì em hiền lành như vậy, nên hiện tại cũng chưa có kết hôn!”

Vinh Dự suy nghĩ một chút, ngồi lên ghế trúc mà người hầu vừa đưa tới, “Đúng không?”

Ba Vinh đã không muốn nhiều lời nhưng lại ở đây cùng Vinh Dự nói nhảm, chỉ vào Tô Nhất Dạ về mặt ôn hòa nói, “Nhất Dạ à, tính tình chú ba của con chính là như vậy đó, tuổi tác đã lớn như vậy mà còn chưa tìm được đối tượng kết hôn, thật vất vả mới nghĩ thoáng muốn kết hôn, nhưng mỗi lần đi xem mặt là sẽ lộ ra khuôn mặt như vậy, làm cho người ta bị dọa mà chạy mất, nhiều người tha thứ, nhưng vì muốn chú ba con tìm được đối tượng tốt hơn, gia thế gì gì đó, cũng không sao cả, chỉ cần là một người tốt là được, nhanh đưa chú ba con gả đi thôi!”

Ngược lại việc Vinh Ninh kết hôn, ba Vinh lại quan tâm tới vấn đề hôn nhân em trai ông, từ nhỏ mọi phương diện đều có thành tích rất xuất sắc, nhưng về mặt tình cảm, lại như tên đầu gỗ, nhất là về mặt đối xử với phụ nữ, lần lượt từ gia thế, diện mạo, tính cách, cái gì cũng có thể chỉ ra không phải đem người ta ra bắt nạt hay sao? Trùng hợp, chính chỗ này phù hợp với tính cách, cho dù có phụ nữ cảm thấy có hứng thú đối với anh, sẽ bị anh đem bộ dáng “hiền lành” làm cho giật mình, cũng sẽ biệt tăm biệt tích, nhìn thấy đều chạy nhanh bốn mươi người, còn không có đối tượng kết hôn, bên ngoài người ta nói anh bị Gay, cho dù anh làm như vậy thì anh trai vẫn phân bác, nếu anh thật sự không kết hôn, vẫn sẽ bị người khác hiểu lầm.

Chú Vinh, chú yên tâm, con sẽ vì chú ba mà tìm một đối tượng tốt để kết hôn, đúng rồi, không biết chú ba có yêu cầu gì về đối tượng không?”

Vinh Dự uống chút trà Quan Âm* nói:“Không có gì.” Suy nghĩ một chút, cảm thấy yêu cầu có chút lớn, “ừ, là một phụ nữ đi.”

Trà Quan Âm là một loại trà truyền thống của Trung Quốc, là một trong mười loại trà ngon của Trung Quốc có nguồn gốc ở Phúc Kiến.

Chỉ cần có thể dễ dàng tha thứ tính tình “hiền lành” của anh, cứ phụ nữ là được, trong mắt anh, dù sao phụ nữ cũng đều giống nhau

Tô Nhất Dạ dừng một chút, việc này phạm vi có hơi rộng, “không có yêu cầu cụ thể sao?”

Vinh Dự ngẩng đầu, nhìn cô một cái, lắc đầu không nói một lời nào, bầu không khí có Vinh Dự bỗng chốc cứng ngắc, lúng túng dị thường. Coi như Tô Nhất Dạ thường xuyên có giao tiếp cùng người khác cũng bị nhiễm bầu không khí “hiền lành” xung quanh anh quần lấy, nửa ngày cũng không biết nên cùng Vinh Dự tiếp tục nói chuyện cùng nhau như thế nào.

Ba Vinh đỡ trán của mình, cảm thấy nhức đầu, người trong một nhà trừ mình ra, những người đàn ông khác đều không ai bình thường.

Vinh Ninh buồn cười nhìn qua Vinh Dự, chú của hắn từ nhỏ đã quá mức bình tĩnh, giống như mọi chuyện xung quanh xảy ra đều không liên quan tới chú vậy, đôi khi hỏi với anh chút gì đó, cũng không có phản ứng nhiều lắm, thậm chí nói tới chủ đề thật lâu sau rốt cuộc chú mới bừng tỉnh trả lời vấn đề trên, muốn có hài hước thì sẽ có hài hước.

Vinh Dự dùng ánh mắt nhìn lại Vinh Ninh, chậm rãi mở miệng nói, “cậu có con gái?”

Vinh Ninh trong khoảnh khắc cười ngẩn ngang trong gió, quả nhiên bây giờ Vinh Dự mới lấy chuyện này kịp phản ứng, dừng cười, mới miễn cưỡng mở miệng nói, “Đúng vậy đã 7 tuổi rồi.”

“À...” Vinh Dự trả lời một tiếng, sờ cảm giống như đang suy nghĩ một vấn đề rất nghiêm túc, “còn chưa kết hôn đã có con gái, tốc độ nhanh đấy chứ.” Trong giọng nói của anh hơi chút xen lẫn hâm mộ, ngẩng đầu nhìn Tô Nhất Dạ một cái nói, “tôi hy vọng đối phương có thể có đứa bé, tốt nhất so với 7 tuổi còn nhỏ, nếu lớn hơn một chút cũng không sao.”

“A?” Vinh Dự thật vất vả đưa ra yêu cầu, Tô Nhất Dạ nghe vẫn không hiểu lắm lời nói của anh, “Chú ba muốn tìm phụ nữ đã có con sao?”

Vinh Dự gật đầu nói, “Coi như là chưa có gia đình mà sinh con cũng không có vấn đề gì.”

“Vinh Dự” Ba Vinh kêu anh, Vinh Dự từ từ quay đầu lại nhìn ông, “anh có chuyện gì?”

“không phải là anh xem thường phụ nữ có con, nhưng mà lấy điều kiện của em, thật sự là có thể chọn một trong hơn 20 cô gái để xem mắt.”

“A... nếu không nên nói thì có gì mà nói...” Vinh Dự kéo dài câu trả lời của mình, “sinh con, rất phiền toái” Huống hồ anh cảm thấy phụ nữ thành thực tương đối khá, tuổi còn nhỏ cứ khóc oe oe, giống như vài người đã xem mắt lúc trước, hoàn toàn không biết các cô đến cùng là đang nói cái gì, làm hại anh ở chỗ xem mắt rất nhàm chán, lớn tuổi hơn một chút, hai người sẽ không có quá nhiều ngôn ngữ để trao đổi, có con cũng sẽ cần phải đặt hết phần nửa tâm tư ở cùng con, lại không đặt quá nhiều tâm tư ở trên người của mình.

Vinh Dự đưa ra nguyên nhân quá dị, làm cho mọi người cảm thấy hòng mình ghen lại nhìn trần trối, kết hôn phiền toái, sinh con phiền toái, như vậy đến cùng là tại sao anh lại muốn kết hôn?

“Chú ba, chú thực sự chỉ có mấy yêu cầu này?” Tô Nhất Dạ hỏi lại lần nữa, Vinh Dự gật đầu nói, “Ừ, nhất định phải có con.”

“Chú, tại sao chú nhất định yêu cầu đối phương có con hay không mà để ý như vậy chứ?” Vinh Dự cũng cảm thấy kỳ quái, người bây giờ, nhất là có tiền, công việc, chức vụ, chỉ có vài người lạ lùng như chú út hẳn? Ai mà không thích người trẻ tuổi, mỹ nữ trước mắt sau lưng chứ? Hết lần này tới lần khác chú của hẳn lại chọn chuyện người khác không làm.

“Cậu có con lớn như vậy, nếu nói tôi không có con chẳng phải rất kỳ lạ hay sao?” Vinh Dự hỏi ngược lại, “Cậu không cảm thấy một người lớn hơn mình hai mươi mấy tuổi lại gọi mình là em trai, em gái, hay để cho con người đó gọi con mình cùng tuổi là chú nhỏ hay cô nhỏ rất thích thú sao?”

Một lời làm bùng tình nghi hoặc trong Vinh Dự, “Chú chính là vì để ý đến chuyện này sao?”

“Ừ”

“chú đến cùng vẫn để ý tới vai vế trong mối quan hệ?”

“Rất để ý” Vinh Dự chậm rì rì trả lời, lẳng lặng nhìn Vinh Dự mặt đang đen lại, nhếch môi cười.

“khụ khụ...” Ba Vinh phá vỡ bầu không khí bế tắc nhìn qua phòng khách, “Cục Cung đâu? Chưa sạc điện à?”

“Chờ một chút tới liền” Dập Dập biết trước trả lời.

“làm sao con biết?” Vinh Dự vừa dứt lời, Cục Cung quả nhiên từ trong phòng khách đi ra, nhưng mà thoạt nhìn tâm trạng có vẻ không được tốt lắm, trên mặt không còn nụ cười đáng yêu.

“làm sao vậy? Khuôn mặt nhỏ nhắn lại đen thế?”

Cục cung ý tứ sâu xa nhìn thoáng qua làm bộ như không quen biết Dập Dập nói, “Không có gì, chỉ là máy chơi game bị hỏng rồi.”

“Không sao, đợi đến ngày mai cha mua cho con máy mới”

“oh.” Cục Cung trả lời một tiếng, ngồi trở lại vị trí của mình, cô bé bây giờ, hoàn toàn không có tinh thần, thiếu hào hứng.

“Cục cung” Ba Vinh gọi tên bé, Cục Cung khẽ ngẩng đầu, nhìn ba Vinh chỉ vào Vinh Dự mà giới thiệu, “Đây là em trai của ông, chú của cha Cục Cung, dựa vào bốn phận của Cục Cung thì phải gọi là Ông ba.”

Cục Cung nhìn mặt Vinh Dự không chút biểu cảm, hai mắt to hồ hững nhìn bé, da của anh trắng, nhìn không thấy dấu vết của năm tháng, trong người không giải thích được có chút giận dữ, có chút làm cho người ta cảm thấy bất ổn, Cục Cung gãi đầu, bây giờ rất khó tưởng tượng đó là người đã 30 tuổi, nhưng mà bối phận đó, cũng bắt đầu nói một câu, “Chào ông ba”

Vinh Dự lẳng lặng nhìn Cục Cung, cảm thấy gương mặt của cô bé giống như đã nhìn thấy ở đâu đó, nhìn một chút, chợt nhớ ra, chính là đứa bé mà Vinh Dự ôm lúc đó, chợt bừng tỉnh ra sự việc, tay trái nắm lấy tay phải gõ nhẹ vào lòng bàn tay nói, “Ông nói cháu như thế nào mà trông quen quen, hóa ra là con của Vinh Dự.”

Cục Cung “....”

Bé nghĩ bản chất Vinh Dự là ngây thơ sao?

“Nếu đã không có chuyện gì.” Vinh Dự đứng lên, nghiêng đầu hướng tới anh trai mình nhìn, “em đi về trước đây, mai còn có cuộc họp.”

“Đợi chút...” Ba Vinh có chút nóng nảy, “Trở về gấp gấp như vậy làm gì? Khó có dịp Cục Cung tới, chú là Ông ba như thế nào mà cũng không có chút phản ứng?”

Vinh Dự khẽ nghiêng đầu, lần nữa nhìn lại Cục Cung mở miệng nhàn nhạt nói, “Chúc anh thân thể mạnh khỏe.”

Lời nói không chút cảm xúc.

Nhất Dạ, cổ hết sức, nhanh nhanh tìm được đối tượng kết hôn cho Vinh Dự, ta mỗi lần nhìn thấy hấn, là ta sẽ tức đến học máu mắt!”

Ba Vinh lười phải cùng Vinh Dự tốn nhiều lời, Tô Nhất Dạ nhìn hai anh em chệnh lênh tuổi nờ nự cười khỏ, chuông điện thoại di động chợt vang lên, Tô Nhất dạ cúi xuống xem màn hình điện thoại hiện tên Niếp Minh.

Mặc dù số điện thoại của đối phương vẫn luôn tồn tại ở bên trong đầu của cô, nhưng mà vẫn gọi điện thoại lẫn nhau, này sẽ trả là lần đầu gặp, suy nghĩ một chút, Tô Nhất Dạ đưa điện thoại di động tới trước mặt cho Vinh Ninh, cái này dưới tình huống bình thường, thì chắc hẳn là gọi cho Vinh Ninh.

Vinh Ninh cầm di động nhìn qua, đi ra chỗ khác nhấn nút nghe điện thoại.

“Một tin tốt, một tin xấu, em muốn nghe cái nào trước?” Điện thoại vừa mới được chuyển tới, đầu dây bên kia liền truyền tới giọng nói của Niếp Minh.

“Em còn chưa nói câu nào, anh đã đoán ra là em rồi, thật lợi hại.” Niếp Minh trầm mặc không nói, anh với Tô Nhất Dạ từ trước đến nay không hợp, anh không thích loại phụ nữ quá thông minh, Tô Nhất Dạ lại chính là như vậy.

Vinh Ninh thờ dãi một hơi, phỏng đoán chỉ có tin tức tốt mới có thể làm cho mình sáng khoái một chút, “Tin tức tốt”.

“Tin tức tốt chính là người gây tai nạn cho em, bị cục cảnh sát giam giữ rồi, nhưng mà... Anh đã giúp em đem hấn trở về.”

Một chuyện thay đổi, đối với hấn mà nói miễn cưỡng có thể coi là một tin tức tốt, đáng tiếc đã bị Tô Nhất Dạ ra lệnh cấm lái xe, có xe hay không cũng khác nhau rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 21.1: Bắt được cô rồi

Đáng tiếc đã bị Tô Nhất Dạ ra lệnh cấm lái xe, có xe hay không cũng giống nhau.

“Vậy tin tức xấu là gì?”

“Tin tức xấu chính là, ở thành phố A tổng cộng có mười lăm người tên là Văn Trác Đình, nhưng lại không có một ai giống với lời em nói.”

Mặc dù đã sớm đoán được chuyện này sẽ xảy ra, nhưng lúc nghe Niếp Minh nói ra chuyện này vẫn không tránh khỏi thất vọng.

“Đừng lo, sẽ có ngày em tìm được.”

“Ừ.” Vinh Ninh rầu rĩ hừ một tiếng. Niếp Minh mỉm cười cầm lấy điện thoại ở bên cạnh: “Tôi biết điện thoại di động của em chắc chắn đã bị em đập vỡ, cho nên mới cố ý đi mua cái mới cho em. Điện thoại này vẫn giống cái cũ, không thành vấn đề chứ?”

“Tùy anh.” Cho tới bây giờ hấn cũng chưa từng để ý những vật ngoài thân này.

“Ngày mai em tự tới lấy điện thoại hay anh phải bảo người mang đến cho em?”

“Ngày mai em tự mình tới lấy.” Dù sao hấn cũng chẳng muốn gọi cho ai.

“Vậy cũng được. Nếu có ai gọi cho em anh sẽ nghe máy hộ rồi ngày mai nói cho em biết.”

“Ừ”

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Cúp điện thoại, tâm tình Vinh Ninh không tránh khỏi có chút nặng nề, nhưng hấn vẫn che đi vẻ phiền muộn bằng khuôn mặt tươi cười.

Cúp điện thoại, Niếp Minh nhìn điện thoại di động mới mua cho Vinh Ninh khẽ thờ dãi. Nhìn đồng hồ trên tay, thời gian không còn sớm, vợ và hai đứa con song sinh đang ở nhà chờ anh. Nghĩ đến sắp được gặp lại Cảnh Dạ mới trở về từ nước ngoài, trên gương mặt hào hoa phong nhã xuất hiện nụ cười. Cầm theo điện thoại di động của Vinh Ninh, còn chưa kịp đóng cửa phòng làm việc thì chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Nhấn nhận cuộc gọi: “A lô?”

Người ở đầu bên kia không nói câu nào, Niếp Minh nghi hoặc nhìn điện thoại, cuộc gọi vẫn còn kết nối. Anh có một loại trực giác, một cảm giác rất kì lạ: “Ai vậy? Nói đi.” Anh hỏi, đầu bên kia vẫn không có ai nói gì. Niếp Minh thấp giọng dò hỏi: “Có phải chủ nhân của sim điện thoại kia không?”

Niếp Minh vừa dứt lời thì đầu dây bên kia đã cúp điện thoại. Niếp Minh trầm tư mấy giây, lại mở cửa phòng làm việc, đi vào mở máy tính liên lạc với thám tử. Có lẽ trước tiên không nên đem chuyện này nói cho Vinh Ninh biết, bị đã kích quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt. Tóm lại cứ điều tra chuyện này trước đã.

Dưới ánh đèn u ám, nhìn bức ảnh chụp cả gia đình hạnh phúc trên bàn làm việc, gương mặt Niếp Minh thoáng hiện chút cô đơn.

Vinh Ninh ơi, Vinh Ninh, vì em mà anh dễ dàng sao?

An Bảo Bối vội vàng cúp điện thoại công cộng ven đường, rút sim điện thoại ra, đột nhiên cô không biết phải làm gì tiếp.

Xế chiều hôm nay người kia thoát nhìn rất lạ mặt, không phải là Vinh Ninh. Sau khi về đến nhà, nhìn thấy vết thương trên người cô, mặc cho Trác Nhất Phong lái nhai một đồng lớn, cô lại hoàn toàn không nghe vào, trong đầu liên tục nhớ lại chuyện xảy ra lúc chiều.

Nằm ở trên giường, trong đầu hoàn toàn bị chiếm giữ bởi hình ảnh của người kia. Ngây ngô một lúc cũng không tìm ra được nguyên nhân, lại rời giường đứng dậy tới chỗ mình chôn kỉ vật. Đào cái hộp lên, bên trong có tờ giấy ghi số điện thoại của Vinh Ninh, mượn thẻ điện thoại của Trác Văn Dương rồi chạy đến chỗ điện thoại công cộng ở phía xa để gọi điện thoại. Đến lúc nghe được giọng đàn ông, cô cảm thấy mình hình như nghe lầm.

Giọng nói của người kia cũng không phải là Vinh Ninh mà là một người khác. Người dùng số điện thoại ấy đã bị thay đổi. Lúc chuẩn bị cúp điện thoại, lại truyền đến giọng nghi vấn của người kia.

Có phải chủ nhân sim điện thoại di động kia không? Thế nhưng vì sao giọng nói kia không phải của Vinh Ninh?

Cô nghĩ không ra, lại càng thêm không hiểu chính bản thân mình. Cũng đã qua thời gian dài như vậy rồi, vì sao còn muốn quan tâm tới sự tồn tại của Vinh Ninh. Chỉ vì một người có bóng dáng tương tự hần, lại đem kỉ vật đã sớm chôn dấu từ lâu đào lên? Thậm chí còn đi gọi điện thoại xác nhận thân phận của đối phương.

Loại vấn đề này vô cùng khó khăn khiến cho cô không cách nào giải đáp. Cầm điện thoại di động trong tay, cuối cùng cô vẫn quyết định tháo nắp sau của điện thoại di động rồi rút chiếc sim mà tám năm trước cô đã giữ lại.

Sau đó cô nhìn chiếc sim một lúc thật lâu.

Chỉ cần chưa từng có được thì sẽ không sợ mất đi, điều này đã trở thành niềm tin suốt tám năm qua của cô. Cô cũng tự nhủ với mình, cho dù là đã trở về từ nước ngoài cũng đừng nghĩ tới câu chuyện không có kết quả đó.

Cô cầm chặt chiếc sim làm bàn tay có chút đau: “Một lần cuối cùng.” Cô tự nhủ với mình.

Về sau chuyện của người kia đều không liên quan đến mình, không cần suy nghĩ nhiều nữa!!!

Cô chỉ nói trong lòng, trừ cô ra không còn ai nghe thấy, nhưng mà những lời nói như vậy lại làm cho cô... không dám xác định bản thân có thực hiện được hay không. Lời không được nói ra, làm sao ai có thể biết được có thực hiện được hay không?

Ban đêm ở thành phố A, cô đột nhiên có chút lạnh, cả người được bọc trong áo khoác. Chiếc sim để nằm ngang trên tay, trên đó còn ghi số điện thoại của một người, hướng về phía đường lớn, dùng sức ném đi. Cuối cùng theo một đường vòng cung rơi xuống, biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Cô rút đầu lại, nhìn thoáng qua trên mặt đất, xoay người cúi đầu chuẩn bị về nhà.

Những chiếc ô tô lao nhanh qua, những bảng hiệu chữ đỏ nền trắng trên con đường bắt ngờ hiện lên rõ ràng, bánh xe lăn nhanh trên mặt đất, chiếc sim bị từng chiếc xe nghiền qua, nhìn không ra hình dạng.

Vinh Ninh ngồi ở ghế sau của xe, sờ sờ cằm, lười biếng dựa vào thành ghế, hai mắt híp lại, ánh mắt không có tinh thần nhìn ra cửa sổ.

Hôm nay Vinh cha cùng Vinh mẹ rất vui mừng khi cháu gái đến, nhất định kéo Cục Cung ở nhà không cho hần mang đi, hiểu rõ tâm tư của hai người già, coi như trong lòng có chút không bỏ được, nhưng hần vẫn quyết định để Cục Cung ở lại nhà chính của Vinh gia. Xem ra tạm thời Cục Cung không thể đi được, hần cũng đang do dự có nên đem Cục Cung cùng nhau chuyển về nhà của hần. Đúng là một người đàn ông chăm sóc một cô bé có nhiều chỗ không tiện. Mặc dù Ngón Hoan có bảo hần không cần phải đi làm. Nhưng mà nếu công ty có họp cổ đông, thì cũng không thể vì chuyện riêng của mình mà làm chậm trễ chuyện công việc. Vinh Viễn hiện tại coi như là ổn định, quan hệ với trong nhà cũng đã hòa hoãn không ít. Cũng nói lúc mang theo Cục Cung trở về, hần cũng nghĩ trở về nhà chính của Vinh gia. Dù sao ở nhà mình cũng thoải mái hơn. Cũng đã lớn như thế rồi, cho dù hần là anh trai ruột thì cũng không thể quản lý anh ấy được nữa.

Ngoài cửa xe thoáng xuất hiện một bóng dáng rút rè đang đi rất nhanh chóng. Chẳng biết tại sao Vinh Ninh lại dịch người nhìn theo cho tới khi không còn thấy bóng dáng kia nữa mới xoay người lại.

Chỉ là người không quen biết mà thôi, lúc nhìn thấy bóng dáng kia, hần lại nhớ tới người phụ nữ gặp ở Bắc Tam Hoàn chiều qua, giống người hà tiện, rõ

ràng nói phí kiểm tra đều là hấn trả, lại vẫn vì chút tiền này mà tính toán chi li. Từ nhỏ đã có cơm no áo ấm, toàn thân hàng hiệu, muốn cái gì thì có cái đó, đương nhiên hấn không hiểu được tầm quan trọng của tiền đối với người bình thường...

Chính vì không hiểu được khiến cho tâm tình của hấn khó chịu, vì sao chỉ vô tình nhìn thấy một bóng người cũng có thể nhớ người phụ nữ kia?

Cảm thán bản thân đã trúng độc quá sâu.

Chiếc xe đi đến một khu phố sầm uất, hai bên trái phải ánh đèn chiếu sáng khắp nơi. Phía trước hình như có tai nạn giao thông, làm ô tô không đi qua được.

“Đại thiếu gia có muốn đi đường vòng không?”

“Không cần.” Vinh Ninh trả lời, mở cửa xe ra: “Đúng lúc tôi muốn xuống xe một lúc, tiện thể xem tình hình phía trước như thế nào, đến lúc đó nếu không được thì đi đường vòng sau.”

“Vâng, thiếu gia.”

Xe của hấn không có ở đây, lúc ra khỏi nhà chính Vinh gia, Tô Nhất Dạ muốn hấn ngồi chung xe cùng trở về. Nhưng vì không muốn làm phiền không khí hạnh phúc của gia đình năm người nhà bọn họ nên hấn chọn ngồi xe của Vinh ba về nhà.

Ngoại trừ lí do không muốn quấy rầy thời gian hạnh phúc năm người nhà họ ra, thì chính hấn không muốn bị đáng về hạnh phúc của bọn họ làm cho suy sụp. Cho dù là bạn bè vô cùng thân thiết đi nữa, thì hấn cũng sợ bản thân mình sẽ ghen tị với Tô Nhất Dạ có được hết thảy.

Vinh Ninh bước xuống xe, lúc này mới thoải mái hít thở không khí trong lành. Gần đây chỉ cần ở lâu trong một nơi khép kín, hình như đều có thể nghĩ đến lúc xảy ra tai nạn giao thông kia. Có lẽ cần phải theo lời Tô Nhất Dạ, sắp xếp thời gian đi gặp bác sĩ tâm lý một lần. Có bệnh thì phải chữa, không có bệnh thì coi như tìm một người để tâm sự. Bằng không một người kiên cường như hấn cũng có ngày biến thành bệnh nhân bị tâm thần mất.

P phía trước xảy ra một vụ tai nạn giao thông nhỏ, ba chiếc ô tô đâm liên hoàn vào đuôi xe của nhau, hình như cũng không nghiêm trọng lắm, nhiều nhất cũng chỉ là đèn xe cùng thanh bảo hiểm bị đâm tới biến dạng. Đi tới gần một chút, ba chủ xe đang đứng cãi nhau âm ỉ, xem ai phải bồi thường và phải bồi thường như thế nào, nhưng lại không có ai đi gọi điện cho cảnh sát đến giải quyết.

Vinh Ninh lắc đầu, nhìn xung quanh cũng chỉ thấy người đến xem náo nhiệt, cũng không ai đứng ra giúp đỡ, chỉ quan tâm tới việc bồi thường mà không nghĩ đến việc này sẽ làm chậm trễ công việc của người khác. Miệng nói làm nhảm điều gì đó, hấn cũng lười quan tâm.

Anh đột nhiên cảm thấy thành phố này quá mức tẻ nhạt, cũng quá mức vô tâm lạnh lùng. Chỉ quan tâm tới điều mình muốn mà hoàn toàn không nghĩ tới cảm xúc của người khác. Thật là một khung cảnh hỗn loạn.

Quay đầu lại bảo lái xe gọi điện thoại cho cảnh sát, xoay người đi đến chỗ khác, tránh trong đám đông không muốn xuất hiện.

Quay đầu lại bảo lái xe gọi điện thoại cho cảnh sát, xoay người đi đến chỗ khác, tránh trong đám đông không muốn xuất hiện.

“Trang sức vừa đẹp lại vừa tiện nghi đây!” Trên đường vang lên tiếng rao bán hàng rất lớn, Vinh Ninh liếc mắt nhìn lại thì thấy một người mặc một bộ quần áo thể thao cầm đồ trang sức trong tay đang rao hàng.

“Tất cả chỉ mười đồng! Mua chỉ mười đồng không lừa bạn, không để bạn chịu thiệt! Mười đồng, trang sức giá mười đồng, chế tác hoàn toàn thủ công, giá cả lại rất ưu đãi! Thật tiện nghi rồi!” An Kỳ dùng tay lau mồ hôi, mới vừa từ chỗ làm thêm chạy về mở hàng, chào mời nửa ngày cũng chẳng có ai đến mua. Thật không biết những người kia suy nghĩ giả bộ cái gì, rõ ràng là đồ tốt như vậy cũng không liếc mắt một lần.

Cô mệt mỏi đến miệng đắng lưỡi khô, nhưng vì để kiếm sống vẫn phải tiếp tục hô. Tiền vốn thấp, làm ăn tốt thì một buổi tối có thể kiếm được thuận lợi mấy trăm đồng, còn làm ăn không tốt như hôm nay, thì dù đã bán lâu như vậy nhưng vẫn không bán được một cái.

Vinh Ninh nhìn từ hướng bên cạnh, hấn không nhìn rõ khuôn mặt của người phụ nữ cho lắm nhưng giọng nói thì lại nghe rất rõ ràng, cảm thấy hình như đã nghe thấy ở nơi nào đó. Hấn bước tới từ từ, cũng cảm thấy không biết tại sao mình lại làm như vậy.

“Oa, thật đáng yêu mà!” An Kỳ đang ngồi trông coi quán nhỏ, cuối cùng cũng tiếp đón được vị khách đầu tiên. Vị khách có vẻ là một sinh viên, quần áo nho nhã, khề khom người nhìn món đồ trang sức trên tay An Kỳ.

“Cô gái xinh đẹp này, cô không chỉ có đáng về xinh đẹp mà ánh mắt cũng rất đặc biệt nữa! Cứ lựa chọn đồ ở chỗ tôi đi, sẽ làm cô thêm đáng yêu. Không chỉ đáng yêu mà còn rất tiện nghi nữa, nếu mua nhiều, tôi còn có thể ưu đãi cho cô. Chỉ mua một cái cũng không sao, sau này cô giới thiệu nhiều bạn bè đến tôi vẫn sẽ giảm giá cho cô.”

An Kỳ vận dụng cái tài ăn nói có thể khiến người chết thành người sống của mình khiến cho cô gái đến xem hàng hóa bày trên vỉa hè. Không sợ không mua chỉ sợ đối phương quay đầu bước đi.

“Ồi chào? Thật không?” Nữ sinh được An Kỳ nói, mặt mày có chút hớn hờ.

“Đúng vậy đúng vậy! Buôn bán mà! Dĩ nhiên là phải nói thật, rất rẻ, một cái chỉ có mười đồng.”

“Ôi chào! Thật đúng là rẻ mà.” Nữ sinh lấy ví ra, ngồi xổm trên mặt đất nhìn: “Tôi chọn vài cái nha, nếu mua nhiều, cô cần phải ưu đãi nha.”

“Không có việc gì, không có việc gì, cứ việc chọn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 21.2 Bắt được cô

“Không có việc gì không có việc gì, cứ việc chọn đi.” Trên mặt An Kỳ đầy vẻ tươi cười, không dễ dàng a, cuối cùng cũng có thể khai trương, “Nhìn trúng cái nào liền cầm cái đó, giá cả đều giống nhau.”

An Kỳ mỉm cười thò ra một hoi, chỉ cần có thuận lợi vào cửa, cô sẽ có sức mạnh để mở cửa hàng, tiếp tục lớn giọng hô, “Bán vật phẩm trang sức đây! Mười đồng tiền! Tất cả đều là mười đồng tiền, bạn sẽ không bị lừa, bạn có thể mua vật phẩm mình yêu thích! Mười đồng tiền, mười đồng tiền, mà không cần phải chờ đợi a!”

Một tiếng hô gọi tới một nhóm lớn những người đi dạo phố xá, mọi người ở cửa hàng via hè của cô sôi nổi ngồi xổm xuống lựa chọn trang sức mình thích, An Kỳ càng hô càng vui vẻ, chắc hẳn hôm nay cũng có thể kiếm mấy trăm đồng tiền.

“Nhường một chút! Mặc kệ có đụng chết hay không!” Đột nhiên xuất hiện giọng nói làm phiền đến tâm trạng tốt của An Kỳ, cô cau mày nhìn một đám hung thần ác sát đầy đám người hướng về phía cô đi tới, đáng chết, hôm nay không xem lịch, để đụng phải một nhóm lưu manh quanh đây.

“Kêu mày tránh ra không nghe à? !” Tên lưu manh nhuộm tóc vàng, kéo cổ áo một người đi đường đẩy sang một bên.

An Kỳ cắn môi, nhìn xem vừa mới đây còn có thể nói là chật kín cả người, lập tức đã biến mất không thấy.

Thực là một đám khốn kiếp! Sự xuất hiện của bọn họ, hoàn toàn quấy nhiễu việc buôn bán của cô.

“O, vật phẩm trang sức a.” Trong đó một người ngồi xổm người xuống, cầm lấy vật phẩm trang sức bày trên mặt đất, “Nhìn cũng đẹp đấy, bao nhiêu tiền đây?”

Khuôn mặt An Kỳ lạnh xuống nói, “Mười đồng tiền một cái, mua nhiều có thể giảm giá.” Cô nghĩ mang thứ gì đó ném lên người của bọn họ, bọn chúng không biết xấu hổ mà quấy rầy cô làm ăn.

“Mười đồng tiền? Quá đắt rồi?” Người nọ đứng lên đùa bốn vật phẩm trang sức trong tay, An Kỳ há to miệng, sợ hãi không cẩn thận liền đem vật phẩm của cô làm rơi, làm hư.

“À anh hai này.” Cô kiềm chế tính tình nóng nảy của mình, tận lực khiến gương mặt mình trên đó mang theo nét cười, “Những thứ này đều là chế tác thủ công, mười đồng tiền đã hết sức rẻ rồi.”

“Nhưng mà...” Người nọ cố ý kéo dài tiếng nói âm trầm nhìn cô, “Tôi mua không nổi làm sao bây giờ?”

“Anh hai à, anh đừng nói giỡn.” An Kỳ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng thì không cười nổi nhìn hắn, “Anh xem anh lớn như thế, tại sao ngay cả mười đồng tiền cũng không có? Không phải đến bây giờ còn cầm tiền mẹ cho đi xài chứ?”

“Mày nói gì? ! Có bản lĩnh lập lại lần nữa!” Người nọ còn chưa nói hết lời, một tiểu quỷ nhuộm tóc xanh sau lưng hắn nổi giận đứng lên hướng về phía cô đánh, An Kỳ đầu ngẩng cao, hai tay chống nạnh, không có nửa phần sợ hãi, bất cứ lúc nào cũng có thể phụng bổi.

“Ôi chào... Đừng xúc động như vậy, chúng ta là người đứng đắn.” Ngăn cản tiểu quỷ nhuộm tóc xanh trước mặt, người nọ cười mỉa mai nhìn cô, “Nhìn cô bán hàng cũng không tệ, mới vừa rồi có thật nhiều người muốn mua đồ của cô.”

“Ha ha...” An Kỳ hừ lạnh một tiếng nói, “Nếu như các người không tới, nhất định có thể bán được nhiều hơn.”

“Chúng ta chỉ là tới xem một chút, lại không phải muốn uy hiếp.”

“Làm trò!” An Kỳ đẩy bàn tay người đàn ông đang đuổi ra, “Các người đến cùng muốn làm gì? ! Có lời cứ nói, có rắm mau thả! Có rãnh rồi thì mau biến cho bà, đừng ở chỗ này làm chậm trễ việc buôn bán của tôi!”

“Mấy con nhỏ này cũng chanh chua lắm, nhưng mà tao thích.”

“Ha ha!” An Kỳ cười to, “Ông chú này cũng quá dễ tiện đây, phiền chết tôi!”

Khuôn mặt người đàn ông lạnh xuống, trong tay cầm vật phẩm trang sức cũng cố ý bị hắn ném trên mặt đất, thuận tiện giơ chân lên phía trên, tìm An Kỳ

đau dữ dội, nhưng vẫn cắn môi không phát ra tiếng nào, thờ hồn hển lần nữa hé giọng ác ý hỏi thăm, “Các người đến cùng muốn làm gì? ”

“Mày bán ở đây đã qua sự đồng ý của bọn tao chưa? !”

“Tôi ở chỗ này làm gì, mắc mớ gì tới anh, dựa vào thứ gì phải qua sự đồng ý của anh! Đừng tưởng rằng nhuộm tóc đủ mọi màu sắc không khác gì chổi lông gà, bản chất không tốt, thật sự cho mình là mấy tên xã hội đen nào tàn rồi!” Sớm liền đoán được mấy người này tới nơi này đuổi việc buôn bán của cô đi cảm thấy không phải là tìm cơ đơn giản như vậy, quả nhiên vẫn là vì phí bảo kê.

Cô ở chỗ này đã nhiều năm, cho tới bây giờ còn chưa nghe nói phải đóng phí bảo kê, đập nát đồ của cô, làm chậm trễ việc buôn bán của cô, còn cùng cô đòi phí bảo hộ? ! An Kỳ ở trong xã hội lăn lộn nhiều năm như vậy cũng không phải là không biết phải trái lẫn lộn!

Những người xung quanh đều bị An Kỳ chọc cười, vài tên thanh niên vậy mà bị mất mặt trước một cô gái, còn bị cô ấy mắng thương tích đầy mình, không chịu đựng nổi nữa, hướng tới đám người chung quanh ồn ào tức giận mắng: “Cười cái rắm! Tất cả cảm miệng cho tao!”

“Nói như vậy là mày không có ý định giao phí bảo kê? !”

An Kỳ vụng trộm nhìn cửa hàng trên vỉa hè của chính mình, mình cùng lưu manh giảng đạo lý là không thể thực hiện được, đương nhiên cô cũng sẽ không ngu ngốc đàn áp bọn họ phí bảo kê, hôm nay thật sự là xui xẻo, tiền không kiếm được còn bị chó điên cắn, vì tận lực có thể giảm thấp sự tổn thất của mình, cô muốn tận lực vận dụng đầu óc cũng may mắn không bị họ dễ ý, mang theo đồ đạc của mình lên chạy trốn.

An Kỳ lui về phía sau một bước, chuẩn bị bất cứ lúc nào ra tay, vẫn như cũ vênh vào hung hăng mắng nhau, “Cho cái rắm! Cho các người tiền vàng mã bà đây còn nguyện ý!”

Lần này An Kỳ thật sự đã khiến nhóm người kia tức chết, anh hai đám lưu manh tính sai bước về phía trước chuẩn bị đem An Kỳ gì gì đó kéo lại đập một phát.

Người xem náo nhiệt vẫn xem náo nhiệt, nhưng người chân chính đứng ra giúp đỡ lại không có, nguyên một đám bày bộ dáng không liên quan đến mình, đối mặt với thành phố như vậy, quả nguy hiểm cái gì, lại không có một người bước lên ngăn cản.

Sớm liền nhìn thấu xã hội bây giờ sắc mặt An Kỳ cũng không tính là có bao nhiêu mâu thuẫn, dù sao chỉ cần mình có thể bảo vệ mình, những chuyện khác cũng không tính.

An Kỳ đang muốn thu dọn cửa hàng để chạy trốn, thì quả đấm của người nào đó bay thẳng đến trên đầu anh hai bọn lưu manh chính là một quyền thật mạnh, tên thanh niên vừa bị đánh phát ra âm thanh đau đớn khó chịu.

An Kỳ nhìn bóng dáng người đàn ông đứng ở trước mặt mình mặc quần áo hàng hiệu, thoáng sửng sốt.

Thì ra... Trên thế giới này vẫn có người tốt sao? Chứng kiến người khác gặp phải khó khăn, người khác bị quấy rầy, còn có người sẽ ra mặt bảo vệ?

“Mày lại dám đánh tao? !” Tên thanh niên kia bị Vinh Ninh đánh một quyền sắp mù mắt mắng to.

“Tao không chỉ đánh mày, còn có thể đá mày đấy.” Vinh Ninh nhếch môi cười, hai tay nhét vào túi, nhìn như thần nhiên tự đắc đuổi chân ra hướng về phía hạ bộ tên thanh niên kia, một cước kia đá không hề nhẹ, hấn đau đớn che phía dưới của mình nhe răng nhếch miệng không ngừng kêu to.

Vốn chẳng qua cảm thấy cô gái kia có chút quen mặt, cho nên mới đi tới, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn thế nhưng phát hiện cô gái này chính là tám năm trước hấn xảy ra tai nạn xe cộ không lâu sau ở trên đường cái đụng phải 'Bạn gái cũ'.

Để ngừa mình nhìn lầm, nhận lầm người, đành phải ngây ngốc ở một bên xem, ai biết đột nhiên đi ra vài tên lưu manh, ồn ào muốn thu phí bảo kê, nhưng mà điều này chính là ông trời giúp hấn, bọn họ nếu không xuất hiện, An Kỳ cũng sẽ không theo chân bọn họ mắng nhau, cũng sẽ không khiến Vinh Ninh hoàn toàn xác định cô gái kia chính là người tám năm trước đụng phải trên ngã tư đường.

Hấn không có thói quen thích giúp đỡ người khác, nhưng là vì sợ cô gái này cũng sẽ cùng cô gái buổi chiều kia giống nhau biến mất ở trong tầm mắt của hấn, lần gặp mặt tiếp theo lại không biết là năm nào tháng nào, cuối cùng vẫn là không nhận được động thủ.

Hấn tuyệt đối không đại nghĩa như vậy, tất nhiên nhìn mấy tên lưu manh không vừa mắt thế này sẽ không làm chậm trễ hấn ra tay, tâm tình buồn bực không biết phát tiết thế nào, mấy tên ngu ngốc đến đây để hấn phát tiết cũng tốt.

“Anh hai!” Thấy anh hai của mình bị người khác đánh gục, vài người cảm tức nhìn Vinh Ninh, “Mày muốn chết sao!”

“Hả?” Vinh Ninh đầu ngẩng cao, hai tay vẫn như cũ rút túi nhìn xuống bọn họ, mới vừa rồi trên mặt còn tràn đầy nụ cười, trong giây lát đó giống như núi băng ngàn năm, sắc mặt cứng ngắc đến nhìn không ra chút gì, ánh mắt âm trầm lại lạnh nhạt, một ánh mắt khác cũng không có, nhưng vẻ mặt như thế mới để cho người ta cảm thấy sợ hãi, không có chút sát khí, cũng không có chút khí người, hai mắt tựa như sâu không thấy đáy, chỉ là nhìn chăm chú vào sẽ khiến người ta có cảm giác như ở trong địa ngục nguy hiểm.

Vinh Ninh đi về phía trước một bước, tên thanh niên sớm bị dáng vẻ của Vinh Ninh dọa cho sợ hãi, không nhận được lui về phía sau mấy bước, Vinh Ninh mặt không chút thay đổi đè nén cảm xúc quay quanh ở bên cạnh bọn họ, tựa hồ ngay cả hô hấp để nói chuyện đối với bọn họ mà nói là rất khó.

Vinh Ninh xem bọn họ bày ra bộ mặt sợ hãi âm trầm cười cười, phát ra giọng nói giống như ác ma trong địa ngục bao trùm, mang theo hơi thở âm u nguy

hiếm.

Hắn còn chưa có làm gì bọn chúng, những người này cũng đã bị dọa sợ sắp tè ra quần, như vậy còn học người ta làm xã hội đen, còn muốn thu thứ gọi là phí bảo kê sao?

Anh hai đám lưu manh bị Vinh Ninh đập hai cái, hướng tới mấy cái tên côn đồ kia không chịu thua kém đập một cước mắng to, “Các người sợ cái gì mà sợ? ! Hắn chỉ có một người, chúng ta nhiều người như vậy còn đánh không lại hắn? !”

Không nghĩ tới người đàn ông kia gương mặt trẻ con nhìn nhu nhược ra tay lại nặng như vậy, làm hại hắn không khỏi sắp mù một con mắt, phía dưới thế nhưng thiếu chút nữa cũng làm cho tiểu tử kia bị phế đi, các anh em của mình nhìn thoáng qua người đàn ông kia thế nhưng sẽ bị dọa muốn nửa đường bỏ cuộc, chẳng qua là ánh mắt hơi có chút tối tăm mà thôi, còn không đến mức làm cho người ta chỉ là nhìn thoáng qua liền chạy trốn.

Dù sao cũng có vài người ở giữa anh hai, dù kinh sợ ánh mắt của Vinh Ninh thế nào, nhưng rất nhanh đã thoát khỏi ánh mắt trời buộc kia.

Sau khi hắn vừa nói như vậy, nhóm lưu manh mới vừa rồi còn hoảng sợ dưới con mắt của Vinh Ninh, lập tức lấy lại tinh thần, người đàn ông kia dù lợi hại thế nào, ánh mắt mặc dù làm cho người ta cảm thấy so với địa ngục còn kinh khủng hơn, nhưng mà dù sao vẫn chỉ có một người, mọi người chung quanh cũng sẽ không đàn độn như vậy giúp hắn, bọn họ nhiều người còn không tin đánh không lại hắn!

Vinh Ninh lắc cổ, khoe miệng khẽ giơ lên, từ từ đi qua, vài tên lưu manh cầm lấy đồ muốn hướng tới người Vinh Ninh đập lên, tay trái của Vinh Ninh vẫn ở trong túi tay phải giơ quả dấm, nhanh chóng đem quả dấm đánh về phía lưu manh cách mình gần nhất, bởi vì động tác quá lớn tay áo T-shirt cũng bị vén lên, An Kỳ chứng kiến vị trí bên hông của Vinh Ninh có một vết sẹo lớn.

Vết sẹo kia... Hình như cô đã thấy ở đâu rồi.

Có một người cầm lấy cây gậy hướng tới Vinh Ninh quát tới, Vinh Ninh cong cánh tay phải lại đỡ cây gậy, xoay người đem khuỷu tay trái cho tên kia một phát, trong khoảnh khắc máu nhiễm mũi hắn.

Nếu không phải Vinh Ninh vừa quay đầu lại, An Kỳ còn không biết người cứu mạng mình chính là Vinh Ninh, hai người ánh mắt qua lại một chút, hắn đối với cô nhàn nhạt cười, tiếp tục cùng những tên lưu manh kia hăng hái chiến đấu.

An Kỳ nuốt nước miếng, uy uy uy, sẽ không khôi hài như vậy chứ? Đã nhiều năm không gặp Vinh Ninh, xé chiều hôm nay như thế nào vừa mới nhìn thấy An Bảo Bối, lúc tối thế nhưng còn đụng phải Vinh Ninh? Đây coi là trò đùa của ông trời sao?

An Kỳ cúi đầu nhìn cửa hàng via hè của mình, vội vội vàng vàng thu dọn, nếu Vinh Ninh đã nhìn thấy bản thân, như vậy cô liền thừa dịp hắn bận đánh nhau, vội vàng chạy trốn là được.

Vinh Ninh đánh rất vui vẻ, không có gì so với dạy dỗ người cận bã phát tiết nội tâm bất mãn của mình càng làm cho mình sáng khoái.

Không cần phải quay đầu lại, Vinh Ninh cũng phát giác An Kỳ đang thu dọn cửa hàng trên via hè, chuẩn bị đóng gói chạy, hắn cũng không quay đầu lại một tay đánh nhau một tay từ trong túi móc ra một xấp tiền mặt mới tinh, thong thả ung dung nói “Người nào cản cô gái kia lại, xấp tiền này liền thuộc về người đó.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chương 21.3: Bắt được cô rồi

Hắn cũng không quay đầu lại xem đám người đang đánh nhau kia, từ túi quần móc ra một chồng tiền mới tinh, chậm rãi nói, “Ai cản được cô gái kia, chồng tiền này liền là của người đó.”

Trên đời này không có ai là không quan tâm đến tiền bạc, nếu như là An Kỳ, nếu như không phải cô cũng liên quan đến chuyện của họ, thì cô cũng sẽ nghe theo lời Vinh Ninh bắt người để có được số tiền kia, nhưng cô là người trong cuộc, nên giả thuyết kia sẽ không xảy ra.

An Kỳ vừa mới thu xếp hành lý xong, nhìn xung quanh thì thấy trong mắt đám người kia chỉ có hai chữ “tiền tài”, không khỏi sợ sệt lùi lại phía sau vài bước, cũng không quên hung hăng trừng mắt nhìn bộ dáng nhàn nhả của Vinh Ninh.

Thứ gì được ví như đồ vô lại? Thì đó chính là Vinh Ninh, chết tiệt, nếu như hắn mà lấy tiền mua chuộc bọn chúng, còn bọn chúng, vì tiền mà nghe theo Vinh Ninh bắt cô? Thật sự là giai cấp lãnh đạo bọn họ không hiểu được cấp dưới kiếm tiền vất vả đến như thế nào, giống như hắn, Vinh Ninh chính là nhân vật điển hình cho lũ nhà giàu được thừa hưởng tài sản từ cha mẹ, nhất định phải cho hắn xuống ruộng cấy mạ, hắn mới có thể hiểu được nỗi khổ của nông dân, khiến hắn hiểu kiếm tiền không phải dễ dàng!

Nhìn thấy đám người xung quanh mình đã bắt đầu rục rịch, người này liếc người kia, An Kỳ bị vây kín, thật sự không biết nên chạy trốn như thế nào, đột nhiên đầu óc lại nghĩ ra một kế, “Tôi biết người kia, các người đừng nghe lời anh ta! Tất cả tiền của anh ta đều là giả!”

Tiền giả?

Kế sách này thực sự rất có hiệu quả, đám người vừa nãy vẫn đang rục rịch vì tiền, bây giờ lại bị lời nói của cô làm giật mình, nếu đó là tiền giả cũng không sai, trong lúc bọn chúng vẫn còn đang đờ người, An Kỳ liền nhân cơ hội, dùng hết sức lao ra mở đường máu chạy trốn.

Vinh Ninh nhìn chằm chằm nơi cô bỏ chạy, chậm chậm rút tiền vào túi quần mình, đằng sau hần, một tên côn đồ đang cầm lấy cục đá định đập vào đầu Vinh Ninh, hần liền đám một phát về phía sau, đánh tên côn đồ đó ngã rạp xuống đất.

Cũng may chỗ này là chỗ lúc trước Vinh Ninh xảy ra tai nạn xe cộ nên gọi cảnh sát cũng dễ hơn, sau khi gọi xong, cảnh sát rất nhanh đã tới nơi, đem tất cả lũ côn đồ bắt lại, cuối cùng Vinh Ninh cũng biết được con đường An Kỳ chạy trốn dẫn tới đâu.

Cùng lúc đám côn đồ kia đang đánh nhau, An Kỳ cũng ở via hè bán phần cho em bé cùng quả cầu nước, chúng bị đập vỡ không ít, nên nếu lần theo dấu vết này sẽ có thể có 50% cơ hội biết được An Kỳ ở đâu, Vinh Ninh đuổi theo đến một con ngõ nhỏ thì lại không thấy dấu chân do dính bột trắng đâu nữa.

Vinh Ninh tập trung suy nghĩ một lát, môi hơi vênh vênh nói vọng trong không khí, “Tôi không biết cô tên là gì, nhưng tôi biết cô bán hàng ở chợ đêm này cũng không phải ngày một ngày hai. Vậy nếu tôi hỏi mấy người cùng bán hàng ở đó, chắc chắn họ sẽ biết cô tên gì, cô chanh chua như vậy, bọn họ không muốn biết tên của cô cũng khó.”

An Kỳ trốn ở bức tường sau đó, nghe Vinh Ninh nói như vừa đàm phán vừa đe dọa mình, cô thờ cũng không dám thờ mạnh, sao hần lại đuổi kịp cô nhanh vậy chứ? Người ta nói thể lực của đàn ông vô hạn là đúng sao?

Cô không dám nghiêng đầu nhìn hần, đành phải dựa sát vào vách tường, môi mấp máy, vì lo sợ mà thân thể cứng đờ, giống như một tảng đá.

Bởi vì chạy trốn, lại bị Vinh Ninh đe dọa, toàn thân An Kỳ toát mồ hôi hột, thật sự là quá hồi hộp, quá lo sợ.

Mà cũng đâu phải cô quay trộm cảnh bí mật gì đâu! Vậy mà sao cô lại có cảm giác như mình phạm phải tội ác tày trời nên mới bị Vinh Ninh đuổi bắt?

“Tôi biết cô đang ở đó.” Vinh Ninh xem xét xung quanh xem có nơi nào bất thường hay không, cảm nhận được bầu không khí ở đây có chút không bình thường cho lắm, “Tôi chỉ là muốn cho cô có thời gian suy nghĩ mà thôi.”

Vinh Ninh hừ lạnh một tiếng, xem ra hần đã từng học ở trong quân đội, những thứ đó không phải là không hữu dụng, không tồi, không đến mức chữ thầy trả cho thầy.

Hần biết cô đang ở đâu? An Kỳ ánh mắt đảo vòng quanh, nếu hần biết, không phải đã sớm đến đây rồi sao? Làm gì mà phải giả vờ quân tử ở đây nói? Cô cũng không phải đứa trẻ lên ba ngốc nghếch, tuy rằng IQ không cao được như Einstein, nhưng cô cũng hiểu được Vinh Ninh nói những câu này chính là muốn cô phải tự mình xuất hiện.

“Cô vẫn không ra phải không?” Vinh Ninh vẫn đứng ở chỗ đó hỏi, tập trung quan sát mọi động tĩnh xung quanh.

Không phải hần muốn bắt An Kỳ vì quay trộm cảnh bí mật, với hần, An Kỳ không phải tội phạm, đối với An Kỳ hần cũng chưa làm việc gì quá đáng.

Nếu thật sự An Kỳ mà là tội phạm, hần lo lắng cô sẽ thay đổi thân phận để chạy trốn cùng với chuyện mà hần muốn biết, nhưng sự thật là cô không phải vậy, nên hiện giờ trong mắt hần, chỉ cần muốn biết cô hay ở nơi nào, cũng có nghĩa là sẽ biết được toàn bộ thông tin về cô, chỉ cần Vinh Ninh đi hỏi Niếp Minh đề điều tra mà thôi.

An Kỳ dần bình tĩnh lại, không còn lo sợ căng thẳng như trước nữa, cô biết hần biết cô ở đây, nhưng lại không biết chính xác là chỗ nào, hơn nữa chỗ này lại là chỗ cô quen thuộc, chạy đến đây sẽ có lợi cho cô, muốn tìm đường chạy trốn rất dễ dàng, nhưng lại bị tên Vinh đại thiếu gia này làm cho không chạy nổi.

Chỉ cần nhớ lại chuyện ngày xưa, cái khác không quan trọng, không cần đề cập tới.

Cô lại bắt đầu tìm đường chạy trốn Vinh Ninh rồi.

“Cô gái, cô phải nhớ rằng mình không phải tội phạm, trốn lần nữa thì có thể trốn đi đâu?”

Vinh Ninh nhắm mắt lại nói, “Tôi nói lại lần nữa cho cô nghe, tôi đã biết cô bán hàng ở via hè chợ đêm, chỉ cần hỏi mấy người cùng bán hàng ở đó là biết tên cô là gì.”

Lỗi tai giật giật, cả hai bên tai đều thận trọng nghe ngóng, xem ra cô nghĩ mình đoán đúng rồi, cô nghĩ là hần không biết cô ở đâu, cho nên lại chuẩn bị kế hoạch chạy trốn?

Vinh Ninh thấy thật buồn cười, chậm rãi bước đến chỗ mình đã biết, bước đi nhẹ nhàng trên mặt đất không gây tiếng động.

“Sau khi tôi biết được tên thật của cô, sẽ biết được nơi ở hiện tại, cô có muốn, mỗi ngày nhìn thấy tôi đứng trước cửa nhà cô, hoặc ở chỗ làm việc. Cô phải biết rằng, ở thành phố A này, ai là người có quyền lực nhất, người nào có thể lực nhất, nếu cô muốn chạy trốn, cũng phải xem tập đoàn Đế Không chúng tôi có muốn không đã chứ.”

An Kỳ cắn chặt răng, chân đang định bước lại dừng lại giữa không trung, phân vân có nên bước ra hay không.

Vinh Ninh phân tích như thế này, lần trước cô có thể chạy trốn thành công, chính là vì nói lời của hắn là dối trá, đúng thật lời nói dối luôn có thể bị vạch trần, nếu như so với tám năm trước, cô chạy trốn chưa lâu, đã bị hắn tóm được, hắn cùng An Bảo Bối và An Kỳ lại có quan hệ, nhưng tuyệt đối An Kỳ không phải là bạn gái cũ của hắn, lúc ấy hắn không thấy cô, nhưng bây giờ lại dễ dàng chạm mặt như thế, huống hồ hắn biết rõ cô bán hàng nơi nào, tất nhiên sẽ không cho cô đi một cách dễ dàng, nhất định hắn sẽ tra hết mọi thứ về cô.

Đến lúc đó thì cái gì cũng đã xong rồi.

Hiện tại cô muốn chạy trốn thì sao? Sớm hay muộn thì Vinh Ninh cũng sẽ tìm đến, ngay bây giờ hắn cũng có thể gọi điện cho anh em của mình, điều tra thân phận của cô, đợi cô chạy trốn thì Vinh Ninh nhất định sẽ tung ma chướng.

Làm thế nào thì cũng sẽ chết, chạy trốn thì Vinh Ninh cũng sẽ biết được thân phận của mình, không chạy thì nhất định sẽ bị hắn bắt, vậy bây giờ... Cô phải làm gì đây?

Vinh Ninh nhìn cô gái phía trước đang nâng một chân lên, đang bẻ một cái bọc, nhìn bóng lưng của cô mà cảm thấy cực kỳ buồn cười.

Tư thế đứng của cô thật sự không nói là đẹp được, đoán chừng cô thật sự giống như mình suy nghĩ?

“Cô nghĩ như vậy có tốt hay không?” Vinh Ninh giảm thấp âm lượng giọng nói, An Kỳ thất bại hạ chân xuống, đầu cũng như thế cúi thật thấp, thở dài một hơi, cô cũng đã chuẩn bị tinh thần hạ vũ khí đầu hàng rồi, dù làm thế nào cũng sẽ bị Vinh Ninh tìm được, nếu bây giờ không thì mấy ngày sau sẽ có thôi, nhất định trong khoảng thời gian này Vinh Ninh sẽ tìm đến cô, đi ngủ cũng không yên lòng.

Vinh Ninh chậm rãi bước tới, một tay bắt lấy vai cô, động tác bất ngờ đó dọa An Kỳ nhảy dựng lên, thân thể cô lập tức cứng ngắc, từ từ quay đầu lại, thấy người bắt lấy vai mình là Vinh Ninh.

Vinh Ninh nhếch miệng cười, chậm chậm nói, “Cuối cùng cũng bắt được cô rồi.”

An Kỳ từ từ nhắm mắt lại, tự an ủi mình, cũng thở dài một hơi, mở mắt ra, trong mắt không còn chút hy vọng nào, “Anh bị bệnh tâm thần sao?! Đi đường cũng không phát ra tiếng động! Đột nhiên xuất hiện là muốn dọa chết người đó! Sao anh lại bắt tôi? Tôi với anh cùng chơi trò cảnh sát bắt cướp sao?!”

Vốn cô đã cảm thấy rất hồi hộp, mà tự nhiên lại bị Vinh Ninh làm cho giật mình, quả thực so với phim kinh dị càng thêm kinh dị, muốn xả ra bất mãn trong lòng, chỉ có thể chửi ầm lên với Vinh Ninh.

Vinh Ninh lại cực kỳ bình tĩnh nhìn cô, tùy ý cho cô hò hét với mình, chửi một lúc An Kỳ cũng mệt đến nỗi không hé nổi răng, chỉ có thể thở hổn hển.

Thấy cô đã xả ra hết những bất mãn trong lòng, Vinh Ninh túm lấy cánh tay của cô rồi kéo cô ra đầu ngõ.

“Anh muốn làm gì?”

“Đi theo tôi.”

“Này! Vinh Ninh, đã quá nửa đêm mà đi theo anh? Đi theo anh?”

Vinh Ninh quay đầu lại, trong mắt lạnh nhạt không cảm xúc, “Tôi có việc muốn hỏi cô, việc này rất quan trọng.”

Không đợi An Kỳ kịp phản ứng, Vinh Ninh vẫn kéo cô về phía trước, cô cắn môi, cuối cùng vẫn xảy ra chuyện này, cô phải làm gì mới đúng đây? Có thể nói chuyện của An Bảo Bối cho hắn hay không? Nếu An Bảo Bối mà biết cô kể chuyện cô ấy đang ở thành phố A, còn vì hắn mà sinh ra đứa bé, nhất định cô ấy sẽ giết chết cô!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chương 22.1: Hiểu lầm năm đó, tự mình tìm hiểu!

Không biết chừng sẽ còn chạy trốn nữa, chạy đến nơi không ai biết thì phải làm sao?

Trong lòng An Kỳ bất ổn, nhưng lại không thể từ trước mặt Vinh Ninh mà chạy trốn. Bất kể như thế nào cũng chỉ có thể tính từng bước, cố gắng hết sức giữ im lặng, có thể không nói thì tuyệt đối không mở miệng.

Trong quán cà phê bên đường.

Vinh Ninh ngồi đối diện An Kỳ, gọi một cốc Cappuccino, thong thả nhìn cốc cà phê, thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu lên nhìn cô.

An Kỳ nhìn hần chằm chú, tâm trạng uống cà phê đắt tiền cũng không có. Hai người đã ngồi ở đây lâu như vậy, cũng không biết Vinh Ninh muốn làm gì trước mặt cô đây, cũng không nói gì với cô. Có chút tức giận. Cái tên khốn khiếp này có chuyện gì mau hỏi đi, cứ lằng nhằng dây dưa lãng phí thời gian làm gì? Hại cô suy nghĩ vẩn vơ, trong lòng không yên.

“Tên.” Cuối cùng Vinh Ninh cũng chịu mở miệng, An Kỳ không kiên nhẫn nói: “Không biết!” Tuyệt đối không nói người mà Vinh Ninh đang tìm kiếm chính là An Bảo Bối, không nói tuyệt đối không nói!

“Tôi biết cô sẽ không chịu nói cho tôi biết tên của cô ấy, tôi đã dự định tự mình tìm hiểu. Tôi muốn hỏi là tên của cô, chắc hẳn cô cũng không muốn tôi nói chuyện với cô mà liên tục kêu ư ư ư chứ?”

An Kỳ dừng một chút, xem ra Vinh Ninh còn có chút tự biết thân biết phận. “Tôi tên An Kỳ.”

“An Kỳ?” Vinh Ninh cúi đầu, nhẹ nhàng kêu tên cô. Nhìn gương mặt mình phản chiếu trong cốc cà phê, cái tên này không phải rất quen thuộc, nhưng cũng không có cảm giác xa lạ, thật sự đã từng nghe thấy ở đâu đó.

“Cô cùng cô ấy có quan hệ như thế nào? Là người thân hay bạn bè?”

“Chỉ là bạn bình thường, thỉnh thoảng nghe thấy cô ấy nhắc đến tên anh mà thôi, Vinh Ninh à...” An Kỳ cố ý kéo dài giọng nói, giọng điệu phách lối, liếc mắt cười lạnh nhìn hần. “Người nào không biết đại danh Vinh Ninh. Con nhà quan, anh em của đế vương Ngôn Hoan không chế nên kinh tế thành phố A?”

“Tôi có thể nghĩ là cô đang khinh bỉ tôi không?” Vinh Ninh khẽ cười, An Kỳ ném cho hần ánh mắt biết rõ còn có hỏi.

“Tôi biết cô ấy đang ở thành phố A, nhưng lại đang trốn tránh tôi, không muốn thấy tôi.” Vinh Ninh nói một cách chậm rãi, nghe có vẻ cô đơn. An Kỳ nghe được lời hần nói kìm nén về kinh ngạc, cố gắng thể hiện sự cứng rắn trước mặt hần.

Biết? Làm sao lại biết? Rõ ràng An Bảo Bối mới về thành phố A có hai ngày mà! Suy nghĩ cẩn thận một chút, có thể là hần muốn thăm dò ý tứ của mình. Lời như vậy, cô đã nghe nhiều, trái lại đã có thể phản bác dễ như trở bàn tay.

“Tôi không biết anh từ đâu biết được tin này. Nhưng mà cô ấy không có ở thành phố A. Năm đó sau khi bị anh làm tổn thương, cô ấy đã đi rồi. Còn về phần đi đâu? Tôi cũng không biết, có thể là thành phố B, có thể là thành phố X, có thể là nước Mĩ, nước Pháp, Australia gì đó... An Kỳ nhún vai: “Thế giới lớn như vậy, tôi cũng không biết được hiện tại cô ấy đang ở đâu, nhưng mà không phải Vinh đại thiếu gia rất có năng lực sao? Có tiền có thế, là con nhà quan lại còn là đại gia. Tôi nghĩ lấy năng lực của anh, anh hẳn là tìm được. Cho nên anh không cần lãng phí thời gian vào tôi, cũng đừng nghĩ mang chút quyền thế ra dọa người. Tôi chỉ là người dân nhỏ bé, là một cô nhi, muốn tiền không có tiền, muốn nhà không có nhà, người thân cũng không có. Nếu anh muốn uy hiếp thì đã tìm nhầm người rồi.”

“Thật không?” Sau khi Vinh Ninh nghe xong cô nói tràn giang đại hải, khẽ mỉm cười, tâm trạng vẫn không bị ảnh hưởng, ngược lại An Kỳ sắp bị tâm trạng bình tĩnh kia làm cho tức đến nổi tung. Người đàn ông này bình tĩnh thật hay là dùng khuôn mặt bình tĩnh để che dấu tức giận trong lòng? Cô cảm thấy cứ tiếp tục như thế này, Vinh Ninh còn chưa làm sao, mình đã bị hần làm cho tức điên!

“Những gì tôi có thể nói tất cả đều đã nói cho anh. Cho nên về sau tôi cũng không muốn anh quấy rối tôi! Tôi thực sự không biết cô ấy đang ở đâu, về phần tên, tự bản thân anh từ từ suy nghĩ.” An Kỳ tức giận đứng dậy, cầm lấy đồ bên người định bỏ đi. Mới vừa quay người lại một người đàn ông mặc âu phục đen đã ngăn cản đường đi của cô.

An Kỳ gặp phải người cản đường, nhìn người này chắc chắn là thuộc hạ của Vinh Ninh, kìm nén tức giận trở lại chỗ ngồi của mình, cô ngồi đó cả người không được tự nhiên, Vinh Ninh đã gọi người đến từ lúc nào? Khó trách hần có thể bình tĩnh như vậy là vì biết mình chắc chắn không bỏ đi.

Người mặc tây trang màu đen nghi hoặc nhìn An Kỳ một cái, rồi ngồi vào một chỗ khác.

Vinh Ninh cười nói: “Cô cho rằng người kia là do tôi phái tới?”

Miệng An Kỳ há to, thì ra người kia chỉ là một khách hàng... Đáng giận, đều do thần kinh của cô quá mức căng thẳng. Chính vì thế mà nhận nhầm người.

“Cô yên tâm, hiện tại chỉ có hai người chúng ta nói chuyện, không liên quan tới người khác, tôi sẽ không để người khác làm gián đoạn cuộc nói chuyện của chúng ta. Hơn nữa tôi gọi cô đến, cũng không phải là nhằm vào cô. Nếu cô không muốn trả lời vấn đề của tôi cũng không sao. Tôi sẽ dựa theo tin tức cô cung cấp mà tự mình điều tra.”

Giọng nói của Vinh Ninh vững vàng, thành khẩn, An Kỳ đành phải thở dài buông lỏng thần kinh của mình. Giữa ban ngày ban mặt, cô cũng không sợ Vinh Ninh có thể làm ra chuyện gì đối với cô. Huống chi cũng chỉ là trả lời một vài câu hỏi mà thôi, không muốn trả lời thì có thể im lặng.

“Tôi thật không biết cô ấy ở nơi nào.”

“Bỏ qua vấn đề này đi, tôi biết cô ấy ở thành phố A là được.” Vinh Ninh cũng không muốn cùng An Kỳ nói nhiều về chuyện này. An Kỳ vừa có chút hậm hực, vừa có chút nghi hoặc hỏi: “Tôi cũng không biết rốt cuộc là cô ấy có ở thành phố này không, làm sao anh có thể biết? Lại còn chắc chắn như vậy?”

Vị trí người đặt câu hỏi và người trả lời bị thay đổi cũng không ảnh hưởng tới tâm trạng của Vinh Ninh. Dù sao chuyện Cục Cung tồn tại nói cho cô ấy biết cũng không có vấn đề gì.

“Sở dĩ tôi có thể khẳng định như vậy là vì tôi tin, một người mẹ sẽ không bỏ mặc con của mình không quan tâm mà trốn đi ở nơi khác ngoài thành phố A.”

“Tôi không hiểu lời nói của anh có ý gì?” Một người mẹ? Chẳng lẽ... Vinh Ninh đã biết chuyện An Bảo Bối sinh con của hắn? Nhưng mà , nếu như biết thì tại sao lại không biết tên của An Bảo Bối, còn cả nơi ở hiện tại của cô ấy. “Vốn là tôi cũng không biết. Tôi cho là đã qua tám năm, dù tôi có muốn tìm cũng không thể tìm lại được kí ức của tôi. Nhưng mà có lẽ là ông trời thương tình tôi? Lại sắp xếp Cục Cung xuất hiện trong cuộc đời của tôi. Để cho tôi biết rằng, tôi có một đứa con, để cho tôi biết ở trong phần kí ức mà tôi đã lãng quên, có một người phụ nữ cam tâm tình nguyện vì tôi mà sinh con, một mình đem con bé nuôi lớn.”

Lúc từ trong miệng Vinh Ninh nghe được tên Cục Cung, đầu cũng hoàn toàn hóa đá, không cử động được.

Thật kì quái, làm sao hắn lại biết chuyện An Bảo Bối vì hắn sinh con? Thậm chí ngay cả tên đứa bé cũng biết?

Nhưng mà rõ ràng An Bảo Bối nói với cô con bé đã sớm trở về nước, sau đó thì đi Australia tham gia trận thi đấu lớn gì đó?

“Bộp” An Kỳ vỗ bàn: “Làm sao anh biết cô ấy sinh con cho anh?!”

Lời vừa nói ra, An Kỳ liền hối hận, sau mấy giây hóa đá, cô ngồi lại lên ghế. Lần này thoáng cái Vinh Ninh liền biết cô nói dối, mặc dù biết rõ An Bảo Bối đang ở đâu nhưng lại không nói cho hắn biết. Xem ra lời đã nói thì không thể thay đổi được.

An Kỳ thất bại cúi đầu giống như một con mèo nhỏ. Vinh Ninh liếc mắt nhìn cô: “cô không cần tự trách, tôi đã sớm biết cô nói dối.”

An Kỳ gãi gãi đầu, vốn người nên nghi hoặc hắn là Vinh Ninh mới đúng. Cũng không biết là vì sao người trở nên nghi hoặc, nghĩ phải có được đáp án lại trở thành chính mình?

“Làm sao anh biết cô ấy sinh con cho anh? Ngay cả tên của đứa nhỏ anh cũng biết?”

“Bởi vì...” Vinh Ninh kéo dài giọng nói, nhìn cô cười tủm tỉm: “Cục Cung đang ở bên cạnh tôi, nhưng mà hiện tại Cục Cung đang ở nhà bố mẹ tôi. Sao? Tiểu thư An Kỳ thân là bạn tốt của mẹ Cục Cung, có muốn hôm nào có thời gian tôi dẫn cô đến thăm Cục Cung không? Xem một chút lời tôi nói có phải là sự thật hay không?”

“Tôi đối với lời nói của anh vô cùng nghi ngờ. Anh dựa vào cái gì mà muốn vừa nói là tôi phải tin tưởng? Dựa vào cái gì chứ?”

“Tin hay không là tùy cô, dù sao tôi không cần thiết phải nói dối trước mặt cô. Tôi lại không có mưu đồ gì, cũng không có chuyện gì cần che giấu trước mặt cô.” Vinh Ninh một tay chống cằm, hai mắt nhìn cô chăm chú, không có chút lo âu hay sợ hãi nào.

“Chúng ta cũng đã nói nhảm nhiều rồi.” Vinh Ninh nhìn đồng hồ trên tay của mình: “Hay là trực tiếp vào chủ đề chính. Tôi nghĩ tiểu thư An Kỳ cũng muốn sớm về nhà nghỉ ngơi? Hôm nay cô có về mệt mỏi.”

“Được!” An Kỳ đồng ý, nói: “Nói tóm lại, tôi cũng không muốn vòng vo ở trước mặt anh. Dù sao nhìn thấy anh cũng khiến tâm trạng của tôi không tốt!” Mỗi lần nhìn thấy Vinh Ninh, cô lại nghĩ tới bộ dáng khỗ sở của An Bảo Bối năm đó. Mặc dù cô ấy vẫn ở trước mặt cô nói không có chuyện gì. Nhưng cô là bạn thân của An Bảo Bối, cô làm sao có thể không biết tâm tình của cô ấy suy sụp đến đâu?

“Nhưng mà!” An Kỳ nhìn Vinh Ninh, giơ lên một ngón tay, nói: “Tôi có điều kiện!”

Vinh Ninh vô cùng hứng thú cười, người phụ nữ này vẫn còn biết điều. Anh chỉ muốn hỏi một chút vấn đề mà thôi, cô còn muốn cùng anh nói điều kiện gì đây?

“Cô nói đi, điều kiện gì.”

“Tôi chỉ trả lời anh một vấn đề!”

“...” Vinh Ninh không nói gì, ngược lại nhìn chăm chăm mặt cô. Anh nên nói người phụ nữ này lớn lên có khuôn mặt dễ nhìn sao? Nếu cô không phải là bạn thân của mẹ Cục Cung, hắn mới lười phải cùng cô nói nhảm, lại còn phải lãng phí thể lực của hắn đánh nhau với bọn tiểu lưu manh.

“Không những thế, tôi sẽ không nói cho anh biết tên họ của cô ấy, địa chỉ gia đình, hiện tại đang ở đâu. Chính anh đã nói, tôi chỉ cần cho anh biết một chút là đủ. Những thứ khác tự bản thân anh đi điều tra.”

“À?!” Vinh Ninh nở nụ cười, lông mi cong cong. An Kỳ cực kì chán ghét khuôn mặt bây giờ của Vinh Ninh, cái vẻ mặt chết tiệt kia là sao?!

“Còn có, sau khi tôi trả lời xong vấn đề của anh thì không cần quấy tôi nữa, cũng không cần đi tìm tôi, rồi mong từ trong miệng tôi lấy được tin tức của cô ấy, cũng đừng có điều tra tôi!”

“Tôi dựa vào cái gì mà phải nghe lời cô? Chẳng lẽ cô muốn tôi làm cái gì thì tôi phải làm cái đó?”

“Dựa vào tôi là bạn của cô ấy, dựa vào lúc trước anh không biết xấu hổ phụ bạc cô ấy! Dựa vào cô ấy đã vì loại người không bằng cảm thú như anh mà sinh con!”

An Kỳ mắng rất sảng khoái. Ánh mắt cùng vẻ mặt của Vinh Ninh ngày càng âm trầm dần, giống như không thấy được mặt trăng phía sau.

Nhìn thấy vẻ mặt kinh khủng của Vinh Ninh, An Kỳ cố đè nén nỗi sợ hãi, ngẩng đầu kiêu ngạo, lười phải so đo với hắn. Người làm sai cũng không phải cô, dựa vào cái gì cô lại bị ánh mắt của hắn dọa sợ?

“Cô muốn nói điều kiện với tôi, còn mắng tôi?” Vinh Ninh âm trầm cười cười, giọng nói này so với vừa rồi cùng đám lưu manh đánh nhau còn khiến cho người ta thấy sợ hãi hơn.

“Cô chẳng lẽ không sợ tôi chơi đùa cô tới chết?”

Thân thể An Kỳ co rút lại, dừng lại một lúc, cũng bắt chước giọng cười của Vinh Ninh: “Quân có thể chết nhưng không thể chịu nhục. Để cho anh trêu đùa tôi tới chết, thì thà rằng tôi tự sát trước.”

“Phốc...” Vinh Ninh bị lời nói của An Kỳ chọc cười, che miệng cười khế, đầu hơi ngẩng lên, lộ ra đôi mắt đẹp cùng xương quai xanh.”

“Anh cười cái gì?” An Kỳ không hiểu hỏi, cô đang suy nghĩ người này có phải bị bệnh thần kinh không? Mỗi lúc lại thay đổi một kiểu, đến cùng là hắn muốn làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: Chương 22.2: Hiểu lầm năm đó, tự tìm hiểu đi!

“Anh cười gì?” An Kỳ nghi ngờ hỏi, cô đang nghĩ tên Vinh Ninh này không phải là có bệnh tâm thần đấy chứ? Trong chốc lát lại thay đổi, rốt cuộc là hắn muốn làm gì?

“Không có gì, chẳng qua thấy cô thật giống như thấy người mẹ thân sinh của cục cung vậy, tuy rằng cô ấy đã biến mất hoàn toàn trong trí nhớ của tôi, nhưng may mắn là bởi vì cục cung xuất hiện, khiến tôi có một cảm giác không hiểu được, gần đây thỉnh thoảng lúc mơ mơ màng màng dường như còn có thể nhìn thấy sơ sơ dáng vẻ của đối phương, nhưng cũng không rõ ràng lắm.”

“...” An Kỳ há to miệng, vẫn lựa chọn nhắm mắt lại, tên Vinh Ninh kia nói với mình chuyện này để làm gì? Có phải là muốn dùng khổ nhục kế gì với cô hay không.

“Chắc hẳn tôi nên biết tính tình của đối phương, tuy rằng cục cung nói không rõ ràng lắm, nhưng khi nhìn thấy cô, tôi nghĩ, cô ấy hẳn là một người bề ngoài nhìn như mềm mại đơn thuần, nhưng trên thực tế lại rất kiên cường, cho dù là gặp phải chuyện gì khổ sở, cô ấy cũng có thể lập tức giữ vững tinh thần, cũng là người rất tự chủ, mặc kệ phải chịu bao nhiêu uất ức, cô ấy đều sẽ cười mà nuốt uất ức vào trong bụng... Cô ấy cũng là người rất thiện lương...”

Vinh Ninh nhàn nhạt mở miệng nói, nói xong câu cuối cùng, ánh mắt và giọng nói đều trở nên âm trầm, An Kỳ nhìn thấy mà cũng cảm động lây, nhẹ gật đầu, “Đúng vậy đó, mặc kệ gặp phải chuyện gì cũng sẽ nuốt vào bụng mình, cho dù bị người khác khi dễ, cũng sẽ đứng ở lập trường của đối phương mà cân nhắc cho hắn, đồ ngốc... Thực sự là kẻ ngốc nhất thế giới, người bị khi dễ rõ ràng là cô ấy kia mà... Không đi đánh hắn, mắng hắn thì thôi, tại sao còn phải làm người tốt... Còn phải cảm động lây mà cân nhắc cho đối phương.”

Vinh Ninh im lặng nhìn cô, mắt chớp chớp, khóe miệng thoáng lộ ra độ cong thương cảm.

“Có người trời sinh đã là như vậy, là người tốt, hận không thể làm tất cả vì người khác, cũng không muốn sinh ra ý hận với người khác, tuy rằng tôi đã quên mất lúc trước rốt cuộc là tôi đối xử với cô ấy như thế nào, lại làm ra chuyện như thế nào, khiến cho cô ấy rời xa tôi, cam tâm tình nguyện mang theo đứa bé còn chưa ra đời rời khỏi thế giới của tôi... Cô biết không?”

Vinh Ninh ngẩng đầu, ánh sáng trong mắt lập lờ, “Cho dù là tôi đã mất đi trí nhớ, tôi vẫn có thể cảm giác được như trước, năm đó có một người rất quan trọng với tôi đã xuất hiện, dường như chiếm cứ toàn bộ cuộc sống của tôi, nhưng mà tôi lại không thể nhớ ra cô ấy, chỉ mỗi lần ở trong giấc mơ mới có thể mơ thấy tình cảnh xảy ra tai nạn xe cộ ngày đó, ban đầu, tôi vẫn còn oán trách, tôi đã thành ra như thế này rồi, vì sao trời cao lại vẫn luôn để cho tôi mơ thấy chuyện xảy ra ngày đó? Về sau nghĩ lại, có lẽ là ông ấy muốn cho tôi nếm thử cái loại cảm giác sống không bằng chết này, giống như cảm giác của mẹ cục cung lúc rời khỏi tôi.”

“Đúng không?” Nghe xong những lời xuất phát từ đáy lòng của Vinh Ninh, An Kỳ đã im lặng rất lâu, cô đã nhìn qua vô số người, có thể nhìn ra rốt cuộc là đối phương đã nói thật hay nói dối, hiển nhiên Vinh Ninh chính là người phía trước, cô không nhìn ra hắn có một lời nói dối với cô, thậm chí mỗi một câu, mỗi một chữ đều tỏa ra một tình yêu cùng áy náy sâu sắc.

“Đúng vậy.” Vinh Ninh gật đầu kiên nghị nói, “Tôi biết thế là vô dụng, nhưng mà tôi có thể nói cho cô, cô phải biết tình huống của gia đình tôi, mặc dù

người ngoài nhìn thấy một gia đình như vậy, người nào sẽ chẳng nói, quả thực là không thể trông mong tám đời có được chuyện tình gì tốt đẹp, nhưng mà ai biết ai sống vất vả đây. Tôi biết lúc trước tôi rất khốn kiếp, đùa giỡn tình của người khác, nhưng mà chơi thì chơi, tôi vẫn chưa từng làm đến mức quá đáng, tôi không phải là một người có thể để người khác bắt lấy nhược điểm của mình, cho dù là đang đùa tôi cũng sẽ giải quyết vấn đề có lẽ sẽ phát sinh một cách thật hoàn mỹ, nếu như đối phương quá ngoan cố, tôi cũng không để ý đến việc phải dùng thủ đoạn cứng rắn.”

An Kỳ tỏ vẻ đã hiểu nhẹ gật đầu, thành phố A lớn như vậy, Vinh Ninh bọn họ là nhân vật làm mưa làm gió như thế nào, chuyện nhiều như vậy, phát sinh điều gì, truyền đến truyền đi, rồi ngay cả cô loại thị dân nhỏ này cũng có thể nghe được tin tức bát quái chính xác.

Năng lực năm đôi tác của tập đoàn Đế Không cô cũng biết rõ, người nào không sợ chết mà dám trêu chọc, vậy đời này cũng sẽ không xuất hiện ở thành phố A nữa, thậm chí cả đời cũng sẽ có thể nghèo rớt mùng tơi.

“Nhưng mà, lúc đối mặt với mẹ của cục cưng, tôi lại có thể để cho cô ấy mang thai, cũng chứng tỏ rằng tôi thật sự có ý xúc động với cô ấy, bằng không tôi cũng sẽ không để cho người khác bắt được nhược điểm của mình.”

An Kỳ cảm thía khuấy cà phê trong chén, cũng im lặng rất lâu.

Làm một người bạn, là tuyệt đối không thể phản bội bạn bè, nhưng mà là một người sống sờ sờ, nghe xong lời của Vinh Ninh, không cảm động mới là giả.

Nói và không nói, quanh quẩn trong đầu cô, cô cũng rõ ràng, An Bảo Bối vẫn có cảm tình với Vinh Ninh, mà đối với Vinh Ninh, quả thực An Bảo Bối cũng rất quan trọng với hắn.

Phản bội bạn bè, và lựa chọn nhân tính, giống như một vấn đề khó có thể tháo gỡ, quanh quẩn trong đầu cô không chịu biến mất.

“Tôi biết cô sẽ không nói cho tôi rằng mẹ của cục cưng là ai, và ở đâu, bởi vì đã có quy ước với mẹ của cục cưng, thân là một người bạn, phản bội quy ước là rất không có đạo đức, giống như mẹ của cục cưng không cho cục cưng tới tìm tôi, cục cưng cũng không nói cho tôi tung tích của mẹ bé vậy, tôi có thể hiểu khó khăn của cô.”

An Kỳ ngẩng đầu nhìn hắn, không nghĩ tới Vinh Ninh lại có thể nhìn thấu chuyện này, đúng vậy, cô có đáp ứng An Bảo Bối sẽ tuyệt đối không nói tin tức của cô ấy cho bất kỳ ai, kể cả Vinh Ninh vẫn luôn đang tìm cô ấy.

“Cho nên để cô không cảm thấy khó xử, tôi cũng chỉ hỏi một vấn đề thôi, những thứ khác tôi sẽ tự tìm hiểu.”

An Kỳ gật nhẹ đầu, giọng điệu vững vàng nói: “Vấn đề gì, anh nói đi, nếu tôi có thể trả lời thì tôi sẽ trả lời.”

“Tốt.” Vinh Ninh im lặng mấy giây, nghi vấn kia, kể từ sau khi cục cưng xuất hiện, hắn vẫn luôn suy nghĩ, đối với hắn mà nói, quan trọng nhất bây giờ không phải là tên của mẹ cục cưng, mà là vấn đề đó.

“Tôi muốn biết, rốt cuộc lúc trước giữa tôi và mẹ của cục cưng có chuyện gì xảy ra, mới có thể làm cho cô ấy rời khỏi tôi?”

An Kỳ cảm thấy rất kỳ quái, người bình thường chắc có lẽ sẽ không trực tiếp hỏi vấn đề này, mà là hỏi tên của An Bảo Bối hoặc là cô ấy đang ở đâu.

“Tôi không biết vì sao anh lại hỏi tôi vấn đề này, theo đạo lý anh chẳng phải nên hỏi tôi cô ấy ở đâu sao?”

“Cô là bạn của cô ấy...”

“Tôi biết, nên anh cũng có thể hỏi tôi cô ấy ở trong phạm vi nhỏ nào chứ?”

Vinh Ninh lắc đầu, anh đương nhiên là có tính toán của riêng mình, “Cho dù là cô nói cho tôi biết cô ấy tên là gì, ở đâu thì làm sao đây? Tôi tìm được cô ấy, cô ấy lại có thể ở cùng một chỗ với tôi sao?”

Nhìn dáng vẻ của An Bảo Bối, chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy mà tiếp xúc với Vinh Ninh trên bất kỳ phương diện nào, dù sao với trình độ nói chuyện dút khoát của cô ấy, ngay cả người ngoài như cô cũng có thể nhìn ra, cô ấy vẫn còn yêu anh ta đấy.

“Có thể chứ.” Thấy An Kỳ không nói lời nào, Vinh Ninh cũng tự cười, “Tục ngữ nói, trị ngọn trước trị gốc sau, ngay cả việc năm đó vì sao cô ấy rời khỏi tôi, tôi cũng không biết, thì làm sao có thể cứ như vậy mà tìm cô ấy đây? Tôi nợ cô ấy nhiều như vậy, nhưng mà ngay cả vì sao nợ tôi cũng không biết, thì có mặt mũi gì đi tìm cô ấy? Đến lúc đó, tôi và cô ấy gặp nhau, chẳng lẽ lại giống như tôi và cô kéo tay của cô ấy để cho cô ấy theo tôi, cô ấy có thể theo tôi sao?”

“Cho dù biết điều này rồi thì được gì đây?” An Kỳ thờ dãi một hồi, “Những gì đã qua thì cũng là đã qua, tổn thương tạo ra trong lòng không phải là có thể đơn giản mà phục hồi lại như cũ, cho dù là phục hồi như cũ, vẫn có thể nhìn thấy sẹo của vết thương đã kết vảy.”

“Tôi vẫn có tính toán của riêng mình, tựa như tôi không ép hỏi cô rốt cuộc cô ấy là người nào, rốt cuộc là ở đâu, không phải là bởi vì tôi không dám, mà là tôi không muốn tổn thương bạn của cô ấy, khiến cho cô khó xử, có lúc có lẽ sẽ có người cười thứ gọi là tự ái của đàn ông, nhưng mà điều tôi muốn nói với cô là, bởi vì đó là người phụ nữ tôi yêu, bởi vì đó là người mẹ ruột thịt của con tôi, vì vậy tôi sẽ không làm ra bất cứ chuyện gì thương tổn cô ấy, kể cả bạn bè của cô ấy, cô ấy đã bị tôi tổn thương một lần, tôi không muốn phải tổn thương cô ấy lần thứ hai.”

Nếu như dùng thủ đoạn mạnh mẽ khống chế, để cho cô ấy trở về, cho dù thân thể thì ở bên cạnh anh, nhưng mà lòng lại ở nơi xa không với tới được, có

được người và tình yêu như vậy, thì ra cái gì nữa?

Có lẽ là hân ích kỷ, nhưng mà trên phương diện tình yêu, hẳn lại hy vọng có thể cho đối phương đầy đủ không gian và tôn nghiêm, hướng chỉ mẹ của cục cưng cũng không đơn giản như một cô gái bình thường, dùng thủ đoạn mạnh mẽ khống chế, sẽ chỉ làm cho cô không tin tưởng mình một lần nữa, cho là mình không thực sự yêu cô ấy, chỉ vì cục cưng mà ở cùng một chỗ với cô ấy, không phải là cam tâm tình nguyện mang một người như cô ấy về, rồi một ngày nào đó sẽ vẫn rời đi.

Hắn không muốn tiếp tục làm chuyện tổn thương cô, cũng không muốn phải tiếp tục khổ sở chờ đợi thêm tám năm nữa, đòi người rồi cuộc có bao nhiêu cái tám năm? Cho nên hắn muốn hiểu cô trước, đầu tiên phải biết ban đầu vì sao người kia lại rời khỏi mình, nếu như bởi vì nguyên nhân là hắn, hắn sẽ sửa, nếu như bởi vì nguyên nhân là người khác...

Hắn liền tuyệt đối không buông tha cho bất kỳ kẻ nào tổn thương cô, hại hắn lãng phí tám năm cuộc đời!

An Kỳ “xì” một cái cười rộ lên, nhưng lại không có chút ý tứ nào xem thường đối phương, thờ dài lắc đầu nói, “Anh tên đàn ông này thực sự là kỳ quái, tôi nghĩ, tôi nhớ rõ lý do vì sao mà lúc trước cô ấy lại rời khỏi anh.”

Cho dù là Vinh Ninh kết giao với vô số người, vẫn có thể khiến cho vô số người cam tâm tình nguyện, thậm chí còn dùng mọi thủ đoạn để luôn ở lại bên cạnh hắn.

“Cảm ơn.” Vinh Ninh gật nhẹ đầu, “Tôi sẽ đem lời cô vừa nói trở thành lời khen.”

“Anh cũng đã nói như vậy, tôi thực sự là không có lý do để từ chối trả lời vấn đề này của anh.” An Kỳ sờ mũi nói, “Hy vọng những lời anh nói đều là thật, cũng hy vọng anh có thể nói được làm được.”

“Đương nhiên.” Vinh Ninh gật đầu đáp ứng, An Kỳ thờ dài lần nữa, nói cho hắn biết những chuyện khốn kiếp trước kia cũng tốt.

“Hai người các anh quen biết như thế nào, tôi cũng không rõ lắm, nhưng mà khi cô ấy nói với tôi hai người các anh đang kết giao, sau đó tôi liền phát hiện, cho tới bây giờ cô ấy vẫn chưa từng vui vẻ như vậy, người như chúng tôi, rất mơ hồ với khái niệm gia đình, nhưng lại vô cùng mong muốn, thành phố A là một thành phố lớn, có thể tìm được công việc ở đây, trải qua cuộc sống bình thường thực sự rất không dễ dàng, nhưng học đuôi lại không giống như vậy, tuy cô ấy rất kiên cường, nhưng từ nhỏ cũng đã rất tự ti, trong tất cả những người tôi biết, kể cả chính tôi, cũng chưa từng có ai trải qua cuộc sống nháp nhô đầy tính hài kịch giống như phim truyền hình lúc tám rưỡi, muốn có bao nhiêu khó khăn thì có bấy nhiêu khó khăn giống như cô ấy.”

An Kỳ gọi một ly cà phê đá, từ lúc vào đây đến bây giờ, khối đá trong ly cũng đã tan gần hết, chỉ còn lại chút vụn đá, Vinh Ninh nhìn An Kỳ khuấy cà phê của cô, bên ngoài ly thủy tinh rót đầy cà phê phủ kín những giọt nước lạnh buốt.

“Cô ấy ư, vốn lúc đang yêu có thể vui vẻ suốt ngày đó, nhất là cặp mắt sáng như sao kia, lúc cười liên cong cong, nhìn còn đẹp hơn so với trăng lưỡi liềm, tôi vẫn luôn vội vàng làm việc, cô ấy cũng vậy, vì muốn có thể tự mình kiên cường sống, cô ấy từ chối ý tốt thuê cùng tôi, tự mình thuê một gian phòng vô cùng cũ nát, còn cũ hơn so với phòng của tôi, nhưng mà cô ấy rất thông minh, cũng lại khéo tay, dù phòng ở có cũ nát đến đâu cô ấy cũng có thể thu dọn gọn gàng chu đáo, vô cùng ấm áp, sau khi cô ấy nói với tôi là đang kết giao với anh, phản ứng đầu tiên của tôi ngay lúc đó là làm cho cô ấy cách xa anh một chút.”

Nói đến đây, An Kỳ dừng động tác trong tay lại, ngẩng đầu nhìn Vinh Ninh.

“Nói là cách xa anh một chút, còn không bằng là nói để cho cô ấy hoàn toàn không có chút quan hệ nào với anh, cô ấy rất thiện lương, cũng rất ngu ngốc, từ trước đến nay không hề nghe chút bất quái gì, nhưng mà tôi lại không giống vậy, tính tình tôi chính là như vậy, vì kiếm tiền nên cái gì cũng làm, vì vậy rất dễ dàng nghe được tin tức của anh từ trong miệng người khác, tôi không rõ những điều trong miệng người khác đó có thật hay không, nhưng là một người bạn, tôi cần phải nói rõ với cô ấy.”

“Tôi hiểu.” Vinh Ninh thân nhiên mỉm cười, “Nếu như tôi là cô, tôi cũng sẽ làm như vậy.”

“Nhưng mà...” Giọng nói của An Kỳ có chút bất đắc dĩ, “Những cô gái đang yêu đều là đồ ngốc, đặc biệt cô ấy còn là một kẻ ngốc thiện lương, cô ấy nói giữa hai người kết giao, mấu chốt nhất chính là hai chữ tín nhiệm, nếu như chỉ bởi vì những lời nói linh tinh bên ngoài, hai người ngay cả chút tín nhiệm cơ bản cũng không có, chỉ biết nghi ngờ lẫn nhau, như vậy còn gọi là tình yêu sao? Kết quả là những lời thao thao bất tuyệt của tôi trước mặt cô ấy không đáng một đồng. Là một người bạn, cho dù cảm giác được bạn mình đã chọn sai, nhưng quan trọng nhất là phải tin tưởng, tôi cho rằng, người giống như cô ấy, sẽ không có ai là không thích cả, có lẽ anh thực sự yêu cô ấy cũng nên, nhưng về sau tôi mới phát hiện, lúc trước tuổi của tôi và cô ấy quá nhỏ, muốn có bao nhiêu ngây thơ thì có bấy nhiêu ngây thơ, vẫn còn tin tưởng trên thế giới này lại có người tốt, có tình yêu chân chính gì đó.”

An Kỳ lắc đầu, Vinh Ninh giống như đang suy nghĩ gì đó mà vén tóc ra sau đầu.

“Hai người kết giao như thế nào tôi cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà cô ấy đã nói ở cùng một chỗ với anh rất hạnh phúc, cô ấy rất ngốc, nhưng mà anh lại vẫn luôn nhường nhịn khắp nơi, cho tới bây giờ vẫn chưa từng đòi chọi gay gắt, luôn đối xử với cô ấy rất dịu dàng cũng rất thân mật, mọi chuyện cũng đều chăm sóc cô ấy, tôi còn nghe cô ấy nói anh rất dễ ghen, nhưng mà tại sao lại ghen, vậy mà cô ấy cũng không biết, cô ấy nói lần đầu tiên tìm thấy cảm giác của gia đình, cảm giác của người thân trên người một người, cái loại cảm giác này vẫn luôn là mong muốn của cô ấy, có một ngày tôi hỏi cô ấy rốt cuộc cô ấy và anh đã kết giao bao lâu rồi, cô ấy nói khoảng chừng nửa năm, lúc ấy nghe được tin này, tôi liền kinh ngạc không hiểu nổi, dựa theo tư liệu mà tôi biết, thời gian anh kết giao đối tượng dài nhất cũng chỉ là ba tháng mà thôi, khi đó tuy rằng trong lòng tôi vẫn sợ hãi, nhưng mà cũng thử tin tưởng, anh thật sự yêu cô ấy.”

Vinh Ninh đang nhìn tay của mình, trên nơi ngón tay vẫn luôn trống rỗng.

“Tôi...” Vinh Ninh đột nhiên hỏi, “Tôi có đưa quà cho cô ấy không?”

“Anh nói là...” An Kỳ nghiêng đầu nói, “Chiếc nhẫn kim cương cùng một kiểu dáng mà anh đưa cho vô số cô gái sao? Cô ấy có.”

“Không phải nó.” Vinh Ninh lắc đầu phủ nhận, “Ngoại trừ chiếc nhẫn kim cương kia còn có một thứ.”

An Kỳ suy nghĩ một chút, bỗng nhiên bừng tỉnh nhớ ra nói, “Tôi nhớ cô ấy có cho tôi xem một chiếc nhẫn khác, làm từ ngọc, so sánh với món quà nhẫn kim cương kia của anh thì mộc mạc hơn nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chương 22.3:Hiểu lầm năm đó,tự mình tìm hiểu!

An Kỳ suy nghĩ, bỗng nhiên hiểu ra nói: “Tôi nhớ cô ấy có cho tôi xem một chiếc nhẫn ngọc khác, đem so sánh với chiếc nhẫn kim cương kia, thì quà tặng này bần xỉn hơn nhiều.

. “Chiếc nhẫn ngọc kia có ý nghĩa gì sao?” An Kỳ vội vàng hỏi.

Lúc trước An Bảo Bối nhận quà Vinh Ninh đưa cho cô giữ hộ một thời gian thì thấy chiếc nhẫn kim cương này, An Kỳ còn tưởng rằng Vinh Ninh đem An Bảo Bối trở thành đối tượng lui tới mà đối đãi, trước mắt An Bảo Bối lại đang cầm chiếc nhẫn ngọc, An Kỳ cũng thấy do dự.

. “Tôi có thể hỏi cô trước, cô ấy có từng nói với cô, vì sao tôi lại tặng nhẫn ngọc cho cô ấy không?

“Ừm...”

An Kỳ không biết vì sao Vinh Ninh muốn hỏi vấn đề này, cũng may cho dù trả lời vấn đề này cũng sẽ không phá hư giao ước cùng An Bảo Bối lúc trước. An Kỳ nhớ lại “Cô ấy nói, ngày trước anh đưa cho cô ấy một chiếc nhẫn kim cương, tuy rằng cô ấy nhận được nhiều quà thì rất vui mừng nhưng món quà quá quý giá, lúc ấy cô ấy không đòi hỏi nhiều, nhưng anh còn nói bạn trai tặng quà cho bạn gái là điều hiển nhiên, vì thế muốn cô ấy nhận lấy, lúc đó cô ấy rất do dự, anh nói nhất quyết phải lấy một món quà từ anh, bằng không anh sẽ không vui, lúc ấy cô ấy chỉ chỉ chiếc nhẫn ngọc cổ hủ, cô nói như vậy là tốt rồi, sau đó anh không khỏi đưa chiếc nhẫn kim cương cho cô ấy cùng chiếc nhẫn ngọc, không thể nào làm anh đổi ý đành phải nhận cả hai chiếc nhẫn.”

Vinh Ninh yên lặng nghe, không nói nửa lời. Tuy rằng An Kỳ biết không nhiều, chỉ là vừa cùng An Bảo Bối nói chuyện, trong não hần đã mất hết trí nhớ, hình như đang từ từ nhớ lại. An Kỳ kể hết mọi chuyện, với hần mà nói cảm thấy rất quen thuộc, cái loại cảm giác này giống như thật lâu trước kia mình đã trải qua, khiến không thể nhớ rõ.

An Kỳ nhìn thấy trên mặt Vinh Ninh lộ vẻ cười thần nhiên, có vài phần ưu sầu cùng một chút nghi hoặc.

“Tôi nói chính là sự thật.” Nghĩ đến hần không tin lời của cô, An Kỳ vội vàng giải thích, “Tôi đang kể lại đầu đuôi gốc ngọn năm đó, tuyệt đối không có nửa lời nói dối, còn có a...cô ấy cũng sẽ không gạt người, người kia đầu là một cây cần, chỉ cần nói dối hai mắt chớp chớp, tôi dám khẳng định cô ấy cũng không có ở trước mặt tôi mà nói dối”

“Không phải “Vinh Ninh ngắt lời An Kỳ “Tôi cũng không nghi ngờ lý do của cô.

“Đó là...”

“Chính là...” “Vinh Ninh gãi đầu, chỉ chỉ nói, “Nơi này hình như có chút rung động, hần là là bởi vì lời nói ban nãy, làm sao khiến tôi tin đi?”

“Vậy anh đã nhớ lại chút gì chưa?” An Kỳ nghiêng người vội hỏi.

Vốn là đáp ứng yêu cầu của An Bảo Bối không nói cho Vinh Ninh cô ở chỗ nào, nhưng nếu chính Vinh Ninh muốn tới nói chuyện vậy cũng không có việc gì, tuy rằng không biết làm như vậy rốt cuộc có đúng hay không, nhưng An Kỳ hy vọng cho dù hai người không tìm lại được tình cảm như trước, ít nhất cũng không phải là người xa lạ.

Hai người bọn họ, một người còn yêu nhưng không chịu thừa nhận, còn lui về phía sau, không muốn nói, còn một người yêu nhưng đã mất trí nhớ, nhớ không nổi tên đối phương, ngày đêm nghĩ không ra thống khổ giày vò, như vậy hai người lại có tình gặp cô, làm hại cô làm người trung gian, lại không biết rốt cuộc nói làm sao bây giờ. Hơn nữa cục cưng... Cho dù chưa thấy qua tiểu quỷ kia nhưng ít nhất biết bé đến tìm Vinh Ninh, chính vì tình thương của cha, An Bảo Bối không hiểu được, không, có lẽ hiểu được, cũng không muốn để cho hai người bọn họ biết.

Đôi khi, An Bảo Bối cố chấp ngay cả chính mình cũng không nể, sẽ không vì lời nói của mọi người mà thay đổi quyết định.

“Không có.” Vinh Ninh lắc đầu “Chỉ là có loại cảm giác đã từng quen biết”

À... “An Kỳ có chút thất vọng , một lần nữa lại quay về chỗ ngồi, “Phải không??”

Vốn tưởng rằng Vinh Ninh nhớ lại , làm hại cô hưng phấn như vậy,nhưng trí nhớ mà nghe lời nói dễ dàng như vậy có thể khôi phục vậy thì An Bảo Bối cũng sẽ không mang theo đứa nhỏ bên ngoài phiêu bạt tám năm,hai người đang ở thành phố A thật vất vả, vẫn bỏ qua nhau như vậy.

"Cám ơn cô đã quan tâm tôi"

Đối mặt với Vinh Ninh nghe hắn nói lời cảm ơn , An Kỳ cũng có cảm thấy không đúng, cũng không cần chiếu cố hắn, chính mình nói lời cảm tạ làm gì. "Nếu anh muốn cảm ơn tôi , thì hãy sớm tìm ra An Bảo Bối .. “ An Kỳ nhỏ giọng than thở. Vinh Ninh cũng không nghe rõ, hần hơi chau mày nói “Cô vừa rồi nói cái gì?Tôi giống như nghe được cái.. Cái gì An”? ”

An Kỳ kinh ngạc há miệng , rõ ràng từ nãy đến giờ đang giả An Bảo Bối , ai biết..như vậy trước mặt hắn kêu An Bảo Bối? An Kỳ ấp úng nói không lên lời, nếu nói tên thật của cô ấy ra sẽ trái với lời hứa với An Bảo Bối.

Vinh Ninh nghi hoặc hạ mí mắt nói “ Cô tên gì ?” An Kỳ vẫn không nói nửa lời , chỉ có thể hung hăng gật gật đầu, dù sao cô chưa nói ra! Chính là chỉ gật đầu mà thôi..

“Haiz “ Vinh Ninh cười khò sò sò mũi “Vốn dĩ tên của cô cũng có chữ An"

“Ừ“An Kỳ cúi đầu xuống, thiếu chút nữa đụng vào bàn, “Tôi không thể nói “

Vội vàng đem chén cà phê đưa vào miệng , lạnh lẽo nuốt chất lỏng xuống cổ họng, thiếu chút nữa đem cổ họng cô thành đồng lạnh. “Không quan hệ. “

Nhìn An Kỳ phản ứng như vậy, Vinh Ninh vội an ủi”Tôi nói rồi sẽ không hỏi tên cô ấy, ở nơi nào,, tuyệt đối sẽ không phá hư định ước của chúng ta “

Nghe lời nói của Vinh Ninh ,An Kỳ yên tâm thở ra một hơi nhẹ nhõm .

"Cô vừa rồi hỏi chiếc nhẫn đối với tôi có ý nghĩa gì,tôi còn chưa trả lời cô"

“Không cần không cần. . . “ An Kỳ vội vàng xua tay,cô cũng không phải An Bảo Bối ,hỏi cái này làm gì??

“Một người hỏi một vấn đề thực công bằng “.. “

An Kỳ không không nói lời nào, cô không biết điểm ấy có gì công bằng. “Đó là chiếc nhẫn tổ truyền của gia tộc , Vinh Viễn và Vinh Dự đều không có , chỉ có tôi có. Từ trước truyền lại cho con cả , cha tôi đem truyền cho tôi là vì về sau phải nghe theo mà kết hôn, cho nên chiếc nhẫn quý giá kia cha mẹ tôi đã xác định rõ “...

An Kỳ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, cô cũng không biết chiếc nhẫn nghèo kiết hủ lậu kia vậy mà còn có ý nghĩa.

“Cho nên cô đã biết tôi đưa chiếc nhẫn kia cho một người, người kia với tôi mà nói vô cùng quan trọng".

"Năm đó sau khi xảy ra tai nạn xe cộ liên biến mất không thấy,cha tôi tưởng còn nghĩ nó rơi trong lúc đó, phái người ngày đêm tìm kiếm, nhưng tôi có một loại cảm giác,hình như tôi đã đem chiếc nhẫn kia giao cho một người,nhưng người đó rốt cuộc là ai,tôi cũng không biết,cũng không còn sức đứng dậy “

“Tôi đã nói rồi, loại người giống như anh,trên người đeo thứ đó,sao lại nghèo như vậy.”

An Kỳ nhỏ giọng nói thầm,có vẻ vừa rồi bị Vinh Ninh hù dọa một phen làm cho sợ hãi .

Vinh Ninh cười đáp “ Chiếc nhẫn kia không phải lạc hậu ,là tổ tiên tôi năm đó ở Đường Triều trở thành Trạng Nguyên ,hoàng đế Đường Triều đã ban cho , sau đó tổ tiên tôi đưa cho vợ người , vì mang ơn cho nên mới thế hệ này truyền thế hệ kia , cho nên cho dù năm đó gia tộc nghèo túng cũng không đem bán chiếc nhẫn, vật này tuy nhỏ nhưng khi tìm chuyên gia đánh giá , giá trị hiện tại chính là hai ba nghìn vạn. “An Kỳ thiếu chút nữa bị sặc nước miếng . . .

Thật sự thấy thế nào cũng không nhìn ra chiếc nhẫn kia có gì không giống bình thường,thế nhưng giá trị lại lớn như vậy, xem ra năm đó An Bảo Bối nếu nhìn ra thì đã vất chân lên cổ mà chạy, không chỉ mang theo đứa con của Vinh Ninh bỏ trốn , thậm chí còn lừa hai ba nghìn vạn! khóe miệng An Kỳ có chút run rẩy khó coi, dựa theo tính cách của An Bảo Bối không biết có thể hay không đã sớm đem nhà Vinh Ninh mà nói,bảy phần đưa bảo vật quan trọng cùng chiếc nhẫn kim cương long lạnh kia vứt bỏ!!

“Chuyện xưa này tôi không nói quá với bất cứ ai, nhưng mà cũng có người nhận ra giá trị của chiếc nhẫn kia, cho nên trên cơ bản đều đều muốn nó, lúc trước vì trấn an đối phương tôi đã đến thành phố mua chiếc nhẫn kim cương giá cả xa xỉ kia mà an ủi, khi chia tay tôi cũng chuẩn bị một món quà cho đối phương, coi như là một chút tình cảm bù lại.

An Kỳ thấy Vinh Ninh thần nhiên như không nói về kỹ xảo, khó trách phụ nữ qua lại với Vinh Ninh khi chia tay rất ít khi âm ỉ, có thể chịu khuất phục, thật sự là rất giỏi.

“Lẽ vật trước tiên đều dự định là: nhà ở, xe.... gì gì đó...tôi cũng sớm viết xong người tên của trong cuộc, nếu như nói muốn tên, tôi cũng sẽ sớm tiếp đón tốt, vì bây giờ đang tìm lại kỷ ức tôi từng xem qua nhưng không có tra ra một chút quan hệ với ma ma cực cưng, lúc đó tôi với ai kết giao, nhân viên tập đoàn Đê Không không hề giữ lại, chỉ có tên mẹ cực cưng, lại gặp tình huống không nói cho họ biết, hơn nữa chuyện chiếc nhẫn, cho nên tôi mới dám khẳng định đối phương đối với tôi có ý nghĩa quan trọng bao nhiêu. “

Vinh Ninh nói xong có chút khát, ngón tay cũng không biết vì sao run rẩy cầm lấy chén cà phê uống vài ngụm.

An Kỳ nhìn chăm chú vào tay hắn, ngược lại nhìn lên mặt hắn. Không biết khi nào khuôn mặt trẻ con của hắn, trở nên trắng bệch không có chút máu, thoát nhìn dọa người giống như người bị bệnh nặng chỉ còn sống được vài ngày ..

“Anh làm sao vậy?” An Kỳ có chút khẩn trương hỏi “Không phải vừa mới cùng bọn lưu manh đánh nhau bị bọn họ làm bị thương chứ ?”

Vinh Ninh lắc đầu, buông ly cà phê xuống, rút tay trở về: “Mấy tên lưu manh không thể đánh hạ tôi, không sao đâu, di chứng tai nạn xe cộ thôi, về nhà nghỉ ngơi cả đêm liền không sao “.

An Kỳ không biết Vinh Ninh bởi vì lần trước gặp tai nạn xe cộ thân thể trở nên nghiêm trọng như vậy.

“Được rồi, cô có thể nói cho tôi biết lúc trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà An An mới có thể rời tôi mà đi không?”

"An An . . ." An Kỳ rốt cuộc bị hai từ trong miệng làm sợ hãi “Thật xin lỗi, tôi không biết tên thật của cô ấy, nhưng cũng không muốn chữ "cô" rộng lớn mà gọi cô ấy, hai từ An An coi như tôi xưng hô thân mật với cô ấy đi.

“Ừ” giọng nói An Kỳ buồn bực gật đầu, nếu để Vinh Ninh biết, chỉ cần đem tên An Bảo Bối, cuối cùng cô sẽ gặp họa, cũng không biết hắn sẽ phản ứng gì

“Chuyện cách đây đã lâu, có một ngày, tôi rất cực có thể cùng cô ấy gặp mặt, cô ấy nói cho tôi biết là bởi vì tôi là chị em tốt, cô ấy thật sự phấn chấn, trước nói cho tôi biết, sau đó tôi nói lại cho anh. Hai chúng ta mỗi người thật vất vả mới gặp mặt, nói còn không quá nửa câu, bỗng nhiên có một người phụ nữ đến đây, nói có chuyện thì phải cùng cô ấy nói, tôi lúc ấy cảm thấy cô ta không có ý tốt, liền không để cho cô đi, kết quả hai người vẫn là ở trong góc không biết đã nói những gì, lúc trở về sắc mặt cô ấy thật khó coi “

"Phụ nữ?" Vinh Ninh chuyển đảo mắt “Là ai? Cô biết không? Hoặc có thể cho tôi biết chút tin tức?"

“Tôi không biết cô ta là ai, nhưng mà ăn mặc đẹp, trên người rất có khí chất, thân hình gió lớn có thể thổi bay, đáng thương thật, nhưng mà tôi có thể nhìn ra cô ấy giả bộ, hẳn là một cô chủ của một xí nghiệp? Nếu như là mình tinh, cho dù ba bốn tiểu minh tinh ta cũng tôi nhớ rõ, biết đến. “

Vinh Ninh dựa vào ghế sofa, như có điều gì suy nghĩ, hắn thật sự không nhớ năm đó cùng cô chủ nào kết giao, nhưng mà... Giống như hắn đã có thể đoán được chút gì đó.

“Về sau thế nào?”

“Sắc mặt cô ấy khó coi, tôi hỏi cô ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô ấy vẫn liên tục bỏ chạy không nói, cuối cùng cô ấy nói muốn đi toilet, liền không trở lại, tôi vội gọi điện thoại cho cô ấy nhưng đã tắt máy, tôi đến chỗ trọ tìm, cô ấy cũng không ở đây một tuần sau cô ấy mới liên lạc cho tôi, tôi mới biết được ngày đó sau khi rời đi rốt cuộc đã đi nơi nào “

"Ở đâu?"

'Cửa nhà anh, bất gặp cảnh không nên nhìn .’

“ . . . ”

“Anh quay lưng về phía cô ấy, có một người phụ nữ đối diện anh, về phần nói gì thì không biết, nếu bình thường gặp mặt cô ấy sẽ không chạy trốn như vậy “

An Kỳ nói xong nhìn anh, Vinh Ninh không có lên tiếng, bất động, không nháy mắt, trong ánh mắt có một mảnh u ám, An Kỳ lại thở dài, lời đã nói hết đến đây, không còn gì phải giấu giếm nữa.

“Cô ấy vừa dứt lời liền nói không bao giờ ... tin tưởng tình yêu nữa, liền cúp điện thoại, lúc tôi gọi lại cho cô ấy, vẫn tình trạng tắt máy, từ đó về sau liền biến mất, mặc kệ tôi chạy đi tìm kiếm khắp nơi vẫn không tìm thấy cô ấy, lúc ấy tôi sợ cô ấy xảy ra chuyện nên lòng nóng như lửa đốt muốn đi tìm anh, may sao tôi biết anh gặp tai nạn xe cộ nghiêm trọng, thiếu chút nữa không còn mạng, liền tục ở phòng chăm sóc đặc biệt, ngoài cửa có người canh chừng, tôi không có cách nào đi vào tìm anh. Đợi khi anh hoàn toàn khỏe lại, tôi lại nghe nói anh mất trí nhớ, lần nữa được gặp anh, những chuyện còn lại anh đều biết hết rồi, tôi cũng không nói nữa “

Nói xong lúc sau Vinh Ninh vẫn không nửa chút phản ứng, An Kỳ đang chuẩn bị đi khỏi, vừa mới đứng lên Vinh Ninh lần nữa gọi cô “Tôi có thể hỏi một chút, An An lần cuối liên lạc với cô là khi nào? “

Đó là ngày hết sức đặc biệt cho nên tôi nhớ rất rõ ràng, rạng sáng ngày 26 tháng 12 tám năm trước, lúc ấy cô ấy khóc nức nở, nói một câu, quả nhiên không đến, tên lừa đảo kia “

"Quả nhiên a.." Vinh Ninh từ trên ghế sofa cười khở đứng lên kêu nhân viên phục vụ đến tính tiền.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chương 23.1: Bối vì là đàn ông

"Quả nhiên..." Vinh Ninh cười khở từ ghế salon đứng lên để nhân viên phục vụ tới tính tiền.

Hắn rút cục tìm được nguyên nhân những chuyện trước đây, Vinh Ninh giao tiền, thân sĩ nói, "Ban đêm đi một mình không an toàn, hay để tôi tiễn cô lên taxi rồi sẽ về nhà."

"Không cần." An Kỳ lập tức cự tuyệt ý tốt của Vinh Ninh, hôm nay cô mở một cửa hàng bên vỉa hè, một chút tiền cũng không kiếm được, lấy gì mà đi taxi? Tiền không thu được, hoang phí như vậy là không tốt, làm vậy là một sai lầm rất lớn.

"Tôi đưa cô tới đây, hỏi cô nhiều vấn đề như vậy, tôi phải tiễn cô về nhà mới phải, đáng tiếc xe của tôi không có ở đây, nhưng đưa cô lên xe taxi cũng được, về phần chi phí cô không cần lo, tôi sẽ trả."

"Tôi không có ý đó..." Tại sao câu nói này trong miệng Vinh Ninh thốt ra làm cô có cảm giác rằng mình đang phản bội bạn bè để giành lấy tiền tài?

"Không được cự tuyệt tôi." Thật là, ngày hôm nay đụng phải hai người phụ nữ, một người vì tiền mà không đi kiểm tra thân thể, một người không có tiền để đi taxi, quả thật giống như một đôi chị em tốt vậy.

Chị em tốt...

Vinh Ninh đột nhiên dừng bước, "Cô có chắc không biết một người phụ nữ tên là Trác Văn Đình không?"

An Kỳ thành thực lắc đầu, nói, "Tôi không biết, làm sao vậy?"

"Không có gì" Vinh Ninh liếc qua đường cái, quay mặt về phía đối diện phát phát tay "Taxi!"

"Tôi nghĩ Trác Văn Đình chính là An An, tuy rằng cô ấy không thừa nhận, nhưng tôi thấy được trong mắt của cô ấy, còn cùng cô ấy quen biết một khoảng thời gian ngắn, bên trong đôi mắt đó tôi có thể cảm giác được.

"..." An Kỳ kì quái gãi gãi đầu, chẳng lẽ Vinh Ninh cùng An Bảo Bối đã gặp mặt? Chuyện này xảy ra khi nào? Lúc xế chiều cô cũng không có nghe An Bảo Bối nhắc tới... Nhưng không thể nào trùng hợp như vậy được? Có thể An Bảo Bối mới từ chỗ của cô học hỏi đi ra ngoài trùng hợp gặp phải Vinh Ninh, sau đó hai người trong lúc đó đã có chút ít liên quan tới nhau?

Trác Văn Đình, Trác Văn Đình, Trác Văn Dương...

An Kỳ một mực yên lặng đem cái tên Trác Văn Đình nhớ thật kỹ, nghĩ đến cái tên này cuối cùng khoe miệng lại mất tự nhiên giựt giựt, quả nhiên cái thể giới này thực sự là trùng hợp! Như vậy cũng có thể gặp nhau sao?

"Quả nhiên là cô ấy có đúng không?"

Đối mặt với Vinh Ninh đang nghi vấn, An Kỳ lựa chọn im lặng không nói tiếng nào, nhưng Vinh Ninh lại là người thông minh như vậy, cho dù cô không nói, anh cũng biết bản thân cô vừa rồi phản ứng như vậy là trong trầm mặc đã ngầm thừa nhận.

Vinh Ninh cười tựa gió xuân, đưa An Kỳ lên xe taxi, cho tài xế vài trăm đồng tiền, để hắn đưa An Kỳ an toàn về nhà.

"Vị tiền sinh này cứ yên tâm, tôi nhất định đưa vị tiểu thư này an toàn trở về nhà."

Vinh Ninh chống tay phải lên cửa xe, hướng về tên tài xế tươi cười nhưng tràn ngập uy hiếp, "Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, tôi sẽ làm cho cậu ở thành phố A này sống không bằng chết."

Tên tài xế ngẩn người hơn nửa ngày, Vinh Ninh đã lui ra ngoài, hướng về An Kỳ mỉm cười vẫy vẫy tay "Thuận buồm xuôi gió."

"Cái kia..."

Xe taxi chậm rãi di chuyển lên phía trước, An Kỳ vẫn không yên lòng nói ra vấn đề.

"Sao vậy?" Vinh Ninh nghiêng đầu, "Còn chuyện gì nữa sao?"

“Anh thật sự không biết tên của cô ấy quan hệ thế nào sao?”

“Hôm nay cô đã nói cho tôi rất nhiều điều, vì thế tôi đối với cô rất cảm kích.”

“A...” An Kỳ rầu rĩ đáp một tiếng, “Phải không?”

“Đúng vậy”

“Anh đúng thật là một người lập dị, nhưng mà tôi nghĩ anh cũng hiểu rõ nên làm cái gì rồi đi?”

Vinh Ninh tiếp tục mỉm cười nhưng cũng không nói chuyện, An Kỳ lòng dạ hiểu rõ phân phó tài xế lái xe đi, Vinh Ninh vẫn như cũ đứng đó không nhúc nhích nhìn chiếc xe taxi rời đi, cho tới khi bóng dáng xe taxi đã biến mất, nụ cười trên mặt lập tức biến mất hóa thành một hồ nước sâu, nhìn không thấy đáy.

“SO...” Vinh Ninh chậm rãi xoay người lại, hai tay để vào túi quần quay lưng lại mà đi.

Hắn đã nghe được từ miệng An Kỳ rất nhiều tin tức trọng yếu, mẹ của Bảo Bảo rời đi là có nguyên nhân.

Mẹ của Cục Cung lần cuối trò chuyện cùng An Kỳ là vào tám năm trước ngày 26 tháng 12 vào lúc ba giờ sáng, mà mình lúc đó hơn nửa đêm vẫn còn chạy xe trên đường cao tốc dưới trời tuyết, hơn nữa lúc đó còn xảy ra tai nạn xe cộ ngoài ý muốn, sau khi xảy ra tai nạn đó, trước tiên mình tìm điện thoại di động... Dựa theo lời của An Kỳ, mình lúc đó đã suy nghĩ ra một cách do đó có thể đưa ra một kết luận.

Một người phụ nữ nhảm chán cùng một người phụ nữ nhảm chán khác hợp mưu với nhau, cùng đi tìm mẹ Cục Cung, nói cho cô ấy biết mình ở bên ngoài phong lưu, hơn nữa đối với những người phụ nữ khác đều liếc mắt đưa tình, do đó làm cô ấy hiểu lầm, ban đêm, chuẩn bị về nhà của mình, bị người khác hợp mưu cùng một người phụ nữ khác đẩy đưa trên giường với nhau, vừa lúc đó bị mẹ Cục Cung thấy hết sự việc, do đó liền bỏ đi không thấy đầu nữa.

Lễ giáng sinh cùng ngày hôm ấy, trong suy nghĩ của hắn An An đã hẹn hắn tới nơi nào đó để gặp mặt, chính là vì muốn cùng hắn quan hệ hai người nói thật rõ ràng, ừ... Có lẽ lúc đó An An nói cho hắn biết thông tin địa điểm, thời gian gặp mặt, nếu như trong đầu hắn không xuất hiện thời gian đó, thì có lẽ quan hệ của hai người về sau sẽ kết thúc, ai ngờ hắn cuống cuống gấp rút chạy trên đường tìm cô, dẫn ra bị tai nạn xe cộ, mà cô ngốc An An vẫn đứng ở đó chờ hắn, thẳng đến tận lúc ba giờ sáng... Hắn không có xuất hiện, làm cho An An hoàn toàn hết hi vọng, từ đó tám năm kỷ ức tồn tại bên cạnh hắn, toàn bộ đều biến mất...

Vinh Ninh dừng lại bước chân, dưới chân không biết ai tùy tiện ném lon, liền giẫm mạnh cái lon, lon lập tức bị hắn giẫm dẹp, rồi bị đá bay đi thật xa.

Vinh Ninh nhìn ra xa, giọng nói thâm thấp nhưng câu hồn, “Hai tên khôn kiếp.” Sau đó cười lạnh hai cái, bất kể như thế nào, trước tiên phải bắt lấy hai tên khôn kiếp kia rồi nói sau!

An Kỳ cho hai người phụ nữ kia tin tức có phần không rõ ràng, nếu bắt đầu điều tra thì không tốt lắm, chợt nhớ tới Niếp Minh xế chiều nay nhờ người phụ trách trước đưa cho hắn danh sách bạn gái, biết đâu có thể dùng đến.

Đã sắp xếp rõ ràng mọi sự việc chân tướng, cũng biết hết tin tức về mẹ Cục Cung, quả nhiên chiều nay người phụ nữ kia giả vờ không biết, hắn tức giận nghĩ rằng đó chính là người phụ nữ hắn ngày đêm mong nhớ, ước chừng toàn bộ suy nghĩ trong tám năm qua đều vì người phụ nữ đó.

Đáng giận... Tuy rằng lúc đó gặp mặt đã làm cho hắn cảm thấy thật thân thuộc, nhưng vẫn để cho cô dưới mắt mình trốn mất, nhớ tới liền tức giận, nhưng mà thời gian vẫn còn dài, cô có trốn được bây giờ nhưng cũng không thể trốn cả đời được, chỉ cần bên cạnh hắn còn có Cục Cung, hắn không tin người phụ nữ kia sẽ không chui đầu vào lưới.

Tên của đối phương, địa chỉ, hiện tại ở nơi nào, đối với Vinh Ninh đã không còn quan trọng, hiện tại quan trọng hơn hết là phải tìm ra hai người phụ nữ kia trả thù!

Hắn không biết vừa rồi đi qua đã biết hết được tình hình, đưa ra kết luận là đúng hay không, nhưng khẳng định rằng, chuyện hiểu lầm năm đó, hắn sẽ tự mình đi tìm, đi giải quyết!

Người phụ nữ của hắn, nên do chính hắn bảo vệ, bị hiểu lầm cũng được, bị người khác hãm hại cũng được, bị âm mưu cũng được, nếu như ngay cả người của mình còn không bảo vệ được, vậy còn được xem là đàn ông?

Vinh Ninh tiếp tục đi về phía trước, phần lưng thẳng tắp.

“Chờ tôi.” Mẹ của cục cung, hắn nhất định sẽ cho cô một câu trả lời rõ ràng, làm cho cô một lần nữa trở lại bên cạnh hắn, vĩnh viễn không rời nửa bước.

Sáng hôm sau vào lúc chính giờ rưỡi, tại tập đoàn Đế không năm mươi tầng cao đồ sộ - Phòng làm việc của Niếp Minh.

Tiếng nói của người nào đó vang lên “Tôi vào đây”. Cửa phòng lập tức bị một người đá văng, hiếm khi thấy Niếp Minh ôm một người phụ nữ, Niếp Minh khòe miệng co giật nhìn tên khôn kiếp vừa xông vào.

“Trước khi vào em không biết gõ cửa sao? ! Em không hiểu cái gì gọi là phép lịch sự à !” Niếp Minh nhìn người vừa xuất hiện lớn tiếng gào thét.

“À!” Vinh Ninh gạt đầu nhẹ, mở cửa đi ra ngoài, vừa đóng cửa lại xong lại đưa tay gõ cửa, “Này, ở trong đó có hai người nam nữ đang đây chưa cùng nhau đứng không, người phụ nữ kia mau buông tay xuống, người đàn ông kia mau thả cái miệng dưới ra, các người đã bị bao vây, đã bị bao vây... Bỏ vũ khí giữa hai chân ra, các người đã bị bao vây...”

Vinh Ninh mặt không chút thay đổi nhấn mạnh lời nói khiến cho tất cả nhân viên bên ngoài phòng đều cố nén cười, trong văn phòng Niếp Minh tay phải đang cầm bút kí tên liền bẽ gãy thấp giọng nói, “Vào đi!”

“Hắc hắc!” Vinh Ninh phát ra giọng cười quái dị từ từ đi vào, nghiêng đầu mở to mắt nhìn chăm chăm Niếp Minh “Chào buổi sáng.”

“Tốt cái đầu em!” Niếp Minh mắng to một câu, nhắm mắt lại, chậm rãi điều chỉnh lại hô hấp, “Em tới đây làm gì? Vừa rồi em nói những lời vô ích kia, rõ ràng là dư thừa!”

Anh rõ ràng chỉ cùng bà xã của mình ôm một chút, lại có quy định của pháp luật, cùng bà xã của mình thân mật là phạm vào tội cưỡng ép phụ nữ. Làm hèn. Mang tội dâm loạn!

“Thật tốt...” Vinh Ninh lẳng lặng ngồi trên ghế salon làm bằng da thật, mở to mắt vô thần nhìn lên trần nhà, “Có vợ ở bên người thật tốt, muốn hôn liền có thể hôn, muốn ôm liền có thể ôm.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Chương 23.2: Bởi vì là đàn ông

“Vợ của mình ở bên cạnh nhất định là hạnh phúc, muốn gần gũi có thể gần gũi, muốn ôm có thể ôm.”

“Anh đến cùng muốn nói gì?”

“Em thật đáng thương.” Vinh Ninh cúi đầu, hoàn toàn không muốn trả lời vấn đề của Niếp Minh, cả người hần giống như chứa đầy uất ức khiến cho giọng nói của hần đều là một mảnh u ám, “Tám năm trước không chỉ có tai nạn xe cộ, mà còn mất trí nhớ, không tìm thấy người phụ nữ mình yêu, một người sinh hoạt lẻ loi hiu quạnh, sáng sớm anh cả có Tô Nhất, anh hai có Cảnh Dạ, em tự tiếp tục trải qua cuộc sống tự do, em năm có thanh mai trúc mã đáng yêu như vậy, mà hần ngoài cục cung ra thì không có gì cả, cục cung còn chống lại hần... A... Anh hai à...”

Vinh Ninh ngẩng đầu lên, hai mắt mở to nhìn anh: “Anh thật hạnh phúc, mọi người đều thật hạnh phúc a...”

“Thật đáng thương.” Bị làm cho cảm động, Cảnh Dạ nhìn hần, mắt lộ vẻ thương cảm, ngồi xổm ở trước mặt của hần, sau đó ngẩng đầu nhìn gương mặt Vinh Ninh an ủi, “Vinh Ninh, sẽ tốt, mọi chuyện rồi sẽ tốt! Chúng ta sẽ giúp em tìm mẹ của cục cung, đến lúc đó em cũng không cần buồn bực, như vậy sẽ tốt.”

Cảnh Dạ đứng lên, quay đầu lại trừng mắt nhìn Niếp Minh, “Ông xã, Vinh Ninh là anh em của anh, trợ giúp em ấy là đúng, cho nên mấy ngày qua cũng như tối ngày hôm qua cũng thế, anh một đêm không về, ngày ngốc ở trước máy tính giúp Vinh Ninh tra tìm tài liệu thật tốt, đúng lúc mấy ngày nay Lộ Tây mời em đi tham gia cuộc thi cosplay ở Nhật Bản tổ chức vào mùa thu hàng năm, mấy ngày tới em không về, đương nhiên, sau khi em về nếu như anh còn không có giúp Vinh Ninh tìm được mẹ cục cung - -”

Cảnh Dạ nghiêng người chống nạnh, bộ đồ bó sát người màu đen tôn lên vóc người vô cùng tinh tế, bồng đảo trước ngực dao động mãnh liệt, thiếu chút nữa làm mù cặp mắt Niếp Minh: “Nếu không nghe lời, em liền mang theo cặp song sinh cùng Lộ Tây bỏ trốn.”

Niếp Minh vẫn không có nửa điểm phản ứng xấu, người có thể cho Niếp Minh tức giận mãnh liệt chính là người đá văng cửa phòng làm việc của anh lần thứ hai, người phụ nữ ăn mặc lạ lùng, vurun cánh tay về phía Niếp Minh, thấp giọng gào thét, “Ồ Tây, anh họ tốt!”

“Tốt cái đầu em!” Niếp Minh gấp phải sắc mặt tái nhợt, đen thui một đồng của Lộ Tây “Anh già dạng ai thế!?”

Mặc quần áo rối loạn màu xanh lá cây, đội tóc giả ngắn màu xanh lá cây, chỗ mắt trái lại làm một vài vết sẹo kỳ quái, bên hông cầm ba chuỗi đao cũ, trông giống như biển tảo xanh!

“Vua hải tặc trong Tác Long!” Lộ Tây ghen hòng khó hiểu nhìn Niếp Minh, “Không phải là em nói anh ba, suốt ngày chỉ quan tâm con số, khó tránh khỏi sẽ lệch khỏi đường ray của thế giới, những lúc ngẫu nhiên nhờ anh cũng chỉ thấy xem hoạt hình a, khó trách tuổi càng lớn càng ông chú củi mục không có năng lực.”

“Anh củi mục? Còn là ông chú?!” Nghĩ tới Niếp Minh anh đẹp trai phóng khoáng, tùy tiện đứng ở nơi nào đó chỉ một câu thôi liền có vô số phụ nữ nhào tới, sinh đôi khó khăn như vậy mà anh vẫn dễ dàng làm được, anh là một người đàn ông có sức lôi cuốn tại sao trong miệng Lộ Tây lại thành củi mục?!

“Đúng vậy, ông xã, ngay cả Tác Long anh cũng không biết, có lúc em cũng cảm thấy tình cảm với anh không còn mãnh liệt như trước.” Cảnh Dạ lấy ngón tay ấn cái cằm, có chút thương cảm nghĩ, hoàn toàn không nghĩ tới cảm nhận của Niếp Minh.

“Chị dâu, cuối cùng em cũng để cho các anh em của em sửa tốt trang phục cosplay.” Lộ Tây giơ lên ngón tay cái hướng về phía Cảnh Dạ, khẽ nhếch môi, răng trắng lấp lánh như ánh sáng mặt trời.

“Thật sao?!” Mắt Cảnh Dạ phát sáng, so với thấy núi vàng còn muốn hưng phấn hơn, Lộ Tây lấy ra túi to đưa cho cô, “Chị dâu, hiện tại có muốn thử trang phục đã được chỉnh sửa không?”

“Đương nhiên!” Lòng mi Cảnh Dạ run run, tiến về phía cô, cầm lấy túi to vào phòng thay đồ trong phòng làm việc mà Niếp Minh cố ý chuẩn bị cho cô, Niếp Minh cảm thấy hơi đau đầu, vô lực ngồi trên ghế làm việc, một tay ôm đầu, gần đây huyết áp tăng lên, một nửa là bởi vì Vinh Ninh, một nửa kia là bởi vì Cảnh Dạ và Lộ Tây.

Rõ ràng hai người cũng đã lớn như vậy, lại lúc nào cũng không để cho người khác bớt lo.

“Anh họ.” Lộ Tây đi tới, nhát mắt với Niếp Minh, “Sắc mặt của anh không tốt lắm, có phải vì dạo này không được thỏa mãn không?”

“Hả?” Niếp Minh ngay cả sức để nâng mí mắt nhìn Lộ Tây cũng không có.

“Sao nào!” Lộ Tây kéo khoe miệng Niếp Minh, “Xem đi, rõ ràng viết bốn chữ.”

“Bốn chữ gì?”

Lộ Tây hết sức bình tĩnh nói, “Dục, cầu, bắt, mãn.”

Niếp Minh vỗ bàn một cái, thiếu chút nữa lật bàn, anh chưa thỏa mãn dục vọng, đây rốt cuộc là ai làm hại?!

Niếp Minh vỗ bàn một cái, thiếu chút nữa lật bàn, anh chưa thỏa mãn dục vọng, đây rốt cuộc là ai làm hại?!

Lộ Tây cười gian xảo, rồi vào phòng thay quần áo, sau đó Cảnh Dạ cuối cùng thay quần áo quay lại, tết tóc dài bị cô buông xuống để thẳng bên hông, mặc một bộ sườn xám có những đường hoa văn màu hồng phấn đã được cải tiến, bất kể là độ cao của ống tay áo, cổ áo hay xẻ tà đều vượt qua giới hạn bình thường của sườn xám, cơ thể vốn thon dài, và cao như người mẫu, Cảnh Dạ lại đi một đôi giày cao gót cao gần mười phân, tay trái đỡ eo, eo hơi cong từ xẻ tà chỗ lộ ra quá nửa đôi chân dài trắng, đầu cô khẽ ngẩng lên, cao ngạo, duyên dáng giống như nữ hoàng không chế cả Thế Giới.

Niếp Minh im lặng nhìn cô rất lâu, sau đó, Lộ Tây giống như gà mẹ xù lông đi vào, nhảy ba bước đến bên cạnh Cảnh Dạ, “chị dâu, thật xinh đẹp! Quả thực giống như từ trong truyện tranh đi ra một cách cao quý sang trọng làm lay động lòng người! Lần thi đấu này dựa vào nhan sắc của chị và năng lực thiết kế sân khấu kịch của em, tuyệt đối có thể được giải!”

Lộ Tây tràn đầy ý chí chiến đấu, ngay cả Cảnh Dạ cũng bị ý chí chiến đấu của cô lây đến, “Đúng không đúng không?”

Hai người đắm chìm ở trong vui sướng, hoàn toàn không nhìn thấy Niếp Minh sau lưng đang hóa đen lợi hại.

Niếp Minh buông lỏng cổ tay một chút, xương phát ra âm thanh răng rắc, một giây sau vác Cảnh Dạ lên đi tới phòng thay đồ, Cảnh Dạ đập lưng Niếp Minh, lớn tiếng khóc lóc nói, “Oa... Thả em ra! Ông xã anh muốn làm gì!”

“Làm gì ư?” Niếp Minh cười lạnh nói, “Nên làm gì không phải em rất rõ sao.”

Cho đến khi bóng dáng hai người kia hoàn toàn biến mất, Vinh Ninh mới lặng yên thu lại V8, “OK, toàn bộ quá trình đã ghi lại, không có bỏ sót nửa điểm làm cho người khác thấy được đoạn tình cảm đặc sắc mãnh liệt.”

Lộ Tây liếc Vinh Ninh một cái, đôi môi quyến rũ lộ ra đường cong trắng lợi đi đến bên cạnh Vinh Ninh nhận lấy V8.

“Không tệ lắm...” Mở ra xem một chút, “Anh Vinh Ninh, không nghĩ tới anh quay trình độ cao siêu như vậy.”

“Anh sẽ đi làm gì đó nhiều hơn.” Vinh Ninh di chuyển ánh mắt, nhìn Lộ Tây từ trong túi móc ra máy tính siêu mỏng, ngón tay lướt trên bàn phím như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, trở về xe khóa dùng sức nhấn một cái, kết thúc việc truyền tin cho mọi người.

“Lần này toàn bộ người trong công ty sẽ thấy đoạn tình cảm mãnh liệt bắn ra tình cảnh bốn phía vừa rồi, nói anh Vinh Ninh.” Lộ Tây chớp mắt thuần khiết, “Anh thật đúng là xấu. Nói như thế nào anh ba cũng là anh em của anh, thế nhưng sau lưng anh ấy lại đâm vào một dao như vậy?”

“Cái này gọi là lấy dao của người đối đãi với người đấy.” Lúc trước, lúc hân cùng Trần tiểu thư xem mắt rối loạn, nói muốn quay phim hân mắt mặt rồi cho toàn bộ nhân viên trên dưới công ty xem, không phải là Niếp Minh sao?

Thừa dịp lúc tâm trạng hân không tốt, cho anh Niếp Minh ngu ngốc giảm bớt căng thẳng thần kinh không được sao?

Vinh Ninh nhắm mắt nghỉ ngơi, Lộ Tây ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh hân ko nói gì.

Qua lúc lâu sau, Niếp Minh lười kéo cổ áo từ phòng thay quần áo đi ra, về mặt hung ác vừa rồi biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là tinh thần sáng

khóai. Sau đó Cảnh Dạ cùng ra, lại mặc bộ đồ thể thao bó sát, gương mặt trời sinh yêu nghiệt nổi lên nhiều mây đen, nơi khóe mắt còn đọng nước, bộ dáng uể oải không có tinh thần giống như vừa mới bị người giầy vò xong.

Niép Minh thở dài một lần nữa ngồi trở lại vị trí của mình, trùng mắt với hai người đang rành rỗi ngồi trên sofa.

“Chắc chắc, lại dung ánh mắt giết người đó nhìn em.” Lộ Tây giả bộ khủng hoảng, bị Niép Minh bắt nạt. Cảnh Dạ oa oa khóc lớn, “Oa... Gia đình ngược đãi! Em muốn rời nhà trốn đi!”

“Được...” Niép Minh khẽ ngẩng đầu mỉm cười nhìn cô, “Chờ em đi rồi anh liền đem toàn bộ truyện tranh trong phòng ném vào lò thiêu.”

“...”

“Sẽ đem toàn bộ trang phục nhân vật hoạt hình kia xé thành mảnh nhỏ.”

“...”

“Tập chân dung mỹ nữ gì đó, quỳ gối cho những nơi bị nạn.”

“...”

“Toàn bộ truyện tranh bày trên tường được người nào đó ký tên đều ném vào bồn cầu.”

“...”

“Rất tốt rất tốt.” Niép Minh vỗ tay, giống như là để ăn mừng. “Lại còn một ít đồ lặt vặt để trong nhà không ai dùng, không còn có người quần quít lấy anh gọi điện thoại cho tác giả, muốn tự tay ký tên nữa... Nghe Cảnh Thất nói quà sinh nhật mà người nào đó rất muốn bán truyện tranh xử lý nhân vật bằng tay số lượng hạn chế, vốn là đã chuẩn bị xong, nhưng mà bây giờ xem ra thôi, sau khi về nhà sẽ đem phần lễ vật kia trực tiếp giẫm vỡ, dù sao người nào đó đã muốn rời nhà ra đi, vật kia bày ở nhà cũng chỉ là đồ bỏ đi mà thôi.”

“Ồ - -” Cảnh Dạ chịu không được lời nói đã kích của Niép Minh, lập tức giống như một con mèo, chạy như bay về phía Niép Minh... giống như một con rắn hai tay quấn chặt lấy nửa người trên của Niép Minh, dính dính khuôn mặt đầy nước mắt vào, mè nheo với Niép Minh, “Ông xã là tốt nhất trên thế giới, cho nên tuyệt đối sẽ không đem bà xã bảo bối nhất ném đi có đúng không?”

“Phải không?” Niép Minh không động đậy nhấc mắt kính trên sống mũi lên, “Cái này cũng không nhất định.”

“Em... Em không rời nhà trốn đi.” Cảnh Dạ bĩu môi.

“Anh đã nghe quá nhiều lần.”

“Vậy em... Lần này hành trình đi Nhật Bản em không đi được rồi.” Dù sao tháng sau Mỹ Dreamworks bên kia cũng sẽ cử hành, đến lúc đó lại đi là được rồi.

“Không phải nguyên nhân của em, sai lầm ở anh, Cảnh Dạ.” Không có xưng hô vợ, mà kêu cả tên cả họ của cô, Cảnh Dạ ngoan ngoãn, cô biết Niép Minh tức giận.

“Anh không nên quản em, cho dù hiện tại em đã là mẹ của hai đứa bé, mặc kệ hai đứa bé, khắp nơi bay đi bay về, anh cũng không nên một bên bận rộn tài chính của tập đoàn Đệ Không, một bên bận rộn tài chính của xí nghiệp Cảnh Thức, dù sao em mới là Phó tổng giám đốc của xí nghiệp Cảnh Thức, anh lại không nên bởi vì em lừa mà căm tức, ghen, liền nghĩ em là bà xã của anh, là người phụ nữ quan trọng nhất trong đời anh, nếu như tự do là điều em muốn, vậy em tự do bay lượn đi, từ nay về sau anh sẽ không quản em, sẽ không chuyện gì cũng vì em mà quan tâm, làm những chuyện giống như người rảnh rỗi không phải là tốt hơn sao?”

Chiều này của Niép Minh lấy lui làm tiền, sử dụng vừa đúng, khuôn mặt Cảnh Dạ khổ sở, cuối cùng nhận ra ông xã Niép Minh đã mạnh mẽ chịu trách nhiệm toàn bộ việc lớn, ôm thật chặt thân thể Niép Minh, khóc nức nở, hối hận những sai lầm trước kia, “Oa - - em sai rồi, em biết sai rồi, em không dám nữa đâu! Tuyệt đối sẽ không nữ giả nam ra ngoài dẫn tới một đám tiểu loli hét lên, không thích giả dạng em tận lực không giả dạng! Chocolate em mỗi ngày chỉ ăn một bao, còn nhớ đánh răng! Xem hết sách manga cũng sẽ đúng quy tắc mà cắt kỹ!”

Một đoạn trẻ nhỏ dễ dạy, hối hận những sai lầm trước kia, mặc dù Niép Minh biết rõ Cảnh Dạ nói hết lời, sau đó chắc chắn sẽ quên, sau đó tiếp tục tái phạm, đành chịu, ai bảo abg là đàn ông, Cảnh Dạ là người phụ nữ duy nhất đời anh, đừng nói cô có chút tật xấu, kể cả là muốn giết người, có khi chỉ cần là một câu nói của cô, anh cũng sẽ đi lầm.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chương 23.3: Bối vì là đàn ông

Sờ sờ đầu của Cảnh Dạ đang ngoan ngoãn nằm kế bên anh: “Quà ở chỗ cũ.”

“Oa...” Cảnh Dạ hưng phấn hôn lên trên mặt Niếp Minh một cái, “Yêu chồng nhất.”

Cảnh Dạ vừa nói lời yêu thương sâu trong lòng, đã nôn nóng muốn đi, chuẩn bị về nhà lấy quà sinh nhật Niếp Minh cho cô.

“Vẫn là kiểu cũ...” Lộ Tây rõ ràng thiếu hào hứng ngập: “Cũng không biết đổi chiêu, nhìn thôi đã nhàm chán.” Niếp Minh đối với Cảnh Dạ đặc biệt mãi mãi dùng một chiêu, sử dụng roi thêm chất đường hòa trộn.

Nói chị dâu này cũng ngốc thật, thủ đoạn thối nát như vậy, thế nhưng mỗi lần bị lừa.

“Tiểu quý kia còn chưa kết hôn, nên chạy trở về nhà ngoan ngoãn uống sữa của mẹ em.”

Niếp Minh không mang gọng kính, ngôn ngữ sắc bén: “Xem xong rồi thì tự xéo đi, diễn viên diễn xong không cần thiết còn đưa khách mời về nhà chứ!”

“Cắt!” Lộ Tây bắt mắt đứng lên hướng về phía anh le lưỡi: “Cút thì cút! Dù sao tiết mục đó em cũng xem xong hết rồi.” Lộ Tây phát phát tay đắc ý ở bên trong V8 cười gian nhìn bộ dáng hiện tại của Niếp Minh, đặc biệt muốn đem cái miệng của cô xé nát.

Lộ Tây ngẩng đầu lên, rút ra con dao giả bên hông chỉ vào đầu Niếp Minh: “Em nói cho anh biết, trước khi đánh bại anh người đàn ông này, cho dù là từ thần cũng không lấy được mạng tôi!”

Niếp Minh cảm lên bút dầu trên bàn, đoán cũng có thể đoán được lời nói vừa rồi của Lộ Tây, khẳng định lại câu nói của một nhân vật hoạt hình kinh điển mà anh không biết: “Tốt như vậy đi, anh nghĩ anh cần phải thay thế mẹ em, trước tiên ở trên người của cô đâm mấy cái lỗ, cho người hoàn toàn biến đổi 360 độ thành cái vòi hoa sen!”

Cắt... Lộ Tây âm thầm cắn răng, Niếp Minh bộc phát, hẳn “phi bút” thế nhưng là đánh đầu thắng đó, làm cho cô nhớ tới sự tích bị thảm lúc nhỏ bị Niếp Minh cầm lấy bút đâm thùng quần áo của cô cố định trên tường (T^T).

“Quân tử báo thù 10 năm chưa muộn!” Lộ Tây vừa rút lại dao giả câu nói vừa dứt lời tốc độ bỏ chạy quả thật so với chuột còn nhanh hơn.

“Chết tiệt” Niếp Minh kêu lên một tiếng đau đớn rút lại bút, thật sự là không biết nói gì, sáng sớm tốt đẹp như vậy lại bị Lộ Tây còn có Vinh Ninh hai tên này làm phá hỏng hết.

“Thằng nhóc này còn ở đây làm cái gì? Không đi làm việc đi còn ở đây mà làm biếng!?”

Vinh Ninh đập đập lỗ tai không nhìn tới Niếp Minh một cái, đối tư thế, không kiên nhẫn tựa như là bị cha mẹ bức, làm ra vẻ học sinh tiểu học.

“A a, mẹ, thỉnh thoảng con cũng muốn chủ nhật nghỉ ngơi một chút nha.”

“Ai là mẹ em?” Niếp Minh trừng mắt kính lên: “Hôm nay mới là thứ sáu, chưa tới chủ nhật!”

“A?” Vinh Ninh suy nghĩ một chút, hiểu ra tay trái nắm thành nắm đấm đập vào tay phải nói: “A, quả nhiên hôm nay là thứ 6, cảm ơn mẹ, làm việc xong, con sẽ tiếp tục học.”

“Cho nên... Anh nói, ai là mẹ em!”

Không để ý tới Niếp Minh bắt đầu gào thét, Vinh Ninh xòe bàn tay ra về phía anh: “Để cho tôi cảm điện thoại của mẹ, mẹ”

Hoàn toàn bị Vinh Ninh cùng Lộ Tây làm giận đến hồ đồ, Niếp Minh đi tới bàn làm việc, từ trong ngăn kéo lấy ra cái điện thoại, dùng sức ném ra, điện thoại trên không trung xẹt qua một đường vòng cung dài, Vinh Ninh vươn tay nhận lấy điện thoại di động, nhìn xung quanh một chút lộ ra bức tức: “Quả nhiên là giống chiếc điện thoại trước kia, mẹ keo kiệt, không thể đổi kiểu khác sao?”

“Người báo anh để điện thoại giống nhau là em, khôn kiếp.”

“À!” Vinh Ninh liếc mắt: “Phải không?”

“Cái đầu em! Sáng sớm, anh đã bị em làm cho huyết áp tăng lên rồi!” Niếp Minh nâng trán, Vinh Ninh mặt không chút thay đổi nhìn qua anh: “Xin lỗi nha, mẹ, chứng kiến thấy người khác hạnh phúc, lúc nào cũng không nhịn được muốn phá đám, nếu là anh em, đương nhiên là phải có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu sao... con nói có đúng hay không? Mẹ?”

“...” Niếp Minh đã vô lực châm chọc, từ lúc hấn vô duyên vô cớ đá văng cửa phòng làm việc của anh, cũng biết thằng nhóc Vinh Ninh này bản tính con người tàn bạo đã bắt đầu bộc phát, cũng không biết hấn ngày hôm qua rốt cuộc xảy ra những chuyện gì, làm cho hôm nay tâm tình của hấn thay đổi lớn.

Nếu một ngày Vinh Ninh không tìm thấy người kia, anh cũng đừng nghĩ sẽ trải qua một ngày tốt lành, thằng nhóc khả năng quán người là đệ nhất thiên hạ!

Niép Minh ngồi ở bên cạnh hắn, nhìn xem hắn ghi chép cuộc trò chuyện hôm qua.

“Ngày hôm qua anh chuẩn bị về nhà, đột nhiên có người đưa số điện thoại của em gọi điện tới.”

“Đạ...” Vinh Ninh rút điện thoại về, trong đầu hiển hiện số điện thoại vừa mới lật xem, thuộc sở hữu tại thành phố A, tuy nhiên lại là máy bay riêng, không giống như là bị viết sai.

“Đối phương vẫn không nói gì, lúc anh nói với em có phải hay không chủ nhân sim điện thoại kia, điện thoại đã bị đối phương gác máy.”

“Ừ...” Vinh Ninh cầm lấy điện thoại cọ cọ cái cầm, cũng không biết rốt cuộc là đang nghĩ gì.

“Cho nên anh tra xét vị trí riêng của một số điện thoại.” Niép Minh móc ra điều khiển từ xa, gian phong dần dần trở nên tối xảm, màn ảnh cực lớn chậm rãi buông xuống, máy chiếu hoạt động phát ra tiếng máy móc vận hành, phim đèn chiếu xạ lên trên màn ảnh.

“A...” Vinh ninh xúc động vỗ tay: “Thật là lợi hại, có loại ảo giác của tổ trọng án X, quả nhiên là cảnh sát, xét trong nhà quan sinh ra tam công tử, loại như vậy cũng có a?”

“Cho nên, tổ trọng án X kia đến cùng là vật gì?” Niép Minh nói nhỏ tiếp tục ấn cái nút, “Làm Niép gia ở hậu phương yên lặng ủng hộ những nhân vật cần cù vất vả này, cùng với mạng lưới tư liệu mạnh mẽ là cần thiết.”

Vinh Ninh dùng ánh mắt kì quái nhìn khuôn mặt Niép Minh, Niép Minh dùng một chút nói tiếp chuyện nghiêm túc: “Đây là trạm điện thoại công cộng có hình ảnh và địa chỉ.”

Vinh Ninh nhìn xem trên màn ảnh hiện ra hình ảnh, cảm thấy như đã thấy ở đâu đó rồi, cảm giác giống như đã đi qua chỗ kia.

“Cuộc gọi điện thoại theo thời gian là 9:30 vào ban đêm.” Tiếp tục ấn phím điều khiển từ xa.

“Đây là máy theo dõi ven đường chụp đến ngày hôm qua ban đêm chín giờ rưỡi xuất hiện một đám người.” Hình ảnh kết thúc, sau đó là đoạn phim từ từ, ngón tay hơi động một chút, hình ảnh lập tức dừng lại, trên màn ảnh xuất hiện một bóng người lên lên lút lút, “A, chính là cái này.” Niép Minh đem hình ảnh phóng to, Vinh Ninh híp hai mắt chăm chú nghiêm túc lần nữa tra xét lại một lần, sau khi xác nhận không lầm, Vinh Ninh chậm rãi hai mắt nhắm lại, khóe miệng khẽ gợn lên.

Khó trách ngày hôm qua nhìn xem người kia bóng dáng sẽ cảm thấy như vậy nhìn quen mắt, không nhận được nhìn nhiều trong chớp lát, vốn dĩ hắn lại một lần nữa cùng bản tôn gặp thoáng qua, vận mệnh như thể trên đầu.

Buồn cười buồn cười.

“Đáng tiếc từ đầu đến cuối đối phương cũng không có ngừng đầu lên, cho nên không thể tìm được diện mạo của hắn, nhưng mà anh có tra xét tình hình xung quanh mạng cục bộ hợp thành máy theo dõi, rốt cuộc tìm được địa điểm chỗ ở của đối phương, mặc dù không biết nói đến cùng phải hay không mẹ Cục Cung, hoặc là có không có nửa điểm quan hệ, nhưng mà...”

“Đủ rồi.” Vinh Ninh cắt đứt lời Niép Minh, Niép Minh nghi hoặc quay đầu lại nhìn hắn: “Làm sao vậy? Anh tra xét đã lâu bây giờ mới biết đối phương để lại địa chỉ...”

“Em nói đủ rồi.” Lần nữa bị Vinh Ninh cắt đứt lời nói Niép Minh không nói thêm gì nữa.

“Mặc dù em còn không biết địa chỉ của cô cùng gia đình, nhưng mà em đã hiểu rõ lúc trước cô ấy rời khỏi em là có nguyên nhân thật sự.”

“Em là...” Niép Minh kinh ngạc nhìn hắn: “Em là làm sao mà biết được?”

Vinh Ninh lắc đầu nói, “Sự tình hết sức phức tạp, không muốn nói.”

“Em cái này...” Niép Minh nghĩ phát hòa, cuối cùng vẫn là nhịn xuống, thờ phào nhẹ nhõm vuốt đầu của hắn: “Được rồi, anh nghĩ em nên biết sẽ làm thế nào.”

“Đúng vậy, mẹ!”

Thừa dịp tay đặt ở trên đầu Vinh Ninh, Niép Minh dứt khoát trực tiếp ấn đầu hắn đến trên đầu gối anh: “Em gọi ai là mẹ?!”

“Hả...” Vinh Ninh không có một tí phản kháng, rầu rĩ phát ra tiếng làm cho Niép Minh chậm rãi rút tay mình về: “Em mất trí nhớ là vì bị đánh? Nếu như nói lại đùng mạnh vào đầu một cái, có thể khôi phục được trí nhớ hay không?”

“Em...” Niép Minh hạ thấp giọng, đẩy kính mắt, đầu chuyển tới nơi khác, không nhìn thấy toàn thân người đàn ông này phát ra một bầu không khí u ám “Tự làm khổ gì gì đó, không thích hợp với em, chúng ta thích vui vẻ trên sự thống khổ của người khác.”

“Thế nhưng cuối cùng có người là anh không muốn làm tổn thương.”

Niép Minh không nói gì.

“Có người là anh muốn tận tình bảo vệ, nghĩ phải liều mạng bảo vệ, không muốn nhìn thấy cô ấy bị thương, thấy cô ấy khổ sở.” Niép Minh nhìn Vinh Ninh bắt lấy lồng ngực của mình: “Ở đây trước đây rất lâu đều là trống rỗng, thật vất vả có người, từ từ làm nó tràn đầy, lại không hiểu sao mà biến mất, quên mất, làm cho anh tìm không được.”

“Coi như anh liều mạng muốn truy tìm chính là thời điểm, lại phát hiện, cô ấy rồi đi là vì mình tạo nên, rõ ràng... Chỉ muốn nhìn thấy cô ấy cười, chính mình cũng có thể bật cười, rõ ràng chỉ cần cô ấy cảm thấy hạnh phúc, liền sẽ cảm thấy toàn bộ bầu trời đều là ấm áp, trong suốt, nhưng mà là một người như vậy, đột nhiên đang ở bên cạnh mình, trong lòng biến mất, rõ ràng còn là biết còn nhớ cái loại cảm giác này, lúc đi đến đầu đường xa lạ đột nhiên sẽ có loại cảm giác quen thuộc, nhưng là...”

“Chính là tìm không đến bóng dáng của cô ấy, chỉ có thể một người xa lạ mang theo cảm giác quen thuộc, cuộc sống cô đơn.”

“Vinh Ninh...” Bộ dạng này của Vinh Ninh tuyệt không giống như là hẩn biết hồn thể ác ma. Chỉ biết tổn hại người sẽ không an ủi người, Niép Minh lần đầu cảm giác mình ít ngôn ngữ đến đáng thương: “Chuyện ban đầu lại không phải là em muốn cho nó phát sinh, mặc dù anh cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà có việc nên đi giải quyết, nếu đã nhận định cô gái kia sẽ là người mà em rất thích, em nên đưa cô ấy trở về lần nữa.”

“Ha ha...” Vinh Ninh một tay bịt mặt cười, Niép Minh nhìn Vinh Ninh, đi từ từ đến chỗ ghé làm việc của anh ngồi lên trên.

“Anh nói rất đúng.” Vinh Ninh nhìn Niép Minh qua màn hình máy tính: “Từ nơi nào té ngã nên từ nơi đó bò ra ngoài, đây mới là việc mà đàn ông nên làm, cho nên lúc đối mặt với bạn của cô, em mới không có hỏi tên của cô ấy cùng địa chỉ nhà, bởi vì em nghĩ trước giải quyết một tý trình tự phát triển của sự tình, nếu muốn một lần nữa đặt tấm lòng đã bị thương của phụ nữ, nên giải thích được nguyên nhân của tôi lúc trước làm cô rời đi, tôi già rồi, không còn là trái tim cao ngạo trước kia, cảm thấy thời gian vĩnh viễn cũng sẽ không đi qua, mặc kệ làm chuyện gì cũng đều sẽ không hối hận, thì không cách nào lại tiếp nhận cái loại cảm giác đột nhiên trống rỗng, cũng không có quá nhiều tinh lực dùng đi truy tìm trí nhớ, một lần nữa hối hận.”

“Cho nên...”

Đôi mắt Vinh Ninh từ từ tràn ngập nụ cười dịu dàng, cười lộ lên, hẩn nâng mí mắt nhìn: “Em nghĩ anh nên làm giúp em một việc, rất quan trọng gấp rút.”

Niép Minh nhìn qua tròng mắt của hẩn rất lâu sau đó, chuyển ánh mắt đi khẽ cười một tiếng nói, “Nếu đã là anh em, nói giúp thật sự là xa lạ. Có chuyện gì cứ phân phó một tiếng thì tốt rồi.”

“Ừ...” Vinh Ninh rầu rĩ đáp ứng một tiếng, nụ cười trên mặt vẫn như cũ không có giảm bớt: “Em cần anh giúp một việc chính là...”

... ..

“Bảo Bối, để xem một chút hàng.” An Bảo Bối mới vừa từ trong phòng đi ra, Trác Nhất Phong liền ở trong phòng khách cầm lấy một chồng lớn hình chụp, hiển lãnh hướng tới cô vẫy vẫy tay.

“Hàng?” An Bảo Bối nghiêng đầu, rõ ràng là còn trong trạng thái chưa có tỉnh ngủ, cảm thấy mới vừa nãy giống như tiếng nói từ trong miệng Trác Nhất Phong nghe như ảo giác, cô không mua đồ, cũng không phải là người bán hàng hóa tại sao phải xem hàng?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Chương 24.1: Thật đúng lúc cô cũng tới xem mắt à

Cô cảm giác vừa rồi hình như nghe được từ miệng Trác Nhất Phong là ảo giác, cô vừa không mua đồ đạc, vừa không phải người bán hàng hóa vì sao cô phải xem hàng?

Ông ngáp, mang theo đôi mắt có một chút quầng thâm đi tới. Trác Nhất Phong ngồi xuống bên người cô, đến khi cô nhìn thấy trong tay ông cầm đủ thứ, cuối cùng cô mới hiểu rõ hàng hóa trong miệng ông rốt cuộc là vật gì vậy.

“Thế nào thế nào? Muốn đẹp trai phóng khoáng có đẹp trai phóng khoáng, muốn tiền có tiền, nhân vật quang trọng phẩm chất tốt có người phẩm chất tốt!”

An Bảo Bối nhìn thấy Trác Nhất Phong hăng hái kiên quyết đưa cho cô ảnh chụp: “Vốn tập đoàn Đế Không là công ty đứng đầu thành phố A, nhưng mà người nhiều tiền quá không đáng tin cậy! Nhân tiện nhìn Lộ Phi mà nói, hoa danh bên ngoài không biết đã quyến rũ bao nhiêu phụ nữ. Trước đây ta vốn rất xem trọng Ngôn Hoan, cùng với Niép Minh, đáng tiếc là kết hôn rồi. Những cái khác nhất là Vinh Ninh thông minh có thông minh nhưng mà nghe nói đầu của hẩn bị tổn thương, cũng coi như xong, đem con cho hẩn đúng là phí phạm!”

An Bảo Bối cười ngây ngô lắng nghe Trác Nhất Phong ở trước mặt cô thảo luận, đôi này cô không muốn nghe đến tên của người đàn ông nào, nhất thời cô không nói gì, cũng không biết nên nói như thế nào mới tốt.

“Đúng rồi, cái này như thế nào?” Trác Nhất Phong kín đáo đưa cho An Bảo Bối ảnh chụp của một người: “Người này, là ông chủ nhỏ của công ty trang điểm Marrylady thành phố A, lớn hơn con một tuổi, vừa mới du học từ nước ngoài trở về, trong nhà có nuôi mười con chó. Con nói đối với động vật tốt, đối với người cũng sẽ tốt? Đó là lí do mà ta dám cho rằng hẳn nhất định là người tốt.”

“A... mười con chó hả...” An Bảo Bối suy nghĩ một chút: “Có hơi nhiều rồi đấy?”

Cô không phải không thích mấy động vật nhỏ đó, ngược lại cô rất thích. Mười con chó mặc dù hơi nhiều một chút, nhưng mà, trong nhà những chú chó chạy xung quanh nhảy lên nhảy xuống, hẳn là... thực sự thú vị phải không?

“Mười con... vậy, nhiều chó lắm, nếu như đem hết yêu thương cho mấy con con chó, con làm sao bây giờ hả?!”

“Hả?” An Bảo Bối còn chưa kịp phản ứng, ảnh chụp của ông chủ nhỏ nào đó, đã bị Trác Nhất Phong ghét bỏ ném trên mặt đất. An Bảo Bối cười khổ nhìn ảnh của người nào đó bị quán gia Bonaparte đi tới đập một phát.

“Hử?”

Quán gia Bonaparte nhắc chân lên rồi cúi đầu xuống nhìn vật gì đó bị mình đập lên. Khi đã xác nhận là cái gì, ông cầm ảnh chụp của ông chủ nhỏ nhặt lên rồi ném vào thùng rác.

Nụ cười của An Bảo Bối càng thêm cứng ngắt, cái kia... đem ảnh chụp của ông chủ nhỏ nào đó xem như đồ bỏ đi rồi ném vào thùng rác không có vấn đề gì chứ? Nếu để cho chính người đó nhìn thấy hẳn là phải đã thương tự ái chứ?

“Cái này thế nào?”

“Hả?” Mạch suy nghĩ của An Bảo Bối lại lần nữa bị Trác Nhất Phong gián đoạn: “Đây là giám đốc nhà máy, được thừa hưởng quyền điều hành của cha, tuy quy mô xí nghiệp có chút nhỏ, nhưng mà tính tình chăm chỉ lại vừa kiên định, không tệ không tệ, còn là một người cuồng công việc, nghe nói hình như cho tới giờ cũng không có quan hệ cùng phụ nữ, cho nên gia thế khẳng định trong sạch, không có thói quen xấu trai gái.”

“Cuồng công việc?” An Bảo Bối nháy mắt, khẽ ngẩng đầu nhìn phương xa: “Nếu cuồng công việc, nói cách khác người đó suốt ngày bận rộn công việc sẽ không để cho mình nhiều gánh nặng, mình cũng có thời gian để bản thân học cách chăm sóc cục cưng, thỉnh thoảng còn có thể trở về thăm cha, dù thế nào cũng tính là một chuyện tốt.”

An Bảo Bối nở nụ cười, hai mắt cong cong: “Đây quả thật rất tốt, hai người sẽ không làm phiền nhau.”

Trái ngược với An Bảo Bối đang vui mừng, sắc mặt của Trác Nhất Phong lại càng lúc càng thêm thâm trầm, ảnh chụp của người nào đó lần nữa bị ông ném đi, ở trong không khí xẹt qua một cái rồi rơi chầm chậm theo một đường parabol xuống tay của quán gia Bonaparte.

“Thu về đồ bỏ đi.” quán gia Bonaparte phát ra tiếng Trung không thuận thực, lại lần nữa cầm ảnh của người nào đó ném vào trong thùng rác.

“Cái kia...” An Bảo Bối vươn tay về phía quán gia Bonaparte, tùy ý đem ảnh chụp của người khác thành đồ bỏ ném vào thùng rác... Việc này cũng quá...

“Cuồng công việc có gì tốt, làm chồng đương nhiên phải bảo vệ, chăm sóc cho vợ của mình, suốt ngày chỉ biết công việc thì đàn ông không phải đàn ông tốt, hàng vậy không tốt!” Trác Nhất Phong nghiêm mặt giải thích.

“Hả...” An Bảo Bối thờ dãi: “Dạ.”

“Vậy thì cái này!” An Bảo Bối còn chưa kịp phản ứng, Trác Nhất Phong lại đưa cho cô một tấm ảnh chụp: “Người này thông minh, học giỏi, nhân phẩm, gia thế cũng tốt, nghề nghiệp không tính là quá bận rộn, đáng người thì 1m8, quả thật cân xứng với cục cưng, nghe nhận xét cũng không tệ, chính là...” Mặt Trác Nhất Phong lộ vẻ khó xử, cầm ảnh trong tay xem trái xem phải: “Chính là lớn lên có hơi xấu, rất giống bulldog.”

“Bulldog?” An Bảo Bối chớp chớp mắt ro, cười híp mắt nói, “Nhưng mà con càng thấy giống monkfish đó!”

“Monkfish?” Trác Nhất Phong lần nữa nhìn ảnh chụp trong tay, ban đầu ông vốn cảm thấy người con trai này lớn lên có chút giống bulldog, nhưng mà vừa nghe An Bảo Bối nhắc đến monkfish, thật đúng là cảm giác có chút giống. Xem đi, lộ ra cái miệng thật lớn, lớn thì lớn rồi, theo ảnh chụp còn muốn đem nó kéo ra, lập tức có thể nhìn thấy khoang miệng đầy răng, cái đầu bằng phẳng, như là động vật thân mềm mới bị cánh cửa kẹp lấy, mặt thì bóng loáng, thoạt nhìn không biết bao lâu không có rửa...

Trác Nhất Phong nuốt một ngụm nước bọt, cuối cùng người này có diện mạo thật xin lỗi, có thể xứng với monkfish là một trong chín loài vật khó coi nhất trên thế giới. So sánh như vậy người đàn ông lại bị ông không thương tiếc gì ghét bỏ ném xuống đất.

An Bảo Bối đã không có bao nhiêu phản ứng, ngơ ngác nhìn quán gia Bonaparte tiếp tục nhiệm vụ thu đồ bỏ đi. Cô dừng một chút, nhìn thấy Trác Nhất Phong vừa ghét bỏ vừa lục lọi ảnh chụp.

“Lớn lên xấu như vậy cũng dám đưa ảnh? Thật sự muốn phí phạm bao nhiêu thì phí phạm bấy nhiêu, sau này còn sinh ra cháu ngoại nhìn thế nào được? Quan trọng nhất chính là đầu của hắn, cái mặt bóng loáng, xem chừng không chừng vài năm sẽ biến thành Địa Trung Hải, không nên không nên, người đàn ông như vậy là không có khả năng đạt yêu cầu, hẳn dễ dàng có thể hạ thấp tiêu chuẩn.

Trác Nhất Phong bĩu môi: “Xem ra nên để người tìm xem đối tượng kết hôn tốt một chút, trong cây vào tiểu tử Trác Văn Dương đàn độn kia, đúng là không thể làm việc lớn. Con gái của ta, như thế nào cũng phải gả cho người tốt, có một hôn lễ hoa lệ được cả thế giới chú ý, đối phương đòi hỏi phải cao phú suất, nhân phẩm cũng phải tốt nhất, như vật hàng mới có giá trị tồn tại.”

“Cha...” An Bảo Bối nhỏ giọng nói: “Coi người khác thành hàng hóa thế nào được?”

Đầu óc của Trác Nhất Phong tự động bỏ qua lời nói của An Bảo Bối, vẫn như cũ liếc nhìn mấy bức ảnh, nghĩ tới muốn đem cô gả ra ngoài như thế nào. Cô biết rõ Trác Nhất Phong là vì muốn bản thân mình được tốt, muốn tìm cho mình một đối tượng hoàn hảo, nhưng mà thế giới này không phải đơn giản như Trác Nhất Phong nghĩ, hơn nữa điều kiện của cô như thế nào, chính cô rất rõ ràng.

“Cha, cha hãy nghe con nói...”

“Cái này... Cái này thế nào?” Trác Nhất Phong ngắt lời An Bảo Bối, và đưa một tấm ảnh cho cô: “Lớn lên đẹp trai lại có tiền, còn thông minh, vóc dáng đủ cao, nhân phẩm hẳn là không tệ, ta có biết ba mẹ của hắn, cho nên việc dạy dỗ con cái khẳng định cũng không tệ!”

An Bảo Bối bướng bỉnh đẩy tấm ảnh sang bên cạnh, xua tan nhiệt tình của Trác Nhất Phong.

“Làm sao vậy? Không thích hả? Không thích không sao, ta chỗ này còn có danh sách rất nhiều nhân vật nổi tiếng của thành phố A, hiện tại không được, phải đi thành phố X, thành phố B, nơi đó còn có nhiều người, bởi cái gọi là đất thiêng mới có người tài, đại khái chính là ý tứ này.”

An Bảo Bối lắc đầu: “Ba ba, con biết ba muốn đem con gả ra ngoài, không phải con không muốn nghe lời của người, nhưng mà...”

An Bảo Bối cầm một cánh tay của Trác Nhất Phong: “Những người này đều tốt, trước đây con đối với về ngoài gia thế của một người sẽ không quan tâm lắm như thế, nhưng mà... làm người phải công bằng phải không?”

“Công bằng?” Trác Nhất Phong nhất thời mất nhiệt tình, nghiêm mặt nói: “Cha không hiểu rốt cuộc là Bảo Bối muốn ám chỉ gì?”

“Ý của con nói là...” An Bảo Bối thờ dãi một hơi: “Luôn luôn có người đối với đối tượng kết hôn sau này của mình quy định cái này, quy định cái kia, bản thân còn chưa có cân nhắc đến nguyên nhân, cũng không muốn, mình rốt cuộc cùng đối phương xứng hay không xứng. Con có cục cưng, thuộc về chưa lập gia đã sinh con, chỉ điểm này mà nói, cũng đã không cần phải đòi hỏi nhiều như vậy rồi.”

“Nhưng mà con hiền lành, đáng yêu! Là đứa bé Trác Nhất Phong đời này yêu nhất!”

An Bảo Bối vẫn như cũ lắc đầu, hơi hạ mắt, khóe miệng hơi nhếch lên, nhưng lại có một độ cong bi thương: “Đó là bởi vì ta là cha của con bé, trong mắt của cha, vốn không ai có thể xứng đôi với con gái của mình.”

“...” Trác Nhất Phong rất không hài lòng, nhưng cũng không có cách nào phản bác lại lời nói của An Bảo Bối. Con cái vốn là bảo bối trong tay ba mẹ, đừng nói những cái khác, cho dù đối phương là đệ nhất thánh nhân của thế giới, ông gả con gái cho hắn, ông còn cảm thấy con của mình chịu ủy khuất rồi. Thân là cha, hơn nữa bản thân năm đó bỏ rơi hai mẹ con thì ông đối với An Bảo Bối có áy náy, nhất là việc kết hôn này, nếu như không tìm cho cô một người chồng như ý nguyện, nỗi hổ thẹn trong trái tim của ông, vĩnh viễn không có cách tan biến.

“Nhưng mà ta cũng chỉ là muốn cho tiểu bảo bối của ta hạnh phúc mà thôi.” Bộ dạng Trác Nhất Phong đáng thương, An Bảo Bối nhìn thấy đành phải ôm đầu, cái kia... Cô có phải hay không đã ở trước mặt Trác Nhất Phong nói sai gì rồi?

An Bảo Bối nắm chắc nói: “Con biết.”

“Hả?” Hai mắt của Trác Nhất Phong lóe lóe, tiểu bảo bối của ông biết cái gì? Có phải hiểu rõ tình cảm của cha dành cho cô là tình thương của cha và con gái? Cho nên cô bị hắn làm cảm động muốn khóc?

Đừng... Khóc thì thôi, đứa nhỏ của ông, nếu như rơi lệ, ông sẽ rất đau lòng.

“Cha.” An Bảo Bối cứng rắn đặt tất cả ảnh chụp của Trác Nhất Phong đưa cho cô lên bàn trà. Ánh mắt Trác Nhất Phong chậm rãi theo An Bảo Bối đi động, cuối cùng dừng ở trên khuôn mặt của cô.

“Kỳ thật, người tốt hay xấu không phải chỉ thấy bởi cảnh xem bức ảnh là có thể nhìn ra.”

“Ừ.” Trác Nhất Phong nỗ lực gạt đầu, mặt người dạ thú, tướng mạo bại hoại, người như thế quả thật rất nhiều.

“Nếu con đã đáp ứng cân nhắc việc kết hôn, con sẽ làm được điều đó.”

“Hả?” Trác Nhất Phong có chút bối rối: “Vậy bảo bối không muốn xem mặt, đổi thành tự do yêu đương?” Tự do yêu đương cũng rất tốt, tuy là thời gian có chút dài, tuy là con gái bảo bối của ông vẫn luôn không ra ngoài, cho dù ra ngoài thì cũng chỉ là vội vàng công việc mà thôi, đã không gặp được một đối tượng tốt. Nhưng mà nếu như đây là cô muốn, lấy tư cách là một người cha, ông sẽ tán thành, vui vẻ giúp đỡ, vốn so với không có tình cảm làm cơ sở thực tế mà đi đến hôn nhân, ngược lại có thể hạnh phúc hơn.

An Bảo Bối lắc đầu, chuyện tự do yêu đương này, đời này trải qua một lần kinh nghiệm đau khổ vậy là đủ rồi.

“Vậy là cái gì?” Lần này đến lượt Trác Nhất Phong gãi đầu rồi.

“Ý của con là bằng lòng gắp mặt, nhưng mà hi vọng, có thể cùng người khác mặt đối mặt trao đổi, con hiện tại không chỉ có bản thân mình, cũng là con gái của cha, mẹ của cục cưng. Đặc biệt là một người mẹ, con hi vọng tương lai kết hôn với một nửa khác có thể đầy đủ, nghiêm túc chấp nhận con của con.”

An Bảo Bối vừa nhìn chăm chú vào phản ứng của Trác Nhất Phong, vừa nói với ông. Lời nói của cô đã hết hồi lâu, Trác Nhất Phong vẫn không có bất cứ hành động gì, chỉ là cúi đầu, xem ra tinh thần của ông bị đã kích rất nghiêm trọng.

Nói thật, An Bảo Bối hoàn toàn không cảm giác được lời nói của mình rốt cuộc có chỗ gì không đúng, nhìn thấy bầu không khí cứng nhắc hồi lâu mà chính mình cũng không có biện pháp gì.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Chương 24.2 : Thật đúng dịp anh cũng đến xem

Nói thật, An Bảo Bối hoàn toàn không có cảm giác mình nói lời nào không đúng, nhìn xem không khí cứng nhắc đã lâu thế nhưng chính mình cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

“Cha...”

“Nói đúng!” An Bảo Bối mới vừa phát ra một chữ, Trác Nhất Phong đột nhiên xuất hiện tiếng kêu dọa cô nhảy dựng.

“Làm đúng đó, Bảo Bối!”

“Ồi chào?” Cô... Thực đã làm cái gì sao?

“Kết hôn sao, kỳ thật giống như việc buôn bán, đàn ông, nhất là muốn chuẩn bị kết hôn đàn ông giống với hàng hóa, nếu không so sánh, không thể biết rốt cuộc đối phương có tốt được hay không!”

“A? “An Bảo Bối hỗn loạn trước lý luận về lối kết hôn buôn bán của Trác Nhất Ngọn hù dọa

“Chính là như vậy, Bảo Bối ta sẽ chuẩn bị. “An Bảo Bối nhìn thấy Trác Nhất Phong đứng lên tay đặt trên bờ vai của mình, đang hoảng vô vô, làm cho cô như bộ dạng trẻ nhỏ để dạy: “Tục ngữ àng tốt phải so với ba nhà(1), một lát ta gọi điện cho bọn hần, liền quyết định như vậy, ba giờ chiều đi xem mắt! ”

Trác Nhất Phong lại cầm lấy ảnh chụp trên bàn: “Những người này vẫn là đều phải lên đi xem một chút, xế chiều hôm nay trước hết gặp mười người là tốt nhất “

“Mười. . . “Cái con số khủng bố kia từ miệng Trác Nhất Phong phun ra, An Bảo Bối bắt đầu chuẩn bị hóa đá, cô cũng không phải cuồng xem mắt, một buổi chiều phải đi xem mắt mười người? Có phải quá nhiều người hay không? Cô sợ không đỡ được ,càng sợ. . .

'Cha, người nhiều như vậy , chẳng phải là thực dễ dàng bị phát hiện? Nói như vậy không tốt đi? Bằng không chúng ta từng bước từng bước từng bước từng bước đến, từ từ... “

“Không được “Trác Nhất Phong lắc lắc đầu: “Rất lâu, chỉ cần một chút thời gian có thể thấy được rõ ràng bản chất đối phương, làm gì mỗi ngày xem mặt một người?? Quá lãng phí thời gian”

“... “An Bảo Bối nghĩ, Trác Nhất Phong liền như vậy muốn gả cô ra ngoài sao?

“Yên tâm “Trác Nhất Phong bỗng nhiên nói một câu với An Bảo Bối, An Bảo Bối kinh hãi chớp chớp đôi mắt, chẳng lẽ ba hiểu được ý nghĩ của mình?

"Cha ủng hộ con, cho nên khi con xem mắt, cha cũng sẽ ở một bên toàn bộ tra xét, thuận tiện giúp con nhìn xem đối phương rốt cuộc có tốt hay không?"

Hết sức hiển nhiên, Trác Nhất Phong hoàn toàn hiểu làm hơn nữa còn không tìm hiểu ý kiến của cô.

An Bảo Bối mặt lộ vẻ khó xử, Trác Nhất Phong đã bắt đầu gọi điện thoại, cùng người nào đó hẹn trước thời gian, An Bảo Bối ngồi dựa trên sofa ôm gối trầm tư rất lâu, xem ra là thời điểm nên xem mắt, cũng nên gả mình đi ra ngoài.

Quên là ai nói, muốn quên một người thì bắt đầu một tình cảm khác, tám năm vậy là đủ rồi, hiện giờ quay lại cô luôn tránh né thành phố, cũng là thời điểm bắt đầu tình cảm mới, chỉ cần có thể cùng đối phương kết hôn, Cục Cưng cũng cần có cha, cô cũng sẽ cảm thấy được vui vẻ mà? Cho dù tương lai Vinh Ninh một lần nữa khôi phục trí nhớ cũng không có vấn đề gì, Cục Cưng vẫn như trước là của cô, vĩnh viễn cũng sẽ không rời mình đi.

“Bảo Bối. . . .” Trác Nhất Phong cắt đứt lời An Bảo Bối tự hỏi.

“Chuyện gì cha?”

“Đã giao hẹn cẩn thận! Hai giờ rưỡi chiều chính thức bắt đầu! “

"Hả? Nhanh như vậy?"

Trác Nhất Phong hướng về phía An Bảo Bối giờ ngón tay cái lên, thấy An Bảo Bối rất buồn bực, búng tay bị ba khai hỏa, quân gia Bonaparte tôn kính khẽ khom lưng, cúi đầu nói: “Lão gia, xin hỏi có chuyện gì? “

“Tác chiến bắt đầu.”

“Dạ?” An Bảo Bối nghiêng đầu nhìn bọn họ, không hiểu ý nghĩa tác chiến trong lời của Trác Nhất Phong là gì, một giây sau quân gia Bonaparte đã giữ người của cô lại rồi kéo lên lầu.

"Hả? Đây là chuyện gì?"

Mặt quân gia Bonaparte mặt không chút thay đổi giải thích: “Thật xin lỗi Đại tiểu thư, xin tha thứ tôi thất lễ.” Động tác trên tay lại không có nửa điểm dừng lại.

Trác Nhất Phong mỉm cười hướng tới lên lầu phát phát tay, cho đến khi bóng dáng hai người hoàn biến mất không thấy gì nữa,nụ cười trên mặt từ từ biến mất thành u ám, trong ngực vẫn còn để chiếc đồng hồ quả quýt cổ điển, bị ông cầm lên, lúc mở đồng hồ ra bên trong truyền ra tiếng nhạc nhỏ thanh nhã, bên trong từ bỏ kim đồng hồ còn có hình một người phụ nữ xinh đẹp , ảnh chụp có chút cổ xưa.

"Tôi cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới em sẽ tha thứ cho tôi, cho dù tôi biết em trời sinh không phải cái loại này thích oán hận người khác, trùng hợp Bảo Bối cũng tiếp nối ưu điểm của em,ví dụ như cái kia. . . . "

Ông hoàn toàn không biết cha đẻ của Cục Cưng.

"Bởi vì con bé là con gái của tôi, cho nên cho dù nói dối, tôi cũng có thể nhìn ra." Trác Nhất Phong lẳng lặng ngồi ở sofa nhìn chiếc đồng hồ quả quýt cầm trong tay: "Tôi cũng không biết cha của Cục Cưng thật ra là ai? Nhưng mà hiện tại nhìn thấy bây giờ Bảo Bối yên lòng tiếp nhận tình cảm, trong lòng tôi đó, nói là mất hứng gì đó, đơn giản chính là giả, không phải tôi sốt ruột muốn gả nó đi mà là luôn luôn có cảm giác sợ nó lại thống khổ đó. “

An Bảo Bối ,con của ông, thân thể rõ ràng thật đáng thương, vì cái gì bởi vì một người đàn ông thống khổ suốt tám năm, trở lại thành phố A, hy vọng không gặp lại tên đàn ông khốn kiếp làm tổn thương con gái bảo bối của ông, nếu không nghe lời, cho dù là dốc hết toàn bộ tài sản ông nhất định phải làm cho cái tên đàn ông kia làm con của ông đau khổ, hết thấy làm cho hắn thừa nhận một lần.”

Bởi vì đó chính là con gái của ông.

.....

"Haiz - “Nếp Minh nhìn hai người phụ nữ ngồi đối diện thờ dài một hơi: " Ai có thể nói cho tôi biết một chút, rốt cuộc vì cái gì mà sẽ phát sinh chuyện như vậy? Đây cùng quan hệ hữu nghị cũng như hẹn hò rốt cuộc là vì cái gì? “

Nhà hàng Hoàng Đình bàn số 6.

Lúc ở văn phòng làm việc, nhìn Vinh Ninh trên mặt lộ ra vẻ tươi cười như vậy, anh còn tưởng rằng tên nhóc kia nhất định là bởi vì bị người từ bỏ cho nên trở thành ngốc rồi, lại quên mất bên trong nụ cười của Vinh Ninh, thường cất dấu một loại tâm tình khác.

Hắn ở đây lại bị ký ức hành hạ đến ngốc rồi?! Rõ ràng chính là tìm được rồi sẽ có lợi cho bản thân hắn, lại dùng biện pháp này tra tấn chính mình.

" Thật sự là kỳ lạ đó, rõ ràng đã chia tay tám năm, lại không nghĩ rằng Vinh Ninh thiếu gia thế nhưng còn có thể nhớ tới tôi."

Một người phụ nữ nào đó đã từng cùng Vinh Ninh qua lại, hiện tại đã biến thành bà chủ nhà điển hình, hôn nhân tính qua là hạnh phúc, đột nhiên được Vinh Ninh mời thật đúng là kỳ quái.

"Thật xin lỗi, tôi không nhớ ra cô" Vinh Ninh lạnh lùng nói một câu, cắt đứt nhớ nhung của người phụ nữ đối diện.

“À.” Người phụ nữ kia hạ mí mắt, dù sao hiện tại đã kết hôn, trước kia dù sao vẫn là trước kia, đã sớm qua.

“Không biết Vinh thiếu gia tìm hai người chúng ta có chuyện gì?"

"Tôi cần một chút tài liệu, cho nên quấy rầy cuộc sống hiện tại của hai người các cô, thật sự xin lỗi." Dù sao cũng là việc nhờ người, thái độ Vinh Ninh coi như ôn hòa, mà bây giờ nghe những lời nói này từ miệng Vinh Ninh, hai người phụ nữ nhin không được nhìn nhau.

“Đã sớm nghe nói qua, anh từng bị tai nạn xe cộ, mất đi một phần lớn trí nhớ, thì ra bây giờ ngài không còn nhớ ra được ?"

Đối phương nói chính là sự thật, cho nên Vinh Ninh cũng không cần thiết trước mặt họ phủ nhận cái gì, gật đầu nói: "Đúng vậy, nhưng mà đã sắp khôi phục, cho nên mới phải gọi đến quấy rầy cuộc sống của hai cô, hỏi ít chuyện."

" Cho nên. . . .Gọi tôi tới làm cái gì? "Niếp Minh còn quan tâm điểm này, Vinh Ninh cầm lấy đĩa ăn xiên một miếng bánh ngọt nhét vào trong miệng của hắn, hoàn toàn ngắt lời anh:"Xin ngài ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia, Niếp Minh tiên sinh. "

Thằng nhóc này. . . . Niếp Minh vọt quả đấm, nhai miếng bánh ngọt bị Vinh Ninh nhét vào miệng, xung hô của Vinh Ninh đối với anh liền thay đổi.

"Như vậy xin hỏi là chuyện gì, dấu gì đã từng qua lại, tôi hiện tại có được thành quả cũng là nhờ phúc của Vinh thiếu gia, cho nên ngài muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi đi, tôi sẽ kể toàn bộ sự việc."

"Cám ơn. "Vinh Ninh hơi rũ hai mắt rũ xuống mỉm cười nói lời cảm ơn, thật sự là không ngờ tới sự tình lại phát triển đến mức này: "Chuyện là như vậy, tôi nghĩ tôi cần đem nguyên nhân hậu quả nói cho các cô biết trước, sau đó lại trả lời tôi về vấn đề tôi đề ra là được."

"Xin mời ngài nói."

Vinh Ninh gật nhẹ đầu, nói ra toàn bộ nguyên nhân hậu quả.

Cùng lúc đó ở nhà lớn của Vinh gia tại thành phố A.

Cục Cung ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, thán nhiên lắc lư chân nhỏ ăn đồ ăn vặt, cha Vinh ở trong sân tự mình làm cho Cục Cung bàn đu dây, mẹ Vinh đau lòng đứng bên cạnh Cục Cung, cầm quạt xếp để quạt cho bé khỏi bị nóng.

"Bà nội không cần lúc nào cũng đứng bên con, con nếu như nóng, thì mở điều hòa là tốt rồi..."

"Như vậy sao được, điều hòa thổi nhiều, dễ dàng sinh bệnh, tiểu tử tông của bà ơi, để bà nội đứng bên cạnh đi, con không biết chứ bà nội từ mười mấy năm trước bắt đầu muốn ôm cháu gái. "

Mẹ Vinh hoàn toàn đắm chìm vào * * * nhân vật bên trong, Cục Cung cười với bà, [/color]xem ra Vinh gia di truyền gen XX rất không cân bằng[/color], không phải em trai thì chính là bà già, hiện tại lại thêm cháu gái như thế. Buổi sáng vừa mới tỉnh lại đến bây giờ, hầu như Vinh gia luôn vây quanh bé, làm bé không có không gian tự do.

Chính là thật sự kỳ quái, rõ ràng rõ ràng thực chán ghét người khác quản chính mình, cuộc sống như vậy chẳng giống như bị giam cầm, chính vì thế mà làm bé cảm thấy chán ghét bầu không khí, thế nhưng em cảm thấy vui vẻ như vậy, một chút cũng không có chán ghét cảm giác đó.

Cục Cung cảm thấy được cảm thấy được chính mình càng ngày càng kỳ quái, quả nhiên cần phải trở về bên người An Bảo Bối thì tốt hơn chút, An Bảo Bối so với ngốc, cùng ngu ngốc ở cùng một chỗ sẽ không suy tính nhiều như vậy.

Trong phòng khách điện thoại đột nhiên vang lên, cục cung từ trên ghế sofa nhảy xuống, đi thẳng đến:" Bà nội con đến nghe điện thoại nha. "

"Tốt."Mẹ Vinh vẻ mặt hạnh phúc hai tay chống cằm, nhìn thấy Cục Cung bộ dáng vô cùng chịu khó [/color]thích cực kỳ[/color], cháu gái của bà thật sự là hiếu thuận.

" Ha ha...." Cục cung bị phản ứng của mẹ Vinh làm kinh sợ, bỗng nhiên cảm thấy được cảm thấy được mọi người Vinh gia thật là khủng khiếp, khó trách An Bảo Bối chạy đến nước Pháp gần ngót tám năm, nguyên lai đã sớm biết trong nhà của Vinh Ninh có [/color]gen phong phú làm cho mẹ cảm thấy khủng hoảng phải không[/color]??

"Này? Nơi này là Vinh gia, xin hỏi anh tìm ai? "

"Cục Cung!" Đối diện truyền đến âm thanh dị thường làm cho Cục Cung cảm lạnh lẽo, cục cung thân thể run lên, tùy tiện nói một câu: "Anh gọi nhầm số." Trực tiếp cúp điện thoại.

"Là ai gọi điện thoại tới đó? Cục Cung?

Cục Cung vẻ mặt tươi cười trả lời mẹ Vinh Ninh nói: "Quảng cáo bảo hiểm "

"Lại là chào hàng bảo hiểm đó hả, thật là, gần nhất cũng không biết tại sao vậy, dù sao vẫn là sẽ có chút ít điện thoại quấy rầy, xem ra là có lẽ tìm xem cục điện báo quản những người đó cho tốt rồi."

"Đúng vậy" Cục cung gật đầu nói hùa: "Gần đây những người đó thật sự là càng lúc càng lớn mật, cái gì điện thoại đều gọi, bà nội, bà nội biết không ? Gần nhất còn có điện thoại lừa dối đó."

"Điện thoại lừa dối? "

"Ấn! Chính là cái loại người gọi điện thoại xưng con của người bị bắt cóc, yêu cầu đòi tiền chuộc, hoặc là con trai, con gái bên ngoài sinh bệnh cần tiền, đến ngân hàng gom tiền thành chi phiếu."

"Thật sự hả? Như vậy những người đó cũng thật xấu, điều này làm cho cha mẹ quan tâm con cái phải làm sao bây giờ chứ? Lo lắng đã lâu, mới phát hiện

hóa ra là bị người ta lừa tình, lừa tiền những người đó thật sự là thiếu đạo đức."

(1) Một thành ngữ thường được sử dụng cho người mua, có nghĩa là người mua nên tham quan nhiều cửa hàng và so sánh chất lượng giá cả từ nhiều nguồn cùng khác nhau để mua được hàng giá tốt chất lượng cũng tốt, tạm dịch là “hàng tốt so với ba nhà”, xem hàng nhiều chỗ. Bản gốc là 好货比三家

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Chương 24.3: Thật đúng dịp cô cũng tới xem mắt à

“Thật sự hả? Vậy những người kia cũng quá xấu xa rồi, điều này khiến cho những đứa trẻ có bố mẹ quan tâm phải làm thế nào đây? Lo lắng sợ hãi đã lâu, mới phát hiện hóa ra bị người ta lừa tình cảm, lừa tiền, những người kia thật sự là quá thiếu đạo đức.”

“Đúng vậy.”

“Nhưng mà thật may, bà nội cùng ông nội hết sức thông minh, tuyệt đối sẽ không ngốc đi tin tưởng lời nói của những kẻ nói dối kia.”

“Ừ!”

Quả nhiên, trên thế giới người ngốc nghếch nhất vẫn là An Bảo Bối, nhớ tới lúc trước An Bảo Bối đã từng vội vàng hấp tấp cầm lấy sổ tiết kiệm của chính mình chuẩn bị đi ngân hàng gửi tiền cho tên lừa đảo, Cục Cưng đứng lên liền không khỏi thờ dài, khi đó, bé rõ ràng ở trong phòng đọc sách, hoàn toàn không ra cửa, may mắn cuối cùng bị bé phát hiện, bằng không tài sản của An Bảo Bối nhất định sẽ bị người ta lừa đi.

Mặc kệ nghĩ như thế nào thì An Bảo Bối vẫn là người ngu ngốc nhất.

Chuông điện thoại lần nữa vang lên, hình như không muốn dừng lại.

“Những người đẩy mạnh tiêu thụ bảo hiểm thật là có nghị lực.” Mẹ Vinh không khỏi cảm khái nói.

“Vâng, đúng vậy ạ, “đường như Cục Cưng không chen vào, từ từ ngồi trở lại vị trí cũ, bé cũng không tin Cảnh Thất sẽ có nghị lực như vậy, sẽ luôn gọi điện thoại cho bé.

Sau nửa ngày tiếng chuông điện thoại đột nhiên biến mất không còn, đang lúc cục cưng nghĩ Cảnh Thất cuối cùng buông tha cho mà cảm thấy mừng, trong sân đột nhiên truyền đến âm thanh ầm ầm của máy móc vận chuyển với loa phóng thanh.

“Bạn nhỏ Vinh Cục Cưng, Vinh Cục Cưng, Vinh Cục Cưng, em đã bị bao vây, đã bị bao vây, xin mời lập tức đi ra, không cần phải phản kháng không cần thiết, ở đây đã bị anh tạo thành thiên la địa võng, em trốn không thoát đâu, trốn không thoát đâu, khoanh tay chịu trời đi!”

“Giọng này là...” Mẹ Vinh suy nghĩ, giọng nói non nớt này sai lại quen tai như vậy, “Cục cưng...” Khi quay đầu lại nhìn cục cưng, lại phát hiện đứa bé kia không thấy?

“Nhóm tập đoàn Đế Không ngu ngốc...” Cục cưng cắn môi, hung thần ác sát đi ra ngoài, vừa mới ra cửa, không khí bị cánh quạt khổng lồ cuộn cuộn nổi lên, cả khu vườn đều bị gió lốc thổi như có bão, khiến tro bụi nổi lên bốn phía, gió lớn xen lẫn hạt cát, làm cho Cục Cưng không mở mắt ra được, đành phải lấy một tay cản, đem ánh mắt chậm rãi di chuyển hướng về phía.

“Hắc hắc...” Cảnh Thất tiếp tục ở cửa máy bay trực thăng, mang theo ống nghe màu đen hướng xuống đất chỗ Cục Cưng đứng lộ ra nụ cười gian trá, “Bắt được em nhé? Bạn nhỏ Vinh Cục Cưng?”

“Khốn kiếp...” Cục cưng nổi giận, nhìn ba anh em tập đoàn Đế Không kia, bọn họ ngu ngốc sao? Tại sao phải đem máy bay trực thăng lái tới chỗ này?

“Ai bảo em không nghe điện thoại, cho nên chúng ta đành phải bay tới.” Cảnh Thất tự nhiên cho là chuyện phải làm, phân phó cơ trưởng đem máy bay trực thăng giảm xuống, Cảnh Thất nhảy xuống đầu tiên, Niếp Tĩnh theo sát phía sau, hai người từng người hướng tới cabin duỗi ra một cái tay, Ngôn Thần đầu thò ra, hai tay từng người cầm lấy một cái, chống đỡ nhảy xuống máy bay.

“Tiểu thiếu gia.” Ngôn Thần vẫn như cũ ngậm núm vú cao su, mặt không chút thay đổi khẽ nghiêng đầu phân phó cơ trưởng, “Đem máy bay lái về Ngôn gia đi, đừng cho mẹ biết, nếu không nghe lời - -” Lúc khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn lạnh xuống, có chút thành thực của tuổi trưởng thành, làm cho người quên cậu cũng chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi, lời bị cậu kéo thật dài, cặp mắt khẽ nhắm lại phối hợp, lại là tăng thêm vài phần ý tứ hàm xúc lạnh như băng ý, cơ trưởng ngay người một lát, cảm giác, cảm thấy ở trên người của cậu tìm được lời nói mạnh mẽ lạnh như băng không cho bất luận kẻ nào không tôn trọng giống Ngôn Hoan, lĩnh mệnh lệnh, hướng cậu cúi chào, “Tuân mệnh, tiểu thiếu gia!”

“Ừ.” Lười biếng đáp, cuối cùng trong không trung âm thanh ồn ào của máy bay quấy nhiễu Vinh gia cùng với hàng xóm láng giềng cũng biến mất.

“Ta nói các cháu những tiểu quỷ này!” Ba Vinh cuối cùng lao đến, khó trách vừa mới phát hiện giọng người nói chuyện quen tai như vậy, thì ra là đứa bé

Niep Minh.

“Đột nhiên đến làm gì? ” Ba Vinh đi đến trước mặt cục cưng ngăn trở thân thể bé cùng mẹ Vinh, nhìn chăm chăm ba đứa bé đứng đối diện, nhất là người dẫn đầu kia Ngôn gia Ngôn Thần, quả thực cùng cha cậu Ngôn Hoan chung đức hạnh! Lần trước chính là như vậy, trực tiếp xông vào nhà của ông, trong lời nói đang nói lộn xộn gì đó, trực tiếp đem con lớn nhất đứa con tự hào là Vinh Ninh, lập tức gia nhập vào tập đoàn Đế Không, nếu không, Vinh Ninh hiện tại khẳng định cùng Vinh Dự , đều theo chính mình sắp xếp đường đi xuống!

Lần này lại muốn đem mục tiêu hướng tới cháu gái ông vừa mới mới nhận biết sao? ! Quả nhiên a... Ông trời sinh đối họ không có thiện cảm!

“Ông nội Vinh, bà nội Vinh khỏe, chúng ta là tới thăm hỏi.” Cảm thấy bầu không khí cứng nhắc này, vẫn nên làm gì cho tốt, lời ngon tiếng ngọt từ liền Cảnh Thất xuất hiện.

Cảnh Thất sớm đã chuẩn bị tốt quà tặng, Vinh ba ba cầm ở trong tay đột nhiên có loại không hiểu, cái loại cảm giác này còn là nói không ra .

“Mặc dù không phải là lần đầu gặp mặt, nhưng mà đột nhiên đến nhà ông, mang đến quấy nhiễu cho ngài, xin ông thứ lỗi.”

“Ừ...” Vinh ba ba nhìn Cảnh Thất đứng trọng tâm hướng ông cúi chào, bộ dáng lễ phép đột nhiên cảm giác đáng yêu.

“A... Vị phu nhân xinh đẹp này.” Không biết khi nào thì Cảnh Thất đã đem địa điểm chuyển đến trước mắt vinh mẹ.

“A... Phu nhân xinh đẹp?” Mặt Vinh mẹ đỏ lên, cuối cùng nghe được câu này giống như đã qua hai mươi mấy năm? Tay phải bị Cảnh Thất giữ chặt, Cảnh Thất chân sau quỳ xuống đất, hướng tới mu bàn tay của bà khẽ hôn, “Bà vẫn xinh đẹp như trước, nhất là cặp mắt kia sáng loáng lại trong suốt, quả thực so với tình yêu biển còn muốn sâu hơn.”

“A... Đứa nhỏ này.” Vinh mẹ trên mặt đã treo một nụ cười lớn.

Cục cưng than thở, quả nhiên, chỉ cần là phụ nữ, mặc kệ tuổi bao nhiêu, chỉ cần được đàn ông khen ngợi đáng yêu xinh đẹp, vĩnh viễn đều quên điều kiện bản thân đến cỡ nào bình thường, cục cưng nhân nhậ nghĩ, thật may bé không phải là cô gái bình thường, đối mặt với lời nói như vậy cũng không có bao nhiêu cảm giác.

“Này! Thằng quý nhỏ!” Vinh ba ba đã sắp bị Cảnh Thất chọc giận điên lên, tên tiểu tử thói kia, học từ đâu chiêu tán gái? Cũng dám trước mặt ông đùa giỡn với vợ ông?

Vinh ba ba đã sắp bộc phát, Vinh mẹ một phen ngăn cản lại Vinh ba ba muốn giết người, “Ông xã, đối diện với trẻ nhỏ không thể bạo lực.”

“Nhưng mà... Nhưng mà...” Nhưng là bà xã của ông bị đứa bé này hấp dẫn mà chạy mất, tại sao ông còn có thể bình tĩnh như vậy?

“A? Vậy ý của ông là...” Vinh mẹ khuôn mặt lạnh xuống, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nhìn ông, giọng nói có chút làm cho người ta cảm thấy uy hiếp kinh khủng, “Lời nói của tôi ông không nghe?”

Vốn cục cưng cũng không lo lắng về phương diện chiến tranh người yêu của Vinh ba ba, nhưng mà xem ra, quả nhiên còn là như thế, đàn ông, đối mặt với mỗi tháng bị chảy máu bảy ngày của phụ nữ bị đàn ông xem là quái vật, trên cơ bản cũng không dám chống lại, cuối cùng cục cưng liên tục tránh né bọn Cảnh Thất cùng sự hướng dẫn của Vinh mẹ vào nhà.

“Trong nhà thoáng cái đến nhiều trẻ con như vậy, thật sự là tốt, bà nội ta tìm được cảm giác của tuổi trẻ rồi.”

“Nào có, chúng con tới quấy rầy hơn nữa có thể nhìn thấy bà nội xinh đẹp như vậy lại là phu nhân đáng yêu, đối với bọn con mà nói mới là cuộc sống khiến người ta cảm thấy đây là chuyện vui vẻ.”

“Ai da, tiểu Cảnh Thất thật biết nói chuyện, bà nội đi rót sữa cho các con đây. , “ Vinh mẹ mặt mày luôn ở trạng thái hớn hờ, thẹn thùng sờ sờ mặt của mình.

“Bà nội Vinh con muốn uống nước trái cây!” Niep Tinh giờ tay lên bị Cục Cưng vô tình gạt xuống, “Tiểu quý, đến nhà của người khác còn yêu cầu nhiều như vậy!”

Khốn kiếp, không hiểu xuất hiện tại nơi này đến cùng vì thứ gì? !

“Được được được, nước trái cây, sữa, ta đi lấy ngay bây giờ.” Đối với người đang vui vẻ mà nói ngay cả hướng bắc ở nơi nào tìm khắp cũng không đến, đã muốn cái gì đều không nghe được .

Trong phòng khách chỉ còn lại bốn đứa trẻ, Cục Cưng bắt chéo hai chân, hai tay khoanh trước ngực vẻ mặt khó chịu, “Nói, tới nơi này đến cùng muốn làm gì?”

Bé lười phải trước mặt bọn họ làm ra khuôn mặt tiểu loli đáng yêu, dù sao vô luận như thế nào, ba người bọn họ vĩnh viễn đều là cái loại không để ý cảm nhận của người khác, giả bộ đến giả bộ đi, bé cũng mệt mỏi vô cùng, hơn nữa lập tức sẽ cắt đi, có thể phóng thích liền phóng thích.

“Đương nhiên là chuyện thú vị, mới tìm đến cục cưng a.” Cảnh Thất cười gian , đem thân thể nhỏ bé đến gần chỗ cục cưng, cục cưng cố ý đem thân thể lui về phía sau, “Em muốn làm gì? !”

“Ngày hôm qua chúng ta giao hẹn tốt a.”

“...” Khóe miệng Cục Cung co rút, “Ngày hôm qua? Ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Chị quên rồi?”

“Thật sao?” Cảnh Thất nói từng chữ một, nghe cục cung nói toàn thân không thoải mái, Ngôn Thần vẫn luôn là hé ra khuôn mặt lâu không thay đổi ho khan vài tiếng, Cảnh Thất lè lưỡi một lần nữa ngồi thẳng.

“Hôm nay tới tìm em, là vì có một việc hệ trọng muốn nói với em.”

“Việc hệ trọng?” Cục cung nghiêng đầu, không phải là bé xem thường bọn họ, mà là, bọn họ có thể có việc hệ trọng gì? Còn vì thấy bé âm ỉ như vậy liền ra kích bản?

“Vốn là việc này anh có cùng cha anh nói...” Ngôn Thần nhú mi, nghĩ đến cha của cậu, “Cha nói chuyện của người lớn trẻ con không cần lo, nhưng mà chuyện này cùng cục cung có quan hệ mật thiết”

“Cùng chị có quan hệ mật thiết?”

“Đúng.” Ngôn Thần rầu rĩ đáp.

Tập đoàn Đế Không có chuyện gì cùng bé có quan hệ ?

Đương nhiên ngoại trừ Vinh Ninh... Vinh Ninh? Chẳng lẽ là Vinh Ninh rốt cuộc tìm được An Bảo Bối? Ngôn Hoan bọn họ vì không để cho mình đi quấy rối, cho nên mới nói chuyện của người lớn trẻ con không cần lo? Như vậy, chẳng lẽ bé tới nơi này nhận thân, đã tâm đã bị Ngôn Hoan bọn họ sớm thấy rõ?

Cục cung lắc đầu, việc này không phải mình suy nghĩ cẩn thận, nếu ba đứa con trai của tập đoàn Đế Không đã tới, chính là vì báo cáo tin tức cho mình, trực tiếp hỏi bọn họ không được sao?

“Đến cùng chuyện gì?” Nhìn xem bộ dáng Cảnh Thất cười đáng đánh đòn, Cục Cung lại thêm một câu, “Chớ ở trước mặt chị giấu đông giấu tây, nếu không nghe lời, cả đời chị đều không để ý các em!”

Cục Cung vừa mới dứt lời, mới phát hiện uy hiếp của mình, thật đúng là trẻ nhỏ mới có thể nói lời này, quả nhiên ở chỗ này sống lâu, chỉ số thông minh của bé cũng giảm xuống, đáng giận!

“Chuyện này hết sức nghiêm trọng, hy vọng em ngại có thể chuẩn bị tâm lý thật tốt.” Ngôn Thần vẻ mặt nghiêm chỉnh, nhìn Cục Cung trong lòng đột nhiên bất ổn, nhìn đáng vẽ của cậu, hình như đã xảy ra một chuyện thật sự rất lớn.

“Chị nói...” Cục cung cũng bị trên người Ngôn Thần phát ra hơi thở căng thẳng nhiễu loạn tâm trí, không hiểu cảm thấy bức bối, như suy nghĩ của một người đang thay đổi, chính mình lại như thế nào cũng đoán không ra, đối phương cũng không giống đang nói cho bé, làm bé vừa tức vừa loạn, “Đến cùng là chuyện gì mau nói!”

Bé xem Ngôn Thần đến, hoàn toàn muốn bé lo lắng thôi.

“Chuyện đó chính là...” Lời vừa nói ra được phân nửa, Ngôn Thần lại thở ra một hơi, lại nhìn Cục Cung đến nghiền răng.

Cục cung cắn răng, đã bắt đầu xoa tay, hai cái tay nhỏ bé qua lại buông gân cốt, “Em đến cùng có nói hay không!” Hung dữ hướng quả đấm tới Ngôn Thần, “Tin hay không khiến chị đây tức giận sẽ đánh em?!” Cùng trẻ nhỏ đánh nhau, bé cho tới bây giờ không có thua qua ai.

“A nha a nha, đừng xúc động như vậy, cục cung.” Cảnh Thất cười tủm tỉm nghĩ đã chạy tới ngay trước mặt cùng nói chuyện, “Anh hai chính là như vậy a, đừng xem anh hai bộ dạng thật đáng yêu, thật ra anh ấy đã đạt đến trình độ của một người đàn ông, vẫn luôn đang cố gắng phấn đấu. Tìm phong cách của mình...”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Chương 24.4: Thật đúng dịp cô cũng tới xem mắt à

“Ái chà ái chà, đừng xúc động như vậy chứ cục cung.” Cảnh Thất cười tủm tỉm nhìn người đang chạy tới làm trò gây sự, “Anh cả vốn là như vậy đó, đừng nhìn bề ngoài của anh cả rất đáng yêu, thật ra thì anh ấy lại muốn đạt tới độ cao của người đàn ông, nên vẫn luôn cố gắng phấn đấu đó. Tìm ra phong cách của mình...”

“Chị mặc kệ em ấy cuối cùng đang muốn theo đuổi ai! Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, đừng có thừa nước đục mà thả câu trước mặt chị đây!” Bây giờ,

cho dù là cho bé một cây đao để bé chém người, bé cũng có thể chém tên Ngôn Thần luôn luôn đây đưa này ngay lập tức.

Bị cục cung uy hiếp một cách bạo lực, Ngôn Thần càng dùng sức cắn nướm vú cao su hơn, giọng nói cũng mang theo chút ghen ghét, “Phải chịu đựng.” Chỉ cần chịu đựng thì có thể giống như người đàn ông kia, có được khí phách người làm vua!

“Aiz...” Niếp Tinh vẫn luôn yên lặng ăn điểm tâm ở bên cạnh, nhìn ba người bên kia, bắt đầu dĩ thời dài, mắt phượng yêu mị chớp chớp, lấy khăn tay lau khóe miệng đi, mặt không chút thay đổi chậm rì rì nói, “Hai người, cha em và chú Vinh Ninh cùng đi xem mắt rồi.”

Cậu không biết làm sao chỉ có mấy chữ này, mà hai người Ngôn Thần và anh trai của mình muốn nói cho cục cung còn phải lãng phí nhiều thời gian như vậy, vì thế nó tỏ ra vô cùng lo lắng.

“Xem mắt?” Cục cung ngừng động tác kéo cổ áo của Ngôn Thần lại, lại một lần nữa ngồi về vị trí của mình.

“Đúng vậy đó đúng vậy đó, hai người bọn họ đi xem mắt rồi, nhưng mà cha đã kết hôn, chú Vinh Ninh cũng đã có cục cung, sau này cũng muốn kết hôn với mẹ ruột của cục cung, nhưng bây giờ đã đến lúc này rồi, vì sao còn phải đi xem mắt chứ? Cục cung, chẳng lẽ em không cảm thấy thật kỳ quái sao?”

Kỳ quái? Bé cảm thấy kỳ quái, còn không bằng nói là trong lòng bỗng nhiên bốc lên một ngọn lửa phẫn nộ, người đàn ông kia... luôn mồm nói gì mà muốn ở cùng với An Bảo Bối, bây giờ lại chạy đi xem mắt!? Ông nội và bà nội cũng nói, nếu như bé là cháu gái nhà họ Vinh, đương nhiên sẽ không thể để cho bé phiêu bạt bên ngoài, cho bé tìm một mẹ kế hoàn toàn không có tình cảm, kế hoạch để cho Vinh Ninh đi xem mắt, cũng bởi sự xuất hiện của bé mà dừng lại, nhưng bây giờ Vinh Ninh vậy mà còn đi xem mắt?

Cục cung vắt chéo chân, nhìn ba đứa bé vẫn luôn nhìn chăm chăm vào bé để phát hiện phản ứng của bé, bỗng nhiên nở nụ cười lạnh, “Không có gì quá kỳ quái, dù sao đàn ông có mối nói cũ cũng là chuyện rất bình thường.”

“Cục cung nói anh rất đồng ý.” Sắc mặt Cảnh Thất đột nhiên nặng nề nói, “Quả nhiên tất cả đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, đã có bà xã, vẫn còn dụ ba dô bốn, thật sự là vô cùng đáng giận!”

Nhìn Cảnh Thất tức giận bất bình vung quả đấm, vì sao bọn họ đều có xúc động muốn đánh nó đây?

Kẻ hoa tâm nhất, gặp một người yêu một người, dụ dỗ vô số người, từ đứa bé ba bốn tuổi đến bà lão 70 – 80 tuổi để *** - Cảnh Thất, vậy mà có thể nói ra cái loại lời lẽ chí lý như vậy?

“Những người đàn ông để cho phụ nữ khóc đều không phải là đàn ông tốt, đàn ông chân chính phải dùng sự dịu dàng của mình để mang đến hạnh phúc cho phụ nữ, cha từ bỏ mẹ mà đi xem mắt với những người phụ nữ khác, nếu mẹ biết thì nhất định sẽ rất thương tâm.” Cảnh Thất quay đầu, nhìn chăm chăm Niếp Tinh đang ngẩn người, “Niếp Tinh.”

“Đừng lãng phí thời gian nữa, bây giờ đã đến lúc chúng ta phải cố gắng rồi, bảo vệ nước mắt của phụ nữ, đây là điều mà mỗi một người là thân sĩ đều phải làm, hiện tại chúng ta phải nhanh chóng tới đó, quay nhiều quá trình xem mắt của bọn họ, sau đó bắt cha lại, dạy dỗ một trận cho tốt!”

Mặc dù kể từ trước đến nay chỉ biết tán gái Cảnh Thất lại có giác ngộ mà rời xa những chuyện như vậy, đây cũng được tính là một chuyện tốt, nhưng ở trong mắt Niếp Tinh cũng không đơn giản như vậy, chẳng lẽ chỉ trong lúc vô ý mà Ngôn Thần nghe được, đã có thể nhận định cha của cậu phản bội mẹ và đi xem mắt cùng chú Vinh Ninh sao?

Theo ý cậu, việc này cũng không khoa trương như Ngôn Thần và Cảnh Thất nói, mặc dù cậu là loại người không thích xen vào chuyện không liên quan đến mình, nhưng không có nghĩa là không âm thầm chú ý toàn cục, cho nên kết luận của cậu chính là...

Rõ ràng là Cảnh Thất suy nghĩ quá nhiều, Ngôn Thần nhàn rỗi không có chuyện gì, chỉ xui xẻo cho cậu và cục cung, bị hai đứa nhóc ngu ngốc kia dắt mũi, thương lượng biện pháp đối phó chuyện hiểm có.

Chuyện vừa phiền phức lại vừa không có lợi ích như vậy, cậu chẳng thèm làm đầu.

“Anh trai... Em cảm thấy...” Tuy rằng muốn nói chuyện này rất phiền phức, lại không kiếm được tiền, nhưng vì không muốn để cho người khác làm trễ thời gian chơi một mình của mình, cậu cảm thấy cậu cần phải dạy một tiết học cho Cảnh Thất, Ngôn Thần và cả cục cung nữa.

“Ồ kia! Chúng ta đi thôi!”

“...” Cảnh Thất lộ ra bộ dáng nhiệt huyết của một nhân vật nam chính mắt trắng trong manga, giờ bàn tay nắm chặt thành quả đấm lên bầu trời, hoàn toàn không nghe thấy lời của Niếp Tinh, không, nói là không nghe thấy, còn không bằng nói là cậu trực tiếp lược bỏ rồi.

“Anh trai, em cảm thấy...”

“Cục cung, cùng đi với bọn anh chứ!” Niếp Tinh còn chưa nói hết, Cảnh Thất là nắm chặt tay cục cung chạy đi, hoàn toàn không nghĩ đến cục cung có đồng ý hay không.

“Mặc dù vô cùng phiền phức, cũng không liên quan tới anh, nhưng anh cảm thấy anh vẫn nên đi thôi.”

Người khởi xướng mọi chuyện Ngôn Thần mang bộ dạng bắt đầu dĩ, nhíu mày, cầm di động trong tay, gọi điện cho tài xế nhà mình, “Cháu ở nhà họ Vinh, chạy xe đến cửa lớn chờ cháu.”

“Vâng, cậu chủ nhỏ.”

Nghe đối phương đáp xong, Ngôn Thần cúp điện thoại, hai tay đút vào túi đi ra ngoài.

“Tôi cảm thấy...” Niếp Tinh giờ tay lên, chỉ vào ba bóng dáng đặc biệt kia, “Chuyện cũng không giống như mọi người nghĩ, có lẽ...”

Cho dù bây giờ nói hết ra, dường như cũng không có người nghe lời của nó, cảm giác bị tất cả bỏ qua quả thật khiến cho người ta cảm thấy khó chịu!

“Niếp Tinh, em vẫn đứng ngăn người ở đó làm gì?!” Cảnh Thất đang kéo cục cưng quay đầu gọi cậu.

“A...” Còn không phải là vì bọn họ không cho cậu nói nốt những lời còn lại ư?

“Em đó...” Cảnh Thất đưa tay về phía Niếp Tinh vẫn còn đang ngăn người, “Còn không mau chạy tới đây, chúng ta chính là sinh đôi đó, không có em ở bên cạnh anh, cảm giác, cảm giác giống như là thiếu điều gì vậy.”

“Dạ...” Niếp Tinh gật nhẹ đầu, bất kể là như thế nào, sinh đôi chính là sinh đôi, một người phạm sai lầm, cần phải uốn nắn cho nhau, cũng giống như vậy, một người làm chuyện ngu ngốc, người còn lại cũng không thể thờ ơ ngồi nhìn, hoặc là phải chữa cái sự ngu ngốc của người đó, hoặc là cùng làm chuyện ngu ngốc với người đó, xem ra lần này, rõ ràng cậu phải chọn về sau rồi.

“Mọi người đều nói sinh đôi có thần giao cách cảm, thì ra quả là như thế, chỉ có cách nhau mỗi như vậy, hai người các anh giống như là cách nhau cả Thái Bình Dương ấy.” Cục cưng là con một, đương nhiên không biết và cũng không dính líu đến tình cảm yêu mến giữa anh chị em trong nhà rồi. Cảnh Thất đang đi liền quay đầu cười với cục cưng, “Không phải như vậy đâu, mà do Niếp Tinh là dân mù đường, cho dù là ở trong nhà em ấy cũng sẽ đi lạc như vậy, cho nên em ấy nhất định phải ở bên cạnh anh, nếu không, cho dù là ngày mai em ấy không rời đi, nhưng nếu em ấy không ở bên cạnh anh, anh sẽ bị mẹ mắng.”

“...” Lý do này, cục cưng cũng không biết là rốt cuộc nên cảm động đến mức giờ chân đạp lên người cậu hay không.

Rốt cuộc là bởi vì lo lắng cho em trai hay là bởi vì lo lắng mình sẽ bị mẹ mắng chứ!?

Cuối cùng mẹ Vinh đi ra từ trong phòng bếp, liếc qua, trong phòng khách vậy mà không có một bóng người, thật sự là quá kỳ lạ.

“A, được rồi, cục cưng vẫn còn là một đứa nhỏ, đi ra ngoài chơi với mấy đứa bé nhiều một chút cũng không sao, dù sao đến buổi tối thì con bé cũng sẽ trở lại thôi.”

Bốn người cục cưng vừa mới ra cửa, liền nhìn thấy Dập Dập đang dựa vào cửa xe, cầm sách trong tay đọc chậm rãi.

“Anh Dập Dập!” Ngôn Thần kêu ra tiếng, chạy như bay lên trên người Dập Dập.

“À, buổi chiều tốt lành.” Dập Dập vươn tay chào hỏi với đám người cục cưng, tiện tay xoa đầu Ngôn Thần đang dán lên người mình.

“Làm sao anh lại tới đây?” Nhớ tới Dập Dập đã hành hạ người nào đó đến trình độ nhất định ngày hôm qua, bây giờ lại xuất hiện trước mặt mình, sắc mặt của cục cưng có thể so sánh như những vật bản trong cống ngầm, kẻ ngay trước mặt đã khiêu chiến quyền uy thiên tài của bé, vạch trần toàn bộ ý tưởng của bé, còn hung hăng bắt chẹt bé một phen ---- Dập Dập, làm sao làm xuất hiện ở cửa lớn nhà họ Vinh.

“À.” Dập Dập thu sách lại, đứng thẳng người, “Vừa rồi cuộc thi kiểm tra trình độ kiến thức đã kết thúc, nhân rồi không có chuyện gì nên đang chuẩn bị đi khắp nơi, không ngờ liền thấy được xe nhà họ Ngôn đi tới đây.” Dập Dập sờ sờ đầu xem, cúi đầu nhìn Ngôn Thần đang dán trên người mình.

“Làm sao các em lại chạy tới đây làm gì?”

Ngôn Thần ngẩng đầu, lộ ra gương mặt mang theo rặng mây đỏ nhàn nhạt, trong ánh mắt trong suốt mang theo sùng bái nồng đậm, “Anh Dập Dập, bọn em chuẩn bị đi bắt gian, đi cùng đi!”

“A? Bắt gian?” Hai từ này hợp lại rất là thú vị đấy, bên môi Dập Dập mang theo nụ cười thần nhiên, ánh mắt hết sức tự nhiên chuyển đến trên mặt cục cưng, “Bắt gian? Bắt gian à?”

“Là cha và chú Vinh Ninh đó!” Cảnh Thất ngoan ngoãn đáp vấn đề của Dập Dập, Niếp Tinh lại che má của mình, cậu đột nhiên cảm thấy đau răng, đầu sỏ gây nên nhất định không thể là ai khác ngoài Cảnh Thất, bởi vì điều gọi là “việc xấu trong nhà không truyền ra bên ngoài”, anh trai của cậu thì hay rồi, tùy tiện nói lung tung về việc này, cho dù đối phương là Dập Dập, đề tài riêng tư này vẫn không nên nói cho anh ta biết chứ?

Mặc dù không hơn kém tuổi nhau là bao, cũng đều là những đứa trẻ, cha mẹ hai bên đều biết nhau, nhưng Niếp Tinh lại không có nhiều hảo cảm với Dập Dập, đáng người và gương mặt suy yếu của người có học kia trong mắt cậu, chính là che giấu suy nghĩ, chắc là chỉ có một mình cậu biết điều đó thôi nhỉ?

Không muốn làm kẻ địch với bất cứ ai, nhưng cậu cũng không thích có quan hệ với người mà mình không nhìn thấu, cái gì gọi là làm bạn chứ, mấu chốt nhất đó là chuyện gì cũng nói cho người ta biết, quả nhiên Cảnh Thất vẫn kế thừa tính cách của Cảnh Dạ, không có tầm nhìn, một hoa si lớn, còn là một hoa si lớn ngu ngốc!

“À ~” Kéo dài tiếng à, chỉ có Niếp Tinh và cục cưng biết rõ rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Tên Dập Dập kia, chắc chắn cảm thấy mình đã tìm được được thứ gì đó thú vị, quả nhiên, Dập Dập vui vẻ đề nghị, “Dù sao anh cũng nhàm chán, chúng ta cùng đi chứ!”

“Không cần!”

“Tốt quá đi!”

Giọng bốn người hoàn toàn khác nhau, lúc này Niếp Tinh mới nhìn thoáng qua cục cưng đã rất lâu không dò xét một nghiêm túc, hai người không có liên quan tới nhau như vậy mà lại trao đổi với nhau bằng ánh mắt lần đầu tiên.

Niếp Tinh cười thầm, xem ra trong bốn người, ngoại trừ mình ra cũng vẫn còn một người thông minh đấy, vẫn cùng một đội với mình.

“Vì sao không?” Ngôn Thần đặt câu hỏi.

“Đừng vậy đó, anh Dập Dập vô cùng thông minh đấy, lại lớn tuổi nhất trong chúng ta, có anh ấy ở đây, mấy người chúng ta chắc chắn sẽ không có việc gì đâu.” Cảnh Thất cũng không nhịn được mà chen miệng vào, Niếp Tinh cười lạnh vài tiếng, được rồi, dù sao cậu căn bản cũng không ôm bao nhiêu lòng tin với anh trai của mình, bởi vì anh ta rất ngu ngốc mà.

“Chuyện của chúng tôi không phiền anh nhúng tay, anh Dập Dập...” Cục cưng cũng kéo dài giọng như nó, “Dù sao tôi căn bản không có ý định đi, mấy thằng nhóc này đã chạy tới, quán quýt tôi đi chơi cái trò bất gian gì đó này!”

Cục cưng chỉ vào ba người bên cạnh, Niếp Tinh lùi ra sau một bước, không để cho cục cưng chỉ vào nó, cậu cũng không đàn và ngu ngốc như vậy, hy vọng cục cưng cũng đừng có kéo cậu dính chút gì vào cái tổ hợp hai người ngu ngốc kia.

“A, phải không?” Dập Dập mang vẻ sa sút hứng thú, “Dù sao cũng đã đến cửa nhà rồi, tuy rằng hôm qua cũng đã gặp ông nội Vinh và bà nội Vinh, nhưng mà gặp lần nữa có lẽ cũng không sao nhỉ?”

“Anh...”

Dập Dập đã chuẩn bị đi về phía trước, mới vừa đi một bước, cục cưng đã dang hai tay chặn đường của cậu, Dập Dập cúi mắt xuống thấy bé, nhẹ hừ lạnh nói, “Sao vậy? Gặp ông nội bà nội Vinh, không phải cục cưng em cũng không cho anh đi vào chứ? Như vậy cũng không tốt đâu, dù sao hai nhà chúng ta cũng coi như là bạn cũ ba đời đó.”

“Ai có bạn cũ ba đời với anh chứ!” Bé mặc kệ cha Vinh, mẹ Vinh và Vinh Ninh, dù sao bé cùng cậu tuyệt đối không phải là bạn, thậm chí cả đời cũng không thể nào làm bạn, mà là kẻ địch, kẻ địch!

“Sao cũng được, tránh ra, dù sao anh cũng không phải là tới thăm em” Dập Dập có chút mất kiên nhẫn, ấn đầu nhỏ của cục cưng xoay sang bên cạnh.

Bề ngoài của Dập Dập thoát nhìn giống như một học trò nhỏ nhả yếu đuối, sức lực lại lớn đến mức khiến cho cục cưng ngạc nhiên, bé rõ ràng đã đứng vững, thiếu chút nữa đã đứng chuẩn tư thế trung bình tấn rồi, vậy mà cậu chỉ động đập ngón tay đã mang bé qua một bên, thấy người kia sắp tới cửa, cục cưng nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đi thôi! Nếu anh không đi đi, có lẽ cha bọn họ đã đi rồi!”

Dập Dập dừng bước, xoa xoa cổ của mình, nhìn cục cưng là người đầu tiên mở cửa xe xông vào.

“A! Đi bất gian thôi nào!” Niếp Tinh cảm giác, dường như Cảnh Thất hoàn toàn không hiểu khái niệm bất gian này, nhìn bộ dáng vô cùng phấn khởi của anh ấy, cảm thấy, dường như là anh ấy đang đi tham gia chuyên đạo chơi ngoại thành.

Niếp Tinh buồn bực, còn tưởng rằng cục cưng sẽ đứng về phía mình, lại không ngờ, vậy mà trong lúc vô duyên vô cớ lại đi sang chỗ chú Vinh Ninh ở đó? Thật sự là quá kỳ quái, làm sao nó lại cảm thấy, dường như cục cưng có dính dáng không rõ với Dập Dập, được rồi, tốt nhất là giữa hai người đó không có chuyện gì đặc biệt.

Phiền phức gì đó, một lần là đủ rồi!

Dập Dập đánh ngáp một cách nhàm chán, nhìn tất cả mọi người đã lên xe, mấy đứa nhỏ kia thò đầu ra nói, “Mau vào đi, anh Dập Dập.”

“A.” Dập Dập đáp một tiếng, vẫn bày ra vẻ mặt tươi cười nhìn bọn họ như cũ, chậm chạp đi vào.

Đã sớm nói rồi, cậu là người tốt, tuyệt đối không đùa giỡn cái gì trước mặt cục cưng cả, đi tới đây quả thực cũng chỉ để đi gặp cha Vinh và mẹ Vinh mà thôi, cũng không muốn đi vào nói gì với bọn họ.

Cho nên... Tất cả đều là do một mình cục cưng hiểu lầm.

Không biết vì sao, Ngôn Thần đột nhiên cảm thấy bầu không khí trong xe bỗng nhiên trở nên lạnh như băng, giống như chính mình đang ở trong núi băng vạn năm chưa từng thay đổi, càng chính xác hơn, còn phải nói là ở trong nhiệt độ trước lúc núi băng nổ tung khi Ngôn Hoan cực kỳ tức giận, lạnh đến mức nó run lẩy bẩy, mang theo một chút khủng hoảng.

Xem ra cậu tu hành vẫn chưa đủ, Ngón Thần xoa cằm yên lặng suy nghĩ, “Phải nhẫn nại!”

An Bảo Bối nhìn người đàn ông đối diện, đành phải cố gắng kéo khóe miệng của mình lên, dù sao cũng là lần đầu tiên đi xem mắt, hơn nữa còn bị Trác Nhất Phong bắt ăn mặc thành như thế này.

Làn da vốn non mịn, làm bảo dưỡng tạm thời, trở nên mềm mại, chỉ là màu da lúa mì thì không thể thay đổi được, nhưng cũng tỏa ra một loại quyến rũ khác, mặc một chiếc đầm chiffon màu trắng mép lá sen có eo cao và cổ chữ V, càng lộ ra bờ eo vô cùng nhỏ của cô, dường như chỉ cần một trận gió thổi qua lại có thể đẩy ngã cô vậy, khiến người ta không nhìn được muốn ôm cô vào trong lòng, mãi mãi yêu thương cả đời.

Người đàn ông đối diện kia là tổng giám đốc của một công ty đưa ra thị trường nào đó, gia thế trong sạch lại hào hoa, gương mặt nhã nhặn chính thống, không có chút ham mê bất lương nào, nhưng mà đã xem mắt rất nhiều lần, An Bảo Bối dường như lại không khỏi lộ ra sự khâm trọng, ngược lại đối phương lại tỏ ra quen thuộc và ôn trọng hơn nhiều.

Từ lúc hai người gặp mặt đến giờ, tự mình gọi một ly cà phê, cũng không nói những điều gì khác, đã ngồi rất lâu rồi, đối phương vẫn không phản ứng chút nào, An Bảo Bối lại vẫn ngồi cứng ngắc ở đó nắm chặt quả đấm, tay túm vạt đầm, không biết nên làm sao cho phải, bây giờ dường như cần có người đến giúp cô, ít nhất nói cho cô phải làm như thế nào để xem mắt chứ! Cô hoàn toàn không có chút kinh nghiệm nào đâu!

Trác Nhất Phong và quản gia Bonaparte trong thân phận gián điệp, đeo kính râm đen sẫm, mặc áo gió giữa ngày hè, mỗi người cầm một tờ báo che đi mặt của mình, lại chọc hai cái lỗ trên tờ báo, dễ dàng theo dõi tình huống của An Bảo Bối ở bên kia.

“Xem ra bầu không khí rất khâm trọng, tên đàn ông đến xem mắt kia là người ngu ngốc sao? Lúc này đàn ông nên chủ động trước chứ! Nếu không chủ động, chẳng lẽ lại muốn Bảo Bối của tôi mở miệng như thế nào đây? Tên đàn ông kia rốt cuộc có biết gì gọi là phong độ của thân sĩ không đó? Vậy mà để cho Bảo Bối nhà tôi ngồi ở đó như người ngốc, đây là đang xem mắt ư? Rõ ràng giống như đang ngồi thiền ở chùa! Tên khốn đó!”

Trác Nhất Phong không thể xuất hiện, chỉ có thể lo lắng ngồi ở đối diện, mộng cũng đã ngồi không yên, ông rất muốn bay qua đó đấm cho tên đàn ông kia một quyền, hoặc là dạy anh ta một bài học làm sao mới gọi là xem mắt, mới là chuyện đàn ông phải làm!

Quản gia Bonaparte ngồi cạnh đó, đành phải đề Trác Nhất Phong sắp bộc phát lại, nhẹ giọng nói, “Ông chủ, bầu không khí bên kia vốn đã cứng ngắc rồi, nếu ngài muốn đi qua, bầu không khí bên đó nhất định sẽ càng cứng ngắc hơn, đến lúc đó chẳng phải sẽ khiến cho cô chủ sẽ càng thêm khó xử sao, ngộ nhờ ngài xử lý không tốt, lại bị người chê cười, lòng tự trọng của cô chủ rõ ràng sẽ bị nhục nhã, nhờ lại lẩn quẩn trong lòng thì sao? Huống chi, cho dù là lần xem mắt này thất bại không có vấn đề gì, có thể để cho cô chủ lớn có kinh nghiệm xem mắt cũng được rồi, lần xem mắt tới, cô chủ lớn cũng sẽ không khó khăn giống như hôm nay.”

Cuối cùng Trác Nhất Phong sắp xong tới cũng vẫn yên ổn ngồi trên ghế không nhúc nhích, cố gắng nhìn xuống, “Cũng đúng, không thể làm ra hành động thiếu suy nghĩ, bằng không rất dễ bị người ta nhìn ra, còn cho rằng hai người chúng ta là phần tử khả nghi.”

“Không phải, ông chủ.” Quản gia Bonaparte đành nhìn Trác Nhất Phong mà thở dài, “Thực ra, ông chủ, cách ăn mặc của hai người chúng ta đã khiến cho người ta vô cùng hoài nghi rồi.”

Ông có thể cảm giác được, những người khách xung quanh, đang dùng ánh mắt không hiểu nhìn sang bên này, ông cảm thấy làm chuyện theo dõi gì đó, cần phải ăn mặc bình thường một chút.

Cho tới bây giờ An Bảo Bối cũng chưa từng cảm thấy, chẳng qua là đi xem mắt mà thôi, lại mệt mỏi như vậy, sau đó lại căng thẳng, quan trọng là cô còn không biết nên mở miệng nói gì để đánh vỡ cục diện bế tắc này. Đối phương vẫn không có chút phản ứng nào, quy củ ngồi ở đó, sắc mặt đứng đắn, yên lặng nhìn cô.

An Bảo Bối đột nhiên cảm thấy mình rất ngu, vậy mà không có chút kinh nghiệm xem mắt nào, khiến cho tình cảnh cứng ngắc như bây giờ, thật sự là...

Trác Nhất Phong nhìn, càng thêm sốt ruột, may mắn đã sớm trang bị tai nghe không dây trên người An Bảo Bối, “Bảo Bối Bảo Bối có thể nghe được lời cha nói không? Nếu nghe được, lên đưa tay vuốt lại tóc một chút.”

Bên tai truyền đến tiếng của Trác Nhất Phong, An Bảo Bối dừng lại một chút làm theo lời Trác Nhất Phong.

“Mặc dù là phái nam theo đuổi phái nữ là vô cùng bình thường, nhưng mà trong lúc ngẫu nhiên phái nữ cũng có thể dừng cảm đi trước một bước.” Trác Nhất Phong dựa theo tờ giấy mà quản gia Bonaparte đưa cho ông chậm chạp đề xuất ý kiến với An Bảo Bối đang lâm vào tình cảnh lúng túng không biết nên làm gì bây giờ, “Muốn đánh vỡ cục diện xem mắt bế tắc, cũng nên chủ động một tý, có thể bắt đầu tươi cười giới thiệu hoặc là chào hỏi, không chỉ làm cho không khí thoải mái hơn, cũng có thể cho đối phương ấn tượng tốt trong lần đầu gặp mặt, gia tăng giá trị quyến rũ của mình...”

Đọc đến cuối, Trác Nhất Phong đã xé tờ giấy thành mấy mảnh nhỏ, “Dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì mà phải để cho con gái của tôi nói chuyện với tên đàn ông khốn kiếp kia trước chứ? Cậu ta cho cậu ta là ai? Tổng thống của nước nào à?!”

Nhìn ông chủ nhà mình bộc phát tính tình cáu kỉnh, quản gia Bonaparte vừa trấn an, vừa đóng liên lạc không dây lại.

Bên kia truyền đến lời nói không giải thích được, khiến cho đầu óc An Bảo Bối đầy sương mù, nhưng mà nhớ tới rất nhiều lời của Trác Nhất Phong, cô cần phải dừng cảm đi bước đầu tiên, nhưng mà, bước đầu tiên, nói thì dễ, lúc làm thì lại trở nên khó khăn, nói câu đầu tiên, rốt cuộc là nên nói gì? Cô hoàn toàn không biết. Nếu như nói được, cũng có nghĩa là xem mắt đã bắt đầu thuận lợi rồi, nhưng nếu như không nói được, bầu không khí chỉ càng thêm cứng ngắc, hơn nữa cũng rất dễ khiến cho đối phương bị tổn thương.

Chương 69: Chương 24.5

Edit: Mẫu Từ Song Linh

Beta: Đào

Nhưng mà, bước đầu tiên nói thì rất dễ dàng, viết ra rồi mới nói nên vậy, nhưng khi hần đến thì trở nên thật khó khăn, cuối cùng phải nói cái gì trước? Cô hoàn toàn không biết. Nếu theo chiều hướng tốt, sẽ có một khởi đầu tốt đẹp, nhưng nếu theo chiều hướng xấu, thì không khí sẽ càng thêm ngột ngạt, mà cũng sẽ làm cho đối phương dễ bị tổn thương.

Hiện tại An Bảo Bối còn đang nghĩ đủ thứ, nghĩ đi nghĩ lại xem rốt cuộc nói gì mới có thể phá bỏ bầu không khí ngột ngạt này, cuối cùng người đàn ông ngồi đối diện cô cũng lên tiếng, “Xin chào, tôi tới để xem mắt.”

“Hả?” An Bảo Bối ngơ ngác nhìn anh ta, nói như vậy thật sự khiến cô rất bất ngờ, hiện tại cô không biết phải đáp lại anh ta như thế nào.

“Tên khốn đó, chắc chắn não của hần bị cửa kẹp rồi, hay là bị lừa đá, kia là kiểu nói chuyện gì vậy?” Quản gia Bonaparte khó khăn trấn an Trác Nhất Phong xong thì ông lại nói câu đó khiến Trác Nhất Phong trở nên cực kỳ kích động, quản gia Bonaparte lần nữa nói giúp anh ta, “Ông chủ, dù sao đây cũng chỉ là bắt đầu. Vừa rồi chẳng phải không khí rất ngột ngạt sao? Tôi nghĩ người đàn ông kia là lần đầu đi xem mắt, ngài nhìn đôi mắt của hần xem, vừa nãy khi nói chuyện thì mắt đảo qua đảo lại, đó rõ ràng là biểu hiện của sự hồi hộp.”

“Nếu hần hồi hộp thì phải thể hiện ra ngoài, giả bộ bình tĩnh như thế làm gì? Hại tôi nghĩ hần dám khinh thường Bảo Bối của tôi!”

“Ông chủ, không phải tôi đã nói ngài quá mức kích động hay sao, ít nhất tiểu thư cũng đã thực hiện bước đầu tiên rồi.” Quản gia Bonaparte chỉ tay về phía An Bảo Bối, “Ngài xem đi, tiểu thư cũng đã hết hồi hộp, hiện tại cô ấy còn đang cười kia kia, chứng tỏ cô ấy đã biết phải đáp lại người đàn ông xa lạ đang ở cùng mình như thế nào rồi.”

Trác Nhất Phong nhìn theo ngón tay ông, quả nhiên đúng như lời của quản gia Bonaparte .

An Bảo Bối cười ha ha, ngại ngùng đưa ngón tay lên môi, tuy cô cười với anh ta, nhưng vẫn chưa biết rốt cuộc phải đáp lại anh ta như thế nào, cô cũng chỉ vừa mới hiểu được anh ta đang nói cái gì thôi mà, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn là nở nụ cười ngốc nghếch, “Anh tới để xem mắt sao? Thực sự tôi cũng vậy... chúng ta thật có duyên.”

Người đàn ông đối diện nhìn cô một cái, sau đó yên lặng uống cà phê, An Bảo Bối trừng mắt nhìn anh ta, nụ cười trên mặt cũng lập tức đông cứng, thực sự hai người nói chuyện với nhau không dễ dàng, mới chỉ nói có một câu, không khí lại ngột ngạt như cũ rồi, ai có thể nói cho cô biết, đã xảy ra chuyện gì không, vừa nãy cô nói cái gì sai sao? An Bảo Bối học theo anh ta im lặng ngồi uống cà phê, cô khó khăn chọn chủ đề nói chuyện, cuối cùng bầu không khí ngột ngạt xấu hổ này cũng kết thúc.

“Chuyện gì đang xảy ra? Không phải ông nói con bé đã bắt đầu kế hoạch sao? Nếu như thế thì bầu không khí trầm lắng, đáng vẻ yên lặng của hai người họ là gì? Chuyện gì đang xảy ra thế?” Trác Nhất Phong không kìm chế được, như nói điện lay bả vai quản gia Bonaparte.

“Ông chủ... Ông chủ...” Ông cảm thấy cực kỳ chóng mặt.

Những vị khách ngồi xung quanh đã sớm cảm thấy hai người khách ngồi nơi đó bất thường, bây giờ họ lại phát ra âm thanh như vậy, rất nhiều ánh mắt kỳ quái phóng tới chỗ đó, thấy thế Trác Nhất Phong dừng lại lập tức, xấu hổ ho khan vài tiếng, mặt đỏ bừng ngồi ngay ngắn lại chỗ mình.

An Bảo Bối có chút đau đầu, người thương yêu cô nhất, cũng là người đau vì cô là Trác Nhất Phong, còn người đứng thứ hai là người cô yêu, anh ta để lại tiền ở bàn rồi đứng dậy để tạm biệt, sau lưng cô truyền đến một giọng nói, “Ông già kia là ai? Từ bao giờ nhà hàng Hoàng Đình lại trở thành cái chợ ồn ào như vậy?”

“Uống cà phê của cô đi, làm phiền đến tôi rồi đây!”

An Bảo Bối khó hiểu, tại sao giọng nói sau lưng cô lại quen thuộc đến thế?

“Ngài muốn chúng tôi nói ra anh ta có quan hệ gì với vị tiểu thư mà anh ta đã quên chứ gì?”

“Xin lỗi, sau khi chia tay với anh ta tôi liền ra nước ngoài, nên anh ta có bạn gái nào nữa thì tôi không biết.”

“Tôi cũng thế, vị tiểu thư này cũng là lần đầu tiên tôi gặp, thậm chí tên tôi cũng không biết.”

“À!” Cô gái ăn mặc đúng một bây giờ mở miệng hỏi phụ nhân kia, “Đúng rồi, cô quen anh ta khi nào?”

“Mùa thu chín năm trước.”

“Tôi thì là mùa đông chín năm trước, xem ra tôi quen anh ta muộn hơn cô.”

“Haha.” Phụ nhân kia cười, tôi nghĩ khi anh ta quen tôi thì cũng đang quen người khác, lại nói, người điều tra của Vinh đại thiếu gia rất giống với FBI.

Niép Minh mỉm cười nhìn hai cô gái ngồi đối diện mình, cá nhân hai người bọn họ vẫn còn oán giận đối với Vinh Ninh, nên lời họ vừa nói, tuyệt đối không phải khích lệ hẳn.

Mãi đến khi hai cô gái kia nói chuyện cũ xong, Vinh Ninh mới mở miệng nói, “Hôm nay mời các cô đến đây không phải là để nghe các cô nói cảm nhận bản thân về họ tên và tin tức của tôi, việc của cô gái kia, ít nhất tôi tra cũng sẽ có chút manh mối, tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra, tôi và các cô quen nhau, có người nào đe dọa các cô không?”

“Đe dọa?” Hai cô gái kia đồng loạt nhìn nhau.

“Đúng vậy, ví dụ như có ai đó hẹn các cô ra, bắt các cô nói sai tên của tôi, vì để các cô lừa tôi, cho các cô tiền của, hoặc dùng chút thủ đoạn nhỏ.”

“Việc này...” Cô gái ăn mặc thời thượng móc một điều thuốc ra, nhìn Vinh Ninh một cái, Vinh Ninh tỏ vẻ không ngại, cô ta ngậm nó trong miệng, đem nó đốt lên, hít một hơi thật sâu rồi nói, “Có rất nhiều, không nhớ hết.”

“Tôi cũng thế.”

Vinh Ninh hơi hạ mi mắt xuống.

“Vinh đại thiếu gia, nếu con người phải đối mặt với việc này nhiều lần thì dần dần sẽ không có cảm giác, nếu như anh biết lúc đó chúng tôi bị người khác đe dọa, anh cũng không quan tâm nhiều lắm, anh xem, phụ nữ vì đàn ông mà ghen tuông, thật sự rất thú vị.” Cô gái đó dụ điều thuốc, giọng nói mang theo ý chế giễu....

“Xem ra các cô không nói cho tôi tin tức chính xác được rồi.” Vinh Ninh chậm rãi mở mắt, khoé miệng hơi cong lên, đôi mắt cũng cong cong, nhìn như trăng lưỡi liềm.

“...” Cô gái vừa nãy vẫn còn đang cười nhạo hần, nhìn thấy bộ dáng tươi cười đó, lập tức rừ mi mắt xuống, cắn cắn môi, “Tôi là nghệ sĩ, năm đó khi quen anh, bởi vì kiều ngạo nên đặc tội với không ít người, đương nhiên có rất nhiều người lên đấm tôi sau lưng, tên của họ thực sự tôi không nhớ, nhưng vẫn còn nhớ được vài người lòng dạ độc ác.” Cô gái móc từ trong túi sách ra bút với giấy, viết tên mấy người đó ra, sau đó đưa cho Vinh Ninh, “Tôi cô nhớ cũng chỉ có từng này người thôi.”

Vinh Ninh nhìn hần hơi lần nữa, nhìn tờ giấy có ghi tên những người đó, nghĩ ngợi một chút, mở miệng phá bỏ bầu không khí im lặng này, “Thực sự hôm nay tôi phải cảm ơn hai người rất nhiều, đối với việc tôi đã quên mất chuyện của hai người thì tôi xin lỗi, những gì tôi làm đã tổn thương hai người rồi.” Lần thứ hai lời khách sáo được thốt ra từ miệng của Vinh Ninh, thực sự là rất không bình thường.

“Không sao, tôi hy vọng anh có thể tìm lại trí nhớ của mình.” Cả hai bên đều cúi chào nhau, bầu không khí vẫn bất thường như cũ, Niép Minh tề nhạp ngáp một cái, “Thật sự anh thấy được bầu không khí khi kết thân hữu nghị đây.”

“Có thể chúng ta đã nói tất cả, nếu như anh còn muốn nói cái gì, chúng ta có thể liên hệ sau.”

“Nếu tôi nhớ được gì thì sẽ nói cho anh ngay.”

“Cảm ơn.” Vinh Ninh chỉnh lại cổ áo của mình, lấy tay chỉ vào bên phải, “Tôi tiễn các cô.”

“Không cần đâu.” Cô gái ăn mặc sang trọng vuốt vuốt một bên hoa tai của mình, “Không phải anh còn muốn tìm người để điều tra sao? Để hai người chúng tôi tự tự đi là được rồi.”

“Được rồi, các cô đi cẩn thận.”

Vinh Ninh nhìn các cô, cô gái đó vừa bước bước đi được một bước, như chợt nhận ra cái gì đó, quay đầu lại nói với Vinh Ninh, “Sau chín năm, anh đã trưởng thành lên rất nhiều, không giống như trước kia sống không có mục đích.”

Vinh Ninh mỉm cười, bày ra bộ dáng không hiểu gì cả, “Tôi thật sự không hiểu cô đang nói gì.”

“Dù sao tôi cũng là diễn viên, đối phương có diễn trò hay không, tôi có thể nhìn ra được, anh đã diễn, tôi phải công nhận anh diễn rất đạt, đau thương đều giấu sau nụ cười, dù tình cảm có sâu đậm thế nào thì anh vĩnh viễn cũng không thể hiện ra bên ngoài.”

Vinh Ninh không cười nữa, nhìn bóng dáng khuất dần của cô gái kia mà cong cong khoé môi, “Hy vọng anh có thể như thế này mãi mãi, có thể ở bên người mình yêu là hạnh phúc nhất.”

Mặt Vinh Ninh càng ngày càng khó coi, cô kịp thời im miệng lại, “Xin lỗi, tôi nói nhiều quá rồi.”

“Không sao.” Lời nói của cô gái kia, hẳn thật sự không thể phản bác được.

Sau khi hai cô gái kia đi, Vinh Ninh lại ngồi xuống ghế, nhìn danh sách tên mà cô gái kia đã ghi cho mình.

“Chưa gì mà đã bị nhìn thấu rồi, cô gái kia tuyệt đối không đơn giản, nếu như cô ta là người quan trọng mà em đang tìm kiếm, mà thực sự cô ta cũng rất giống, anh không ngại gọi một tiếng em dâu đâu.” Niếp Minh trêu đùa Vinh Ninh vài câu, nhưng hẳn lại không cảm thấy có chút gì buồn cười, “Phụ nữ tốt trên thế giới này đều rất nhiều chuyện, em thấy bác gái rất tốt, sao anh lại lấy Cảnh Dạ mà không lấy bác gái?”

“Vinh Ninh, em muốn ăn đòn đúng không? Em có tin anh sẽ đánh cho em vài cái không hả?” Niếp Minh giờ giờ quả đấm, “Coi như mẹ và vợ có cùng giới tính, nhưng ý nghĩa đối với anh lại hoàn toàn khác!”

“Em cũng giống anh, nếu không phải cùng một cô gái, nếu như em tìm khắp thế giới này mà không thấy cô ấy, dù người khác nghĩ cô ấy gần như không tồn tại, nếu là cô gái khác thì một cái liếc mắt em cũng sẽ không cho.” Niếp Minh nhìn bộ dáng thật lòng của Vinh Ninh mà muốn cười, đó mới chính là người đàn ông trưởng thành, không có chút câu nệ, “Quả nhiên, Vinh Ninh của chúng ta đã trưởng thành rồi.”

“Nói ra những lời này thật khiến người ta buồn nôn mà, mẹ, người ra lệnh cho con phải nhanh chóng trưởng thành chính là người.”

Cuối cùng vẫn là Niếp Minh cốc đầu Vinh Ninh một cái, “Anh nói cho em biết, anh không phải mẹ em!” Chính lại chiếc kính trên mũi mình, Niếp Minh cảm thấy nói chuyện với Vinh Ninh nhiều như vậy thật vô ích, tay lấy di động ra, tìm tên người điều tra của mình, “Mau bắt đầu cuộc tra hỏi tiếp đi nhanh lên, hồi xong sớm một chút, biến đi sớm một chút.”

Vì thế, anh không biết được, Vinh Ninh tìm những cô bạn gái cũ kia để tra hỏi, vậy thì tại sao anh cũng phải tới? Sự thật là.... Vinh Ninh cho rằng tất cả mọi người trên thế giới đều rảnh rỗi giống hần!

“Văng vẳng văng... Con nghe theo lời của mẹ Niếp thân yêu.”

“Em tin là anh sẽ giết em không?”

Đôi mắt của Vinh Ninh híp lại, tiếp tục mỉm cười nhìn tờ giấy đó.

Sau lưng vang lên giọng nói khiến người ta không thể không chú ý, An Bảo Bối nhăn mày, giọng nói kia thực sự rất quen thuộc, cô rất muốn quay đầu lại xem rốt cuộc giọng nói đó là của ai, nhưng lại không thể được, đây chính là lần xem mắt của cô đó.”

Lần thứ nhất cô không có kinh nghiệm, không biết mình đã nói gì mà đắc tội với đối phương, cô còn mơ màng không hiểu chuyện gì thì cuộc xem mắt đã kết thúc rồi, lần thứ hai thì đối phương vừa nghe cô có đứa con được bảy tuổi, liền lấy lý do đồng nghiệp của mình bị tai nạn xe cộ trốn mất.

Nếu không phải cô nhìn qua cửa sổ thủy tinh thấy cảnh anh ta đang cười nói vui vẻ với người đồng nghiệp nam của anh ta, thật sự cô sẽ nghĩ đồng nghiệp của anh ta bị tai nạn xe cộ, hại cô lo lắng vô ích.

Thật sự là như vậy, cô đã suy đoán trước rồi, cô có đứa con lớn như vậy, lại còn là bà mẹ đơn thân, tất nhiên sẽ bị người ta kỳ thị, vậy mà vẫn còn ảo tưởng muốn kết hôn với người đàn ông tốt? Thực sự rất nực cười.

La Khan nhìn về mặt của An Bảo Bối thì cảm thấy có chút buồn bực, cười gằn, chính vì thế anh ta mới ghét phụ nữ, chứ chưa nói đến kết hôn cùng họ.

“Chúng ta bàn một chút, việc kết hôn không cần đề ý.”

La Khan lên tiếng cắt đứt về trầm tư của An Bảo Bối, anh ta khẽ ngẩng đầu, bộ dáng bất đắc dĩ pha chút cao ngạo, “Tôi đến đây thực sự không phải là để xem mặt mà là do cha mẹ đốc thúc phải lấy vợ, vì thế tôi mới phải đến đây cùng cô gặp mặt.”

Thật là, rõ ràng tên của cô gái này là gì, anh ta không biết, thực sự là quá phiền phức mà, cô ta ngoài cực kỳ tệ nhạt ra còn có bộ mặt như có người mượn mấy triệu mà không trả, rõ ràng người nên khổ chịu phải là anh ta.

An Bảo Bối từ từ ngẩng đầu nhìn đối tượng xem mặt của mình, khuôn mặt đó có chút quen thuộc.

“Cô nhìn cái gì?” Nhìn ánh mắt của cô, La Khan càng buồn bực, ánh mắt giống như con nai nhỏ chớp chớp, cô dùng ánh mắt trong suốt đó nhìn anh ta làm cái gì? Cô ta bị ngốc sao? Cô ta không nghe vừa nãy anh ta nói gì cả, anh ta gần giọng lặp lại lần nữa, “Cô nghe cho kỹ, tôi chỉ nói lại lần này nữa thôi, tôi đến xem mặt chẳng qua là vì cha mẹ sắp xếp, tôi chưa từng nghĩ sẽ kết hôn với phụ nữ, nếu cô muốn kết hôn cùng tôi thì cứ làm đi, rồi sau này cô cũng sẽ hối hận thôi, một ngày nào đó cô sẽ hỏi tại sao tôi lại đối xử với cô như vậy...”

La Khan hừ lạnh một tiếng, hai chân thay đổi vị trí, “Thật sự tôi là đồng tính luyến ái, đối với phụ nữ hoàn toàn không có hứng thú, nếu biết tôi như vậy rồi mà cô vẫn còn muốn kết hôn, tôi khuyên cô nên chuẩn bị sẵn tinh thần làm góa phụ đi.”

Chỉ cần nói như vậy, chỉ cần anh ta nói ra mình bị đồng tính luyến ái, đối phương sẽ sợ hãi mà bỏ chạy, chạy càng xa càng tốt, người nào đó quá tức giận còn có thể hất đồ uống vào mặt anh ta, đồng thời mắng to, “Nếu là đồng tính luyến ái thì đến xem mặt làm gì? Đồ thần kinh!”

Anh ta cũng đã sớm chuẩn bị tinh thần bị người phụ nữ kia hất cả phê vào mặt, vừa rồi anh ta còn mới tắm rửa thay quần áo đấy. Nhưng mà tại sao người phụ nữ kia một chút phản ứng cũng không có? Cô chỉ dùng cặp mắt to chớp chớp nhìn anh ta, làm như vậy càng khiến anh ta có cảm giác kỳ quái, cái cảm giác này cũng đã lâu rồi anh ta chưa cảm thấy... Lẽ nào cô gái này với cô gái ngốc ngếch trước kia là cùng một người?

“A!” An Bảo Bối bỗng nhiên kêu ra tiếng, làm La Khan sợ đến mức cả người đều dính trên ghế dựa, “Anh tên gì?” Chuyện này thực sự giống như là đang ở trong thang máy lại đột nhiên xảy ra sự cố khiến anh ta sợ hãi.

“Tôi nhớ ra rồi, haha, từ nãy đến giờ anh ngồi ở đây mà tôi không phát hiện, đến khi nói chuyện với anh tôi mới nhớ ra anh rốt cuộc là ai.”

“Hả?” La Khan nghi ngờ hỏi lại lần nữa, “Cô biết tôi?”

“Cô Nhi Viện Hường Dương, chúng ta quen nhau ở đó, từ nhỏ đến lớn sống cùng nhau, chẳng lẽ anh không nhớ rõ tôi?”

Cô Nhi Viện Hường Dương, năm chữ này đối với La Khan như một giấc mộng vậy, trong ký ức có khuôn mặt của một cô bé chồng lên nhau, mặc dù độ lớn khác nhau, nhưng đối với La Khan khuôn mặt với đôi mắt to ngẩn ngơ, từ xưa tới nay chưa từng thay đổi.

“A! Hoá ra là cô!” La Khan nhảy dựng lên từ trên ghế, khuôn mặt sợ hãi nhìn cô gái đối diện, anh không muốn nhớ đến cô, anh cũng đã sớm chia tay người bạn nhỏ năm đó ở Cô Nhi Viện, không ngờ sau bao năm như thế có thể gặp lại, mà lại ở trong tình huống này mà gặp lại.

Thời gian dùng trà chiều liên tiếp có người cãi nhau, thực sự là muốn có bao nhiêu tức giận thì có bấy nhiêu.

Mặt Vinh Ninh tối sầm lại, chậm rãi quay đầu, nhìn người đàn ông ở phòng bên cạnh kia, trong mắt Vinh Ninh rõ ràng có tia lửa giận, con mắt ngập tràn tơ máu, mắt từ từ tối lại nhìn La Khan, La Khan thực sự có phần cảm thấy áp lực, nuốt nước bọt cười cười xin lỗi, cuối cùng cứng ngắt ngồi xuống, nhìn thấy trên bàn có chén Hồng Trà, vội cầm lên uống cạn chén, giảm bớt chút khủng bố mà anh ta đang cảm thấy, ánh mắt người đàn ông kia thật đáng sợ, hẳn chính là ác ma đó! Chỉ cần nhìn một chút, thân thể sẽ như bị xé rách bởi sự sợ hãi, sợ đến mức không dám thở.

Cà phê đá bị La Khan một hơi uống sạch, đồng thời giải quyết cơn khát cùng sự sợ hãi của anh ta, tỉnh táo lại, nửa khắc sau, La Khan một tay chống cằm, vẫn không nhịn được nghĩ về ánh mắt của người đó.

Tuy rằng ánh mắt vừa nãy rất khủng bố, nhưng anh ta lại có khuôn mặt trắng mịn của thiếu niên nên không có chút lực sát thương nào, khuôn mặt đó khiến La Khan thật không chịu nổi mà, An Bảo Bối trong sáng không thể đoán được La Khan đang nghĩ loại suy nghĩ đen tối như vậy, còn tưởng hẳn bị bệnh nên mặt mới đỏ lên, sợ đến mức lưng lại dính sát vào ghế dựa, “Cô muốn làm gì?”

“Tôi chỉ muốn xem anh có bệnh không thôi, mặt anh rất đỏ.”

“.....” Sắc mặt La Khan dần trở nên khó coi, rên rỉ vài tiếng, “Không có gì, tôi không bị sốt, cô cách xa tôi ra, tôi không thích đụng chạm với phụ nữ.”

“A, ra là vậy.” An Bảo Bối thu tay lại, “Anh vẫn giống trước kia, rất thân quen, thứ chán ghét của mình cũng không đổi, thật tốt, anh so với nhiều năm trước đây vẫn như vậy, tôi cảm thấy trên thế giới này không có việc gì khiến anh thoải mái vậy.”

“Cô vẫn thế, vẫn ngớ ngẩn như vậy, An Bảo Bối, sao nhiều năm trôi qua như vậy rồi, cô vẫn ngu ngốc như thế chứ.” La Khan xoa xoa trán của mình, thật không nghĩ tới sẽ cùng bạn hồi nhỏ gặp nhau trong hoàn cảnh như thế này, cũng không phải đóng phim thần tượng, tại sao lại ở trong hoàn cảnh này chứ?

“Tôi thật sự không nghĩ chúng ta lại gặp nhau trong hoàn cảnh này đây, Triệu Ngọc.” Tên trước kia của La Khan từ trong miệng An Bảo Bối nói ra, cô cảm thấy không rõ ràng cho lắm, hoá ra là cô phát âm sai, “Là Triệu Vũ, không phải Triệu Ngọc...”

“A, thật xin lỗi, tôi quên tên của anh, Lưu Vũ.”

“Là Triệu Vũ!”

“Đã biết, Lý Vũ.”

Khoé miệng La Khan giật giật, “Cô đang cố ý sao?”

“Hả? Tôi không hiểu anh đang nói cái gì.” An Bảo Bối gãi đầu, cô thật sự không hiểu ý của La Khan là gì mà.

“Cô đang cố ý? Bởi vì tôi nói cô là ngớ ngẩn, vì thế nên cô mới trả thù tôi, cố ý gọi sai tên tôi? Đúng không?”

“Ha ha..... Thật sao?” An Bảo Bối mỉm cười, “Thật đúng lúc a, hai người chúng ta lại đồng thời kết thân.”

Gân xanh trên trán La Khan giật giật, đã dự tính sẽ không tranh cãi về vấn đề này với An Bảo Bối, “Quên đi, ngược lại tên trước kia tôi cũng đã bỏ, bây giờ là La Khan, đúng rồi, tôi nghe người ta nói xí nghiệp Trác thị muốn kết thân với Đại tiểu thư, không nghĩ đến người đó lại là cô, khi nào cô được họ Trác thu nhận vậy? Tôi nhớ năm cô mười tám tuổi cùng con khi mẹ An Kỳ kia rời khỏi Cô Nhi Viện ra ngoài sống một mình, sao còn có thể xuất hiện ở đây? Còn là con gái của họ Trác nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 25.1 và 25.2

Chương 25.1: Có muốn bỏ trốn một lần không?

Edit: Tiểu Hồ Ly (E.H)

Beta: Mẫu Tử Song Linh

“Quên đi, dù sao tôi cũng sớm vứt bỏ tên trước đây, tôi hiện tại tên là La Khan, đúng rồi, tôi chỉ nghe nói lần này đối tượng xem mắt là đại tiểu thư của công ty Trác thị, lại không nghĩ rằng người đó lại là cô, khi nào thì cô được Trác gia thu dưỡng? Tôi nhớ rõ năm mười tám tuổi cô cùng con tinh tinh mẹ An Kỳ kia rời cô nhi viện ra ngoài ở riêng, làm sao cô có thể xuất hiện ở đây? Còn tự xưng mình là con gái của Trác gia?”

“Ôi chào, Trần Vũ, đã lâu không gặp, tôi không nghĩ lại có thể trùng hợp vậy, hai người chúng ta vậy mà xem mắt.”

An Bảo Bối nâng ly cà phê, gương mặt tươi cười vô hại.

La Khan cảm thấy tóc của mình đều đang dựng đứng: “Được rồi được rồi, tôi đã biết, An Bảo Bối, An Kỳ không phải con tinh tinh mẹ, cô ta là cô gái mạnh mẽ, cô cũng không ngu ngốc, là An Bảo Bối cực kỳ đáng yêu.”

“Thật sự tôi cũng không phải con gái nuôi của Trác gia.” An Bảo Bối cúi đầu, cuộc nói chuyện của hai người rốt cuộc cũng đi vào quỹ đạo.

“Vậy là cái gì?”

“Kỳ thật chuyện là như vậy...”

An Bảo Bối chuẩn bị lấy những gì mình trải qua vài năm nay ra giải thích tường tận cho La Khan, ở cửa lớn của nhà hàng, bỗng nhiên có một chiếc xe Mazda dừng lại, lái xe mở cửa ra, đi ra đầu tiên chính là Ngôn Thần.

Ngôn Thần sửa sang lại cổ áo, mở miệng cung kính mời Dập Dập xuống xe: “Anh Dập Dập!”

“Ngoan.” Dập Dập mang theo nụ cười đi ra ngoài, sờ sờ đầu Ngôn Thần, bộ dạng như vị vua nhỏ nuông chiều Ngôn Thần làm cho Cục Cung ngồi trong cùng cảm thấy rất khó chịu.

“Làm gì đó, cosplay diễn kịch vua chúa sao?” Cục cung xem thường nhìn hai người mở cửa xe đi ra ngoài.

Quả nhiên vẫn là tới chỗ này, cùng hai người ngu ngốc Cảnh Thất và Ngôn Thần đến đây chơi trò bắt gian. Bé còn chưa đi vào, chỉ là đứng ở cửa, ô cửa sổ to sát đất chiếu rọi hình ảnh của hai người, làm cho Cục Cung hoảng sợ không dám ngẩng đầu.

Bé không nhìn lầm đi? Ánh mắt của bé không có vấn đề chứ? Nếu như thật sự không có vấn đề, vì sao bé có thể nhìn thấy An Bảo Bối cùng Vinh Ninh đang ngồi đưa lưng về phía nhau? Người ngồi đối diện với An Bảo Bối và Vinh Ninh là ai? Người ngồi đối diện Vinh Ninh rất giống đối tượng xem mắt, như vậy người ngồi đối diện An Bảo Bối là cái gì? Người đàn ông kia rốt cuộc là ai vậy? Thoạt nhìn cảm tình có vẻ không tồi, trông vẻ trò chuyện với nhau thật vui, bé cũng không nhớ rõ An Bảo Bối có nói cho bé ở thành phố A có bạn khác giới? Không thể nào! An Bảo Bối vậy mà nhân lúc mình không có mặt lại cùng đàn ông hẹn hò? Không, nếu nói là hẹn hò còn không bằng, phải nói là xem mắt.

An Bảo Bối vậy mà cùng đàn ông xem mắt? Mẹ không hề yêu Vinh Ninh sao? Không hề kiên trì muốn làm người mẹ đơn thân sao? Mẹ đã nghĩ thoáng, muốn tìm kiếm cho mình mùa xuân thứ hai sao? Ai có thể nói cho bé, hiện tại rốt cuộc là tình huống gì? Cha ruột cùng mẹ ruột của bé đang ngồi đưa lưng về nhau, lại cùng chơi cái gì gọi là xem mắt với người khác nhau? Hai người bọn họ vì sao có thể yên ổn ngồi ở đó? Chẳng lẽ không phát hiện sự tồn tại của đối phương sao?!

“Này? Cục cung, anh Dập Dập sao hai người các người còn đứng ở đó, không định vào sao?” Ngôn Thần quay đầu hỏi, phát hiện sắc mặt của Cục Cung rất khó coi.

“Cục cung chị làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra sao?”

Cục cung chậm chạp lắc đầu, Dập Dập hạ mắt lẳng lặng quan sát bé, bỗng dưng cười vui vẻ. Cậu thế nhưng đều đã nhìn ra tất cả đó, Vinh Ninh vậy mà lại cùng An Bảo Bối ngồi đưa lưng về nhau. Duyên phận thật kỳ quái, quả nhiên đi theo cục cung có thể nhìn thấy rất nhiều chuyện làm cho người ta có cảm giác thú vị.

“Chị không sao.” Cục cung yếu ớt nói một câu, bé không có việc gì mới là lạ.

Nhưng mà cẩn thận nghĩ lại, dựa theo chỉ số thông minh và sự sợ hãi của An Bảo Bối đối với Vinh Ninh, lúc biết Vinh Ninh cũng đang ở nhà hàng này thì đã sớm bị dọa chạy mất, như thế nào mà còn có thể ngoan ngoãn ở lại bên trong không nhúc nhích, cùng người đàn ông khác tâm sự về cuộc đời, lý tưởng? Lời giải thích duy nhất chính là, hai người không hiểu vì sao hẹn gặp với người khác ở cùng nhà hàng, đều tự ngồi quay lưng về nhau mà cũng không biết.

“Ừm...” Cục cưng cúi đầu trầm tư một lát, nếu bây giờ mà tùy tiện đi vào trong, bị Vinh Ninh biết cũng được. Trong trường hợp nếu như bị An Bảo Bối thấy, bé nhất định sẽ bị An Bảo Bối đuổi giết, không khéo mẹ sẽ lại sợ hãi đến không biết làm sao rồi chuẩn bị mang mình chạy trốn, này này này, nói đùa cái gì vậy? Hai người bọn họ cũng không phải kẻ trộm bị người khác truy nã.

“Nếu không có việc gì thì sao không bước vào?”

“Chị nghĩ nếu bây giờ mà cứ như vậy mà đi vào bên trong, không ổn lắm.” Cục Cưng nhìn Cảnh Thất cùng Niếp Tinh nói: “Mặc kệ thế nào cũng làm chút nguy trang chứ?”

“Nguy trang?” Ánh mắt Cảnh Thất lấp lánh: “Tốt!” Cậu cảm thấy nguy trang làm bộ cũng rất thú vị.

Niếp Tinh túm lấy góc áo của Cảnh Thất, cậu cảm thấy ánh mắt của Cục Cưng nhìn về phía cậu rất không thân thiện, người này sẽ không nghĩ đến chuyện phiền phức gì để cho cậu làm đi?

Cục Cưng lấy kính mắt ở trên mũi của Cảnh Thất đeo lên mặt mình, hoàn hảo là kính không độ, quả nhiên mặt kính là để giả vờ.

“Em...” Cục Cưng chỉ vào Niếp Tinh, Niếp Tinh lui về phía sau một bước, cậu rất muốn chạy trốn, nhưng là... Cậu là dân mù đường, không thể rời khỏi Cảnh Thất nửa bước.

“Ha ha...” Cục cưng ngẩng đầu lên, cười quái dị đối với Niếp Tinh, thuận tiện ngoắc ngón tay: “Lại đây.”

“Em không đi!” Nhất định là muốn cho cậu làm điều gì phiền toái, đối với cậu mà nói không có chuyện tốt, cậu không thêm đi qua.

Tay phải Cục Cưng bọc lấy tay trái nắm thành quả đấm, ngay cả xương đều kêu răng rắc, từ từ đi đến chỗ Niếp Tinh, giữ chặt cánh tay của cậu tóm về phía bên trong xe.

Niếp Tinh đã muốn khóc, vươn tay về phía Cảnh Thất cầu cứu: “Anh... cứu em...”

“Này...” Cảnh Thất nhìn cậu một cách không thể tưởng tượng nổi: “Niếp Tinh, cuối cùng em cũng muốn đi vào thế giới của người lớn sao? Cục Cưng, chị chuẩn bị vứt bỏ em sao?”

“Điểm quan trọng không phải ở việc này mà?! Anh trai ngu ngốc!” Niếp Minh điên cuồng gào thét. (mình nghĩ chỗ này phải là Niếp Tinh nhưng convert đề là Niếp minh).

Dập Dập vẫn như cũ đọc sách, nâng mắt nhìn về phía bên kia đang tranh cãi âm ỉ một chút, tay đặt ở trên vai Cảnh Thất rồi chậm rãi mở miệng nói: “Chuẩn bị máy chụp ảnh.”

“Hả? Vì sao vậy?”

“Ừm...” Dập Dập nhìn bầu trời: “Bởi vì có chuyện thú vị sắp xảy ra.” Cậu tuyệt đối sẽ không để sót bất cứ gì có thể khiến cậu cảm thấy thú vị.

Bên trong xe, Cục Cưng âm trầm nhìn Niếp Tinh. Niếp Tinh cắn môi, bây giờ cậu còn nhỏ, trời sinh lại không phải loại người mạnh mẽ, cùng Cục Cưng dùng vũ lực giải quyết vấn đề là không thể. Nhìn cậu một phen bị Cục Cưng giữ chặt kéo vào xe là có thể nhìn ra, hiện tại cô nhóc này lại dùng ánh mắt giống như đang săn mồi nhìn cậu, Cục cưng rốt cuộc muốn làm gì cậu? Ánh mắt này càng nhìn càng thấy âm hiểm: “Chị rốt cuộc muốn làm gì em?”

“Coi ra.” Cục Cưng đã bắt đầu cười bỏ thất lung.

“Coi... coi ra?!” Niếp Tinh kinh ngạc nhìn bé: “Chị rốt cuộc muốn làm cái gì?!” Cậu chợt nhớ Cảnh Thất mới vừa nói qua, đi vào thế giới người lớn? Niếp Tinh theo bản năng che trước ngực mình: “Em cho chị biết, em cùng với anh trai ngu ngốc kia khác nhau, hoàn toàn không phải hão sắc, đối với chị cũng không có hứng thú! Cho dù chị dùng sức mạnh đối với em, em cũng không để cho chị làm việc này!”

Cục Cưng hí mắt nhìn cậu, rồi bật cười đứng lên: “Em cho rằng chị sẽ đối với em, đùa bé mà lòng cũng chưa đủ dài cảm thấy hứng thú?” Cục Cưng ngừng cười: “Tự cho mình là đúng, lớn lên thì giống thằng éo lá, chị chỉ nói một lần cuối cùng, em muốn tự mình coi, hay là muốn để cho chị coi?”

Éo lá? Xung hô thế này quả thực giống với trò đùa dai của anh trai ngu ngốc Cảnh Thất làm cho cậu khó chịu.

“Chị nói ai là éo lá!”

“Nhanh coi quần áo, éo lá.”

“Chị mới éo lá! Cả nhà chị đều éo lá!”

“Coi nhanh chút! Éo lá!” Bé lười phải cùng Niếp Tinh lãng phí lời nói, bé muốn mau mau đi vào trong nhà hàng, nhìn thử Vinh Ninh cùng An Bảo Bối hai người họ rốt cuộc ở chỗ này làm cái gì, có phải thật sự cùng người khác giới xem mặt, muốn một lần nữa xây dựng gia đình mới, cái loại nhảm chán đó, không phải vừa lập xong, bé mới không có hứng thú!

Cục Cưng không kiên nhẫn chờ đợi, mặc kệ Niếp Tinh muốn hay không tự coi quần áo, dứt khoát tự mình trực tiếp bắt đầu.

“Cứu mạng với... Chị quá bất lịch sự...” Niếp Tinh chỉ có thể ở bên trong xe hô to, mấy người đứng ở ngoài xe, lấy ánh mắt nghi hoặc nhìn thừ bên trong xe, tự động tưởng tượng hết thấy chuyện xảy ra bên trong.

“Anh Dập Dập... bọn họ rốt cuộc đang làm gì đó? Vì sao Niếp Tinh lại kêu kịch liệt như vậy?”

“Ừm...” Dập Dập vuốt cằm nghĩ nghĩ: “Không biết, đại khái là thật sự muốn đi vào thế giới người lớn sao?”

“...” Không thể nào?

“Thật là, đổi quần áo mà thôi, tiếng kêu thê lương kia giống với giết heo.” Cục Cung kéo kéo áo từ trong xe đi ra, mặc quần áo của Niếp Tinh trên người. Bảy tuổi cùng năm tuổi là không giống nhau, huống chi bé gái vốn so với bé trai phát triển sớm, quần áo của Niếp Tinh mặc ở trên người vẫn có chút nhỏ và có cảm giác khá chật, áo thun cộc tay rõ ràng nhỏ đến không thể nhỏ hơn, sắp lộ ra rốn.

Không có thời gian đi cửa hàng mua quần áo gì đó, bé có thể từ trên người những đứa bé này tận dụng đồ vật của họ. Niếp Tinh rõ ràng bị sinh sai giới tính, dựa theo khuôn mặt yêu nghiệt tiềm chất di truyền của Cảnh Thất, rõ ràng phải làm con gái mới đúng, đành phải cùng cậu thay đổi quần áo, tuy rằng không thấy được dáng vẻ của bản thân, ít nhất đổi quần áo một chút, sẽ không bị ai phát hiện giới tính chứ? Quên đi, không sao cả, dù sao diện mạo bé trai hay bé gái đối với bé đều giống nhau, chỉ cần thay quần áo khác người khác cũng sẽ không nhìn được giới tính của bé.

“Niếp Tinh... Không, Cục Cung...” Nhìn cục cung đi ra khỏi cửa xe, Cảnh Thất thở ra một hơi thật dài: “Hoàn hảo, hoàn hảo, em còn tưởng rằng hai người đã muốn đi vào thế giới người lớn.”

“Cảnh Thất.” Cục Cung nhắc cặp kính trên mũi, vẻ mặt xưa nay biến đổi, hiện tại khuôn mặt của bé cực kỳ nghiêm túc: “Bây giờ tôi, hoàn toàn không có hứng thú nói giỡn cùng các cậu.”

Bé thể mà rất nghiêm túc đi tra xét tình hình quân địch, không phải đến chơi trò chơi gia đình.

Ngôn Thần đã đi tới, đưa cho Bảo Bảo mũ lưỡi trai mà mình mang trên đầu, nhẹ nhàng ho khan một tiếng nói: “Em mới không phải vì giúp chị mà đưa mũ cho chị mượn.”

Cục Cung khẽ cười một tiếng, đón lấy mũ lưỡi trai trong tay của Ngôn Thần rồi lấy tóc giấu vào trong mũ, kéo vành mũ thấp xuống: “Bớt kiêu ngạo đi, vừa rồi em rõ ràng còn đỏ mặt đó.”

“Em...” Ngôn Thần nhai đi nhai lại núm vú cao su: “Em mới không có đâu.”

“Chúng ta đi thôi.” Cục Cung đối với hai hình dáng kia vẫn như trước lo sợ không yên, âm thầm nhủ mảy. Nếu trong trường hợp Vinh Ninh cùng An Bảo Bối không làm theo kế hoạch của bé, bé liền rời nhà trốn đi!

“Nhưng mà Niếp Tinh còn ở trong xe.” Cảnh Thất nhướng mày lên, không có Niếp Tinh ở bên cạnh cậu, thật sự rất không quen: “Song bào thai là thần giao cách cảm, em có thể cảm giác rằng...” Cảnh Thất nhìn cửa xe đóng chặt: “Em có thể cảm giác được em ấy bây giờ hết sức hoảng sợ cũng hết sức bất lực.” Cậu che lồng ngực của mình: “Nói này thật trống rỗng.”

Cục Cung xoay mặt đi không muốn nhìn bộ dạng đáng thương này của Cảnh Thất, nếu cho cậu biết em trai mình biến thành như thế, nhất định sẽ rất khổ sở.

“Cảnh Thất, em nên nán lại chỗ này đi, chị nghĩ Niếp Tinh sẽ không đi ra đâu.” Dù sao cái bộ dạng kia của cậu mà còn có dũng khí ra ngoài, phòng chừng về sau cái nhìn về thế giới của cậu hoàn toàn thay đổi - ví dụ như càng trở nên giống tên ẻo lả.

“Nhưng mà...” Cảnh Thất thở dài một hơi: “Nếu lúc này không đi, cảm giác sẽ bỏ sót gì đó rất thú vị.”

“...”

“Niếp Tinh, Niếp Tinh!” Cảnh Thất gõ cửa xe: “Đi ra, anh trai sẽ ở cạnh giúp đỡ em, mặc kệ em biến thành hình dạng gì nữa, anh cũng sẽ không cười em đâu. Niếp Tinh, mở cửa, xuất hiện đi, chúng ta còn muốn bắt gian mà.”

Có lẽ là lời nói của Cảnh Thất cuối cùng cũng có tác dụng, Niếp Tinh khó khăn mở cửa, may mắn là cậu là song bào thai, phía trên có anh trai, bất kể lúc nào, chính mình biến thành dạng gì, Cảnh Thất đều vẫn ở bên cậu, vĩnh viễn không rời xa.

Bắt đầu từ lúc Niếp Tinh đi từ trong xe ra đường như không khí bị đông cứng lại.

“Ai...” Một bàn tay của Cục Cung vỗ trên mặt mình, than thở sâu sắc, bé không dám quay đầu nhìn cậu, bởi vì Niếp Tinh hiện tại thật sự là bé gái vừa bị người chà đạp xong.

Cảnh Thất ngơ ngác đứng ở chỗ đó, nhìn Niếp Tinh mặc váy lớn hơn hai cỡ không chút nào vừa với bản thân, cổ áo cùng cổ thật sự của cậu là vô cùng không tương xứng, đã thành một chiếc váy quây, lộ ra xương quai xanh khêu gợi, bởi vì thẹn thùng cùng với cảm giác xấu hổ, làm cho khuôn mặt của cậu đỏ ửng, con mắt dài nhỏ yêu mị tràn đầy hơi nước. Niếp Tinh kẹp chân lại, ánh mắt chăm chú của những người đó làm cậu rất không thoải mái, cực kỳ tức giận nhíu hai hàng lông mày, trừng mắt lớn nhìn bọn họ: “Nhìn cái gì vậy! Có gì tốt mà xem!”

Cho dù Niếp Tinh mặc đồ nam, chỉ cần là gương khuôn mặt yêu mị kia thì cho dù là tức giận, cũng không có làm người ta cảm thấy sợ chút nào. Huống

chỉ bây giờ cậu còn mặc đồ nữ? Đối với Cục Cung bọn họ vẫn nhìn thấy, bộ dạng này của Niếp Tinh, giống như đại tiểu thư kiêu ngạo, nhất là khuôn mặt đỏ ửng kia.

“À...” Cảnh Thất hét chói tai, như là thấy người ngoài hành tinh: “Niếp Tinh của anh, anh... Niếp Tinh... Em làm sao có thể...”

“Anh trai...” Niếp Tinh cắn răng đọc ra hai chữ kia, đúng không? Bộ dáng hiện tại của cậu nhất định rất kỳ quái đi? Hoàn toàn khác với giới tính của bản thân, cậu rõ ràng là bé trai an tĩnh, vẫn lấy bộ dáng thông minh lạc hậu để sống, mà bây giờ... trở thành không ra nam không ra nữ, thật làm cho người ta thấy kỳ quái đi?

“Em...Em...” Cảnh Thất dừng một chút, nuốt nước miếng nắm lấy bờ vai của cậu: “Thật đáng yêu đó!”

“Hả?” Niếp Tinh trừng mắt nhìn, không rõ ý tứ trong lời Cảnh Thất nói là gì, giây tiếp theo Cảnh Thất cảm thấy đã sớm chuẩn bị tốt, chụp ảnh Niếp Tinh nhanh lẹ: “Nào, mau tạo dáng, thử tư thế của ca sĩ mà ngày đó anh cho em xem, chính là như vậy, chỉ có như vậy mới có tác phẩm tốt, anh sẽ rửa toàn bộ ảnh chụp của em, sau đó treo lên tường!”

Cục Cung trầm mặc đứng ở bên cạnh Cảnh Thất đang nhảy tới nhảy lui, ánh sáng trong mắt cũng trở nên âm trầm, chưa từng nghĩ Cảnh Thất nhìn thấy Niếp Tinh sẽ phản ứng như thế, không, có lẽ đã sớm biết, chính là không muốn thừa nhận mà thôi, bé lại một lần nữa bị lý luận yêu thương giữa hai anh em cậu lừa gạt, thoát nhìn cậu với Ngôn Thần giống nhau, muốn muốn có trí óc cũng không thể có, mỗi ngày như tên ngu ngốc chuyên tâm vào chuyện mình thích, thậm chí ngẫu nhiên lại động kinh, đùa bỡn Niếp Tinh cùng nhau rồi hai người bọn họ sáng tạo riêng thế giới bốn chiều, trên thực tế, đây chẳng qua là họ làm bộ bên ngoài, trong lòng đã sớm bước lên những bậc của sự hỗn loạn đến mức tràn ngập mỗi lỗ chân lông. (Thật sự đoạn này mình không hiểu gì hết)

“Ha ha...” Tiếng cười của Dập Dập làm cho Cục Cung liếc xéo, bé thấy cậu cười rục rờ như bình thường, nhẹ giọng nói: “Thật là, quả nhiên theo anh nghĩ giống nhau, xem ra sớm đề Cảnh Thất chuẩn bị tốt mấy chụp ảnh là chính xác mà, thấy chính xác được thứ tốt thế này.”

Gương mặt Cục Cung căng ra, hóa ra đầu sỏ gây ra việc này chính là Dập Dập, bé cùng Niếp Tinh, Cảnh Thất đều bị cậu đùa giỡn!

Ngôn Thần cắn núm cao su, nhìn cảnh tượng trước mắt, đầu nhỏ rõ ràng xoay chuyển không kịp, một lát sau mới bỗng nhiên bừng tỉnh hiểu ra, vỗ tay một cái: “A! Hóa ra Niếp Tinh cùng Cảnh Thất không phải song bào thai cùng giới khác trứng, Niếp Tinh là nữ!”

Cục Cung nghe kết luận mà Ngôn Thần có được sau khi suy nghĩ thật lâu, thật sự rất muốn vung tay cốc đầu cậu đánh một cái, cậu bị ngốc sao?! Vì sao Ngôn Hoan thông minh như vậy, con của hắn mà ngu ngốc như thế? Trong cơ thể của cậu rốt cuộc là gen di truyền của ai?!

“Quên đi.” Cục Cung cắn môi, răng nanh đều bị tức giận mà run lên, gằn trán trán co giật không ngừng, day trán nói: “Đi thôi.”

Bé không biết bên kia có hai người đang dẫn người khác qua đường đang nhao nhao chăm chú nhìn các bé!

“Này.” Đột nhiên Cục Cung ngược mắt lên thì thấy có một chiếc áo thun màu hồng xuất hiện trước mắt mình, nhìn Dập Dập trung ra khuôn mặt mang theo nụ cười. “Làm gì?” Cậu đem quần áo của cậu đưa cho bé, rốt cuộc là có ý đồ gì?

Chương 25.2: Có muốn bỏ trốn một lần hay không?

“Ồ!” Lúc cục cung ngẩng đầu, trước mặt đột nhiên xuất hiện một chiếc áo lót màu hồng phấn, nhìn thấy gương mặt mỉm cười của Dập Dập. “Làm gì vậy?” Tên đó cởi áo của cậu ta đưa cho bé là có ý gì?

“Bụng lộ ra kia.” Trên gương mặt dịu dàng tuấn tú của Dập Dập hiện lên một nét tươi cười mang theo chút quan tâm ấm áp. Trong nháy mắt cục cung như đại ra, dường như chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười thân thiết quan tâm lại ấm áp như vậy.

Nụ cười trên mặt Dập Dập càng rạng rỡ hơn, từ từ biến thành nụ cười lạnh như băng, cục cung bỗng nhiên có cảm giác sờn hết cả gai ốc. Suýt chút nữa bé đã bị đánh về tươi cười của Dập Dập đánh lừa. Thằng nhóc này chính là loại người trời sinh đã không thể trừu chọc vào.

Dập Dập nhìn thấy dáng vẻ hoàn toàn không chấp nhận ý tốt từ mình của cục cung, hơi cúi đầu, thân thể khẽ khom xuống, cầm áo lót mà mình vừa mặc trong tay thắt vào bên hông cục cung, cởi chiếc khăn quàng cổ hình tam giác của cục cung ra đeo lại trên cổ mình. Bé nhìn thấy đôi môi trên gương mặt kia chậm rãi đóng mở mà không có âm thanh phát ra. Cho dù là không phát ra âm thanh, nhưng thông qua khẩu hình, bé cũng có thể đoán được cậu ta đang tự nói điều gì.

“Tôi đã nói rồi mà! Tôi ghét cậu, nhưng mà nếu đã là chơi, thì xin cậu đừng có làm tôi bẽ mặt, mặc như tên ăn mày như thế này để cho ai nhìn chứ?”

Cục cung vung quã mắt nhìn bóng dáng Dập Dập đi về phía cửa. Đáng giận! Suýt chút nữa đã bị cái nụ cười dối trá kia của cậu ta lừa gạt, nói bé nhiều mưu kế? Tên Dập Dập này cũng chẳng khác là bao, thậm chí thủ đoạn, ngôn ngữ còn ác liệt hơn mấy trăm lần so với bé.

Quay đầu lại, hai anh em Niếp Tinh Cảnh Thất vẫn đứng ở đó động kinh: “Hai người các cậu vẫn muốn tiếp tục giả vờ ngơ ngẩn ở đây sao, vậy thì cứ tiếp tục ngơ ngẩn mãi đi!”

Cục cung lắc đầu, tỏ vẻ gỗ mục không thể điêu khắc, mang theo mấy cái phiền toái lớn này, cũng không biết rốt cuộc là nguy trang của bé có hữu dụng hay không. Có lẽ người thật sự làm chậm trễ kế hoạch của bé, không phải là ai khác, mà chính là ba bảo bối phiền phức của tập đoàn Đế Không. Quả nhiên, mấy đứa trẻ gì đó, thật khiến cho người ta cảm thấy chán ghét!

Điều hòa trong nhà ăn mở hơi lạnh, nhưng mà cũng vừa vặn có thể bình phục lại cõi lòng sắp nổ tung của cục cưng. Hòa hoãn tâm tình, cục cưng kéo thấp vành mũ, hai mắt giấu sau cặp kính không gọng nhìn không khí nhà hàng. Chỗ ngồi của mỗi bàn ăn ở đây đều dùng lưng ghế dựa cao ngất, nếu tách hai cái ghế cao ngất ra thì phần lớn cũng chỉ có thể nhìn thấy đầu đối phương. Tại loại phòng ăn rộng rãi này, dù có bí mật lấp đặt thiết bị gì đó thì chỉ cần không phát ra âm thanh quá lớn cũng sẽ không bị ai phát hiện. Mặc dù đây là phòng ăn hoàng gia, nhưng thực tế chỉ cần đến gần tới, khách hàng đến đây cũng không phải là ít. Cho nên vì có nhiều người như vậy, chỉ cần an phận, cũng sẽ không có nhiều người chú ý đến sự tồn tại của một đứa trẻ.

Cục cưng nhìn vị trí sát đất bên kia qua cửa sổ, Vinh Ninh và An Bảo Bối đang ngồi bên trong, dựa lưng về phía nhau. An Bảo Bối không biết ba đứa bé đại ngọc của tập đoàn Đế Không, lại càng không biết tên quý súc* Dập Dập phúc hắc kia, bản thân mình hóa trang cũng coi như thành công. Dựa theo chỉ số thông minh của An Bảo Bối, cùng với phương thức xử sự của cô đối với mọi người, cũng sẽ không chú ý đến mình. Nhưng mà Vinh Ninh bên cạnh thì lại rất nguy hiểm, cho dù không nhận ra bé, cũng có thể nhận ra đám Ngón Thần. Không thể lại gần Vinh Ninh quá, nhưng nếu ở quá xa thì lại cũng không thăm dò được bất kì tin tức cùng với hành động gì của đối phương. Cho nên vị trí tốt nhất để giám thị Vinh Ninh và An Bảo Bối là chỗ ngồi cách bàn ăn của An Bảo Bối bốn mươi lăm độ về hướng tây nam!

(*) quý súc: quý trong ác quý, súc trong súc vật

Cục cưng chăm chú nhìn về chỗ đấy, trên ghế dựa cao cao có thể nhìn thấy đỉnh đầu tóc đen dài của người nào đó. Đáng giận! Vị trí tốt nhất lại bị người đoạt đi rồi! Nếu cứ tiếp tục như vậy, ngồi ở chỗ khác hoàn toàn chả có tác dụng gì!

“Cục cưng, ở chỗ này nè!” Cục cưng bị âm thanh của Ngón Thần hù đến, theo âm thanh nhìn lại, cái tên Ngón Thần ngu ngốc vậy mà lại ngồi ở vị trí tốt nhất, mang theo vẻ mặt tươi cười vẫy tay với bé. Trên trán cục cưng nổi lên gân xanh, cảm thấy không thể tin được nhìn hân. Cái người ngu ngốc kia! Đã nói rồi, đây là trò chơi bắt gian! Có ai đi bắt gian lại còn cách người trong cuộc gần như thế lại còn làm bại lộ hành tung của mình như thế không?! Cậu ta ngu sao? Chẳng lẽ trong đầu cậu ta chứa toàn bột nhão sao?!

Cục cưng nhanh chóng chạy tới túm lấy thân thể Ngón Thần, ngồi xổm xuống trốn ở dưới người lạ ngồi ngay bên cạnh Ngón Thần, che miệng cậu ta lại. Đầu khẽ nghiêng, nhìn hai đương sự Vinh Ninh và An Bảo Bối vẫn đang quay lưng vào nhau. Quả nhiên hai người đều thấy có chút kì quái. Hơi liếc mắt về chỗ Cục cưng và Ngón Thần, lại nhìn một lần nữa cho chắc chắn.

“Thật kì quái.” An Bảo Bối nhéo má. Mới vừa rồi hình như cô nghe thấy tên cục cưng? Nhưng mà cục cưng không phải đang ở Australia sao? Nhưng mà cái biệt danh cục cưng này cũng rất bình thường, chắc là bị trùng tên thôi.

“Cậu đang nhìn cái gì vậy? Không phải là lại làm điều gì ngu ngốc đấy chứ?” La Á không kiên nhẫn hỏi.

“Ồ kia!” An Bảo Bối lấy lại tinh thần, cười tủm tỉm nhìn cậu: “Trương Vũ, đã lâu không gặp, trùng hợp vậy cậu cũng tới xem mặt à?”

“Đủ rồi...” Khóe miệng La Á co quắp. “Tôi sai rồi, tiếp tục nói chuyện lúc nãy được không?”

Nhìn thấy là người quen biết thì rất tốt, nhưng mà đó là khi thấy rõ ràng đối tượng. Vốn là hân định tán gẫu vài câu với An Bảo Bối xong liền chuẩn đi. Nhưng mà cha mẹ nuôi không biết từ lúc nào đã sắp xếp gián điệp ở phía đối diện nhà hàng. La Á ngồi thẳng lưng, ánh mắt lại hướng tới cửa sổ, nhìn phía bên đường đối diện có một chiếc xe bảo mẫu màu đen. Trên cửa sổ xe có một khe hở nhỏ, trong khe hở có cài một chiếc máy quay phim rất khó bị phát hiện. Từ lúc biết An Bảo Bối là đối tượng xem mắt lần này, hân liền cảm thấy có người đang giám thị mình.

Cha mẹ nuôi vẫn luôn hết sức quan tâm tới hôn sự của hân, mặc dù biết rõ rằng hân chỉ thích đàn ông mà thôi. Lần này cũng đã là tối hậu thư rồi. Dù sao bản thân hân cũng đã phá hủy không ít buổi xem mắt mà bọn họ đã chuẩn bị tỉ mỉ. Cho dù là hân không thích người phụ nữ đối diện kia thì cũng không nên bỏ đi nhanh như vậy, hân nhất định phải nhẫn nại. Để cho người giám thị hân ngoài kia thấy được buổi xem mắt rất vui vẻ, cũng mang đến một khung cảnh để tiếp tục hi vọng.

“Vậy cũng được, nếu La Á đã thích nghe chuyện cũ của tôi như vậy, thì tôi cũng nên nói tiếp.” An Bảo Bối vẫn không rõ tình huống, vẫn chuẩn bị tiếp tục kể chuyện cũ. Cô đã cô đơn quá lâu, trong lòng đè nén cũng nhiều. Cho dù cô biết La Á đối với chuyện của cô hoàn toàn không có hứng thú cũng không sao, chỉ cần một người không có quan hệ với cô, có thể nghe cô tâm sự, như vậy là đủ rồi.

Bên kia thì ngược lại, so sánh với Vinh Ninh đang nghiêm túc điều tra chân tướng, Niếp Minh hoàn toàn tỏ ra có nhiều việc không liên quan mình không thể giải quyết. Vốn là việc này không có liên quan gì tới anh, đương nhiên là anh sẽ không để tâm tới, nên nhanh chóng cảm thấy buồn ngủ. Chợt nghe thấy có một giọng nói non nớt gọi tên cục cưng, hơn nữa giọng nói kia còn rất quen tai. Nhìn về hướng phát ra âm thanh thì lại không nhìn thấy ai ở đó, cảm giác rất kì quái.

Chẳng lẽ bởi vì thật sự rất buồn chán cho nên mới nghe nhầm? Anh nghi hoặc nhìn lại một lần nữa nhưng vẫn không thấy bất cứ một bóng dáng của người nào.

“Trợ lý Niếp...” Vinh Ninh nói đến miệng đắng lưỡi khô, Niếp Minh thì lại nhàn rỗi nhìn loạn khắp nơi, tâm trạng buồn bực khiến anh cảm thấy khó chịu: “Mong anh làm việc chăm chỉ, bằng không sẽ trừ lương của anh.”

Đối với cách gọi của Vinh Ninh, từ mẹ già xuống đến chức trợ lý, việc thay đổi giới tính cũng miễn cưỡng có thể coi là một chuyện tốt. Nhưng mà việc này vốn không liên quan đến anh, dựa vào cái gì đã cùng hân đến lại còn bị hân ghét bỏ?

“Em cho rằng em là Holmes sao? Còn trợ lý?”

“Cám ơn, dù sao anh không phải Watson.”

“Anh muốn đánh em. Đột lát nữa trở về chúng ta ra chỗ vắng người đầu đơn chút đi.” Anh muốn đánh Vinh Ninh đến nỗi cục cưng cũng không nhận ra hẳn là ai.

“Cũng không còn là học sinh trung học trung học mười mấy tuổi nữa.” Vinh Ninh dùng ánh mắt kỳ quặc nhìn anh: “Anh đã bao nhiêu tuổi rồi, thế mà còn giả bộ nai tơ?”

Niép Minh cảm thấy gân xanh của mình đang nhanh chóng đứt hết bởi vì Vinh Ninh. Người phụ nữ đối diện đột nhiên che miệng cười trộm: “Vinh đại thiếu gia vẫn giống như trước kia, sức sống vẫn tràn đầy như cũ.”

“Không có.” Sắc mặt Vinh Ninh tỏ ra nghiêm chỉnh: “Đúng rồi, chúng ta tiếp tục nói chuyện chính đi.”

“Được.”

Đầu của Niép Minh đã sắp tiếp xúc thân mật với bàn ăn. Chỉ một lần này thôi, lần sau anh phải cách Vinh Ninh càng xa càng tốt, tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt Vinh Ninh. Lộ Phi cũng được, Phương Trạch Tây hay là Ngôn Hoan cũng tốt, ai muốn đi cùng hẳn thì đi đi.

Niép Minh hoàn toàn bị Vinh Ninh hành hạ đến không có tinh thần, hoàn toàn quên mất âm thanh vừa phát ra.

Thấy Vinh Ninh và An Bảo Bối đều không có phát hiện ra điều gì bất thường, lúc này cục cưng mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm. Thật tốt quá! May mắn Ngôn Thần không bị bọn họ phát hiện. Cho dù đã thả lỏng, trái tim vẫn đập mạnh như cũ, vì sợ Ngôn Thần lại mở miệng làm hỏng chuyện tốt của bé, cục cưng vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ như cũ. Tên Ngôn Thần này rõ ràng vô cùng ngây thơ, lúc nào cũng phát ngôn không đúng lúc phá hỏng kế hoạch.

Cục cưng để sát môi vào bên tai Ngôn Thần, hạ thấp giọng nghiêm túc cảnh cáo: “Ngôn Thần, còn nhớ vì sao chúng ta đến đây không, không phải là đi chơi đâu. Cho nên lúc nói chuyện nói nhỏ thôi cho tôi, nghe không?” Cục cưng thở phào, quay đầu lại nhìn qua, lại hỏi ở bên tai Ngôn Thần: “Nghe rõ thì gật đầu đi.”

Ngôn Thần nghe lời, nhẹ gật đầu. Cục cưng mới buông tay đang che miệng cậu ta ra, tên nhóc này nghe lời là tốt rồi.

Cảm thấy đi giám thị bọn An Bảo Bối quả thật còn mệt hơn so với cảnh sát nằm vùng. Đặc biệt là vấn đề mang theo mấy đứa trẻ này. Mặc dù trong phòng ăn có mờ điều hòa, nhưng cục cưng vẫn cảm thấy như đang bị vui trong sa mạc nóng bức như cũ, khiến bé cảm thấy vô cùng khát nước.

Cục cưng nhìn qua Ngôn Thần, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ của cậu bé đỏ bừng, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng vào bé, một bộ dáng thiếu nữ hoài xuân, làm cục cưng cảm thấy rét lạnh: “Sao cậu lại đỏ mặt vậy?”

“Tôi...” Ngôn Thần quật cường nghiêng đầu sang chỗ khác: “Tôi không phải lần đầu tiên bị một cô gái tiếp xúc thân mật như vậy mà đỏ mặt đâu!”

“Không được đâu nha Ngôn Thần.” Dập Dập không biết từ lúc nào đã ngồi xổm bên cạnh cục cưng, đột nhiên lên tiếng dọa cục cưng giật mình, bé chỉ cậu ta, nếu không phải hiện tại đang trong hoàn cảnh này thì bé đã nghĩ tới việc điên cuồng hét lên với cậu ta: “Vừa nãy anh đang ở đâu?”

Dập Dập không để ý tới, chỉ dụ dằng vuốt đầu Ngôn Thần, ngón tay chỉ về phía gương mặt đầy lửa giận của cục cưng nói: “Cô gái này, Ngôn Thần không thể đụng vào đâu, tình cảm này phải bóp chết từ trong trứng nước, phát tình cũng cần nhìn rõ đối tượng, cô gái này còn khủng bố hơn cả mẹ anh, sẽ ăn em đến cả xương cốt cũng không còn.”

Ngôn Thần nháy mắt, khuôn mặt giống như không hiểu, ngơ ngác nhìn Dập Dập. Đại khái cũng đã có chút hiểu ra ý tứ của anh. Cha Ngôn Hoan đã từng nói, mẹ anh Dập Dập chính là một mụ phù thủy già ăn thịt người không nhả xương, nếu như gặp được một cô gái có sức chiến cùng đẳng cấp với Tô Nhất Dạ thì dù cô ấy có xinh đẹp như tiên nữ, thông minh vô cùng, chuyện nên làm chính là phải hoàn toàn không để ý tới cô ấy.

“Giãn Sạch...” Cục cưng gọi tên của Dập Dập: “Anh nói những lời đó là có ý gì?!”

Dập Dập chỉ chỉ ra phía cửa: “Nhìn đi, việc em cần phải làm bây giờ là giải quyết vấn đề của hai đứa trẻ kia như thế nào.”

“Đáng giận...” Cục cưng chợt nhớ tới hai đứa trẻ song sinh nhà họ Niép, không có thời gian vòng vo với Dập Dập, dứt khoát hạ thấp thân thể của mình chạy về phía cửa.

Dập Dập nhìn bóng dáng lén lút của cục cưng biết mất, trên mặt hiện lên nụ cười tà ác.

“Này, cậu bạn nhỏ ngây ngốc ở chỗ này cũng không tốt nha, chẳng lẽ đang chơi trò trốn tìm với bố mẹ sao?” Một nhân viên phục vụ cảm khay hạ thấp thân thể, mỉm cười hỏi. Dập Dập quay đầu trả lời: “Không phải đâu chị gái xinh đẹp, là muốn tìm chỗ ngồi.”

Một câu chị gái xinh đẹp làm cho người phục vụ như mở cờ trong bụng: “Miệng cậu bạn nhỏ thật ngọt, bên kia còn có chỗ trống, đi qua ngồi đi, không có tiền cũng không có vấn đề gì, chị mời các em ăn kem mát.”

“Này.”

“Ừm?” Người phục vụ vẫn cúi đầu nhìn qua Ngôn Thần thấp hơn Dập Dập nửa cái đầu, là hai anh em sao? Khó trách có chút giống, hiện tại tuổi còn nhỏ mà trông đã đẹp trai đáng yêu như vậy, lớn lên nhất định sẽ là anh chàng đẹp trai. Đứa bé kia cũng thật đáng yêu, nhìn như đã năm sáu tuổi, vậy mà ra ngoài vẫn ngậm núm vú cao su. Nhân viên phục vụ không nhịn được, hỏi thăm: “Có chuyện gì không? Em trai nhỏ.”

“Xin hãy nói với vị khách bàn này một tiếng.” Ngón Thần mặt không chút thay đổi rút ra hẳn một xấp tiền một trăm nguyên chỉ vào bàn ăn cục cung nhìn trúng, khoe miệng khê giờ lên, đầu ngẩng lên, vô cùng bá đạo nói: “Nhuòng lại vị trí này, số tiền này chính là của bọn họ.”

Nụ cười trên mặt nhân viên phục vụ cứng ngắc, cô không nghe nhầm đấy chứ? Cũng không nhìn nhầm đấy chứ? Đứa nhỏ này đứng lên còn không cao bằng bàn ăn, thế mà lại cầm nhiều tiền như vậy, còn một bộ dạng rầm thúi nói những lời kiêu ngạo như vậy?

Giọng Ngón Thần lớn lối như vậy làm cho vị khách ở bàn kia liếc mắt nhìn xem tên tiểu quỷ nói khoác không biết ngượng kia, cười khê: “Đạo này trẻ con được người lớn cưng chiều, cái gì cũng có thể nói ra, đúng là đáng về hoàng tử quý tộc mà.”

“Đúng vậy, em trai nhỏ đi về nhà tìm mẹ đi thôi, lời vừa rồi coi như chúng ta chưa nghe thấy.”

Ngón Thần giương lên quai hàm, ánh mắt trở lên lạnh lẽo, bé vốn có dòng máu quý tộc, cái gì gọi là đáng về mang dòng máu quý tộc chứ.

“Này! ...” Ngón Thần vừa mới nói một chữ, Dập Dập đã ngăn cản trước mặt của bé, chặn lời bé muốn nói, tất cả nuốt trở về.

“Anh Dập Dập...” Ngón Thần nhú đôi lông mày nhỏ đẹp đẽ, vẻ mặt khó chịu, hai người kia vậy mà lại coi khinh quyền uy dòng máu quý tộc của bé.

“Đối với những lời nói thất lễ vừa rồi của em trai cháu, thân là anh trai cháu xin lỗi, mong hai vị tha thứ cho em trai cháu nói năng lỗ mãng.” Dập Dập cúi thấp đầu xin lỗi, chậm rãi ngẩng đầu lên, cậu thờ dài, đôi mắt to che dấu một tia u ám, cả khuôn mặt cũng không có một chút ánh sáng màu sắc. Vốn thân thể Dập Dập thoát nhìn đã gầy yếu, lúc này lại càng tăng thêm một phần bệnh tật, hốc mắt thật giống như hõm sâu xuống, hô hấp cũng có chút yếu ớt. Ngón Thần đứng cạnh Dập Dập, nhìn qua gương của Dập Dập thay đổi, trong lòng không khỏi cảm thán: “Ôi chao, kỳ xảo biến đổi sắc mặt của anh Dập Dập lại lợi hại hơn so với lần trước.”

“Ôi, anh bạn nhỏ không có chuyện gì đâu, chúng ta cũng không chấp nhặt với con nít.” Người khách chứng kiến khuôn mặt Dập Dập đột nhiên thay đổi, đột nhiên có một loại cảm giác tội lỗi.

“Khụ, khụ...” Dập Dập ho khan vài tiếng, buồn bã âm trầm nói: “Xin lỗi, vị trí này đối với cháu và em trai rất quan trọng, cho nên em trai cháu mới quan tâm như vậy.”

“Quan trọng?” Có cảm giác vị trí này đối với hai đứa bé còn có bí mật khác.

“Đúng vậy.” Dập Dập nhẹ gật đầu, thương cảm đem chuyện xưa đã chuẩn bị sẵn ra nói: “Nơi này là kỷ niệm cuối cùng đẹp nhất của chúng cháu và mẹ.” Cậu vuốt mặt bàn, có ý ngừng lại một chút rồi mới nói tiếp: “Mẹ chúng cháu là một người lương thiện đáng thương, nhận đứa con hoàn toàn không có quan hệ máu mủ về nuôi, cho chúng cháu một gia đình như mơ ước, mặc dù cuộc sống ba người ngày rất gian khổ, nhưng mà lúc sinh nhật cháu và em trai cũng vẫn tổ chức. Dù chỉ là một chiếc bánh ngọt, nhưng lại tiêu hết tiền ăn sáng ba tháng, chỉ vì để chúng cháu có thể cảm nhận được sự ấm áp của gia đình, có thể giống đứa trẻ bình thường khác có một bữa sinh nhật bình thường.”

Nói đến đây, mày Dập Dập càng nhú lại. Người khác thì cho rằng đứa nhỏ này lại nhớ lại thân thể bị thâm không vui, mà Dập Dập lại xin lỗi ở trong lòng: “Mẹ à! Đừng trách con, con cũng chỉ là giúp người mà thôi. Người đã từng nói, thêm một người bạn dù sao vẫn tốt hơn là thêm một kẻ địch, cho nên người sẽ tha thứ cho con nha?”

“Khụ khụ...” Dập Dập háng giọng một cái, cậu sợ cậu sẽ cười ra mắt, cho nên dứt khoát lấy tay che mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 71: Chương 25.3

“Khụ khụ...” Dập Dập háng giọng một cái, cậu sợ cậu sẽ bật cười, cho nên dứt khoát dùng tay che lên hai mắt.

“Cuối cùng sau này, mẹ bị bệnh nặng, chỉ nằm ở trên giường đau ốm không dậy nổi. Trước lúc qua đời, vì để cho chúng em có thể tiếp tục cuộc sống, mẹ kéo theo thân thể bệnh tật, tìm mẹ nuôi và bố nuôi mới cho em và em trai, em cùng em trai của em mới có thể có cuộc sống hạnh phúc như bây giờ, công ơn mẹ đẻ không lớn bằng mẹ nuôi. Hôm nay chính là sinh nhật của mẹ, cho nên em mới cùng em trai đi đến nơi này, chính là vì có thể cho mẹ nuôi một vị trí như lúc trước, làm cho mẹ có thể yên tâm trải qua một buổi sinh nhật trước khi về thế giới cực lạc. Chỉ là một chút yêu cầu nhỏ như vậy... Vì cái gì, vì cái gì...”

Dập Dập khéo léo ngừng nói, khê ngẩng đầu lên, trong hốc mắt đều là tầng hơi nước mỏng: “Em biết rõ anh hai và chị hai đã ngồi ở chỗ này lâu rồi, không sao đâu, chúng ta không thể cho mẹ nuôi một vị trí tốt để tổ chức sinh nhật như đã hứa cũng không sao đâu, Ngón Thần.”

Dập Dập gọi cậu lại, kéo bàn tay nhỏ bé của cậu. Ngón Thần nháy mắt nhìn hẳn, hồi lâu cũng không có biểu cảm gì. A, anh Dập Dập lại bắt đầu đóng kịch, khó trách thường ngày ở tập đoàn Đế Không dạy cho diễn viên đóng phim, làm thế nào bản thân mới có thể hòa nhập cảm xúc với nhân vật được!

“Ừ.” Ngón Thần gật đầu giống như nghe lời. Dập Dập vui vẻ vuốt đầu của cậu, mặc kệ là lúc nào, Ngón Thần cũng nghe lời của mình.

“Ngón Thần chúng ta nên đi thôi, không để cho trước lúc sinh nhật mẹ nuôi lại có chuyện gì xảy ra, cùng lắm thì Niếp Tinh nhỏ hơn em mấy tháng sẽ khó chịu khóc lên mà thôi, chị nhỏ Cục Cung của em cũng sẽ oán hận anh hai chị hai đang ngồi đây cả đời mà thôi, cho dù Cảnh Thất ngày ngày thích cười cũng sẽ buồn vài ngày, không sao, thật sự không sao, chúng ta nên đi thôi.”

Dập Dập nắm bàn tay nhỏ bé của Ngón Thần. Vừa mới xoay người, Ngón Thần liền lập tức hiểu bây giờ Dập Dập đang sử dụng thủ đoạn gì, kia gọi là lật mềm buộc chặt!

“Đợi chút...” Đôi trai gái vốn cũng không có ý định nhường lại chỗ ngồi, cuối cùng vẫn là cắn răng gọi hai anh em đang chuẩn bị rời đi quay lại.

“Đạ?” Dập Dập chậm rãi quay đầu lại, trong mắt cậu có một tia sáng không nhìn rõ: “Không sao đâu, anh hai, chị hai, em tuyệt đối không để ý.” Dập Dập ngẩng đầu nhìn trần nhà: “Em ngay cả muốn một chỗ ngồi cũng không được, em vô dụng như vậy, đàn như vậy, căn bản là không đủ tư cách làm anh hai của em trai em gái mà...” Dập Dập nhìn đôi nam nữ trên trần toát mồ hôi lạnh: “Em xem em nên chết đi là tốt nhất, dù sao cũng vô dụng như vậy. Hai người yên tâm em sẽ không oán giận anh hai, chị hai, cho dù em chết cũng sẽ không theo mẹ nuôi đã qua đời vào lúc nửa đêm chạy đến đầu giường anh hai, chị hai, ngấm khuôn mặt anh chị lúc ngủ.”

Dập Dập hướng tới kia đôi nam nữ phát phát tay, bộ dạng cương quyết tạm biệt. Đôi nam nữ kia gần như sắp dùng kính ngữ đối với Dập Dập: “Chúng ta nhường chỗ ngồi, em cùng em trai em gái của em ngồi ở chỗ này đi!” Ai nghe lời nói kia của Dập Dập, chứng kiến khuôn mặt tiêu tụy giống như không sống được lâu nữa của Dập Dập, còn ngoan ngoãn ngồi ở trên vị trí kia không nhúc nhích?

Cho dù không sợ đứa bé này thật sự tìm tới cái chết, ít nhất hơn nửa đêm mỗi khi ngủ, cũng sợ Dập Dập theo mẹ nuôi xuất hiện ở đầu giường của bọn họ, ai oán hỏi bọn họ vì cái gì không nhường chỗ cho con nuôi của cô! “Này không tốt lắm, dù sao cái chỗ này là anh chị ngồi trước.” Dập Dập hết sức thông tình đạt lý nhường nhịn.

“Không cần, không cần, các em ngồi đi!”

Dập Dập nhìn đôi nam nữ kia, chạy nhanh giống như chạy nạn vậy. Dập Dập nhún vai nhìn qua bàn trà người ta bỏ lại, vênh cái mông lên ngồi xuống, Ngón Thần lại bắt đầu sùng bái đối với Dập Dập, ngồi ở bên cạnh hắn, tròn mắt to thêm vài phần trong suốt.

“Thật có khiếu giả vờ nha.” Giọng nói của Cục Cung xuất hiện ở bên tai Dập Dập, ngồi đối diện với hắn giống như là không có chuyện gì xảy ra, Dập Dập cười lạnh.

Đối phó xong với cặp song sinh lúc nào cũng tạo ra phiền toái này, trở lại địa điểm lựa chọn lúc đầu, vậy mà thấy được hành động của Dập Dập, rõ ràng so sánh giả bộ tốt hơn, người có thể diễn kịch tốt nhất là hắn, vì cái gì hắn lại thích gây khó dễ cho mình? Cục Cung nghĩ mãi mà không hiểu.

“Anh chỉ là vận dụng chỉ số thông minh.” Dập Dập dùng ngón tay cái cùng ngón trỏ làm bộ diễn tả cái gọi là dùng một phần nhỏ chỉ số thông minh, tiếp tục biến thành một khe hở không nhìn thấy. “Chẳng lẽ điều này cũng là sai?” Dập Dập kéo quai hàm, đôi mắt từ từ nhìn về phía Cục Cung. Cục Cung cắn môi, hắn lại ở trước mặt bé bày ra nhất bộ dạng đáng thương tội nghiệp. Đáng giận! Hắn cũng không phải là Lâm Đại Ngọc, Dập Dập nhìn về mặt rối rắm của Cục Cung, lập tức cười lạnh, hai mắt bỗng nhiên tròn to, cánh môi hơi nhếch lên, khuôn mặt thay đổi nhanh chóng, nhìn cô liền không nhịn được chỉ muốn nói mồm: “Vị vậy? Có phải hay không không muốn tiếp nhận tình cảm của anh?”

Dập Dập nhắm hai mắt lại, đưa tay chỉ ra bên ngoài, mí mắt lần nữa nâng lên, đầu khẽ cúi xuống: “Vậy em có thể đi, đến với người không ràng buộc em.”

“Hừ!” Đã sớm biết Dập Dập sẽ dùng một chiêu này, Cục Cung hai tay vòng trước ngực, bước bình quay đầu sang chỗ khác, dựa vào cái gì hắn muốn bé đi thì bé liền đi.

“Xin lỗi.” Cảnh Thất vươn cánh tay, “Chị xinh đẹp này...” Cảnh Thất còn chưa nói hết lời, Cục Cung vội vàng chặn miệng của cậu: “Muốn cái gì bảo chị gọi là được rồi, mấy người các em đều an phận một chút cho chị!” Cục Cung hạ thấp giọng cảnh cáo, Cảnh Thất hiểu ý gật đầu nhẹ, Cục Cung buông hai tay của hắn ra, thay đổi giọng nói: “Nhân viên phục vụ, chọn món ăn.”

“Oa, Cục Cung thật là lợi hại a...” Cảnh Thất không nhịn được vỗ tay tán thưởng: “Có thể thay đổi giọng nói nha.”

“Em câm miệng cho chị là tốt rồi.” Mấy người này hoàn toàn không có khả năng theo dõi. Bé một bên phải quan sát theo dõi tình hình của Vinh Ninh cùng An Bảo Bối, còn phải chú ý mấy đứa trẻ ngu ngốc. Cục Cung cảm giác mình vô cùng mệt mỏi, không riêng gì thân thể trong lòng lại càng mệt hơn.

Cục Cung thò đầu ra, cố ý kéo thấp mũ xuống, hơi chau mày lại. An Bảo Bối vẫn cùng người đàn ông đối diện kia nói chuyện như cũ, mang trên mặt nụ cười theo công thức rất khó coi, đến An Bảo Bối đôi mắt không phải là quen biết với đàn ông bây giờ vẫn còn ở đó liên tục nói chuyện phiếm, hơn nữa nói chuyện rất là vui vẻ, bày ở trước mặt cô một ly cà phê đã thấy đầy. Về phần bên Vinh Ninh, Vinh Ninh ngồi ở tận cùng bên trong, hoàn toàn không nhìn thấy mặt mũi của cậu đâu, càng không biết cậu đang nói những thứ gì. Vị trí này không tốt cho lắm, nhiều lắm là có thể xem được mỗi An Bảo Bối.

Đến cùng hai người bọn họ đang làm cái gì? Cục Cung vẫn như cũ nhủ mày sờ lên cằm, An Bảo Bối quả nhiên là đến xem mắt sao? Rõ ràng thời điểm ở nước Pháp, vô luận Trác Nhất Phong nói đến rách miệng muốn gả cô ra ngoài, cô cũng không chịu, vậy mà lần này trở về thành phố A cùng một người đàn ông khác trò chuyện với nhau thật vui vẻ...

Thật sự là vô cùng khả nghi, mấu chốt nhất chính là, loại chuyện lớn như xem mắt này vậy mà không nói cho bé, thậm chí còn còn chọn thời điểm bé không ở bên cạnh mình mà đi xem mắt, này mẹ như vậy rốt cuộc là có ý gì? Chẳng lẽ...

Một loại ý tưởng ở trong lòng Cục Cung tự nhiên sinh ra, nhưng mà lại không nghĩ tin tưởng, An Bảo Bối thời gian qua chú trọng □□, cho dù bé là một đứa trẻ, cũng vẫn như cũ ở trước mặt bé có sao nói vậy, tuyệt đối sẽ không ở trước mặt bé mà cắt đứt cuộc sống riêng tư của mình, cho dù là xem mắt, cô cũng luôn luôn hỏi ý kiến của mình trước.

Mặc dù mình thường xuyên nói ở trước mặt An Bảo Bối, mẹ nghĩ thế nào liền làm thế đó đi, xem mắt, cùng người đàn ông khác kết hôn gì gì đó, kia cũng là mẹ sinh ra con, con không thích hợp tham gia, nhưng mà An Bảo Bối cũng thực sự là chưa đi xem mắt bao giờ, mà bây giờ... Tình huống như thế đến cùng là chuyện gì xảy ra? Cục Cung cắn ngón tay, trong lòng có một cái buồn bực khó giải thích, người kia... Cái người gọi An Bảo Bối...

Cuối cùng chung quy là vẫn còn thừa dịp lúc không có bé cùng đàn ông khác ở nơi công cộng tình chàng ý thiếp, mẹ là muốn đợi đến sau khi bé trở về, thì gạo đã nấu thành cơm làm cho bé ngay cả cơ hội lựa chọn cha ghê cũng không cho sao?

Rõ ràng... Quan hệ gì gì đó, bé cần bản cũng liền không có bao nhiêu phản đối, cho dù tương lai An Bảo Bối muốn cùng đàn ông kết hôn, không phải là cha Vinh Ninh bé vừa xử lý xong cũng được. Nhưng mà mẹ cũng không thể cái gì cũng không nói liền trực tiếp cùng người khác xem mắt đi? Sau đó thừa dịp hiện tại bé không có ở đây, đem chung thân đại sự của mình đều định sẵn!

Phần nộ tràn đầy trên mặt Cục Cung, cái mông bé ở trên ghế giật giật, thực sự vô cùng muốn xông tới, liền giống đến như lần trước quấy nhiễu Vinh Ninh, dự định phá hủy buổi xem mắt của An Bảo Bối và người đàn ông kia!

Cánh tay để ở trên bàn dùng sức vỗ một cái, đầu càng nóng cả người thật muốn đứng lên từ trên ghế, bé muốn đi qua, đi qua quấy nhiễu An Bảo Bối cùng người cần bản không có quan hệ với bé!

Còn chưa đi, cổ tay bị người khác cầm, cứng rắn ngăn cản đường đi của bé, Cục Cung kinh ngạc nhìn cánh tay của mình bị người khác nắm, đúng là Dập Dập luôn bất hòa với bé.

”Anh muốn làm gì?”

”Ngồi xuống.” Dập Dập giọng buồn bực ra lệnh, làm cho Cục Cung quả thực khó chịu, thiếu chút nữa thét lên: “Rốt cuộc là anh...”

”Nghe!” Không đợi Cục Cung nói hết câu, Dập Dập bắt được cổ áo của bé, kéo tới gần mặt mình, tay kia đồng thời cầm lấy cánh tay bé không buông, Cục Cung bị động tác của Dập Dập làm cho có chút sợ hãi, từ trước đến nay Dập Dập chỉ dùng tài nói chuyện cùng động não, tuyệt đối lười phải động thủ, thế nhưng lần đầu tiên hành động mạnh mẽ như vậy, lựa chọn dùng vũ lực làm cho bé khuất phục?

Chỉ kinh ngạc trong nháy mắt rồi ngừng lại, Cục Cung lại khôi phục vẻ mặt ban đầu, hốc mắt hờn sâu, bực bội ngẩng đầu: “Anh bắt em ngồi xuống thì em phải nghe theo lời của anh sao? Dựa vào cái gì? !”

ps: Ngày hôm qua họp đội tình nguyện, hôm nay bổ sung, tận lực sửa đổi.

”Thu lại tính tình tiểu thư của em đi!” Dập Dập nhìn xem Cục Cung tay kia nắm bắt lấy cổ áo của bé, tay bé thì giữ lấy cổ tay cậu, nhóc con tuy nhỏ sức lại rất khỏe, bắt cổ tay của cậu rất đau, đoán chừng đã trở nên ứng đỏ một mảng, cậu lại nắm chặt cổ áo của bé, càng thêm kéo gần khoảng cách của hai người lại: “Đối với anh mà nói thì vô dụng thôi.” Dập Dập nghiêng đầu sang chỗ khác, làm cho bé nhìn qua. “Thấy rõ ràng, bên kia ngoại trừ có An Bảo Bối bên ngoài còn có ai ở đó.” Vốn đang tức giận Cục Cung kinh ngạc nhìn cậu, vì cái gì hẳn biết sự tồn tại của An Bảo Bối? Bé cũng không nhớ rõ chính mình có ở trước mặt của cậu đã cho cậu xem hình của An Bảo Bối.

”Đến cùng vì sao anh biết em là con của ai, kia cũng không quan trọng.” Dập Dập bỗng nhiên giải thích một câu cho mỗi nghi ngờ trong lòng Cục Cung: “Mấu chốt là đến cùng em nghĩ muốn thế nào. Em đi quấy nhiễu đến An Bảo Bối cùng người đàn ông kia nói chuyện có ích lợi gì cho em? Đừng quên, Niếp Minh cùng Vinh Ninh đều ở đó. Em không phải đã nói An Bảo Bối có nói qua cho em, tuyệt đối không thể làm cho Vinh Ninh biết rõ sự tồn tại của em sao? Em đã vi phạm giao ước lúc trước với An Bảo Bối, nói dối, một thân một mình chạy đến trước mặt Vinh Ninh, hiện tại em lại muốn ngay trước mặt Vinh Ninh vạch trần chuyện của An Bảo Bối sao?”

Cục cung ngừng lại tâm trạng nổi giận, hoàn toàn không có cách nào phản bác lời nói của Dập Dập, cậu phân tích đều rõ ràng, không nghĩ tới vẫn cho rằng chính mình rất tinh táo, thế nhưng thiếu chút nữa sẽ phải không nhận được bộc phát tính tình.

Đúng là, nghĩ lại, bé ở trước mặt Vinh Ninh vạch trần người phụ nữ ngồi sau lưng hẳn kia chính là An Bảo Bối, này cùng hẳn có quan hệ gì?

Mẹ của bé, một người phụ nữ cam nguyện không lập gia đình đã làm mẹ, một mình nuôi bé khôn lớn, hiện tại lại giấu bé cùng đàn ông khác xem mắt, để một người đàn ông hoàn toàn không rõ tên cùng thân phận làm cha ghê cô, mẹ của bé hiện tại cũng đã chuẩn bị vứt bỏ bé, ai còn quản trò chơi đến cùng còn đang tiếp tục hay không.

”Buông tay.” Khuôn mặt Cục Cung trầm xuống, Dập Dập hí hửng nhìn bé, cậu cũng không chắc Cục Cung đã bỏ đi ý nghĩ muốn quấy nhiễu An Bảo Bối cùng người đàn ông xem mắt, vẫn như cũ cầm lấy cổ áo của bé không tha. “Không buông, nếu em hoàn toàn không có tinh táo lại, anh sẽ không buông tay.”

”Ha ha...” Cục Cung cười rộ lên, mắt to cong cong nhìn cậu: “Em cũng không biết anh Giản Sách khi nào thì thành người chính nghĩa. Em đi ngăn cản mẹ em cùng đàn ông khác xem mắt, cùng anh có quan hệ gì? Trò chơi giữa Vinh Ninh và An Bảo Bối quyền chủ động là của em, mà không phải anh, anh là người ngoài!”

”Cũng là bởi vì anh là người ngoài nên anh mới có quyền ngăn cản, nếu là anh với em có cái thân tình gì ràng buộc ở giữa, anh mới là lười phải quản.”

”Anh...” Cục cưng không rõ, cái tên Dập Dập này khi nào thì thích quan tâm chuyện của người khác như vậy? “Vì sao?”

Dập Dập nhếch miệng, xoa lên trên mặt mới vừa rồi còn cứng ngắc tràn trề tức giận, có chút giễu cợt: “Đương nhiên là bởi vì chơi thật thú vị, nếu như em nhúng tay, anh liền không được nhìn một màn hài kịch.”

Đột nhiên khuôn mặt Cục Cưng trở nên âm trầm không ánh sáng, Dập Dập này, trong đầu hẳn đến cùng đang suy nghĩ gì? Rõ ràng chính là loại thích cười trên sự đau khổ của người khác.

Cục Cưng buông tay bé ra, Dập Dập vẫn cầm lấy cổ áo của bé không động như cũ, tay kia đến là sờ lên cằm của hắn, mang theo bộ dạng thân nhiên tươi cười nói: “Xem ra An Bảo Bối cùng người đàn ông kia trò chuyện với nhau thật vui, cũng không biết chừng hôn nhân giữa bọn họ cũng cứ quyết định như vậy, đợi đến lúc Vinh Ninh tìm được An Bảo Bối rồi, lại nghe đến tin cô ấy đang chuẩn bị kết hôn, em đoán chú ấy sẽ có phản ứng gì?”

“...” Cục cưng không định đáp lời của Dập Dập, nàng rất hiểu rõ ràng đến lúc đó Vinh Ninh sẽ giống như là một con bọ nhảy bị điên, nhảy loạn khắp nơi, có lẽ sẽ giận sôi lên cũng không biết chừng.

”Đến lúc đó nhất định sẽ chứng kiến chuyện thú vị gì đó đi? Ví dụ như Vinh Ninh quỳ rạp xuống bên người An Bảo Bối, cầu xin cô ấy không rời bỏ mình cùng người khác khác kết hôn, có lẽ sẽ vào ngày An Bảo Bối cử hành hôn lễ cầm lấy tên lửa đến lễ đường của hôn lễ cho nổ tung cũng không chừng, có lẽ cũng sẽ vì năm đó làm chuyện sai, mà làm cho nội dung sự việc như bây giờ, hoàn toàn không như suy nghĩ của mình, nhất thời luẩn quẩn trong lòng, đi nhảy lầu nha, nhảy xuống biển tự sát cũng không chừng. Ở giữa hai người Vinh Ninh và An Bảo Bối tồn tại vô số khả năng không nhất định. Em không biết là đến lúc đó chơi rất vui vẻ sao?”

Cục Cưng theo bản năng lùi về sau một bước, nhìn khuôn mặt tươi cười của Dập Dập, cũng không có cảm giác được có chút nào ôn nhuận như ngọc, ngược lại tản ra hương vị của hỗn thế ma vương.

Đều nói cô có con mắt cực cao, miễn bàn trong tâm, mà ngay cả toàn bộ trong người đều là đen, nhưng lúc bé đứng ở trước mặt Dập Dập, bé mới phát hiện được bé nhỏ bé và thuần khiết đến cỡ nào.

Cái tên Dập Dập này, toàn thân đều tràn đầy hơi thở hắc ám, lớn đến mức ngay cả không khí xung quanh đều bị bao phủ, không nói hắn là nhân vật đại diện cho phúc hắc, bé còn cảm thấy được cậu còn có sở thích biến thái là xem người khác đau khổ.

Sắc mặt Cục Cưng khó coi giống như là nuốt phải phân, Dập Dập vẫn giữ chặt cổ áo của bé như cũ, làm cho mặt của bé cách mặt của cậu càng thêm gần vài phân.

Kề sát giống như là lập tức hai khuôn mặt có thể đụng vào nhau, cái loại khoảng cách gần gũi này làm cho người giận sôi, Cục Cưng có cảm giác tóc gáy của mình đều dựng lên thẳng tắp.

”Nếu là cho hắn biết, An Bảo Bối cùng người khác xem mắt, bây giờ đang ngồi ở phía sau hắn, đến lúc đó nỗi thống khổ của hắn cũng liền càng thêm sâu nặng đi?”

Cục cưng nuốt nước miếng, Dập Dập buông cổ áo của bé xuống, còn cố ý sửa sang lại: “Cho nên vì tương lai có thể chứng kiến vô số điều không có khả năng, tốt nhất em ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này không nhúc nhích cho anh, coi như là lấy đại cục làm trọng cũng tốt, nghe uy hiếp của anh cũng được, thành thật ngây ngốc đừng động cho anh!”

Hắn ra lệnh cho bé, nhưng Cục Cưng cũng không cách nào bởi vì Dập Dập kia đối với bé như vậy mà rõ ràng nói lời phản bác, chỉ có thể nhủ lại lòng này, một lần nữa ngồi trở lại vị trí của mình, xúc động vừa rồi cũng sớm đồng thời liền biến mất không thấy.

”Nghe hiểu là tốt rồi.” Dập Dập không có ý định ngồi xuống, vẫn như cũ đứng ở nơi đó thẳng tắp sống lưng ở trên cao nhìn xuống bé: “Không phải là anh uy hiếp em, mà là muốn cho em hiểu được năng lực con người của anh, tựa như là người khác xem tuổi cùng về bề ngoài của em sẽ không thể tin được em là một thiên tài phần mềm máy tính. Con người không thể nhìn bề ngoài là một chân lý đúng đắn.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: 25.4: Có Muốn Bỏ Trốn Một Lần Hay Không?

Edit: bang nhi

Beta: Mẫu Tử Song Linh

Dập Dập không ngồi xuống chuẩn bị, vẫn đứng thẳng nhìn xuống bé, “Không phải anh uy hiếp em, mà là anh muốn em biết năng lực của anh, giống như

người khác nhìn tuổi tác bên ngoài của em không thể tin được em là thiên tài về phần mềm máy tính. Không thể nhìn người chính xác qua vẻ bề ngoài được.”

”Ha ha....” Dập Dập cười lạnh vài tiếng nói, “Cho anh an phận một chút, nếu không, anh cũng không biết tương lai mình sẽ làm gì, anh không chi biết rõ thân phận của những người kia.”

Dập Dập nói xong, lại ngồi trên ghế, uống vài hớp chanh tắc.

Vị trí quan sát này thật sự là trở ngại nghiêm trọng, ngoại trừ có thể nhìn thấy An Bảo Bối ở ngoài, không thấy được đám người mục tiêu, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng lấy chiếc gương nhỏ trong túi xách, để trước mặt mình, di chuyển tới góc ổn định có thể thấy Bảo Bối với đám người Vinh Ninh nói chuyện cùng một hình bóng phụ nữ.

Tuy rằng khó khăn, nhưng đây cũng là cách quan sát An Bảo Bối, vị trí tốt nhất để nhìn sắc mặt, động tác của người phụ nữ đó cùng khẩu hình khi nói chuyện.

Cục Cưng tức giận, thật sự nghĩ mãi không ra, tại sao ngoài mặt đối với mình vui vẻ nhưng chưa từng chủ động? Người kia ngày thường thích làm sói đội lột dê, quả thật là đồ vô lại nhất trên thế giới, nhưng mình lại không nghĩ ra phương pháp đối phó với cậu, hoàn toàn không biết nhược điểm của cậu, đối với chính mình đây là kinh khủng nhưng lại bất lực.

Điều chỉnh cảm xúc của mình, hiện tại bé không nên vì tên khốn Dập Dập ấy mà quên đi kế hoạch ban đầu, nhắm mắt để bình tĩnh lại trong chốc lát, Cục Cưng lại tìm hiểu nhưng không để người khác phát hiện ra, ánh mắt chăm chú vào đối phương.

An Bảo Bối nói chuyện cùng người đàn ông trước mặt, miệng vẫn không ngừng nói, tựa như là buổi gặp mặt thân thiết, cô mới là kẻ chỉ phối, rất kì quái, An Bảo Bối không phải là người thích nhiều lời, nhất là với đàn ông, khi đối mặt với đàn ông, ít nhất, ánh mắt đều lúng túng, không phải cố ý nhìn ra chỗ khác, ngay cả nhìn chăm chú vào mắt người khác cũng không dám, rốt cuộc lần này có bệnh gì, trò chuyện vui vẻ với nhau còn chưa tính, trên mặt còn hiện nét tươi cười.

Xem ra đã quen biết với người đàn ông kia, có tình cảm với người đó, chẳng lẽ..... sắp có đám cưới?

Trong tim như có gì chặn lại vậy, làm cho Cục Cưng không thoải mái, nhưng không thể nói rõ là gì, ánh mắt lại di chuyển tới chỗ Vinh Ninh, người phụ nữ giống với Vinh Ninh, hoàn toàn không xấu hổ với người lạ.

Người phụ nữ ngồi đã lâu, nhưng không muốn di chuyển, dựa theo ngày thường, Vinh Ninh đã sớm tức giận rồi bỏ đi mới đúng.....

Đôi mắt Cục Cưng nhìn hai bóng người, cô thấy người phụ nữ giống như viết cái gì đó trên giấy, vẻ mặt tươi cười đưa cho người ngồi đối diện, đó là thứ gì? Chẳng lẽ là số điện thoại của cô ta? Lần sau còn có thể có cơ hội gặp mặt đôi bên? Nhưng thoát nhìn không giống bé nghĩ.

Người phụ nữ đứng dậy khỏi ghế, Vinh Ninh cũng lập tức đứng lên, hai người hình như đang nắm tay, Niếp Minh vẫn ngồi, Vinh Ninh cũng làm tư thế mời, đưa cô ta ra khỏi nhà hàng, Cục Cưng không thể kiềm chế một lần nữa, cho dù Vinh Ninh đã đưa người phụ nữ đó đi, Niếp Minh cũng không muốn đứng lên rồi đi. Tùy ý để cho Vinh Ninh làm bậy? Hay là có ý gì khác?

”Khụ khụ....” Đúng lúc Dập Dập ho khan cắt ngang hành động tiếp theo của Cục Cưng, bé kìm nén bức bối, vì hành động của Dập Dập mà càng khó chịu, mẹ và cha của bé đều đi theo người khác, không xem mình là con ruột, hoàn toàn không có chút phản ứng.

”Em cứ yên tâm đi, Vinh Ninh sẽ trở về.” Dập Dập thản nhiên mở miệng, lúc này Cục Cưng bình tĩnh, thật ra cực kỳ xúc động bất chấp lý lẽ.

Cục Cưng nghiêng quai hàm, mắt trừng to làm người khác sợ hãi, “Làm sao anh biết?! Anh không thể tính toán như thần.”

Đáng tiếc ánh mắt của cô không làm cậu cảm thấy sợ hãi, trong mắt cậu, ánh mắt mèo hoang ven đường so với bé còn khủng bố hơn.

”Anh đọc được khẩu hình, tuy rằng không đọc được lời nói của Vinh Ninh, nhưng người phụ nữ đó, anh đọc được vô cùng rõ ràng, xem ra cô ta cũng không thân thiết với Vinh Ninh, mà có việc tìm người nào đó nên hỏi thăm, hiện tại Vinh Ninh đang đưa người phụ nữ đó ra ngoài, đoán chừng một lát nữa sẽ người phụ nữ đó tiếp theo để nói chuyện cùng.”

Dập Dập vừa dứt lời, lại xuất hiện một người phụ nữ khác ở cửa, Niếp Minh ngồi ở ghế giống như ngủ gục đứng lên vẫy vẫy tay với người kia, “Ồ trong này.” Người phụ nữ hiểu ý gật đầu đi tới, vài giây sau Vinh Ninh vừa mới đi ra đã trở về, hai người gặp mặt, nở nụ cười nói vài câu, lần nữa ngồi lại chỗ cũ.

Tất cả đều giống như lời Dập Dập, tâm trạng Cục Cưng an ổn hơn, sự tình vẫn chưa phát triển đến mức bé nghĩ, tuy rằng không biết Vinh Ninh tìm người phụ nữ này vì việc gì, muốn hỏi gì, ít nhất không giống như bé nghĩ là tốt rồi.

”Cái quái gì đây....” Cảnh Thất không hiểu tại sao đứng lên, bàn tay nhỏ bé đặt trên trán, trông vẻ nhìn ra xa, “Hóa ra không phải vụng trộm cùng người khác bội bạc mẹ, làm hại anh lo lắng.”

”Anh điên rồi sao?!” Cục Cưng hạ giọng, kéo Cảnh Thất xuống, “Em nói anh bao nhiêu lần, im miệng lại, cũng không cần phải hành động khoa trương như vậy! Nếu cha cùng chú Niếp Minh phát hiện làm sao bây giờ?”

Cảnh Thất bình môi, “Người ta cũng không cố ý.”

Nhìn xem nhìn xem, Cảnh Thất ngốc kia, lại bắt đầu tò vò đáng thương trước mặt bé, bé vừa rồi không bắt nạt cậu, nếu để người ngoài thấy, còn tưởng cô là người xấu.

Niếp Tinh đã ăn vô số bánh ngọt liếc mắt tà tà nhìn Cảnh Thất, “Vốn dĩ anh không tưởng tượng như vậy, rõ ràng là chị cùng anh cả Ngôn Thần nghĩ quá.”

Ngôn Thần bị gọi tên đỏ mặt ho khan nói, “Có lẽ là vậy, người lớn đã biết chúng ta theo dõi họ, chính vì giữ mặt mũi cho mình mà hành động bí mật, cha cùng anh Dật Dật đều nói quá, xem ra sự việc không giống vẻ bề ngoài, càng không thấy được manh mối chuyện, có lẽ sau lưng còn có âm mưu.”

Ý kiến mưu mô của Ngôn Thần khiến cho Bảo Bảo bất mãn, bếtthây, rõ ràng người này suy nghĩ quá nhiều, bị người khác vạch trần bản thân vô năng, còn tìm đường lui cho mình, đứa nhỏ này thật hết thuốc chữa, sao không bộc trực thẳng thắn phê bình, thừa nhận sai lầm của mình đi?

Niếp Tinh đưa miếng bánh ngọt vào miệng, nhưng ánh mắt vẫn thấy Cục Cưng đang nổi gân xanh cầm gương Dập Dập nhìn lại.

Vừa rồi hai người tranh chấp cãi nhau, cảm giác của cậu, thấy rất kỳ quái, đáng tiếc lúc ấy lời nói của hai người kia tuy có mang theo lửa giận nhưng nói rất nhỏ, cậu cũng không nghe rõ ràng lắm, nhưng nhìn kỹ vẫn thấy kỳ lạ, như là Cục Cưng bỗng nhiên nổi giận cùng Dật Dật bình tĩnh đáp trả, một lần nữa quay lưng trong khi trong khi Dập Dập không thể không để ý đến suy nghĩ của người ngoài, quả nhiên cùng cậu giống nhau, trong lúc đó Bảo Cục Cưng cùng Dập Dập bọn họ không liên quan, không bằng cái gì gọi là quyền lợi trong quan hệ, đúng là sâu không lường được, sâu không thể lường, người tên Dập Dập kia, quả nhiên trời sinh hẳn không có bao nhiêu ý tốt, về phần Cục Cưng, thật rõ ràng là một đứa trẻ tự phụ, trước mặt Dập Dập, chỉ có thể âm thầm tức giận.

Chẳng qua hai người kia tranh chấp không mang phiền toái gì đến cho cậu, trừ một bộ quần áo con gái hóa trang ở ngoài, vì thế cậu quyết định bình phục tâm trạng của mình, cô gắng ăn bánh ngọt, trở về trạng thái bình tĩnh thường ngày ăn bánh!

“Đừng âm ỹ!” Dập Dập thấp giọng ra lệnh, mấy đứa nhóc kia tranh cãi âm ỹ làm hại cậu không thể chuyên tâm quan sát khẩu hình khi trò chuyện của An Bảo Bối.

Một tiếng gào to này của Dập Dập thật hữu dụng, xung quanh lập tức trở nên im lặng, Cảnh Thất nhỏ giọng than thở, “Còn tưởng rằng có thể bắt gian, kết quả không phải vậy, thật nhàm chán.” Cậu lập tức không có tinh thần, toàn bộ thân thể xụi xơi trên ghế, lười cử động tiếp, “Tôi nên về nhà.” Cậu nhìn trời thản nhiên mở miệng, nếu về nhà, còn có thể ngắm chân dung mỹ nữ, so với ngồi đây còn tốt hơn nhiều.

“Cậu vẫn nên yên tĩnh ở lại nơi này đi.”

“... ..” Cảnh Thất trở nên càng ủ rũ, nghe lời Ngôn Thần nói, tới nơi này chơi trò gì tên là bắt gian thật nhàm chán!

Không đếm xỉa ánh mắt ai oán của Cảnh Thất, Ngôn Thần cắn núm vú cao su kêu lên một tiếng, “Cần nhẫn nại!”

Cục Cưng cắn móng tay, có chút khản trương, bởi vì bé nhìn khuôn mặt An Bảo Bối cười tươi như hoa, nụ cười khiến cho bé không được tự nhiên, trong lòng bất ổn, trừng mắt liếc nhìn chỗ Vĩnh Ninh một cái.

Không phải muốn tìm An Bảo Bối sao? An Bảo Bối hiện tại ở ngay sau hần, hơn nữa còn cùng một người đàn ông thân cận đến mở cờ trong bụng, không hiểu vì sao còn lãng phí thời gian trong chuyện tào lao này? Chỉ cần quay đầu lại, người hần tám năm ngày đêm mong nhớ, vì sao không quay đầu? Cô ấy đang ở chỗ này! Chẳng lẽ hẳn không muốn quay về cùng An Bảo Bối?

Mất thấy mẹ chính mình thông đồng với người đàn ông khác, người cha ngu ngốc của cô rốt cuộc đang làm gì vậy, rằng nanh Cục Cưng vô cùng ngứa.

Đại khái biết nơi đó xảy ra một chút sự cố, Dập Dập bỏ tấm gương xuống, trên mặt lạnh nhạt không có cảm xúc gì, không cần phải làm bản thân mệt mỏi. Cục Cưng thấy An Bảo Bối thân mật ở phía sau cùng người đàn ông đối diện, vẫn không thể bình tĩnh lại, kích động đến mức bấp đui cũng ngồi không yên, cực kỳ không bình tĩnh, nhưng cậu cũng không tính nói những thông tin mình biết cho bé, khiến bé nóng lòng mong mỏi, nôn nóng tính toán.

“Này!” Thăm thính tin tức không đến nơi đến chốn, thấy Dập Dập để gương xuống, có lẽ đã biết điều gì, tuy rằng hỏi cậu có vẻ xấu hổ, nhưng mà trước mắt mình không có biện pháp tốt hơn.

Đối mặt với tiếng kêu không lễ phép của Cục Cưng, Dập Dập quyết định không đếm xỉa, hai mắt phải để lên trên đầu con gái, cho nên không có thêm đếm xỉa đến bé, nếu không dạy dỗ không tốt.

“Em hỏi anh đấy!” Cục Cưng cảm thấy trong lòng càng bức bối, túm lấy áo của Dập Dập, Dập Dập lui về phía sau một chút, không cho Cục Cưng thực hiện gian kế, hai tay Cục Cưng không túm được, bé tức giận, càng thêm đau vài phần, cái tên khốn này!

“Anh không phải là biết chút gì chứ? Người phụ nữ đó có phải hứng thú với người đàn ông kia?” Càng nhìn bộ dạng An Bảo Bối nở gan nở ruột, Cục Cưng càng thấy khó chịu, Dập Dập không đứng đắn biết rồi còn hỏi, “Người phụ nữ đó? Là người phụ nữ cùng chú Vĩnh Ninh đàm luận vô cùng khoái trá sao?”

“Chết tiệt.... ..” Cục Cưng cắn răng nói ra một câu, vì sao trên thế giới này lại có người vô sỉ như Dập Dập vậy chứ? “Anh biết em đang hỏi ai.”

“Ừ.... ..” Dập Dập kéo dài nói, cười tươi gây khó chịu, “Anh không có gì để nói cho em.”

Không có gì nói, so với anh không nói cho em càng làm bé cảm thấy tức giận!

Cục Cưng cắn môi, cậu không nói cho cô, cùng lắm thì cô rướn cổ lên xem, dù sao cũng phát giác được điều gì, Dập Dập cụp mí mắt xuống, lấy giấy bút từ trong túi xách ra, viết cái gì đó soàn soạt trên tờ giấy, tính đưa cả bút cho Cục Cưng, trước mặt đột nhiên xuất hiện một tờ giấy, làm Cục Cưng có phần kinh ngạc, chẳng lẽ bé hỏi cậu điều không nói được, làm cho Dập Dập không nói nên lời, nên mới cho bé tờ giấy, cậu muốn nói gì đều viết trên giấy đưa cho bé?

Cục Cưng cầm tờ giấy nhìn, sắc mặt thêm vài phần âm trầm, còn tưởng Dập Dập sẽ cho cô tin tức hữu dụng gì, lại không nghĩ rằng lại nhảm chán như vậy, cậu nghĩ cậu là ai vậy? Có thể dựa vào vẻ mặt của cô biết được ý nghĩ nội tâm chính mình.

“Em vừa rồi khản trương như thế, có phải thật sự quan tâm đến chú Vinh Ninh? Hi vọng chú ấy không gặp thoáng qua An Bảo Bối, không có cách gì để sống cùng nhau?”

Cục Cưng nhìn trang giấy trắng hù lạnh vài tiếng, để ý? Quan tâm? Bé sẽ không, trước đây vào năm đó Vinh Ninh rõ ràng phải xin lỗi với An Bảo Bối, làm hại An Bảo Bối mang thai rồi chạy đến nước Pháp, không dám trở về, hấn làm hại An Bảo Bối, luôn luôn nhìn trời ngán người, hấn cũng làm hại An Bảo Bối, thời điểm ngẫu nhiên gặp mặt Vinh Ninh từng đưa đồ đặc của cô, là Vinh Ninh làm hại An Bảo Bối vẫn tự ti, vẫn không dám hưởng thụ tình yêu, ngoài ra còn làm hại cô trốn tránh vẫn cứ nhất định trốn tránh.

Bao nhiêu ngày đêm, bé đều ở bên người An Bảo Bối, nhìn mẹ vì quên hấn, tất cả vì tốt cho bé mà nghiêm túc làm việc, đã lớn tuổi như vậy nhưng cũng không có đối tượng giao du.

Vì Vinh Ninh, An Bảo Bối mất đi rất nhiều, có lại không được bao nhiêu, con tức này bé sao có thể nuốt xuống? Cho dù An Bảo Bối cái gì cũng không để ý nhưng cũng không có nghĩa là, chính mình có thể tha thứ hành động của Vinh Ninh năm đó.

Lần này trở về, ở bên người Vinh Ninh, vốn làm cho hấn cảm thấy tội lỗi hơn vì chuyện tám năm trước mà thôi, cô đều đã nghĩ kỹ chuẩn bị chạy trốn tiếp làm cho hấn ân hận cả đời.

Quan tâm? Để ý? Hấn có thể cùng một chỗ với An Bảo Bối hay không? Không phải đâu, cô không có nghĩa lớn như Lăng Nhiên, nghĩa bạc như Vân Thiên, An Bảo Bối không đồng ý, cô tuyệt đối sẽ không bắt hiểu với An Bảo Bối!

Cục Cưng viết trên giấy một chuỗi Anh văn, đúng lúc Dập Dập bỏ mặc.

Dập Dập nhìn rồi che miệng nở nụ cười. “Sorry! I cannot read Chinese!”

Xem không hiểu mới là lạ! Xem ra Cục Cưng đúng là biến mình trở thành một đứa con lai Trung Pháp!

“Ánh mắt của em cho anh biết, em rất vội, cũng rất muốn làm cho Vinh Ninh quay đầu lại phát hiện ra hành tung của An Bảo Bối.”

Cục Cưng nhíu mày càng thêm chặt, “Không phải đâu!”

Không phải đâu.... .. Bé không nghĩ phải gọi một người đàn ông xa lạ là cha, cũng chỉ là khó chịu vì An Bảo Bối thân mật với người đàn ông khác.

“Lừa người khác nhưng không lừa được anh, thẳng thắn với nội tâm chính mình có bao nhiêu khó khăn? Cô nhóc nhỏ lừa đảo này.”

“Anh cho là anh hơn!? Không cần ở sau lưng đoán tâm tư bên trong của em, thẳng nhóc thô đế!”

Dập Dập đối diện Cục Cưng nhìn trở về tờ giấy ha ha cười, quả nhiên là Anh ngữ, quen viết tiếng Pháp sao? Ngay cả chữ “thẳng nhóc” này cũng viết sai, son, nhật, tâm, ba chữ này cùng một chỗ tạo thành cái gì?

“Vậy được rồi.” Lần này Dập Dập không truyền giấy lại, nói rõ ràng, “Vậy em tự mình sốt ruột xem đi, vốn tâm trạng đang rất tốt, nói cho em muốn biết cái gì.”

“Anh.... ..”

Dập Dập mỉm cười như trước, không để ý đến đỉnh đầu đã bốc hỏa của Cục Cưng, làm cho cô nghĩ một đằng nói một nẻo, đây là trừng phạt đối với cô!

“Đổi chỗ ngồi.” Vị trí này nhìn không rõ lắm, nếu không thể nhìn rõ ràng rành mạch, tên Dập Dập vô lại xấu xa này lại không nói cho bé cái gì, như vậy bé liền đổi chỗ ngồi của chính mình! Có lẽ còn có thể nghe được một chút.

“Tốt, tự em xem đi.” Dập Dập vo tròn tờ giấy rồi vứt đi, cất tờ giấy trong túi quần rồi đổi chỗ cho Cục Cưng, cậu cũng không tin bé có thể nhìn được cái gì.

Cục Cưng nghiêng đầu sang chỗ khác, duỗi cái đầu nhìn xem, hoàn hảo, khoảng cách vị trí từng bàn ăn vô cùng lớn, ngăn cách giữa là bãi cây cối, hơn nữa vóc dáng của bé thấp bé, tránh được đám cây mặt sau, rất khó để cho người khác nhìn được bóng dáng bé.

Cũng đã qua lâu như vậy, tại sao An Bảo Bối vẫn còn nói? Chẳng lẽ đối với người thân cận, nhân cách thứ hai của cô ấy muốn bùng phát? So với Vinh Ninh, giống như đã thay đổi vài câu tán dóc. Cho dù khoảng cách An Bảo Bối gần một chút, nhưng vẫn như trước bé không thám thính được cái gì, loại cảm giác này khiến mình khó chịu, rõ ràng ngay cả thân mình đều quay qua chỗ khác, nghiêng về trên lối đi nhỏ, góc độ tiếp cận cũng sâu thêm một chút,

nhưng người ngồi ở bàn trước bé rút cuộc có ý gì, bé thăm dò còn chưa tính, toàn bộ thân thể của cái người đàn ông kia rõ ràng đều nghiêng lại chặn tầm mắt bé.

Cục Cưng tức giận thiếu chút nữa lấy cái mũ trên đầu tên đàn ông kia.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: 25.5: Có Muốn Bỏ Trốn Một Lần Hay Không?

Edit: chery98

Beta: Tiểu Hồ Ly (E.H)

Cục Cưng tức giận đến thiếu chút nữa lấy xuống mũ ném trên đầu người đàn ông kia.

“Đã hai tiếng rồi.” Trác Nhất Phong nhìn đồng hồ, lần này thời gian An Bảo Bối xem mắt cùng người đàn ông kia thế mà đã đạt tới trình độ này rồi. Chẳng lẽ cái tên tiểu tử của công ty La thị kia có hi vọng với An Bảo Bối?

“Ông chủ, xem ra cô chủ và La Á kia có khả năng thành đôi.”

“Thành đôi cũng tốt, sớm quên tên khốn cha ruột của Cục Cưng. Nên biết đây là La Á nha, là con nuôi của vợ chồng tổng giám đốc La thị, địa vị trong nhà cũng không cao, sợ là nếu thật sự gả Bảo Bối đến La gia sẽ bị người khác ức hiếp.”

“Ông chủ không thể nói những lời như vậy, hai vợ chồng quan trọng nhất là thông cảm cho nhau, không cần phải nói, đúng là đại tiểu thư và thiếu gia La Á từ nhỏ đã cùng lớn lên trong cô nhi viện, đoán là có rất nhiều đề tài để nói. Người xem, không phải đại tiểu thư và thiếu gia La Á nói chuyện với nhau vô cùng vui vẻ sao?”

Trác Nhất Phong nhìn thoáng qua hướng bên kia, đúng vậy An Bảo Bối nói chuyện vô cùng vui vẻ, nhưng mà ông thấy La Á làm sao giống như thiếu thiếu hăng hái thậm chí còn có bộ dạng không kiên nhẫn, thường sờ sờ má nhìn ra ngoài cửa sổ?

Ngoài cửa sổ có gì sao? Chẳng lẽ có cô gái xinh đẹp nào? Thật không biết còn có người nào so với con gái của ông còn quan trọng hơn?

“Rút cuộc hai người bọn họ đang nói chuyện gì vậy? Tại sao lại chỉ thấy Bảo Bối đang nói? Đáng giận! Sớm biết vậy đã gắn máy nghe trộm trên người Bảo Bối!” Trác Nhất Phong vì không nghe được phía bên kia nói chuyện gì mà ảo não không thôi. Quản gia Bornaparte lại cảm thấy Trác Nhất Phong làm vậy có chút hơi quá. Vốn là con gái đi xem mắt hẳn là cha mẹ không nên xuất hiện ở địa điểm xem mắt quấy rầy cơ hội tiếp cận của đôi phương. Trác Nhất Phong ở chỗ này coi như xong. Dù gì cũng là đã lâu mới tìm được đứa con, quan tâm tới chuyện hôn nhân cũng là rất bình thường, nhưng mà...

Nhưng mà lão gia nhà ông cũng xem coi mắt thật là không bình thường, mà ông cũng không quá hiểu. Đối phương có vẻ ít nói, ông nghĩ cậu ấy không biết điều chỉnh không khí, nói nhiều còn thành nói nhảm. Thật vất vả có người cùng An Bảo Bối [color=#0000FF]chân thành nói chuyện, đối phương cũng không phải người đàn ông bởi vì An Bảo Bối có một con gái lớn bảy tuổi mà bỏ đi. Ông cảm thấy con gái mình bị tủi thân, càng muốn biết thời điểm hai bên xem mắt nói chuyện gì.

Ông không hiểu tấm lòng làm cha của Trác Nhất Phong, ví dụ như lúc gặp phải hoàn cảnh như vậy, chẳng lẽ là bởi vì cả đời ông đều chưa từng kết hôn?

Quản gia Bornaparte không hiểu, Trác Nhất Phong lại muốn biết nhóm An Bảo Bối thảo luận những chuyện gì. Nhưng mà đã sớm giao hẹn tốt với An Bảo Bối, có thể đi xem mắt, nhưng mà hy vọng có thể đứng ở chỗ nào đó đủ xa để quan sát buổi xem mắt của cô, trong lúc đó tuyệt đối sẽ không quấy rầy buổi xem mắt của cô.

Trác Nhất Phong có chút hối hận, nhưng mà bọn họ rút cuộc đang thảo luận chuyện gì, thật sự là hết sức để ý. Nhìn cái cây cảnh bên cạnh chỗ bọn họ nói chuyện, tuy rằng thân hình của ông có chút lớn, nhưng mà trốn ở đó chắc sẽ không sao đâu? Sau đó ông chậm rãi tới gần, có thể nghe bọn họ nói chuyện rõ hơn.

Trác Nhất Phong thừa dịp An Bảo Bối và La Á không chú ý về hướng bên này, thân thể hơi nghiêng, khom lưng đồng thời kéo thấp mũ xuống, tiếp tục vọng tưởng cái cây đầy lá xanh này có thể che khuất thân thể của mình.

“Nhưng mà ông chủ, thân thể của ông đều lộ hết ra ngoài rồi.” Quản gia Bornaparte tốt bụng nhắc nhở, Trác Nhất Phong mắng thầm một câu, ngồi xổm hẳn xuống, định đi chuyển cả cái cây.

Cục Cưng cảm thấy vô cùng tức giận, cái người đàn ông kia chưa tính chuyện cản trở tầm mắt của bé lại còn muốn mang cả vật giúp ông che dấu đi. Cái này cũng không phải là của nhà ông!

“Chú gì ơi.” Cục Cưng quyết định muốn cùng người đàn ông này tranh luận. Là con người, hơn nữa lại còn là một người lớn thì không thể không biết xấu hổ như vậy. Nhìn cách hắn cái trang không giống như là người tốt, có người nào ngày hè nóng bức lại ăn mặc giống như hắn? Đội mũ, mặc áo khoác, ông ta không phải là Holmes chứ? Hay là một vị cảnh sát đã già? ! “Hi vọng ông không cần chuyển cái cây này đến chỗ của ông được không? Đây là đồ công cộng!”

Trác Nhất Phong nhíu mày, ông cảm thấy bên tai hình như đang có người nói chuyện với ông, hơn nữa giọng nói rất quen thuộc, giống như đã từng nghe thấy ở đâu rồi. Cẩn thận quay đầu, nhìn thấy một đứa nhóc đầu đội mũ lưỡi trai màu lam, trên sống mũi mang một cái kính không gọng, đang dùng mắt ánh ai oán nhìn mình chằm chằm.

Ánh mắt hai người giao nhau mấy giây, Cục Cưng lúc mới bắt đầu thì nhìn đầy giận dữ, lập tức trở nên hoảng sợ, con người nhanh chóng co rút lại, miệng không nhìn được há to. Không thể nào? Bé không nhìn nhầm chứ? Cái người bé cho là thật không biết xấu hổ không giống như người tốt không ngờ lại là ông ngoại của bé- Trác Nhất Phong?

Không có khả năng, không có khả năng. Bình thường ông ngoại của bé giống cha Vinh lắm, tuyệt đối sẽ không có chuyện giữa ngày hè nóng bức này mà lại hóa trang như gián điệp thế này. Nhưng mà An Bảo Bối cùng với người đàn ông xem mắt ở trong này, bé đoán là... Đoán là... Người này đúng chính xác là ông ngoại của bé.

Trác Nhất Phong cũng đồng thời nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Cục Cưng. Thật sự là đứa bé trai này rất giống với Cục Cưng của ông, quả thật là giống như từ một khuôn đúc ra vậy, mà ngay cả giọng nói cũng giống như thế, nhưng mà Cục Cưng... Bé...

Trác Nhất Phong lùi về phía sau vẫn chưa quan sát tổng quát Cục Cưng ở đối diện, Cục Cưng đã nhanh chóng xoay người, hai tay che mặt.

Thăm rồi, phen này xong đời rồi. Không nghĩ tới Trác Nhất Phong lại ở chỗ này, mới vừa rồi còn bị ông nhìn thấy được mặt mình. Chắc là ông không nhận ra mình đâu? Dù sao bé đang cái trang là một bé trai, lại còn đội mũ với đeo kính không gọng, người bình thường chắc là không phát hiện ra sự tồn tại của bé đâu?

Hành động của Cục Cưng làm cho Dập Dập vô cùng thắc mắc, mới vừa rồi còn đang nhìn lên An Bảo Bối, tại sao lại quay người lại?

Trác Nhất Phong vẫn đang ngăn người nhìn về chỗ không khí biến mất. Ai có thể nói cho ông biết tình huống hiện tại là như thế nào...

“A... “Quản gia Bornaparte kinh ngạc kêu lên, thân thể hơi dịch chuyển, ghé sát bên tai Trác Nhất Phong, hạ thấp giọng nói: “Lão gia đây không phải là tiểu thư Cục Cưng sao?” Trác Nhất Phong chỉ chỉ phía trước: “Ông nói đứa bé vừa ngồi bên cạnh chúng ta sao?”

Quản gia Bornaparte gật đầu nói: “Đúng vậy, chính là cô chủ nhỏ Cục Cưng.” Quản gia Bornaparte hoàn toàn xác nhận nói: “Đúng là bé. Cho dù có mặc quần áo con trai, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra bé chính là Cục Cưng.”

Trên thế giới không có khả năng có hai người giống nhau như vậy. Mấu chốt là nếu đối phương không phải Cục Cưng như ông đoán thì vì sao lúc nhìn thấy mặt Trác Nhất Phong, gương mặt liền biến sắc, rồi liền trực tiếp quay đầu đi? Đây không phải là điển hình của việc giấu đầu hở đuôi sao?

Nhưng mà vì sao bé lại ở chỗ này mà không ở Australia, điều này làm cho ông cảm thấy vô cùng kì lạ.

Cục Cưng chợt nhớ ra điều gì đó, bỏ tay xuống, cứ côi như mình hóa trang làm cho Trác Nhất Phong không nhận ra, nhưng mà hành động vừa rồi của mình chính là cố ý không để cho Trác Nhất Phong nhận ra sự tồn tại của mình.

Không xong rồi, thật không biết lấy tính cách của An Bảo Bối từ lúc nào, thế mà lại mất đi sự bình tĩnh thường ngày, ngay cả chiều nay cũng học được. Xem ra chuyện bị Trác Nhất Phong phát hiện mình chính là Cục Cưng chỉ là thời gian. Gặp phải chuyện này hẳn là bé nên lựa chọn chạy trốn mới đúng! Thật là, Trác Nhất Phong ngồi ngay cạnh như vậy mà bé lại chưa từng phát hiện.

Kéo thấp vành mũ, từ từ ngồi xổm xuống, trốn dưới một cái bàn ăn. Bé muốn chạy trốn tuyệt đối không thể để Trác Nhất Phong bắt được.

“Chỉ trốn dưới gầm bàn làm gì?” Ngôn Thần gãi đầu hỏi, thực sự Cục Cưng rất kì lạ.

“Suyt!” Cục Cưng để một ngón tay ở trên môi, tuy rằng Ngôn Thần không biết là có chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn ngậm miệng lại không phát ra tiếng.

Thấy quản gia Bornaparte khẳng định như vậy, lúc đó bản thân mình cũng có cái loại cảm giác thần thiết, cho nên đứa bé trai kia nhất định là Cục Cưng mới đúng. Không còn tâm tư dành thời gian vào An Bảo Bối, Trác Nhất Phong đi đến đứng bên cạnh bàn ăn. Nhưng mà chỉ nhìn thấy có bốn đứa trẻ, lại thiếu đứa trẻ vừa rồi nhìn thấy. Quản gia Bornaparte chỉ chỉ nền nhà, Trác Nhất Phong nhìn theo ngón tay của ông thì phát hiện có một đứa trẻ trốn ở dưới bàn ăn, chổng mông lên, không giống như đang tìm đồ gì đó mà trái lại giống như là muốn chạy trốn.

“Cục Cưng?” Ông khom người hỏi, rõ ràng thân hình đứa trẻ đang quỳ rạp trên nền nhà cứng đờ. Trên trán Cục Cưng toát ra mồ hôi đến mức không biết được là do thời tiết hôm nay quá nóng bức hay là do câu ‘Cục Cưng’ kia của Trác Nhất Phong.

“Ông... Ông nhận nhầm người rồi.” Hiện tại ngoại trừ việc giả vờ xa lạ ra, bé thật sự không thể nghĩ ra phương pháp nào tốt hơn.

“Nhận nhầm người?” Cục Cưng càng nói như vậy, Trác Nhất Phong càng cảm thấy đứa bé đang quỳ trên nền nhà này rất kì quái. Dập Dập cảm thấy hẳn là có một số việc đã vượt ngoài tầm kiểm soát của mình, cũng đồng thời đứng lên, quan sát một chút tình hình xung quanh.

“Cháu là Cục Cưng đúng không?” Trác Nhất Phong đã chắc chắn rồi. Về mặt Cục Cưng đầu môi cười gượng, đột nhiên nhấc chân Ngôn Thần đang

ngồi bên cạnh mình, sụt một cái bỗng nhiên chạy ra ngoài.

“Ông nhận nhầm người rồi!” Cục Cung kêu to một câu, co hai chân chạy về phía cửa.

“Nếu không phải thì vì sao cháu chạy?” Trác Nhất Phong dùng tay ra hiệu cho quản gia Bornaparte, quát lớn: “Đuổi theo!”

“Vâng! Lão gia.” Quản gia Bornaparte tiếp nhận mệnh lệnh khẽ gật đầu rồi đuổi theo bóng dáng Cục Cung. Trác Nhất Phong lấy tiền để lên bàn của An Bảo Bối: “Tính tiền.” Thế rồi cũng cùng theo sau chạy ra ngoài.

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Vì sao Cục Cung phải chạy?” Cảnh Thất kì quái hỏi, Niếp Tinh trừng mắt nhìn, tiếp tục cho bánh ngọt vào miệng, than thở: “Làm sao ta biết được?”

“Có bí mật khác.” Ngôn Thần sờ sờ cằm của mình. Hay là lúc này hỏi Dập Dập lớn tuổi nhất rốt cuộc phải làm gì mới tốt.

“Anh Dập Dập...” Ngôn Thần ngẩng đầu, hướng về phía đối diện gọi. Kết quả Dập Dập vốn vẫn ngồi ở đối diện cũng biến mất không thấy đâu: “Này? Anh Dập Dập chạy đi đâu rồi?”

Cảnh Thất cùng Niếp Tinh đồng thời lắc đầu, trằm miệng một lời nói: “Rõ ràng mới vừa nãy còn ở trong này.”

Chẳng lẽ vừa rồi Dập Dập cũng chạy theo Cục Cung?

“Người đàn ông kia hết sức có vấn đề, ta đoán hẳn là nên tìm cha ta nhờ giúp đỡ.” Ngôn Thần lại bắt đầu dựa theo ý nghĩ của mình lên tiếng, lại tiếp tục ngâm lấy nấm vụ cao su, hướng về phía Cảnh Thất ngoắc: “Chúng ta đi, hiện tại thám tử Ngôn Thần cùng cặp trợ thủ song sinh nhà họ Niếp đi tìm kiếm chân tướng của sự việc!”

Lúc này lại muốn chơi trò trinh thám sao?

Cảnh Thất vốn không có tinh thần, nghe thấy nói như thế, ánh mắt lập tức sáng loáng lên, tinh thần lại bắt đầu lên cao, sửa sang lại quần áo: “Vậy trò trinh thám này lại chơi tiếp nào.”

“Chúng ta đi.” Ngôn Thần dẫn đầu phía trước chạy đi, sau đó Cảnh Thất đuổi theo ngay phía sau còn lại Niếp Tinh đang ăn bánh ngọt có chút chậm chạp ngồi ở chỗ cũ không nhúc nhích.

Ngôn Thần và Cảnh Thất đều đi rồi, vậy cậu làm sao bây giờ? Cũng không thể mặc như vậy đuổi theo chứ?

Ô ô... Cậu là tên mù đường, Cảnh Thất không ở bên cạnh cậu, cậu về nhà như thế nào? !

Một hồi điện cuồng đi qua, Niếp Minh vuốt vuốt mắt có chút buồn ngủ nhìn cửa, vừa rồi không phải cậu xuất hiện ảo giác chứ? Vì sao hình như cậu nhìn thấy hai bóng dáng của Ngôn Thần và Cảnh Thất đi qua trước mặt mình?

Cùng La Á nói chuyện với nhau thật vui, kỳ thật chỉ là một mình An Bảo Bối tự thuật về những chuyện xảy ra vài năm trước, bị La Á cắt đứt hồi tưởng.

“Cho nên cô tới đây xem mắt chỉ là vì thỏa mãn tâm nguyện của cha cô, còn có tìm cho con của cô một người cha. Nói như vậy là cho dù có bị người là mối tình đầu của cô tìm được thì cũng có thể giành lấy quyền nuôi con từ hắn, không cho bé rời khỏi cô đúng không?”

Chuyện An Bảo Bối trải qua đúng là có thể so sánh với nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết, nhưng mà đối với anh việc quan trọng không phải là cái này.

An Bảo Bối sừng sốt, vén tóc lộn xộn ở bên tai, nói: “Là ý này, về phần tôi cũng không nghĩ có người đàn ông nào yêu tôi. Chỉ cần anh ấy có thể chấp nhận Cục Cung, có thể cho bé một gia đình là đủ rồi.”

Cho Cục Cung tình thương của người cha, cô cho Cục Cung một gia đình đầy đủ. Nếu như vậy, có lẽ Cục Cung cũng sẽ không buồn chán, đại khái tính tình cũng sẽ nghe lời giống con mèo chứ?

Không muốn bị Cục Cung chán ghét, cô cố gắng nhiều năm như vậy chính là muốn đem những thứ tốt nhất của mình cho đứa nhỏ. Nhưng mà thỏa mãn vật chất, lại quên con người, căn bản của trẻ em. Hiện tại ở thành phố A, Cục Cung cũng sẽ nhanh chóng trở lại, một ngày nào đó sẽ gặp mặt Vinh Ninh, trước lúc đó cô nhất định phải gả mình ra ngoài.

“Khụ!” La Á thờ dãi một hơi: “Hai người chúng ta nên sớm gặp mặt một chút thì tốt rồi?”

“Sao?” An Bảo Bối không hiểu lắm ý tứ của La Á. Là vì La Á vẫn không có bạn bè, lúc này mới gặp được cô người bạn chơi cùng trước đây bỗng nhiên cảm thấy vui về sao?

“Sớm gặp mặt cô, quen biết cô, tôi đây cũng sẽ không cần cùng nhiều những phụ nữ nhàm chán như vậy, kết hôn thôi! Thật là!”

La Á cười gian một tiếng, hoàn hảo, hiện tại cũng không tính là quá trẻ.

Anh thích phụ nữ như An Bảo Bối, độc lập, tự giúp mình, ngoại trừ mối tình đầu ra cũng không yêu ai nữa.

Mẫu chốt là đã có đứa con, cũng bớt cho anh lo lắng việc tạo người. Hai người còn quen biết, cũng không sợ trong tương lai không có chuyện để nói, khó nói chuyện với nhau. Nói ngắn gọn là An Bảo Bối quả nhiên là lựa chọn tốt nhất cùng anh kết hôn, không ai thích hợp với anh hơn cô.

“Cô chưa lập gia đình, tôi cũng cần một người để ngăn miệng của cha mẹ nuôi của tôi, như vậy tôi tính toán để hai người độc thân chúng ta kết hôn. Mặc dù tôi không quá thích đứa nhỏ là con gái, nhưng mà cũng không sao, tôi sẽ thử cùng bé nói chuyện, tương lai cũng sẽ giống như một người cha đối xử tốt với bé, thế nào? Cô thấy sao?”

“Anh nói là anh muốn kết hôn với tôi?”

La Á trầm mặc, anh nhớ là anh nói với An Bảo Bối vô cùng rõ ràng, nhưng mà An Bảo Bối lúc nhỏ thuộc loại người phản ứng chậm một chút, cho nên anh cũng không để ý nói thêm một lần.

“Tôi nói, chúng ta kết hôn đi, dù sao chúng ta hai bên cũng chỉ là muốn tìm đối tượng để kết hôn, giải quyết vấn đề khó giải quyết trong nhà. Tôi cũng có thể cho cô một cái hôn lễ, ví dụ như mua cho cô một cái nhẫn kim cương lớn, lại mở tiệc chiêu đãi những nhân vật nổi tiếng trong xã hội của thành phố A? Đừng nhìn tôi như vậy, lúc học đại học, tôi cũng đã bắt đầu chơi cờ phiếu, tuy rằng tài sản nhà tôi không bằng nhà cô, nhưng mà vẫn có thể mua cho chúng ta một cái nhà riêng ở thành phố A. Kết hôn xong tôi sẽ không can thiệp vào sinh hoạt của cô, cô cũng không cần can thiệp vào của tôi. Sau khi ở cùng tôi, cô vẫn có thể tiếp tục tìm kiếm một nửa của cô, tìm được một người thích hợp thì tôi sẽ rời đi, đến lúc đó còn có thể cho cô một khoản phí chăm sóc lớn. Cô thấy thế nào? An Bảo Bối?”

Anh nói đến miệng đắng lưỡi khô, An Bảo Bối hình như vẫn không hiểu gì, ngây ngốc ngồi một chỗ, làm cho anh rất đau đầu.

“Rốt cuộc là có đồng ý hay không, như thế nào thì cô cũng nên nói cái gì đi?” Nhìn bộ dạng này của cô, La Á gấp đến mức muốn nhảy lầu rồi: “Hay là cô muốn cái nghi thức cầu hôn? Có muốn tôi đi tìm truyền thông đăng báo cầu hôn với cô? Hoặc là ở bên đường cản trở nhiều người đi đường trước mặt, quỳ một chân xuống hướng cô cầu hôn?”

An Bảo Bối lắc lắc đầu, nhìn La Á buồn bực: “Phản ứng đó của cô, rốt cuộc là có đồng ý kết hôn với tôi không?” Nếu không đồng ý thì nói dứt khoát một chút, đừng làm cho anh như một con khỉ sốt ruột đến vô đầu bứt tai.

“Không phải, chỉ là tôi đang suy nghĩ...” An Bảo Bối ngừng nói, làm cho La Á không kịp hiểu: “Cô đang suy nghĩ gì?”

An Bảo Bối há hốc mồm, vừa muốn nói cái gì đó thì Trác Nhất Phong cảm tập tiền đập lên bàn của cô rồi bỏ chạy.

An Bảo Bối nhìn tiền trên bàn com rất buồn bực, đứng lên hướng phía cửa gọi: “Cha!”

Trác Nhất Phong không quay đầu lại tiếp tục hướng về phía trước, giống như gặp phải chuyện gì nghiêm trọng. Ghé vào cửa sổ thủy tinh to phía trước, cô nhìn thấy Trác Nhất Phong, quần áo Bornaparte hình như đang đuổi theo một bé trai, ở phía sau hai người họ không biết từ lúc nào cũng đã xuất hiện hai đứa bé.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” An Bảo Bối thì thảo tự hỏi, chợt phát hiện bóng lưng đứa bé mà nhóm Trác Nhất Phong đuổi theo có chút quen thuộc như vậy. Cô hí hóp mắt nhìn kĩ một chút, rồi bỗng nhiên trùng lớn hai mắt, đứa bé kia..

Bóng lưng đứa bé kia vô cùng giống Cục Cưng. Đây là có chuyện gì xảy ra? Không phải Cục Cưng đang ở Australia sao?

“Cục Cưng?” Làm sao bé có thể xuất hiện ở chỗ này? Còn xuất hiện trùng hợp ở nơi cô xem mắt?

Chẳng lẽ bé đã trở về từ Australia? Nhưng mà việc này Trác Văn Dương cũng không có nói với cô. Nghi vấn ở trong lòng cô bắt đầu nảy mầm rồi nhanh chóng trưởng thành, cảm giác nghi ngờ càng ngày càng nặng..

Vinh Ninh đang cùng người khác thảo luận, cũng bị đám người Trác Nhất Phong náo loạn làm mất tập trung. Sau lưng có người hô một tiếng 'cha', giọng nói quen thuộc làm tay hần run rẩy một chút. Lần này hần không nghĩ sẽ buông tha cơ hội này, chậm rãi đứng lên, xoay người lại, hần nhìn thấy toàn bộ thân mình của An Bảo Bối đang ghé vào trước cửa sổ lớn nằm sát nền nhà, thậm chí mặt đã cùng kính tiếp xúc thân mật, hai hàng lông mày của cô nhíu lại, thì thảo tự nói một mình gọi tên đứa nhỏ kia: “Cục Cưng.”

Là cô, thật sự là cô. Hần đã lường trước mọi cách đối phó, không có bỏ qua một chút nào. Lúc này, trong nháy mắt hần cảm thấy trong lòng khắp nơi tràn ngập cảm giác mừng rỡ như điên. Cái gì gọi là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, câu này chính là có ý tứ như vậy. Anh thế muốn tìm được người phụ nữ này, lúc này lại ở ngay bên cạnh anh. Đồng thời anh cũng thấy vô cùng ảo não, vị trí của mình đối diện với cửa cho dù có tập trung lực chú ý vào vấn đề của cấp trên, thì ít nhất bóng dáng người đi đường qua lại anh cũng có thể nhìn thấy, xem ra vị trí của An Bảo Bối là ở phía sau anh, không phải đơn giản là chỉ một hai tiếng gì đó mà thôi, thế mà đến hiện tại anh mới phát hiện ra sự tồn tại của cô.

Rõ ràng... Trong lúc đó khoảng cách giữa hai người gần như vậy.

“Em đang làm cái gì vậy?” Vinh Ninh đột nhiên đứng lên rất kì lạ, Niếp Minh không nhịn được hỏi. Không đợi được câu trả lời của cậu, chân của anh đang bị người ôm

“Cha...” Niếp Tĩnh nháy mắt, trong hốc mắt là một mảnh long lanh, ướt át làm cho người ta đau lòng.

“Niếp Tĩnh? Tại sao con lại ở chỗ này?” Niếp Minh nhìn xung quanh: “Cảnh Thất đâu? Tại sao thằng nhóc lại không ở bên cạnh con.”

“Ô ô... Anh ấy... “Niếp Tinh như là tìm được cây cỏ cứu mạng, rót cục nước mắt đã nhẩn nhin ở trước mặt Niếp Minh cũng trào ra. Niếp Tinh vừa mới nói vài câu, Niếp Minh rót cuộc phát hiện trên người cậu mặc váy: “Sao trang phục của con lại như vậy? Sao lại mặc váy? Niếp Tinh, không phải con muốn giống mẹ con đấy chứ?”

Giống với mẹ? Có thể hiểu là thích cosplay, luôn ăn mặc giống như mẹ nhưng lại khác giới tính của bản thân?

“Oa... Không phải, không phải!” Niếp Minh khóc thành tiếng, bản thân mình bị cha cho là giống với mẹ, điều này đối với cậu là một loại vũ nhục cùng đã kích nghiêm trọng. Niếp Minh có chút hoảng hốt, xem ra ngay cả con trai mình cũng hiểu được bình thường tác phong của Cảnh Dạ có vấn đề.

“Tránh ra.” Vinh Ninh rầu rĩ nói một tiếng. Tuy rằng Niếp Minh không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhường đường. Vinh Ninh đi ra, đi đến bên cạnh bàn ăn.

“Rót cuộc cô đang làm gì đó?” La Á bị An Bảo Bối tra tấn không hiểu chuyện gì, một hồi nói có chuyện muốn nói với chính mình, một hồi lại có một ông già đập ở trên bàn mấy trăm đồng, lại lấy bước chân hoàn toàn không tương xứng với tuổi chạy nhanh hướng ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Chương 25.6

“Khụ khụ...” Vinh Ninh hướng về phía An Bảo Bối đang quay lưng lại với mình mà ho khan vài tiếng, nhưng mà tâm tư của cô vẫn để ở bên ngoài chưa quay về.

La Á liếc mắt, nhìn thấy anh chàng đẹp trai shota* phúc hắc khiến anh ta vừa gặp đã thương, bây giờ đang xuất hiện ngay gần trước mặt hắn, cảm thấy không vui là giả, nhưng biểu cảm hưng phấn lập tức đã bị nhuộm màu ghen ghét, hắn nhìn thấy ánh mắt của Vinh Ninh vẫn luôn đặt trên người An Bảo Bối đang ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài, La Á cắn răng cắn tức nhìn bóng lưng của An Bảo Bối, quá ghê tởm, người phụ nữ này có gì tốt, vì sao anh chàng đẹp trai mà anh ta vừa ý kia lại cứ nhìn chăm chăm vào bóng lưng của An Bảo Bối chứ?

(*) từ gốc là: 小正太 (tiểu chính thái) = từ tiếng Nhật: Shotaro/Shota: Bé trai. Chỉ những cậu bé/thiếu niên/ những chàng trai trẻ tuổi, ngây thơ. Nguồn : trích chú thích trong cuốn “Chết, sập bẫy rồi” do Lục Hoa dịch.

Vinh Ninh ho khan vài tiếng, nhưng mà An Bảo Bối vẫn không muốn quay đầu như cũ, An Bảo Bối gãi gãi đầu, bây giờ cô không thể hiểu rất nhiều thứ, nhưng mà tất cả dấu hiệu đều cho thấy, hiện tại những điều cô có thể làm là về nhà giải quyết một loạt các vấn đề này.

Vinh Ninh đến gần An Bảo Bối hơn một chút, người mình muốn gặp bây giờ đang ở ngay trước mặt, vừa mới vươn tay muốn đụng vào bả vai của cô, An Bảo Bối chột quay đầu lại, và tiếp xúc thân mật với vật cứng của người nào đó đang tới gần.

“A... Đau quá!”

“Shhhh...” Hai người đụng vào nhau, đều tự che chỗ bị đụng của mình, An Bảo Bối cảm thấy mình sắp chết rồi, rốt cuộc là cô đập vào cái gì mà bỗng nhiên đau lại trở nên đau nhức như vậy? Rõ ràng chỉ muốn xoa người nói với La Á một tiếng, buổi xem mắt đã kết thúc, cô phải nhanh chóng về nhà xử lý chút chuyện.

Vinh Ninh che ngực của mình, nơi đó bị An Bảo Bối đụng đau, cũng muốn phỏng đoán một chút, rốt cuộc đầu của An Bảo Bối có phải là làm ra từ tảng đá hay không?

Gương mặt của La Á trở nên âm trầm, từ lúc Vinh Ninh và An Bảo Bối đụng vào nhau, vì sao hai người này lại được tiếp xúc thân mật? Cơ hội tốt như vậy, tại sao người phụ nữ ngu ngốc như An Bảo Bối kia lại có được? Anh ta tức giận, nghĩ rằng cái thế giới này quả thật là quá không bình thường.

An Bảo Bối xoa xoa đầu, không hiểu sao lại cảm thấy có một luồng sát khí bao phủ quanh người cô, trừng mắt làm cô lạnh run.

“Cô không sao chứ?” Vinh Ninh hơi cúi đầu nhìn chỗ bị đụng của An Bảo Bối, tuy rằng hai bên đều thiệt, nhưng mà thoạt nhìn thì “tình trạng thương tích” của An Bảo Bối có vẻ càng nghiêm trọng hơn một chút.

“A...” Chỉ cảm thấy giọng nói này quen tai, An Bảo Bối ngẩng đầu cười với ‘người gây ra họa’, nói, “Không có việc gì đâu.”

Không có việc gì mới là lạ, khi thấy gương mặt thật của ‘người gây ra họa’ kia, cô cảm thấy trên thế giới này, điều khiến người ta cảm thấy kinh khủng trong nháy mắt chắc hẳn là điều này.

Vinh Ninh cười với cô, bởi vì thấy đáng về mơ mơ màng màng, rồi lại trợn trừng hai mắt của cô, muốn bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu, có lẽ năm đó chính là như thế này đi? Cuộc gặp gỡ kì quái, sự động lòng không nói được nên lời, cộng thêm suy nghĩ muốn đùa giỡn không kiềm chế được.

“A...” Lúc này đầu An Bảo Bối đã lâm vào trạng thái chậm nửa nhịp, hoàn toàn không biết rốt cuộc nên nói gì cho hợp, ngược lại nếu là La Á, giả như

có một tấm khăn tay, anh ta nhất định sẽ cần khăn mà rơi lệ, nhưng mà bây giờ anh ta càng muốn có một miếng đậu hũ, đập đầu một cái vào đó rồi chết cho xong.

“Ừ...” Con người Vinh Ninh xoay tròn, vươn một đầu ngón tay ra trước mặt An Bảo Bối, “Đây là mấy?”

Từ khi trong miệng La Á nói ra hai chữ “xem mắt” này, Vinh Ninh cảm thấy thần kinh của mình đều đã cứng đờ, ngay cả gân xanh cũng sắp đứt gãy, Vinh Ninh nhìn xuống An Bảo Bối, bất tri bất giác đã buông người cô ra, An Bảo Bối rời khỏi sự trói buộc chết tiệt kia dành cho cô, núp ra sau lưng La Á.

Hiện tại đối với cô, La Á chính là ân nhân cứu mạng, không ai có thể cho cô cảm giác an toàn hơn so với anh ta.

“Thì ra cô đến đây là để xem mắt?” Gương mặt Vinh Ninh sa sầm xuống hỏi, chuyện đối phương đi xem mắt với đàn ông, anh hoàn toàn chưa từng nghe được từ trong miệng của cục cưng, cũng đúng thôi, đã phải sớm nghĩ đến, nhiều năm như vậy rồi, có lẽ mẹ ruột của cục cưng đã sớm có được người đàn ông khác, ngay cả lần xem mắt này cũng như vậy, nhưng nếu chỉ là xem mắt, vậy nói cách khác là cô cũng hoàn toàn chưa kết hôn, nếu chưa kết hôn thì hẳn vẫn còn cơ hội, khó trách cục cưng lại đột nhiên tìm hán, có lẽ là đã biết rõ cô muốn đi xem mắt, phải gọi một người đàn ông xa lạ là cha nên không chịu nổi mới đi qua.

Thoáng cái bầu không khí dường như đã cứng ngắc lại, La Á không biết tại sao ánh mắt của Vinh Ninh lại nhìn mình chằm chằm, có chút nghi ngờ, có chút phần nộ, được rồi, mặc kệ là hán phần nộ cũng được, nghi ngờ cũng chẳng sao, ít nhất ánh mắt của hán cũng không dừng lại trên người An Bảo Bối nữa là tốt rồi.

“Đúng vậy đó!” An Bảo Bối thò đầu ra hô một câu, lại thừa dịp Vinh Ninh không phản ứng chút nào mà rút đầu về, buồn cười, đừng nhìn người đàn ông kia mang cái gương mặt shota của một chàng thiếu niên, cho dù thoát nhìn rất rạng rỡ, thật ra lại có thể bị bóng ma đen tối của hán đè chết ngay khi đang sống sờ sờ.

“Ừ hử.” Từ trong mũi Vinh Ninh phát ra một tiếng mang ý tứ sâu xa, cô gái này đã biết tìm cứu tinh rồi, nhưng anh cũng không phải loại người thích dùng vũ lực cùng với hơi thở lạnh như băng của mình để ảnh hưởng đến người khác, dù sao anh không phải là Ngôn Hoan, lại càng không phải là Phương Trạch Tây, anh vẫn tương đối thích dùng năng lực của mình đi cảm hóa cô ấy, còn người đàn ông đi xem mắt với mẹ ruột của cục cưng kia, hẳn ta phải chết trong phần mộ rạng rỡ do anh chế tạo thôi!

“Anh là người đi xem mắt cùng với tiểu thư Trác Văn Đình?” Về mặt hán tươi cười hỏi, nụ cười như một dòng sông xuân lớn đang chảy về hướng đông khiến cho La Á không nhận được mà đỏ mặt, ánh mắt La Á lóe lên, nhẹ gật đầu, dừng lại một lúc mới nhớ tới lời Vinh Ninh vừa nói, Trác Văn Đình? Không nhận được mà nghi ngờ hỏi, “Trác Văn Đình là...”

“Ha ha...” An Bảo Bối kịp thời giẫm lên chân La Á, cười khúc khích, khiến La Á đau đến mức uốn cong người không thẳng lên được, “Đau...” Lời vừa định nói, đã bị anh ta nuốt vào trong bụng, người phụ nữ này... An Bảo Bối có phải có bệnh trong đầu không đây.

“Cô giẫm tôi làm cái gì?!” La Á mạnh mẽ ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy tơ máu màu đỏ đầy tức giận, An Bảo Bối lại mang dáng vẻ không biết gì cả sờ lên đầu kỳ quái hỏi, “Chẳng lẽ vừa rồi là tôi đạp chân của anh sao?”

“Cô, người phụ nữ này...” La Á nghiêng răng nghiêng lợi, khiến cho Vinh Ninh bất mãn, anh còn chưa nói gì với An Bảo Bối đâu, dựa vào đâu mà tên đàn ông này dám trừng mắt lạnh lùng nhìn cô chứ? Một người đàn ông như thế, nếu sau này kết hôn cùng cô, tính tình không tốt như vậy, làm sao có thể đối xử tốt với cô được?

“Như vậy vị tiên sinh này, anh và vị tiểu thư kia đã quyết định kết hôn chưa?” Vinh Ninh vẫn dùng vẻ mặt tươi cười như trước hỏi, La Á bị nụ cười của hán làm cho rung động thật sâu, dù sao cho tới bây giờ anh ta vẫn chưa từng gặp ai có nụ cười đẹp hơn hán.

“Vâng...”

“Vâng cái gì mà vâng?!” La Á trừng An Bảo Bối ở đằng sau, trực tiếp chặn ngang, bẻ gãy lời nói của cô, An Bảo Bối bị hù một trận, vừa rồi ánh mắt của La Á giống như là thoáng chốc nữa sẽ giết chết cô vậy, a... vừa rồi cô cũng không có làm gì sai.

“Hà?”

“Khụ khụ...” La Á ho khan một hồi nói, “Chuyện cũng không như anh nghĩ, cha tôi rất muốn để cho tôi lấy vợ, nhưng tôi cũng không có hứng thú với phương diện này lắm, đã sớm nói rõ, tôi không muốn kết hôn, cũng đừng đề cập đến việc xem mắt nữa, cho nên tốt nhất đừng hiểu lầm tôi với người phụ nữ này!”

“Nhưng mà vừa rồi anh rõ ràng còn cầu hôn tôi kia mà.” An Bảo Bối bất mãn, nhỏ giọng lầm bầm, mặc kệ tên La Á này thật sự muốn kết hôn với mình hay chỉ là giả vờ giả vịt, nhưng dù sao cũng vẫn là người đầu tiên cầu hôn cô, cho dù cô bản khoãn thì cũng có thể suy tính, lần này rất tốt, cũng đã đi đến bước đàm hôn luận gả với La Á rồi, bây giờ hán lại làm ra cái phản ứng gì kia? Thoáng cái đã cắt đứt quan hệ giữa hai người một cách sạch sẽ, quan hệ của hai người cũng không phải là dựa leo, muốn dùng dao chém một cái là có thể chặt đứt đâu.

Cô khó chịu!

La Á lại trừng cô lần nữa, lúc này ánh mắt còn hung dữ mạnh mẽ hơn so với vừa rồi, An Bảo Bối hoàn toàn buồn bực, nhưng càng buồn bực hơn là sau đó, La Á mỉm cười với Vinh Ninh, giọng nói hoàn toàn mất hết sự hung ác vừa rồi, “Cũng do cha mẹ bức bách mà tôi phải như vậy, tôi thực sự không có ý định kết hôn, lại càng miễn bàn đến việc kết hôn với cô ta!”

Vì sao lại hung dữ với cô như vậy, còn giọng điệu và gương mặt khi đối với người đàn ông kia lại giống như ánh mặt trời cực nóng của tháng bảy tháng tám, chướng mắt như thế? Tên La Á này rõ ràng đang kỳ thị giới tính, nhìn xem!

Kỳ thị giới tính. Nhìn xem? An Bảo Bối nghĩ đi nghĩ lại lời này nhiều lần, sắc mặt dần dần biến thành màu đen.

Vừa rồi lúc gặp La Á, hẳn ta đã nói rất rõ ràng với mình, không có hứng thú với phụ nữ, suy nghĩ cẩn thận, lúc nhỏ cũng là như vậy, La Á có dáng vẻ đẹp mắt trời sinh, gương mặt đó ở cô nhi viện cũng coi như là loại đẹp trai nhất rồi, rất nhiều nữ sinh trong viện đều thích anh ta, lúc nào cũng luôn chia bánh bích quy lấy từ chỗ viện trưởng ra cho anh ta ăn, nhưng mà mỗi lần anh ta đều mang dáng vẻ người chết chớ lại gần, ngược lại, lại vô cùng thích chơi với nam sinh trong viện, nghe An Kỳ nói, thỉnh thoảng La Á còn ăn đậu hũ của một số nam sinh đáng yêu ngoan ngoãn trong viện.

Bây giờ tâm tình của An Bảo Bối há có thể dùng từ sáng ngời có thần để hình dung, cô còn tưởng rằng anh ta chán ghét phụ nữ, không ngờ trên thực tế anh ta còn yêu thích đàn ông, An Bảo Bối bối rồi, La Á yêu thích đàn ông thì không sao, nhưng lại không thể yêu thích người đàn ông đối diện kia, quả thực là bề ngoài của người đàn ông đó rất rạng rỡ, nhưng mà cô có thể cảm giác được hẳn tuyệt đối không phải hạng người bình thường hơi hợm, nếu La Á ở cùng một chỗ với hẳn, La Á sẽ bị người đàn ông này đưa đến chết đấy.

“La Á...” An Bảo Bối kéo cổ áo La Á, La Á bị hù, suýt chút nữa đã nhảy lên ngay tại chỗ, “Buông buông... buông... buông tay ra!” An Bảo Bối cảm thấy trên người La Á nổi lên một mảng da gà lổn, buồn bực, cô đâu có đáng sợ như vậy, ánh mắt anh ta nhìn cô giống như là nhìn một loại bệnh không thể trị hết lấy lay lan ngay lập tức.

“Á...” Vinh Ninh kéo dài giọng, dường như đã hiểu rõ thứ gì đó, vốn tưởng rằng tên đàn ông này sẽ là kẻ địch mạnh mẽ của mình, không ngờ dĩ nhiên hẳn lại là cái kia.

Thú vị, thú vị đây.

“Nói như vậy, lúc đầu vị tiên sinh này vốn không muốn thân cận, chỉ là bị cha mẹ bức bách hay sao? Thật sự là đáng thương mà.” Vinh Ninh lộ ra vẻ đồng tình, thực ra lại nửa thật nửa giả, thật, đó là do mình đã từng chịu đủ hành hạ từ việc xem mắt, rất rõ ràng về sự nhàm chán và khủng bố của việc xem mắt này; giả, đó là mặc kệ người đàn ông này muốn tới gần hẳn hay không, chỉ cần là đi xem mắt với cô gái trước mặt này, đó đã là sai lầm của anh ta!

“Đúng vậy đúng vậy đó!” La Á gật mạnh đầu, xem ra người đàn ông cũng là một người đã chịu đủ sự hành hạ của việc đi xem mắt, cũng không biết tại sao tạo hóa đại gian đại ác lại phải chế tạo cái hình thức ghép đôi nam nữ gọi là “xem mắt” này, ánh mắt đuổi đến trên bàn ăn của Vinh Ninh, ba người ngồi đối diện, những người đó đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn sang bên này, nhất là ánh mắt của người phụ nữ kia, đặc biệt rõ ràng, xem ra chắc hẳn là shota mà anh ta yêu thích đang xem mắt đi? Thật đáng thương, bên cạnh còn có một người đàn ông lớn tuổi mang theo đứa bé ngồi ở đó, có lẽ là đến giám sát đi?

“Đừng gọi tôi là tiên sinh, tôi là La Á!” Giờ là lúc anh ta chào hàng mình trước mặt shota, “Năm nay hai mươi bảy tuổi, chiều cao một mét bảy chín, không có ham mê xấu, bây giờ vẫn còn độc thân!”

Hai chữ độc thân, La Á gần như là rống ra, An Bảo Bối buồn bực, rốt cuộc bây giờ tên La Á này là đang xem mắt với cô hay xem mắt với đàn ông vậy? Đây?! Hiện tại người chuẩn bị bị bỏ qua, chẳng lẽ là cô sao?

“Xem mắt rất nhàm chán sao?” Sắc mặt Vinh Ninh bình tĩnh hỏi.

“Đúng vậy đúng vậy đó!” Nhất là xem mắt với phụ nữ, lại càng thuộc loại nhàm chán kinh điển trong nhàm chán!

“Như vậy có muốn bỏ trốn một lần hay không?” Vinh Ninh chỉ chỉ chiếc xe màu đen đối diện ở bên ngoài kia, hỏi.

La Á cả kinh, kinh hãi là vậy mà Vinh Ninh phát hiện người giám sát quá trình xem mắt của anh ta, à? Một giây sau, La Á hơi hóa đá, như một khúc gỗ hỏi, “Anh vừa nói cái gì vậy?”

“Tôi nói...” Vinh Ninh cúi người xuống, giọng nói trầm thấp mà cuốn hút lặp lại lời vừa rồi một lần nữa, “Có muốn thử bỏ trốn một lần hay không?”

La Á kinh ngạc, hẳn cảm thấy bên tai dường như đang có một chương nhạc êm tai được diễn tấu...

Tuy rằng anh ta tương đối ghét loại hình chủ động, nhưng cũng phải tùy đối tượng chủ động mới được.

An Bảo Bối tròn mắt nhìn hai người đàn ông đang tâm tình trước mặt mọi người này, quả nhiên cô vẫn bị bỏ qua rồi, trong lòng khó chịu giống như bị đồ bình năm vị, xem ra quả nhiên ở bất kỳ nơi nào đều không cho phép có sự tồn tại của cô, ngay cả người như La Á cũng lười liếc mình một cái!

Dù sao thì, có lẽ nơi này cũng không còn chuyện của cô nữa, không bằng cô nên rút đi sớm một chút, tránh bị La Á nhìn đến tâm phiền ý loạn.

An Bảo Bối lặng lẽ rời khỏi sau lưng La Á, đi vài bước lại quay đầu liếc hai người ở đằng sau, đừng nói là La Á, ngay cả tên đàn ông Vinh Ninh kia cũng không thèm liếc nhìn mình, có cần đối với cô như vậy hay không chứ? Dù sao cô cũng là phụ nữ đó, làm sao ngay cả chút lễ nghi của thân sĩ cũng không có vậy? Không khỏi có chút quá đáng đi?

“Vậy...” La Á cảm thấy hơi thẹn thùng, bắt đầu nhẩn nhẩn nhí nhí, “Bỏ trốn như thế nào? Bỏ trốn đến đâu? Canada ư? Hay là Las Vegas?”

“Ừm...” Vinh Ninh có ý suy nghĩ một chút, “Đầu tiên phải để cho những người đối diện kia thả lỏng cảnh giác chứ, anh nói đúng không?”

“Đúng!” La Á ngây ngốc gật đầu, nụ cười trên mặt Vinh Ninh càng sâu hơn, quả nhiên là đàn ông đi xem mắt với An Bảo Bối, khó trách sẽ trò chuyện với nhau vui như vậy, thì ra đều là loại hình giống nhau, dễ bị lừa lại khiến cho hắn cảm thấy thú vị.

“Được rồi, cứ quyết định như vậy đi.” Tiếp tục như thế, mẹ của cục cưng sẽ chạy trốn, lần sau cũng sẽ không may mắn như vậy, có thể tùy tiện đụng phải.

“Quyết định gì?”

“Anh nhắm mắt lại trước.”

“A...” La Á hết sức phấn khởi chậm rãi nhắm mắt lại, thì ra người đàn ông mang gương mặt shota này, yêu thích phương thức ở chung mang cảm giác thần bí, ở cùng một chỗ với anh ta, sau này sẽ đùa rất vui đi?

Vinh Ninh nhìn tên đàn ông trước mặt này, quả nhiên nghe lời của mình ngoan ngoãn nhắm mắt lại, anh an tâm nhìn ra sau, Niếp Minh đang cầm điện thoại nhắm ngay hắn, tay ra dấu OK.

Người đàn ông này chắc chắn đã quay chụp lại toàn bộ một màn phát sinh vừa rồi bằng điện thoại, anh ta rõ ràng đang trả thù vụ hôm nay mình kéo anh ta đi cùng mình hẹn hò với phụ nữ.

Mà thôi, khoe miệng Vinh Ninh co rút, nhưng cũng không làm giảm tâm tình tốt như trước của anh, dù sao bây giờ đã tìm được mẹ của cục cưng, chút việc nhỏ ấy anh sẽ không để ý.

“Ừ, xong chưa?” La Á vẫn từ từ nhắm mắt lại hỏi, thật sự không hiểu nổi rốt cuộc trong lòng Vinh Ninh đang nghĩ gì, tại sao phải để cho hắn nhắm mắt, rồi lại không nói cho hắn rốt cuộc là vì sao.

“Chờ thêm chút nữa đi.” Vinh Ninh xoay xoay cổ, An Bảo Bối đã mang đáng về ủ rũ gục đầu đi đến cửa nhà hàng.

“Anh có thể đếm từ một đến mười, đếm xong mở mắt ra, tôi cam đoan cha mẹ của anh tuyệt đối sẽ không trách tội lên người anh bởi lần xem mắt thất bại này.”

“A...” La Á vẫn từ từ nhắm mắt gật nhẹ đầu như trước, nhưng vẫn không rõ rốt cuộc lời của Vinh Ninh có ý gì.

Chỉ có Niếp Minh và Niếp Tinh biết rõ trong lòng lắc đầu, đầu năm nay ấy à, người có tâm lý đơn thuần, quả nhiên chỉ là cừ non đợi làm thịt, sẽ bị kẻ sói đột lốt cừu như Vinh Ninh ăn sạch sành sanh.

La Á ngoan ngoãn nghe lời, thật sự nghe theo lời Vinh Ninh, ngoan ngoãn đứng ở đó đếm khế từ một đến mười, “Một... Hai... Ba...” Khoe miệng của Vinh Ninh, bị hắn kéo lên một độ cong đẹp mắt, một giây sau bước chân sai ra, xoay người chạy tới cửa.

Niếp Tinh phụt một cái cười ra tiếng, quả nhiên Vinh Ninh đã làm giống như nó nghĩ, dùng chiêu này để trốn ánh mắt của đối phương.

Lúc An Bảo Bối bước ra cửa, vô tình hay cố ý mà nhìn trời mấy lần, âm thầm cảm thán một cách bi thương, “Đây chính là cuộc sống mà...” Cuộc sống bị người ta khinh bỉ và bỏ qua.

Ăn mặc đẹp như vậy dùng cho cái rắm, hoàn toàn không có chút công dụng gì, ba lần xem mắt liên tục, đều kết thúc trong thất bại, vốn đang có chút hy vọng với việc xem mắt, nhưng mà, vận mệnh cũng không can chơi đùa cô như thế đi? Rõ ràng cô cũng không làm gì cả.

“Còn lo lắng gì vậy?” Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng của người nào đó, hoàn toàn chưa kịp quay đầu lại, người đàn ông đã kéo cánh tay của cô, chạy băng băng về phía trước.

“A... Anh là ai đó?” Bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh kéo tay của cô rồi chạy về phía trước.

“Không phải tôi đã nói kế hoạch bỏ trốn của cô rất ngu ngốc sao?” Vinh Ninh thừa lúc rối loạn quay ra sau lộ ra một nụ cười với cô, An Bảo Bối ra sức nháy mắt, mới phát hiện người đàn ông đang kéo mình rốt cuộc là ai.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: 26.1: Ngu Ngốc Là Bệnh, Không Thể Chữa

“Không phải tôi đã nói kế hoạch bỏ trốn của cô rất ngu ngốc sao?” Vinh Ninh thừa dịp đám đông đang hỗn loạn quay mặt ra sau nhìn cô cười, An Bảo Bối cố gắng chớp mắt, thì phát hiện người đàn ông kéo mình là ai.

“Là anh sao?” An Bảo Bối kinh ngạc há mồm, nhưng mà giữa lúc chạy trốn rất có thể khiến cô đau sốc hông nên rất nhanh đã ngậm miệng lại.

Đám đông đi qua hiếu kỳ nhìn hai người, bọn họ đều bị đôi nam thanh nữ tú này hấp dẫn, thật sự không hiểu nổi bọn họ chạy trên đường lớn là vì cái gì, nhìn lại khuôn mặt của Vinh Ninh, mọi người tựa như hiểu ra gì đó.

Có lẽ cô gái kia chính là người của bang chủ bang đảng hắc đạo nào đó, mà người đàn ông dẫn đầu kéo cô chạy, trốn khỏi xã hội đen, chỉ là... Bọn họ cũng không phải chỉ có một chút kì lạ, sao bọn họ cảm thấy cô gái đó có bao nhiêu xinh đẹp?

Bọn họ nhanh chóng chạy trốn, chân An Bảo Bối mang giày cao gót suýt rớt, dù vậy thì tốc độ của Vinh Ninh vẫn như cũ không hề chậm đi, làm An Bảo Bối khập khiễng chạy theo hần, cô thầm cảm ơn trong lòng hôm nay mình mặc một bộ sườn xám với đi giày, chứ nếu như đi làm mà mặc theo Trác Nhất Phong nói, lại bị Vinh Ninh kéo một phát rồi chạy trốn, cô không ngã gãy chân mới là chuyện lạ.

Cô cảm giác sau lưng mình có áp lực rất lớn, An Bảo Bối không thở ra hơi tức giận nói: “Tôi... Tôi... Tôi không chạy được nữa rồi...”

Cô không hiểu vì sao Vinh Ninh lại kéo cô chạy cùng, mà hiện tại điều quan trọng nhất đối với cô là người đàn ông này có thể dừng lại hay không, cứ để cho cô chạy, hoặc cho cô cởi đôi giày cao gót này ra, không thì sẽ thật dễ dàng giết người đấy!

Vinh Ninh đột nhiên dừng lại, theo quán tính, An Bảo Bối và Vinh Ninh tiếp xúc cơ thể thân mật, làm cô đau đến chảy nước mắt mà không dám nói gì.

Cuối cùng là cô đã chọc đến ai? Chẳng lẽ đi xem mắt và vân vân cũng phải tra hoàng lịch hay sao?

Vinh Ninh xoay người lại, nhẹ nhàng vuốt ve mặt của An Bảo Bối, nhìn cô bây giờ thật giống đứa bé nhện đau chỉ biết thút thút vài tiếng, hần đau lòng bế cô lên, đơn giản ôm kiểu công chúa, lại một lần nữa khiến An Bảo Bối rung động.

Người đàn ông này...

“Nếu như cô muốn tôi ôm cô chạy thì phải nói sớm chứ...”

“...” Cô cũng muốn nói đấy, nhưng không phải nói cái này!

Cho dù trong ngực có bế thêm một người, thì tốc độ chạy của Vinh Ninh cũng không giảm đi chút nào, bộ BU đối với hần cũng không là gì cả, hần cũng không phải loại yếu đuối gì.

“Chuyện này...” An Bảo Bối nghi ngờ hỏi, “Tiên sinh, anh muốn làm gì?” Muốn làm gì mà tự nhiên lại kéo cô chạy trốn?

“Tôi muốn chạy trốn cùng cô.” Giọng nói của Vinh Ninh có chút suy nhược nhưng biểu tình trên mặt vẫn mang theo vẻ dịu dàng tươi cười.

“Không phải chứ?” Tại sao lại bắt cô bỏ trốn cùng? Vừa rồi ở nhà hàng xảy ra chuyện đó, nếu muốn bỏ trốn cũng phải là bỏ trốn cùng La Á chứ?

“Tôi với anh không quen nhau, anh làm gì thì cũng không nên bắt tôi chạy theo anh chứ?” Cô muốn trở về hỏi Trác Văn Dương, vì sao Trác Nhất Phong lại đuổi theo đứa bé có khuôn mặt giống Cục Cưng kia.

“Chính là tôi muốn đưa cô chạy trốn.” Người đàn ông kia thì có quan hệ gì với hần, hoàn hảo là chỗ này tới hồ trong thành phố A cũng không xa.

“Vậy được rồi.” Bộ dáng của An Bảo Bối lúc này hoàn toàn bị động, đôi mắt to chớp chớp nhìn hần: “Anh dẫn tôi bỏ trốn thì không sao, nhưng anh có thể thả tôi xuống không, để tôi tự đi chậm chậm cũng được? Nếu không thì thuê xe đi, anh không có tiền nhưng tôi có đó.”

Người đi đường nhìn cô với ánh mắt kỳ quái, so với người ngốc bị điện giật 10 độ còn dọa người hơn.

Địa điểm cần đến ở phía trước, có vẻ cũng không xa, đầu Vinh Ninh hơi cúi xuống, nở nụ cười tươi như hoa nhìn cô: “Chạy trốn giữa nhiều người như vậy, chúng ta cũng thế, không phải là có chút mùi vị bỏ trốn đó sao?”

An Bảo Bối 囧 (1), không lẽ trước mặt nhiều người như vậy, hần kéo cô chạy trốn là muốn được trải nghiệm cảm giác bỏ trốn đó sao, cô mệt đến thở không ra hơi cũng chỉ vì lý do này? Cuối cùng nó có gì hay chứ?

Ở nhà hàng Hoàng Đình_____

Hiện tại có người nào đó ngốc nghếch làm theo lời Vinh Ninh, đếm từ một đến mười rất nghiêm túc rồi mở mắt ra, đối diện với anh là khoảng không, anh 囧.

Người đâu rồi?! Người đàn ông đẹp trai, lại còn rất đáng yêu giống tiểu chính thái, cực kỳ hợp khẩu vị của anh ta đâu rồi? Không phải hần nói muốn dẫn anh cùng bỏ trốn sao? Chính là người muốn dẫn anh chạy trốn chạy đi đâu rồi?

“Thật sự xin lỗi, đột nhiên xảy ra tình huống như vậy, tôi cũng không biết phải làm sao.” Niếp Minh nói lời xin lỗi với cô gái ngồi đối diện mình, khuôn mặt tươi cười có vài phần gượng gạo.

Tên khốn Vinh Ninh đó, bắt anh phải đến đây đã đành, vừa rồi thì hần cùng một cô gái chạy trốn, để lại hậu quả rối rắm cho anh giải quyết, có phải hần

đã nghĩ hộ anh, chết cách nào mới là đau khổ nhất không?

Dù anh có chết như thế nào... Bàn tay Niếp Minh giờ ra đằng sau rồi nắm chặt, trên mặt nở nụ cười lộ vẻ hung dữ, anh nhất định sẽ khiến cho Vinh Ninh sống không bằng chết!

“À, không sao đâu.” Cô gái ngồi đối diện cũng nở nụ cười gượng gạo, cô cảm thấy chính ánh mắt và bộ dáng tươi cười của Niếp Minh mới thực sự đáng sợ và phiền toái.

Cô cầm lấy tờ giấy trên bàn, lấy bút bi viết vài chữ rồi đưa cho anh: “Đây chính là thứ Vinh đại thiếu gia cần, Niếp tam thiếu gia, ngài cảm hộ anh ấy có được không?”

“Được...” Niếp Minh bày ra vẻ mặt đứng đắn, cầm lấy tờ giấy rồi tự cảm thấy thật áy náy: “Thật sự cảm ơn cô, xin lỗi vì khiến cô mất thời gian đến đây.”

“Không sao đâu.” Cô gái tủm tỉm cười rồi cảm khái nói: “Thật sự tôi cảm thấy rất vui vẻ, có thể sau bao nhiêu năm như vậy lại có thể thấy Vinh đại thiếu gia, anh ấy so với trước kia thì trưởng thành hơn nhiều, tôi chỉ nhìn thôi mà cũng cảm thấy vui mừng thay anh ấy, cô gái kia đối với anh ấy rất quan trọng đúng không?”

Cô gái kia anh chưa thấy qua, tính cách của Vinh Ninh cũng không xúc động đến mức không nghĩ ngợi gì mà kéo tay người ta, lại còn chơi trò “bỏ trốn” nữa, có lẽ cô gái kia rất quan trọng với Vinh Ninh, có thể là mẹ của Cục Cưng, không có bằng chứng cụ thể nên anh không dám đoán mò.

“Tôi cũng không biết rõ, dù sao hẳn cũng chính là người đôi lúc sẽ lên cơn động kinh không phải sao?”

“Ha ha...” Cô gái kia cười nói, “Có lẽ là vậy, thật sự là người động kinh như vậy cũng không nhất định, nhưng mà tôi vẫn cảm thấy được Vinh đại thiếu gia rất đáng yêu.”

“Đáng yêu?!” Niếp Minh bị từ ngữ hình dung về Vinh Ninh của cô gái kia làm cho buồn nôn, người kia có thể đáng yêu sao? Anh nghĩ hẳn đúng ra phải là siêu cấp đại biến thái mới đúng.

Niếp Tinh ngồi ở trên đùi Niếp Minh, nhìn tờ giấy mà cô gái kia vừa đưa cho cha mình đặt ở trên bàn, rất nhiều chữ bé không đọc được, nhưng mà nhìn qua thì chúng trông rất giống tên người, cái đầu nhỏ nhỏ xoay chuyển, như là đã biết rõ cái gì đó.

“Đây là con của anh sao?” Cô gái nhìn về phía Niếp Tinh: “Thật là một cô bé đáng yêu, nhìn rất giống vợ anh, đúng rồi, tôi nghe nói vợ anh sinh ra một cặp sinh đôi khác trứng, lại không nghĩ tới là long phượng thai, xác suất sinh được hai đứa con như thế là rất thấp đấy.”

Long phượng thai... Một cô bé thật đáng yêu?

Thật vất vả mới bị Vinh Ninh âm ỉ làm dời đi lực chú ý của Niếp Tinh, bé nghe thấy vậy thì “oa” một tiếng khóc ầm lên.

“Cháu không phải bé gái, cháu không phải! Oa... Cha...”

Niếp Minh lại một lần nữa hoảng loạn đến tay chân lúng túng, bình thường Niếp Tinh rất ngoan ngoãn, nhưng một khi khóc ầm lên, anh thật sự không có cách nào đối với tiểu tử tông này: “Đừng khóc, Niếp Tinh là con trai chính hiệu, không ai có thể nam tính hơn Niếp Tinh!”

Phòng chừng lời nói này của anh thật sự rất hữu dụng, Niếp Tinh ngừng khóc, lại nức nở nói: “Cha, Niếp Tinh thật sự rất nam tính sao?”

“Tất nhiên là vậy.” Nói dối người khác là sai trái, nhưng Niếp Minh nghĩ Niếp Tinh cũng chỉ là đứa nhóc, nói lời êm tai vẫn tốt hơn, thật sự khuôn mặt của thằng bé làm bao nhiêu người phải tự ti.

“Nhưng Cục Cưng nói con ẻo lả, anh hai thì nói con giống con gái, sáng hôm nay anh cả cũng nói nhìn con không thể phân biệt được giới tính, bây giờ cô này cũng hiểu lầm con là bé gái... Ô ô! Con không phải là bé gái!” Niếp Tinh lại bắt đầu khóc ầm lên, một bàn tay của Niếp Minh bóp trán của mình, mấy đứa nhóc vô si đó, đều nói với Niếp Tinh những thứ gì!

Cô gái kia nhìn Niếp Tinh khóc mà không hiểu gì cả, như là lọt vào sương mù, nếu cậu là con trai thì sao lại mặc quần áo con gái? Còn phòng chừng mặc số lớn, lộ ra xương quai xanh nhỏ khiêu gợi.

Đứa nhóc nào loạn làm cho các khách hàng khác bức mình, từ lúc bắt đầu bên kia cãi nhau không ngừng, mấy người này rốt cuộc có hay không văn hóa công cộng.

?

“Tôi nói...” La Á cảm thấy tốt hơn là hỏi người phía trước Vinh Ninh đang ở nơi nào, không biết xưng hô thế nào, đành phải nói ra câu này.

“Tôi nghĩ tôi phải đi rồi.” Cô gái kia cười khổ đứng dậy, nếu còn ngồi ở chỗ này, cô sợ sẽ bị ánh nhìn khinh bỉ của mọi người xung quanh bắn chết, càng sợ việc Niếp Tinh khóc nháo.

Sinh ra đã có khuôn mặt khiến người khác hiểu lầm, còn mặc quần áo con gái và khóc ầm lên, ai sẽ tin đứa nhóc này là con trai chứ?

Tóm lại bây giờ chỗ này rất nguy hiểm, tốt hơn cô nhất định phải mau chạy.

“Niếp tam thiếu gia, tôi đi trước, tạm biệt!” Tốc độ chạy trốn của cô so với thỏ còn muốn nhanh hơn gấp nhiều lần, lúc cuối còn đụng phải một người, lao đảo chạy ra khỏi nhà hàng, lời nói phát ra từ miệng liền biến thành cổ, Niếp Minh nhìn bóng dáng biến mất nhanh như chớp kia, không ngừng thờ dài, thật tốt đó, thật sự anh cũng muốn trốn.

“Cha, con thật sự giống con gái sao?” Niếp Minh bắt được vấn đề này liền hỏi không ngừng, mặc dù lúc ở nhà thì cậu cũng hỏi đi hỏi lại không biết bao nhiêu lần rồi.

“Chuyện kia...” Bị người phốt lờ, rồi còn bị cô gái kia vừa chạy ra khỏi nhà hàng đập cho một cái - La Á mở miệng ra hỏi một lần nữa.

Niếp Minh nhìn Niếp Tinh đang không ngừng nháy mắt, trong ánh đèn nhấp nháy: “Mau nói không phải, mau nói không phải đi, nói con không giống con gái đi.” Đột nhiên đầu anh đau dữ dội, không phải làm cha, anh thật nhìn không ra, Niếp Tinh ngoài cái vẻ đặc thù nam tính bên ngoài làm sao mà giống con gái nhiều vậy, Niếp Minh trầm mặc, Niếp Tinh khóc càng dữ dội hơn.

“Tôi muốn hỏi...” La Khan bó tay rồi, lời nói của mình lại bị người ta cắt ngang lần nữa, Niếp Tinh chỉ vào đầu của Niếp Minh rồi nói lớn: “Cha là đồ đại ngu ngốc.”

La Á đứng một bên cực kỳ tức giận, anh ta thấy gân xanh trên trán mình đều đã nổi lên, lập tức chạy đến bàn của cha con họ Niếp rồi đập mạnh một cái trên bàn: “Người đàn ông kia đâu rồi?! Làm ơn, đừng có phốt lờ câu hỏi của tôi!”

La Á gào lên câu này, thật sự là có phần hiệu quả, tiếng thút thít của Niếp Tinh đã không còn, cậu chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn ông chú đang tức giận kia, vẻ mặt buồn bực vừa rồi cũng biến mất, cùng ông chú đau khổ bị cưỡng kia so sánh, cậu vẫn thấy mình may mắn hơn nhiều.

Tuy rằng anh khó chịu vì tên nhóc kia dám gào lên với mình, nhưng mà có thể làm cho Niếp Tinh ngừng khóc, đối với chuyện này Niếp Minh thấy cũng có điểm tốt.

Niếp Tinh khóc đến mệt, cũng khát nước, liền gọi phục vụ mang đến một ly nước trái cây, ngoan ngoãn ngồi im, bộ dáng xem kịch hay.

A..., ngã chỗ nào thì phải đứng lên ở chỗ đó, nếu người khác hiểu lầm cậu là bé gái thì cậu nhất định phải xem người khác sống đau khổ.

“Người đàn ông kia đi đâu rồi?” La Á lặp lại câu hỏi lần nữa, Niếp Minh lấy kính mắt xuống, vuốt vuốt chóp mũi cho đỡ áp lực rồi lại đeo lên, khuôn mặt không chút thay đổi nhìn anh ta: “Chạy rồi.”

“Chạy rồi...” La Á nhất thời không tiêu hoá nổi hai chữ kia, một lúc lâu sau, đến khi Niếp Tinh uống hết ly nước trái cây thì thần kinh của anh ta mới hoạt động lại, bộ dáng oán phụ như bị người ta vứt bỏ nói: “Tại sao?”

“Tại sao?” Mí mắt Niếp Minh giật giật, người đàn ông này ngu ngốc đến mức nào rồi chứ, người bình thường vừa nhìn qua cũng biết là vì cái gì, anh ta còn hỏi anh...

“Đơn giản như vậy mà còn phải hỏi? Không phải em ấy nói muốn bỏ trốn sao? Vì vậy mới mang cô gái xem mắt của anh chạy trốn.” Anh không muốn nói quá cao siêu làm người ta không hiểu gì cả, nhưng đối với loại người ngu ngốc, anh cũng không có hảo cảm, vì muốn nhanh đuổi người đàn ông này đi, Niếp Minh trả lời mang theo vẻ không kiên nhẫn.

“Nhưng mà...” La Khan đang nói lại dừng, vừa nãy rõ ràng Vinh Ninh nói muốn bỏ trốn cùng anh ta, chỉ mới một chút thời gian, tại sao lại đột nhiên đổi nhân vật vậy, tâm trạng của anh ta trở nên cực kỳ bức bối, người đàn ông kia, là một thiếu niên tốt, là loại mà anh ta thích, khi gần có được thì lại đột nhiên biến mất.

Niếp Minh yên lặng một chút, đột nhiên cảm thấy mình phải đóng vai người tốt.

“Chuyện là như thế này, không phải anh khi đi xem mắt thì bị người thân giám sát sao? Tôi nghĩ là vì em ấy không muốn làm anh khó xử trước cha mẹ, cho nên mới kéo cô gái xem mắt của anh chạy đi, làm như vậy, cha mẹ anh cũng không thể trách mắng anh được? Chính là như vậy...” Niếp Minh gạt nhẹ đầu, đối với phương pháp mình vừa nghĩ ra để tạm giải quyết vấn đề rất hài lòng: “Đúng vậy, sự thật là như vậy.”

La Á hỏi đi hỏi lại Niếp Minh nhiều lần như vậy, đột nhiên lại được anh giải thích rõ ràng như vậy gạt đầu: “Tôi đã hiểu rồi! Anh ấy thật sự là người tốt.”

Niếp Minh cười xấu hổ, anh đang rất buồn nôn đó, cô gái kia nói Vinh Ninh đáng yêu, bây giờ lại có một người đàn ông nói hẳn tốt? Anh cực kỳ nghi ngờ độ cảm nhận về thế giới xung quanh của hai người này, phức tạp đến mức anh nói không nên lời.

“Đây là danh thiếp của cậu ấy.” Niếp Minh lấy tấm danh thiếp từ túi áo bên cạnh ra: “Có chuyện gì thì anh có thể gọi điện cho cậu ấy, nhân tiện có thể tâm sự luôn, tôi nghĩ cậu ấy rất thích nói chuyện trên trời dưới đất với anh.” Niếp Minh gian tà nở nụ cười, tay La Á cầm lấy danh thiếp của Vinh Ninh, có chút thấy mình được đối xử tốt quá mà sợ hãi đứng lên, nhưng không thấy được vẻ mặt của Niếp Minh, anh ta lập tức nhìn Niếp Minh bằng ánh mắt cảm kích: “Tiên sinh, anh thật sự là người tốt, tôi nhất định sẽ nhớ rõ anh cả đời!”

Hai chữ người tốt này, Niếp Minh nghe nhiều nhưng chưa bao giờ thấy nó chói tai như bây giờ, cũng may da mặt anh dày, không đến mức lúng túng xấu hổ: “Chúc anh may mắn.” Anh thần nhiên mở miệng, nhìn về phía La Á thì thấy anh ta đã bỏ chạy cùng tấm danh thiếp.

“Tiên sinh...” Niếp Minh nghe thấy bên cạnh có người tức giận hướng anh hô to, đầu đầy gân xanh quay đầu lại thì thấy một cô phục vụ mang theo nư

cười thương mại cầm theo quyển menu nhìn chăm chăm anh, “Mời anh thanh toán.”

“Chúng tôi vẫn chưa ăn xong.”

“Không phải.” Cô phục vụ mang theo vẻ tươi cười đẹp mắt, cho dù khuôn mặt đó ẩn chứa điều gì người không cần dao: “Bàn phía sau anh, bàn đối diện anh, còn có người đối diện bàn sau của bàn sau anh, bọn họ chưa trả tiền đã đi rồi, anh có quen biết với bọn họ, vậy không phải anh sẽ thanh toán hay sao?”

Niep Minh cuối cùng cũng biết vì sao lúc này mắt anh cứ giắt giắt, tức giận bất bình lấy ví ra, nhìn số tiền trên giấy rồi thanh toán.

Vinh Ninh khốn kiếp, làm anh muộn còn chưa tỉnh, lại làm mọi chuyện rối tung lên, hại anh còn phải trả tiền cho bọn họ!

“Như vậy không biết ngài có cần hóa đơn không?” Thu được tiền, nụ cười người bán hàng càng thêm ôn nhu, Niep Minh nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể đem tiền xé nát nói: “Đương nhiên có!”

“Được rồi, xin ngài chờ một chút.”

Hôm nay mất bao nhiêu tiền bạc, thời gian, một ngày nào đó anh nhất định sẽ đòi lại từ trên người Vinh Ninh, nếu không anh không làm người!

“Hắt xì_____” Vinh Ninh hắt xì một cái, nói chung cảm thấy cái hắt hơi này cực kỳ không đúng lúc, không khỏi có vài phần tức giận cùng ai oán.

Thực sự không cần đoán hắt xì cũng biết người đang nhắc đến hắt xì là Niep Minh, không phải là trong lòng oán hận mình, mà chính là ở chỗ kia anh không có việc gì lại đi chửi hắt xì, nhưng mà đó cũng không phải trọng điểm, chỉ cần người nào đó vẫn ở trong ngực hắt xì, tùy Niep Minh chửi mắng như thế nào, hắt xì cũng không quan tâm.

An Bảo Bối im lặng, cô chưa từng nghĩ có người hắt hơi xong thì sẽ cười, nhưng mà việc máu chốt không phải là cái này, cô đau khổ nhìn cảnh quan nổi tiếng của thành phố A – Nội hồ.

Bây giờ hai người đang đứng trên thành hồ, chỉ cần Vinh Ninh bước lên hai bước, thả tay ra thì cô sẽ ngã xuống nước, vì quá sợ hãi nên cô nắm chặt Vinh Ninh không buông, cô sợ, sợ Vinh Ninh nhìn cô không thuận mắt thì sẽ ném cô xuống hồ.

Cổ Vinh Ninh bị An Bảo Bối bầm phất đau, nhưng tâm trạng vui sướng của hắt xì vẫn như cũ không bớt đi chút nào, cảm giác như bây giờ rất thoải mái, hắt xì không biết An Bảo Bối dùng loại sữa tắm gì, chỉ biết mùi này giống như mùi của Từ Thanh Hương, ngửi mùi đó làm tâm trạng hắt xì rất tốt, so với vừa này thì càng thêm vui sướng.

An Bảo Bối nhìn vẻ mặt hào quang tỏa sáng trên mặt Vinh Ninh, trong lòng càng thêm rối rắm cùng khủng hoảng, rốt cuộc người đàn ông này định làm gì?

Tại sao lại cười vui vẻ như vậy? Chẳng lẽ giống như cô nghĩ, hắt xì muốn ném cô vào trong hồ?

Không được! Cô không biết bơi!

“Cái kia, tiên sinh, chúng ta có thể thương lượng một chút không?”

Vinh Ninh cúi đầu, nhìn thấy An Bảo Bối hơi cau mày nhìn mình, có một hương vị yếu đuối cần được bảo vệ.

“Được, cô muốn nói cái gì? Nói xem, sau đó tôi sẽ nghĩ có nên đồng ý hay không.”

Thấy vẫn còn có thể thương lượng đường sống được, tâm An Bảo Bối lập tức thả lỏng.

“Chuyện này...”

“Ừ.”

“Anh có thể đừng ném tôi xuống hồ được không? Tôi không biết bơi... Nếu như anh muốn ném tôi, có thể cho tôi chuẩn bị khởi động một chút, sau đó ném cho tôi cái phao cứu hộ?”

Chỉ cần có phao cứu hộ, tốt xấu gì thì cô cũng có thể lên bờ được, không chết được, chỉ là tư thế có chút khó coi mà thôi.

“Ha ha...” Vinh Ninh cười càng vui vẻ hơn, vì vậy sắc mặt của An Bảo Bối lại càng lo lắng, xem ra người đàn ông này không thể chọc vào, không hiểu sao lại nở nụ cười, vậy... Cuối cùng hắt xì muốn làm gì?

“Cô nghĩ rằng tôi đưa cô đến đây là vì muốn ném cô xuống hồ?”

An Bảo Bối gạt nhẹ đầu, làm theo Vinh Ninh kéo dài tiếng cuối: “Hả?” trong nháy mắt, cô như tìm lại được đầu óc của mình, kỳ quái hỏi: “Vậy anh không phải là muốn nhảy cùng tôi?”

Tuy rằng nhảy hồ sẽ có người làm bạn, không có vẻ quá mức cô đơn, nhưng cô còn chưa nghĩ đến việc này, vì vậy khuôn mặt càng thêm rối rắm: “Tiên

sinh, yên ương nghịch nước, thật sự không thích hợp với anh và tôi, tôi nghĩ chúng ta nên đến chỗ cao đi.”

“Thật không?” Vinh Ninh mang theo bộ dáng vô hại nở nụ cười, lông mi cũng cong cong, “Nếu như thế thì ý của cô là... Cô muốn tôi và cô cùng nhảy lầu?”

Tâm tình An Bảo Bối càng thêm buồn bực: “Đó cũng không phải là ý của tôi!” Nhảy hồ với nhảy lầu, cô vẫn thích làm bạn cùng Thần Nước, ít nhất cũng sẽ không trở thành thịt vụn.

“Cô thật biết điều.” Cũng rất đáng yêu, khó trách hấn mất trí nhớ mà vẫn không quên cô.

Lời nói cuối cùng, hấn cũng không có nói ra, hấn sợ sau khi nói ra, An Bảo Bối sẽ chạy, hấn bây giờ muốn hai người ở chung, hai người không hiểu tranh cãi làm sao mà làm cô chạy trốn.

“Ồ... Cuối cùng anh muốn làm gì?” Đưa cô đến đây, khoảng cách đến hồ lại gần như vậy, rõ ràng ở gần hồ có cấm biển “Nguy hiểm chớ đến gần”, đến đũa nhóc cũng biết việc này rất nguy hiểm, có thể hấn lại không nghe lời cô khuyên.

Cô nhìn thấy du khách hướng ánh mắt về bọn cô, những ánh mắt đó hoàn toàn mang theo lo lắng, ô... Hai người bọn họ sẽ tự tử thật sao?

Cô không cần, lúc trước rời xa Vinh Ninh cũng không muốn tự tử, vì sao cô phải ở chỗ này tự tử cùng người đàn ông có khuôn mặt giống Vinh Ninh?

Vinh Ninh quyết định sẽ không dọa cô nữa, liền đặt cô xuống.

Khi hai chân An Bảo Bối chạm đất, cơ thể không còn ở trên không trung nữa, thì cô cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thật tốt, cô không chết, cũng không cần lo sợ nữa rồi, đáng tiếc cô chỉ còn đi một chiếc giày cao gót, chiếc kia cũng không biết cô đã làm rơi ở chỗ nào rồi, cời nốt chiếc còn lại ra rồi cầm trong tay, đi hai chân trần, cảm giác không giống bình thường, gượng gạo đưa bấp đuôi bên phải lên xoa xoa bấp chân.

(1) Biểu tượng cảm xúc 囧 có nghĩa là âu sầu, đau khổ, chẳng biết làm sao, hết nói nói...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 26.2

Cởi đôi giày cao gót duy nhất ở trong tay ra, hai chân thật trống trải, loại cảm giác này thật không tốt, không được tự nhiên nâng đuôi phải xoa xoa làn da bấp chân.

Bầu không khí có chút lúng túng, làm cho cô muốn chạy trốn, tuy rằng hoàn toàn không biết rốt cuộc chạy như thế nào, lần này không ai che chở, đoán chừng cô còn phải cùng tên đàn ông này ở cùng nhau một thời gian.

Biết An Bảo Bối cởi giày ra không được tự nhiên, Vinh Ninh khom lưng xuống cởi bỏ đôi giày trên chân mình cầm trên tay, cùng An Bảo Bối thành chân trần.

An Bảo Bối kinh ngạc nhìn hấn, cô bởi vì đã làm mất giày, người đàn ông này vì sao như vậy? Cũng không phải ở bờ cát, hai người làm như vậy không phải rất kỳ quái sao?

Vinh Ninh mệt mỏi, ngồi ở bên hồ, chân sau chống đỡ, trời mưa đã nhiều ngày nên nước hồ cũng tăng, chân hấn tương đối dài, chân phải vừa đụng vào nước hồ, mát rượi một mảnh.

"Bồi cô" Đoán trúng tâm tư của cô, hấn ngẩng đầu cười với cô, quả nhiên nhìn thấy hấn cười vẫn có chút luống cuống, An Bảo Bối cho tới bây giờ cũng không biết trên thế giới này thế nhưng vẫn có người lớn lên giống nhau như vậy.

Cũng không biết rốt cuộc tâm thế cô rốt cuộc cái gì, có lẽ là bởi vì có khuôn mặt tươi cười giống Vinh Ninh, làm cho cô nhớ tới đã từng ngọt ngào, cho dù cảm thấy được cảm thấy được khác thường không được tự nhiên, cô vẫn là lựa chọn ngồi ở bên người hấn, cùng hấn nhân rồi không có việc gì nổi điên bị người tưởng quái nhân ngồi ở bên hồ.

Vẫn sẽ có chút khấn trương, cho nên lúc cô ngồi, ngay cả thân thể đều là căng thẳng, tư thế ngồi của cô cực kỳ theo phép, Vinh Ninh từ khi đó cũng không có nói chuyện nhiều, mà là nhìn chăm chăm vào tòa tháp cao đối diện, An Bảo Bối trộm nhìn trộm hấn một cái, hấn bên cạnh tuần lã cực kỳ, cũng cùng người kia cực kỳ giống, vừa rồi hấn cười lại càng giống, nhất là chiếc răng nanh đáng yêu kia, đoán chừng ngay cả hình dạng đều giống Vinh Ninh như đúc?

An Bảo Bối có chút buồn bực, hai chân chống đỡ, dùng váy thật dài che chân của mình, cả mặt đều chôn ở bên trong chân, chỉ lộ ra mắt nai con thật to, lông mi cùng hốc mắt vẫn hơi run, hết sức hoang mang, rõ ràng đã muốn quên Vinh Ninh, cô vì quên đi, nên cô nhìn xuống ánh mắt khinh bỉ của mọi

người, kiên cường như cũ đi xem mắt, hay vì thứ gì trùng hợp người đàn ông lại giống Vinh Ninh cực kỳ? Thật kỳ quái, lần đầu tiên gặp mặt có thể nói là trùng hợp, lần thứ hai cũng như vậy lại là cái gì?

Mỗi lần đều bị hấn nhìn đến bộ dáng ngượng ngùng, thật sự là phải nhiều khó chịu còn có nhiều khó chịu, chẳng lẽ đây là duyên phận giữa hai người?

Duyên phận!?

An Bảo Bối trừng lớn hai mắt, hết sức không bằng lòng suy nghĩ lại liếc trộm nhìn Vinh Ninh, cô không biết trong đầu mình đột nhiên xuất hiện hai duyên phận kia, thật sự là kỳ quái không phải sao? Cô trừ bỏ tên cùng người kia ra ngoài, hoàn toàn không biết người này rốt cuộc là ai, huống hồ cô cho rằng tên hấn là giả, ai biết anh ta giới thiệu bản thân lại có vài phần thật?

Cô lại nhìn hấn một cái, vẫn như cũ bên cạnh hấn, sợ hấn bỗng nhiên phát hiện, mỗi lần nhìn hấn đều cẩn thận khác thường.

Haiz An Bảo Bối cảm giác rầu rĩ, nhìn hấn luôn nhớ đến Vinh Ninh, giống như ở trong này, người đàn ông này nhìn tòa tháp cao đối diện hồ, tầng chóp thật lớn, nhà ăn xoay tròn trang hoàng lại tinh xảo đặc biệt, rất nhiều năm trước, cô có cùng Vinh Ninh qua đó, tòa tháp cao là kiến trúc cao nhất thành phố A, lại có thể xoay tròn, chỉ cần ngồi trong nhà ăn ở vị trí gần cửa sổ có thể quan sát toàn bộ thành phố A, nơi đó đối với cô mà nói xa không thể chạm, nếu không bởi vì Vinh Ninh, có lẽ đời này cô sẽ không đến chỗ xa hoa đến như vậy.

Cũng là tại nói đó, âm thanh đàn vi-ô-lông du dương, mập mờ lại lãng mạn dưới ngọn nến, lần đầu tiên. Lần đầu tiên không kìm lòng được cùng hấn ôm hôn.

Kia liên miên không dứt mà lại hôn ám áp khác thường, hôn mở ra nội tâm cô, hôn mở cửa cô hết thấy, cho dù đã cách N năm, mỗi lần nhớ tới, cô vẫn xao động như cũ, hiểu ý nhảy đến không thể tự kiềm chế tâm trạng.

Cô theo bản năng vuốt môi mình, trong nháy mắt cô còn ngây thơ cho rằng người kia hôn xuống dừng lại ở cánh môi ám áp của cô, chính là ngón tay chạm đến nơi này, nhưng cô không có suy nghĩ như vậy, rõ ràng đã qua đi. Vì sao cô còn muốn còn muốn đứng lên?

Trong lúc đó An Bảo Bối giấu đầu ở hai chân suy nghĩ, giấu càng thêm kỹ, cô gỡ đầu chính mình, hốc mắt đã có chút uơn ướm.

Đều do hấn, đều do cái tên đàn ông ngồi bên cạnh cô, vì sao hấn muốn đem cô đến nơi này? Vì cái gì hé ra khuôn mặt giống Vinh Ninh như vậy? Nếu không phải hấn nói.....

An Bảo Bối tức giận lại hướng tới bên người Vinh Ninh nhìn, phát hiện hấn đang say sưa nhìn tòa tháp cao, trên mặt cảm giác nghi hoặc, có lẽ là hấn đang suy nghĩ chuyện gì.

Ánh mắt An Bảo Bối không thể nào duy trì trạng thái tức giận, đổi lại mà nói chỉ là một loại cảm giác giống như đã từng quen biết lại làm cho cô cảm giác đau lòng, bởi vì sao lại muốn dùng ánh mắt như vậy nhìn nơi đó, bơ vơ không nơi nương tựa như vậy, khổ sở, ánh mắt thương tâm, mà cô vì cái gì đau lòng như vậy?

Cô muốn an ủi hấn, nhưng cô thực sự ngốc, sẽ không nói, mỗi một lần Trác Nhất Phong nhìn cô với ánh mắt than vãn, nếu chính mình tự nói ra, nói sai rồi nói cái gì, hấn có thể so với hiện tại càng thêm khổ sở?

An Bảo Bối vẫn lựa chọn ngậm miệng lại, có lẽ người này hiện tại muốn im lặng, không nghĩ muốn bị người quấy rầy, chính mình nếu nói chuyện an ủi hấn, đại khái chỉ biết sự việc theo hướng ngược lại.

Rất kỳ quái không phải sao? Vinh Ninh lẳng lặng nhìn tòa tháp cao suy nghĩ, mỗi lần nhìn đến tòa tháp cao hoặc là ngồi ở bên trong phòng ăn, hấn luôn cảm giác có chút đau lòng không hiểu cùng với nghi hoặc, trong lòng tràn ngập tình cảm phức tạp, làm cho hấn bất lực, giống như là vừa rồi, không giải thích được liền muốn đưa An Bảo Bối đến nơi này, sau đó nhìn chăm chú vào tòa tháp cao rất lâu.

Chỗ đó. . . . Hấn từng là nơi của hai người? Nhưng hấn ngoại trừ cảm giác không hiểu lúc sau lại không nhớ lại nữa, không thể nhớ tới, không thể nhớ tới đã từng cùng cô trải qua hết thấy, tất cả trí nhớ cho dù đã biết cô là ai, cũng không có biện pháp nhớ lại toàn bộ.

Khôi phục trí nhớ rốt cuộc có bao nhiêu khó khăn?

An Bảo Bối ở trong lòng thở dài thật sâu, nơi này nhớ lại đối với cô mà nói thực vui vẻ, cô cũng không nhớ rõ, mà cái tên đàn ông kia, cô thật sự là nghĩ không ra, vì cái gì đứng ở nơi này không đi.

Lại trộm nhìn hấn một cái, phát hiện lông mày hấn nhíu chặt lại càng thêm gay gắt, xem ra lại là khổ não vì tình nhân, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới đến lần đầu hai người gặp mặt, lúc này mới lúc này mới nhớ tới hấn hiện tại đang bị mất trí nhớ, tên đàn ông này thật sự là đáng thương.

Cô có cảm giác không cần nói vẫn hiểu nhau, cho nên cô quyết định nhiều năm qua như vậy kiên cường tâm trí khuyên bảo hấn! Cho hấn biết thế giới này vẫn còn rất tốt đẹp, nhiều thứ còn chờ hấn phát hiện, làm người không cần ech ngồi đáy giếng, phải có tầm nhìn xa!

Ôi chào! Ech ngồi đáy giếng là dùng ở đây sao? An Bảo Bối nghi hoặc, cảm lấy đầu, quên đi, cô cũng không quản, dù sao cũng không phải người có tri thức, cô sao lại nhàn rỗi không có việc gì chú ý nhiều như vậy làm cái gì?

An Bảo Bối nghiêng đầu nhìn thấy Vinh Ninh miệng mở rộng, nhưng lại không biết rốt cuộc phải nói như thế nào.

Không nên không nên , thu hồi ánh mắt hiện tại hiện tại cô rồi rầm muốn chết, trong lòng bất ổn cũng không biết cũng không biết phải làm sao bây giờ.

An Bảo Bối đắm chìm vào nội tâm, trong chốc lát nhìn hấn, trong chốc lát dường như sợ bị hấn phát hiện quay đầu, qua lại nhiều lần đầu mình đều lớn, vẫn là không biết rốt cuộc phải làm sao bây giờ.

Ừm Ai? người nào đến giải cứu cô đi.

"Quay đầu nhiều vậy không mệt sao?"

"Ồi chào!Vinh Ninh liên tục trầm mặc cuối cùng cũng nói,An Bảo Bối nhìn hấn vài giây lại ngượng ngùng đỏ mặt quay đầu lại." Hả,tôi đâu có quay đầu lại a. "

Không xong,bị người ta này phát hiện nhìn chăm chú, hiện tại phải làm sao bây giờ? Rốt cuộc hấn là như thế nào nói với hấn mới tốt,vội vàng hấp tấp,cô cũng chỉ nhân nhóCô mới không có, ừ, không có nhìn hấn.

" Tuy rằng tôi không muốn nói , thật ra có thể do anh xuất hiện ảo giác . “ Cô nhỏ giọng trả lời , ai ngờ , càng như vậy, cũng lại lạ .

Vinh Ninh cười, thật không biết rốt cuộc hấn là cô làm thế nào mới tốt,ngu ngốc ,thật sự như vậy. . . .

Hấn nhìn cô có một chút hoảng sợ , coi như phút chốc cũng tốt. . . . Không cần cự tuyệt hấn.

"Ồi chào!" An Bảo Bối nhìn thấy Vinh Ninh nâng cánh tay lên nhìn cô, ánh mắt không chút ánh sáng khiến cô giật mình!" Anh Anh muốn làm gì?"

"Chỉ một chút thôi, một chút thôi . . . “Hấn mở miệng thì thảo, giây tiếp theo, ngăn cản bả vai của cô, một phen đem cô ôm vào trong ngực, chỉ dùng sức lực,An Bảo Bối có chút nhớ nhung nhưng phải giãy dụa, giãy dụa thế nào thì vẫn không thoát khỏi ngực của hấn.

"Anh. . . .Anh như thế nào."

"Trước kia tôi cũng như vậy. Ôm cô đúng không?"

An Bảo Bối muốn nói, lại bị Vinh Ninh cắt đứt, tuy rằng luôn có chút ngượng ngùng,trước mặt nhiều người như vậy,cũng thấy vài lần đàn ông ôm , thoát nhìn rất kỳ quái? Chính là vì cái gì vừa nghe hấn nói như vậy cô sẽ không nhân tâm buông hấn ra? Thời gian dài này ngoại trừ Trác Nhất Phong cùng Trác Văn Dương chưa từng cùng người khác phải ôm,cô vì cái gì không bỏ ra được,cô trở nên kỳ quái,nhưng lại không biết....Ừm

An Bảo Bối rốt cục cũng bỏ qua giãy dụa,cô không đành lòng, cũng không bỏ được,nhất là tên đàn ông đáng thương như hấn, lại cùng Vinh Ninh y hệt lại khấn cầu mình. Làm không được, làm không được đem người đàn ông này đẩy ra, nhìn thấy vẻ mặt hấn khổ sở như vậy.

Hai tay đặt xuống phía sau lưng hấn, chậm rãi từ trên xuống dưới vuốt ve qua lại, giống như nhớ tới thời điểm cục cưng còn không đầy một tuổi, mỗi lần khóc,cô luôn ôm bé, sau đó vuốt ve lưng bé, chỉ cần vài cái, cục cưng sẽ ngoan ngoãn không hề khóc, nằm ở trên giường trẻ con im lặng ngủ,cô nghĩ, kỳ thật tên đàn ông này cũng là như vậy ư?

" Tôi không biết anh trước kia rốt cuộc có phải cũng ôm cô ấy trong lòng như vậy không, nhưng mà làm cho cô ấy biết hiện tại anh nói như vậy,tôi nghĩ cô ấy sẽ tha thứ cho anh."

Phía sau lưng truyền đến trong lòng bàn tay ấm áp của phụ nữ, ôn nhu, ấm áp, thoải mái khiếnVinh Ninh khẽ nhắm hai mắt, cảm thấy được thân thể đều nhẹ nhàng.. . . .

Cô gái ngu ngốc này,nếu hấn nói người phụ nữ đó chính là người hiện tại hấn đang ôm,cô sẽ phản ứng gì? Chỉ cần một người đàn ông trước mặt cô giả bộ bộ dáng đáng thương như vậy,cô sẽ như là vỗ về hấn, cho người khác ấm áp không?

Một người phụ nữ thực dễ dàng bị người lừa, rõ ràng. . . .Hấn chính là Vinh Ninh mà, bởi vì hấn nói dối, đem hấn trở thành người khác, trên thế giới nào có người sinh ra giống nhau như thế? Liên ngay cả hấn cùng Vinh Viễn đều không có khuôn mặt giống nhau như vậy. . . .

Vinh Ninh nhìn không được thờ dài,than thở người phụ nữ ngốc nghếch này,An Bảo Bối lại cho rằng hấn lại bắt đầu bởi vì người phụ nữ kia mà đau khổ, làm cho hấn thờ dài...

"Tôi biết tôi sẽ không nói." An Bảo Bối có chút đá kích mạnh ngừng tay:"Thật xin lỗi,tôi.. . . . "

" Cô vừa rồi nói không có vấn đề gì."Vinh Ninh vội vàng lên tiếng phủ nhận, hấn không thể nhìn về mặt cô như vậy.

Hấn buông bả vai của cô ra, vừa rồi ôm ấp ấm áp liền biến mất, trước ngực cảm giác trống rỗng ,làm cho An Bảo Bối có chút nuối tiếc, cảm giác như vậy thật không tốt.

"Tôi hiện tại tự chỉnh sửa được rồi."

"A?"Vinh Ninh không giải thích được nói,nghe An Bảo Bối nói như lọt vào trong sương mù “Có ý gì? “

" Tôi trước kia rất xấu."Vinh Ninh nhìn cô một cái, lại xoay người sang chỗ khác, ánh mắt chằm chằm nhìn thẳng đối diện.

"Hả. . . ." An Bảo Bối gãi gãi đầu, hai người khôi phục tư thế vừa rồi.

Cái gì sao.... Nguyên lai hấn cùng mình nói lời này a.

"Uh ,tôi trước kia rất xấu, là tên lưu manh tự mình đùa bỡn tình cảm của người khác."

"" An Bảo Bối trầm mặc, thì ra người này giống Vinh Ninh nha, là cái loại hoa hoa công tử, quả nhiên diện mạo thoát nhìn thực vô hại, kì thực nội tâm khó lường a, nhưng mà tên đàn ông này so với Vinh Ninh tốt một chút, ít nhất Vinh Ninh sẽ không ở trước mặt người khác, mắng chính mình là tên lưu manh.

"Tuy rằng bởi vì mất trí nhớ, năm đó tôi không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mới đưa đến chuyện cô ấy đã xa cách tôi, nhưng mà tôi đã có chút hối cải."

"Hả. . . ." An Bảo Bối liếc anh một cái, lại đem ánh mắt bày diện" Đúng rồi, anh bởi vì sao mà bị tai nạn xe cộ?"

"Năm đó tôi hẹn gặp mặt cô ấy tại một địa điểm, chính là tôi quá mức sốt ruột, đêm khuya, còn bão tuyết rơi xuống, không chăm chú nhìn đường không cẩn thận xảy ra tai nạn xe cộ, kết quả không có đến chỗ đã hẹn, chính mình cũng bởi vì ô tô nổ mạnh thành vụn nhỏ bị thương đầu liền mất trí nhớ, quên sự tồn tại của người kia, cho tới bây giờ. . . . Cũng không tìm được. "Hắn cười dịu dàng với cô, "Cô nói có phải bởi vì tôi làm ra nhiều tội lỗi, cho nên ông trời mới có thể đối đãi tôi như vậy a?"

An Bảo Bối nhìn chăm chú Vinh Ninh vài giây, cô rõ ràng nhìn thấy được ở trong mắt hắn có vài phần ưu sầu ." Đúng vậy"

Vinh Ninh sắc mặt tối sầm, người phụ nữ này, quả nhiên giống như chính cô nói, thật sự không thể nói.

Không phát hiện sắc mặt Vinh Ninh, An Bảo Bối như cũ thì thào tiếp nhận lời nói" Việc này thật đúng là trùng hợp." An Bảo Bối cảm lấy đầu tàn suất càng lớn hơn nữa, thật kỳ quái a, vì cái gì những sự trải qua của tên đàn ông này lại quen tai như vậy? Hơn nữa. . . .

"Cô làm sao vậy?" Vinh Ninh thăm dò hỏi, có lẽ hắn có thể từ trong miệng cô nghe được chút gì.

"Hả. . . ." Cảm thấy được rất kỳ quái a" An Bảo Bối hướng về phía hắn cười mỉa ;" Ha ha, vì sao những điều anh trải qua tôi nghe quen tai như vậy?"

"Ừ. . . ." Vinh Ninh trên mặt tươi cười càng lúc càng lớn, trong lòng lại cười khò.

Hắn trải qua nào có như vậy quen tai, rõ ràng là cô càng lúc càng vượt qua, cô làm sao lại phản ứng chậm như vậy.

" Nhưng mà, nếu hiểu lầm nói rõ ràng không phải rất tốt hay sao?" Không muốn làm Vinh Ninh thương tâm, An Bảo Bối nhanh chóng mở miệng.

"Hả? "

"Tôi nói, chỉ cần anh tìm cô ấy, sau đó kể sự tình cùng cô ấy nói rõ ràng, không phải có thể hay sao? Tôi nghĩ cô ấy sẽ tha thứ về hành động đó của anh."

Vinh Ninh cảm thấy hấp dẫn, khuôn mặt lại như cũ bình tĩnh, giọng nói có chút ưu sầu hỏi" Nếu là cô, cô có tha thứ cho hành động của tôi không?"

An Bảo Bối kiên định gật đầu" Anh đâu muốn, bởi vì đã xảy ra tai nạn xe cộ lại mất trí nhớ, việc này cũng không có thể trách anh, tôi thật sự nghĩ không ra cô ấy vì cái gì không tha thứ cho anh, dù sao nếu là tôi, chỉ cần hiểu lầm giải trừ cũng là có thể, nói sao nhiều năm như vậy, liên tục dây dưa không tha, cũng thật mệt mỏi."

An Bảo Bối nhún vai, xem ra muốn cỡ nào thoải mái liền đến cỡ nào thoải mái.

"À, vậy là tốt rồi." Vinh Ninh cười càng thêm đẹp mắt, lời nói của cô thật nhập tâm.

" Chính là a. . . ." Phát hiện khuôn mặt Vinh Ninh không biểu tình, An Bảo Bối lại bắt đầu đã kích tin tưởng chuyện của hắn.

"Bất kể cái gì?"

" Tha thứ thuộc về tha thứ, rốt cuộc muốn hay không với anh một lần nữa vui vẻ, cái kia cũng không nhất định."

"Ừ. . . . Như thế nào nói như vậy? Cô có thể giải thích?"

"Đi qua liền đi qua, tuy rằng anh nói anh sửa lại rất nhiều, nhưng mà ai có thể biết chắc anh không tái phạm? Tái phạm trong lời nói làm sao bây giờ? Chẳng lẽ còn muốn cho cô ấy lại một lần nữa nhận sự thống khổ ở anh sao? Dù sao nếu là tôi, tha thứ thuộc về tha thứ, rốt cuộc muốn hay không một lần nữa quay lại, tôi cảm thấy vẫn là không cần."

" " Vinh Ninh vừa có lòng tin lại một lần nữa bị lời nói của An Bảo Bối làm ngã xuống đáy cốc.

" Có câu không biết đạo anh chưa từng nghe qua . "

"Nói cái gì?"

"Chưa từng đạt được sẽ không sợ mất đi."

"Ai nói?"

"Không biết." An Bảo Bối cười nhìn hấn, cười giống như là mặt trời tám tháng làm chói mắt." Bởi vì tôi không biết, cho nên tôi quyết định những lời này chính là của tôi."

Vinh Ninh trong khóe miệng tự giác nhảy lên, hoàn toàn không có dấu hiệu dự báo trước.

" Cho nên, vì không muốn chính mình lại một lần nữa thừa nhận thương tổn, nếu là tôi, đừng nói lại đến tìm tôi, cho dù là đến quỳ xuống trước mặt tôi, tôi cũng sẽ không đáp ứng, huống hồ cuộc sống hiện tại của tôi khá tốt, thật vất vả lựa chọn quên anh ta, có thể lựa chọn cuộc sống, làm sao còn muốn nhảy vào biển lửa?"

"Lửa. . . . Biển lửa. . . ." Đứng ở bên cạnh hấn chính là biển lửa? Như vậy bên người Phương Trạch Tay cùng Ngôn Hoan lại là cái gì? Chẳng phải là địa ngục cùng đồng băng vạn năm?

" Aiz. . . ." An Bảo Bối nhìn thấy Vinh Ninh phản ứng, sắc mặt hấn bỗng nhiên trở nên khó coi như vậy, chẳng lẽ là bởi vì cô nói sai cái gì rồi?

" Cái kia, không phải ý như vậy. . . Ý của tôi nói là. . . Tôi nghĩ như vậy, nhưng người trong lòng anh cũng không nhất định, cô ấy có lẽ thực sự chờ mong anh nhận sai?. . . "

" Một chút." Mới vừa rồi còn tính nhìn vẻ mặt tươi cười của Vinh Ninh, giống như đang sáng khoái đánh cờ không có tinh thần, người không thẳng băng đưa bàn tay trái đánh tới An Bảo Bối, bắt đầu đưa hai tay giờ lên đầu.

"help. . . . help. . . . help me.... .."

An Bảo Bối nhìn thấy Vinh Ninh phản ứng nở nụ cười, người này thật đáng yêu, cũng không biết trong lòng rốt cuộc vì chuyện gì mà tổn thương, vừa dựa vào trên người hấn, một bên hô cầu cứu câu Tiếng Anh.

An Bảo Bối cười thoải mái, Vinh Ninh đau buồn khổ sở, vốn nghĩ cơ hội của mình rất lớn, ai biết bỗng nhiên trong lúc đó đã bị An Bảo Bối cho một cước vào địa ngục, hoàn hảo chính mình có đủ kiên cường, bắt lấy vách đá, mới không có như vậy thâm thiết té vào, nhưng mà nếu An Bảo Bối nói như vậy, phỏng chừng hấn thật đúng là cách cái chết không xa.

Không biết hấn thông khổ An Bảo Bối thế nhưng vẫn tươi cười đáng yêu như vậy, Vinh Ninh cảm giác xúc động muốn khóc.

Ngu ngốc là bệnh và lại là bệnh nghiêm trọng, không thể chữa.

Vinh Ninh ghé vào trên người An Bảo Bối thiếu chút nữa gào khóc thảm thiết, bên kia trốn tránh quân gia Bonaparte cùng với Trác Nhất Phong đuổi bắt, ở trên đường cái chạy khàn cả giọng, thông khổ phi thường.

"Đứng lại! Cục cưng! Không được chạy! "

Cục cưng kịch liệt chạy trốn, đi đứng một mõi tê dại, vừa mới dừng bước, nửa người ngồi chồm hồm, hai tay chống đỡ hai chân, từng ngum từng ngum từng ngum thở hổn hển, còn không có nghĩ ngơi trong chốc lát, mấy người kia cộng lại hơn một trăm người đàn ông lập tức đuổi theo bé, còn không có ổn định đem kính ngác miệng khép lại, bé lại nhìn quân gia Bonaparte cùng Trác Nhất Phong đi theo hai người đối với bé mà nói bóng dáng quá quen thuộc.

Cục cưng hí mắt, bé hết sức chắc chắn hai người kia chính là hai thằng nhóc của tập đoàn tài chính Đế Không ngu ngốc là Ngôn Thần cùng Cảnh Thất.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: 27.1: Cậu Ấy Là Bạn Trai Nhỏ Của Con!

Chẳng lẽ đây gọi là san bằng một lớp thì lớp khác lại đầy lên sao? (Nôm na là vấn đề này chưa được giải quyết thì vấn đề khác đã xảy ra)

" Chết tiệt! " Cục Cưng đứng thẳng thân thể tiếp tục chạy, bốn người kia như thế nào đều đang tìm bé? Bé cũng không phải là đứa nhỏ hư!

Mới vừa chạy vài bước, quay đầu lại xem xét khoảng cách so với bốn người kia có xa lắm không, cánh tay bỗng nhiên bị người khác kéo, trực tiếp đem bé túm vào ngõ hẻm.

"Vâng..."

"Xuyt. . . "Dập Dập lấy tay chặn miệng của bé, làm hại lời của bé chuẩn bị nói ra lại phải nuốt xuống .

" ưm ưm ưm..." Miệng bị chặn khiến Cục Cưng nói chuyện không rõ ràng, tại sao cậu ta lại ở chỗ này? Quan trọng nhất, bịt miệng của bé rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ cũng giống Trác Nhất Phong, là tới bắt bé?

Dập Dập nói với giọng chỉ thị:" Nếu không muốn bị người khác phát hiện, im lặng rồi đi theo anh!"

"A?" Cục Cưng nghiêng đầu hỏi, tại sao vậy? Dập Dập lại bướng bỉnh không cho bé cơ hội nói chuyện.

Vừa mới còn nhìn thấy Cục Cưng mặc trang phục con trai lên đến nơi này, một lát sau như thế nào đã không thấy tăm hơi? Trác Nhất Phong cùng quần gia Ba Nã Ba thờ hồn hèn.

"Quả nhiên chúng ta đã già rồi, Ba Nã Ba, già đến mức không thể bắt được một đứa nhóc."

"Không, lão gia, ngài ở trong lòng Ba Nã Ba vĩnh viễn vĩ đại, chúng ta không thể bỏ cuộc, nhất định phải tìm được tiểu thư."

"Ừ!" Trác Nhất Phong gật gật đầu, bỗng nhiên nghĩ đến tên đầu sỏ gây nên chuyện này, "Cái tên Trác Nhất Dương kia, cũng dám gạt ta, rốt cuộc có xem ta là cha hay không? Quên đi, đợi khi tìm được Cục Cưng, ta sẽ tính sổ với đứa con ngu ngốc kia sau!"

"Lão gia, mau đuổi theo đi, nếu không thì sẽ mất dấu tiểu thư."

"Được!"

Hai người vẫn chạy trốn như điên từ trước, Ngôn Thần cùng Cảnh Thất đứng ở ngõ hẻm thờ phỉ phò "Trời ạ, hai bọn họ như thế nào, mà có thể chạy như vậy."

"Tuyệt không giống người lớn tuổi"

"Quên đi quên đi, chúng ta vẫn muốn đuổi theo, hai người kia khẳng định có vấn đề! "

"Đúng vậy, anh hai!" Cảnh Thất gật đầu, lại cùng Ngôn Thần tiếp tục chạy băng băng..

Cho đến khi bốn người kia tất cả đều biến mất không thấy dấu, hai người trốn trong giỏ trúc, cuối cùng cũng từ bên trong chui ra.

"May mắn ở nơi này có đồ bỏ đi, mới không bị bọn họ phát hiện."

Cục Cưng không vui, nghe Dập Dập nói, nhìn nhìn quần áo mình, toàn mùi hôi thối.

"Ông trời ơi, bản chết người đi được!"

"Vậy em còn có thể tìm được biện pháp khác có thể tránh bọn họ sao?"Dập Dập dựa vào vách tường, hai tay khoanh trước ngực nhìn bé.

"Không tìm được" Cục Cưng thành thực gật đầu, cho dù khẩu khí không dễ nghe.

"Được rồi, sống an nhàn sung sướng như Đại tiểu thư, một chút rác liền không chịu nổi."

"Anh..." Cục Cưng thật không biết rốt cuộc là vì cái gì, Dập Dập đối với bé luôn không có ý tốt, mỗi lần đều là như vậy, cùng bé âm ỉ đến long trời lở đất mới bằng lòng bỏ qua.

Người nào sinh ra lại thích rác chứ, bé cũng không phải sinh ra từ đồng rác, nuôi sống lớn như vậy.

"Được rồi, đi thôi."Dập Dập không kiên nhẫn đáp, rồi đi về phía trước Cục Cưng kìm nén bực bội đi theo phía sau,"Tôi thực không hiểu anh, anh rốt cuộc muốn làm cái gì?"

Đi vào đường lớn, Dập Dập hướng tới xe taxi vẫy tay, hai người một trước một sau lên xe, chiếc xe chạy trên đường lớn, tài xế xe taxi vừa lái xe vừa hỏi: "Hai cháu nhỏ muốn đi nơi nào?"

"Công ty y dược Trác Thúc!"

"Nhà trọ Long Khê!"

Hai đứa nhỏ đồng thời mở miệng, địa điểm nói ra cũng không giống nhau.

"Hả? Cháu nhỏ, rốt cuộc các cháu muốn đi đâu?"

"Nhà nghỉ Long Khê"

"Công ty y dược Trác Thức"

Địa điểm hai người lại không giống nhau? Cục Cung trừng mắt nhìn cậu "Tôi muốn đi tìm cậu út, anh muốn làm gì? Đi nhà nghỉ Long Khê làm cái gì?"

Cục Cung căm giận nhìn, hiển nhiên Dập Dập không có phản ứng, thậm chí ngay cả liếc nhìn bé một cái đều không, phân phó tài xế xe taxi đến địa điểm hẳn nói: "Nhà nghỉ Long Khê. Cám ơn"

"Được" Tài xế taxi mỉm cười gật đầu.

"Anh. . . ." Cục Cung không thể tưởng tượng nổi nhìn cậu, này Dập Dập. . . . Như thế nào so với bé còn muốn bá đạo hơn? Thật sự là bề ngoài làm cho người ta nhìn không ra! Đã không phải lần đầu tiên ở trước mặt cậu kinh ngạc, đứa nhỏ này thật sự là muốn có bao nhiêu đáng ghét liền có bấy nhiêu a!

"Chú tài xế phiền dừng xe ở đầu đường phía trước." Bé mà bị Dập Dập dẫn đi, nhất định sẽ bị cậu tra tấn đến điên mất! Nếu nói khác nhau, như vậy cũng không cần lãng phí thời gian trên người cậu.

"Xuống xe?" Tài xế hỏi, Cục Cung kiên định nói: "Đúng vậy, xuống xe."

"Được, em cứ xuống đi, dù sao em cũng không có tiền." Dừng nghĩ dùng chiêu này khích tướng cậu, Cục Cung còn rất non nớt.

"Tôi. . . ." Hôm nay là bị Ngón Thần kéo đi, hoàn toàn không mang tiền, Dập Dập khẳng định là nghĩ đến việc này mới có thể bình tĩnh như vậy, không đếm xỉa lời của bé, Cục Cung khôi phục về mặt bình tĩnh nói: "Không sao, dù sao đến lúc đó tôi có thể bảo cậu trả tiền xe!"

"Vậy à" Dập Dập mỉm cười như trước: "Không sao cả, dù sao ông ngoại của em hẳn là đợi lát nữa sẽ đến tìm cậu của em đi? Đến lúc đó cũng vừa vặn nhìn thấy em mặc đồ con trai, cũng có thể phát hiện, mấy ngày nay em biến mất không thấy dấu vết, cũng đã sớm cùng Trác Nhất Phong cùng nhau tính tề." Dập Dập thân nhiên giơ tay lên: "Tốt tốt, lại có thể chứng kiến điều thú vị gì đó, thật sự là lâu năm khó gặp!"

Đáng giận. . . . Cục Cung không khỏi nghiêng răng, Dập Dập này rõ ràng chính là đã tính kế tốt, bé căn bản là không có cách nào khi dễ cậu.

"Xem ra không cần dừng xe rồi?" Dập Dập nhìn Cục Cung thất bại nhũn mảy, nhìn đối phương không có phản ứng gì, hừ hừ nở nụ cười nói: "Chú tài xế, phiền chú, trực tiếp hướng đến nhà Nghỉ Long Khê, không cần ở đầu đường dừng xe."

"Ừ. . . ." Tài xế lái xe ngốc nghếch gật gật đầu, liếc mắt nhìn vào kính chiếu hậu xem phản ứng của hai đứa nhỏ, rõ ràng vẫn là trẻ con, như thế nào thái độ làm người xử sự liền giống người lớn như vậy.

Cục Cung kìm nén bức bối, ngoài miệng cũng không nói gì nửa câu, trong lòng lại đem Dập Dập mắng mấy trăm vạn lần.

Này Dập Dập. . . . Thế giới không có so với cậu càng làm cho người cảm thấy được tồn tại sự đáng ghét!

Dập Dập dựa lưng vào thành ghế, cười lạnh đối với Cục Cung, dùng tưởng rằng không mở miệng, cậu sẽ không biết bé ở trong lòng mắng cậu.

Quên đi, đối đãi với Cục Cung cậu vẫn là lần đầu tiên không sợ lãng phí miệng lưỡi cùng bé giải thích.

"Nhà nghỉ Long Khê có một gian của ba anh, nơi đó hiện tại trở thành phòng vẽ tranh của anh, bên trong cái gì cũng đều có, em có thể ở nơi đó tắm rửa, sau đó anh đi vào cửa hàng thời trang trẻ em, mang cho em một bộ váy nữ sinh, sửa lại cách ăn mặc lúc sau tìm chú của em rồi, thuận tiện em cũng có thể dùng điện thoại cùng chú liên lạc, làm cho chú trước tiên chuẩn bị sẵn sàng. . . . Thật là. . . ." Dập Dập bỗng nhiên cảm thấy được không kiên nhẫn "Anh vì cái gì phải làm nhiều chuyện nhảm chán như vậy?"

Cục Cung này giờ vẫn đang tức giận khề ngắng đầu nhìn cậu, vốn dĩ.Dập Dập cái này không phải cố ý bắt nạt cô, mà là vì trợ giúp chính mình cùng cậu. . . .

Này coi như Dập Dập là lần đầu tiên chân thật, chính là. Ai biết cậu sẽ nghĩ như vậy chứ?

Đúng không? Cho nên giọng nói của bé có điểm khó nghe, trong lòng mắng cậu vài câu, cũng là phải!

Vào xem chạy trốn, hoàn toàn quên mất hình dạng của mình hiện tại, Trác Nhất Dương nói bé đi Australia, nếu không có hành lý nhỏ cùng khuôn mặt sạch được cải trang, nhất định sẽ bị chặn ở cửa công ty Trác Nhất Phong rồi bị bọn họ phát hiện, đến lúc đó, cậu giúp đỡ bé nhất định sẽ bị ông ngoại mắng chết!

Bé cũng không nghĩ muốn bởi vì mình mà làm cho cậu bị hại như thế.

"Đáng giận!" Dập Dập vỗ đệm xe, trên mặt mang vẻ nôn nóng, cậu không hiểu chính mình tại sao phải làm chuyện vô nghĩa, chính là vẫn nhìn không được.

"Anh làm sao vậy?" Cục Cung hiện tại giọng nói rõ ràng so với vừa rồi tốt hơn nhiều, bé không cần thiết phải yêu cầu hỗ trợ chính mình Dập Dập hiện tại mặt tương đối lạnh.

"A" Dập Dập suy đoán quá mức...." Không có gì, vốn tưởng rằng có thể phát hiện vật gì tốt, lại không nghĩ rằng bị ông ngoại anh gì gì đó phá rồi, hiện tại Vinh Ninh đang gặp mặt An Bảo Bối? Cho nên mới cảm thấy thực phiền!"

Cục Cưng lạnh mặt xuống, học Dập Dập quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, cậu lười nhìn bé, bé đối với cậu cũng không bắt buộc!

Người này, cậu còn tưởng rằng cậu rất tốt, lại không nghĩ rằng đó lại là ý nghĩ trong lòng, quên đi, nếu Dập Dập là người tốt, như vậy lớn lên bé liền dám gả cho hắn!

Việc này đương nhiên tuyệt đối không có khả năng xảy ra, bởi Dập Dập trong lòng có vấn đề, thích nhất chính là lấy việc trêu chọc người khác làm vui!

Hai người đưa lưng về nhau nhìn từng người ngoài cửa sổ, không khí trong xe bỗng nhiên trở nên có chút kỳ quái, chủ lái xe taxi bắt đầu đi lắc lắc đầu, hai đứa nhỏ hiện tại, không chỉ khó trị, cái gì cũng đều hiểu biết, tuổi nhỏ đi học người lớn nói yêu đương, còn nhân rồi không có việc gì, học người lớn cãi nhau.

Chắc chắn, không biết rốt cuộc có phải hay không ăn nhiều hamburger không tốt cho sức khỏe, cho nên mới biến thành như bây giờ? Xem ra hắn hắn là nên giảm thói quen ăn vặt của con mình đi, đừng đến lúc đó đã sớm đi vào cầu thang lầu năm, liền giống hai đứa nhỏ ngồi ở ghế sau, đến lúc đó cũng liền khó trị.

Đến trạm, Dập Dập mang theo Cục Cưng của mình vào nhà trọ, Cục Cưng mới vừa đi vào đã bị cách bài trí bên trong của nhà trọ hù đến, phong cách không đồng dạng như vậy, nền văn hoá thời kì phục hưng, một bên là phong cách Phật trừu tượng, một mặt lại là phong cách màu nước Trung Quốc cổ điển, mặt khác vách tường không hiểu sao lại sơn màu rau cải, phong cách lung tung, bé cũng không biết cái kia rốt cuộc gọi là gì.

"Em đi tắm rửa đi!" Dập Dập cắt ngang việc quan sát và thưởng thức căn phòng của Cục Cưng, "Phòng tắm ở bên kia, bên cạnh giá phòng bên trong tủ quần áo ở tầng thứ hai trong ngăn kéo chứa đồ dùng tắm rửa mới, hiện tại anh phải xuống lầu mua quần áo, em ở trong này tắm rửa xong nhanh đi, còn có đồ đặc của anh không nên tùy tiện động vào, bằng không anh sẽ không dễ yên cho em!"

"Đồ đặc của anh ai mà chạm vào? Tôi cũng không biết có thể hay không có vi khuẩn, sợ bị lây nhiễm! Hừ !" Cục Cưng nghiêng đầu đi chỗ khác.. . . Ai quản cậu rốt cuộc có phải hay không bọn đầu trâu mặt ngựa, người này quả thực chính là ghê tởm.

"Tốt nhất không động." Dập Dập thở dài một hơi, hy vọng chính mình có thể bình tĩnh một chút, thật là, một chút cũng không hiểu chính mình vì cái gì bỗng nhiên trong lúc đó liền tức giận.

"Anh đi, em mau nhanh tắm rửa xong đi, không có thời gian với em lèo nhèo."

Cục Cưng giật giật khoé miệng, như muốn nói gì đó, nhưng không có âm phát ra, khiến khuôn mặt trở nên vụn vặt có chút kỳ quái.

Dập Dập đỡ trán, cũng không biết rốt cuộc hắn là phải cười hay cần phải khóc "Anh đi xuống" Xem ra phải chạy nhanh, không thể lãng phí thời gian tại đây.'

"Không được nhìn lên!" Cục Cưng hướng tới Dập Dập chỉ tới căn phòng đi đến, Dập Dập buồn cười nói "Em cho là trên người của em có cái gì có thể nhìn, sân bay!"

"Đó là bởi vì Cục Cưng tôi còn chưa có trở mặt."

" Ai quản em? Ít tự mình đa tình đi, nhanh tắm rửa!"

Không hiểu vì sao cô gái này, thật đúng là đem chính mình trở thành thần tình yêu Venus rồi!

Dập Dập đi ra cửa nhà trọ, cửa bị cậu đập phát ra tiếng kêu lớn, Cục Cưng thân hình run lên, người này thật sự là.

"A! Trên thế giới như thế nào có giống người cặn bã đến như vậy!" Cục Cưng ôm đầu, tóc bé bị nắm rối tung, Dập Dập kia ngàn vạn lần đừng có một ngày nằm trong tay bé, nếu không, bé tuyệt đối sẽ không cho cậu đẹp mặt! Cái tên ngu ngốc kia, tên khốn khiếp, cái tên hói đầu!

" Anh cho là chỉ anh có thể đập cửa sao? Tôi cũng có thể!" Giọng như là tức giận, Cục Cưng cầm đồ dùng tắm rửa mới, loảng xoảng một chút ra ném ra cửa, đáng tiếc trong phòng trừ bỏ mình ra, lại không người thưởng thức.

Tắm rửa xong, lần nữa mở cửa, Dập Dập vừa lúc trở về, hai người nhìn nhau, quần áo cầm trong tay Dập Dập trực tiếp ném xuống người bé, giọng nói lạnh như băng:" Nhanh đi thay!"

Cục Cưng cắn răng cắn tức cậu vài lần, cái gì sao. . . .Thái độ đối với bé là gì vậy? Thật là, đừng tưởng rằng giúp bé một chút, thật đúng là đem địa vị chính mình nâng lên giống ăn nhân cứu mạng, có gì đặc biệt hơn người, nghe rằng một trận, Dập Dập căn bản không có phản ứng gì, ngược lại giống như xem khi làm trò nhìn bé, hoàn toàn lãng phí nét mặt của bé, Cục Cưng cảm thấy được chính mình như là vở hài kịch, thu hồi cảm xúc, thói quen gãi gãi đầu lại trở về trong phòng thay đổi quần áo.

Dập Dập nhìn bóng dáng của bé, bỗng nhiên nở nụ cười, chính là kỳ quái chính là vì cái gì mà cười không biết, chẳng lẽ là đang cười bé ngu ngốc?"

"Quả nhiên là ngu ngốc, mặt trắng nhìn ra thông minh."

Dập Dập ngồi xuống ghế sofa, nhằm chán xem báo chí, Cục Cung trong phòng đi ra, thay xong Dập Dập cho bé chọn quần áo.

Ở trong phòng thô sơ nhìn một chút, Dập Dập người này không có ưu điểm gì, sắc thái cùng quần áo nắm chắc vô cùng hoàn hảo, đều là sở trường đặc biệt.

"Em không gọi điện thoại cho cậu?" Dập Dập hơi hơi ngẩng đầu nhìn bé một cái, Cục Cung lúc này mới bừng tỉnh bỗng nhiên há miệng, ánh sáng khiến không khí trở nên lấp lánh, hoàn toàn quên mất chuyện này.

Cậu ta biết. . . . Dập Dập xem tờ báo, cười lạnh nói "Anh biết lâu rồi."

"Cất" Cục Cung buồn bực cầm lấy điện thoại trong căn hộ, thật sự là lười cùng Dập Dập gào thét, dù sao lúc sau đợi cho bé trở về cùng An Bảo Bối, liền cũng không phải nhìn khuôn mặt Dập Dập kia, giảm bớt bực dọc.

Gọi số điện thoại của Trác Nhất Dương, đối diện truyền đến âm thanh rõ ràng một môi của Trác Nhất Dương "A lô? Là ai?"

"Cậu là cháu."

"Ồ!" Trác Nhất Dương chính cao giọng nói: "Làm sao vậy? Tiểu công chúa nhà ta, rốt cục biết ra ngoài sao bây giờ mới thông báo với cậu?"

"Ngô. . . . Ân." thanh âm Cục cung có chút buồn bã, cầm khăn lau tóc ướt sũng.

"Làm sao vậy? Bộ đáng ỉu xù?"

"Cậu, cậu tốt nhất chuẩn bị tâm lý."

"Hà?" Trác Nhất Dương có chút không rõ ràng lắm "Làm cái gì chuẩn bị tâm lý?"

"Cái kia, cháu nói lúc đi ra, cậu cũng đừng khóc a."

"Ha, cậu thật là tốt với Cục Cung a, cậu làm sao ở đây thành người biết khóc? Được rồi được rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đúng rồi còn có cháu chừng nào thì trở về? Nếu cháu không trở về, cậu có thể sẽ bị ông ngoại giết chết."

"Vâng. . . ." Cục Cung có chút khó xử "Nói cho cậu một tin tức tốt, hôm nay cháu nhìn thấy ông ngoại, không chỉ có nhìn thấy ông ngoại, còn nhìn đến An Bảo Bối cùng đàn ông xem mắt, kỳ thật mấu chốt vẫn là. . . . Hắc hắc." Cục Cung cười gian vài tiếng nói "Cục Cung tuy rằng ngượng ngùng, nhưng là vẫn bị ông ngoại cùng An Bảo Bối thấy được,"

"" Bên đầu điện thoại kia Trác Nhất Dương, hết sức hiển nhiên không có tiêu hóa lời nói của Cục Cung, một trận cười ha ha nói: "Vật nhỏ, liền thích cùng cậu nói giỡn, cháu thông minh như vậy như thế nào có thể bị ông ngoại cùng mẹ nhìn thấy?"

"Haiz...." Cục Cung thở dài, người này như thế nào sẽ không tin tưởng bé? Bé cũng không phải là cái loại này tùy tiện hay nói giỡn.

Điện thoại nội tuyến văn phòng Trác Nhất Dương — — —

Đối diện truyền đến thanh âm của thư ký chuyên nghiệp "Trác tổng, lão gia gọi điện thoại tới, mời ngài nhận."

"Được. . . . Nói máy đi."

"Vâng"

"Ba ba như thế nào hiện tại lại gọi điện cho con? Nhưng ba cho tới bây giờ lúc ta làm việc cũng không bao giờ gọi điện cho mình." Trác Nhất Dương còn đang suy nghĩ không ra, Cục Cung thở dài, ngược lại trở nên lớn hơn nữa "Cậu, ông ngoại gọi điện thoại đến khẳng định là hỏi cậu chuyện của cháu, cháu. . . .Cháu hôm nay trở về, chờ một chút liền tới công ty, cậu trước kéo dài một hồi, đại khái." Cục Cung nhìn nhìn lên đồng hồ treo tường "Đại khái 45 phút, cháu đi ra, tốt lắm, cháu trước tiên cúp điện thoại, chờ một chút gấp lại."

"Cục Cung. . . . Cục Cung?" Trác Nhất Dương nhìn nhìn di động, điện thoại đã bị Cục Cung cúp.

Trác Nhất Dương đối với điện thoại bất đắc dĩ, Trác Nhất Dương nội tuyến đã chuyển được, vừa mới bỏ di động chính mình, bên trong văn phòng đã bị một trận tiếng kêu rít gào của Trác Nhất Dương "Trác Nhất Dương! Con nói rõ ràng cho cha!"

Trác Nhất Dương thở dài một hơi, đành phải đem điện thoại cầm lấy, quả nhiên giống như Cục Cung nói, thật sự hẳn phải chuẩn bị tốt tâm lý, Trác Nhất Dương đã tức giận sắp muốn giết người "Cái kia. . . . Ba, con không hiểu ba nói cái kia là có ý gì,"

"Con không phải nói Cục Cung đi Australia tham gia trận đấu phức tạp kia sao? Như vậy lão tử ở nhà hàng nhìn thấy đứa nhỏ kia rốt cuộc là ai? Tiểu tử thôi, thật sự là lá gan lớn, ngay cả cha ruột con cũng dám lừa gạt?"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Chương 27.2

“Không phải con nói cục cưng đi Australia tham gia cái cuộc thi lung tung kia sao? Như vậy đứa bé mà ta nhìn thấy ở trong phòng ăn kia rốt cuộc là ai! Tên nhóc thúì, là gan thật sự lớn đó, ngay cả cha ruột cũng dám gạt!?”

“Con... Con nào có...” Trác Văn Dương khóc không ra nước mắt, lúc này thật sự là giống với hình dung của cục cưng, anh muốn khóc.

“Vẫn còn ở đây mà miệng lưỡi ngọt ngào với cha! Con chờ đó cho cha, ngay bây giờ cha sẽ đến công ty tìm con, chà cái lớp da đã nhiều năm qua cha không đánh của con thật tốt, con dám chạy thử xem, cho dù có đào ba thước đất ở toàn bộ thành phố A lên, cha cũng phải bắt con ra, giết chết con! Con chờ đó cho cha, bây giờ cha đi qua, không được phép chạy!”

Trác Nhất Phong tức giận cúp điện thoại, khuôn mặt Trác Văn Dương cười khổ đối diện với điện thoại, anh cũng đã ngoài hai mươi, vậy mà Trác Nhất Phong vẫn còn muốn đánh anh?

Làm ơn, chuyện này hoàn toàn không có liên quan tới anh được không!?

Rốt cuộc Trác Văn Dương không ngồi yên được nữa mà đứng lên, chỉ hy vọng đứa nhóc cục cưng kia thật sự làm giống như mình nói, mau chóng xuất hiện, đừng chơi cái trò chơi tìm cha gì, bằng không xui xẻo chính là anh đó!

Bên này Trác Văn Dương đi qua đi lại ở trong phòng làm việc, cục cưng ừ ừ cúp điện thoại.

Rõ ràng đã nói với Vinh Ninh là còn chơi chưa đủ, vậy mà hiện tại lại phải về nhà, chỉ nghĩ tới đã làm cho bé khó chịu, nhưng không thể làm cho cậu nhỏ thêm phiền phức, thật là, đều do Ngôn Thần bọn họ!

Không có việc gì lại chạy đến nhà ông bà nội bé tìm bé làm gì? Làm hại bé không chỉ chịu đã kích lớn khi nhìn thấy An Bảo Bối đi xem mắt, mà còn bị ông ngoại bắt tại trận!

“Hiểu chưa? Bởi vì một mình em, làm hại bao nhiêu người phải gặp xui xẻo cùng em đấy?” Dập Dập vẫn cười lạnh như trước nhìn cục cưng không được tự nhiên, cục cưng cũng dứt khoát ném điện thoại lên người cậu, Dập Dập dùng tay tiếp, vốn không bị đánh tới, cười hi hi cầm điện thoại, đương đương đắc ý vô cùng đáng đánh đòn, “Sao vậy? Không đánh được sao?”

“Anh...” Làm sao bé lại cảm thấy tên Dập Dập này... Đáng hận đến mức muốn cắn anh ta?

“Nói không lại anh, muốn dùng bạo lực để chế phục? Cũng không biết rốt cuộc em di truyền được gen gì, chắc chắc...” Dập Dập tỏ vẻ đáng tiếc lắc đầu, “Thật đáng thương, An Bảo Bối cùng chú Vinh Ninh thật đủ đáng thương, thậm chí có một đứa con gái như vậy, xem ra, cục cưng à, đời này sẽ không ai thêm lấy em, chỉ có thể ở nhà làm gái lơ thì, bởi vì không có ai muốn em!”

“Ai nói em không có ai thêm lấy? Là ai làm hại em như vậy? Giản Sách, có phải anh cần ăn đòn hay không?!” Cục cưng cầm lấy tất cả những gì có thể đánh người được trên ghế salon, ném hết về phía người Dập Dập, Dập Dập vừa cười, vừa trái ngăn phải cản, bộ dáng cười rộ lên lại làm cho trong đầu cục cưng bốc lên một ngọn lửa lớn.

“Đâu có chuyện gì liên quan tới anh? Nếu không phải em muốn xem rốt cuộc An Bảo Bối bọn họ muốn nói gì, làm sao lại bị ông ngoại em phát hiện? Xem ra em không chỉ là một cô gái bạo lực, mà còn là một người thích đổ sai lầm của mình lên đầu người khác, là kẻ nhất gan không dám tự mình gánh vác!”

“Giản Sách!” Cục cưng rít gào kêu tên cậu, không nhận được, thật sự là bé không nhận được loại người cặn bã như tên Dập Dập này, rõ ràng biết bé đang rất giận, vậy mà còn dám trêu chọc bé, bé....bé....

Bé không chơi cùng cậu!

“Tên nhóc thúì, đừng giả bộ làm thánh nhân ở đây, có phải anh thật sự cho là em không dám làm gì anh hay không?” Cục cưng nói, không hề dùng bất cứ cái gì ném lên người Dập Dập nữa, dứt khoát lựa chọn bỏ nhào về phía người Dập Dập.

Tên khốn kiếp này, bé muốn dùng cân nặng của bé đè chết cậu.

“Em không dễ yên cho anh!” Cục cưng giận dữ hô, nằm sấp trên người Dập Dập, không ngừng giương nanh múa vuốt đối mặt với cậu.

“Nhìn đi nhìn đi, có phải bây giờ lại tiến hóa thành người đàn bà chanh chua hay không? Nói không lại anh liền dùng vũ lực, quá đáng xấu hổ đó? Cục cưng?” Tuy là nói vậy, nhưng trên mặt Dập Dập vẫn tràn đầy vẻ tươi cười, vừa cười vừa tiêu diệt cánh tay cục cưng đánh trên người cậu, cô bé này thật sự là cần ăn đòn, chỉ thiếu nước dạy dỗ nữa thôi.

“Anh mới là người đàn bà chanh chua, cả nhà anh đều là người đàn bà chanh chua! Anh đi chết đi!” Cục cưng đã nắm cánh tay của cậu ta, giống như phát tiết há to miệng cắn lên.

“A...” Dập Dập đau kêu ra tiếng, lắc lắc tay, muốn buông cục cụng, cục cụng vừa cắn vừa cười, hai mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt vụn vụn kia của Dập Dập.

Cậu ta làm cho bé tức giận, như vậy bé liền cắn chết cậu ta!

Một cái cắn này thật sự dùng hơi sức, Dập Dập cảm thấy thịt trên cánh tay cũng sắp bị cục cụng cắn xuống.

Cô bé con này... Cô bé con này... Thật là, thật sự là.. Thật sự là không đáng yêu một chút nào! Cậu thấy hình như bé cảm tình con chó thì phải?

“Nhả ra! Rất đau đó, cô bé ngu ngốc nhà em!” Dập Dập cảm thấy mình sắp bị bệnh suyễn rồi, cô bé này thật sự là...

Dập Dập càng la to, cục cụng lại càng cắn cánh tay cậu không buông.

Ai bảo cậu ta bắt nạt bé? Ai bảo cậu ta nói xấu chỉ số thông minh của bé? Bé muốn cắn chết cậu ta, xem lần sau cậu ta còn dám xuất hiện ở trước mặt bé kích thích bé hay không?

Chỉ cần còn một hơi sống sót, bé sẽ không nhả ra, kiên quyết không nhả ra.

“Em...” Dập Dập đau chết đi sống lại, xem ra cục cụng không phát tiết hết, bé cũng sẽ không nhả ra.

“Em cho rằng em có thể cắn anh sao?” Không phải cậu không chấp nhận cùng cục cụng, mẹ cậu từng nói với cậu, tính tình đùa giỡn của con gái là bẩm sinh, bình thường nhẫn nhịn một chút thì không sao, nhưng thời điểm máu chốt cũng không thể như vậy, còn từng dạy cậu một chút, nếu như bị bắt nạt, làm người thì nên ăn miếng trả miếng!

Bé dám cắn cậu không nhả, cũng đừng trách cậu không hiểu cái gì gọi là phong độ thân sĩ.

“Em không nhả?”

“Ừm ừm ừm...” Cục cụng vẫn cắn như cũ, ừm ừm vài câu, trên mặt mang ý cười gian, dựa vào đầu mà muốn bé nhả ra thì bé phải nhả ra? Làm người không thể không có cá tính như vậy, hơn nữa Dập Dập cùng bé không có quan hệ thực chất gì.

“Được...” Dập Dập nhìn đau, kêu rên vài tiếng, nếu cục cụng cắn ăn đòn như vậy, cũng đừng trách cậu không khách khí, cậu đã cảnh cáo bé nhiều lần rồi.

“Em cho rằng em gặp người liền cắn đúng hay không?” Khuôn mặt Dập Dập vụn vụn, biến đen có chút khủng bố, cho dù ánh mắt cậu dọa người như thế nào, cục cụng lại vẫn cắn cậu không nhả ra như cũ, cuối cùng Dập Dập nắm cánh tay khác của bé cắn lên.

Dường như khó có thể tin nổi, hai mắt cục cụng trừng vô cùng lớn, tên Dập Dập này... Cậu ta cũng dám cắn bé? Tên cặn bã này chắc chắn không hề biết cái gì gọi là thân sĩ!

Đôi bên cắn lẫn nhau, cục cụng đau nhói, lại càng cắn mạnh hơn. Toàn thân Dập Dập cũng toát ra mồ hôi lạnh, con nhóc này, vậy mà cậu còn suy nghĩ vì bé, lúc cắn bé cố ý giảm bớt hơi sức, thể mà bé...

“Hừ hừ...” Cục cụng cắn thịt cậu, nhưng cũng không quên cười rên một tiếng để kích thích cậu, thuận tiện đập cậu mấy cái.

Con nhóc này...

Hai người ngồi trên ghế sa lon độ sức với nhau, chỗ lớn hơn nữa cũng không đủ để cho hai người hành hạ như thế, qua lại vài lần, hai người đều rơi xuống đất, rốt cuộc hai bên cũng kết thúc cuộc chiến cắn người.

“A, con nhóc nhà em!” Dập Dập ngồi ở trên người của bé, nhìn cánh tay bị cục cụng cắn của mình, chuyện đã không chỉ là xuất hiện mấy dấu răng đơn giản như vậy, trên dấu răng đã bắt đầu chảy máu, chỗ bị cắn đều có máu ứ đọng, vô cùng rõ ràng ở trên cánh tay trắng nõn, xem ra sẽ để lại không ít vết sẹo.

“Đáng giận, không biết đi làm phẫu thuật có thể loại bỏ các vết sẹo này hay không, con nhóc thú, nhìn chết em!”

“Haha...” Tuy rằng lực lượng hai bên là ngang nhau, hiện tại người cũng bị Dập Dập ngồi lên, nhưng vẫn không thể thay đổi được tâm tình tốt của mình, cục cụng chỉ vào cậu ta cười ha ha, “Đáng đời! Anh sẽ phải đi cùng các vết sẹo này cả đời! Ha ha...”

Dập Dập nhìn bé vài giây, tuy rằng nghe lời nói của cục cụng hết sức khiến cho người ta tức giận, nhưng nhìn đáng vẻ bây giờ của cục cụng, cậu lại không thể nào tức giận nổi, cậu cong môi cười với bé, “Em chắc trận này là em thắng?”

Nét tươi cười của cục cụng lập tức đọng lại trên mặt, rốt cuộc lời kia của Dập Dập có ý gì.

“Anh nói cái gì?” Vừa rồi không có phát hiện, hiện tại vừa mới nói, bỗng nhiên cục cụng cảm thấy giọng của mình có chút kỳ quái, không, so với giọng nói có chút kỳ quái, không bằng nói là không biết làm sao bé lại cảm thấy miệng mình cực kỳ vắng vẻ, còn có thể hút gió? Đọc chữ cũng không được rõ ràng.

“Ha ha...” Cái gì gọi là ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, rốt cuộc cục cưng cũng hiểu rõ ý tứ của những lời này, chính mình vừa mới cười nhạo Dập Dập, bây giờ có làm sao cũng không thể cười ra tiếng. Dập Dập chỉ về phía miệng bé, cười ngửa tới ngửa lui, “Nhìn răng của của em xem, ha ha! Đến lúc thay răng sao? Khó trách mới cần người một chút đã không còn răng cửa, đáng đời đáng đời, nhìn em còn dám tiếp tục muốn làm gì thì làm hay không.”

Bỗng nhiên sắc mặt cục cưng biến thành màu đen sậm, ngậm miệng dùng đầu lưỡi liếm liếm nơi răng cửa trống rỗng, a... Răng cửa của bé rớt?!

Cục cưng vẫn còn đang hóa đá, Dập Dập nhìn xuống mặt đất, quả nhiên thấy được hai cái răng nanh của cục cưng rơi xuống ở chân sô pha, lúc này cậu lại càng cười to hơn, nhặt răng cửa của cục cưng rơi trên mặt đất, quơ quơ ở trước mặt bé, “Thoạt nhìn có vẻ là một tiêu bản rất tốt, xem này, trên đó vẫn còn ít thịt có dính máu đấy.”

Dập Dập che miệng cười trộm, cục cưng nhìn cậu cảm rằng của mình trong tay, miệng không nhin được mà ghen, quá mất mặt rồi, vậy mà lại để cho Dập Dập nhìn thấy bộ dáng bi thảm này của mình, tên khốn kiếp kia, còn cầm lấy răng của bé cười to, thời gian dài khiến cục cưng không chịu nổi sự trêu chọc của Dập Dập, cuối cùng dường như phát tiết khóc lớn lên.

“Oa - - răng của em!”

Dập Dập ngừng cười, nhìn khuôn mặt cục cưng khóc, cuối cùng lại không cười được ra tiếng. Cậu không muốn làm bé khóc, chỉ là hơi trêu con quỷ nhỏ kiêu ngạo tận trời này một chút thôi, bé... làm sao bé lại đột nhiên khóc chứ?

“Này, em khóc cái gì, không phải chỉ rụng hai cái răng thôi sao? Hiện tại chúng ta còn nhỏ, rụng răng đó cũng là chuyện bình thường.”

Cục cưng ngừng khóc một giây, lại oa oa khóc lớn lên, “Giản Sách, tên khốn kiếp! Em lớn như vậy chưa từng thấy qua người nào khốn kiếp như anh, anh khi dễ em! Ô... ô...”

“Này này này, em đừng có khóc chứ!” Dập Dập có chút hoảng, cậu sợ nhất là con gái khóc, nhất là đứa bé luôn luôn giả bộ giống người lớn như cục cưng, bây giờ lại khóc trước mặt cậu, rõ ràng cậu có bắt nạt bé nhiều đâu chứ. Đã sớm nói với bé, chỉ là đùa với bé mà thôi.

“Đừng khóc, em xem!” Dập Dập để cho cục cưng nhìn vết thương mà bé cắn của mình, “Em cắn anh còn ác hơn, còn chảy cả máu, không phải anh cũng không khóc sao? Em đừng khóc nữa, chúng ta không phải đã trả hết nợ cho nhau rồi sao?”

“Oa...” Cục cưng càng khóc lớn hơn, ném đệm lưng sô pha rớt dưới đất về phía cậu, “Anh còn không biết xấu hổ nói! Anh cũng cắn em!”

Vừa rồi Dập Dập còn dễ dàng né tránh “vũ khí” của cục cưng, nhưng lần này đối mặt với tập kích của cục cưng lại hoàn toàn chấp nhận, không có tránh né, lúc này trên đầu của cậu hơi đau, xoa xoa đầu, cậu nhìn cục cưng cho cậu xem vết thương do bị cậu cắn của mình.

Thật là..... Rõ ràng cậu bị cục cưng cắn mới nghiêm trọng, vừa tụ máu vừa chảy máu, so sánh với cục cưng, bé cũng đủ hạnh phúc, vết thương cơ bản không nghiêm trọng, cũng không lưu lại sẹo giống như cậu.

“Ô ô... Cục cưng như vậy đi ra ngoài gặp người như thế nào! Răng nanh không có, tay cũng có máu ứ đọng! Ô ô...”

Lúc cục cưng nói chuyện, bộ phận răng cửa trống rỗng, lại thổi gió ra ngoài như thế, hơn nữa hiện tại mặt bé còn đang khóc, thật sự là vô cùng buồn cười, khuôn mặt Dập Dập vận vẹo kì cục, chỉ là lần này nén cười, người này thật sự là... làm sao lại thú vị như vậy?

“Anh còn cười? Còn cười!?” Cục cưng cầm lấy một cái đệm lưng sô pha khác đánh trên người Dập Dập, tuy rằng không phải rất đau, nhưng vẫn có chút cảm giác. Vì làm cho cục cưng nguôi giận, cậu cũng chỉ có thể đối diện nhận tấn công của bé, không thể tránh né.

“Tránh ra! Đừng có ngồi trên người em! Tên khốn kiếp nhà anh!”

Dập Dập không được tự nhiên bò xuống khỏi người cục cưng, cục cưng lại vẫn dùng đệm lưng đánh người cậu như cũ.

“Anh khốn kiếp! Khốn kiếp! Lại dám đánh nữ sinh!”

Cậu oan uổng đó, cậu đã đánh nữ sinh ở đâu chứ? Hơn nữa là cục cưng? Rõ ràng là bé cắn người trước, kêu bé nhả ra thì không nhả, cậu mới có thể cắn bé, ai biết răng của bé lại rớt, cái này mắc mớ gì tới cậu?

Dập Dập đã bị cục cưng đánh tới góc tường, từ đầu đến cuối trong cổ họng không phát ra một tiếng.

“Đủ rồi chứ? Anh đã bị em đánh thành như vậy, thù gì cũng đều biến mất, nên dừng tay đi?”

Phái nữ thật là phiền toái, ngay cả đứa bé nhỏ tuổi như cục cưng cũng biết xấu với đẹp, răng của bé rớt, cả dấu răng cắn cũng trách cậu, cậu thật sự là có đủ oan uổng.

“Không dừng đó!” Cục cưng tiếp tục đánh cậu, ai bảo cậu ta bắt nạt bé, cho dù chỉ là một đứa bé, nhưng nếu đã là phái nam, thì cũng nên biết cái gì gọi là phong độ thân sĩ, ai bảo trong khoảng thời gian này lúc nào cậu ta cũng bắt nạt bé? Lần này thật vất vả mới bắt được cơ hội, bé sẽ không buông tha cậu ta dễ dàng như vậy! Nhất định phải đánh cậu ta cho đến khi chính mình xả hết giận mới bằng lòng bỏ qua!

Dập Dập dựa vào vách tường, vẫn thừa nhận sự phản kích của cục cưng như cũ.

Được rồi được rồi, cậu là đàn ông cũng không chấp nhặt cùng phái nữ, nếu đánh cậu có thể hả giận, vậy không dùng đánh cũng được.

Dáng vẻ không phản kháng, ngoan ngoãn tiếp nhận bé công kích của Dập Dập chơi thật vui, làm sao đây? Thằng nhóc thúi, rốt cuộc cũng biết kết cục đắc tội con gái? Mấy cái bé đánh kia đều là nhẹ đấy, không có dùng nhiều sức lực.

Cũng không biết là vì phát tiết hết tức giận trong lòng hay là nhìn dáng vẻ Dập Dập cam tâm bị đánh cực kỳ thú vị, vậy mà cục cưng đánh đến nở nụ cười.

Vừa rồi Dập Dập còn cảm thấy có chút không kiên nhẫn, lúc nhìn nụ cười thiếu răng cửa kia của cục cưng, có lẽ là đồng cảm đi? Vậy mà cũng cười theo bé.

Hai người bên nhìn nhau cười, chút ít không vui vừa phát sinh kia dường như đã biến mất như vậy, nhìn chăm chú vào dáng vẻ tươi cười của đối phương, rốt cuộc cục cưng không cười nổi nữa trông mất liếc cậu ta một cái.

”Cười cái gì?”

”Anh không cười chẳng lẽ muốn anh phải khóc? Anh cũng không phải là em, chẳng qua là rớt hai cái răng cửa mà thôi, vậy mà cũng khóc, xấu hổ xấu hổ xấu hổ.” Dập Dập dùng ngón tay cạo nhẹ gương mặt của mình, mặt cục cưng vừa rồi vẫn còn cười, lập tức lại trở nên âm trầm, sợ bé lại khóc, Dập Dập đành phải háng giọng một cái, xấu hổ nghiêng đầu qua chỗ khác.

Thật vất vả cô nhóc kia mới ngừng khóc, cậu vẫn nên an phận một chút mới được, không nên làm cho bé khóc nữa, đến lúc đó cậu lại bắt đầu khó khăn.

Ài, quả nhiên, thiên địch của đàn ông chính là nước mắt của phụ nữ, vĩnh viễn đều không có biện pháp nào với chất lỏng kia.

Dập Dập khôi phục khuôn mặt nghiêm chỉnh, “Được rồi, em cắn anh một tý, anh cắn em một tý, hàm răng của em rớt, anh lại ngoan ngoãn đứng đây để em đánh nhiều lần như vậy, em nên cảm thấy đủ rồi chứ?”

”Hừ...” Cục cưng thu hồi vũ khí, cái gì gọi là có chừng mực, bé vẫn biết, bé cũng không muốn bị Dập Dập bắt được nhược điểm, nói bé cái này nói bé cái kia, dù sao cũng đánh sướng rồi, coi như xong đi, nếu lại tiếp tục nữa, sẽ thực sự trở thành người hẹp hòi.

Bé rộng lượng như vậy, không thể bị người hiểu lầm.

”Em mới chẳng muốn phải chấp nhặt với anh.” Cục cưng lắc đầu, đi đến toilet, Dập Dập xoa xoa cánh tay bị cục cưng không ngừng đánh, phụ nữ quả nhiên là không thể đùa, nhìn bé đánh cậu cũng đã sắp tàn phế, cô bé kia ra tay quả thực không chỉ ác bình thường.

”Mấy sảy ở trong tù toilet, em tìm xem, nhanh sấy khô đầu tóc đi, chốc nữa chúng ta phải đi công ty y dược Trác Thúc, đã lãng phí một đồng thời gian rồi, không đi nhanh sẽ trễ.”

”Biết rồi!” Cục cưng hô về phía cửa.

Muộn gì, cũng không biết đến cùng là ai làm hại, tên Dập Dập này thật đúng là yêu thích đồ cái sai lên đầu người khác, thực hết cách với cậu.

Cục cưng sửa sang qua loa một tý, soi gương nhe răng nhếch miệng, đáng giận, răng cửa đã không còn, chỗ đó trống trơn rất rõ ràng, xem ra bé không chỉ gặp phải người lạ, còn là gặp năm hạn bất lợi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 79: 27.3: Cậu Ấy Là Bạn Trai Nhỏ Của Con!

Edit: nguyệt linh nhi

Beta: Tiểu Hồ Ly (E.H)

Cục Cưng đơn giản sửa sang lại một tý, soi gương nhe răng nhếch miệng, đáng giận, răng cửa đã không có, chỗ đó trống trơn thật là rõ ràng, xem ra bé không những gặp người không quen, mà thời gian còn không thuận tiện, đợi sau khi về nhà, nhất định cũng phải cùng An Bảo Bối đi bái phật, bé thật sự là không chịu nổi.

”Cái này là vali du lịch trước kia của anh, bên trong mặc dù không có đựng vật gì, nhưng ít nhất xuất ngoại trở về phải mang vali để giả vờ.”

“Ừ.” Cục Cung lên tiếng tiếp nhận túi du lịch trong tay Dập Dập, hai người xuống lầu gọi xe, đến cửa bến ty y dược của Trác Thất, Dập Dập xuống xe tiễn bé: “Muốn anh đưa em lên hay không?”

Cục Cung quái dị nhìn cậu một cái: “Anh đi lên muốn làm gì? Em đã đến nơi, anh có thể đi về!”

“Chắc chắc...” Dập Dập nhìn bé một cái: “Nhìn một chút, đối đãi với người giúp em, em phản ứng kiểu gì vậy? Nhóc con, anh còn hơn em hai tuổi đấy, về sau trước mặt của anh phải dùng kính ngữ! Động một chút là hô tên, giọng điệu nói chuyện với anh cũng phải sửa! Nhóc con! Bằng không em thật đáng lo lắng trong tương lai em sẽ gả không được!”

Cục cung phòng má, nhìn xem Dập Dập hơi hột giọt quả đấm, đánh một cái trên đầu bé.

“Anh vừa rồi không có làm chuyện mà một người anh trai nên làm, em làm gì phải dùng kính ngữ với anh?” Cục Cung hỏi ngược lại, thái độ như trước ác liệt, cậu cũng không đối bé tốt, dựa vào cái gì bé còn ngoan ngoãn tiếp nhận khi dễ của cậu? Dựa vào cái gì chứ? Bé không phải là kẻ hèn mạt.

“Em con nhóc kia...” Cậu làm như vậy nhiều còn không phải là vì tốt cho bé? Lần đầu tiên làm người tốt, thật đúng là... Không phân biệt tốt xấu không nhìn được tâm ý tốt của người ta.

“Như thế nào?” Cục Cung nhìn Dập Dập hướng quả đấm tới bé, cái cổ ngẩng cao cao, bé mới không sợ đâu! Có bản lĩnh cậu liền đánh bé một tý thử xem, cậu dám đối với bé như thế nào, bé liền ở trước mặt của cậu khóc, khóc chết cậu, khóc loạn cậu, khóc phiền cậu!

“Được rồi được rồi, em đi đi, nhanh lên đi, anh nhìn em thực phiền!”

“Đi thì đi! Ai hiếm lạ gì anh chứ!” Cục Cung hướng về phía cậu làm mặt quỷ xoay người lại, kéo rương hành lý đi vào, Dập Dập nhìn xem bóng lưng của bé hoàn toàn biến mất, mới cảm giác toàn thân mình hết thấy cũng không được tự nhiên, thật sự là không biết chính mình lãng phí nhiều thời giờ trên người của bé như vậy đến cùng làm gì?

Chẳng lẽ chính mình đột nhiên muốn làm người tốt sao? Nghĩ tới đây, chính cậu cũng nhin không được lạnh run, cậu nghĩ cậu điên rồi, đúng là điên rồi.

Đã trễ thế này, cậu cũng nên về nhà, liếc nhìn tòa cao ốc một chút mới vừa quay người đi, dường như dưới chân có đồ vật gì bị mình dẫm phải, cúi đầu nhìn, đó chẳng phải là dây chuyền của cục cung, không biết là rớt khi nào.

Cậu nhặt lên cầm ở trong tay nhìn: “Đồ cũng không coi cho tốt, rớt cũng không biết.” Tính chỉ là một sợi dây chuyền mà thôi, đối với Cục Cung mà nói hẳn là không quá quan trọng đi? Dứt khoát ném ở chỗ này, trả lại cho bé cũng rất phiền toái.

Dập Dập ném dây chuyền tới vị trí cũ, đột nhiên cảm giác được như vậy có chút không đạo đức.

“A!” Dập Dập kêu một tiếng, thật sự là bị con nhóc kia phiền chết! Nếu đã thấy được đồ của bé, lại không thể giả bộ như cái gì cũng không nhìn thấy, nếu như dây chuyền này đối với bé mà nói rất quan trọng lại đột nhiên biến mất không thấy mà chính bé tìm không được, cũng không biết cái con nhóc kia có thể hay không lần nữa khóc lôn.

“Nước mắt của con gái đó.” Dập Dập cầm lấy dây chuyền của Cục Cung cười cười, người kia đâu được tính là con gái? Đặc biệt buồn cười, rõ ràng là nhóc con miệng còn hôi sữa, khóc gì gì đó cũng là bản tính đi? Cậu cũng không nhớ rõ thời điểm chính mình còn khóc đến cùng là lúc nào.

Dập Dập trong tay cầm dây chuyền cất vào túi.

Cậu chỉ là không muốn thấy cái con nhóc kia bởi vì dây chuyền khóc mà thôi, mới không có ý gì khác đâu.

“Trác Văn Dương!” Cục Cung kéo vali hành lý, vừa đi ra thang máy, liền nghe thấy Trác Nhất Phong dường như phát điên kêu tên Trác Văn Dương, trong phòng làm việc sớm đã không còn một nhân viên, Cục Cung cười cười, nhìn xem cậu nhỏ sau khi nhận điện thoại của ông ngoại cũng đã cho nhân viên trong văn phòng nghỉ hết, có thể là sợ lúc mình bị ông ngoại đánh làm cho các nhân viên chứng kiến sẽ ảnh hưởng đến hình tượng bản thân?

“Con tới đây cho ta!”

“Con không đi...” Cha của anh xem anh là thằng ngốc sao? Nếu là quá khứ, chẳng phải sẽ bị Trác Nhất Phong đánh vô cùng thảm?

“Con thằng nhóc thối tha này, cũng dám gạt ta, bây giờ còn không dám đến!”

Hai người, một già một trẻ, trốn tìm vòng quanh cái bàn của Trác Văn Dương, ai cũng không chịu nhường cho ai. Trác Văn Dương dựa sát bàn làm việc, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn Trác Nhất Phong, chỉ cần có chút biến động nhỏ, anh liền hướng tới phương hướng thuận chiều kim đồng hồ chạy, tuyệt đối không để cho cha anh bắt được.

“Con lại đây!”

“Con không đi!” Trác Văn Dương kêu thảm, vì cái gì anh đã trưởng thành N năm trở thành người đàn ông, bây giờ còn bị cha ở trong phòng làm việc của mình đuổi theo đánh chứ? May mắn anh đã sớm nói cho nhân viên của công ty tan tã, nếu là lần này bị họ nhìn thấy, mặt mũi của anh khẳng định tất cả đều vứt sạch.

“Con lại đây, ta không đánh con.” Trác Nhất Phong thờ không nổi nữa, hôm nay vì đuổi theo Cục Cung nên anh đã dùng hết tinh lực, hiện tại cũng

không có dư thừa khí lực cùng Trác Văn Dương chơi cái gì trò mèo vờn chuột? Dù sao hiện tại trước lửa gạt thẳng nhóc kia đến rồi nói sau.

”Con mới không lại đâu!” Lần trước cha già liền dùng một chiêu này lửa gạt anh , anh đáng thương cuối cùng còn không phải là bị Trác Nhất Phong đánh muốn chết muốn sống? Dù sao hiện tại Trác Nhất Phong dùng chiêu này đã vô dụng với anh, anh đã một lần lại một lần bị lửa bởi chiêu này, anh mới không có đàn như vậy bị cha anh bắt nạt .

Coi như là cha ruột, trong người chảy một nửa huyết thống, anh cũng không cần!

”Con lại đây, ta hôm nay thực không còn khí lực , không đánh tới con.” Trác Nhất Phong hai tay đặt ở trên bàn làm việc, chống đỡ thân thể vô lực nhìn anh: “Ta thật không đánh con, không còn khí lực.”

Xem thủ đoạn trước kia đối với Trác Văn Dương vô dụng, ông nhất định còn phải có vài cái mới được.

”Con không... Cha, nhân phẩm của cha bảo đảm hiện tại ở trong lòng của con, uy tín cơ bản là không, lời của cha con mới không tin! Liền coi như cha nói không đánh con, nhưng cha cũng không nói không đập con!”

” Con thẳng nhóc này...” Lại đoán được suy nghĩ trong lòng ông, thật sự là cánh cứng cáp, cái gì cũng có thể làm được, Trác Nhất Phong nhìn qua quần gia Bonaparte đứng ở một bên: “Bonaparte, bắt thẳng nhóc đến cho ta!” Hai người hai mặt giáp công, nhất định có thể làm cho Trác Văn Dương ngoan ngoãn bó tay chịu trời.

”Ồ ô... chú Bonaparte.” Trác Văn Dương đã bắt đầu làm nũng, cả khuôn mặt đều là đáng thương.

” Chú Bonaparte, ngài nhất định sẽ không bắt con, có đúng hay không? Con không muốn bị rơi vào trong tay cha, con sẽ bị cha đánh chết, xem con vừa đáng thương vừa đáng yêu như vậy cũng không giúp đỡ sao.”

Bonaparte quần gia trên mặt lộ ra vẻ tươi cười bất đắc dĩ, Trác Nhất Phong đối với ông thật sự còn dùng chiêu này, ông thật đúng là không có biện pháp để cho thiếu gia nhà mình chịu khổ, không có biện pháp, đành phải hướng tới Trác Nhất Phong cúi người xin lỗi: “Xin lỗi lão gia, Bonaparte làm không được.” Dù sao cũng nhìn từ nhỏ đến lớn, sao có thể nhẫn tâm nhìn Trác Văn Dương bị người đánh? Cho dù đối phương đối với mình có ân tình vậy cũng không được.

”Anh... Anh hiện tại cũng không nghe lời của ta?” Con trai không nghe lời của ông coi như xong, như thế nào ngay cả Bonaparte bên cạnh ông cũng không giúp ông? Còn giận ông?

”Xin lỗi lão gia, Bonaparte cái gì cũng không nghe thấy, cũng không nhìn thấy.” Cha con ở giữa chiến tranh thật sự ông không thích hợp ở đây, quần gia Bonaparte lui về phía sau một bước, lười phải xen vào nữa, ông thật không đến chứng kiến, thật là không đến không nghe, cho nên ông cái gì cũng không biết!

”Chú Bonaparte. Giỏi lắm! Con đại biểu quốc gia cảm kích chứ!” Trác Văn Dương hướng về phía quần gia Bonaparte dựng thẳng lên ngón tay cái, quần gia Bonaparte nghiêng đầu, không lý giải được ý tứ trong lời nói của Trác Văn Dương, ông thật sự là không hiểu, chính mình không giúp lão gia bất thiếu gia lại , việc đó cùng quốc gia có quan hệ gì.

”Đừng tưởng rằng Bonaparte không theo giúp ta cùng nhau bắt con, ta có thể bỏ qua cho con! Con thẳng nhóc thối tha này , cũng dám gạt ta! Nói! Con đến cùng mang Cục Cung đi nơi nào? Hôm nay ta nhìn thấy người kia đến cùng là chuyện gì xảy ra?”

”Cha, con đều nói cho cha biết rất nhiều lần được hay không? Cục Cung ở Australia, lập tức sẽ trở lại , vừa mới còn gọi điện thoại cho con mà, nói ở sân bay, đang ở ngồi xe trở lại, ngài chờ một chút sẽ chờ được, cục cung nhất định sẽ trở lại, nếu như không trở lại, con lại tùy ý ngài xử lý được không?”

Hy vọng vừa rồi Cục Cung gọi điện thoại tới nói những thứ kia là thực, sẽ không lừa gạt anh, bằng không anh thật sự là phải rời nhà trốn đi, cả đời cũng không dám trở lại.

”Ta nghe con nói nhảm! Cục Cung nếu là gọi điện thoại cho con, vậy con cho ta xem đi! Hoặc là đưa điện thoại cho ta, chính ta sẽ gọi cho Cục Cung! Xem Cục Cung đến cùng phải hay không thực lập tức trở về!”

”Cha xem... Ngài không tin ta...”

”Hắc! Kia thật đúng là xin lỗi, uy tín của người đối với con đã gần bằng không!”

Thật sự là... Lời dạy dỗ của ông cũng toàn rập khuôn , không để cho anh có một tia chỗ trống, ông tại sao có thể như vậy không giảng đạo lý chứ? !

”Dù sao con nói là sự thật, Cục Cung nào có cái gì điện thoại di động, vừa rồi Cục Cung là ở trong đại sảnh của sân bay dùng điện thoại công cộng gọi tới, liền tính ngài biết rõ mã số, cha gọi qua cũng là không có người nghe!”

”Xem đi xem đi, còn nói không phải đang nói dối, Cục Cung làm sao không có điện thoại di động, thời điểm ta ở nước Pháp đã mua cho Cục Cung một cái mới nhất!”

Cục Cung núp ở cửa, thẹn thùng gãi gãi đầu, Trác Nhất Phong mua cho bé điện thoại di động, lúc bé đi tìm Vinh Ninh liền bị bé đánh rơi vào cống thoát nước nhà vệ sinh.

”Đó là bởi vì...” Trác Văn Dương lại thuận miệng bịa đặt một câu: “Đương nhiên là bởi vì hết pin.”

”Tên lừa đảo! Con thật đúng là cho rằng ta kém thông minh sao? Ta gọi cho bé nhiều như vậy cũng không nghe máy, điện thoại di động khẳng định không có ở đây, Trác Văn Dương, con nói rõ ràng cho ta, Cục Cung có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không? Hoặc là bị người bán? Nếu không, hôm nay lúc ta nhìn thấy Cục Cung, Cục Cung như thế nào không dám nhìn ta chưa? Gọi bé, bé còn nói nhận làm người? ! Con tên khốn kiếp này, khẳng định là đối với Cục Cung đã làm ra chuyện gì!”

”Ai da, con nào có chứ! Con thương Cục Cung như vậy làm sao sẽ bắt nạt Cục Cung? !” Thực muốn nhìn một chút rốt cuộc trong đầu Trác Nhất Phong chứa cái gì, tại sao có thể oan uổng con trai của mình như vậy? Rõ ràng đều là thân sinh đó! Chênh lệch thế nào lớn như vậy chứ?

Mặc dù chứng kiến cậu nhỏ bị ông ngoại đuổi theo rất thú vị, nhưng là nếu tiếp tục như vậy, cậu nhỏ khó tránh khỏi quá mức bị thâm, bé vẫn là mau mau đi ra gặp Trác Nhất Phong, bằng không ông thật là sẽ đối với cậu nhỏ không khách khí.

”Dạ, ông ngoại...” Cục Cung xuất hiện ở cửa kêu ông, Trác Nhất Phong hiển nhiên là bị Trác Văn Dương chọc giận điên lên, không nghe thấy, hai người lại bắt đầu vây quanh bàn làm việc, xông lên đánh nhau tiếp.

Cục Cung gãi gãi đầu, hai người bọn họ cũng không cần phải đến một bước này nghênh đón bé đi?

”Ồi chào? Cục Cung tiểu thư?”

Hoàn hảo, cuối cùng có người phát hiện sự tồn tại của bé, quản gia Bonaparte trừng mắt nhìn đi đến bên cạnh bé, nhìn trái nhìn phải, xác định đúng là Cục Cung, kích động cầm tay của bé.

”Cục Cung tiểu thư? Thật sự là Cục Cung tiểu thư?”

”Đúng, ông Bonaparte.” Bé có trưởng thành lên sao? Còn muốn ti mi xem một lần, mới xác định thật sự là bé?

Quản gia Bonaparte xoay người nói: “Lão gia! Không cần đuổi theo đại thiếu gia, Cục Cung tiểu thư trở lại.”

”Thằng nhóc thối, ta để cho con chạy, con chạy hòa thượng không trốn khỏi miếu!”

”Cha, con đều nói, Cục Cung không có chuyện gì!” Cha anh như thế nào liền không tin anh?

”Lão gia... Cục Cung tiểu thư trở lại!” Bonaparte quản gia lại lần nữa gọi,

”Bonaparte, ngoan ngoãn đứng ở nơi đó đừng động, không cần nói dối ta! Người giúp thằng nhóc này một tý, cẩn thận ta không khách khí với ông!”

Hiện tại Bonaparte quản gia nói gì cũng không thay thế được tâm tình lão gia? Hóa anh ở trong lòng lão gia nhà anh, làm người uy tín cũng gần đến không sao?

Cục Cung đối với cảnh tượng phòng làm việc thờ dài, thiết là, xem ông ngoại cùng cậu nhỏ còn hoạt bát giống trước kia, chỉ là... chú Bonaparte vì cái gì trong nháy mắt trở nên u ám? Chẳng lẽ...

Sau khi bé trở về, ông mất hứng? Sao, không quan hệ.

Cục Cung cười đẹp mắt, vài ngày không thấy, mọi người còn là theo trước kia giống nhau, cãi nhau, rất tốt sao.

”Ông ngoại! Cậu nhỏ!” Cục Cung hai tay biến thành cái loa, hướng về phía cha con hai người vẫn còn chơi trò trốn tìm gọi.

”Bonaparte, ta nói, liền coi như ông học theo giọng nói Cục Cung, ta cũng là sẽ không...” Lời còn chưa nói hết, Trác Nhất Phong cảm giác, cảm thấy có cái gì không đúng, thanh âm này cũng không phải là loại Bonaparte có thể học được.

”Cục Cung... Là giọng nói cục cung.”

”Ông ngoại - -” cục cung kêu ông, để xuống vali hành lý chạy như bay đi qua, Trác Nhất Phong dừng bước lại nhìn xem Cục Cung hướng ông chạy tới, từ từ ngồi xổm người xuống dương lồng ngực nghênh đón bé: “Cục Cung - - “

”Ông ngoại!”

Hai người cuối cùng lần nữa ôm chầm, thần kinh Trác Văn Dương luôn trong trạng thái căng thẳng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo hoàn hảo, ở thời khắc mấu chốt Cục Cung đột nhiên xuất hiện cứu anh một mạng.

”A, Cục Cung của ông, cục cung ngoan của ông ngoại, có nhớ ông ngoại không?”

”Nhớ ạ! Cục Cung rất nhớ ông ngoại.” Cục cung hướng tới gò má Trác Nhất Phong hôn một cái, “Thời điểm Cục Cung ở Australia cũng ngày ngày nhớ tới ông ngoại đâu, cho nên liền sớm trở lại.”

”Ừ...” Trác Nhất Phong sững sờ một tý, Cục Cung cũng nói bé vừa mới từ Australia trở lại, như vậy hôm nay chứng kiến đứa bé kia không phải là Cục

Cung? Nhưng mà... Không thể nào chứ, hai người thế nhưng giống nhau như vậy, chẳng lẽ ông là ông ngoại còn nhận sai cháu gái của mình?

“Ông ngoại, ngài làm sao vậy?” Cục Cung biết rõ còn cố hỏi hỏi, vụng trộm nhìn Trác Văn Dương một cái: “Cục Cung trở lại ông ngoại chẳng lẽ không cao hứng sao?”

“Đương nhiên không phải.” Trác Nhất Phong mắt xoay chuyển, Cục Cung cũng trở lại, đứa bé kia ông cũng không phải suy nghĩ.

Kết quả... Thế nhưng hoàn toàn OK?

Trác Văn Dương vô lực tê liệt trên ghế ngồi, anh hết sức nghiêm trọng hoài nghi mình đến cùng có phải hay không là con ruột của cha anh, rõ ràng anh cũng là cha của đứa trẻ.

Trác Văn Dương bắt đầu bĩu môi, Trác Nhất Phong trừng mắt liếc anh một cái, sợ là đã kéo thần kinh của anh đang thả lỏng cũng đứng lên, anh chẳng lẽ lại chuyện làm cái gì khiến cho Trác Nhất Phong tức giận?

“Lần này ta tha thứ con, tiếp theo con lừa gạt nữa ta cùng Bảo Bối đưa Cục Cung đến địa phương khác...” Trác Nhất Phong híp híp mắt, Trác Văn Dương đành phải đối ông cười khổ, thật là, ông là cha kiểu này... Ai.

“Con biết rõ con biết rõ ...” Lần sau liền tính Cục Cung ở trước mặt của anh khóc, anh cũng sẽ không để Cục Cung rời đi bên cạnh anh, vài ngày này cục cung không có ở đây, anh chỉ sợ bị An Bảo Bối cùng Trác Nhất Phong phát hiện. Nhưng mà lần này coi như xong, chỉ hy vọng tiểu tử tông kia không cần lại bắt nạt anh, nói dối gì gì đó, anh đã lãnh đủ rồi.

Cục Cung ôm thân thể Trác Nhất Phong, hướng về phía Trác Văn Dương le lưỡi một cái, hai tay làm ra hình chữ V.

Trác Văn Dương chia về phía bé, đứa bé này, thực sợ bé bản tính khó sửa đổi.

“Nếu Cục Cung đã trở lại, sắc trời cũng không sớm, chúng ta về nhà đi được hay không?”

“Được!”

“Nhìn Cục Cung vài ngày không thấy, sắc mặt đều trở nên khó coi, chờ ông cho con ăn ngon.”

“Tốt!” Cục Cung ngọt ngào gật đầu, quả nhiên không có bị bọn họ phát hiện hôm nay ở trong đứa bé đuổi theo trong phòng ăn là bé.

Mới vừa đi vài bước, Cục Cung chợt nhớ tới một nhân vật quan trọng tồn tại, mặc dù biết đại khái An Bảo Bối xem chừng còn ở trong phòng ăn cùng người đàn ông kia nói chuyện phiếm, vì không để cho Trác Nhất Phong phát hiện, bé còn giả bộ làm ngu ngốc hỏi thăm: “Ông ngoại, mẹ đi đâu?”

“Mẹ hà...” Trác Nhất Phong đột nhiên dừng bước lại, đứng rồi, còn không kịp đem chuyện An Bảo Bối xem mắt nói cho Cục Cung, Cục Cung vẫn luôn cùng An Bảo Bối sống nương tựa lẫn nhau mà biết mẹ mình muốn cùng nam nhân khác kết hôn, cũng không biết sẽ là dạng phản ứng gì, có thể hay không đối với mẹ mình cảm thấy bài xích?

“Làm sao vậy? Ông ngoại? Mẹ chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao? “Đúng vậy, dựa theo phản ứng của Trác Nhất Phong, quả nhiên An Bảo Bối hôm nay là đi xem mắt?

“Àn... Cục Cung, ông ngoại không biết làm như thế nào nói cho con, nhưng mà con nên biết, mẹ yêu người, cho dù có một ngày sẽ có một người cùng mẹ, mẹ cũng là vẫn như cũ yêu con ...”

Trác Nhất Phong đối với cục cung giáo dục tư tưởng, những lời kia, bé nhưng là so với ai khác đều rõ ràng, nhưng là chân chính gặp được, cũng không phải là thả lỏng tâm tình có thể tiếp nhận.

“Cho nên, ông ngoại là nói mẹ muốn tái hôn?” Bé không có lộ ra khuôn mặt nôn nóng, phiền muộn, chỉ là mang theo vẻ tươi cười nhìn ông.

Trác Nhất Phong có chút không đành lòng, nhưng mà ông thật sự là không nghĩ nhìn An Bảo Bối sống cô độc một mình.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Chương 27.4

Edit: Hạ Anh

Beta: Nửa Vòi

Trác Nhất Phong có chút không đành lòng, thế nhưng thật sự ông không muốn khi nhìn lại thấy An Bảo Bối độc thân sinh hoạt một thân một mình, bị kẹp ở hai đầu, nhìn Cục Cưng giả bộ không quan tâm, ông cũng đau lòng dữ dội, bầu không khí vừa rồi rất vui vẻ, thế nhưng đột nhiên yên tĩnh khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Trong lòng Trác Văn Dương cũng ghen đến lợi hại, nếu như phản đối An Bảo Bối coi mắt, bàn chuyện tái hôn, ngoại trừ Cục Cưng giờ tay, rõ ràng bốn người cùng một chỗ cũng rất vui vẻ, tại sao còn muốn một người khác xuất hiện trong nhà?

“Cha, hay là để cục cưng về nhà trước đi, ở chỗ này nói chuyện không không tiện, hơn nữa bây giờ hẳn là chị cũng nên về nhà rồi đúng không? Để chị nhìn cục cưng một chút rồi nói sau.” Không chịu được không khí như vậy, Trác Văn Dương mở miệng, Trác Nhất Phong gật đầu đồng ý nói, “Đúng vậy, cục cưng, đợi về nhà rồi nói sau.”

“Vâng, được ạ”

Sau khi cửa thang máy kêu ‘Đình- -’ một tiếng thì lập tức mở ra, cục cưng nhìn người vừa xuất hiện, thiếu chút nữa bị dọa sợ, Dập Dập, lại là Dập Dập, không phải anh phải về nhà sao? Tại sao đột nhiên lại xuất hiện trước mặt bọn họ?

“A!” Dập Dập giờ tay lên, mặt không chút thay đổi nói, “Chào buổi tối.”

Chào buổi tối cái đầu của anh! Cục cưng muốn rống lên với Dập Dập, tên khốn kiếp này, đột nhiên xuất hiện ở nơi này để làm cái gì?

Chẳng lẽ muốn vạch trần việc bọn họ lén lút tới thành phố A tìm cha trước mặt Trác Nhất Phong sao?

“Cậu là...” Trác Nhất Phong nhìn tiểu quỷ xuất hiện từ trong thang máy, rõ ràng từ trước đến nay cũng chưa từng gặp qua, vì sao cậu bé lại làm người ta có cảm giác, hình như bọn họ quen biết nhau.

“Chào ông.” Dập Dập theo quy củ khom lưng thăm hỏi Trác Nhất Phong, “Tên con gọi là Giản Sách, cũng có thể gọi Dập Dập, bỗng nhiên gặp mặt mong được quan tâm nhiều.”

“Ồ...” Suy nghĩ của Trác Nhất Phong có hơi chuyển biến không kịp, thật sự đến cùng không rõ đứa bé này là ai?

“Cậu là... Cậu rất cuộc là...”

“Con là...”

“Anh ấy là bạn trai con!” Cục cưng cắt đứt lời của cậu.

“Nam... Bạn trai?!” Không chỉ người của Trác gia kinh ngạc, ngay cả Dập Dập thiếu chút nữa cũng bị lời nói bạn trai trong miệng cục cưng làm sợ hết hồn, này này này, quan hệ của hai người bọn họ, khi nào thì nhiều một chút?

Cục cưng buông lỏng tay Trác Nhất Phong, đi đến bên người Dập Dập trước mặt một đám người đã hóa đá, thân mật ôm lấy cánh tay của cậu, dáng vẻ tươi cười sáng lạn như hoa, “Đúng vậy, bạn trai, gặp nhau ở thành phố A của Australia, chúng con đã lui tới vài ngày, cũng là anh ấy đưa con xuống dưới lầu, con nghĩ anh ấy đột nhiên tới tìm con, là vì nhớ con? Anh nói đi? Dập Dập oppa?”

Oppa? Khi nào thì tên anh đây dùng tiếng Hàn thay thế?

Dập Dập ma sát cánh tay của mình, đột nhiên cậu cảm thấy quá lạnh, làm sao bây giờ?

“Bạn trai?!” Hầu như người lớn gào lên, ai có thể nói cho bọn họ biết đột nhiên xuất hiện những chuyện này đến cùng chuyện gì xảy ra?

“Đúng vậy, bạn trai.” Cục cưng lần nữa tùm tùm cười xác nhận với bọn họ, chống chọi bà vai Dập Dập xoay người sang chỗ khác, hung ác trừng mắt cậu, hạ giọng nói, “Em biết anh cũng không có ý tốt, kết quả quả nhiên cũng giống em, nói cái gì tha em một mạng, em xem anh đến điều tra? Có phải muốn nói cho ông ngoại bọn họ, sự thật em đi tìm Vĩnh Ninh hay không?”

“Chắc...” Dập Dập chép miệng, “Anh đã nói rồi? Cái gì gọi là không phân biệt tốt xấu, không nhìn được lòng tốt của người khác?”

Cậu không cần phải dùng thủ đoạn hạ lưu này đối với cục cưng, muốn làm cho cục cưng ngoan ngoãn thần phục, nhưng biện pháp của cậu đối với bé còn nhiều mà, tuyệt đối không cần trực tiếp như bây giờ.

“Anh nghĩ rằng em sẽ tin tưởng anh sao? Quỷ phúc hắc ích kỉ!” Cục cưng khẳng định nói, Dập Dập tuyệt đối không đơn giản giống như bề ngoài của anh, trên thực tế đầu óc cất giấu cái gì, ai biết? Tóm lại, lời của anh là hoàn toàn không thể tin, bé không có ngu mới như vậy, tin tưởng anh một lần lại một lần.

“Ồ, danh hiệu anh thế mà cũng giống.” Dập Dập nửa đùa đẩy cánh tay của của bé ra, vươn tay vỗ vỗ vào qua bà vai của cục cưng bị đụng vào, nhẹ giọng nói, “Bản.”

Bản? ! Cục cưng hai mắt trừng rất tròn, tên tiểu tử thú vị này... Bé không để yên cho cậu!

“Cái kia... Bạn trai?” Mấy người lớn hiền lành, vừa rồi trong lúc Dập Dập cùng cục cưng hai người chán ghét đối phương, cũng theo lời cục cưng ba chữ

bạn trai (bạn trai= 男朋友), ở trong mắt người lớn, thành nam nữ liếc mắt đưa tình.

Chẳng qua là đến trả lại dây chuyền , thật không biết đến cùng là chuyện gì xảy ra, thế nhưng cậu trở thành bạn trai trong miệng cục cưng. Sớm không có, cậu đối với xưng hô kia cũng không có gì hứng thú, chẳng qua là cảm thấy lời nói tự cho mình là bạn trai của cục cưng, có lẽ sẽ đụng tới việc hay mà thôi.

Dập Dập ung dung nhìn cục cưng một cái, đột nhiên trong lúc đó, bỗng nhiên nở nụ cười với bé, tuy nói nụ cười kia có chút dịu dàng cùng đẹp mắt, cục cưng nhìn lại cảm thấy trên người đều nổi da gà, Dập Dập lại đang suy nghĩ những thứ gì.

“Đúng vậy.” Dập Dập quay mặt sang, về phía mấy người lớn mặc kệ, “Con là bạn trai cục cưng, Dập Dập, cũng có thể gọi con là Giản Sách, lần đầu gặp mặt mong quan tâm nhiều.”

Bạn trai... Ngay cả kia đứa bé kia cũng thừa nhận là bạn trai cục cưng?

Tri giác bị chậm trước tiên chính là Trác Văn Dương, kéo cánh tay cục cưng qua, túm sang một bên, nhìn trái nhìn phải, xác định không người nào có thể nghe được, mới hạ thấp giọng nói với bé.

“Đến cùng là chuyện gì xảy ra? Con vốn không có đi Australia, làm sao con có thể kết giao bạn trai? Nói rõ, đứa bé kia đến cùng là ai? Chẳng lẽ là người bên phía Vĩnh Ninh?”

“A!” Cục cưng sắp phát điên điên, “Con cũng không biết!”

“Con còn có thể không biết ? Con trở về thì trở về, làm sao người bên Vĩnh Ninh cũng mang về? Nếu nó ở trước mặt ba và chị nói những lời linh tinh, cục cưng, hai người chúng ta hoàn toàn chết.”

“Con biết rõ, nhưng mà...” Cục cưng buồn bực, nhưng rốt cục không biết nói thế nào với Trác Văn Dương, nhìn thoáng qua, hiện tại Dập Dập đang cùng Trác Nhất Phong trò chuyện với nhau thật vui, rồi rầm rập khiến tóc mình rụng hết, “Dù sao cũng chính là như vậy , con đi xem anh ấy, mong anh ấy không nói những chuyện không nên nói trước mặt ông ngoại.”

“Cục cưng... Bảo...”

Trác Văn Dương thở dài một hơi, vốn tưởng rằng sau khi trở về cục cưng, anh liền phóng thích , lại không nghĩ rằng lại xuất hiện bạn trai nhỏ.

Mới vừa rồi bởi vì Dập Dập xuất hiện mà Trác Nhất Phong và quân gia Bonaparte chậm chạp như đầu gỗ không thể tin được, anh mới cùng cục cưng nói vài lời ? Thế nhưng tên nhóc kia đã hòa mình cùng Trác Nhất Phong, tên nhóc kia, chỉ nhìn bề ngoài thật sự không ra, không nghĩ tới bộ dạng ít nói, mà lại là cao thủ xã giao.

.

Trác Văn Dương sửa sang lại tây trang đi qua, tên nhóc kia, quả nhiên không thể khinh thường.

“Đúng vậy, ở trước mặt của con thế nhưng cục cưng nhắc tới ông, nói ông là ông ngoại tốt nhất trên thế giới này.” Trên mặt Dập Dập không có một tia thương cảm, “Lúc mẹ con còn rất nhỏ, ông ngoại cũng đã qua đời, từ nhỏ con cũng chỉ nhìn khuôn mặt của ông ngoại qua tấm hình, còn chưa từng có gặp qua ông ngoại, cục cưng đúng thật là hạnh phúc.”

“Ai, đứa bé này thật đáng thương.” Trác nhất Phong thở dài, câu nói kia quả nhiên ứng nghiệm, đứa bé không có ông ngoại như cộng cô, trong mắt Trác Nhất Phong , chột lóe lên một tia thương tiếc, “Không sao, về sau ta chính là ông ngoại Dập Dập, về sau nếu Dập Dập nhớ ông ngoại, hãy tới tìm ta, ta nhất định sẽ đối tốt với Dập Dập tựa như đối với cục cưng.”

“Thật vậy chẳng?” Con mắt Dập Dập lóe lóe, trong hốc mắt hình như có loại chất lỏng đang nhu động, càng làm cho lòng Trác Nhất Phong đau dữ dội, đứa bé đáng thương, mới nhỏ mà lưng đã đeo nhiều thương cảm như vậy.

Trác Văn Dương lạnh lẽo nhìn cha của mình một cái, về mặt của ông là cái gì? Một đứa bé không có ông ngoại liền có vẻ mặt sống không nổi, lác đác, thật sự là không có biện pháp với ông cụ này, đối đãi ai cũng tốt như nhau, lại chỉ riêng đối với mình, tựa như là thiếu khoản tiền mấy trăm vạn, mọi người giống nhau, một đôi mắt một cái mũi, tại sao chênh lệch lớn như vậy?

“Thật tốt quá!” Bộ dạng Dập Dập cao hứng bùng bùng, vỗ tay, “Về sau Dập Dập cũng có ông ngoại thương yêu.”

“Ngoan ngoãn, về sau Dập Dập cùng cục cưng gọi ta ông ngoại là được, “

“Dạ!” Dập Dập đặc biệt nhu thuận gật đầu nhẹ, cục cưng quái dị nhìn Dập Dập, tên nhóc này, thật sự là... thâm tàng bất lộ, anh cần phải đi làm diễn viên, anh che giấu hành động như vậy, nhất định có thể đoạt giải Oscar , nhất định có thể , nhất định ! Bé dám bảo đảm! !

“Rốt cuộc anh tới đây làm cái gì?” Giọng nói chất vấn của cục cưng cứng nhắc lại lạnh lùng, Dập Dập không kịp đáp lời, về mặt kia lại có thể làm cho Trác Nhất Phong đau lòng.

“Cục cưng, sao cư xử với Dập Dập như thế, có chuyện thì nói, giọng nói không thể như thế được.” Khuôn mặt Trác Nhất Phong có ý tỏ vẻ, cục cưng khóc không ra nước mắt, càng thêm hung dữ nhìn về phía Dập Dập, tên nhóc này....

Mới vài giờ, mà lại đã hòa mình cùng Trác Nhất Phong, rõ ràng từ nhỏ đến lớn, bé cũng không bị Trác Nhất Phong dùng khuôn mặt như vậy nói chuyện, trong ánh mắt Dập Dập chợt lóe qua vẻ đắc ý, cậu đã sớm nói, chẳng hạn muốn hành hạ cục cưng, cơ bản không cần phải dùng thủ đoạn cấp thấp.

”Cục cưng, về sau đối Dập Dập tốt hơn một chút, có nghe không?”

Đáng giận, ông ngoại vậy mà... Ông ngoại vậy mà cũng nói như vậy với bé, tuy rằng không vừa lòng, nhưng cũng không thể phá vỡ hình tượng tâm lý của mình ở trong Trác Nhất Phong cho tới nay, cục cưng thờ ơ cúi đầu trả lời một câu, “Đã biết.” Dư quang trong mắt lại ác hung hăng trợn mắt nhìn Dập Dập một cái, này tên nhóc thú, chờ mà xem, xem đến lúc đó, bé không đem đuôi cáo của cậu lôi ra cho ông ngoại thấy, khiến ông nhìn thật rõ ràng về ngoài như thư sinh yếu đuối, rốt cuộc trong lòng cất giấu thứ tà ác gì.

Dập Dập nhếch môi cười, chỉ trong chớp mắt, thời gian trôi qua rất nhanh, rất khó để người khác phát hiện, trong lòng cục cưng nghĩ gì, cậu làm sao có thể không biết? Nhưng nếu giống như lời nói của cục cưng dễ dàng nắm được nhược điểm, tên Giản Sách của cậu viết ngược lại! Dù sao trên người của cậu cũng thừa kế những gen tốt đẹp.

”Rốt cuộc anh tới đây làm cái gì?” Giữ mặt mũi cho Trác Nhất Phong, cục cưng đành phải hòa hoãn thanh âm hỏi, cất, từ trước đến nay bé cũng không có ở trước mặt Trác Nhất Phong bực bội như vậy.

“À, cái này.” Dập Dập từ trong túi móc ra dây chuyền, “Nhặt được ở dưới lầu, anh nghĩ đây là của em chứ? Cho nên cố ý mang lên trả lại cho em.”

Cục cưng nhìn thoáng qua, nhượng mày lên, “Cái này không phải của em, từ trước đến nay em cũng không mang dây chuyền.”

”Không phải của em?” Thiết là, còn tưởng rằng của bé, cho nên cố ý đem đến, kết quả vậy mà không phải, thật sự lãng phí thời gian của cậu, lại lãng phí hành động của cậu, thôi, quên đi, dù sao vừa đúng lúc gặp phải Trác Nhất Phong, theo chân bọn họ xây dựng quan hệ tốt, điều này cũng tính toán, ông mắt ngựa làm sao biết không phải là phúc? Nhưng mà ánh mắt Trác Văn Dương nhìn cậu, nhưng về mặt lai giả bất thiện, quả là một vẻ mặt lai giả bất thiện, xem ra nó mới thật là cùng một loại người với cục cưng, cũng biết thân phận của cậu, cho nên lúc nhìn cậu, ánh mắt đều là bộ dạng bài xích.

Có điều không có việc gì, ít nhất Trác Nhất Phong bọn họ hiện tại ở đứng ở bên cạnh cậu, những thứ trở ngại khác đều không tính, nghĩ tới đây, đáng về Dập Dập tươi cười càng trở nên sáng lạn vài phần.

”Hóa ra là như vậy, không phải dây chuyền của em...” Đột nhiên giọng nói của Dập Dập trở nên ừ ừ đứng lên, “Nếu đã không có việc gì, như vậy anh đi trước.” Dập Dập tôn tôn kính kính cúi người chào tạm biệt, “Ông ngoại tạm biệt, về sau Dập Dập lại đến nhìn ông.”

”Nhanh vậy sao ...”

”Đi thôi đi thôi, tạm biệt, tạm biệt ha!” Không đợi Trác Nhất Phong nói dứt lời, cục cưng đã hạ lệnh đuổi khách, trong lời nói Dập Dập muốn đi, thì đi sớm một chút, không có người chặn anh! Anh nhanh chóng rút đi, bé đốt nhang cầu còn không được, cảm ơn trời đất.

”Tại sao cục cưng lại nói vậy, đối với Dập Dập tốt hơn.” Mắt cục cưng trợn ngược về phía trời xanh, nhìn ra Trác Nhất Phong đúng là bị Dập Dập mua chuộc, ài, ông ngoại, trùng to mắt cũng phải nhìn tốt xấu rõ ràng một chút được hay không? Tên nhóc này, tuyệt đối không giống như bề ngoài đơn giản như vậy, tâm nhãn của anh, vậy mà còn nhiều hơn, nếu ông nhìn không rõ, một ngày nào đó ông sẽ bị anh bán ra ngoài!

”Không việc gì, ông ngoại.” Hai mắt Dập Dập, đã bị cậu híp lại thành một đường nhỏ, “Thân là bạn trai của cục cưng bạn trai không phải chính là muốn nghe lời của em ấy sao? Cục cưng muốn con đi, con đi là được, sẽ không không nghe lời của em ấy, dù sao bây giờ thời gian cũng không còn sớm, con về trước, có cơ hội, con sẽ lại đến nhà thăm.”

Đây gọi là dẫn sói vào nhà? Việc này Dập Dập thật sự là... .. anh rốt cuộc muốn làm gì? hay một lần nói rõ ràng với bé được không? Không nên ở chỗ này dọa bé, thiết là... Bé cũng bị hành động của Dập Dập tra tấn điên rồi, cái gì gọi là có thời gian lại đến nhà thăm? Ngày mai nhất định anh sẽ xuất hiện lần nữa, chết chắc rồi, chết chắc rồi, Dập Dập ở chỗ này, bé cũng đừng nghĩ sống tốt qua ngày

”Đừng đi, Dập Dập, theo chúng ta cùng nhau về nhà đi, ăn cơm xong lại trở về, nếu người nhà con lo lắng, ta gọi điện thoại cho bọn họ.” Trác nhất Phong tiếp tục giữ lại, mặc dù thẳng nhóc này là bạn trai cục cưng, nhưng nói chuyện trong chốc lát, ông mới phát hiện đứa bé này, vừa thông minh vừa nhu thuận, thích cục kỳ, ít nhất so với Trác Văn Dương đáng yêu gấp bội.

”Nhưng là...” Dập Dập sợ hãi liếc cục cưng một cái, “Cục cưng có lẽ sẽ không đồng ý, dù sao cá nhân hai chúng con xác định quan hệ thời gian không lâu, nếu như vậy đi ăn cơm cùng ông, thật không tốt.”

Cục cưng sợ hãi nhìn anh, thật sự là từ trong miệng Dập Dập, cái gì cũng có thể nói ra, ở trước mặt Trác Nhất Phong nói như vậy, chẳng phải bé trở thành người xấu? Còn có bạn trai nhỏ gì đó vừa rồi, chỉ là vì phòng ngừa Dập Dập nói ra chuyện không nên nói, cho nên tạm thời bé mới nghĩ đến chủ ý. Vậy mà...

Gào... Trên thế giới vì sao có người như thế tồn tại? Sống lãng phí không khí, chết lãng phí ruộng đất ... Người ơi? !

”Cục cưng.” Trác Nhất Phong lần nữa nhìn bé nói, “Vì sao không để cho Dập Dập đi nhà chúng ta ăn cơm?”

”Con...con không có!” Mặt cục cưng lập tức biến thành khổ qua, “Cái gì con cũng không có nói, ông ngoại.”

”Nhìn đi, Dập Dập, cục cưng cái gì cũng không có nói, cho nên về nhà cùng ông ngoại đi, cơm nước xong lại đi, nhìn con gầy, hôm nay ông ngoại kêu

người giúp việc cho con ăn ngon được không?”

Thật sự là, đối đãi người chênh lệch không giống nhau, rõ ràng hôm nay lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, lại giống như gặp qua đã lâu, không biết còn cho rằng hai người bọn họ mới là hai ông cháu, chính mình với Trác Nhất Phong không có nửa điểm quan hệ.

”Nếu đã ông ngoại đều đã nói như vậy, cục cưng cũng không phản đối, vậy thì thật tốt.” Dập Dập thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, gọi số điện thoại của Tô Nhất Dạ, “Mẹ, tối hôm nay con mới trở về... Dạ ... Yên tâm con không sao , không cần chuẩn bị cơm của con, con ở nhà một vị ông cụ ăn cơm.” Dập Dập nhìn đồng hồ trên tay một chút, “Khoảng lúc ** giờ trở về, không cần lo lắng cho con.”

Cúp điện thoại, Dập Dập cười với Trác Nhất Phong, “Ông ngoại, mẹ đồng ý rồi.”

”Được được được, chúng ta về nhà, về nhà.”

Trác Văn Dương cùng cục cưng nhìn bóng dáng của ba người kia biến mất trong thang máy âm thầm cười lạnh.

Giản Sách, anh điên rồi, bé thật đúng là xem thường anh.

”Tên nhóc kia, thật đúng là lợi hại, như vậy cũng có thể lấy lòng ông cụ.”

”Cậu nhỏ, không nên coi thường cường địch Dập Dập này, anh ấy hết sức thông minh , cũng đứng đầu nhất, bày điểm yếu của mình cho người khác xem, làm cho người ta thấy một bộ dạng nhu nhược nho nhã lịch sự, trên thực tế, anh ấy sẽ nuốt người ta hoàn toàn vào trong bụng, người phúc hắc đã mạn ngay cả xương cốt đều nhìn không thấy !”

”Xem ra, hai người chúng ta phải cẩn thận ứng phó rồi, cũng phải cẩn thận lời nó nói, không thể lúc nào cũng làm cho nó và ông cụ cùng một chỗ, ngộ nhờ tuôn ra lời nói gì đó, hai người chúng ta nhất định phải chết.”

”Đúng vậy, chúng ta phải cẩn thận ứng phó.”

Hai người một lớn một nhỏ nhìn đối phương một cái, từng người duỗi ra một cái tay vỗ tay cùng nhau, song phương đồng thời sửa sang lại quần áo của mình trăm miệng một lời nói, “Tuyệt đối không làm cho gian kế của tên nhóc kia thực hiện được!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Tôi Có Lòng Mà Không Có Sức Với Anh

Hai người một lớn một nhỏ liếc nhìn nhau, cùng duỗi một tay ra vỗ vào nhau, hai bên cùng chỉnh lại quần áo của mình, đồng thanh nói, “Không thể để cho thằng nhóc kia thực hiện được mưu kế!”

+++

Bên bờ hồ thành phố A ---

Nửa người trên của An Bảo Bối cứng ngắc, không động đậy nổi. Không phải cô không muốn thả lỏng mình một chút, mà là Vinh Ninh trên người luôn ôm lấy cô, được một lúc lâu, cả hai đều không nói thêm gì, An Bảo Bối không nhìn rõ mắt hấn, không biết có phải hấn đang ngủ hay là thế nào hay không.

Ánh trời chiều lặn về phía tây, hoàng hôn mờ ảo cũng sắp biến mất, ánh mắt người đi đường nhìn qua đây, thấy đôi trai gái kỳ quái này, một lúc lâu cũng quen dần, thật sự là một kiểu hẹn hò khác lạ.

Gió nhẹ quét qua, nhiệt độ chiều tối cũng dần lạnh hơn, cũng may trên người có một người nào đó đang nằm sấp, hấn vẫn luôn ôm cô vào lòng, chắn đi bao gió lạnh.

Aiz, đã muộn thế này rồi, cô nên về nhà, không thì Trác Nhất Phong họ sẽ lo lắng, quan trọng nhất vẫn là cục cưng, nhưng trên người lại có một người đàn ông đang nằm sấp, khiến cô thật sự không biết nên làm gì cho phải, vốn có thể đẩy hấn ra, rồi mặc kệ mà chạy đi, nhưng vừa nghĩ tới nét mặt cô đơn kia, cô lại không đành lòng đẩy ra, cho nên để mặc mình ngồi như khúc gỗ. Khó trách dù là trước kia hay là bây giờ An Kỳ vẫn luôn mắng mình, bình thường không có việc gì thì đúng là một người tốt đến ngu ngốc, không biết từ chối yêu cầu của người khác như thế nào; tình nguyện để mình như đồ ngốc bị người ta bám lấy không buông; vẫn luôn rèn luyện để mình có thể lạnh nhạt hơn, từ chối yêu cầu của người khác, nhưng dường như không có tác dụng gì. Bản tính cả đời người đã vậy rồi, dù qua bao năm cũng vẫn vậy, không đổi được. Giống như bây giờ, rõ ràng cô mới chỉ gặp người đàn ông cục cưng giống Vinh Ninh này có hai lần, hơn nữa hấn ta còn quấy rầy buổi xem mắt của cô; lại còn đánh rơi trái dưa hấu của cô lần trước, lần này lại còn đụng trán với hấn, giờ đầu vẫn còn đau đây...

Rõ ràng... nhưng cô lại không đẩy hấn ra, ngay cả từ chối một chút cũng không.

An Bảo Bối ngậm miệng, cứ như thế này cô rất khổ sở, người đàn ông này có thể buông cô ra không? Cùng lắm thì cô nói chuyện với hắn là được, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc hai người cứ giữ tư thế này và im lặng chứ? An Bảo Bối lơ đãng liếc ra sau đầu Vinh Ninh, làm sao người đàn ông này... lại giống trẻ con như thế? Chẳng lẽ hắn coi cô là mẹ hắn sao? Tìm được hơi ấm của mẹ trên người cô? Kính nờ, đáng vẽ với tuổi tác của hắn cũng đủ để làm cha cục cưng rồi.

Trái ngược với An Bảo Bối khổ không thốt nên lời, lúc Vinh Ninh ôm người cô, dù thân thể hay là tâm linh, muốn có bao nhiêu thỏa mãn thì có bấy nhiêu thỏa mãn. Tư thế như thế này, khổ sở không chỉ có An Bảo Bối, Vinh Ninh cũng mệt mỏi quá sức, hắn cảm thấy lưng mình sắp gãy, nhưng có sao đâu, hắn thích! Chỉ cần An Bảo Bối vẫn ở bên cạnh, dù thế nào hắn cũng thích. Ai biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, ai biết lúc nào mới gặp lại An Bảo Bối được lần nữa?

Huống chi, nếu biết rõ thân phận thật của hắn, biết rõ hắn là Vinh Ninh thì phản ứng của cô sẽ như thế nào? Cho nên phải nhân lúc này, có thể ở cùng một chỗ với cô đã là niềm thỏa mãn lớn nhất của hắn.

Người của cô rất ấm áp, cũng vô cùng mềm mại, song lại gầy không tương tượng nổi. Cảm giác này, sự ấm áp này quen thuộc đến không nói nên lời, khiến cho hắn đắm chìm và mê luyến thật sâu, An An, An An của hắn, lúc nào em mới có thể hiểu chân tâm của hắn đối với em đây? Hắn thật sự hối hận, mấy năm nay vẫn luôn rất biết điều, không đùa giỡn tình cảm của người khác một cách khốn kiếp như trước nữa. Hắn chỉ yêu mình em thôi, hắn thật sự hối hận rồi, đến khi nào em mới có thể tha thứ cho hắn đây?

Ngốc cũng được, dù sao hắn cũng chẳng thông minh, bằng không làm sao lại để cho cô rời khỏi hắn, vừa từ biệt đã là tám năm?

Thời gian này, cô nhất định rất mệt, rất đau khổ đi? Một thân một mình mang theo cục cưng, thoáng cái đã vài năm, phải nhận không ít ánh mắt kỳ dị của người khác đi?

Tại sao lúc trước mình lại ngốc đến thế, dễ dàng buông tay như vậy? Để cho một mình cô đau khổ như vậy? Nghĩ thế, Vinh Ninh hơi sụt sịt, mẹ của cục cưng à, em nghe được chân tâm của hắn không? Đừng sợ hãi mất đi nữa, hắn đã mất đi rất nhiều thứ, kể cả tám năm cô quanh kia, dù thế nào, hắn cũng không thể dễ dàng để cô rời khỏi hắn lần nữa.

An Bảo Bối đang do dự nên nói với người đàn ông này như thế nào để hắn ngoan ngoãn buông mình ra. Khi Vinh Ninh dùng sức ôm chặt cô hơn, biết rõ hắn không ngủ, rốt cuộc cô cũng an tâm mở miệng, “A, anh có thể thả tôi ra được không? Giữ tư thế này lâu rất mệt, người tôi sắp tê lạng đi rồi.”

Cúi đầu nhìn sau đầu người đàn ông này, giọng cô hơi nức nở nói, “Tôi thật sự rất mệt, giữ tư thế này anh cũng không thể nhẹ nhõm đi? Cho nên thả tôi ra đi mà.”

Dù trong lòng luyến tiếc, nhưng nghe An Bảo Bối nói vậy, Vinh Ninh vẫn đành buông người cô ra, ngồi thẳng dậy, nhìn tháp cao đối diện, thả lỏng gân cốt của mình.

Ừm... Quả là giống như cô nói, rất đau.

An Bảo Bối cảm thấy mình như được giải phóng, thở một hơi thật dài, học Vinh Ninh thả lỏng gân cốt của mình. Thoải mái thì thoải mái hơn rồi, song trên người lại thiếu đi tồn tại của con bạch tuộc Vinh Ninh, khiến cô không quen lắm. Quả nhiên, khi đã quen rồi thì lúc mất đi, chẳng riêng gì trong lòng, mà ngay cả thân thể đều không thoải mái.

Cô biết mình không nên muốn có sự tồn tại của Vinh Ninh, nhưng lại vẫn không nhận được. Chỉ cần không nhận, thì cũng không sợ mất đi – từ biệt tám năm, cô đã học được chiều này. Dù có nhìn thấy Vinh Ninh thật, chỉ cần cô nhẫn tâm là có thể... Để mình không nhận lấy...

Cô đang nghĩ cái gì? Vinh Ninh nhìn An Bảo Bối đang nhìn chăm chú vào tháp cao và suy nghĩ giống mình.

Trong mắt cô có chút ưu sầu, lại vô cùng dứt khoát. Mở miệng, Vinh Ninh vẫn quyết định không hỏi, có hỏi cô cũng sẽ không nói, dù có nói, hắn lời đó cũng chỉ càng thêm dả kích tự ái và niềm tin của hắn đi?

“Ngủ rất ngon, cảm ơn cô.” Vinh Ninh liếc trộm cô một cái, làm bộ vừa tỉnh ngủ, vắn eo bẻ cổ nói.

“Vừa rồi anh ngủ thật sao?”

“Ừ.” Vinh Ninh gật nhẹ đầu. An Bảo Bối chống quai hàm, cúi đầu xuống, kết quả người đàn ông này thật sự coi cô là gối ôm hình người, hắn ngủ rất thoải mái, nhưng cô lại mệt muốn chết! “A.” An Bảo Bối ưỡ ẹo oái đáp lại một câu, người tốt khó làm, nhưng mà... Muốn cô làm một người xấu, vậy càng khó hơn, thật sự muốn học An Kỳ, thấy ai ngứa mắt liền trực tiếp dùng nắm đấm hằm hạp!

“Coi như đền bù tổn thất, tôi mời cô đi ăn cơm được không.” Vinh Ninh nhìn đồng hồ đeo tay, nói, “Vừa vắn, đến giờ ăn cơm chiều rồi.”

“A?” Coi cô là gối ôm hình người, máy móc không biết nói, giờ người này còn muốn cô ăn cơm cùng hắn?

“A, không cần đâu, giờ cũng không còn sớm nữa, tôi nên về nhà.” Cô cũng không muốn lãng phí thời gian với người đàn ông này nữa.

“Vậy sao...” Trên mặt Vinh Ninh lộ ra vài phần tiếc hận, rõ ràng hai người hoàn toàn không quen nhau, hắn khổ sở hay khó qua thì liên quan gì tới cô? Tại sao người đàn ông này lại phải lộ ra vẻ mặt như vậy?

Khiến lòng cô lại thêm chút cảm giác tội ác.

“Khó có người nguyện ý nghe tôi nói... Thì ra cô cũng ghét tôi, đúng vậy, tất cả mọi người trên thế giới này đều ghét tôi.” Vinh Ninh cười khổ nói, “Được rồi, cô đi đi, không cần để ý tới tôi nữa.”

“Tôi...” An Bảo Bối ôm đầu, tại sao hắn lại nói với cô những lời này? Khiến cô cảm thấy... cảm giác tội ác của mình lại nhiều hơn.

“Aiz...” Vinh Ninh nhìn sang đối diện, thờ dài thờ ngắn, “Cô thấy hồ nước này có thể chìm chết người không?”

“A?” Làm sao người đàn ông này lại đột nhiên hỏi vấn đề đó? An Bảo Bối nhìn hồ, nói, “Hắn là có thể đi? Trước kia tôi nghe nói có người chết đuối ở đây thì phải, nghe nói nơi đây cũng là nơi nổi tiếng với những vụ tự sát hay sao ấy...” Vừa nói ra được một nửa, An Bảo Bối nhanh chóng che miệng lại, cô đang nói gì với hắn vậy? Người này đột nhiên hỏi hồ này có thể chìm chết người không, không phải là đang bày tỏ mình lún quẩn trong lòng, muốn tự sát ở đây sao? Cô còn không biết tốt xấu giới thiệu cho hắn.

“A, quả nhiên có thể chết người.” Vinh Ninh cười, hai mắt nhìn qua đối diện, “Cô muốn đi thì cứ đi đi, thứ cho tôi giờ không tiện được.”

“Cái đó...” Làm sao An Bảo Bối lại cảm thấy ánh mắt của người đàn ông này đang ở trong trạng thái nhìn thấu hết thảy, không phải hắn thật sự muốn chết đấy chứ?

“Không cần quan tâm đến tôi, cô để tôi tự sinh tự diệt đi, dù sao tôi đã nhìn thấu tất cả rồi, cũng không có gì để người ta cảm thấy khổ sở, cô thấy đúng không?” Hắn quay đầu lại, khoe miệng mang nụ cười âm trầm, khiến An Bảo Bối lập tức hoảng sợ, quả nhiên hắn mang vẻ mặt đã nhìn thấu tất cả.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nếu cô rời đi, có phải hắn... sẽ đi tự tử không? Vậy đến lúc đó cô nên làm gì? Cô không ngăn cản một người muốn đi tự tử, đến lúc đó, đừng nói lương tâm của cô sẽ áy náy, rất có thể cô sẽ bị cảnh sát thẩm vấn, hỏi tại sao cô lại không ngăn người đàn ông này tự sát? Đến lúc đó có phải tất cả các báo đều viết tên cô không?

Sau đó cả đời cô sẽ phải sống trong ánh mắt ‘Cô là kẻ sát nhân!’ của người khác, trải qua những năm tháng đầy khó khăn? Đến lúc đó có phải cục cưng và người nhà sẽ bị cô ảnh hưởng hay không? Cuộc sống sau này cũng sẽ trở nên âm trầm không chút ánh sáng? Đến lúc đó, cô không chỉ làm hại người đàn ông trước mặt này, mà nhiều người khác, có phải sẽ đều bị làm hại vì hành động không khuyên can khi có người muốn tự sát hôm nay của cô?

Trong lòng An Bảo Bối nghĩ đến tất cả những gì có và không có khả năng, dần dần bắt đầu phát điên, nhưng lại không thể hét to lên, đành phải vò tóc. Mái tóc vốn không cột cần thận lập tức rối tung hết cả lên.

Dù không nhìn thấy vẻ mặt ngờ ngợ kia của An Bảo Bối, nhưng Vinh Ninh vẫn có thể tự hình dung ra. Hắn cố gắng không để mình cười ra tiếng, người đứng hơi cong một chút, nhìn ra xa, vẻ như sẽ lập tức nhảy xuống, cảm khái nói, “Hẹn gặp lại! Tuổi trẻ của tôi, tình yêu của tôi, cuộc sống của tôi!”

Làm sao bây giờ? Người đàn ông này đã bắt đầu nói những cảm nghĩ khi lâm chung rồi, nhưng vẻ mặt kia của hắn, rõ ràng là sắp nhảy vào trong hồ rồi, nếu cô không ngăn cản, hắn sẽ thật sự nhảy hồ mất.

“Cái kia... Anh đừng vội nghĩ quẩn, tuy không về được tuổi trẻ, cũng không đuối được tình yêu, nhưng cuộc sống vẫn đang tiếp tục mà. Anh phải bình tĩnh trước đã, nghĩ đến cha mẹ của mình, thân thể tóc da là cha mẹ cho ta, anh chưa nói gì với cha mẹ của mình đã nghĩ quẩn như vậy, anh nghĩ cha mẹ anh sẽ ra sao? Họ nuôi anh lớn như vậy, có dễ không?”

An Bảo Bối chỉ vào mình, “Tôi là một người mẹ, một người mẹ độc thân, tôi có một con gái bảy tuổi. Là một người mẹ, tôi hiểu rõ cha mẹ sợ nhất cái gì, là người tóc bạc tiền kẻ đầu xanh, nếu anh nghĩ quẩn, anh lại giải thoát rồi, vậy cha mẹ anh sẽ ra sao đây? Dù sao anh cũng không nên nghĩ vậy chứ?”

An Bảo Bối vội vàng khuyên can, Vinh Ninh dần quay đầu lại, hai mắt trống rỗng nhìn cô, quả nhiên, đồ ngốc này cho rằng hắn muốn tự sát.

“Aiz...” Vinh Ninh thờ dài, “Không có việc gì đâu, chuyện này không liên quan gì tới cô. Đúng rồi, cô vẫn nên về nhanh đi, tôi nghĩ cha mẹ cô sẽ rất lo lắng cho cô...”

Về? Hắn sắp nhảy hồ tự sát rồi! Cô về cái rắm ấy! Nếu hắn thật sự chết, cô phải làm sao?!

“Anh rời khỏi hồ trước đã rồi nói sau!”

Vinh Ninh lắc đầu nói, “Không cần, ngồi ở đây hóng gió, cảm giác rất tốt mà.”

“Tốt cái đầu anh ấy!” An Bảo Bối thốt lên một câu thô tục, xem khuyên bảo người đàn ông này là vô dụng, vậy cô đành phải xuống tay thôi!

An Bảo Bối ngồi xổm xuống ôm chặt lấy eo Vinh Ninh, kéo mạnh ra sau, “Tôi nói cho anh biết, nếu muốn chết, đừng có chết trước mặt tôi! Bởi đời này tôi không thể nhìn người khác động tý làm muốn chết được, bình thường cũng chỉ có các cô gái mới ‘một khóc hai nháo ba thất cổ’ mà thôi, anh là cái thá gì? Tôi gặp nhiều chuyện như vậy còn chưa muốn chết, anh là cái thá gì chứ? Đáng với cái danh đàn ông của anh sao?!”

Cô gái này tức cũng không uống nha, Vinh Ninh kinh ngạc mà hưởng thụ cái ôm của An Bảo Bối, nhìn người cô gầy yếu như Lâm Đại Ngọc, không ngờ sức còn so được với Lỗ Trí Thâm. Quả nhiên là bạn tốt nhất của An Kỳ, chỉ vậy là có thể nhìn ra, người bình thường làm sao có thể kéo hắn như vậy?

An Bảo Bối thờ hòng hộc, thể trọng của một người đàn ông không giống như mấy cái rương, không thể di chuyển đơn giản như vậy. Nhưng may là người

này đã bị cô kéo lại, hừ, muốn chết trước mặt cô, cũng không xem An Bảo Bối cô là ai, vũ khí mạnh nhất của cô và An Kỳ không phải là bản lĩnh của phái nữ, mà là lực lượng mạnh mẽ.

“Tôi xem anh còn chết thế nào !” Vinh Ninh bị cô kéo đến nửa nằm trên mặt đất, An Bảo Bối đi đến trước mặt hắn, hai chân vắt qua trên người hắn, đắc ý dáo dạt nhìn hắn, “Bị dọa rồi hả ? Sức tôi rất lớn, tuy không nhắc được anh lên, nhưng ít nhất cũng có thể kéo anh !”

Vinh Ninh dờ khóc dờ cười nhìn cô, ánh mắt dần dần nhìn xuống, đến bên hông của cô, thân thể đang nửa nằm trực tiếp nằm hẳn xuống mặt đất, An Bảo Bối mặc váy không quá ngắn, nhưng mà ở góc độ này cũng có thể nhìn thấy hết cảnh xuân bên trong.

Hắn dùng tay chống cằm, huyết sáo một cái. Người đàn ông vừa rồi mới mấy đen đầy mặt, chuẩn bị đi tự sát nhìn đuôi An Bảo Bối, giống như một tên du côn đường cái vô cùng thêm ăn đòn, “Ừm, thì ra là màu hồng nhạt.”

“A ? Anh đang nói gì vậy ?” An Bảo Bối không hiểu Vinh Ninh bỗng dưng nói màu hồng nhạt là vật gì.

“Ừm, tôi chỉ liếc qua thôi, haha, cái màu đỏ ở trên là ô mai sao? Chắc chắn, thậm chí giống một trăm phần trăm với ô mai ở trong mấy cuốn manga vườn trường nha.”

Ô mai... hồng nhạt?

Hai từ ghép cùng với nhau, rốt cuộc An Bảo Bối cũng biết Vinh Ninh đang nói gì, loáng cái đỏ bừng mặt, chỉ vào đầu Vinh Ninh lấp bắp, “Anh... Anh... Đồ khôn kiếp! Không chỉ khôn kiếp, còn là một tên háo sắc!”

Nhiệt độ trên mặt An Bảo Bối dần dần tăng lên, nhanh chóng thu chân mình lại, đập một phát vào đuôi Vinh Ninh.

Cái đập kia cũng dùng sức, dù không có giày cao gót cũng vẫn đau dữ dội. Quan trọng nhất là, An Bảo Bối đập vào đâu thì không đập, lại đập đúng vào chỗ bị thương lúc hắn gặp tai nạn xe cộ. Vinh Ninh che chân của mình, hắn đau đến toát mồ hôi lạnh khắp người, tuy chỗ đó đã hồi phục, nhưng không có nghĩa là có thể dễ bị đập tùy tiện.

“A... đau quá! Đau chết mất!”

Hắn hét thảm thiết, muốn đau bao nhiêu thì đau bấy nhiêu, An Bảo Bối vừa mới đang tức giận lại choáng váng, cô... Cô chỉ đập Vinh Ninh một cái, cũng không đến mức khiến hắn đau đến kêu trời trách đất chứ ?

“Anh làm sao vậy ? Đừng dọa tôi chứ ! Tôi có dùng sức bao nhiêu đâu !” An Bảo Bối bối rối, quỳ gồi bên cạnh hắn, nắm tay của hắn, “Tôi thật sự chỉ đập nhẹ thôi mà, hoàn toàn không muốn đối xử với anh như vậy !?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Chương 28.2

An Bảo Bối trở nên bối rối, quỳ gồi bên cạnh anh, nắm chặt cánh tay của anh, “Tôi thực sự chỉ nhẹ nhàng đập một cái mà thôi, cũng hoàn toàn không muốn làm như vậy với anh mà?!”

Lần này thì thậm chí rồi đây, người đàn ông này không đi nhảy hồ tự sát, ngược lại là bị cô đập một cước sau đó liền vằn kêu gào khóc lóc, anh ta sẽ không bởi vì bị cô đập một cước này mà biến thành tàn phế chứ? Nếu biến thành tàn phế thì làm sao bây giờ? Lúc đó chẳng lẽ cô phải nuôi anh ta, chăm sóc anh ta cả đời sao?

Nghĩ đến chuyện mình nghĩ trong lòng có thể sẽ trở thành sự thật, An Bảo Bối khổ sở đến mức sắp khóc lớn, “Này, anh cũng đừng làm tôi sợ, tôi là người không chịu được nỗi sợ đâu, nếu anh bị tôi đập đến tàn phế thì tôi phải làm sao bây giờ đâu? Mặc dù tôi đã có một đứa nhỏ, nhưng vẫn còn chưa kết hôn mà, tôi sẽ không phải nuôi anh cả đời đâu chứ? Ô ô... Anh đừng làm tôi sợ mà!” Nói một lúc, vậy mà An Bảo Bối đã khóc rồi, nhìn nước mắt của An Bảo Bối tí tách chảy xuống, lần này đổi thành Vinh Ninh choáng váng.

Ừm... Tuy rằng chỗ bị cô đập rất đau, nhưng cũng chưa tới mức siêu cấp đau gì cả, phân nửa đều là giả bộ, hướng chi là tàn phế.

“Việc đó cô đừng sợ, tôi không sao!” Không thể nhìn An Bảo Bối khóc thêm, Vinh Ninh dứt khoát không đùa nữa, đứng lên từ trên đất, còn cố ý nhảy vài cái trước mặt cô, “Cô nhìn tôi có sao đâu, tràn đầy sức sống như vậy, làm sao lại tới mức muốn chết muốn sống hay tình trạng tàn phế chứ? Cô nói xem có đúng không?” Vinh Ninh che chỗ vừa rồi bị An Bảo Bối đập đau, nơi đó quả thật rất đau, nhưng dù đau thế nào đi chăng nữa thì cũng kém hơn so với tiếc nuối của anh, anh thật sự là không có cách nào đối với nước mắt của An Bảo Bối.

“Anh thật sự không có việc gì?” Nước mắt thút thít chảy xuống, làm lem hết gương mặt đã được trang điểm tí mỉ kia của cô, Vinh Ninh nhìn phần mắt và mascara của cô lem nửa gương mặt, thật sự là vô cùng buồn cười, nhưng bây giờ cũng không phải lúc để cười cô, đành phải vội vàng an ủi, “Thật sự là không có việc gì, tôi thế đó, cô thấy không phải tôi vẫn đang đầy sức sống ư?” Vinh Ninh cười khổ nhìn cô.

“Không có việc gì... Không có việc gì... A, không có việc gì là tốt rồi.” An Bảo Bối ngừng khóc, lấy tay lau nước mắt, Vinh Ninh cười cảm khái, gật đầu nói, “Đúng là không có việc gì, vì vậy cô đừng khóc nữa.”

“Làm tôi sợ muốn chết.” An Bảo Bối vội vàng vỗ ngực, “Nếu anh có chuyện gì, chẳng lẽ tôi sẽ phải chăm sóc anh cả đời sao?”

“Không có việc gì, cùng lắm thì tôi chăm sóc cô cả đời để đền bù tổn thất thôi.” Vinh Ninh mở miệng thì thào, vốn là như vậy, bằng không, anh cũng không cần làm đến tình trạng như vậy với An Bảo Bối.

“Anh nói cái gì?” Dường như cô nghe được vài lời khác.

“A, không có gì.” Vinh Ninh chuyển ánh mắt sang nơi khác.

“Nếu không có gì, làm sao anh lại muốn dọa tôi?” Nhớ tới việc người đàn ông này khiến cho mình kinh hãi, An Bảo Bối tức giận ghê gớm, lập tức vung một đấm đến lồng ngực anh.

“Khụ khụ...” Sức lực của một đấm này cũng không phải là nhỏ, Vinh Ninh ho khan vài tiếng, vuốt ve chỗ bị An Bảo Bối đánh.

“Lại tự sát rồi còn gây chân nữa, bắt nạt tôi rất vui sao?!” An Bảo Bối tức giận, đúng vậy, cô chính là đồ đàn, vì vậy lại một lần nữa bị người đùa giỡn trong lòng bàn tay, “Tôi biết, anh chỉ thấy tôi dễ bắt nạt lắm phải không? Được rồi, cùng lắm thì tôi không chơi với anh nữa, anh muốn thế nào thì làm thế đó đi! Muốn nhảy hồ thì đi nhảy đi! Anh xem tôi có mặc kệ anh không!”

An Bảo Bối tức giận rồi đi, Vinh Ninh ngu ngơ đứng ở đó một lúc lâu, xem ra cô thật sự rất giận, lúc này anh mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, vội vàng đi theo sau cô trấn an.

“Không phải cô tức giận rồi đấy chứ?”

“Haha...” An Bảo Bối cười lạnh vài tiếng, rõ ràng người đàn ông này đã biết rõ rồi còn cố hỏi, thử hỏi bất cứ người nào đụng phải chuyện như vậy, còn có thể rộng lượng nói rằng: không có gì đâu, tôi không hề tức giận chút nào, ngược lại đang vô cùng vui vẻ đó... mới là lạ! Cô cũng không phải là kẻ ngốc! Chỉ là đại não hay phản ứng chậm nửa nhịp thôi!

Nhìn giọng điệu mang vẻ cười lạnh này của cô, chắc chắn là thật sự tức giận, Vinh Ninh theo sát phía sau cô, nhưng An Bảo Bối cũng không thèm nhìn một cái, ai bảo tên khốn kiếp này dám đối đãi với cô như vậy? Cõi lòng tốt của cô như một kẻ ngu, đùa giỡn cô trong lòng bàn tay, cho dù chết, cô cũng không nuốt trôi cục tức kia!

“Tôi không muốn nhảy hồ nữa, cho dù là tôi hoàn toàn tuyệt vọng với cuộc sống, giống như cô nói, tôi cũng là người có cha mẹ, tôi lại có thể không quan tâm tới cảm thụ của bọn họ sao? Nuôi tôi lớn như vậy, nói chết thì chết luôn? Chỉ dùng ngón chân nghĩ thôi cũng biết là làm sao có thể như vậy chứ? Cô nói xem có đúng không?”

An Bảo Bối dừng một chút, lại tiếp tục đi về phía trước, người đàn ông này nói cũng đúng, anh ta cũng không nói mình muốn nhảy hồ, là cô nghĩ nhiều mà thôi... Nhưng mà... Kẻ nhìn thấy quần lót nhỏ của cô, còn nói ra cả màu sắc, dù sao đây cũng là tội của hắn đi? Chỉ cần điều này, tội của hắn đã là không thể tha thứ!

“Vậy là cô để ý tôi nhìn thấy...”

“Anh...” Vinh Ninh còn chưa dứt lời, An Bảo Bối đã dừng bước trừng mắt nhìn anh một cách hung ác, người đàn ông này muốn ăn đòn hay là cái gì? Tại sao có thể nói trước mặt nhiều người như vậy, nhiều người như vậy, nhiều người như vậy... chuyện về quần lót nhỏ?

“Được được được, tôi không nói điều đó nữa được chưa?” Ánh mắt rất to, chỉ chút đó cũng làm cho người ta cảm thấy khủng bố, trừng lên một cái còn làm cho người ta cảm thấy kinh hãi hơn cả quý.

“Tôi cũng không phải cố ý nhìn thấy mà, là cô đứng ở trên người tôi, tôi còn nằm trên mặt đất đó, ánh mắt đương nhiên cũng phải nhìn lên trên chứ? Đó là một thói quen, hơn nữa tôi còn là đàn ông, cho dù là lớn lên có shota thế nào, tôi cũng đã trưởng thành rất lâu rồi, không quản được ánh mắt của mình, nhìn tới chỗ đó của cô cũng là hiện tượng bình thường không phải sao? Nếu không nhìn, đó mới không bình thường đó! Cô là người tốt, dù sao cũng sẽ không nhẫn tâm thấy tôi không bình thường đi?”

An Bảo Bối dừng bước lại, cảm thấy hơi nhức đầu, người đàn ông này vẫn rất lợi hại, chẳng lẽ cứ để cho anh ta lái nhai như vậy mà giải vây cho mình? Vậy những người phụ nữ mạnh mẽ kia làm như thế nào lúc bị người khác xâm phạm và giờ trò bi ôi đây? Lại một câu, a... Đó là bản năng của đàn ông, cũng là chuyện không thể làm gì được, cũng không thể thiên mắt chứ? Cứ nói như vậy, vậy thì tính là cái gì đây? Trên thế giới này cũng không còn pháp luật nữa? Còn chút công bằng gì đáng nói hay không?

Đó là lấy cớ, lấy cớ để giải vây cho mình mà thôi!

Chuyện gì cũng đều thoái thác sang cái khác, chính mình lại không thừa nhận sai lầm của mình, vậy thì xem là gì đây?

An Bảo Bối vẫn cười lạnh vài tiếng như cũ, cô vốn đã nhịn xuống xúc động muốn đấm Vinh Ninh một cú rồi!

Người đàn ông này thật sự là, chuyện cũng đã đến nước này, anh ta còn quần lấy cô không buông, đi đến đâu cũng theo sau, đoán chừng cho dù cô vào

nhà vệ sinh nữ, anh ta cũng có thể tiến vào cùng!

Vốn đã không có bao nhiêu hảo cảm với người đàn ông này, hiện tại lại càng rớt xuống ngàn trượng, rơi xuống đáy cốc, cô thấy, quả thực loại người này chính là tồn tại vô si nhất trên thế giới!

An Bảo Bối quay đầu bước đi, Vinh Ninh tiếp tục đi theo sau cô không thả, “Dù gì cô cũng phải nghe hết lời của tôi chứ? Đó là lỗi của tôi, tôi thừa tôi sai, cô tha thứ cho tôi một lần có được không? Sau đó tôi tuyệt đối sẽ không tái phạm nữa.”

Còn có cả sau đó? Cô cũng không muốn gặp mặt người đàn ông này lần nữa đâu.

Nghĩ tới đây, tốc độ đi của An Bảo Bối nhanh hơn, Vinh Ninh vẫn theo sau cô không chịu rời đi, “Cho dù cô giận tôi cũng không sao, nhưng mà bên kia là hồ đó.” Vinh Ninh mang lòng tốt nhắc nhở, cũng không khiến cho An Bảo Bối tha thứ cho sai lầm mà anh phạm phải chút nào, thậm chí ngay cả dừng chân cũng không muốn dừng.

“Tôi nguyện ý! Bây giờ tôi cũng học người nào đó đi vào trong hồ để bị trúng gió thì sao? Anh quân được tôi ư!?”

Bỏ lại một câu, tốc độ đi đường của An Bảo Bối lại càng nhanh hơn, Vinh Ninh thật sự không biết rốt cuộc là nên cười hay nên khóc, cô nhóc này thật sự là vô cùng quật cường mà.

“Được, cho dù là cô muốn đi vào trong hồ để bị trúng gió, dù gì cũng nên mua một đôi giày đi? Giẫm chân trần lên đất sẽ bị thương đó.”

“Giày của tôi đã mất rồi, vậy tôi xin hỏi: Rốt cuộc là ai làm hại đây?!” An Bảo Bối mạnh mẽ quay đầu lại, gần như là dùng sức mà rống lên, Vinh Ninh bị cô dọa, bỗng dưng lui về phía sau một bước, cuộc tranh cãi ở đây khiến người qua đường nhìn chăm chú, An Bảo Bối cúi đầu che đi gương mặt than khóc, hôm nay thật sự là đã mất mặt quá nhiều lần rồi, tên cận bã này, làm sao mỗi lần nhìn thấy anh ta, cô đều xui xẻo như vậy chứ? Thật không biết rốt cuộc là kiếp trước cô đã đắc tội với ai mà lại gặp phải một người đàn ông như vậy.

Trong lòng thầm mắng vài câu, An Bảo Bối lại tiếp tục đi về phía trước, Vinh Ninh nhìn khắp nơi, phát hiện có quầy hàng bán dép lê, “Cô chờ một chút!” Hồ một câu với An Bảo Bối, Vinh Ninh chạy như bay tới chỗ bán giày kia.

“Stop!” An Bảo Bối cười một cách ngớ ngẩn, người đàn ông này thật sự là buồn cười, anh ta muốn cô đi thì cô sẽ đi? Muốn cô chờ thì cô sẽ chờ? Dựa vào đâu mà cô phải nghe lời anh ta như vậy? Rõ ràng hai người chẳng hề có quan hệ gì với nhau.

Vinh Ninh chạy, chân đau dữ dội, đây cũng coi như đang báo trước, ngày mai trời nhất định sẽ mưa to, vội vàng mua hai đôi dép lê, ngay cả tiền thừa cũng không kịp lấy, anh lại vội vã đi tìm vị trí của An Bảo Bối, chạy đến chỗ cô, đã sớm biết cô gái này tuyệt đối sẽ không nghe theo lời anh, ngoan ngoãn mà đứng ở đó không nhúc nhích, trên thực tế quả là như vậy, anh không có ở bên cạnh cô, lúc nào cô cũng thích đi nhanh như vậy sao?

Vinh Ninh lắc đầu đuổi theo, nắm chặt cánh tay của cô, “Dừng đi.”

Chỉ là một đoạn đường, Vinh Ninh chạy đến không kịp thở, trên trán, trên người đều toát ra mồ hôi, An Bảo Bối liếc anh một cái, nói, “Anh muốn làm gì? Tôi nói cho anh biết, nếu anh lại quấy rối tôi... đừng trách tôi hét lên anh sàm sỡ tôi ngay trên đường cái đó.”

Vinh Ninh nhìn cô nở nụ cười, cái mặt mèo của cô nhóc này vẫn còn, cho dù cô ấy hét lên sàm sỡ gì gì đó, đoán chừng cũng sẽ không có ai tin.

“Anh cười cái gì?!” An Bảo Bối căm tức nhìn anh ta, càng ngày càng không thể hiểu nổi suy nghĩ của người đàn ông này, như vậy cũng có thể cười, vậy sao không đi làm diễn viên hài đi?

“Cho dù tức giận, có thể chờ tôi làm xong chuyện rồi lại tức giận tiếp được không?”

“Cái gì?” An Bảo Bối không hiểu, một giây sau Vinh Ninh đã cúi người, nâng chân của cô lên.

“Anh muốn làm gì?” Đã có lần đầu, lần hai An Bảo Bối liền nghĩ xa hơn, người đàn ông này nâng chân của cô lên, chắc chắn không có ý tốt gì, cô cũng không muốn bị lừa lần nữa, An Bảo Bối giả vờ, Vinh Ninh thấp giọng gầm một câu, “Bảo cô đừng nhúc nhích kia mà! Cô gái này, chẳng lẽ cô không thể ngoan ngoãn chút ư?!”

Tiếng gầm này, hiển nhiên rất có tác dụng đối với An Bảo Bối, cô thật sự ngoan ngoãn đứng đó không nhúc nhích, lúc đàn ông tức giận, vẫn có chút sức hút và lực uy hiếp.

Sức hút?

An Bảo Bối bị hai chữ “sức hút” kia khiến cho kinh hãi vô cùng, cô bị điện hay là choáng váng rồi? Làm sao có thể cảm thấy người đàn ông này có sức hút gì chứ?

An Bảo Bối lắc đầu, sự thật chứng minh quả thật là cô bị choáng váng rồi, bằng không làm sao lại thấy Vinh Ninh đột nhiên biến ra một đôi dép lê xỏ ngón, đeo vào chân cô?

“Việc đó... Tôi có thể tự làm.” Cô cũng không bị tàn phế, có tay có chân hăn hoi, làm sao có thể để cho một người đàn ông ngồi xổm xuống mang dép cho cô chứ?

“Đã bảo cô là đừng nhúc nhích thì đừng nhúc nhích nữa!” Vinh Ninh lại bùng nổ sau im lặng lần nữa, lúc này An Bảo Bối ngoan ngoãn ngậm miệng lại, ngoại trừ Vinh Ninh, cho tới bây giờ cô vẫn chưa từng được hưởng thụ đãi ngộ hạ mình mang giày cho cô ở trên thân một người đàn ông nào cả.

Vinh Ninh...

Vừa nghĩ tới tên của người đàn ông kia, An Bảo Bối cảm giác tim của mình lại bắt đầu đau, cô làm sao có thể... làm sao có thể còn muốn người đàn ông kia?

Cúi đầu, nhìn bóng dáng người đàn ông đang mang giày cho mình, có lẽ là xuất hiện ảo giác, đột nhiên nghĩ tới cảnh tượng bây giờ cũng giống như trước kia, nhớ tới cuộc hẹn đầu tiên của hai người, lần đầu tiên cô đi giày cao gót, không cẩn thận bị đau chân, Vinh Ninh bảo cô ngoan ngoãn đứng đó đừng nhúc nhích, tự mình chạy sang một con đường mua dép lê, ngồi xổm xuống mang cho cô, khi đó lần đầu tiên cô được hưởng thụ đãi ngộ của công chúa, cô cảm thấy ngoại trừ An Kỳ ra, Vinh Ninh là người tốt với mình nhất, yêu mình nhất trên thế giới này...

Giấc mộng thời trẻ, dù sao cũng vẫn tốt đẹp và ngây ngô như vậy, sau đó lúc phát hiện tất cả đều là do anh giả bộ, cô đau lòng không thể tự kiềm chế được, ban nhiều đêm, nhìn chiếc nhẫn mà anh đưa cho mình, nghĩ đến những ngày đã qua của hai người, một lần lại một lần đau khổ rơi lệ, kể cả Vinh Ninh làm tất cả cho cô.

Có lẽ là cảm khái ngàn vạn, An Bảo Bối lập tức không còn tinh thần nữa, ánh mắt cũng trở nên tan rã không có điểm nhìn, chỉ cần nhìn người đàn ông trước mặt này, cô vẫn sẽ muốn Vinh Ninh kia, hai người bọn họ có gương mặt giống nhau, nụ cười giống nhau, làm cho cô... Không biết theo ai.

Vinh Ninh à Vinh Ninh, anh vứt bỏ cô cũng coi như xong, vì sao thật vất vả mới có thể quên anh, trở lại thành phố A một lần nữa, trên trời lại phái xuống một người đàn ông có gương mặt giống anh như đúc xuất hiện ở bên cạnh cô, làm cho cô lại vô ý nhớ tới mọi thứ về anh lần nữa đây?

Thật là một kẻ khôn kiệp, chẳng lẽ ngay cả trời cao cũng đang giúp anh sao? Giúp anh tiếp tục hành hạ cô? Làm cho cuộc đời của cô không được yên bình?

“Được rồi.” Sau khi mang giày cho An Bảo Bối, Vinh Ninh cũng xỏ đôi còn lại vào chân mình, đá nhẹ một cái nói, “Cho dù muốn đi, cũng phải đi giày vào đã chứ, cho dù không sợ ánh mắt kỳ quái của những người kia, ít nhất cũng phải chăm sóc thân thể của mình, tôi có một người bạn là bác sĩ, cậu ta có nói qua, phái nữ trời sinh thể hàn, không thể chịu lạnh.” Vinh Ninh nhìn trời nói, “Xem ra trời cũng sắp đổ mưa, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, bệnh rất dễ dàng từ chân vào người.”

“A.” An Bảo Bối rõ ràng cũng hơi mất tinh thần, lại cũng không muốn mắc nợ gì, “Bao nhiêu tiền, tôi đưa cho anh.” Làm bộ muốn lấy ví ra, Vinh Ninh nhíu mày, lúc này anh cần phụ nữ phải trả tiền rồi? Cô gái này thật sự là... làm cho anh không còn lời nào để nói.

Đưa tay ngăn lại cái tay đang thò vào túi tiền của cô, “Chỉ còn mấy đồng tiền, cô cũng muốn trả?”

“Đương nhiên.” An Bảo Bối kiên định nói, “Tôi cũng không muốn nợ người khác, nhất là trên phương diện tiền tài, đừng nói là mấy đồng tiền, cho dù là chỉ thiếu anh một sợi lông tôi cũng vẫn muốn trả.”

Trong mắt An Bảo Bối nhiều hơn chút dứt khoát, Vinh Ninh đành phải nhìn cô thờ dài, “Tôi làm cho cô mất giày, tuy rằng tôi không biết giá tiền, nhưng thoát nhìn đôi giày kia cũng rất quý, nếu như muốn nói chuyện nợ nần gì đó, đó cũng là tôi mắc nợ cô, giống như loại dép lê xỏ ngón này, cho dù tôi mua một rương cho cô cũng chưa trả đủ đâu, cho nên cô vẫn nên tính lại đi.”

Đôi giày không cẩn thận bị mất kia rất quý sao? An Bảo Bối nghĩ tới tiền tài, lòng lại bắt đầu đau, thật không biết sau khi về nhà rốt cuộc nên nói như thế nào với Trắc Nhất Phong, nhưng mà cẩn thận ngẫm lại, người đàn ông này nói cũng đúng, anh ta trêu tức cô thì thôi, còn vứt giày của cô đi, đền cho cô một đôi dép lê cũng đúng thôi.

Bởi vì cái gọi là có mượn thì có trả, người vứt giày của cô đi là anh ta, bởi thường cô một đôi dép lê thì có sao đâu? Vừa nghĩ như thế, An Bảo Bối yên lặng thu túi tiền về, anh ta không cần thì tốt hơn!

Nghĩ lại vẫn còn đang tức giận với người đàn ông này, làm sao cô lại đại độ đến mức không để cho anh ta bồi thường như vậy? Cô thật sự là đủ buồn cười, liếc anh ta một cái, tiếp tục đi về phía trước, Vinh Ninh thở dài một hơi, cô gái này vẫn còn đang so đo chuyện vừa rồi, nhưng cũng không thể ném cô ở đây mà không quan tâm ngó ngang gì, đành phải đi theo cô.

Đi đôi dép lê mà coi như là đi giày, tốc độ đi đường của An Bảo Bối vẫn nhanh chóng như cũ, còn không bằng nói là nhanh hơn so với tốc độ vừa rồi. Vinh Ninh kéo đôi chân đau đi theo cô không rời.

“Rốt cuộc anh muốn quán quýt tôi đến bao giờ? Anh Niếp, tôi và anh rất quen thuộc sao?” An Bảo Bối không kiên nhẫn hô một câu, Vinh Ninh vuốt mũi cười nói, “Cho đến khi cô không tức giận nữa thì thôi?”

“Cám ơn, tôi vốn là một người hẹp hòi, chờ tôi không tức giận nữa, đoán chừng là phải cả đời đấy, anh có thể đợi sao?”

“Nếu cô muốn, tôi sẽ không để ý mà chờ, cả đời thì cả đời.” Ba đời anh cũng nguyện ý.

An Bảo Bối lập tức không nói gì, thuộc tính của người đàn ông này là vô lại đi? Gương mặt kia cũng không tệ, làm sao lại cứ nghĩ như vậy mãi, nhất định phải đi theo cô đùa giỡn vô lại mới được sao? Rõ ràng hai người không hề quen thuộc cơ mà? Cho dù anh đặc tội cô, nhưng đối với anh mà nói, cô cũng chỉ là một người xa lạ, một người xa lạ như cô, tức giận thì tức giận, cũng không nói được quan hệ tám cây tre với anh ta!

Áy náy?

Người thật sự phải áy náy là cô mới đúng chứ? Nhân rồi không có chuyện gì đi quản người đàn ông nửa chết nửa sống này, kết quả gặp phải xui xẻo như vậy, làm cho cô cũng sắp muốn làm chuyện đi tự sát.

“Cô có thể đi chậm một chút không?” Vinh Ninh đi theo sau cô, hần hển nói, chân của anh vốn đã đau dữ dội, cũng không biết rốt cuộc cô gái này có phải đang thi đi bộ hay không, tốc độ đi đường muốn nhanh bao nhiêu thì nhanh bấy nhiêu, đi theo cô mà đau hết cả chân.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Chương 28.3

Vinh Ninh theo sau cô, nói không kịp thở, chân hần vốn đã đau dữ dội, không biết rốt cuộc là cô gái này đang thi đi bộ với ai, tốc độ đi đường muốn nhanh bao nhiêu thì nhanh bấy nhiêu, đi theo cô mà đau cả trứng.

“Tôi đi đường nhanh hay chậm thì liên quan gì tới anh? Thưa ngài, chúng ta không quen, sắc trời đã trễ thế này, ngài có thể về nhà tìm mẹ ngài được chưa?” Mặc kệ tìm ai, dù sao đừng tìm cô, cô phiền lòng vô cùng, nếu Vinh Ninh lại đi theo cô, không khéo cô thật sự tức giận mà đánh người ngay tại chỗ!

Nhìn hần đi đường vài bước liền mệt đến sững sờ chết dở, chắc là cô vẫn có thể đánh được.

“Không phải bây giờ cô đang tức giận sao? Tôi đi rồi, cô vẫn còn tức giận thì sao?”

“Tôi chỉ là một người xa lạ đối với anh mà thôi, tức giận hay không thì quan trọng với anh lắm sao? Anh đừng có đi theo tôi, người khác nhìn thấy lại hiểu lầm anh với tôi có quan hệ gì.”

“Hiểu lầm? Quan hệ? Hiểu lầm cái gì? Quan hệ gì?”

Lần này An Bảo Bối đổi hướng trốn trắng mắt về phía mặt trời, bởi vì cô nói cái gì, người đàn ông này đều hoàn toàn không hiểu! Không đúng, không phải không hiểu là hiểu mà còn có hỏi.

“Anh nói người khác sẽ hiểu lầm hai người chúng ta như thế nào?”

“Không biết!” Vinh Ninh lắc đầu, trên khuôn mặt muốn có bao nhiêu vô tội thì có bấy nhiêu vô tội và ngu ngốc, hần không hiểu, rõ ràng là thật sự không hiểu, làm sao mà cô lại luôn cho rằng hần sẽ hiểu hết?

“Anh...” An Bảo Bối tắc lưỡi, người đàn ông này... Cô sẽ không cùng hần nói thêm gì nữa, có nói nhiều hơn, thì không chỉ lãng phí nước miếng của cô, mà còn lãng phí cả biểu tình của cô nữa!

Vinh Ninh nở nụ cười, hần biết hần bây giờ bị người ta gọi là cái gì, gọi là mặt dày mày dạn, người khác hần lười quan tâm, cho dù mặt dày, cũng phải xem là ai, đối với ai.

Hần muốn đi theo An Bảo Bối, đừng nói là chân đau, cho dù tàn phế, hần cũng vẫn đi theo cô, đuổi kịp một giây thì một giây, tuyệt đối không thể để cô rời khỏi tầm mắt của mình.

An Bảo Bối bị Vinh Ninh nhìn chằm chằm sau lưng, cô không khỏi muốn nổi điên, càng điên hơn là, người đàn ông này... còn bám người hơn cả thuốc cao bôi trên da chó, bây giờ cũng đã không phải là thằng quý nhỏ còn lạc đường, thật sự là không hề có biện pháp nào với hần.

“Trác tiểu thư, chân của tôi thật sự đau vô cùng, không lừa cô nên xin cô đi chậm một chút được không?” Trong giọng của Vinh Ninh thêm phần cầu xin, An Bảo Bối chỉ cười nhạo vài tiếng, hần nói chân đau thì đau chân? Cô lớn như thế mà lại dễ dàng tin người khác như vậy sao? Cô nghe thấy hần có mưu đồ đen tối.

“Trác tiểu thư, tôi gặp tai nạn giao thông, việc này tôi đã nói cho cô biết rồi đúng không?”

Người đang đi phía trước vẫn đi về phía trước mà không quay đầu lại, tai nạn giao thông thì sao? Không phải bây giờ hần vẫn đang khỏe mạnh đi theo sau cô sao?

“Lúc xảy ra tai nạn giao thông, ô tô đã đè lên bắp đùi của tôi, xem chút nữa đã thật sự biến thành tàn phế, tuy rằng hiện tại không có việc gì, nhưng mà mỗi lần trời mưa nhiều, bắp đùi vẫn đau dữ dội, vừa rồi cô lại đạp tôi một phát, mặc dù không đến mức quá đau, nhưng mà cũng chạm vào vết thương của tôi, bây giờ chỗ xương bị va chạm vô cùng tê, tôi thật sự không đi nhanh được, cho nên cô có thể đi chậm một chút được không?”

Lúc này Vinh Ninh nói vô cùng rõ ràng, không xen lẫn chút mùi vị giả dối nào, tuy rằng An Bảo Bối không muốn nghe, nhưng lời nói của hắn vẫn cứ lọt vào trong tai mình, không đuổi đi được, tuy rằng không muốn tin, nhưng vẫn không nhịn được, đi chậm lại...

Cô hơi nghi ngờ quay đầu nói: “Lần này là thật?”

Vinh Ninh thành thật gật đầu nói: “Là thật.” Hắn vươn một cánh tay, xoa xoa mồ hôi trên trán, hơi khó nhọc nói: “Lần này là thật đấy, nếu không cô cho rằng cơ thể tôi thật sự yếu như vậy sao? Đi tới đi lui một chuyến, lại đi nhanh thêm vài bước, sẽ đổ mồ hôi như mưa?”

An Bảo Bối lắc đầu, một người, còn là một người đàn ông bình thường, dù yếu ớt đến thế nào cũng không yếu ớt đến độ như người đàn ông trước mặt này: “Cho nên tôi nói, anh không nên đi theo tôi, anh cứ phải đi theo tôi làm gì vậy?” Nhìn dáng vẻ của hắn, An Bảo Bối cũng không biết nên nói gì cho tốt, hắn cũng đã đủ đáng thương, dứt khoát không chọc vào miệng vết thương của hắn nữa, đi tới chỗ hắn, giữ chặt cánh tay của hắn đi: “Làm sao vậy? Muốn đi bệnh viện không?”

“Không cần.” Hắn đau thật, nhưng mà được người đỡ, hơn nữa là cô gái này đỡ, hắn thật vui mừng.

“Đã như vậy còn không đi bệnh viện?” Rốt cuộc người này có coi thân thể của mình là thân thể không đây.

“Đây là thói quen, cho dù đi bệnh viện, thì cũng chỉ tiêm một mũi giảm đau mà thôi, lúc đau thì vẫn đau, không bằng cố chịu một lúc, đúng rồi...” Vinh Ninh bỗng nhiên nghĩ đến chuyện khác: “Ngày mai sẽ có mưa to, nếu như ra ngoài, nhớ mang theo cây dù.”

Người đàn ông này thật sự là... An Bảo Bối bỗng nhiên ghen ngào, không phải tức giận, không phải khổ sở, mà là cảm động, người này đã bị đau chân nghiêm trọng như vậy, mà bây giờ vẫn có thể nhẹ nhàng băng quơ giải thích trước mặt cô như thế, hắn là đồ ngốc hay là ngớ ngẩn đây?

“Cô làm sao vậy?” Vinh Ninh kinh ngạc hỏi.

“Câm miệng.” An Bảo Bối hạ giọng nói, Vinh Ninh cảm thấy hai mắt của cô thật sâu xa, sâu xa đến mức làm cho người ta không nhìn thấu: “Làm sao vậy?”

“Tôi nói, câm miệng cho tôi được không?” Vinh Ninh yên lặng trong chốc lát rồi nói: “Rốt cuộc là làm sao vậy?”

“Đau bao lâu rồi?”

“Cái gì đau bao lâu rồi?”

“Tôi nói chân của anh.”

“A, cái này hả...” Vinh Ninh nhìn chân của mình nói: “Đã được tám năm rồi, từ ngày xảy ra tai nạn giao thông, lúc đầu cũng chưa quen lắm, nhưng mà qua vài lần thì cũng ổn rồi, vì sao cô muốn hỏi vấn đề này?”

“...” An Bảo Bối bỗng nhiên không biết nên trả lời câu hỏi Vinh Ninh như thế nào, vì sao... Cô cũng không biết vì sao.

“Con người đó, cả đời này, không chỉ sống vì chính mình.” Có lẽ là bỗng nhiên muốn mượn cớ, có lẽ chỉ vì rất muốn nói ra ý nghĩ trong lòng mình: “Có khi vì cha mẹ, có khi vì đứa nhỏ, có khi vì bạn bè, cho nên mới phải kiên cường sống, không thể bởi vì một chút sự việc đã làm cho mình sống không tốt, bằng không những người lo lắng cho anh sẽ thật tổn thương.”

“An... An tâm đi, Trác tiểu thư, tôi không phải loại người lấy tính mạng của mình để đùa với người khác, có lẽ trước kia thì có, nhưng từ lúc tôi biết tôi có con gái, tôi nhất định phải kiên cường sống sót.” Suýt chút nữa, thấy vẻ mặt này của cô liền trực tiếp kêu tên cô lên, bầu không khí kỳ quái này, làm cho tâm tình của hai người đều đột nhiên ngã xuống đáy cốc, dường như không nhìn thấy ánh mặt trời vậy.

“Con gái?” An Bảo Bối sững sốt, người đàn ông này đã có đứa nhỏ từ khi nào vậy?

“Đúng vậy đó, vốn cũng không muốn chết, nhưng mà từ khi có con gái trở đi, tôi liền càng muốn sống, hơn nữa còn phải sống thật vui vẻ, Trác tiểu thư cũng là như vậy phải không? Có thể vứt bỏ một đoạn tình cảm, nhưng không cách nào vứt bỏ con gái của mình.”

“Ừ...” An Bảo Bối rầu rĩ đáp một tiếng, không biết hai người nói chuyện, bắt đầu đi đến chuyện đứa nhỏ này từ khi nào.

Xem ra chuyện cục cựa tìm đến hắn, đối phương hắn là không biết, chỉ xem phản ứng của cô là có thể nhìn ra, Vinh Ninh lẳng lặng suy nghĩ, tuy rằng thật xin lỗi cục cựa, rất có thể cục cựa sẽ bị mẹ bé mắng cầu huyết lâm đầu (1), nhưng mà... Con à, hắn đều chỉ là vì có thể để cho một nhà ba người sớm một chút đoàn tụ, cho nên bé nhất định có thể tha thứ cho hắn nhỉ? Vinh Ninh ha ha cười, An Bảo Bối quái dị nhìn hắn, hắn không phải bởi vì chân đau dữ dội, đau đến ngốc đấy chứ?

(1) Cầu huyết lâm đầu: Theo mê tín dị đoan trước đây, nếu cầu huyết dính trên đầu yêu nhân, thì sẽ làm cho yêu pháp mất tác dụng. Về sau được dùng để tả sự mắng chửi rất hung dữ khiến cho người bị mắng chửi giống như yêu nhân bị nhiễm phải cầu huyết trên đầu, không có cách gì chống đỡ, bất lực không làm gì được.

“Không nghĩ tới anh cũng có con gái.”

“Ừ, bảy tuổi.”

”Ồi chào?” Không khỏi quá trùng hợp đi? Trong mắt An Bảo Bối, tràn đầy hương vị kinh ngạc, Vinh Ninh lại ha ha cười, hần nghe được cô nói: “Thật khéo đó! Con của tôi cũng là bé gái, năm nay cũng bảy tuổi đấy!”

”Đúng vậy đó, thật trùng hợp.” Khéo... Khéo nhất vẫn là hần chính là Vinh Ninh, là người đàn ông cô vừa hận vừa oán suốt tám năm đó, mọi người nói trên thế giới làm sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy?

Không cho An Bảo Bối biết thân phận đích thực của mình, còn dùng tên anh hai của Niếp Minh lừa gạt An Bảo Bối đều là hần, nhưng mà nhiều loại dấu hiệu lặp lại như vậy xảy ra trước mặt An Bảo Bối, cô còn không nghĩ đến hần rốt cuộc là ai, chỉ là điểm này liên đủ làm cho hần vô cùng buồn bực.

Con người đó, thật sự là sinh vật kỳ quái.

”Anh làm sao vậy?”

”Không có việc gì, chẳng qua là suy nghĩ trên thế giới này làm sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy.” Vinh Ninh cười gượng nói, dựa vào lan can của hồ nước, nhìn ra màn ảnh không lồ đối diện.

”Tôi cho là anh chỉ có một mình, không nghĩ rằng anh lại còn có con gái.” An Bảo Bối học Vinh Ninh dựa lan can, nhìn màn ảnh lớn: “Suy nghĩ cho con mình, vẫn nên sớm đi chữa trị cho chân của mình đi, nghe anh vừa rồi nói như vậy, hần gọi là bệnh phong thấp, bệnh đó à, dễ chữa mà cũng khó chữa, vì không dễ cho con của mình thêm phiền toái sau này, bản thân nhất định phải cố gắng khỏe mạnh mới được.”

”Ừ...” Vinh Ninh trả lời rầu rĩ: “Vài năm này cô sao rồi?” Hần muốn biết cuộc sống không có hần, có ăn uống ngon, ngủ nghỉ tốt hay không.

”Thật là...” An Bảo Bối nở nụ cười, làm sao bỗng nhiên hai người lại nói chuyện như thế bạn già vài năm không thấy đây? Lúc hai người cô và An Kỳ gặp lại sau bao nhiêu năm như vậy, còn chưa buồn nôn như cùng người đàn ông này đâu: “Tự đừng hỏi cái này làm gì.”

”Tôi muốn biết...” Nhìn thấy vẻ mặt hơi nghi ngờ của An Bảo Bối, Vinh Ninh lập tức thay đổi đề tài: “Cô nói xem, những gì hai người chúng ta trải qua sao mà trùng hợp, có câu cùng là người lưu lạc chân trời, gặp nhau hần phải từng quen biết, nếu hai người chúng ta đã có duyên như vậy, tôi cũng chỉ là muốn hỏi mà thôi, đương nhiên nếu cô không muốn trả lời cũng không sao, cái đó thuộc về cá nhân.”

”Thật ra cũng chẳng có gì, lúc mang thai, vì để cho đứa nhỏ có thể sinh ra khỏe mạnh, tôi vẫn luôn học tiếng Pháp, hoặc là ngẫu nhiên đi tản bộ, mấy tháng mang thai, tôi giống như kẻ rồi việc vậy, dựa vào người nhà nuôi, cho nên sinh đứa nhỏ, ở cữ xong liền ra ngoài làm việc, buổi tối lại đến tham gia lớp học ban đêm kia, tám năm này cứ trôi qua như vậy, vừa đi làm, vừa đến trường, lại vừa chăm sóc con, không thể nói là vất vả, nhưng mà ít nhất ngày ngày đều rất tốt đẹp.”

Vinh Ninh không biết về mặt của mình như thế nào khi nghe An Bảo Bối nói như vậy, chỉ cảm thấy ngực khó chịu, nghe cô nói tiếp, cuộc sống kia gọi là muôn màu muôn vẻ, thật ra trong lòng cô vẫn luôn cảm thấy mệt mỏi đúng không? Người mệt, lòng càng mệt.

”Lúc cô tình cờ nhớ tới cha ruột của đứa nhỏ thì sao?”

Từ chối cho ý kiến, An Bảo Bối gật gật đầu: “Tôi không phải loại người trời sinh sẽ hận người khác, cho nên không thể hận hần được, dù sao đã qua thời gian lâu như vậy, hận thì thế nào? Yêu thì thế nào? Nên sống ra sao thì phải sống thế đó, thế giới này thiếu đi một ai cũng không thể thay đổi, anh nói đúng không?”

”Đúng vậy, thiếu đi một ai cũng không thể thay đổi...” Vinh Ninh dường như hơi cảm khái nói: “Có vẻ hôm nay cô đang xem mắt thì phải.”

”Ừ, đáng tiếc, vừa nghe thấy tôi có đứa nhỏ, đều chạy, thật vất vả thấy người tôi từng biết, lại không để ý đứa nhỏ, hoàn toàn nguyên ý lấy tôi, kết quả anh ta cũng là...” Ba chữ kia, An Bảo Bối không nói nên lời, nhưng mà cũng may là người đàn ông nhắc nhở, cuối cùng cô cũng nhớ rõ chuyện này, rốt cuộc là do nhân tố nào phá vỡ, vừa rồi còn mang về nghĩ thông, giờ An Bảo Bối lại ai oán nhìn hần: “Hình như là anh phá cuộc xem mắt của tôi đúng không?”

”Chính là tôi.” Tội gì hần phải giấu giếm việc này trước mặt cô.

”Anh...” Lời của người đàn ông này lại tăng thêm một tầng, vậy mà hần vẫn chưa tỉnh ngộ chút nào? Trên phương diện nào đó, hần cũng được coi là lợi hại, cũng xem như là cực phẩm.

”Nếu muốn kết hôn phải tìm người mình muốn yêu, hơn nữa tuy rằng cô cảm thấy người đàn ông kia không dễ bụng cô có con, nhưng mà cô dám bảo đảm rằng sau khi kết hôn, anh ta sẽ đối xử với đứa nhỏ như con ruột của mình sao? Hơn nữa việc cô tìm cha dượng cho đứa nhỏ, đã nói qua với bé sao? Con bé cũng đồng ý sao?”

”Tôi...” Vốn muốn trách tội người đàn ông này, nhưng mà lời hần nói lại làm cho cô không thể phản bác, cô hoàn toàn chưa nói cho cực cung chuyện mình muốn xem mắt, thậm chí còn có thể coi như lên lút tiến hành...

”Các người là người lớn, luôn làm việc theo suy nghĩ của mình, chưa từng cân nhắc tới cảm nhận của đứa nhỏ, yêu thương chúng, nghĩ tốt cho chúng, chi phối cuộc sống của đứa nhỏ, cho rằng cứ đối xử tốt là được, nhưng mà cô có hỏi qua con của cô chưa, rằng bé có muốn cô làm, cô bù đắp cho bé hay không?”

”Tôi...” An Bảo Bối vẫn không có sức phản bác, cô là không cân nhắc đến ý kiến của cực cung, bất kể là không cho bé tham gia thi đấu gì đó, hay là

tìm một người bố dựng cho bé...

Những việc này đều chỉ có mỗi cô là bên tình nguyện làm, nhưng chưa từng hỏi ý kiến của cục cưng một chút, cô... Cô... Không xứng đáng là một người mẹ.

"Nhưng mà tôi cũng chỉ muốn cho cục cưng nhà tôi tình thương của cha, bạn của tôi nói, thời thơ ấu đứa trẻ phải có đầy đủ cha mẹ mới tốt." An Bảo Bối tìm cớ cho mình.

"Vừa mới lắp ráp dù sao cũng tốt hơn là tạm thời chấp vạ." Sắc mặt Vinh Ninh trấn định phá bỏ cái cớ của cô.

"Không cần! Cục cưng mới không cần cha đẻ của bé!"

"Vậy cô đã hỏi suy nghĩ thật sự của cục cưng sao? Bé thật sự không muốn cha đẻ của mình? Tình nguyện tìm người đàn ông xa lạ đến thay thế?"

"Vậy anh cũng không phải cục cưng, làm sao anh biết bé không muốn?"

"Đó là cô kiểm soát, cô hẳn phải hỏi suy nghĩ thật sự của con cô, mà không phải ở chỗ này đoán, áp đặt suy nghĩ của mình lên người cục cưng."

"Tôi là mẹ của đứa nhỏ, bé cũng biết đời này tôi sẽ không thể hòa hảo với cha đẻ của bé được!"

"Như vậy cũng chỉ có thể nói, bé là vì cô, cho nên mới ngần ngại không gặp cha ruột, là cô bóp chết cơ hội quen biết của bé và cha ruột, cũng là cô bóp chết trách nhiệm mà một người cha phải làm của cha cục cưng!"

"Tôi..." An Bảo Bối bắt đầu cắn lưỡi, người đàn ông này nói như thế làm cho cô không thể phản bác.

"Được rồi." Vinh Ninh vuốt vuốt tóc, lại để cho gió thổi nhẹ qua: "Tôi gì chúng ta phải âm ỉ ở đây, dù cãi nhau ở đây cũng vô ích, con của cô, hẳn cô phải hiểu hơn ai hết, lúc đứa bé còn nhỏ, cô nên để cho bé tự do bay lượn, làm chuyện mình muốn làm, điều mà là cha mẹ phải làm nhất không phải là bóp chết suy nghĩ của bé, bắt bé đi trên con đường mình muốn; mà phải là để cho bé thật sự tự do, hơn nữa phải hạn chế, để cho bé biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, đây mới là chuyện cha mẹ phải làm nhất. Giống như cục cưng, rõ ràng rất muốn gặp cha ruột của mình, rất muốn thân thiết với cha ruột, cô lại ngăn cản bé, không cho bé đi, đây cũng giống như bóp chết tương lai của bé, bởi vì cô áp đặt suy nghĩ của cô lên người bé, để cho bé không thể bay lượn, không thể làm việc mình thích làm, tôi có người bạn, một người phụ nữ trưởng thành, cô ấy có hai đứa nhỏ, lại không can thiệp vào cuộc sống của chúng, chỉ vừa thả lỏng, lại vừa dạy dỗ quản lý chúng, hai đứa nhỏ đó vẫn xuất sắc như thường, cũng không có vấn đề tư tưởng gì, mà cô sao? Trong lúc oán trách con của mình, cô có từng nghĩ tới, mình đã làm sai cái gì chưa?"

"Tôi..." An Bảo Bối cắn đôi môi, hẳn nói rất đúng, tất cả đều đúng, nhưng mà... Cô sợ, cô sợ sau khi cục cưng tìm được cha ruột của mình sẽ... Sẽ rời khỏi cô.

"Dù sao tôi sẽ không để con gái của tôi, gọi những người phụ nữ khác là mẹ, cho dù người phụ nữ đó ở đâu, nhất định tôi phải tìm được cô ấy, sau đó nắm lấy tay của cô ấy, cả đời không buông ra! Tôi không hiểu vì sao hai người rõ ràng đều yêu đối phương, lại bởi vì hiểu lầm, không ở bên nhau nữa? Cho dù không thể bên nhau, nhưng ít nhất hai người cũng có đứa nhỏ, cho nên dù là làm cha hay là làm mẹ, đều không có quyền ngăn cản đứa nhỏ đi nhận cha mẹ ruột của mình!"

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 28.4

"Tôi thật không thể hiểu được vì cái gì rõ ràng hai người đều yêu đối phương, lại bởi vì hiểu lầm, không thể ở bên nhau? Mà cho dù không ở cạnh nhau, ít nhất hai người còn có một đứa con, vì thế mặc kệ là người làm cha hay là người làm mẹ, đều không có quyền ngăn cản đứa nhỏ biết đến cha mẹ của mình."

Nói xong câu cuối cùng, Vinh Ninh cảm thấy có chút tức giận, hắt híp mắt, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn cô.

An Bảo Bối bị Vinh Ninh thao thao bất tuyệt mà sợ hãi, cô không ngờ người đàn ông này thậm chí lại có suy nghĩ trưởng thành, tiếng nói của bản thân ở trước mặt của hắn là những ở thế yếu: "Anh làm sao hiểu? Làm sao có thể hiểu?" Cô cúi đầu tâm trạng không tốt khóc nức nở, Vinh Ninh rất muốn nắm chặt bả vai của cô mà hét lên, cuối cùng vẫn là kiềm chế lại.

Vinh Ninh nhắm hai mắt lại thở ra một hơi thật dài, khi mở mắt ra một lần nữa, trong mắt ôn nhu hóa thành một dòng sông xuân: "Cô rốt cuộc đang sợ cái gì? Lại có cái gì mà phải sợ? Cô quá nhất gan, rất dễ dàng lo lắng những thứ kia có hay không quan trọng, trên thực tế, chỉ cần cô mở rộng cửa trái tim, cô sẽ phát hiện, những thứ cô lo sợ, yếu đuối đều là dư thừa, hoàn toàn lãng phí thời gian, tôi sẽ cho cô nhiều thời gian để suy nghĩ cặn kẽ, đến cùng phải nên làm như thế nào, tiếp tục trốn tránh, tránh những suy nghĩ thật bên trong của mình hay nghiêm túc đối mặt, chống lại số phận."

"Tôi..." An Bảo Bối gương đôi mắt, nhìn chăm chú vào gương mặt đỏ của Vinh Ninh, gương mặt cỡ nào quen thuộc, cỡ nào... Làm người ta nhẹ nhàng

hoài niệm sự dịu dàng, cô thiếu chút nữa cho rằng hẳn chính là Vinh Ninh.

“Tin tưởng tôi.” Cái gì hẳn cũng không muốn quản, lúc này đây hẳn không nghĩ muốn buông cô ra, người sống có bao nhiêu lần tám năm để cho hai người hoang phí?

Hắn biết cô đang sợ, sợ mất đi, sợ rằng một lần nữa chịu đựng nỗi đau thấu tim.

Chưa từng có được sẽ không sợ mất đi.

Đây là lý luận và suy nghĩ nội tâm của cô, như vậy hẳn liền phá vỡ sự bất an, lo lắng của cô, cả hai đã không còn là loại trẻ con như trước kia, không thể vì tương lai không chắc chắn mà hoang mang, không thể nào lại nghi ngờ trái tim mình một lần nữa, bây giờ, hẳn liền trở nên bình tĩnh cùng kiên định, mặc kệ trước mặt hẳn là con đường ra sao, vẫn còn nhiều cám dỗ, kia đều không có vấn đề gì, lúc này khiến cho hẳn càng thêm kiên cường nắm tay cô tiến về phía trước, không buông tay, không quay đầu lại, vĩnh viễn không bao giờ có trạm xe để hai người ngừng lại.

Cô mệt mỏi, như vậy để cho hẳn tiếp tục đi đến, đi không nổi, hẳn ôm cô, ôm không nổi thì hẳn liền cõng cô.

An Bảo Bối lại một lần nữa bị Vinh Ninh thỉnh thoảng ôm chầm mà sợ hãi, cô không biết rốt cuộc người đàn ông này bị làm sao. Bởi vì chuyện của đứa nhỏ, hai người trong lúc đó có đồng cảm, cho nên đối với cô hung dữ, đối với cô dạy bảo chẳng hạn, cô đều thừa nhận, nhưng tại sao hẳn ngay cả suy nghĩ bên trong của mình lại biết rõ ràng tất cả?

Hắn ôm cô đến thở không ra hơi, giống như muốn đem cả người cô khám sâu vào cơ thể mình, không muốn tách rời.

“Tiên sinh...Niếp tiên sinh...” Anh ôm tôi mạnh quá rồi, rất đau đó.

“Cô có thể cầm miệng lại không?” An Bảo Bối còn chưa nói xong mấy chữ cuối, lại một lần nữa bị hẳn dùng lời nói chặn lại, vắng...người này như thế nào lại như vậy? Một hồi thì đối với cô dịu dàng, trong chốc lát lại đối với cô hung dữ như vậy, ôm ấp cô đều khiến cho cô không thể thở ra hơi.

“Kỳ thật tôi...” Vinh Ninh nhàn nhạt mở miệng, An Bảo Bối nghiêng đầu hy vọng có thể hít thở một chút, thế nhưng, cô lại nghe thấy hẳn nói ra:“Kỳ thật tôi, tôi chính là Vinh Ninh.”

Không biết ngay lúc Vinh Ninh nói thân phận chân thật của mình cho An Bảo Bối, An Bảo Bối rốt cuộc phản ứng thành cái dạng gì, nhưng mà không sai biệt lắm là bị thân phận thật của hẳn dọa chết khiếp, hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần lắp bắp nói: “Vinh... Vinh... Vinh...”

“Vinh Ninh.” Vinh Ninh thân thiết nói ra chữ cuối cùng trong miệng An Bảo Bối nói ra, An Bảo Bối cuối cùng như tỉnh lại từ trong mộng.

Cô không có nghe lầm chứ? Làm sao sẽ từ miệng người đàn ông này nghe được cái tên Vinh Ninh?

“Buông tôi ra!” Đầu tiên nghĩ đến chính là để cho người đàn ông này buông ra bản thân mình ra, tiếp theo đương nhiên là chạy trốn! Cô còn chưa có chuẩn bị xong tâm lý để gặp được Vinh Ninh, ngoại trừ chạy đi, cô không biết đến cùng cần phải phản ứng như thế nào khi ở trước mặt của hẳn.

“Đừng tưởng rằng anh dễ bị lừa, anh biết rõ, nếu trường hợp anh buông tay, em sẽ chạy.” Người con gái này nhiều lần lắm mưu mô, hẳn sẽ không ngu ngốc mà bị lừa lần nữa.

Thoáng cái đã bị người ta vạch trần suy nghĩ trong lòng, An Bảo Bối có chút xúc động muốn giết chết người đàn ông này!

“Buông tôi ra!” Lần này cô sử dụng hết sức lực hết lên.

“Anh không đẩy...” Vinh Ninh lắc lư cơ thể, thế nhưng ở trước mặt cô sử dụng thủ đoạn làm nũng.

“Anh muốn ăn đòn ư? Khốn kiếp! Còn không mau thả tôi ra! Lần trước, hơn nửa lần này, anh lại đùa giỡn tôi xoay quanh!” An Bảo Bối càng nghĩ càng tức giận, lần trước cũng coi như xong, như vậy lần này tính cái gì? Cô còn tưởng rằng hẳn là người tốt, lại cùng bản thân mình giống nhau, là người đàn ông bị tình cảm tổn thương, cô còn tưởng rằng đã tìm được người cùng lý tưởng, cho nên thái độ đối với hẳn, tốt giống như bạn bè bình thường vậy, thế nhưng không nghĩ tới, hẳn khoác áo Niếp Vân bên ngoài, lừa gạt cô? Trêu cợt cô!

Mà chính mình cũng đầy ngu ngốc, cô như thế nào lại có thể dễ dàng tin tưởng người này, hẳn nói cái gì chính là cái đó, Niếp Vân, Niếp Vân cái rắm! Trên thế giới như thế nào có thể sẽ có tướng mạo tương tự như vậy, nhìn không ra nửa điểm tỳ vết nào, giống nhau như đúc từ một người?

Cô đúng là một kẻ ngốc, thật sự là... Trước kia bị người đàn ông này lừa gạt cũng coi như xong, không nghĩ tới lần này thật vất vả và lấy được dũng khí trở lại, không nghĩ tới lần thứ hai liền bị người đàn ông này lừa, còn lừa gạt thảm như vậy, quấy rầy cô hèn hò xem mắt... Còn chiếm tiện nghi của cô.

“Không thả!” Mặc kệ An Bảo Bối hỏi bao nhiêu lần, câu trả lời của hẳn chính là hai chữ, sẽ không buông tay, liền tính muốn cô cùng mình nói chuyện, như vậy cũng chính ở trong ngực của hẳn nói xong là tốt rồi, hẳn tuyệt đối sẽ không cho cô cơ hội chạy trốn, hẳn muốn ôm cô, ôm đến chết mới dừng lại.

“Tôi hỏi một lần cuối cùng, anh rốt cuộc có buông hay là không?”

“Không buông!” Ngực khí của hẳn vẫn chắc chắn như cũ.

“Được. Anh không buông đúng không?” An Bảo Bối cười lạnh vài tiếng, như vậy Vinh Ninh à, cũng đừng trách cô không khách sáo với anh.

Cơ thể không động được, An Bảo Bối chỉ đành sử dụng ngón tay, ở phía sau lưng của hắn, mạnh mẽ véo một phát: “Buông hay không?”

Giống như là ngay cả thịt sắp bị An Bảo Bối vặn rút, Vinh Ninh hít một hơi khí lạnh, sau lưng chỗ bị nàng véo khiến hắn đau gần chết, nhưng thật vất vả lắm mới khiến cho cô ở bên cạnh của mình, hắn sẽ không dễ dàng mà thả cô ra, để cho cô từ bên cạnh hắn chạy trốn: “Cho dù bị em bóp chết, anh cũng không buông tay! Có bản lĩnh, em liền bóp chết anh!”

Vinh Ninh nói như thế, không biết còn tưởng rằng hắn đang ở trên chiến trường đánh trận chiến lớn, kia bộ dáng quyết liệt, An Bảo Bối hận cắn răng nghiêng lợi nghĩ muốn giết người.

Dùng vũ lực giải quyết cũng không có làm cho Vinh Ninh ngoan ngoãn khuất phục, ngược lại càng nhéo hắn, vì nhịn xuống đau đớn của mình, sức lực hắn ôm cô lại tăng thêm vài phần, mới vừa rồi là thở không ra hơi, bây giờ An Bảo Bối đã hoàn toàn muốn nhìn thấy cậu Nại Hà, càng khó phải nói còn dùng sức lực để nhéo phía sau lưng của hắn.

”Buông...Buông tay...”

”Không buông!”

”Mặc kệ...Mặc kệ anh buông hay là không...ít nhất nhẹ chút...Tôi...Tôi sắp hít thở không được rồi.”

Người đàn ông này đến cùng có bao nhiêu sức lực? Hắn biết rõ hay là không, như vậy cũng sẽ cho người ta chết đi, hắn liền như vậy không thể gặp cô được, nghĩ muốn tự tay giết chết cô sao?

Vinh Ninh dùng một chút, phát hiện như vậy quả thực có thể sẽ làm cho An Bảo Bối hít thở không thông, cuối cùng vẫn là lựa chọn buông lỏng lực đạo: “Như vậy có thể chứ?”

An Bảo Bối vẫn còn ở trong trạng thái thở không ra hơi, “Lại...lại thêm chút nữa.”

”Như thế này?”

”Vẫn còn chặt.”

”Được rồi.” Vinh Ninh tiếp tục giảm bớt lực đạo.

”Như vậy được rồi chứ?”

”Tôi nghĩ muốn...” An Bảo Bối ngừng thanh âm, hướng tới phía dưới Vinh Ninh đập một phát, ngu ngốc, thả lỏng lực đạo, cô muốn làm, đương nhiên chính là muốn đập hắn một cước, nhanh nhanh chạy trốn, hơn nữa muốn chạy thật xa.

”Em...” Vinh Ninh kẹp lấy chân, đau đớn mồ hôi lạnh tuôn ra, cô gái kia thoát nhìn đơn thuần vô cùng, ra tay thế nhưng lại nặng như vậy, cú đập kia không tốt, thế nhưng đập chỗ đó của hắn, cô chẳng lẽ không biết chỗ đó đối với đàn ông mà nói đến cùng có bao nhiêu quan trọng đến sao? Rất có thể đoạn tử tuyệt tôn, đập hắn tàn phế đối với cô có lợi ích gì? Về sau còn không phải do cô sử dụng.

”Em...đội đó cho anh...” Tuy nhiên, giọng nói của Vinh Ninh đều thay đổi, nhịn xuống đau đớn, hướng chỗ cô chạy đi, cô gái này, đừng nghĩ muốn từ bên cạnh hắn chạy trốn.

”Em cô gái này, tốt nhất cầu nguyện đừng để cho anh bắt được em!”

An Bảo Bối chạy thở hồng hộc, chân mang dép, đến bản thân mình còn khó chạy, Vinh Ninh nhịn đau, chân mang dép, thế nhưng còn có thể chạy nhanh như vậy, lập tức liền muốn đuổi kịp cô, tên khốn kia, không phải nói là bị bệnh phong thấp gì sao? Chẳng lẽ điểm này cũng là lừa gạt cô? Cô muốn cùng hắn cả đời không đội trời chung! Tên khốn đó!

An Bảo Bối cởi dép ra, đối với cô mà nói, cái kia quả thực chính là làm chậm trễ khiến cô chạy trốn gặp trở ngại, trên tay mang theo một đôi dép lê hướng phía trước chạy đi.

”Đứng lại cho anh!” Vinh Ninh vẫn như cũ ở phía sau của nàng gọi, này này, đừng chạy nhanh như vậy nếu không thì tốt rồi? Hắn tốt xấu gì cũng là bệnh nhân đó, vết thương mới cộng thêm vết thương cũ rất dễ dàng dẫn chết người, chính là hắn tại sao lại có thể dễ dàng tha thứ, cũng rất có thể sẽ bị tàn phế, dẫu gì hai người cũng quen biết một thời gian, không nên quá đáng muốn làm cho hắn đi chết như vậy có được hay không?

Kêu cô ngừng cô liền ngừng? Dựa vào cái gì phải nghe lời của hắn? Nhớ tới Vinh Ninh đối xử với cô đủ loại, lừa gạt cô, đùa bỡn cô, phỏng đoán lúc lừa gạt cô, hắn còn ở trong lòng cười nhạo cô đi? Cười nhạo cô chính là đứa ngốc, bị tên bạn trai trước kia này đùa bỡn trong lòng bàn tay trong lúc đó... Nghĩ đến đây, nghĩ đến đây...

Đáng đời! Người đàn ông này làm cô bị tổn thương, đâu chỉ hôm nay cô trả lại như vậy là đủ đâu? An Bảo Bối hướng tới bóng lưng truy đuổi phía sau, cười lạnh vài tiếng, tiếp tục chạy về phía trước, lúc này đây, cô cũng sẽ không lại trúng kế của hắn, mà coi như người kia một chết, đau chết sao, đều không sao cả, cô tuyệt đối sẽ không xen vào sự sống chết của hắn nữa.

An Bảo Bối kín đáo hướng phía trước chạy băng băng, có lẽ là vì nguyên rủa người khác cho nên chính bản thân mình mới bị gặp báo ứng, An Bảo Bối

vừa mới cười nhạo Vinh Ninh xong, cuối cùng nhận được báo ứng thuộc về mình.

Không biết rốt cuộc là kẻ nào không có ý thức công cộng, tùy tiện ném bình thủy tinh lung tung, An Bảo Bối bỏ chạy bằng chân không, cuối cùng vẫn chạy nhanh, mảnh vụn thủy tinh, bị cô đạp trúng, lòng bàn chân chảy ra không ít máu.

“Ồ ô.....rõ ràng làm sai chuyện là anh ta, dựa vào cái gì mà đem báo ứng trút lên đầu tôi? Ông trời a mắt người có bị mù không?”

An Bảo Bối vừa ngồi trên mặt đất khóc lóc, vừa hướng tay chỉ lên trời xanh mắng ông trời bất công, thế nhưng như là người gặp xui xẻo ngay cả ông trời cũng bắt nạt cô, bầu trời vẫn yên tĩnh, bỗng nhiên “Ầm ầm_____” một tiếng động vang lên, sét đánh cùng tiếng sấm đến, An Bảo Bối bị dọa đến sợ hãi, tiếng khóc chợt ngưng lại, thân thể bị tiếng sấm dọa sợ mà chấn động, không thể nào? Trên thế gian này thật sự còn có thần thánh? Cô mắng ông trời, ông trời đều có thể nghe được?

An Bảo Bối lập tức ngậm miệng lại, cũng không biết Vinh Ninh đến cùng là cái gì đầu thai chuyển thế, ngay cả ông trời cũng giúp hắn, quá không công bằng rồi?

“Anh đã sớm nói em là không được chạy loạn khắp nơi!” Vinh Ninh nhủ lòng mày lại, nhìn gương mặt đỏ của An Bảo Bối, người này nhất định là bị tiếng sấm vừa rồi dọa sợ đi? Hắn đã sớm nói trời sẽ mưa, cô hết lần này tới lần khác không tin, hẳn so với dự báo thời tiết còn muốn chuẩn xác hơn: “Anh xem một chút.”

Vinh Ninh gian nan cúi người xuống, trời mới biết hắn đến cùng có bao nhiêu đau đớn: “Như thế nào? Vết thương có sâu hay không?”

Đặt chân ở lòng bàn tay của mình, sau khi biết người đàn ông này chính là Vinh Ninh, đối với sự đụng chạm cơ thể của hắn liền có N phản kháng cự, theo ý cô, không có ai so với hắn kinh khủng hơn, chân không nhận được một lát sau rút lại, lớn tiếng nói: “Đừng đụng tôi!” Cô như là cảm thấy bản.

“Bây giờ là lúc em ở đây cầu kinh sao?!” Vinh Ninh khuôn mặt nghiêm túc hướng tới cô quát: “Em tốt nhất cho anh ngoan ngoãn, có nghe không? ! Nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?”

“Tôi cũng không cần anh quan tâm!” Hai người đã không còn có quan hệ gì, cô có chết hay không có liên quan gì với người đàn ông trước mặt này chứ? Hẳn cho là hắn vẫn còn là Vinh Ninh ở bên cạnh cô mà bảo vệ hay sao?

“Câm miệng cho anh! Cô gái này, anh nói với em bao nhiêu lần, bây giờ ở trong tình huống này không nên nổi lên tính tình trước mặt của anh!” Vinh Ninh tiếp tục hướng về phía cô hét to, người này không phải là muốn tức chết hắn sao? Cô có chết hay không cùng hắn có quan hệ gì? Nếu như không có quan hệ, hắn làm sao lúc trông thấy cô bị thương, trong lòng sẽ đau xót như vậy?

Người lớn như thế này, còn có Cục Cung là đứa trẻ lớn như vậy, người con gái này... chỉ vì cùng hắn giận dỗi liền đối thân thể của chính mình cũng không quan tâm tới sao?

An Bảo Bối đối với sự tồn tại của người đàn ông trước mặt này khác với những người khác chính là không cách nào kháng cự lại được, nhưng mà tại thời điểm đối mặt với bộ dáng khuôn mặt này của hắn, thế nhưng không cách nào mạnh mẽ, chuyện cho tới bây giờ, vì sao hắn còn đối xử chính mình như vậy, vì cái gì còn muốn làm loạn tâm của cô như thế.

Thấy An Bảo Bối không hề mạnh mẽ, biểu cảm trên khuôn mặt Vinh Ninh cũng từ từ giãn ra, chuyển sang chân của cô, lúc này cô đã không còn kháng cự hẳn tiếp xúc với cơ thể của mình, Vinh Ninh khẽ cúi đầu, xem xét vết thương ở lòng bàn chân của cô, quả nhiên đạp trúng mảnh thủy tinh, miệng vết thương thoát nhìn không sâu, nhưng hắn cũng không dám bảo đảm chân cô không có việc gì, có lẽ vẫn còn sót lại mảnh thủy tinh găm vào lòng bàn chân cô, cũng không chắc chắn, loại tình huống này hắn chỉ có thể nghĩ đến chính là bệnh viện.

“Đi bệnh viện.” Hắn nhíu chặt hai hàng lông mày, trên mặt đều là biểu tình lo lắng: “Tôi không đi.” An Bảo Bối nhàn nhạt mở miệng: “Chỉ một chút vết thương nhỏ tự mình là có thể chữa trị.” Dầu gì cô cũng đã từng là y tá bệnh viện, cái này chỉ bị thương ngoài da, đối với cô mà nói là việc nhỏ, chỉ cần về nhà băng bó một chút là tốt rồi.

“Thường thường chuyện nhỏ sẽ trở thành sai lầm lớn, như vậy em đi cùng với anh.”

An Bảo Bối kinh ngạc nhìn hắn một cái, không chịu khuất phục xoay đầu sang chỗ khác: “Ngài thật đúng là đừng nói như vậy, tâm hồn tổn thương khác xa so với đau đớn trên thân thể càng không có cách nào làm cho người ta thoải mái hơn được.”

“Anh hiểu rõ, cho nên mới phải nói nhiều lời như vậy với em.”

Như vậy nói nhiều lời? Chẳng lẽ là vừa rồi cái kia ít sao?

An Bảo Bối thờ dãi một hồi, “Quên đi, người mà tôi hiện tại rất không muốn gặp lại chính là anh, cho nên tôi bị thương cũng được, tai nạn xe cộ cũng được, cho dù chết luôn cũng tốt, tôi cũng không muốn nhìn thấy anh!”

“Em muốn anh nói mấy lần? Không nên ở trước mặt của anh nói tới chữ chết! Anh là người đã từng chân chính chết qua một lần, cái loại tư vị đó cũng không hay gì, cho dù em không suy nghĩ cho chính mình, ít nhất mỗi suy nghĩ trước một chút lập trường của Cục Cung, nó mới bảy tuổi, chẳng lẽ em muốn cho cục cung mất đi thân người mẹ ruột sao? Nếu đã muốn cho con từ nhỏ không có mẹ đẻ, lúc trước tại sao phải lựa chọn đem con sinh ra, lại một thân một mình ngậm đắng nuốt cay đem con nuôi đến lớn? Trong khi cùng anh cầu kinh, chẳng lẽ em không có nhớ mình còn có một thân phận làm mẹ sao?”

An Bảo Bối lần nữa trầm mặc, đứng vậy, cô xác thực là không có tư cách ở trước bất luận ai nói ra chữ chết này, trừ bỏ cô là thân phận người phụ nữ, thân phận khác lại còn là mẹ đẻ của Cục Cung, là một người làm mẹ, tại sao có thể nói chết thì chết đây? Vậy đối với con mà nói, là tổn thương lớn nhất trong cuộc đời.

Bầu trời đã biến thành đen rồi, hạt mưa lớn như hạt ngọc từ trên trời rơi xuống, An Bảo Bối ngẩng đầu lên, vươn tay, giọt mưa nhỏ xuống ở bàn tay của cô, rơi xuống mặt làm mờ tầm mắt của cô, đã không thể phân biệt được trên mặt đến rốt cuộc là nước mưa hay là nước mắt, trời mưa rồi, hôm nay xem dự báo thời tiết rõ ràng còn là trời nắng, Vinh Ninh quả nhiên so với dự báo thời tiết còn muốn chính xác hơn, mới nãy thời tiết như vậy, thế mà giờ đã mưa xuống.

“Đáng chết.” Vinh Ninh buồn bực thấp giọng mắng một câu, còn tưởng rằng là bởi vì một cú đập của An Bảo Bối, khiến cho chân mới đau dữ dội, không nghĩ tới là vì khuya hôm nay trời sẽ mưa, cho nên chân mới có thể đau lợi hại như vậy, Vinh Ninh vội vàng cởi áo khoác của mình xuống, phủ lên nửa người trên của An Bảo Bối ngay cả đầu cũng phủ kín, kéo thân thể của cô bé lên đặc biệt khó khăn, dưới bắp đùi đau dữ dội, tại thời điểm đứng lên, nhất thời không có đứng vững, không nhìn được lui về phía sau một bước.

“Anh muốn làm gì?” Ánh mắt không thể nhìn tới An Bảo Bối kinh hoàng hỏi thăm.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Chương 28.5

“Anh muốn làm gì?” Mắt không nhìn thấy, An Bảo Bối hoang mang hỏi.

Từ mưa rơi từng giọt từng giọt như vừa rồi, trong nháy mắt, biến thành mưa to tầm tã, người đi đường bên hồ đều đã sớm rồi rút tránh mưa, chỉ còn lại có Vinh Ninh cùng An Bảo Bối lẻ loi một mình đứng đó.

Vinh Ninh nhìn các tòa nhà chung quanh, tìm được chỗ có thể tránh mưa, nói với An Bảo Bối: “Đi tránh mưa đi, tôi không sao, hiện tại cô bị thương, không thể gặp nước, nếu không rất dễ dàng sinh bệnh, nghiêm trọng hơn có lẽ sẽ viêm phổi đấy.”

“Thật là...” Ôm An Bảo Bối, chạy nhanh đi, lời của An Bảo Bối chìm giữa cơn mưa như trút nước.

Không chỉ có mỗi hai người An Bảo Bối và Vinh Ninh trú mưa, nhưng một người đàn ông ôm một cô gái thì lại vô cùng nổi bật ở đó, mọi người không nhìn được liếc mắt sang, dường như coi đây là pha bảo tổ kinh điển.

Không bị mưa thấm vào, An Bảo Bối thu áo che trên đầu lại, đập vào mắt là khuôn mặt Vinh Ninh, tóc cũng đã bị mưa xối, giọt mưa theo tóc, theo đường nét gương mặt, chậm rãi nhỏ từng giọt từng giọt xuống người An Bảo Bối.

Vinh Ninh nhìn bầu trời dần dần trở thành màu đen u ám, xem ra chốc nữa vẫn chưa tạnh mưa được, cũng không thể nhỏ đi, Vinh Ninh cảm thấy hơi ô mồm, môi cũng khô hơn, liếm môi cúi đầu nói: “Điện thoại di động của tôi để ở trong túi áo trên, cô lấy ra giúp tôi bấm số điện thoại.”

“Tôi có thể tự đứng.” Cô có thể cảm giác được rõ ràng ánh mắt của người chung quanh từ từ hướng về phía hai người bọn cô, luôn có cảm giác không tự nhiên xoay quanh hai người họ.

“Ngaoan, nghe lời.” Vinh Ninh yếu ớt dỗ dành cô, giọng điệu như đang dỗ dành trẻ nhỏ, An Bảo Bối bất mãn chu miệng, cô cũng không phải em bé, người này thật đúng là.

“Mau lấy điện thoại, chân của anh cần điều trị, cần phải tiêm uốn ván.” Nhất là, Vinh Ninh cảm thấy được thân thể của chính mình vô cùng không thoải mái, không chỉ là miệng lưỡi khô, trước kia thân thể tốt vô cùng, nhưng từ sau lần tai nạn giao thông đó, thân thể cũng không khỏe mạnh như trước nữa, cho dù chỉ dầm mưa một chút, cũng có thể ngã bệnh không dậy nổi, hiện tại hẳn đã cảm thấy nhiệt độ cơ thể mình không ổn định, có vẻ sắp phát sốt, đùi vẫn đang âm ỉ đau, không biết còn ôm An Bảo Bối được bao lâu, cô có thể ngừng lại ở trong tầm mắt của mình bao lâu nữa, hẳn muốn thấy An Bảo Bối khỏe mạnh sạch sẽ rồi đi mới yên tâm được.

An Bảo Bối gật đầu nghe lời Vinh Ninh lấy di động ra đưa cho hắn: “Của anh đây...”

“Giờ tôi đang ôm cô, cô cảm thấy tôi cảm được không?”

An Bảo Bối trợn trắng mắt, cũng không phải cô cầu xin hắn ôm cô.

“Danh bạ điện thoại, tìm số của bé năm mà gọi.” An Bảo Bối thật sự nghe lời, vừa mới gọi qua, đầu bên kia di động liền truyền tới giọng nói đùa giỡn của người nào đó: “Oa, anh bà à, hiếm thấy quá đó nha, sao bỗng dưng lại gọi cho em vậy? Người ta đang cởi quần áo đây, ngủ **** rất tốt cho sức khỏe nha.”

An Bảo Bối há miệng, lúc chưa kết nối được, cô không ngờ mình đã ấn bộ phận khuếch đại âm thanh, kết quả lời của Phương Trạch Tây phát ra, khiến

cho không ít người vây xem.

Còn tưởng rằng đây là một đôi trai gái, thật không ngờ là người đàn ông kia còn thích một người đàn ông khác nữa.

Vinh Ninh không kịp đen mặt, cũng không có hơi sức mà mắng vào di động, nói với An Bảo Bối: “Đề điện thoại di động vào tai tôi.”

An Bảo Bối ngoan ngoãn làm theo lời Vinh Ninh, cô hơi buồn bực suy nghĩ, dường như mình đã bắt ngờ nghe được chuyện không nên để lộ của Vinh Ninh, lại tưởng tượng đến cảnh ở nhà hàng hôm nay, lúc người này nói chuyện yêu đương với La Á, không nhận được rung mình, không ngờ mới mấy năm, Vinh Ninh đã tiến vào thế giới kia, rốt cuộc là thế giới này thay đổi quá nhanh, hay là tư tưởng của mình vẫn chỉ dừng lại ở thời cô đại, không theo kịp tiết tấu của người này?

Vinh Ninh biết mình bị An Bảo Bối hiểu lầm, nhưng giờ hấn thật sự không có tinh thần giải thích, song... sao lúc An Bảo Bối đưa máy cho hấn, lại ngoan ngoãn ẩn về ông nghe bình thường?

Mặc kệ điều này, Vinh Ninh miệng đắng lưỡi khô nuốt nước miếng nói: “Giờ anh không có thời gian đùa giỡn với em, anh đang ở bên hồ, trời mưa, không về được, gọi xe lại đây đón anh, với cả bên cạnh anh đang có người bị thương, lòng bàn chân bị thủy tinh đâm vào, vừa rồi lại đâm mưa, nhớ chuẩn bị quần áo, tiêm uốn ván, cô ấy là một phụ nữ.”

Phuong Trạch Tây vốn đang cảm thấy nhàm chán, trờng mắt, bây giờ Vinh Ninh đang ở cùng với một phụ nữ? Thật đúng là một tin tức lớn khác tập đoàn Đế Không mà.

“A... nhưng mà em không có quần áo của phụ nữ mà? Anh ba à, đừng quên, chúng ta đều là đàn ông đó?”

“Anh nói là... Phuong Trạch Tây, giờ anh không có tinh thần đùa giỡn với em, em không có quần áo tắm giặt cho phụ nữ? Anh không tin con nhóc Bình Quả kia không có, nhanh lên!”

Nói xong câu cuối cùng, giọng của Vinh Ninh cũng khàn hần đi, Phuong Trạch Tây thu hồi khuôn mặt tươi cười đáng ăn đòn, buồn bực nói: “Anh cũng gặp mưa? Không phải sắp phát sốt đấy chứ?”

“Biết thì còn hỏi nhiều lời vô dụng như vậy?”

“Em biết rồi, đừng về nhà của em, đi bệnh viện quân khu QU đi, thân thể của anh không thể sinh bệnh, nhất là phát sốt.”

“Vậy em cũng phải kêu xe đến đón anh trước chứ?” Đây mới là điều khiến Vinh Ninh thật sự muốn khóc.

“Đã biết, anh chờ một lúc đi!” Cúp điện thoại, Vinh Ninh thở một hơi thật dài, chân đã thấy lạnh run, hấn vẫn cố gắng chịu đựng, cảm giác như tất cả các cơ trên người mình đều đang rên rỉ.

Làm ơn, cố chịu trong chốc lát, ít nhất phải để hấn nhìn thấy cô nguyên vẹn rồi đi mới được!

Vinh Ninh híp mắt, hơi ngẩng đầu, lẳng lặng suy nghĩ.

An Bảo Bối cảm thấy Vinh Ninh bây giờ rất kỳ quái, nhưng rốt cuộc hấn kỳ quái ở đâu thì cô lại không biết, cũng không nói nên lời, thoạt nhìn có vẻ kiệt sức, có phải vì cô quá nặng hay không? Cho nên mới nói, chỉ bị thương một chân mà thôi, còn chưa tới mức chết người, vì sao không buông cô ra, để cho cô đứng? Hấn ôm cô như vậy, cũng chỉ sẽ tăng thêm gánh nặng cho thân thể hấn mà thôi.

“Để tôi xuống đi, tôi có thể đứng một chân mà.”

“Bảo cô ngoan ngoãn im lặng cho tôi rồi kia mà, không nghe sao?” Giọng của Vinh Ninh vẫn rất uể oải, lại không hề mất đi lực rung động vốn có trong giọng của hấn, An Bảo Bối quay đầu, nhìn ngực hấn, người đàn ông này vẫn giống như hồi xưa, bên ngoài trông có vẻ là một người dễ tính, nhưng một khi nóng nảy thì lại ngoan cố giống như một con trâu già đang cày ruộng, luôn làm khó dễ cô – kẻ vô tội, mà lần này cô cũng không biết hấn đang nóng nảy cái gì, rõ ràng người nên tức giận phải là cô mới đúng chứ?

Giờ Vinh Ninh đang đứng hoàn toàn bằng nghị lực, nửa người trên còn tạm được, nửa người dưới thì dù là da, cơ, hay xương dường như đều không phải của mình nữa, hấn cắn răng, hít thở khó nhọc, chỉ cần một lát thôi, một lát thôi là được rồi.

“Này, nói chuyện với tôi đi.” Hấn muốn nghe giọng của cô, dù là mắng hấn cũng được, bây giờ cũng chỉ có An Bảo Bối đang ở trong lòng này mới là người có thể để khiến hấn tiếp tục kiên trì.

Người muốn cô câm miệng là Vinh Ninh, người muốn cô nói chuyện lại là Vinh Ninh, rốt cuộc hấn muốn cô làm gì?

“Tôi không có gì muốn nói với anh.” Lần này là ngoài ý muốn, bởi vì ngoài ý muốn, cho nên hai người mới có thể gặp nhau, nhưng cũng không chứng tỏ rằng giữa hai người không hề xảy ra chút chuyện nào, cô muốn trốn tránh hấn, mà hấn lại cố tình xuất hiện bên cạnh cô, vì quấy rầy cuộc sống của cô, thậm chí còn giả bộ làm người khác để tiếp cận cô.

“Nói cái gì cũng được, mắng tôi cũng được.” Vinh Ninh nuốt nước miếng nói: “Hỏi tôi cũng không sao, tôi sẽ trả lời chi tiết cho cô.” Làm ơn, xin hãy để cho đầu của hấn được tỉnh táo, giờ hấn đang cảm thấy mình sắp sốt đến ngất đi, thậm chí đến cả âm thanh xung quanh như tiếng mưa rơi hấn cũng không nghe rõ.

Hiện tại An Bảo Bối đang vô cùng nghi ngờ bởi vì bị dầm mưa, Vinh Ninh sắp biến thành đĩa ngọc, bằng không thì người bình thường, làm sao lại để cho người khác mắng hần?

"Nhưng tôi không biết phải nói gì." An Bảo Bối ghét bỏ nói, nói là không muốn nói chuyện với hần, có lẽ nên nói là không biết nói gì thì hơn, nói chung là cảm thấy hôm nay cô đã nói rất nhiều trước mặt hần, cũng không biết Vinh Ninh thấy lời của cô hôm nay thế nào, có cho rằng cô còn là An Bảo Bối trước kia hay không? Có cho rằng chỉ cần hần lại đối xử tốt với cô, quan tâm cô, giống như hôm nay, cô sẽ lại cảm kích, sẽ lại bị dụ dỗ của hần làm cho mình rơi thật sâu vào tay giặc đến nỗi không thể tự kiểm chế nổi hay không? Tám năm, thời gian dài như vậy, tính trẻ con của cô cũng đã sớm tan biến hết, cho dù vẫn là kẻ rất dễ tin tưởng người khác, cũng rất dễ bị nhiệt tình của người khác cuốn hút, nhưng cũng không phải cô của ngày xưa, cô đã trở nên chín chắn. Trước kia, chỉ cần có người nói lời hay bên tai cô, đối xử với cô tốt một chút, cô sẽ giao cả trái tim, cả thân thể cho người khác. An Bảo Bối ấy đã sớm chết từ lúc bị Vinh Ninh lừa gạt, vứt bỏ tám năm trước rồi.

Cuộc sống của cô vẫn đang tiếp tục tỏa sáng, quá khứ qua đi đã sớm thành mây khói đối với cô, có lẽ cô còn có thể nghĩ đến hần, những lúc như đêm dài vắng lặng, nhớ lại những chuyện của hai người lúc ấy, nhớ cái cảm giác hạnh phúc khi ấy mà khóc nức nở, nhưng cũng không có nghĩa là, đời này, cô có thể tha thứ cho những chuyện hần đã làm với cô, ở cùng hần một lần nữa.

Vì không để cho Vinh Ninh hiểu lầm, An Bảo Bối cảm thấy mình phải có quyền nói rõ ràng với hần, cô ngừng đầu, nhìn hần, ánh mắt kiên định khác thường: "Tôi nói cho anh biết, tôi có thể tha thứ chuyện anh đã làm với tôi, tôi vốn không phải là người thích oán hận người khác, nhưng cũng không có nghĩa là đời này tôi sẽ qua lại nhiều với anh nữa, lần này coi như xong, dù nói như thế nào, cũng xem như anh đã giúp tôi, nhưng tôi hy vọng lần này là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta!"

Vinh Ninh hơi cười khở nhìn cô, đang hy vọng cô nói chuyện với mình, lại không ngờ, cô lại nói muốn cắt đứt quan hệ với hần, ánh mắt của hần trở nên càng thêm ngông cuồng mà mê hoặc: "Tôi biết, cô không muốn gặp tôi, cho dù tôi làm gì, giải thích gì với cô, cô cũng sẽ không muốn trở lại bên tôi nữa, nhưng mà..." Vinh Ninh kéo dài tiếng cuối, hít một hơi thật sâu, hần muốn đầu hần hoàn toàn tỉnh táo lại, ít nhất có thể làm đến mức kẻ xướng người họa (1) với An Bảo Bối: "Tìm tôi, chân tôi, đầu tôi đều ở trên người tôi, dù cô không thể tiếp nhận tôi một lần nữa, thì cô cũng không thể ngăn tôi nhớ cô, yêu cô, không kiểm chế được muốn ở bên cô, muốn ở cùng với cô một lần nữa."

(1) (thành ngữ) có người nêu lên, ắt có người ủng hộ kẻ xướng người họa thì việc xong nhanh chóng (= câu "vợ hát chồng khen hay" ấy mà ^^)

"Yêu đương gì? Vinh Ninh, anh cảm thấy từ yêu này thích hợp với tôi và anh sao? Bao lâu rồi, tôi đã quên tất cả khi từng hẹn hò với anh, đúng, thân thể, đầu, tim của anh đều ở trên người anh, anh muốn làm gì, nhớ ai, đó là chuyện của mình anh, tôi không thể khiến anh không làm như vậy, không được như vậy, nhưng cũng như thế!" An Bảo Bối che vị trí tim mình lại: "Nơi này nói cho tôi biết, cách anh xa ra, xa được bao nhiêu thì xa, nơi này cũng rất sâu đó, nó luôn luôn nói cho tôi biết, quá khứ là quá khứ, vĩnh viễn không thể quay lại lần nữa."

"Đúng vậy, tôi biết, nhưng bởi tai nạn xe cộ, tôi cũng đã quên toàn bộ chuyện trước kia, nhưng tôi dám khẳng định rằng, dù trước kia, hay là hiện tại, lòng của tôi sẽ luôn luôn có vị trí của cô, cô nói cô đã quên, nhưng vì sao..." Vinh Ninh nhìn tháp cao phía bên hồ: "Vì sao lúc nhìn thấy tháp cao, cô lại có vẻ mặt như vậy? Nơi đó không phải là nơi hai người chúng ta từng hẹn hò sao? Nơi đó không phải đã từng xuất hiện trong trí nhớ của chúng ta sao? Cho nên về mặt lúc cô nhìn nơi đó, là đau khổ, hơn nữa tràn ngập ký ức sao? Tôi đã thấy hết, đừng tự lừa gạt mình, đừng cảm bước ra một bước thôi được không?"

Lời của Vinh Ninh tràn ngập cầu xin, An Bảo Bối nở nụ cười, gần như cười khở: "Đừng dùng chỉ số thông minh của anh suy đoán chuyện của tôi được không? Đại thiếu gia nhà họ Vinh à, tôi đã mệt chết rồi, không muốn nói với anh nữa, nếu anh vẫn muốn tiếp tục lừa mình dối người, đoán suy nghĩ của tôi, vậy mời anh tiếp tục, dù sao trong mắt của anh, không phải tôi chỉ là quân cờ dưới chỉ số thông minh của anh sao?"

An Bảo Bối học giọng điệu của Vinh Ninh năm đó: "Chúng ta chỉ là vui đùa một chút mà thôi, tôi chưa từng thật lòng thật dạ đối với bất kỳ cô gái nào, xin cô đừng hiểu lầm! Anh còn nhớ rõ lời này sao? Nó trích từ lời chia tay kinh điển của anh năm đó đấy, cả đời này tôi sẽ vẫn luôn nhớ rõ."

Vinh Ninh há miệng, hần thừa nhận những lời này khá quen, rất có thể mình đã từng nói, nhưng lúc đối mặt với người con gái này, vì sao hần không có cảm giác đã từng nói qua với cô?

"Tôi không nhớ rõ, tôi cảm thấy tôi chưa từng nói những lời này với cô."

"Tốt quá ha." An Bảo Bối tiếp tục cười lạnh: "Ra là gặp tai nạn giao thông rồi mất trí nhớ tốt thật, nhất là khi không muốn thừa nhận gì, tất cả đều có thể lấy có mất trí nhớ, nếu có nói qua, cũng có thể cho rằng mình dường như chưa từng nói, đại thiếu gia nhà họ Vinh à, rốt cuộc tôi nên nói gì với anh mới được đây? Nói gì mới có thể thỏa mãn kỹ năng biểu diễn của ngài?"

"Tôi thật sự không nhớ rõ." Vinh Ninh vẫn phủ nhận, hần nói y như thật vậy.

"Đù rồi, lẽ Giáng Sinh năm ấy, là anh hẹn tôi đi, bảo muốn nói rõ ràng với tôi, tôi đồng ý, cũng đi, kết quả thì sao? Đêm lạnh như vậy, một mình tôi ngây ngốc chờ ở đó, tự nhủ với mình, anh nhất định sẽ tới, đúng vậy, quả thật anh đã đến đây, cử một người phụ nữ nào đó vừa mới lần trên giường với anh lại đây, lúc ấy chút hy vọng cuối cùng của tôi đối với anh đã hết, anh cho là tôi còn tin được lời bây giờ của anh sao? Đối với anh, tôi chỉ là món đồ chơi, để anh chơi đùa, tiêu khiển lúc nhàm chán, giờ ngài tỉnh làm gì tôi? Có phải chợt phát hiện món đồ chơi trước kia trở lại, cảm thấy nhàm chán, cho nên học người khác chơi trò chơi gặp lại sau khi ly biệt gì đó không?"

An Bảo Bối cười nhạo nhìn hần: "Nếu là trước kia, có lẽ tôi sẽ cảm kích mà rơi lệ đầy mặt, giống như một con chó trở lại bên cạnh anh một lần nữa, tiếp tục để cho anh vui đùa, nhưng mà tôi hiện tại, đã sớm không phải tôi trước kia. Tôi đã thay đổi, đã không vui đùa được với anh nữa rồi. Đại thiếu gia à, coi như tôi van anh được không? Đừng trêu chọc tôi nữa, tám năm, tôi thật sự không chơi nổi nữa, tôi thật sự muốn sống thật tốt, hiện tại ngay cả mặt của anh tôi cũng không muốn nhìn thấy, tha cho tôi được không? Đại thiếu gia nhà họ Vinh!"

Mỗi một câu đại thiếu gia nhà họ Vinh của An Bảo Bối càng khiến Vinh Ninh đau lòng hơn, thì ra ngoài những chuyện mà hắn đã biết đại khái, còn có nhiều việc như vậy? Hắn thật sự đã từng nói lời tuyệt tình như thế với cô sao?

Hắn hơi khó tin, dù sao hắn vẫn luôn lựa chọn phương thức chia tay hòa bình, sao lại có thể nói lời đã thương lòng người khác như vậy trước mặt An Bảo Bối.

“Không thể nào...”

“Sao lại không thể nào? Lời tôi vừa nói, đều là những lời mà chính tai tôi nghe được, chẳng lẽ là tôi nghe lầm? Hay là nghe không hiểu quốc ngữ?” An Bảo Bối vẫn đang cười, nhưng cô đang cười gì thì ngay cả cô cũng không biết, có lẽ là cười mình đã từng ngu ngốc như vậy đi?

“Anh đừng tự lừa mình dối người nữa, có lẽ anh thật sự mất trí nhớ quên chuyện trước kia đi, nhưng mà anh dám cam đoan, tôi thật sự sẽ là người con gái duy nhất mà đời này anh yêu sao? Đây chẳng qua là ảo giác của anh thôi, thật ra anh chẳng yêu ai cả, anh chỉ yêu chính anh mà thôi!”

“Tôi...” Vinh Ninh chưa kịp nói nên lời, Phương Trạch Tây đã lái ô tô tới và dừng lại, anh đi ra từ trong xe, giơ dù che mưa, trên người mặc áo T-shirt cổ chữ V màu đen, gương mặt đẹp trai như ngọn đèn trong đêm, khiến không ai có thể bỏ qua.

“Anh ba...” Trong giọng của anh hơi có phần lo lắng, nhìn bề ngoài bình tĩnh, cũng không đoán ra được.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Chương 28.7

“Đau lắm đó!” Bình Quả xoa chỗ bị Phương Trạch Tây đánh, vẻ mặt khó chịu, “Cậu chủ! Là anh muốn tôi cầm quần áo đến, lúc nói trong điện thoại vội vàng như thế, tôi cũng đánh phải chạy như bay đến mà.”

“Cô là kẻ dâm hay người ngu vậy? Mưa lớn như thế mà không biết mang ô à, dù vội thế nào cũng phải quan tâm đến thân thể mình chứ, nếu ngấm mưa bị cảm thì sao?”

“Thân thể tôi cực kỳ tốt, cậu chủ cũng quan tâm hơi bị nhiều đấy?”

Đối mặt với sự bất mãn của Bình Quả, Phương Trạch Tây đành mím chặt môi, không đáp một câu.

An Bảo Bối nhìn hai người này, cảm thấy có một mối quan hệ mập mờ nào đó ở đây.

“Trong phòng làm việc của tôi có ba cái khăn mặt sạch, lấy một cái lau qua người mình trước rồi đưa một cái khác tới đây, cái còn lại thì ném cho Vinh Ninh đang giữ cửa, nghe chưa?”

“Được rồi, biết rồi, vậy cậu chủ còn sai bảo gì nữa không, xin nói hết một lượt đi.”

“Gọi bác sĩ Trần đến, tôi có việc muốn nói với cô ấy.”

“Vâng!” Bình Quả gật nhẹ đầu với An Bảo Bối đang nằm trên giường, rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Phương Trạch Tây xoa xoa mi tâm (điểm giữa hai đầu lông mày), thật sự bó tay với Bình Quả này.

Bác sĩ Trần đứng bên ngoài gõ cửa vào, Phương Trạch Tây nhỏ giọng nói vài tiếng với cô ấy, hộ sĩ Trần gật đầu cung kính nói, “Vâng bác sĩ Phương, tôi ra ngoài trước.”

“Ừ.” Phương Trạch Tây đáp một tiếng, lại nhìn cô gái nằm trên giường bệnh kia. Anh không biết nên dùng tâm trạng gì đối mặt với cô: dù có nói gì thì tình cảm của hai người vẫn chỉ là chuyện của hai người, có một người nhúng tay vào, dù thế nào cũng không thể tự nhiên được. Nhưng phải chăng ít nhất anh nên giảm bớt hiểu lầm của đôi bên. Anh cười nhạt với An Bảo Bối, cười nhạo mình bắt đầu thích xen vào việc của người khác từ lúc nào, lắt léo, đi tới, cầm lấy dụng cụ chữa bệnh bày bên cạnh, “Có lẽ sẽ đau đấy, nhưng phải chịu một chút, ít nhất là một tuần không thể dính nước, sau khi băng bó xong, tốt nhất nên tiêm một mũi uốn ván, không thì sẽ dễ bị nhiễm khuẩn.”

“Ừm, tôi biết rồi.” Đã từng là hộ sĩ, nếu ngay cả điều đó mà cô cũng không biết, vậy vài năm đó đúng là đổ sông đổ biển. Nhưng cô lại không rõ lắm, nụ cười nhạt vừa rồi của Phương Trạch Tây đối với cô, rốt cuộc là cười cô hay cười chính anh ta? Cửa phòng bệnh khép, An Bảo Bối lơ đãng nhìn sang bên đó, Vinh Ninh đã nói anh ta sẽ chờ ở đó, không phải giờ đang đứng ở đó đấy chứ? Vừa rồi lúc ở trên xe, cô đã cảm thấy Vinh Ninh đang gạt mình chuyện gì, mà có lẽ Phương Trạch Tây biết rõ.

Phương Trạch Tây quay mũi kim nhỏ về phía cái chân bị thương của cô, “Tôi biết mấy chuyện này không nên để người ngoài như tôi nói.”

“Hà?” An Bảo Bối vừa lên tiếng, Phương Trạch Tây đã nhỏ ra mảnh kính vỡ trên chân cô, khiến cô đau đến rít lên.

“Tôi muốn nói, có lẽ lúc Vinh Ninh tiếp cận cô, đã lừa gạt cô. Đó là bởi anh ấy biết rõ, nếu cô biết anh ấy chính là Vinh Ninh thì sẽ kháng cự anh ấy nghiêm trọng như thế nào. Không nói đến chuyện anh ấy có muốn làm hòa với cô không, quan trọng nhất là anh ấy muốn biết mấy năm nay cô sống có tốt không.”

Chân đau nên lúc Phương Trạch Tây nói, An Bảo Bối không chú ý nghe lắm, vốn cô cũng không có năng lực nhất tâm nhị dụng*.

(*) nhất tâm nhị dụng: theo ed thì nó xuất phát từ bộ truyện Thần điêu đại hiệp của Kim Dung, “nhất tâm nhị dụng” nôm na chính là kiểu hai tay hai việc, giống như Tiểu Long Nữ tay cầm kiếm tay cầm đao vừa sử kiếm pháp vừa sử đao pháp ấy ^^

“Không phải tôi muốn cô tha thứ cho Vinh Ninh. Tuy rằng tôi không rõ chuyện trước kia của hai người lắm, và lại người ngoài như tôi nói lời này cũng không dễ nghe.”

“Ừm...” An Bảo Bối tiếp tục đáp.

“Đúng là Vinh Ninh đã gặp tai nạn, cũng bị mất trí nhớ. Việc này thật sự không giống như cô nghĩ, anh ấy không lừa cô chuyện này, quên cô cũng là thật.”

“A... a...” An Bảo Bối nhìn đau, nghe Phương Trạch Tây nói, nhưng có chỗ cô không hiểu, “Mấy năm gần đây tôi rất giữ bí mật, đáng lẽ anh ấy không nên biết đến tình huống cá nhân của tôi, kể cả sự tồn tại của cục cưng chứ...”

“Cô chỉ nhớ chuyện Vinh Ninh lừa cô, vậy cô có nghĩ chuyện của cục cưng không phải do anh ấy tra ra không? Một người đã quên sạch những chuyện trước kia, làm sao lại dễ dàng đoán được cô có con với anh ấy, lại còn tìm được cô nữa?”

An Bảo Bối chớp mắt, cô hơi không rõ rốt cuộc Phương Trạch Tây đang cố gắng nói gì với cô.

“Anh ba không cho tôi nói, nhưng mà cô hiểu lầm anh ấy lấy chuyện gặp tai nạn mà mất trí nhớ để lừa cô, thì tôi không thể nhận được. Coi như không phải anh em, thì lấy thân phận khác là bác sĩ, anh ấy cũng là bệnh nhân của tôi. Tôi không thể dễ dàng tha thứ: một người bệnh lại dám tự rước bệnh vào người, kết quả trong mắt đối phương lại là lừa gạt! Điều này hoàn toàn không công bằng với anh ba! Dù tôi biết anh ấy chưa lâu lắm, anh ấy nghĩ gì tôi cũng không biết; nhưng mà mấy năm nay, tôi thấy hết, anh ấy không phải loại người vô đạo đức như cô nói. Dù sau này cô có thật làm chị ba của tôi không thì tôi vẫn hy vọng cô đừng có tùy ý suy đoán bản tính của người khác. Anh ấy là người tốt, không hề xấu! Đối với những người anh em như chúng tôi, anh ấy luôn luôn là một người chính trực.”

Phương Trạch Tây nhìn cô, nói vô cùng nghiêm túc.

“Thật xin lỗi.” An Bảo Bối cúi đầu, chỉ do cô thấy Vinh Ninh nên đã kích động quá mức, hận ư? Cũng không phải hận, chỉ là oán, oán vì sao anh ta lại xuất hiện trong thế giới của cô lần nữa, dùng thân phận của người khác xuất hiện trước mặt cô, dùng thân phận của người khác lừa gạt cô.

“Đừng nói ba tiếng đó với tôi, cô không phải xin lỗi tôi gì cả, và tôi cũng thế.” Phương Trạch Tây nhìn ra bên ngoài, “Có lẽ cô nên nói với anh ấy.”

An Bảo Bối cắn môi, “Tôi chỉ...”

“À, còn nữa, chuyện của cục cưng không phải là chúng tôi điều tra ra, nếu đã mất trí nhớ sao anh ấy còn nhớ được cô chứ? Là cục cưng tự chạy tới, chỉ vào Vinh Ninh nói anh ấy là cha của bé...”

“Cậu nói gì?” An Bảo Bối kinh ngạc hỏi, cục cưng? Không phải cục cưng đi Australia sao? Sao lại xuất hiện ở thành phố A được? Tuy rằng cô không đủ thông minh, ít nhất vẫn biết trốn người khác. Dễ dàng bị Vinh Ninh tìm ra, còn bị anh ta biết cô đã có con của mình, chỉ nghĩ thôi đã biết là không thể nào, thì ra... vẫn thật sự có thể.

“Xem ra cô không biết gì cả.” Dù là chuyện của Vinh Ninh hay cục cưng, cô đều không biết gì cả, chẳng trách cô lại phản ứng dữ dội như vậy.

“Vậy... đứa bé hôm đó thật sự là cục cưng sao...” Tại sao cục cưng lại phải lừa cô là mình đi Australia? Mà tại sao Trác Văn Dương lại lừa theo cục cưng để lừa gạt cô?

“Tôi không biết chuyện trước kia của hai người. Nhưng nếu cục cưng đã tìm đến anh ba, chứng tỏ là bé cũng nhớ mong anh ba. Là mẹ của đứa bé, tôi hy vọng dù cô không định tha thứ cho những hành động của anh ba năm đó, thì ít nhất cũng không nên ngăn cục cưng liên lạc với anh ba. Cũng đừng trách cục cưng lừa cô, một mình chạy đến thành phố A nhận cha ruột. Có một câu cô nói rất đúng: ân oán của người lớn, không thể áp đặt lên người trẻ con. Tôi mặc kệ sau này hai người ra sao, nhưng không nên có thành kiến với anh ba, cũng đừng ngăn hai cha con họ gặp mặt.”

Loại bỏ vật lạ, tiếp theo là quá trình tiêu độc và băng bó, quá trình sẽ càng đau hơn nhờ mảnh kính vỡ nhiều.

Tay Phương Trạch Tây không ngừng lại chút nào, An Bảo Bối cắn môi, trong hốc mắt lẳng lặng xuất hiện nước mắt, không biết rốt cuộc là đau đớn trên thân thể khiến tuyến lệ đồng cảm, hay vẫn là do lời mà Phương Trạch Tây vừa nói với cô.

Bình Quả cầm khăn mặt đến, vừa vặn Phương Trạch Tây cũng băng bó xong. Bình Quả vụng trộm liếc nhìn An Bảo Bối, oán trách lên án cậu chủ nhà mình, “Cậu chủ, dù anh chỉ vui đùa với người ta một chút thôi, nhưng anh cũng không thể làm người ta khóc chứ, dẫu sao vừa bị thương lại vừa bị anh

vứt bỏ cũng đã đủ đáng thương rồi...”

Còn chưa dứt lời, Phương Trạch Tây đã cốc một cái vào đầu Bình Quả, “Nhìn cho kỹ đi chứ, tôi có làm cho cô ấy khóc đâu? Tôi chẳng có quan hệ gì với cô ấy cả, cô đừng có đoán linh tinh nữa!”

“Vâng vâng.” Bình Quả ngậm miệng, Phương Trạch Tây mới xoay xoay cổ tay, “Cô tới đúng lúc đấy, thay quần áo sạch sẽ cho cô ấy, đừng có để thêm một người nữa lại ngấm mưa ngã bệnh.”

“Vâng.”

“Tôi đi ra ngoài một lát.” Giọng của Phương Trạch Tây trở nên nhẹ nhàng hơn, nhìn cô một cái, rồi khỏi phòng bệnh.

An Bảo Bối nhìn bóng Phương Trạch Tây, nhớ tới lời mà anh ta nói vừa rồi, thêm một người nữa lại ngấm mưa ngã bệnh? Đang nói Vinh Ninh ư?

“Để tôi thay cho cô hay là cô tự thay?”

“Tôi tự thay là được rồi, cảm ơn cô.”

“Không cần khách sáo với tôi như thế, dù sao phận tôi đã phải hầu hạ người khác từ nhỏ rồi.” Bình Quả cười với cô, cuối cùng An Bảo Bối cũng hiểu tên của cô ấy có ý nghĩa gì.

“Có chuyện gì phiền thì nói cho tôi, tôi sẽ giúp cô.”

“Ừm...” An Bảo Bối hơi ngừng lại, cầm khăn mặt xoa xoa tóc, “Đúng rồi, Vinh Ninh còn ở bên ngoài ư?”

“Đúng vậy, tôi đưa cho anh ta một cái khăn lông, anh ấy đang vừa lau tóc vừa gọi điện thoại, hẳn là gọi cho người quen của cô để họ tới đón cô.”

“A...” Trong đầu An Bảo Bối đều là những lời Phương Trạch Tây vừa nói, chúng quanh quẩn trong đầu cô không dời đi được, “Vậy Vinh Ninh có gì khác thường không?”

“Khác thường?”

“Kiểu như... ho khan, hay phát sốt gì ấy.”

Bình Quả cẩn thận suy nghĩ, vừa rồi khi vào cửa, Vinh Ninh đã cảnh cáo bên tai cô rất nhiều lần, tuyệt đối không được nói chuyện hẩn sinh bệnh cho cô gái trong phòng kia; nếu không, cô ấy sẽ tự trách mình vì thân thể của hẩn. Tuy không rõ hai người này có quan hệ gì, nhưng nếu cậu chủ nhà họ Vinh đã sai bảo thì cô phải ngoan ngoãn nghe theo.

“Không có, tôi thấy anh ấy rất khỏe mạnh, vô cùng khỏe mạnh luôn.”

“A...” Chẳng lẽ cô đoán sai, nghĩ lầm ư?

“Được rồi, mau thay quần áo đi, mặc ướt không thoải mái đâu.”

“À, cảm ơn.”

“Tôi đã nói rồi, đừng nói cảm ơn với tôi...”

“Ha ha...”

Ngoài cửa phòng bệnh, Vinh Ninh đội khăn mặt sạch sẽ trên đầu, tấm lưng luôn luôn thẳng hơi cong lại, trông có vẻ không có tinh thần mấy. May mắn là hẩn đã trao đổi số di động với An Kỳ, cái người coi trọng bạn bè hơn bất kỳ ai khác đấy sẽ chạy tới đây thôi ha?

Cuối cùng cuộc gọi cũng được tiếp nhận, đối phương còn chưa nói nửa câu, Vinh Ninh đã trực tiếp mở miệng, “Giờ cô đang ở đâu đấy? Mẹ của cục cưng đang ở chỗ tôi, cô ấy không muốn nhìn thấy tôi, nhưng lại bị thương, tôi muốn cô tới mang cô ấy về nhà.”

“Đội lát đã...” An Kỳ hơi mờ mịt, không nghe hiểu ý của Vinh Ninh, “Anh nói An Bảo Bối đang ở chỗ anh, còn bị thương?”

“An Bảo Bối...” Vinh Ninh xoa đôi mắt sắp nhắm lại, “Thì ra cô ấy tên là An Bảo Bối sao.” Nhớ kỹ rồi, lần này nhất định phải luôn nhớ kỹ tên cô, tuyệt đối không thể quên.

“Ừm...” An Kỳ ôm đầu, không xong rồi, vẫn cứ nói tên của An Bảo Bối cho Vinh Ninh, nhưng việc này không thể trách cô, cho nên cũng không thể tính là vi phạm hiệp ước định ra lúc trước với An Bảo Bối chứ?

Hơn nữa, giờ An Bảo Bối cũng tự “chui đầu vào lưới”, chạy đến trước mặt Vinh Ninh, điều này càng khiến cô cảm thấy quái dị hơn.

An Kỳ gật nhẹ đầu, lấy cớ cho lời vừa rồi của mình.

“Giờ cô đang ở đâu, tôi bảo xe tới đón cô, cô ấy đang thay quần áo trong phòng bệnh, tiêm thêm một mũi uốn ván là được rồi.” Vinh Ninh kiệt sức ngẩng đầu nhìn trần nhà, “Mau lên.”

“Anh làm sao thế?” An Kỳ cảm thấy Vinh Ninh hơi kỳ lạ.

“Không sao cả.” Đúng lúc bóng Phương Trạch Tây xuất hiện trước mặt, “Em đến đúng lúc, cầm điện thoại đi, bảo xe qua đón cô ấy.”

Phương Trạch Tây tiếp điện thoại Vinh Ninh đưa, gật đầu, bảo tài xế đi đón An Kỳ ở địa chỉ mà cô cho, ngồi xuống cạnh Vinh Ninh, nghiêng đầu nhìn hần, “Anh tiêm mũi giảm sốt chưa đấy?”

“Rồi.”

“Thật là.” Phương Trạch Tây thở dài, cũng nhìn trần nhà cùng Vinh Ninh, “Anh cũng biết thể chất của mình bây giờ, cảm lạnh thôi cũng đã rất nặng rồi, còn không nằm trên giường bệnh mà nghỉ ngơi, kiểm tra, truyền nước! Còn cứ cố ngồi ở đây mà trông coi cô gái kia...”

“Em không nói lời thừa gì ở trong đó chứ?”

“Đương nhiên không.” Anh cũng không cảm thấy những lời mình nói với An Bảo Bối kia là thừa, anh cũng chỉ muốn để An Bảo Bối rõ ràng hơn, đừng để oán hận che đi đôi mắt của mình.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào? Người của anh cũng không chỉ tiêm một mũi giảm sốt là khỏi được, đúng rồi!” Phương Trạch Tây chỉ vào phòng bệnh sau lưng, “Cô gái kia muốn nói xin lỗi với anh, hẳn là trước khi đi sẽ giải thích với anh đó.”

“Em còn không thừa nhận là đã nói thêm mấy lời thừa trong đó sao?” Vinh Ninh tức giận, bắt đầu trừng mắt, Phương Trạch Tây lập tức đầu hàng, “Được rồi được rồi, anh đừng có dùng cái ánh mắt đó nhìn chằm chằm em được không? Em cũng chỉ nói vài câu, nhưng không phải cũng vì tốt cho anh sao?”

“Anh không cần biết.” Lòng mảy Vinh Ninh nhẩn lại, “Anh chỉ biết Phương Trạch Tây là một kẻ lảm lời.”

“Được rồi, anh tự làm khổ mình thì em thật sự không quản được. Nhưng mà làm một bác sĩ, đó là y đức của em! Lời cần nói thì nhất định phải nói! Ví dụ như bây giờ, anh nên lập tức nằm lên giường bệnh mà kiểm tra, truyền nước, mà không phải đứng ở chỗ này! Cái vết thương nhỏ của cô ta, dù là trẻ con cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng anh thì không.”

“Biết rồi, bác sĩ Phương, đợi cô ấy rồi đi tôi sẽ ngoan ngoãn nằm lên giường bệnh C được chưa, cậu khiến tôi ngay cả đi cũng lười rồi đấy.”

Phương Trạch Tây thở dài, anh cũng bó tay với bệnh nhân như Vinh Ninh: dụ dỗ bằng sắc đẹp không được, dùng vẻ mặt mới cũng không được, lần đầu tiên cảm thấy làm bác sĩ thực sự là chuyện khiến người ta cảm thấy phí sức.

Vinh Ninh khó chịu, cũng không nói chuyện, chỉ cầm khăn mặt lau tóc.

Bình Quả thay quần áo cho An Bảo Bối xong, Phương Trạch Tây sờ đầu cô giống như đối xử với một chú cún con, để cô ngoan ngoãn về nhà, rồi mới cầm ống tiêm uốn ván vào phòng. Bình Quả đưa một cái túi khác cho Vinh Ninh, “Cậu chủ Vinh, đây là đồ của bệnh nhân. Giờ anh mặc ướt sẽ chỉ làm bệnh càng nặng hơn, nên đổi quần áo trước đi, vậy sẽ thoải mái hơn. Phòng bệnh bên cạnh không có người, anh qua đó đổi cũng được, nếu muốn tắm thì cũng có thể tắm qua bên đó một lát.”

Vinh Ninh nhìn điện thoại, An Kỳ sắp đến, nghe Bình Quả nói, thấy cũng nên thay bộ quần áo, gật đầu với cô nói, “Cám ơn.”

“Không cần khách sáo với tôi, đây đều là những điều tôi phải làm, cậu chủ bảo tôi về nhà, vậy tôi đi về trước, anh cẩn thận một chút.”

“Ừm.”

Vinh Ninh nhìn đồ Bình Quả đưa cho mình, xoa tóc, vẫn nên đi sang phòng bên cạnh, tắm qua một chút, vậy hẳn là sắc mặt cũng sẽ không khó chịu như bây giờ đi?

Phương Trạch Tây tiêm mũi uốn ván cho An Bảo Bối xong liền rời khỏi phòng bệnh. An Bảo Bối ngồi trên giường bệnh nhìn cửa phòng đóng chặt, Vinh Ninh quả nhiên giống như lời mình nói, từ lúc đi ra ngoài đến giờ đừng nói là đi vào, ngay cả bóng người cô cũng không thấy. Trong lòng cô vô cùng không ổn định, luôn nghĩ có phải mình nói hơi quá đáng với Vinh Ninh không, và lại giờ người đó đang thế nào rồi? Có thật sự không có chuyện gì như anh ta nói không?

Giờ trong đầu cô rất loạn, cô đổ oan cho Vinh Ninh lừa cô gặp tai nạn, mất trí nhớ, cũng đổ oan anh ta âm thầm điều tra mình. Cục cưng đột nhiên rời đi, mấy ngày nay cũng chỉ gọi điện cho cô một lần...

Thật ra cẩn thận suy nghĩ, ngay cả lần gọi điện duy nhất của cục cưng cũng có rất nhiều điểm đáng ngờ. Cục cưng luôn nói nhiều, đã giấu rất nhiều chuyện trong lần gọi điện đó. Không biết lời của Phương Trạch Tây có chính xác hết không hay vẫn giấu chuyện gì; nhưng về mặt anh ta đứng đắn, giọng nói không có chút ý đùa nào, lại còn thêm vài phần tức giận... Dù loại dấu hiệu cho thấy, ngoài lúc xuất hiện bên cạnh cô thì dùng thân phận giả ra, Vinh Ninh cũng không làm gì khác.

An Bảo Bối ôm đầu, cô không biết tại sao giờ hai người lại bẽ tắc như vậy, dù đây là điều cô muốn, nhưng tại sao trong lòng cô cũng không vui về đây?

Rõ ràng... cô không muốn tiếp xúc quá nhiều với Vinh Ninh, rõ ràng... cô hoàn toàn không muốn có thêm gì với Vinh Ninh nữa...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Chương 28.8

Rõ ràng... Cô chỉ là không muốn cùng Vinh Ninh tiếp xúc quá nhiều, rõ ràng... Cô căn bản không nghĩ sẽ cùng Vinh Ninh có quan hệ, cô chỉ là muốn quên anh ta, chỉ cần có kết tinh của hai người là Cục Cưng ở bên cạnh cùng cô yên ổn sống qua ngày, không có phân tranh, đau khổ, cuộc sống cứ như thế mà thôi.

Trong phòng, An Bảo Bối cuộn tròn thân thể, nhìn qua lòng bàn chân đã được băng bó kỹ mà ngẩn người, ngoài phòng Vinh Ninh vừa mới tắm xong, trên đầu dùng chiếc khăn lông lau khô tóc, vẫn như cũ ngồi ở trên ghế, yếu ớt nhìn trần nhà, nhìn chằm chằm bóng đèn trên trần nhà, hai mắt khẽ híp, “Nếu như yêu, xin hãy yêu sâu đậm.” Những lời này rốt cuộc là ai đã từng nói?

An Kỳ choáng váng vì chiếc xe đất tiền bất ngờ xuất hiện trước cửa nhà, lúc tài xế lễ phép chào cô là An tiểu thư, còn ân cần mở cửa xe cho cô, An Kỳ cảm thấy mình giống như cô bé Lọ Lem tham gia bữa tiệc của hoàng tử vậy.

Ngồi ở ghế sau của xe hơi, An Kỳ sờ sờ chỗ mình ngồi, ghế ngồi lại được làm bằng da thật, cô có cảm giác như đang ở trên mây, rất không chân thật.

Sờ tới sờ lui một lúc lâu, An Kỳ mới rốt cục nhớ tới chiếc xe này đang đưa mình đi đâu, cô ho khan vài tiếng, quay sang phía tài xế lái xe hỏi, “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Đi đến bệnh viện quân khu thưa An tiểu thư.”

Khi nghe được lái xe lễ phép trả lời cô, An Kỳ lại kinh ngạc há to miệng, bệnh viện quân khu, cô mà lại đến nơi đó? Cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới bản thân lại có thể đi đến nơi mà người bình thường đều không vào được, An Kỳ nhìn ra ngoài cửa sổ, “Ồi trời ơi!” Bây giờ chắc mặt trời còn chưa mọc đi?

Kỳ thật càng khiến cho cô cảm thấy mặt trời chưa mọc chính là chuyện Vinh Ninh làm sao ở cùng một chỗ với An Bảo Bối, rõ ràng hẳn ngay cả tên An Bảo Bối cũng không biết, còn tưởng rằng cô ấy tên là Trác Văn Đình nữa chứ, trước kia không thể nào tin được chuyện số mệnh như vậy, sau chuyện lần này phát sinh xem ra về sau cô không muốn tin cũng không được, xem ra An Bảo Bối quả thật vẫn còn vô số mối liên kết với Vinh Ninh, dù sao một người ra nước ngoài tránh né Vinh Ninh nhiều năm như vậy, hiện giờ về nước, thế nhưng chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi có thể cùng Vinh Ninh gặp nhau rất nhiều lần, chạy cũng chạy không thoát, chính là riêng mấy điểm này, cũng không phải chỉ đơn giản dùng hai chữ duyên phận là có thể giải thích.

“Chú tài xế, thật ngại vì làm phiền chú, nhưng có thể cho cháu hỏi chút chuyện không?”

“Không có gì, An tiểu thư xin cô cứ nói.”

“Chính là... Đi bệnh viện làm cái gì? An Bảo Bối... A chính là cô gái đi cùng với Vinh Ninh kia chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện rất nghiêm trọng?”

“Vị tiểu thư kia bị thương không nặng, chỉ là lòng bàn chân bị cắt phải, mặc dù tôi không phải là bác sĩ, nhưng mà cũng biết rằng chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày thì sẽ không có vấn đề quá lớn.”

“À... thì ra là như vậy.” Chỉ là nếu An Bảo Bối bị thương nặng, giọng nói của Vinh Ninh ở trong điện thoại cũng sẽ không bình thường như vậy.

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Thân là người làm, có lẽ tôi không nên nhiều lời, chỉ là tiểu thư kia bị thương không nặng thế nhưng Ninh đại thiếu gia giống như là bị bệnh cực kì nặng vậy.”

“Bệnh? Vinh Ninh ngã bệnh?”

“Đúng vậy An tiểu thư, Vinh đại thiếu gia từ sau lần bị tai nạn xe đó, thân thể vẫn luôn không được tốt, mỗi khi trái gió trở trời đi đứng cũng sẽ khó chịu, hôm nay còn ở bên ngoài mắc mưa, lúc lên xe cũng buồn bã ỉu xìu, phòng chừng bệnh vô cùng nghiêm trọng, nhưng là vị tiểu thư đi cùng Vinh đại thiếu gia giống như không biết rõ lắm về bệnh tình của Vinh đại thiếu gia, cho dù tôi không phải là lái xe của Vinh đại thiếu gia, nhưng tôi thấy được Vinh đại thiếu gia là người rất tốt, nhìn ngài ấy thành cái dạng kia, tôi cũng cảm thấy rất đau lòng, nếu An tiểu thư là bạn của Vinh đại thiếu gia, không biết rằng có thể khuyên nhủ Vinh đại thiếu gia hay không, cái gì cũng không quan trọng bằng thân thể của mình.”

“...” Thấy An Kỳ trầm mặc không nói lời nào, lái xe nhìn qua kính chiếu hậu nói xin lỗi, “Thực xin lỗi, An tiểu thư, tôi đã quá nhiều lời rồi.”

An Kỳ lúng túng hướng phía lái xe cười cười, cô không nói lời nào, cũng không phải là bởi vì người lái xe nói nhiều, mà là bởi vì điều khác, hóa ra cơ thể Vinh Ninh không tốt như vậy, việc này cô không biết, vậy càng miễn bàn con nhóc ngốc An Bảo Bối kia biết được, khẳng định thái độ của An Bảo Bối đối với Vinh Ninh không tốt, chỉ dùng ngón chân cũng có thể nghĩ ra, hiện tại Vinh Ninh còn ngã bệnh, hơn nữa cái tình tình thậm tệ của An Bảo Bối, chẳng phải là vết thương càng thêm nặng sao? Mặc dù trước kia đối với Vinh Ninh không có bao nhiêu hảo cảm, nhưng lần đầu tiên An Kỳ đối Vinh Ninh có cảm giác thương xót.

Xe ô tô đến nơi, An Kỳ nhận lấy cây dù lái xe đưa tới, hướng về phía ông gật đầu nhẹ rồi đi vào.

“Là An Kỳ tiểu thư phải không?”

Mới vừa tới cửa, liền có người mặc đồ y tá thân thiết nghênh đón, An Kỳ cười xấu hổ, “Đúng vậy, tôi là An Kỳ.”

“Vậy xin mời đi theo tôi.”

“Được.” An Kỳ theo y tá đi vào, đánh giá mọi thứ xung quanh, còn tưởng rằng bệnh viện của hắn có cái gì khác biệt, xem ra là cô đã ảo tưởng nơi này thành thần thoại rồi.

Liếc qua đã nhận ra đó là Vinh Ninh, cho dù trên đầu của hắn phủ một cái khăn tắm.

“Là ở chỗ này, chính là người ngồi ở chỗ cửa kia.” Y tá chỉ rõ địa điểm, An Kỳ gật đầu nhẹ rồi đi qua, đứng ở bên cạnh Vinh Ninh nói, “Anh làm sao lại mặc đồ bệnh nhân? Chẳng lẽ anh thật sự ngã bệnh?”

Vinh Ninh ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy gương mặt An Kỳ, “Cô đã đến rồi?”

Chỉ là vẫn không cảm thấy Vinh Ninh có cái gì kỳ quái, khi hắn ngẩng đầu lên, An Kỳ bị gương mặt tiều tụy vì ngã bệnh của hắn làm cho sợ hãi, “Anh thật sự ngã bệnh?”

“Xuyt...” Vinh Ninh lấy tay ra hiệu giữ im lặng, An Kỳ lập tức ngậm miệng lại, theo hướng ngón tay Vinh Ninh nhìn lại, thì ra là An Bảo Bối ở bên trong phòng bệnh.

“Nhìn tôi giống ngã bệnh lắm sao?” Vinh Ninh nhẹ giọng hỏi, An Kỳ gật đầu nhẹ nói, “Nếu như có người nói anh không bị bệnh, tôi thấy người đó cần phải đi gặp bác sĩ, hơn nữa còn là bác sĩ khoa mắt.”

Vinh Ninh nghe thấy lời nói của An Kỳ thì nở nụ cười, “Cô thật biết điều.”

“Cám ơn đã khen ngợi, nhưng mà bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, đây rốt cuộc là làm sao vậy? Trước tiên anh có thể nói rõ ràng cho tôi được không? Hai người sao lại gặp nhau? Cô ấy làm sao lại bị thương? Anh như thế nào bị bệnh giống như sắp chết?”

“Hiện tại không phải lúc để nói những chuyện này, tôi có chút chóng đờ không nổi, tôi cùng cô ấy đã trải qua rất lâu, tôi nghĩ khi Bảo Bối nhìn thấy cô sẽ đem sự việc đều nói với cô rõ ràng, nhưng mà xin cô đáp ứng tôi một việc được không?”

“Đừng... tốt nhất đừng nói nữa, hiện tại nhìn bộ dạng yếu ớt của anh chẳng khác nào kẻ sắp chết, nếu đem tất cả mọi chuyện kể cho tôi xong, tôi chỉ sợ anh mệt đến mức học máu mà chết mất, anh muốn nói với tôi chuyện gì? Tôi phải cân nhắc một chút xem có thể đáp ứng anh hay không nữa.”

Vinh Ninh nở nụ cười, vuốt vuốt mặt của mình, nhất là con mắt cố gắng khiến cho nó có tinh thần một chút, “Không có việc gì, chỉ là tôi hy vọng cô đừng nói chuyện tôi bị bệnh cho cô ấy biết.”

“Tại sao?” Nếu như đem chuyện Vinh Ninh ngã bệnh nói cho An Bảo Bối biết, không chừng hắn ở trong lòng của cô (ABB) còn có thể thêm chút cảm tình, thật là không hiểu nổi tên đàn ông này, cũng không phải không biết khi An Bảo Bối nhìn thấy hắn, so với trông thấy quỷ có còn khi thấy kinh hãi, thế nhưng lại bỏ qua cơ hội tốt để thể hiện trước An Bảo Bối, việc ngã bệnh này là thủ đoạn tốt nhất để dàng lấy được sự thông cảm của An Bảo Bối.

“Tôi chính là không muốn khiến cho Bảo Bối đau lòng, cho nên mới hy vọng cô đừng nói chuyện tôi bị bệnh cho cô ấy biết, huống chi là sức khỏe của tôi không tốt căn bản không có liên quan gì đến cô ấy.”

“Ha ha...” An Kỳ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, “Anh thật là kỳ quái, hiện tại tôi cũng không biết nếu An Bảo Bối biết rõ anh ngã bệnh, đến cùng cô ấy cảm thấy tội lỗi hay không, nếu muốn một lần nữa ở cùng An Bảo Bối, anh không dùng chút thủ đoạn sao được? Thế gian nào có miếng bánh tốt như vậy từ trên trời rơi xuống chứ? Cho dù không phải bạn của anh, thấy anh như vậy, tôi cũng toát mồ hôi, sốt ruột thay anh.”

“Cám ơn.”

“Cám ơn cái đầu của anh.” Vinh Ninh lễ phép như vậy thật đúng là làm cho An Kỳ có chút không quen, “Bây giờ tôi đi tìm cô ấy, còn anh?”

“Tôi đi xem cô ấy một lát, đã ổn định rồi thì sẽ đi, tôi về phòng nghỉ, vừa mới tiêm thuốc hạ sốt nên hơi mệt một chút, cô nhìn mặt tôi rất giống bị bệnh nguy kịch sao?”

An Kỳ lắc đầu nói, “Không phải giống, mà chính là như vậy.”

”À.” Vinh Ninh có chút khó khăn, An Kỳ đột nhiên cảm thấy Vinh Ninh có chút đáng thương, nhìn thấy gương mặt cô đau dữ dội, “Cố gắng đem hai mắt mở lớn một chút, có thần một chút, thiết là, ánh mắt đại nhân à, quan trọng nhất là ánh mắt phải sinh động, một khi ngã bệnh, chỉ cần mắt thường cũng có thể nhìn ra.” Đường như nhớ tới cái gì, An Kỳ từ trong túi lấy ra một cái kính gọng màu đen, “Cái này là tôi ở chợ đêm bán còn dư lại, anh cầm lấy mang đi, có thể che đi hai mắt.”

Vinh Ninh nhận lấy kính đeo lên, “Cảm ơn cô, nhìn như vậy đã khá hơn nhiều chứ?”

”Đúng vậy, so với vừa rồi tốt hơn nhiều lắm.”

”Bao nhiêu tiền, tôi trả cho cô.”

”Không cần, một hai đồng nhỏ mà thôi, tôi còn có thể bỏ ra được, tôi chuẩn bị đi vào, còn có chuyện gì không?”

”Không có. “ An Kỳ gật đầu nhẹ đi vào trong phòng bệnh, cuối cùng nhìn người con trai ngồi ở trên ghế một cái, cái vẻ chán chường của Vinh đại thiếu gia, đây cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy, dù sao cũng không phải là người trong cuộc lúc ấy phát sinh chuyện gì cô cũng không rõ lắm, đáng thương thuộc về đáng thương, đó là chuyện riêng của hai người, cô không nên để ý đến.

”Bảo Bối...” An Kỳ đẩy cửa ra, nhẹ giọng kêu An Bảo Bối đang nằm trên giường, An Bảo Bối dụi dụi mắt, sợ chính mình nhìn lầm, nhưng khi thấy người xuất hiện trước mặt mình là người bạn tốt nhất đời này, An Bảo Bối rốt cục mới dám khẳng định, người này đúng là An Kỳ, “Sao cậu lại tới đây?” Lúc đầu Vinh Ninh nói tìm người đến đón cô về nhà, người này chắc là An Kỳ?

”Ừ, là mình.” An Kỳ gãi gãi đầu, mặc dù không có nói với Vinh Ninh nhiều chuyện về An Bảo Bối, nhưng cô vẫn có loại cảm giác phản bội lại bạn bè, làm hại mỗi khi cô nhìn thấy An Bảo Bối lại cảm giác mình là lạ, An Kỳ chú ý tới vết thương ở chân An Bảo Bối, “Như thế nào? Có chuyện gì hay không?”

An Bảo Bối lắc đầu, “Chỉ là bị miếng thủy tinh đâm vào mà thôi, không có chuyện khác, cậu làm sao biết mà đến đây? Chẳng lẽ cậu vẫn luôn liên lạc với người kia?”

Trong lòng An Kỳ biết rõ biết rõ người kia trong miệng An Bảo Bối rốt cuộc là ai, cô cười xấu hổ, nhớ tới cái người sinh bệnh còn ngồi ở chỗ đó với bộ dáng chán nản mãi không chịu đi, “Việc này hơi dài dòng, mình thấy chúng ta hay là để ra ngoài rồi hãy nói.” Sớm ra ngoài một chút, tốt nhất làm cho Vinh Ninh sớm một chút rút về phòng bệnh, nhìn hần nữa chết nữa sống, An Kỳ thật đúng là sợ hần sẽ xảy ra chuyện gì, bị sốt thành ngu ngốc, hoặc là không cẩn thận liên toi, chính là so với chuyện ngã bệnh càng làm cho người ta cảm thấy kinh khủng hơn.

An Bảo Bối dừng một chút, hiện tại đi về cũng tốt, lúc đi tới cửa nói với Vinh Ninh tiếng xin lỗi, Phương Trạch Tây nói rất đúng, cô không nên đối phó với một người đã từng đã sinh bệnh, lấy bệnh tình ở trước mặt cô nói dối, đối với Vinh Ninh mà nói cũng không công bằng “Được, chúng ta bắt xe về, khuya hôm nay ở lại nhà mình đi.” An Bảo Bối nở nụ cười, “Mình cảm thấy cậu có rất nhiều chuyện muốn nói với mình đúng không?”

Thấy vẻ tươi cười của An Bảo Bối, An Kỳ càng trở nên thêm lúng túng, nụ cười của cô tuyệt đối không đơn giản như vẻ ngoài, cái gì gọi là đến nhà cô ấy ngủ chứ? Cô thấy là bị An Bảo Bối tra hỏi mới đúng.

”Được...” An Kỳ kéo dài hơi, Vinh Ninh à, cô thật sự bị hần hại đến mức thảm thương rồi, có lẽ An Bảo Bối sẽ tuyệt giao với cô cũng không chừng.

”Mình đỡ cậu.” An Bảo Bối xuống giường, một chân chống đỡ, An Kỳ đứng ở bên cạnh đỡ lấy cánh tay của cô, trở thành một chân khác của cô, Phương Trạch Tây đẩy cửa vào, nhìn thấy hai người giật mình trong chốc lát rồi nói “Đang muốn đi sao?”

”Đúng vậy, cảm ơn bác sĩ Phương.” An Bảo Bối mỉm cười nói lời cảm ơn.

”Không có gì, dù sao cũng không phải là tôi có ý muốn giúp đỡ cô.” Phương Trạch Tây hai tay nhét vào túi áo chỉ nói, An Bảo Bối cúi đầu, hướng Phương Trạch Tây cúi lưng xuống một chút, Phương Trạch Tây mở cửa, chủ động nhường đường.

Vinh Ninh bây giờ thỉnh lực có chút kém, biết rõ đúng là An Bảo Bối muốn đi, hần cố gắng chống đỡ cơ thể, vịn vách tường đứng lên, An Bảo Bối cùng An Kỳ sôi nổi ra cửa, An Bảo Bối vẫn luôn cúi đầu, nhìn thấy trước mặt có một đôi chân, đoán chắc chính là Vinh Ninh, cô dừng lại, cũng không dám ngẩng đầu nhìn mặt của hần.

”Tôi rất xin lỗi vì đã hiểu lầm anh và cũng cảm ơn anh hôm nay đã giúp đỡ tôi rất nhiều, tôi xin phép đi trước.”

Vinh Ninh đưa cánh tay, lại không có giữ lấy tay của cô, ngoảnh nhìn hai người từng bước một từ từ rời đi, An Bảo Bối vẫn không quay đầu lại, An Kỳ quay đầu lại nhìn người đàn ông đáng thương kia mấy lần, cái kính che lại không thể nhìn rõ thần sắc của hần, từ đầu đến cuối An Bảo Bối cũng không có nhìn qua mặt của hần một lần, người đàn ông đó hiện tại nhất định là đau khổ muốn chết đi?

”Người cũng đã đi rồi, hiện tại anh nên chết tâm đi?” Phương Trạch Tây đem tay đặt lên vai Vinh Ninh, lắc đầu than thở, “Ừ...” Vinh Ninh ưỡn oai đáp một tiếng, trước khi ngất xỉu còn có thể nhìn thấy gương mặt cô gái đó đối với hần mà nói đã tính là chuyện rất hạnh phúc, như vậy cũng đủ rồi.

Phương Trạch Tây nhìn thấy Vinh Ninh thở phào nhẹ nhõm rồi ngất xỉu trước mặt hần, đỡ lấy cơ thể lão đảo sắp ngã.

Tại sao phải như vậy? Cho dù là người đàn ông bướng bỉnh cũng không đơn giản như vậy là có thể buông tay, nâng thân thể của hần, đi về phòng bệnh vốn là của hần, không quan tâm là có thô bạo hay không liền ném Vinh Ninh lên giường bệnh, “Bắt đầu từ bây giờ, anh nên đăng hoàng làm bệnh nhân đi, anh Ba...” Lời nói cuối cùng bị Phương Trạch Tây kéo thật dài, mang theo chút thờ dãi, người này thật là hết cách với hần.

An Bảo Bối ra cửa bệnh viện, mới vừa tới cửa, tự nhiên có người đưa cho cây dù.

”Mời lên xe, Vinh đại thiếu gia có căn dặn tôi đưa hai vị về nhà.” Lái xe vẫn lễ phép như cũ, giọng nói không nhanh không chậm.

”Không cần đâu.” An Bảo Bối mở miệng nói, ”Tự chúng tôi bắt xe về nhà được.”

”Nhưng mà...” Trên mặt lái xe lộ vẻ khó xử.

An Kỳ nhìn sang An Bảo Bối rồi lại nhìn lái xe một chút, kéo tay An Bảo Bối đi về phía xe Vinh Ninh đã an bài.

”An Kỳ...”

”Được rồi được rồi, coi như cậu ghé thăm Vinh Ninh, nhưng cậu cũng không thể khiến chú lái xe khó xử chứ? Chú ấy có lỗi gì?”

Tuy lời An Kỳ nói là đúng, ”Nhưng mà...”

”Cậu mau vào đi, đừng vẽ vời.” An Kỳ dứt khoát đề đầu An Bảo Bối trực tiếp ấn cô vào trong xe, nhanh chóng đóng cửa xe lại, hai lòng phui tay nói, ”Cứ như vậy, tài xế lái xe đi!”

”Vâng, cảm ơn cô.”

An Kỳ lắc đầu cười, ”Không cần khách sáo với tôi như vậy.” An Kỳ ngồi lên chỗ ngồi phía trước, thông qua kính chiếu hậu thấy rõ ràng trên mặt An Bảo Bối hiện lên vẻ bất mãn, An Kỳ đảo hai mắt, nhìn về nơi khác, thấy trong lời nói của An Bảo Bối, cô có cảm giác mình đã gây ra một tội ác rất nghiêm trọng vậy, ông trời ơi, rõ ràng cô cũng chỉ là...

Haizz, vừa nghĩ tới Vinh Ninh lại đáng thương như vậy, An Bảo Bối quả thật không tồi, không cảm kích, bắt kễ là giọng nói hay là thái độ đều xen lẫn địch ý thật sâu, một người ngoài như cô thấy cũng tâm tư rối bời, cũng chỉ là ngồi xe về nhà mà thôi, cần gì phải như vậy chứ?

”An Kỳ...”

”Không phải là mình nói, An Bảo Bối.” An Kỳ gãi gãi mặt, cô đang suy nghĩ sắp xếp lại lời nói, ”Đừng nói Vinh Ninh cùng cậu có một mối quan hệ khác, lấy chính cậu mà nói, hôm nay nếu như cậu cùng Vinh Ninh là người xa lạ, cậu hiện tại chính là Vinh Ninh, có tiền, có xe, có nhà, có quyền, cậu có để cho hai người con gái hơn nửa đêm tự mình về nhà hay không? Lỡ như dọc đường có chuyện gì đã xảy ra, ai có thể gánh vác trách nhiệm? Trong lòng Vinh Ninh nghĩ như thế nào?”

”Minh...” An Bảo Bối nhìn ra ngoài xe, ”Minh biết rõ chuyện này, nhưng chính là như vậy mình mới không muốn làm phiền anh ta.”

”Cậu...”

”An Kỳ, cậu biết không? Nhân lúc tớ còn có thể lạnh lùng vô tình, thì cố gắng để cho tớ dứt khoát kết thúc chuyện này đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Mẹ Con Tranh Cháp

”An Kỳ, cậu biết không? Nhân lúc tớ còn có thể lạnh lùng vô tình, thì cố gắng để cho tớ dứt khoát kết thúc chuyện này đi.”

”Cậu...” An Kỳ dừng một chút, cũng không biết lời này, cô có nên nói ở trước mặt An Bảo Bối hay không.

”Cậu muốn nói cái gì?”

”Cậu hận Vinh Ninh sao? Hận đến nỗi không muốn gặp lại anh ta? Hận đến... Bắt kễ là vì Cục Cung hay là vì cái gì đi chăng nữa, cả đời cũng sẽ không đồng ý cùng người đàn ông kia gương vỡ lại lành sao?”

An Bảo Bối kinh ngạc nhìn An Kỳ, quả nhiên có suy nghĩ giống cô, cho dù có gặp gỡ những người tốt nhất thì cũng không bằng Vinh Ninh, An Kỳ cười gượng gạo, đã sớm lường trước việc nếu như hỏi An Bảo Bối về vấn đề này, nhất định sẽ bị cô ấy hoài nghi rằng cô là người của Vinh Ninh, kỳ thật lập trường của cô ở giữa, quan trọng nhất vẫn là ý kiến của An Bảo Bối, cô không muốn can thiệp vào cuộc sống của An Bảo Bối, lại không muốn nhìn thấy trong tương lai An Bảo Bối sẽ bởi vì sai lầm bây giờ của chính mình mà đau khổ suốt quãng đời còn lại, thân là bạn bè, điều cô có thể làm chính là ủng hộ con đường mà cô ấy lựa chọn, có thể ở chỗ ngọt, lúc cô ấy lạc đường thì giơ tay kéo lại, không để cho cô ấy (ABB) đi xa hơn, trừ lần đó ra sẽ không có cái khác, khả năng của cô cũng chỉ có từng đây mà thôi.

”Không phải là không muốn, mà là không thể nào.” An Bảo Bối hướng về phía An Kỳ cười cười, từ nhỏ đến lớn hai người tựa như là có thần giao cách cảm, có thể dễ dàng nhìn thấu ý nghĩ của đối phương, trong đầu An Kỳ đến cùng có suy nghĩ gì, cô chính là biết rõ nhất.

”Tớ không hiểu rõ ý của cậu lắm” Không phải là không muốn, mà là không thể nào, đây còn không phải là bản thân đối Vinh Ninh còn có cảm giác? Nếu đã còn có cảm giác như đã nói, vì sao cô phải khiến cho hai người lựa chọn lối đi ngược lại với mọi chuyện?”

An Bảo Bối mệt mỏi, ghé đầu ở trên cửa kính xe nhìn bên ngoài mưa nhỏ rơi xuống tí tách, “Bởi vì tớ đối Vinh Ninh, đã sớm hữu tâm vô lực (có lòng nhưng không có sức).”

Cô chậm rãi nhắm hai mắt lại, An Kỳ nghiêng người, nhìn gương mặt An Bảo Bối tựa như đã hiểu được gì đó, nhưng là... An Kỳ đã thấy qua đủ các loại chuyện mà làm cho con người phải hối hận cả đời, cô nhìn cô ấy hỏi, “Chẳng lẽ cậu không hối hận?”

An Bảo Bối không biết nên trả lời như thế nào với câu hỏi của An Kỳ, chỉ lắc đầu, lại đột nhiên nhẹ gật đầu, An Kỳ cảm thấy thứ tình cảm gì gì đó, xem ra vô cùng phiền toái, nhưng mà cũng hiểu được một việc, trên thế giới này việc tốt đẹp nhất, câu dễ nghe nhất có ba chữ, không phải là anh yêu em, mà là ở cùng nhau.

-----mẹ con tranh chấp-----

Nhà họ Trác.

Thường ngày cũng coi như trên dưới hòa thuận, đột nhiên lại bị vụ cãi nhau xen vào mà phá hoại hạnh phúc gia đình, hôm nay không khí có chút kỳ quái, đây là suy nghĩ của thím Năm bảo mẫu của nhà họ Trác.

Từ trước tới giờ Trác Nhất Phong vẫn thích cờ vây, lúc còn trẻ đã thích rồi, chỉ là về sau vì công ty nên gác lại một chút, bước vào trung niên, sản nghiệp lại giao cho con trai quản lý, liền tìm lại thứ mình ngày xưa yêu thích, ông là người từ nơi khác đến, còn lại sống trong một thành phố ở nước khác, truyền thống đánh cờ chính hiệu là loại trò chơi người ngoài nghề không hiểu, quản gia Ba Nã Ba, tuy mới được chỉ dạy một chút, nhưng cũng hiểu được sơ sơ, không đủ để cùng Trác Nhất Phong đối địch ngang hàng.

Về phần Trác Văn Dương, gọi cờ vây là hoạt động giải trí dành cho người già, tình nguyện cầm cây gậy chơi golf thật dài, ở trên sân cỏ to như vậy trải qua cũng còn hơn ngồi ở trước bàn cờ tựa như một thần tiên đòi tới đòi lui quân cờ.

Trác Nhất Phong chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ngứa tay khó nhịn, rất nhiều ngày đành phải tự bản thân đánh cờ một mình, Dập Dập xuất hiện, hiển nhiên làm cho cuộc sống lúc tuổi già của ông trở nên muôn màu muôn vẻ hẳn lên, dưới ánh mắt muốn giết người của Cục Cung cùng Trác Văn Dương, Dập Dập ăn xong bữa tối, mặc kệ bên ngoài mưa tí tách rơi xuống, vẫn như cũ ở lại nhà họ Trác cùng Trác Nhất Phong bắt đầu chơi cờ vây.

”Ông nhường cháu mười lăm quân, khỏi mắc công người khác nói ông già mà không biết nhường trẻ con.” Trác Nhất Phong cho mình là lớn thân nhiên phẩy nhẹ chiếc quạt xếp, mặc dù không biết bản lĩnh đánh cờ của Dập Dập tốt đến đâu, nhưng mà trừ mình và Ba Nã Ba ra thì nếu bên ngoài còn có nhiều người cùng mình đánh cờ, cũng là một việc khiến cho ông cảm thấy cực kì vui vẻ, đương nhiên cũng chưa từng quên số tuổi của Dập Dập, tự nguyện nhường cho mười lăm nước.

Tay Dập Dập cầm quân đen, bàn tay nhỏ bé ở trên cao suy nghĩ hai lần, mặt lộ vẻ khó xử, “Ông Trác, Dập Dập cũng chỉ là cùng ông chơi vài ván, người liền nhường cho Dập Dập mười lăm quân, có lẽ Dập Dập cũng không thắng được người.”

”Không sao! Không sao.” Nụ cười của Trác Nhất Phong càng thêm rạng rỡ, “Ông chính là thích loại người khiêm tốn mạnh mẽ như cháu, nếu không thì sao ông Trác lại nhường cho cháu, không sao đâu, đánh cờ thôi, trò chơi cũng chỉ là thú vui, thắng thua không quan trọng.” Xem ra Trác Nhất Phong còn chưa đánh cờ thì đã đắc ý dào dạt như thế.

”Chỉ khuyên em tốt nhất vẫn là nhanh nhanh buông tha được rồi, đừng nói ông ngoại nhường cho em mười lăm quân cờ, cho dù nhường em nửa khay thì em cũng không thắng được.” Cuối cùng cũng có thể tìm được cơ hội ngược Dập Dập, Cục Cung vòng hai tay trước ngực, nhường cao hai hàng lông mày, cười nhạo nhìn cậu, trong lòng cũng nghĩ thầm, xem cuối cùng Dập Dập sẽ mất mặt như thế nào.

Dập Dập vẫn suy nghĩ như cũ còn trong tay thì cầm quân cờ đen, trên mặt vẫn lộ ra vẻ khó xử, Trác Nhất Phong cười càng lớn, cuối cùng cũng có người có thể cùng ông đánh cờ, dù đối thủ có mạnh hay yếu, đối với ông cũng như nhau cả, nghe Cục Cung nói như vậy, trong lòng là dương dương tự đắc, ngoài mặt lại là gương mặt căng thẳng, thi hành chính sách giáo dục chiêu chuộng, “Cục Cung, xem đánh cờ không nói mới là quân tử, cờ còn chưa có hạ đâu, đừng nói mạnh miệng.”

”A...” Rõ ràng người vui vẻ nhất là ông a! Ông ngoại! Cục Cung trong lòng lăm lăm bấm một câu, trên mặt lại là vẻ ngoan ngoãn nghe lời chỉ dạy, “Con biết rõ rồi thưa ông ngoại, tên Dập Dập kia mau hạ cờ đi, chỉ cần đi vài nước liền có thể về nhà được rồi, đã trễ thế này, bên ngoài vẫn còn mưa, nếu không quay về, bác gái sẽ lo lắng.”

Nói ra những lời thân mật này, sắc mặt Cục Cung liền tối sầm lại, ai bảo tên Dập Dập chết không được từ tế này bày biện trên bàn trà một bàn cờ nhất định muốn cùng ông ngoại đánh hết ván mới về nhà? Thứ cờ vây này, Cục Cung không hiểu lắm, nhưng kỹ thuật của Trác Nhất Phong cũng không phải là khả năng như ông cụ bên đường, Dập Dập muốn đánh bại ông, còn sớm vô cùng, vừa nghĩ tới Dập Dập bị Trác Nhất Phong đánh tề ra quân, một bộ dạng như chó nhà có tang ra khỏi nhà họ Trác, tâm tình của bé liền cực kỳ tốt.

”Cha, cố gắng lên.” Ngày thường mỗi khi Trác Nhất Phong đánh cờ thì Trác Văn Dương đều là người bỏ chạy xa nhất, đây là lần đầu tiên anh đứng ở phía sau lưng Trác Nhất Phong thân thiết mát xa bả vai cho ông, “Thắng nó vài ván!”

Tốt nhất là ức hiếp thẳng nhóc kia đến mức phát khóc! Trác Văn Dương hung dữ ở trong lòng bổ sung một câu, nghĩ đến đứa nhỏ này cùng năm đó khi Vinh Ninh vứt bỏ An Bảo Bối có quan hệ, anh hận đến mức hai hàm răng đều ngứa, thật muốn cắn tên nhóc này một cái, quan trọng nhất là đứa nhỏ này, thật sự là không đáng yêu một chút nào, hành hạ Cục Cung của anh đến không ra hình dạng, hiện tại không hảo hảo dạy dỗ nó một phen, như thế sẽ không có lỗi với Cục Cung? Không phụ lòng của An Bảo Bối?

Nghĩ đến đây, cũng mặc kệ rốt cuộc còn vậy là lão mấy ông già chỉ chơi cho vui hay không, chính mình xem có hiểu hay không, cứ nhất định vì Trác Nhất Phong mà hò hét cổ động..

Bên kia bóng dáng một lớn một nhỏ cùng với trong lòng suy nghĩ tà ác đều bị Dập Dập bỏ qua, bé vẫn như cũ bất động, suy nghĩ nhìn bàn cờ, trong lời nói của Cục Cung tràn đầy ý châm chọc, “Dập Dập a, nếu còn không đánh cờ, lập tức sẽ nửa đêm”

Tên ngu ngốc này, đều đã nhường cho hắn mười lăm quân cờ mà rốt cuộc còn không biết phải đánh như thế nào, suy nghĩ lâu như vậy làm cái gì? Nếu đã không được, thì sớm một chút nhận thua cuốn xéo đi được rồi, ở chỗ này lãng phí thời gian làm cái gì?

Trên tay Dập Dập cầm quân cờ đen rồi đặt ở trên môi, dừng lại nửa ngày, trên môi không có lấy một nụ cười.

Bé sẽ không hạ, cũng không dám hạ?

Buồn cười!

Cái này ở trong mắt người khác nhìn thì thấy trông giống như trò chơi tuổi già của mấy ông lão, thật ra bé đã sớm chơi thành thạo.

Sở dĩ bé do dự, không phải là không biết phải đánh như thế nào để không khiến cho chính mình bị thua thê thảm, mà là như thế nào mới có thể không làm cho Trác Nhất Phong bị thua thê thảm!

Dù sao, kính già yêu trẻ chính là phẩm chất tốt nhất của truyền thống Trung Hoa không phải sao?

Ý cười trên môi Dập Dập ngưng lại, chỉ trong một chớp mắt, thật sự dễ dàng làm cho người khác nhìn không thấu, thấy không rõ ràng, Dập Dập cố ý cảm thấy phiền toái gãi gãi đầu, cuối cùng đem mười lăm quân cờ mà Trác Nhất Phong nhường cho hạ xuống toàn bộ.

Lối đánh cờ rất đơn giản, lại cất dấu cạm bẫy không ai nhìn thấy, bên quân trắng chưa hạ, quân đen không có thừa thắng xông lên, đợi đến khi sau nhiều lần hạ cờ mới có thể nhìn thấy huyền cơ trong đó.

Dập Dập vừa mới hạ hết, nụ cười trên mặt Trác Nhất Phong liền trở nên nghiêm trọng hơn, nhìn thấy vẻ mặt này của Trác Nhất Phong, Cục Cung cùng Trác Văn Dương một lòng chắc chắn Dập Dập nhất định sẽ thua, quân gia Ba Nã Ba nhìn Trác Nhất Phong rồi lại nhìn Dập Dập một chút, cảm giác có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng đến cùng là không thích hợp ở đâu, thế nhưng ông lại không biết rõ ràng.

Kết cục Trác Nhất Phong quá khinh địch, dù cho đánh cờ với tốc độ cực nhanh, khoảng mười lăm phút sau, trên cơ bản đại cục đã đã định, Dập Dập lúc trước bày ra cạm bẫy cuối cùng cũng phát huy tác dụng, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây đại khái là ý này, tại lúc này làm cho Trác Nhất Phong do dự, Dập Dập tăng nhanh tốc độ đánh cờ, Trác Nhất Phong lại nâng quân trắng trầm mặc rất lâu, rốt cuộc cần phải đối mặt như thế nào, Trác Nhất Phong rõ ràng đang khó khăn quyết định.

Cho dù xem không hiểu ván cờ này lộn xộn này, nhưng khi thấy phản ứng của Trác Nhất Phong, hai người mới vừa rồi còn cười so với hoa còn tươi hơn lập tức giống như trái cà héo.

Kỳ quái... Rõ ràng vừa mới bắt đầu là Trác Nhất Phong chiếm thượng phong, rốt cuộc là từ khi nào thì Dập Dập bắt đầu lộ ra khả năng có thể thắng?

Trác Văn Dương cùng Cục Cung cùng lúc vuốt cằm, cau mày nhìn về phía Dập Dập, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể nghĩ đến một khả năng, đó chính là Dập Dập rõ ràng là cao thủ cờ vây, ngay từ đầu mười lăm quân kia sở dĩ hạ chậm như vậy, kì thực là đang nghĩ cách tạo ra cạm bẫy, làm cho Trác Nhất Phong lơ là không cảnh giác.

Tên tiểu quỷ này... Quả nhiên không giống người bình thường, ngay cả Trác Văn Dương cùng Cục Cung là hai Hồn Thể Ma Vương (nôm na là hai kẻ gian chuyên đi hãm hại, chọc phá mọi người) đều cảm thấy bốn chữ kia nên gắn với Dập Dập mới chính xác.

Trác Nhất Phong cầm lấy quân cờ trắng, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu, “Ông thua rồi.” Quả nhiên là vì coi Dập Dập chỉ là một đứa nhóc, hoàn toàn không coi bé là đối thủ chân chính, khiến cho bé thừa cơ sắp đặt cạm bẫy, haizz, lại nghĩ đến ông cũng đã một đồng tuổi, lại lại còn có thể thua một tên nhóc con.

“Đó là do ông Trác nhường đây chứ.” Dập Dập mỉm cười, bàn tay nhỏ bé đặt ở trên bàn cờ nhỏ, “Con thắng con rồi.”

Chậc... Con rồi...

Trác Nhất Phong vì ảo não, thu dọn khay cờ nói, “Tiếp tục chơi, lần này ông sẽ không nhường cho Dập Dập nữa, sẽ nghiêm túc chơi với cháu một phen!”

“Dạ được...” Dập Dập cười càng vui vẻ hơn, “Có thể cùng ông Trác đánh cờ thật sự là một trong những chuyện trên thế giới này có thể cho người ta cảm thấy vui vẻ.” Kì thực ở trong lòng Dập Dập không ngừng kêu khổ, từ trước đến nay bé đều thích trước tiên để cho đối thủ ăn ngon ngọt, khi bé thấy

đại cục đã định, chính mình vượt lên dẫn đầu cách xa đối thủ sau đó mới hạ thủ làm cho hấn chết vô cùng thê thảm, cho đối thủ ngã từ trên thiên đàng xuống địa ngục, không có loại thủ đoạn nào làm cho mình cảm thấy sáng khoái như cái này, nhưng hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt Trác Nhất Phong, ra tay không thể tàn nhẫn, chỉ có thể khéo đưa đẩy xử lý.

Ai, chuyện làm cho bé cảm thấy đau khổ nhất là lãng phí tế bào não như bây giờ.

Lại sắp xếp một bàn, cho dù xem không hiểu ván cờ nhưng Trác Văn Dương cùng Cục Cung cũng cảm thấy đau đầu như Trác Nhất Phong, căng thẳng thần kinh, hàm răng cũng như nhau cắn chặt, đây đã không còn tính là Trác Nhất Phong một mình chiến đấu, hiện tại đã thành cuộc chiến danh dự của ba người nhà họ Trác.

Đưa nhóc Dập Dập này, không nghĩ tới nó có thể đánh cờ lại tốt như vậy, vừa biết vẽ tranh, còn có đùa giỡn tâm kế, bây giờ còn biết đánh cờ, thật không biết đến cùng có thứ gì là nó không biết, khó trách, đừng nói Vinh Ninh, ngay cả Cảnh Thất, Ngón Thần, cũng khen ngợi nó là thiên tài.

Thiên tài? Bản thân yêu người này cũng chính vì vậy, Cục Cung vung nắm tay buồn bực nói, “Ông ngoại cố gắng lên!”

Trên phương diện đánh cờ thì câu nói cố gắng lên vốn là quấy nhiễu người khác, Trác Nhất Phong bị lời nói của Cục Cung làm dao động nên ngón tay run, không cẩn thận lại hạ sai quân cờ, căn bản không cần Dập Dập ra tay thì đây cũng là tự tìm đường chết, Dập Dập nhú mày, không biết có nên nói cho Trác Nhất Phong một tiếng rằng ông có thể đi lại?

Quên đi, người đã lớn như vậy, lần đầu coi như là vì nhường cho mười lăm quân cờ mà thua trận, ván thứ hai: nhưng là đối phương có năng lực thật sự, lại hạ sai nước cờ, cũng chỉ có thể nói là bé tính toán không tốt, nếu là bé thì sẽ coi như không chuyện gì mà nói với Trác Nhất Phong rằng việc này không tính, nhưng sẽ thêm đá kích lòng tự trọng của người ta mà thôi, Dập Dập im lặng không nói, âm thầm quan sát phản ứng của Trác Nhất Phong, Trác Nhất Phong đếm quân, lại là kém con rể!

Khỏe miệng giật giật, tình huống như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Đánh bạc có thể nghiệm, đánh cờ cũng giống như thế, Trác Nhất Phong thua hai ván cờ không hề gì, lại buộc Dập Dập cùng mình đánh cờ, đối với con rể kia khẳng khẳng một mực, về sau, Trác Văn Dương cùng Cục Cung đã không dám nhìn vào, thấy Trác Nhất Phong bị tiểu quỷ Dập Dập ngược vô cùng thảm, thật sự là cảm thấy cực kỳ đau lòng.

Dập Dập nhú lông mày, không nghĩ tới Trác Nhất Phong trình độ chịu ngược so với Giản Chính Hải còn giỏi hơn, chưa kịp trở về, lại bị Trác Nhất Phong kéo xuống đánh cờ lần thứ N, bé khốn đốn mắt to chớp chớp, trong hốc mắt chứa đầy vẻ mệt mỏi cùng nước mắt.

Nếu không phải là Tô Nhất Dạ gọi điện thoại thúc giục, Trác Nhất Phong thật sự không muốn để cho Dập Dập đi, cứ muốn chịu ngược, quan trọng là khó có dịp gặp được đối thủ vừa ý, Trác Nhất Phong vốn là thích Dập Dập, hiện tại lại có thêm một phần sùng bái, trước khi Dập Dập rời đi vẫn kéo tay của bé không chịu buông, Cục Cung đứng ở bên cạnh nhìn, miệng bĩu lên thật cao, tình cảnh kia cứ như Trác Nhất Phong chính là ông ngoại Dập Dập vậy, còn lại cô cùng Trác Văn Dương là nhặt ở ngoài đường, tâm tình quả thực khó chịu.

Dập Dập nhẹ nhàng lễ phép nói tạm biệt với Trác Nhất Phong, “Ông Trác, hôm nay được ông chiều đãi, cháu rất vui, có cơ hội cháu sẽ lại đến.”

“Được được được, khi nào đến lại đánh vài ván cờ với ông”

Sau khi đánh nhiều ván cờ như vậy, không ngờ lại có cơ hội tìm được đường sống trong cỏi chết, Dập Dập cố ý vì sở thích của Trác Nhất Phong mà chuẩn bị.

Trên mặt Dập Dập là vẻ tươi cười ôn hòa, “Được, dù sao số di động của Dập Dập không phải ông Trác đã biết sao? Nếu ông Trác muốn thì có thể gọi điện thoại.”

“Được!”

Dập Dập cố ý nhìn sang Cục Cung, Cục Cung bây giờ còn đang cau kinh, bé vuốt nhẹ đôi môi nhìn cô, càng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia của cô càng cảm thấy vui mừng, muốn thấy bé bị chê cười, lại không tìm hiểu một chút rốt cuộc là bé am hiểu những gì, không biết cái gì, như vậy sao có thể khiến bé mất mặt.

“Cục Cung đi tiễn bạn trai của con đi.” Trác Nhất Phong đẩy người Cục Cung, Cục Cung gờ cây dù, rất khó chịu, vốn là muốn xem Dập Dập bị chê cười, ai biết thế nhưng đột nhiên lại thành như vậy, thật là nhảm chán, ôn thần Dập Dập cuối cùng cũng đi, cô khua chiêng gõ trống, đốt pháo còn không kịp, huống gì còn muốn cùng tên nhóc đó tạm biệt? Như thế nào trở thành bạn trai, vốn chính là kẻ tạm thời, hiện tại cái này gọi là gì đây?

“Con biết rồi.” Cục Cung rầu rĩ nói một tiếng rồi bước đến, cùng Dập Dập mặt đối mặt, nghiêm mặt kẻ sát, nhìn bóng lưng giống như là lưu luyện không rời, trên thực tế Cục Cung đang căn răng nghiền lợi thấp giọng cảnh cáo Dập Dập, “Tôi mới không tin trên thế giới này thật sự có cái gì gọi là thiên tài, chỉ là có người từ nhỏ liền am hiểu cái gì, không am hiểu cái gì mà thôi, đừng nghĩ cho rằng chuyện hôm nay liền như vậy là xong, một ngày nào đó, tôi sẽ hảo hảo giáo dục anh, cái gì gọi là thủ đoạn đối nhân xử thế.”

Cô nói rất kiêu ngạo, Dập Dập che miệng cười ngớ ngẩn một tiếng nói, “Tôi cho tới bây giờ đều chưa từng nghĩ qua rằng sẽ đối địch với cậu, tiểu nha đầu, muốn đấu cùng tôi cậu còn vô cùng non nớt đấy.”

Không đếm xỉa đến bộ dạng tức giận của Cục Cung, Dập Dập nheo mắt mỉm cười nói, “Như vậy tôi về trước đây, hôm khác gặp lại, cô bạn gái nhỏ.”

“Bạn gái nhỏ” mấy chữ này bị Dập Dập vô cùng nhấn mạnh, vẩy tay về phía cô vẩy tay, ngồi vào trong xe, ô tô chậm rãi tiến về phía trước, Dập Dập ngồi ở ghế ngồi ở trên ghế sau khẽ nghiêng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: 29.2: Mẹ Con Tranh Chấp

Edit: hồ ly ăn gà

Beta: VinJR

“Bạn gái nhỏ” mấy chữ này bị Dập Dập vô cùng nhấn mạnh, vẩy tay về phía cô, ngồi vào trong xe, ô tô chậm rãi tiến về phía trước, Dập Dập ngồi ở ghế sau khẽ nghiêng đầu, nhìn chăm chú vào bóng dáng mấy người nhà họ Trác, xem ra cậu lại tìm được chỗ có thể mặc sức vui đùa rồi, nói tóm lại là ngày hôm nay có chút kịch tính, tuy không giống với những gì cậu nghĩ, thế nhưng cũng không làm mất đi hứng thú chơi đùa của cậu, nhà họ Trác, xem ra nơi này sẽ biến thành chỗ cậu ở lại thời gian dài rồi.

Dập Dập hài lòng quay đầu lại, Cục Cung muốn xem vở kịch của cậu? Phóng chừng cô còn phải đợi dài dài, không nên dễ dàng nói khuyết điểm của mình cho người khác biết, đây chính là đạo lý cơ bản, cậu làm sao lại ngu ngốc phơi bày điểm yếu của mình ra trước mặt Cục Cung chứ?

Suy nghĩ không bao lâu, liền chạm mặt lưới qua một chiếc xe con khác, nhìn đầu xe có chút quen quen, liền quay đầu kiểm tra bằng số xe, rốt cuộc hiểu rõ nguyên nhân đến cùng vì sao lại quen thuộc, đây không phải là xe của Phương Trạch Tây ư, ban đêm còn có mưa phùn, cậu nhìn không rõ lắm, nhưng dám chắc chỗ ngồi phía sau xe Phương Trạch Tây bên trong có một người phụ nữ, cậu có chút kỳ quái nhìn bóng lưng của người phụ nữ, cảm thấy có chút quen, đi đến hướng nhà họ Trác, xem ra hẳn là An Bảo Bối, mẹ của Cục Cung, chỉ là có chút kỳ lạ vì sao An Bảo Bối lại ngồi xe Phương Trạch Tây về, tên Vinh Ninh kia lại chạy đi đâu?

Trước tiên để nghi vấn qua một bên, xem ra hôm nay thật đúng là không có duyên với An Bảo Bối, đợi cô lâu như vậy, cho đến khi mình đã ngồi xe chuẩn bị về nhà, rốt cuộc vị nữ chính kia trở về, xem ra hai người bọn họ thật đúng là không có duyên, không được gặp mặt một lần.

Không đúng, đợi một chút... Dập Dập sờ lên cằm, nhẹ nhàng nhún lông mày lại suy nghĩ, cái này cũng không thể nói như vậy, có lẽ tương lai còn có thể phát sinh chuyện gì cũng không biết được, tóm lại, xem ra hết thảy còn phải xem xét lại.

Trước cửa nhà họ Trác, Trác Nhất Phong vừa mới tiễn Dập Dập lên xe rồi đi, mới vừa quay đầu lại, liền truyền tới tiếng động cơ xe, một chiếc xe hơi cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua, đột nhiên dừng lại ở trong sân.

“Là ai vậy?” Trác Nhất Phong hỏi, lái xe từ trong xe chạy tới, giơ cây dù đi về hướng chỗ ngồi phía sau xe mở cửa xe ra, “An tiểu thư, đã đến rồi.”

“Hả...” An Bảo Bối gãi gãi đầu, vẫn luôn đang suy nghĩ chuyện Vinh Ninh thiếu chút nữa quên mất trong nhà còn có một ông già Trác Nhất Phong này, Trác Nhất Phong từ trước đến nay luôn cảm thấy áy náy đối với mình, hôm nay lòng bàn chân cô bị thương mặc dù không liên quan đến Trác Nhất Phong, nhưng nếu sau khi Trác Nhất Phong nhìn thấy, nhất định sẽ tự trách, vì sao trong buổi xem mắt trong nhà hàng không đợi mình tới cùng, làm hại cô không khỏi bị mắc mưa lại bị thương.

Mới vừa xuống xe, An Kỳ giơ cây dù đi tới, đỡ lấy người An Bảo Bối, thuận tiện mở cây dù giúp cô, Trác Nhất Phong vừa nhìn thấy An Bảo Bối đi đứng bất tiện, quả nhiên là không sợ dính mưa chạy tới, “Đây là thế nào? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại bị thương?”

“Không có việc gì, chỉ là không cẩn thận làm rơi giày, sau đó dẫm lên trúng mảnh kính bể, nghỉ ngơi một hai ngày liền không sao.”

Trác Nhất Phong nhún mày, buông lỏng lồng ngực của mình bắt đầu oán giận, “Đều là cha không tốt, rốt cuộc như thế nào mới có thể làm cha? Thế nhưng khiến cho con gái của mình bị thương!”

Bộ dáng Trác Nhất Phong giống như phạm phải tội ác tày trời, An Bảo Bối đành phải vội vàng an ủi, “Thật không có chuyện gì, cha, chỉ là vết thương ngoài da, không có nghiêm trọng như cha nghĩ đâu, đúng không An Kỳ?”

Đột nhiên chính mình bị gọi tên An Kỳ gây người một chút, nhìn thấy thái độ của cha An Bảo Bối đối với An Bảo Bối, An Kỳ trong lòng giật mình, nhẹ gạt đầu phụ họa với lời An Bảo Bối nói, “Bác trai, bác yên tâm, An Bảo Bối thật sự không có chuyện gì, không phải là vết thương đáng lo ngại gì.”

Chỉ luôn để ý An Bảo Bối, lúc này Trác Nhất Phong mới phát hiện sự tồn tại của An Kỳ, lo lắng trên mặt giảm dần, cười nói với An Kỳ, “Cháu là An Kỳ sao? Bác vẫn luôn nghe Bảo Bối nhắc tới cháu, nó liên tục nói cháu là bạn tốt nhất đời này của nó trước mặt bác.”

“Ha ha...” Không biết nói sao, An Kỳ thẹn thùng đỏ mặt, “Phải không ạ? Kỳ thật An Bảo Bối mới vừa về nước hai chúng cháu liền gặp lại nhau, cũng đã được nghe nói về bác, An Bảo Bối vẫn luôn nói bác là người cha tốt nhất trên thế giới, có thể gặp bác, sống cùng bác, cô ấy hết sức may mắn.”

“Bên ngoài còn đang mưa, nào mau nhanh lại đây ngồi.”

An Bảo Bối nhẹ nhàng thở ra một hơi, hoàn hảo, may nói sang chuyện khác.

Nhìn thấy An Bảo Bối về, còn ngồi xe hơi đắt tiền như vậy, đột nhiên trong lòng Cục Cung có loại cảm giác xấu, bé lòi Trác Văn Dương thiếu chút nữa cũng định cùng Trác Nhất Phong bỏ nhà đến chỗ An Bảo Bối, nhờ giọng nói, “Cậu nhỏ, con cảm thấy có nhiều chỗ không thích hợp, rất có thể, An Bảo Bối đã biết mấy ngày nay hai người chúng ta hợp tác lừa gạt mẹ, sau đó đi tìm Vinh Ninh thừa nhận chuyện với cha.”

Mới vừa rồi Trác Văn Dương vẫn còn đang hưng phấn, bị câu nói của Cục Cung dọa sợ sắc mặt tái nhợt, “Vây, Cục Cung... Bây giờ chúng ta có cần phải lánh đi một lúc hay không?”

“Không.” Cục Cung lắc đầu nói, “Nếu như chúng ta chạy trốn, như vậy càng rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi, mặc dù An Bảo Bối không đủ thông minh, nhưng điểm này vẫn có thể phát giác ra được việc này là con gây ra, nếu An Bảo Bối có trách gì thì con sẽ chống đỡ.”

Lời này Cục Cung nói có chút ngang ngược, tốt xấu gì anh cũng coi như là người giám hộ Cục Cung ở thành phố A, anh gạt An Bảo Bối, để cho Cục Cung đi tìm Vinh Ninh, cho dù Cục Cung gánh mọi chuyện lên người bé, cũng không thể đảm bảo bản thân anh sẽ không bị vạ lây, về mặt Trác Văn Dương tươi cười xấu hổ, mặc dù Cục Cung nói hết sức ngang ngược, nhưng có câu lại nói đúng, nếu như chạy trốn, chỉ càng làm cho An Bảo Bối nghi ngờ, cho nên dù rất có thể sẽ bị An Bảo Bối dùng hai mắt dò như thỏ rừng khiến cho người ta cảm thấy kinh khủng, hoặc là đoạn tuyệt với anh, lại dùng lời nói kích động người để trả thù, anh cũng không hy vọng bị chị gái của mình oán trách.

Đi về phía trước vài bước, cầm lấy cánh tay kia của An Bảo Bối, thân thiết làm nũng điềm nhiên hỏi, “Chị, em nhớ chị chết đi được.”

Nhớ?

Mới vừa rồi về mặt An Bảo Bối vẫn đang tươi cười vừa nghe thấy lời này của Trác Văn Dương gương mặt lập tức xanh mét, mặc dù đôi mắt giống cô nhưng khi tức giận làm cho không người nào có thể cảm giác được sợ hãi.

Cô luôn hết sức cảm kích Trác Văn Dương, dù sao trên thế giới này không có mấy người, nguyện ý giúp cha của mình tìm tình nhân trước kia cùng với con của họ, cam tâm tình nguyện nhận bọn họ làm người thân của mình, xem giống như là chị gái ruột, đều yêu mến tôn trọng như nhau, ngay cả khi cô chưa lập gia đình mà đã làm mẹ, loại thân phận này ở trong mắt nhiều người đều là không quang minh chính đại, cho tới bây giờ cậu cũng không kỳ thị, thậm chí còn xem Cục Cung trở thành cháu gái mà yêu thương.

Cô vẫn luôn tin nhiệm một người đàn ông, ngoại trừ Trác Nhất Phong, còn lại cũng chỉ có Trác Văn Dương, khi Trác Văn Dương sớm phát triển sản nghiệp trong nước, cũng đồng ý cho cậu mang theo Cục Cung, cô tin nhiệm cậu, thậm chí có những chuyện không cách nào nói trước mặt Trác Nhất Phong, vậy mà cô có thể nói toàn bộ cho Trác Văn Dương, ví dụ như cha ruột của Cục Cung rốt cuộc là ai, điều bí mật như vậy, nhưng cho tới bây giờ cũng không ngờ, người mà mình tin tưởng nhất, người em trai thương yêu nhất, vậy mà cùng con gái của cô bày mưu, lén lút đi tới thành phố A, đi tìm tên đàn ông mà cả cuộc đời cô không muốn gặp lại.

Bí mật cô che giấu mất tám năm, người cô tránh né suốt tám năm, cuối cùng vẫn chỉ vì Trác Văn Dương cùng Cục Cung mà bị Vinh Ninh phát hiện.

Cô không tức giận, không oán hận cậu thanh niên trước mặt này mới là lạ.

An Bảo Bối đẩy bàn tay đang thân thiết khoát lên tay cô của Trác Văn Dương ra, bây giờ cô rất tức giận, trông thấy Trác Văn Dương càng thêm tức giận, đừng nói là giúp đỡ cô, cho dù ở trước mặt cô làm nũng, cô cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cậu ta như vậy, cái gì tuyệt giao một phút? Cô hôm nay... Hôm nay... Muốn cùng Trác Văn Dương, tuyệt giao ba ngày. Trong ba ngày này, cô sẽ không để ý đến cậu ta, cũng sẽ không quan tâm đến gương mặt tuấn tú của cậu ta sẽ đáng thương đến cỡ nào trước mặt cô.

Quả nhiên là bị An Bảo Bối ghét bỏ mà.

Trác Văn Dương nhìn cánh tay trống rỗng của mình, như khúc gỗ khô sở suy nghĩ.

Quả nhiên tức giận, Cục Cung nhìn thấy An Bảo Bối không đếm xỉa đến cậu nhỏ liền chán chường suy nghĩ, đi đến bên cạnh Trác Văn Dương vỗ vỗ eo của cậu ta, “Muốn dừng lại ư, cậu nhỏ yêu chị nghiêm trọng?” (Câu này ý nói người yêu chị nghiêm trọng như cậu nhỏ mà cũng muốn bỏ cuộc sao?)

Vừa rồi còn đang hết sức không có sức sống, Trác Văn Dương cảm thấy trơ mắt nhìn đứa nhỏ kia, hận không thể cắn răng nghiền lợi cắn bé mà gào thét, đây là do ai hại? Rốt cuộc là do ai hại? Là ai làm hại cậu bị An Bảo Bối không đếm xỉa? Xem ra lần này hết sức nghiêm trọng, An Bảo Bối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cậu như vậy. Cậu... Cậu muốn khóc.

Cục Cung thở ra một hơi dài, bây giờ An Bảo Bối đang tức giận, xem ra ngay cả mình cũng chạy trời không khỏi nắng.

“Mẹ...” Cục Cung ngọt ngào gọi mẹ, lần đầu tiên cảm thấy có chút căng thẳng, còn là vi phạm giao ước giữa An Bảo Bối, nhưng mà bé cũng không nghĩ đến Vinh Ninh vậy mà không chịu thua kém, nhanh như vậy đã biết được mẹ ruột bé là ai, chỉ lo tìm được An Bảo Bối, cũng không chú ý đến con gái của mình, làm cho An Bảo Bối phát hiện, bé lừa gạt chuyện của cô, rõ ràng là đã nói với Vinh Ninh là chuyện bé lén tìm đến hẳn là bí mật, cho dù nhớ về An Bảo Bối một lần nữa, gặp được cô, cũng không thể nói ra.

Mới vừa không đếm xỉa một đứa lớn, lại nhảy ra một đứa nhỏ, An Bảo Bối trừng mắt nhìn, nếu không phải hôm nay đụng phải Vinh Ninh, cũng không biết rốt cuộc cô còn phải bị Cục Cung lừa gạt đến khi nào, cô còn chưa kịp đi tìm Cục Cung để tính sổ, bé đến rất tốt, nhảy ra rất nhanh.

“Cục Cung đã trở lại, mẹ.” Cục Cung dang vòng tay nhào tới An Bảo Bối, ôm lấy chân của cô, cái ôm này là dùng sức lực, đoán rằng An Bảo Bối đẩy

bé cũng sẽ không ra.

Đứa nhỏ này, bình thường đều gọi An Bảo Bối An Bảo Bối không ngừng, chỉ khi nào phạm vào sai lầm nghiêm trọng, mới ôm bắp đùi của cô giống như những đứa nhỏ bình thường, bí bô gọi mẹ, nói đùa gì vậy? Ngày thường, ngay cả hai mẹ con cùng nhau ngủ trên một cái giường lớn, Cục Cưng cũng sẽ ghét bỏ ném cho cô một cái nhìn khinh khinh, “Con chỉ là con gái của mẹ, không phải người đàn ông của mẹ, An Bảo Bối nên sớm trưởng thành một chút, không nên tới ngủ với con nữa.” Lời này rốt cuộc là ai nói? Bây giờ lại làm như vậy với cô rốt cuộc là vì sao?

Phụ nữ, một khi đã tức giận sẽ rất khó dụ dỗ, đối với Cục Cưng mà nói An Bảo Bối là người đặc biệt, bé rất rõ, cô là loại phụ nữ như thế nào.

”Ngoan ngoan...” Vì không muốn để Trác Nhất Phong nghi ngờ, An Bảo Bối kiên trì nặn ra khuôn mặt tươi cười, hơi khom người xuống, bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của bé thấp giọng nói, “An Bảo Bảo, ông ngoại còn ở chỗ này, mẹ không muốn bộc phát lửa giận, bây giờ, lập tức ngoan ngoãn vào trong phòng với mẹ, mẹ muốn tìm con tính sổ cho rõ.”

Cục Cưng cười khanh khách đẩy tay An Bảo Bối ra, sức lực mà cô nín lấy mặt của bé ngược lại cũng không mạnh, nhưng lời An Bảo Bối nói vừa rồi, chính là đang trắng trợn cáo cáo bé, theo hiện tại ông ngoại ở trong phòng ăn bắt đầu vừa cầu vừa vận (chà hiểu gì luôn), cục cưng cũng biết An Bảo Bối sớm muộn cũng biết mình gạt cô chuyện đi tìm Vinh Ninh, cũng đã chuẩn bị sẵn bất cứ lúc nào bị An Bảo Bối bắt lấy tra hỏi, bây giờ An Bảo Bối đã chủ động bắt đầu tuyên chiến với bé, như vậy bé cũng không muốn chạy trốn, dù sao cũng chết một lần, không bằng đến sớm hơn, càng đỡ dần một chút, đỡ phải lo lắng buổi tối sợ đến không ngủ được.

An Bảo Bối lấy lý do thân thể mệt mỏi muốn chết để đi về phòng với Cục Cưng, tuy Trác Nhất Phong có chút không nỡ, nhưng cũng biết đạo lý nam nữ thụ bất thân, cho dù ông là cha ruột An Bảo Bối cũng vẫn có khoảng cách, thấy An Bảo Bối hôm nay mệt mỏi như vậy, Cục Cưng cũng trở lại, bạn của An Bảo Bối cũng khó có khi đến đây, chính mình lại không tiện ngăn cản, đành phải dặn An Bảo Bối cẩn thận miệng vết thương của mình một chút, hậm hực trở về phòng, bắt đầu nghiên cứu vấn đề Dập Dập để lại.

”Trác Văn Dương” Bị An Bảo Bối gọi tên Trác Văn Dương rõ ràng bị run sợ cùng kích động, cho tới bây giờ An Bảo Bối cũng chưa từng gọi cả tên lẫn họ của cậu, hôm nay vẫn là lần đầu tiên.

”An Kỳ, Cục Cưng, mình nghĩ bốn người chúng ta cần phải nói chuyện một chút.” Gọi tên hai người khác, ngoại trừ từ sớm đã chuẩn bị sẵn tâm lý lẫn câu trả lời cùng với Cục Cưng ra, tâm tình Trác Văn Dương vẫn lo lắng, bị An Bảo Bối gọi tên như vậy, cũng không phải là chuyện tốt lành gì.

Không cần mấy người giúp đỡ, phòng An Bảo Bối ở dưới lầu dùng một chân còn lại lạnh lẽo trở về phòng, mấy người còn lại đưa mắt nhìn nhau mấy giây, cúi đầu u rù đi vào, Cục Cưng đi theo sau lưng mấy người lớn, sắc mặt bình tĩnh nhất.

Sau khi đi vào phòng, An Bảo Bối ngồi ở trên giường, An Kỳ cùng Trác Văn Dương giống như tội phạm cùng đứng ở phía đối diện An Bảo Bối không nhúc nhích, cúi đầu, không dám nhìn vào mặt An Bảo Bối.

”An Kỳ, Trác Văn Dương, tôi xem hai người một người là bạn tốt của tôi còn một người là người thân tôi tin tưởng, nhưng tôi lại không ngờ, An Kỳ, cậu thế nhưng cùng Vinh Ninh ngồi chung một thuyền, lén lút ở trong tối liên lạc với anh ta, về phần em...” An Bảo Bối nhìn về phía Trác Văn Dương, “Chị hết sức cảm kích em về tất cả mọi chuyện, nhưng chị cũng không nghĩ đến, chị giao con gái chị cho em, em lại mang bé trở về thành phố A đi tìm Vinh Ninh, còn gạt chị nói rằng Cục Cưng ở Australia.”

An Bảo Bối cắn môi, cô hiện tại không biết mình tức giận cái gì, đã từng nghĩ rằng bạn thân cùng người nhà vĩnh viễn cũng sẽ không phản bội cô, rồi xa cô, chưa từng nghĩ đến việc bây giờ mình cũng bị bạn thân cùng người nhà vứt bỏ, bị lừa gạt, lúc này, nói cô không nổi giận chính là giả.

Bị điểm tên An Kỳ cùng Trác Văn Dương không dám hé răng một câu, lúc trước đã thề son sắt ở trước mặt An Bảo Bối chính là hai người bọn họ, mặc dù hai người chỉ có thể coi là người ngoài cuộc, một là không lay chuyển được Cục Cưng bướng bỉnh khóc lóc, một bên thì bị Vinh Ninh bắt lại thì hành nhiều loại vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, mặc dù cũng coi như giữ được lời thề lúc trước với An Bảo Bối, nhưng cũng tính là gián tiếp phản bội cô ấy, mình không giết người, người lại bởi vì mình mà chết, cũng là ý như vậy càng khiến mọi việc thêm nghiêm trọng.

Rốt cuộc là vì sao An Kỳ phản bội lại giao hẹn với An Bảo Bối, Cục Cưng cũng không biết, nhưng Trác Văn Dương là vô tội, nếu như nhất định nói có tội thì đầu số gây nên chỉ có thể là mình, mà không phải là Trác Văn Dương, Cục Cưng không hiểu nổi, vì sao An Bảo Bối lại trút toàn bộ tức giận lên người Trác Văn Dương, mọi chuyện đều là tự mình quyết định, Trác Văn Dương có liên quan gì?

Cục Cưng cảm thấy An Bảo Bối làm mọi chuyện to ra, lại trút tất cả bất mãn trong lòng mình hết lên trên người khác, cô thậm chí còn không muốn nghe An Kỳ cùng Trác Văn Dương giải thích, liền bắt đầu nhận định hai người này phản bội cô, ngược lại cảm thấy mình là người bị hại vô tội nhất.

”Con không hiểu, rốt cuộc mẹ muốn rút đầu vào mai rùa bao lâu!” Cục Cưng tức giận bất bình vung nắm tay, bé biết An Bảo Bối cũng không phải là cái loại thích đồ chuyện không hài lòng lên người khác, cho là mình trước giờ đều không có làm sai, sai lầm là người khác, xã hội thay đổi mỗi ngày.

Bé hiểu An Bảo Bối... Hẳn là nên đơn thuần một chút, tức giận thì tức giận, nhưng sẽ không giống như hôm nay, ngay cả người khác giải thích đều không chịu nghe liền trực tiếp kết luận người khác lừa gạt cô, làm chuyện có lỗi với cô.

”An Cục Cưng.” An Bảo Bối tức giận mắng chửi, “Mẹ còn chưa tìm con tính sổ, con còn dám lớn tiếng trước mặt mẹ? Rốt cuộc con có coi mẹ là mẹ của con hay không?”

An Bảo Bối thích thi hành chính sách giáo dục đối với Cục Cưng, chính là ngay cả khi Cục Cưng vẫn luôn không muốn hỏi cha mình là ai, nhưng lúc ở Pháp, cô rõ ràng dặn đi dặn lại, tuyệt đối không thể để cho Vinh Ninh biết rõ sự tồn tại của bé, nếu như Cục Cưng nhất định muốn gặp cha, đến khi nào thích hợp cô sẽ để bé cùng Vinh Ninh gặp nhau.

Chương 90: 29.3: Mẹ Con Tranh Chấp

Edit: loverex

Beta: meoancamam

Nhưng mà khi còn ở nước Pháp, rõ ràng cô đã dặn đi dặn lại là tuyệt đối không thể để cho Vinh Ninh biết được sự tồn tại của cô. Nếu như Cục Cưng nhất định muốn gặp cha thì đến một lúc nào đó cô sẽ để con và Vinh Ninh gặp nhau. Nhưng mà ... khi còn cách thời gian An Bảo Bối đã dự định rất dài thì Cục Cưng đã lừa dối cô, còn có Trác Văn Dương cùng nhau lừa dối cô mà trở về thành phố A gặp mặt nhận nhau với Vinh Ninh.

Từ đầu tới cuối người bị giấu giếm chỉ có một mình cô mà thôi. Cho dù nói thế nào đi nữa thì ít nhất cô cũng là người giám hộ pháp lý của Cục Cưng, dù coi như Vinh Ninh được tính là người trong cuộc nhưng tại sao cô lại là người bị lừa dối, để cho cô lại là người cuối cùng biết được chân tướng sự thật.

“Nếu như con không coi mẹ là mẹ của con thì con cũng sẽ không cùng cậu nhỏ trốn mẹ trở lại thành phố A, cố ý gặp mặt cha!”

Cha, một chữ giống như quả bom trong hồ nước sâu làm An Bảo Bối đột nhiên thấy kinh hãi, nước mắt rơi như mưa :“Con vẫn muốn có cha đúng không? Cho dù lúc trước mẹ hỏi con có khi nào nghĩ đến muốn có cha không thì con vẫn luôn trả lời không có hứng thú. Ba chữ kia là giả có đúng không? Bây giờ con đã gặp Vinh Ninh nên con muốn ở cùng hắn, không muốn tiếp tục sống cùng mẹ có đúng không?”

An Bảo Bối cảm thấy trái tim mình như bị xé nát, cho tới chuyện cô luôn lo lắng sẽ xảy ra, cuối cùng đã xảy ra trước mắt cô.

Cho tới nay, cho dù là cái gì, chỉ cần có được thì sẽ có lúc mất đi, cho nên cô mới trôi qua cuộc sống dè dặt như vậy, chính là vì sợ có một ngày cô sẽ mất đi toàn bộ. Đến lúc đó cô sẽ không có gì cả giống như lúc ban đầu, đau lòng không lời nào tả hết. Nhưng mà lúc bụng bầu còn chưa lộ rõ, cô đã nhận ra trên thế giới này rốt cuộc vẫn còn có một bảo bối cho dù lo lắng như thế nào thì cũng sẽ không rời xa mình, đó chính là cốt nhục của cô và Vinh Ninh, Cục Cưng.

Cô cho rằng Cục Cưng sẽ không rời xa cô, sẽ không vứt bỏ cô, cho đến khi Cục Cưng vẫn còn rất nhỏ, đột nhiên xem ti vi rồi nghiêng đầu phát âm có chút ngọng, gọi ngôi sao nam nào đó trên ti vi một tiếng cha thì tiếng chuông cảnh báo luôn không hoạt động cuối cùng cũng vang lên.

Cô sợ một ngày nào đó Cục Cưng muốn đi tìm Vinh Ninh, người cha ruột thịt của bé. Vì vậy mà cho dù Cục Cưng còn nhỏ, có lẽ có một số việc còn không hiểu được nên cô mới có thể quyết định nói chuyện về Vinh Ninh cho bé biết, để cho bé chuẩn bị tốt tâm lý, nói như vậy thì cũng sẽ không nhớ tới sự tồn tại của người cha quá mức.

May mắn là Cục Cưng cũng coi như là vô cùng không chịu kém cỏi. Cho tới giờ cũng không nói tới cha trước mặt cô, giống những đứa trẻ cùng tuổi khác mà cãi nhau vì muốn cha. Ngay cả bình thường cô không cần thận nhắc tới Vinh Ninh những lúc xúc động thì Cục Cưng cũng không có chút hứng thú nào, còn nói rất phiền.

Cô vẫn luôn vô cùng vui mừng với thái độ của Cục Cưng đối với Vinh Ninh. Thế nhưng cho tới bây giờ cô cũng không nghĩ tới vậy mà Cục Cưng lại nói dối cô, lên lút gặp Vinh Ninh, mà chính cô cũng xui xẻo như thế, vừa về nước ở chưa được mấy ngày thì đã gặp lại Vinh Ninh.

Từ nhỏ Cục Cưng đã là tiểu quý khéo léo tinh ranh, khi trong lòng đang suy nghĩ chuyện gì thì vẫn luôn làm cho cô không thể nắm bắt được suy nghĩ, ví dụ như chuyện gặp mặt Vinh Ninh này.

Cô vô cùng sợ cái cảm giác này, hôm nay Cục Cưng còn chất vấn cô trước mặt cô, nói cái gì mà còn muốn giấu đầu trong mai rùa bao lâu nữa? Bé là con của cô, là máu mủ cô hoài thai mười tháng mà sinh ra từ trong bụng, là thứ giúp kéo dài sinh mệnh của cô, là người thân nhất của cô, cô luôn sợ Cục Cưng sẽ rời khỏi cô. Bao ngày bao đêm, ngay cả ngủ cô cũng không ngủ ngon được. Vậy mà hiện giờ...hiện giờ lại...

“Vốn là do mẹ nghĩ quá nhiều thôi. Con cũng chỉ đi gặp Vinh Ninh một chút thôi, vừa rồi cũng không nói muốn rời khỏi mẹ, tại sao mẹ lại phản ứng lớn như vậy, còn muốn giận lây lên người cậu nhỏ và đi An Kỳ?! Đến cùng là đi An Kỳ với mẹ và cha đã xảy ra chuyện gì con không biết nhưng cậu nhỏ thì vô tội, là con làm nũng gào khóc ở trước mặt cậu nhỏ nên cậu không còn cách nào mới phải đồng ý với yêu cầu của con. Nếu mẹ có tức giận gì, tất cả trút hết lên một mình con là được rồi, tại sao còn muốn liên lụy đến cả cậu nhỏ và đi An Kỳ?!”

“Con...” An Bảo Bối bị Cục Cưng làm cho lú lờ.

“Con thì làm sao? Mọi chuyện vốn chính là như vậy, cuối cùng chỉ có mẹ nghĩ quá nhiều thôi! Con giấu mẹ đi gặp Vinh Ninh, nhận cha, còn ở chung vài ngày với ông ấy, đúng vậy. Nhưng mà con cũng không cảm thấy con đi gặp Vinh Ninh là chuyện gì có lỗi!”

“Con vẫn còn khua môi múa mép biện minh ! Con dối mẹ đi tìm Vinh Ninh, đây là con không đúng, làm sai mà lại không thừa nhận thì không phải là trốn tránh trách nhiệm sao. Con nói mẹ có lừa gạt liên gạt cá chém thớt lên trên Trác Văn Dương và An, vậy con thì sao? Con đi tìm Vinh Ninh để làm gì?”

Không phải mẹ đã sớm nói với con, chờ đến lúc thích hợp thì mẹ sẽ sắp xếp cho cha con hai người gặp nhau nhưng không phải bây giờ! Còn có những lời vừa rồi của con rồi cuộc là có ý gì? Đi gặp Vinh Ninh là vì mẹ? Có khi nào mẹ muốn con đi tìm Vinh Ninh không? An Cục Cưng! Lúc con còn nhỏ mẹ đã dạy con, không được kiêu có thoái thác sau khi mình làm sai, con coi lời mẹ nói là không khí phải không?! Dù gì thì con cũng là do mẹ sinh ra, con cứ muốn tức chết mẹ như vậy vì muốn ở với Vinh Ninh, để cho hân hạnh cho con một người mẹ kẻ xinh đẹp lại thông minh phải không!?”

An Bảo Bối đã giận đến sắp hôn mê rồi, rồi cuộc vừa rồi mình đã nói cái gì, thậm chí chính mình cũng không rõ ràng lắm, An Kỳ và Trác Văn Dương cũng có chút lo lắng. Cho dù An Bảo Bối có tức đến đâu cũng không thể nói những lời này trước mặt Cục Cưng được.

“Chị...”

“Bảo Bối những lời vừa rồi của chị có hơi quá.” Tình cảnh mẹ con cãi nhau đúng là khó gặp, nhưng mà khói lửa giữa hai người không còn đơn giản là cãi nhau nữa rồi.

“Lời chị nói thì có gì sai chứ?!” An Bảo Bối giận đến đỏ mặt: “Mẹ thấy ý của con chính là cái này đây, liên tục nói mẹ ngốc, nói mẹ không đủ thông minh, đúng vậy! Vinh Ninh thì thông minh, người nhà của hân, người bên cạnh hân ai cũng thông minh? Con là thiên tài, đi theo đũa ngọc như mẹ thì chỉ che giấu tài năng của con, thật sự xin lỗi! Đúng là con nên ở cùng một chỗ với thiên tài như Vinh Ninh! Mẹ vẫn cho là sinh con ra trên thế giới này là chuyện làm cho mẹ cảm thấy vui mừng, nhưng mà bây giờ mẹ lại có bao nhiêu hối hận! Đã có một Vinh Ninh hủy đi tuổi thanh xuân của mẹ, từ sau khi sinh ra con, mọi chuyện con đều chống đối mẹ, trong mắt không có người bề trên, cho tới bây giờ cũng không không xưng hô một tiếng mẹ để gọi mẹ đâu. Chuyện mẹ hối hận nhất trên đời không phải là ở cùng một chỗ với Vinh Ninh, mà là sau khi chia tay với Vinh Ninh còn sinh ra con.”

Nhất thời tranh chấp, lời nói ra đều là lời nói nhảm, ngay cả An Bảo Bối khi vừa nói ra khỏi miệng xong thì cô cũng bắt đầu hối hận rồi. Bất kể là bởi vì điều gì thì cô cũng không nên nói nếu không sinh ra Cục Cưng thì tốt rồi. Mới vừa rồi An Bảo Bối còn tức đến đỏ mặt thì trong giây lát gương mặt đã trắng bệch, cánh môi khẽ mở nhưng lại không biết phải nói gì, đôi mắt đầy áy náy, nước mắt tiếp tục chảy xuống mặt, cô làm sao vậy... Cô là mẹ ruột của Cục Cưng, một người yêu Cục Cưng, làm sao lại đột nhiên ở trước mặt con nói ra những lời như vậy?

Cùng lúc đó người bị lời nói của An Bảo Bối dọa cho có chút kinh ngạc còn có An Kỳ và Trác Văn Dương. Từ trước đến nay An Bảo Bối cũng không phải là loại người hung ác, mà vừa rồi... vậy mà cô lại nói dứt khoát với con gái ruột thịt của mình những lời tổn thương tâm can người khác như vậy?

Ánh mắt hai người cùng hướng về phía Cục Cưng, sợ Cục Cưng có phản ứng khác.

Cho tới bây giờ, An Bảo Bối cũng không ở trước mặt bé nói ra những lời nghiêm trọng như vậy. Mặc kệ trước kia An Bảo Bối có giận bao nhiêu cũng được, bé cũng biết rất rõ những lời vừa mới nói chỉ là những lời nói nhảm, nhưng mà những lời kia không khỏi quá mức nghiêm trọng. Hối hận sao? Hối hận sau khi bị Vinh Ninh vứt bỏ mà nhất thời mềm lòng lại vẫn còn lưu luyến với Vinh Ninh cho nên mới lựa chọn để mọi người chỉ trích làm một cô gái chưa lập gia đình mà đã làm mẹ để sinh ra bé?

Bé vẫn cho rằng trong lòng An Bảo Bối, sự tồn tại của mình là quan trọng nhất, bé vẫn cho rằng An Bảo Bối bởi vì sự ra đời, trưởng thành của bé mà xúc động, cảm kích trời cao. Nhưng không ngờ, mình ở trong lòng cô chỉ chỉ chỉ là một gánh nặng mà thôi.

Như vậy mình sinh ra, mình tồn tại ở trên đời này, rồi cuộc là có ý nghĩa như thế nào? Như vậy... Đó là lý do tại sao tên của bé lại là Cục Cưng?

“Cục...Cục Cưng...” An Bảo Bối hối hận rồi. Vì sao cô lại vì tức giận mà nói ra những lời nghiêm trọng như vậy với Cục Cưng? Cô khó khăn mà áy náy gọi tên bé. Cô nhìn thấy sắc mặt của Cục Cưng chuyển thành màu đen, từ trước đến nay hai mắt luôn long lanh trong suốt giờ lại bị che phủ bởi một tầng mỏng, không nhìn rõ con ngươi màu đen. Bé nắm chặt tay mà cố gắng suy nghĩ, rồi cuộc mình là cái gì, có ý nghĩa như thế nào với An Bảo Bối?

Thì ra cái gì bé cũng không phải, chỉ là kết quả vô vị trong lúc nhất thời say mê mà thôi.

“Ha ha...” Cục Cưng nắm chặt tay, cười gằn vài tiếng, cái gì bé cũng không phải, cái gì bé cũng không phải!

“Cục Cưng...” Phản ứng của Cục Cưng làm cho An Bảo Bối cảm thấy sợ hãi, cô lắc đầu, ngoại trừ gọi tên của bé ra, cái gì cũng không nói được. Không phải vậy, vừa rồi chỉ là mẹ nhất thời nói nhảm, thực sự cũng không có ý tứ như trong lời nói, cô yêu bé, yêu vô cùng sâu sắc thì làm sao lại có thể... không là cái gì ở trong lòng cô.

“Cục Cưng!” Trác Văn Dương gọi to tên của bé, Cục Cưng đang chìm đắm trong bóng tối bị tiếng gọi của Trác Văn Dương gọi tỉnh: “Cục Cưng, con rõ ràng nhất, mấy năm qua mẹ con đối xử với con như thế nào, lời cô ấy vừa nói tuyệt đối không có ý tứ kia. Chân chính sai là em và An Kỳ, không liên quan tới Cục Cưng!”

Mặc dù thoáng cái bị người kéo vào hồ đen nhưng An Kỳ vẫn tiếp lời phụ họa cho Trác Văn Dương: “Đúng vậy đúng vậy, Cục Cưng đừng nghe An Bảo Bối nói bậy. Cô ấy không chỉ một lần nói con thông minh và đáng yêu tới cỡ nào ở trước mặt di. Lời nói vừa rồi chỉ là hiểu nhầm, chỉ là nhất thời nói nhảm mà thôi, dù sao con cũng không nên tương thật!” Hiện tại quan trọng nhất vẫn là ngăn chặn hai mẹ con. Mặt An Kỳ lạnh lùng, quay đầu tức giận nhìn An Bảo Bối: “Vừa rồi cậu nói cái quý gì thế, còn không mau nói xin lỗi với Cục Cưng?!”

An Kỳ dùng ánh mắt nhắc nhở An Bảo Bối, cuối cùng An Bảo Bối cũng tỉnh táo trở lại từ trong sương mù, nói không ngớt: “Cục Cưng, những lời vừa rồi của mẹ thật ra không phải ý đó, con cũng đừng để trong lòng, làm sao mẹ có thể không thương con được chứ... Cả đời này... Người mẹ yêu nhất cũng chính là Cục Cưng...”

Nước mắt không ngăn được chảy xuống làm đứt quãng lời nói của cô, giống như trong không khí chỉ có thể nghe được âm thanh khóc nức nở của An Bảo Bối.

Cục Cưng hít vào một hơi, bé cảm giác cả người mình lạnh như băng, toàn thân cứng nhắc giống như xác sống. Bé không nghe được điều gì cả, cái gì cũng đều không nghe được. Trong đầu trừ câu nói kia, đời này hối hận nhất chính là sinh ra con, mặc kệ là âm thanh gì tất cả bé đều không nghe được. Bé nhàn nhạt nhìn An Bảo Bối, lại không biết bản thân mình có nên tức giận hay không, bé chỉ cảm thấy trái tim của mình rất đau. Thì ra... Mình không phải được sinh ra dưới sự cảm kích và chúc phúc, mà là được ra đời trong sự oán giận cùng một chút say mê, là người được sinh ra như vậy...

Bé cũng không dám nghĩ tới, cũng không muốn nhìn gương mặt đỏ của An Bảo Bối, cuối cùng vẫn lựa chọn đập cửa chạy ra, bé cần một góc yên lặng để an tĩnh một chút, chỉ có một mình.

Mở lần lượt tất cả các phòng ở tầng dưới, rốt cuộc tìm được nhà vệ sinh, vượt lên trước Trác Văn Dương một bước, chạy vào, khóa chốt rồi dựa vào cửa, hơi thở hỗn loạn mà nhìn không gian tối đen xung quanh, bé nghe thấy ngoài cửa truyền tới tiếng gõ cửa và gọi tên bé của Trác Văn Dương.

Bé không muốn nghe, bây giờ bé không muốn nghe bất cứ cái gì, thân thể dựa vào cửa rồi từ từ mất đi trọng tâm, tê liệt ngồi xuống nền gạch sứ trong phòng vệ sinh, hai tay bé ôm lấy hai chân rồi nặng nề chôn đầu vào giữa hai chân.

Sau khi Cục Cưng rời khỏi phòng thì người phản ứng đầu tiên là Trác Văn Dương, anh đuổi theo cuối cùng vẫn chậm một bước, Cục Cưng lại giam mình trong căn phòng tối om, khóa trái lại làm anh không thể đi vào được. Cục Cưng rất ít khi tức giận, một khi tức giận thì thích nhất chính là một gian phòng tối và yên tĩnh, bất kể người khác có khuyên thế nào thì trừ khi tâm tình của bé được giải tỏa mới có thể tự đi ra. Lần trước là An Bảo Bối không cho Cục Cưng tham gia một trận đấu ở Pháp, Cục Cưng giận dữ mới vào phòng vệ sinh nhưng một lát sau lại tự mình đi ra.

Thế nhưng lần này tình huống lại có chút khác biệt, câu nói kia của An Bảo Bối khó tránh khỏi có chút quá đáng, đừng nói lần này anh là người ngoài nghe đều không chịu nổi, huống chi Cục Cưng là con gái ruột thịt của An Bảo Bối? Lần này không biết rốt cuộc bé sẽ nhốt mình trong đó bao lâu, anh vận nắm cửa, vừa gõ cửa vừa vội vàng dịu dàng nói: “Cục Cưng cháu đừng nóng giận, nhưng lời mẹ vừa nói với cháu thật ra chỉ là lời nói nhảm mà thôi, cháu cũng đừng tưởng thật, không thấy sao? Chị ấy vừa nói xong đã thấy hối hận rồi, Cục Cưng, coi như cậu cầu xin cháu có được không? Có thể mở cửa một chút không? Cũng không phải là cháu không biết, An Bảo Bối là một người vô cùng ngốc nghếch, là người không thể nói lời êm tai, một khi tức giận cũng là kiểu không quan tâm được cái gì nữa, Cục Cưng... Mở cửa một chút đi, ông ngoại vẫn còn đang ở nhà đấy, nếu để cho ông ngoại biết thì sẽ không tốt đâu? Ông ngoại sẽ đau buồn.”

Ông ngoại? Cục Cưng lắc đầu, bé còn có thể gọi người kia là ông ngoại sao? Bé còn có thể gọi người ngoài cửa kia là cậu nhỏ sao? Bé là đứa nhỏ không ai muốn, không phải cùng một loại với nhóm người An Bảo Bối. Bé không có gì cả, không có gì cả, ngay cả An Bảo Bối đều không cần bé nữa, trên thế giới này còn người nào muốn bé nữa?

Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, chỉ nghe thấy tầng dưới có âm thanh, Trác Nhất Phụng dừng lại ván cờ rồi đi ra ngoài phòng cùng với quân gia Ba Nã Ba, dựa vào tay vịn cầu thang hỏi: “Văn Dương sao? Làm gì vậy? Sao lại ồn ào như thế?”

Trác Văn Dương trầm ngâm không ồn một tiếng, nghĩ trong chốc lát rồi đáp: “Không có gì, con đau bụng cho nên nói với Cục Cưng còn đang ngốc ở trong đi nhanh lên một chút để cho con còn vào.”

“Không phải phòng của con cũng có phòng vệ sinh sao? Không có việc gì chạy xuống tầng dưới làm cái gì?” Trác Nhất Sơn thấy kì quái hỏi.

“À...” Trác Văn Dương miễn cưỡng trả lời: “Phòng vệ sinh trong phòng của con con không đi được, vẫn là phòng vệ sinh của phòng khách ngồi thoải mái!”

“Không phải là con bị bệnh trĩ đấy chứ? Đó cũng là bệnh, nên chữa!” Trác Nhất Sơn khó có được sự quan tâm.

“...” Anh khi nào thì bị trĩ rồi, Trác Văn Dương đỏ mặt hỏi lạnh. “À! Thay đổi cách chữa trị một chút! Ở đây không có việc gì, cha, người tiếp tục chơi cờ đi, Cục Cưng rốt cuộc cũng trở lại, chúng ta... Mấy người bọn con đang cùng bé chơi trò chơi đấy mà, có thể có chút âm ỉ, người không cần để ý!”

“Đừng đùa quá mực, chị của con vẫn còn bị thương đấy, Cục Cưng vừa mới ngồi máy bay trở lại đoán là vẫn còn chênh lệch múi giờ, ngày mai công ty còn có một cuộc họp trọng yếu con cũng đừng quên.”

“Vâng...”

Rốt cuộc bước chân cũng biến mất trên tầng, Trác Văn Dương âm thầm thở phào một hơi, tiếp tục gõ cửa nhẹ giọng nói: “Nhìn xem, Cục Cưng, mau ra đây đi, ông ngoại cũng đã nghỉ ngơi, nếu cháu còn không ra thì ông ngoại sẽ lo lắng!”

Bên trong vẫn không có âm thanh gì, mặc kệ Trác Văn Dương gõ cửa đến như thế nào, nói chuyện nhẹ nhàng đến như thế nào.

Xem ra chuyện này, coi chuông thì cần người buộc chuông rồi, người nào nói ra lời nói làm Cục Cưng thương tâm muốn chết nên đứng ra xin lỗi và giải thích với Cục Cưng. Trác Văn Dương nhìn phòng của An Bảo Bối một chút, đành phải bỏ qua ý nghĩ gọi Cục Cưng ra ngoài, đi qua đó.

Trong phòng An Bảo Bối, từ lúc Trác Văn Dương và Cục Cưng cùng nhau chạy ra ngoài thì An Bảo Bối liền từ khóc nức nở thành khóc đến tê tâm phế liệt, cô dùng hai tay che mặt, mắt đầm lệ, nói liên tục: “Tại sao... Tại sao tôi lại nói ra những lời như vậy trước mặt Cục Cưng, rõ ràng cần bản tôi... Không muốn nói... những lời quyết tuyệt như vậy. Nó bây giờ hận tôi lắm đấy? Nó đã có liên lạc với Vinh Ninh rồi, lúc này Cục Cưng sẽ hoàn toàn rời khỏi tôi, sẽ đi tìm Vinh Ninh sao?”

An Kỳ nhíu mày nhìn cô, cho tới nay luôn cho rằng bất kể bao nhiêu năm về sau An Bảo Bối cũng sẽ không thay đổi. Hôm nay có chuyện của Vinh Ninh, cũng có chuyện vừa nãy của Cục Cưng thì cô mới nhận ra rốt cuộc mấy năm nay An Bảo Bối thay đổi nghiêm trọng bao nhiêu.

Chương 91: 29.4: Mẹ Con Cãi Nhau

Edit: chery98

Beta: VinJR

An Kỳ nhủ mảy nhìn cô ấy, cho tới giờ cô vẫn cho rằng là cho dù trải qua bao nhiêu năm nữa thì An Bảo Bối cũng sẽ không thay đổi. Hôm nay vừa xảy ra chuyện của Vinh Ninh và chuyện với Cục Cưng, cô mới biết mấy năm nay An Bảo Bối đã thay đổi nghiêm trọng như thế nào.

Đã từng có một An Bảo Bối luôn biết vươn lên, cho dù trời có sập xuống cũng không sợ, mà hôm nay đúng như lời của Cục Cưng nói, An Bảo Bối bởi vì sợ mà núp mình trong vỏ rùa không chịu đi ra, cô ấy sợ tất cả những thứ đang có bên người lại mất đi một lần nữa, vẫn luôn cho rằng cả đời Cục Cưng sẽ ở bên cạnh cô ấy không xa rời, nhưng cũng luôn luôn lo lắng sau khi Cục Cưng gặp Vinh Ninh, Vinh Ninh sẽ cướp đi Cục Cưng của cô ấy, cô ấy trở nên đa nghi, mỗi ngày trôi qua với hoang mang.

Cho dù không phải là An Bảo Bối nhưng cô cũng hiểu được khủng hoảng trong nội tâm của cô ấy. Loại chuyện lấy được lần nữa xau khi mất đi cũng chỉ xảy ra một lần, cũng giống như sau này bị rấn cắn, thì vẫn còn sợ tới mười năm, cô ấy sợ, rất sợ rất sợ.

Thấy bạn mình đã thay đổi, cô cũng không biết rốt cuộc nên nói gì, làm gì. Cho cô ấy một cái bạt tai để cô ấy tỉnh táo một chút đối diện với cuộc sống, hay là nói chuyện nghiêm túc với cô ấy như một người từng trải đầy kinh nghiệm? Dễ dàng nhận thấy, An Kỳ không lựa chọn hai loại người đó, cô đi tới, ngồi ở mép giường ôm người An Bảo Bối, vỗ nhẹ lên lưng cô ấy. “Đừng khóc.” Trừ hai chữ đó ra thì chỉ có im lặng.

Trác Văn Dương đi vào phòng thì thấy An Bảo Bối nằm trong ngực An Kỳ khóc thút thít, lẳng lặng đóng cửa lại, tay chân có chút luống cuống, sau khi im lặng mấy giây, anh chỉ có thể than thở nhìn người chị cùng cha khác mẹ của mình, than thở: “Cục Cưng nhốt mình trong phòng vệ sinh không ra, gọi thế nào bé cũng không mở cửa, lần này còn nghiêm trọng hơn so với quá khứ, e thấy bé sẽ không ra nhanh đâu. Vừa rồi nhìn thấy ba, em nói dối lừa ông, nhưng mà cũng chỉ có thể gạt ông một đêm, tính cách của Cục Cưng rất cố chấp, em sợ rằng bé sẽ ở trong phòng vệ sinh mấy ngày cũng không ra, đến lúc đó hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

An Kỳ tiếp tục vỗ lưng An Bảo Bối: “Bọn mình điều biết những lời vừa rồi của cậu chỉ là những lời tức giận, thật ra thì Cục Cưng cũng biết, nhưng mà những lời kia lại được nói ra từ miệng của cậu, cho dù bé biết những lời kia chỉ là lời tức giận trong lòng cũng sẽ có bóng đen, vợ chồng không thù nhau qua đêm, mẹ con cũng giống như thế. Cho dù như thế nào, vì những lời vừa rồi cậu nói với bé, đứng trước mặt Cục Cưng, xin lỗi bé, bé còn nhỏ, chỉ cần cậu nói cho tốt thì bé sẽ tha thứ cho cậu. Cho dù tính cách, tư tưởng của bé có người lớn đến đâu thì vẫn là một đứa trẻ, Một người ở lâu trong phòng vệ sinh cũng sẽ bị bệnh. Đi xin lỗi bé, hai mẹ con các người nói chuyện cho tốt một chút.”

Có lẽ là lời của An Kỳ có tác dụng, An Bảo Bối lau khô nước mắt, gạt nhẹ. Cô ở đây nỉ non cũng chẳng có ích gì, cô nên chịu trách nhiệm với những lời vừa nói với Cục Cưng.

“Như vậy là được rồi.” An Kỳ đỡ An Bảo Bối đứng dậy, Trác Văn Dương vội vàng đi tới đỡ cánh tay còn lại của cô. Nhờ hai người nâng đỡ, An Bảo Bối đi tới phòng vệ sinh mà Cục Cưng đang trốn.

An Bảo Bối gõ nhẹ lên cánh cửa đang đóng chặt, giọng nói nhẹ nhàng: “Cục Cưng, là mẹ đây.”

Cục Cưng vẫn đang một mực im lặng, bị giọng nói của An Bảo Bối làm cho giật mình. Bé vẫn tiếp tục ở trong bóng tối lắc đầu không lên tiếng. Bé không muốn nói chuyện, càng không muốn nói chuyện với An Bảo Bối!

“Cục Cưng...” An Bảo Bối lẩm bẩm gọi tên bé, An Kỳ và Trác Văn Dương liếc mắt nhìn nhau một cái, như có thần giao cách cảm, cũng vỗ vai An Bảo Bối một cái, hai miệng cũng đồng thanh: “Bọn mình (em) không quấy rầy cậu (chị).”

Hai người cũng rời khỏi hiện trường, trốn ở một góc xa hơn, âm thầm theo dõi diễn biến giữa An Bảo Bối và Cục Cưng lúc đó.

“An Bảo Bối thật là, làm sao lại có thể nói ra những lời ác độc như vậy, dù sao Cục Cưng cũng là trẻ con, bị mẹ mình nói như thế, không tức giận mới lạ.” An Kỳ nhủ mảy, nói.

“Đúng vậy.” Trác Văn Dương nói thêm vào đây là lần đầu tiên thấy Cục Cưng có bộ dạng như vậy, bây giờ trong lòng bé nhất định là khó chịu vô cùng, lại bị chị nói như vậy.”

“Nhưng mà ngăn cách lâu nay giữa hai người có thể sẽ thay đổi nhờ hôm nay.”

“Ngăn cách?” Trác Văn Dương bị An Kỳ làm kinh ngạc: “Hai người bọn họ có thể có cái gì ngăn cách?”

“Thiệt thòi cho cậu làm em trai của An Bảo Bối lâu như vậy, sao lại ngu ngốc như thế?” An Kỳ liếc nhìn Trác Văn Dương một cái. TRÁC VĂN DƯƠNG

ngheñ lòi, làm sao cái gì chứ... Cô làm như hiểu rõ An Bảo Bối và Cục Cưng lắm vậy.

“Cục Cưng, con vẫn còn giận mẹ à?” An Bảo Bối một vịn vào cửa phòng vệ sinh, khẽ thở dài một cái, bên trong vẫn không có động tĩnh gì, cô ngồi xuống đất, có chút thất bại, hai tay ôm hai chân, thần thờ.

“Mẹ biết con cũng hiểu là những lời vừa rồi của mẹ chỉ lời nói nhảm, không mở cửa, là vì cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến lúc mẹ đang tức giận sẽ nói những lời quá đáng như vậy với con đúng không?” Giọng nói của An Bảo Bối yếu ớt, trong phòng vệ sinh vẫn không có âm thanh gì, chỉ có An Bảo Bối dựa người vào cửa lăm bằm một mình.

“Mẹ cũng không hối hận khi sinh ra con. ngược lại, thật may mắn khi ông trời mang con đến cho mẹ. Mẹ đã từng nói với con rồi nhĩ? Mẹ này, từ lúc còn rất nhỏ, vừa mới có ý thức đã biết mình là một cô nhi không cha không mẹ, từ nhỏ đã sinh hoạt với một đám trẻ không cha không mẹ trong cô nhi viện. Trước kia mẹ thường suy nghĩ, cha mẹ ruột của mẹ trông như thế nào, lúc trước vì sao hai người bọn họ đưa mẹ tới cô nhi viện? Chẳng lẽ là bởi vì không yêu mẹ sao? Hay là bởi vì mẹ không tốt, lại vô cùng ồn ào, cho nên họ mới ném mẹ đến cô nhi viện.”

“Thẳng cho đến sau này, viện trưởng cô nhi viện cho mẹ một cái hộp, nói với mẹ đây là di vật mà mẹ ruột của mẹ để lại, sau đó lại nói lí do vì sao mẹ lại đến cô nhi viện cho mẹ, sau này mẹ mới biết được, mẹ không phải là cô nhi không cha không mẹ, cũng không phải là ba mẹ không thích mẹ, mà là do nhiều lí do nên họ mới phải để mẹ ở cô nhi viện, thật ra bọn họ đều rất yêu mẹ.”

“Lại tiếp sau này, mẹ được một cặp vợ chồng tốt nhận nuôi, bọn họ coi mẹ như con gái ruột, từ đó về sau mẹ mới biết được cái gì gọi là tình thân, mẹ cho rằng cuộc sống hạnh phúc đã tới với mẹ, nhưng mà tiếc vui chóng tàn, không lâu sau đó, hai người đều qua đời ngoài ý muốn, mẹ lại mất đi người thân, mất đi gia đình, lại đành phải tới cô nhi viện. Cho tới khi trưởng thành đủ mười tám tuổi, rời khỏi nơi đó, mẹ khát vọng có bạn bè, có người trong gia đình...”

Cho tới khi trưởng thành đủ mười tám tuổi, rời khỏi nơi đó, mẹ khát vọng có bạn bè, có người nhà, khát vọng như những người bạn bình thường khác, có được hạnh phúc cơ bản nhất. Lại tiếp tục sau đó, mẹ gặp được Vinh Ninh...”

An Bảo Bối dừng một chút, tên của người kia, lúc nói ra từ miệng cô tim cô lại đau nhói một cái, nhớ tới một quãng thời gian tốt đẹp đã từng trải qua với Vinh Ninh.

“Mẹ vẫn cho rằng Vinh Ninh là chỗ dựa của đời mẹ, là người thân của mẹ, nhưng mà không ngờ...” An Bảo Bối cười, nếu như nhìn thấy nụ cười của cô khổ sở dị thường.

“Chuyện của Vinh Ninh mẹ bỏ qua, dù sao trước kia cũng thường xuyên nói ở trước mặt con mà, lúc trước chưa chia tay Vinh Ninh, mẹ cũng đã biết là mang thai con, lúc đó con còn chưa lộ rõ, vẫn chỉ là một tể bào nhỏ, phải dùng siêu âm mới có thể nhìn thấy tể bào nhỏ.”

An Bảo Bối duỗi ngón tay ra mân mê, mặc dù biết rằng tiểu quỷ đang nhốt mình trong phòng vệ sinh kia căn bản là không thấy được, nhưng mà trên mặt vẫn lộ ra nụ cười từ ái.

“Lúc ấy mẹ rất vui vẻ, một mực khát vọng có người nhà, gia đình của mẹ, rốt cuộc mẹ đã có đứa con. Lúc ấy ta giờ tờ giấy xét nghiệm lên trời khấn cầu, cảm ơn ông trời, có thể để cho mẹ có một đứa con, một người nhà, thậm chí lúc đó mẹ còn ảo tưởng về một cuộc sống tương lai hạnh phúc biết bao.”

Cục Cưng nhìn không gian tối đen, cười nhạt, lúc ấy chắc hẳn An Bảo Bối nghĩ về một nhà ba người hoà thuận vui vẻ chứ gì?

“Coi như ban đầu mẹ chia tay với Vinh Ninh, hai người lại không còn qua lại, đối với Vinh Ninh... Mẹ vừa yêu, vừa hận, nhưng mà cũng không nghĩ tới vứt bỏ con. Lúc mẹ cảm thấy mênh mông và lạnh lẽo như băng tuyết biến khỏi, mẹ lại suy nghĩ, con ở trong bụng mẹ, chắc rất mong đợi được sinh ra chứ? Thật xin lỗi...” Câu chuyện bị An Bảo Bối chuyển một cái: “Mẹ không hối hận khi sinh ra con, thậm chí đó là chuyện hạnh phúc nhất với mẹ. Nhưng mà mẹ lại trực tiếp nói với con những lời như vậy trong lòng chắc chắn sẽ rất khó chịu đúng không? Rõ ràng là được mẹ mong đợi sinh ra nhưng lại bị mẹ trực tiếp nói ra những lời như vậy...”

An Bảo Bối ngừng lại, âm thầm lau nước mắt, cùng lúc đó Cục Cưng cúi đầu cười một tiếng, hốc mắt vẫn khô không biết đã trở lên ướt át từ bao giờ, rõ ràng lúc An Bảo Bối nói với bé hối hận khi sinh ra bé, bé cũng không rơi nước mắt, thật kì lạ, tại sao lại có thể như vậy...”

“Con nói đúng, mẹ là người chỉ biết núp trong mai rùa không chịu đưa đầu ra, đây cũng là do quá quan tâm đến con... Không biết là bắt đầu từ khi nào, mẹ trở nên nhất gan sợ hãi, mỗi khi nhìn thấy Cục Cưng, trong lòng mẹ lại càng thêm đau đớn, mẹ không có gì cả, lại không đủ thông minh, mẹ sợ sau khi con gặp mặt Vinh Ninh, tìm sẽ hướng về hắn, mẹ không trông chờ được là có thể tiếp tục xảy ra chuyện gì đó, nhưng mà con là mối lo lắng nhất của mẹ... Mẹ đã mất rất nhiều thứ, mẹ sẽ không để lại mất đi đứa con mẹ yêu nhất, con vô cùng quan trọng với mẹ, mẹ yêu con biết bao, mẹ hung dữ với con, mẹ quản con, không cho con đi tham gia những trận đấu tranh giải kia cũng là vì sợ con kiêu ngạo, tự mãn, sợ một ngày nào đó Vinh Ninh phát hiện ra sự tồn tại của con, mẹ... mẹ không bỏ được con, vừa nghĩ tới con rời khỏi bên người mẹ, tới bên người Vinh Ninh, mẹ chỉ cần suy nghĩ một chút thì ngay cả thở cũng cảm thấy đau đớn đến không muốn sống. Cho nên mẹ mới phản đối con đi tìm Vinh Ninh như vậy, sau khi biết con và hắn nhận nhau, mẹ liền lập tức trở nên rối rắm. To tiếng mắng con, thậm chí còn trực tiếp nói với con những lời đoạn tuyệt như vậy, đây cũng là bởi vì mẹ yêu con, mẹ không thể để cho con rời khỏi mẹ được, Cục Cưng... Mẹ...”

An Bảo Bối lại nghẹn ngào lần nữa: “Mẹ thật sự xin lỗi con, Cục Cưng.”

Trong phòng vệ sinh không có tiếng nói nào, Cục Cưng ở bên trong giống như không muốn mở cửa nhìn An Bảo Bối, An Bảo Bối lau nước mắt, bỏ tới ghế sofa trong phòng khách, cầm lấy giấy bút ở trên cái bàn nhỏ để điện thoại, lại bỏ qua lần nữa, dùng bút viết ở trên giấy mấy chữ, rồi ngay cả bút cũng nhét luôn vào trong khe hở của nhà vệ sinh.

Cục Cưng lau nước mắt, nhìn vật lạ trong khe cửa, bật đèn trong phòng vệ sinh, mở tờ giấy An Bảo Bối nhét vào, chỉ có mấy chữ: “Cục Cưng, mẹ vĩnh viễn yêu con.”

Cục Cưng nhìn những chữ trên tờ giấy phốc xích một tiếng bật cười, nói lớn tiếng, giọng nói mang theo chút nước nở: “Vẫn giống trước kia, chữ An Bảo Bối viết thật khó nhìn.”

Không gian vẫn luôn im lặng, cuối cùng bên trong cũng phát ra âm thanh, An Bảo Bối cảm thấy mừng như điên, Cục Cưng lại xưng hô với cô như trước kia cũng đủ rồi.

“Cục Cưng...”

“Thật ồn ào.” Cục Cưng mở cửa phòng vệ sinh, chu miệng đi ra, liếc nhìn nhau, mới phát hiện hốc mắt hai bên đều đã sưng đỏ, khó hiểu nhìn nhau, mỉm cười với nhau, giống như những chuyện vừa rồi xảy ra đều tan thành mây khói.

“Cục Cưng...” An Bảo Bối sờ đầu Cục Cưng, Cục Cưng nhìn cô một cái, than thở: “An Bảo Bối, bộ dạng của mẹ thật chán chường.”

“Ừ... Con không hận mẹ?”

Cục Cưng liếc An Bảo Bối một cái: “Mẹ con không có thù qua đêm.” Ngồi yên bên cạnh An Bảo Bối, hai người xích lại gần nhau: “Mẹ nói sẽ có ngày để cho con và cha nhận nhau, nhưng đó là ngày nào?”

“...” An Bảo Bối im lặng, không biết phải nói như thế nào. Cô nói những lời này chẳng qua là cho có lệ với Cục Cưng, cũng là lấy lệ với bản thân. Cô cũng có ý định để Vinh Ninh và Cục Cưng nhận nhau, bởi vì dù sao cũng là cha con, mà Cục Cưng gặp hấn cũng là gặp cha ruột của mình, hưởng thụ một chút tình thương của cha, nhưng mà cho tới bây giờ cô cũng không có nghĩ tới ngày tháng cụ thể, bởi vì cô sợ, Cục Cưng càng lớn càng đáng yêu, cô sợ Vinh Ninh biết sự tồn tại của bé.

“Căn bản là mẹ không có nghĩ tới đúng không? Lời kia chỉ dùng để qua loa lấy lệ với con.”

“...” An Bảo Bối cúi thấp đầu, đối với lời của Cục Cưng, cô không còn cách phản bác.

“Con cũng biết.” Cục Cưng thở dài một hơi, tức giận nói: “Mẹ sợ ông ấy, cũng sợ con, con biết rõ lừa mẹ đi tìm cha là không đúng. Nhưng mà con chỉ muốn tận mắt nhìn thấy ông ấy là người như thế nào, thuận tiện cũng làm cho ông ấy ném thứ cảm giác năm đó mẹ chờ đợi ông ấy, lại ném mùi vị lo lắng không cách nào tìm được câu trả lời.”

An Bảo Bối khiếp sợ khi nghe nguyên nhân thực sự khi Cục Cưng lên đi tìm Vinh Ninh, thiếu chút nữa kêu lên: “Trời ơi, con đến gần hấn. Tại sao lại có ý nghĩ như vậy?!”

“Vậy rốt cuộc con phải có ý nghĩ như thế nào mới được xem là bình thường?”

“À...” An Bảo Bối nghĩ tới lí do tới: “Ví dụ như cho tới bây giờ con vẫn chưa tận mắt thấy Vinh Ninh, cho nên mới đi tìm hấn, bởi vì cho tới bây giờ cũng chưa từng tiếp xúc với hấn, cho nên muốn biết rốt cuộc hấn là loại người như thế nào. Có lẽ... Con cũng như những đứa trẻ khác muốn một người cha, cho nên mới đi tìm hấn...” Như vậy mới giống ý nghĩ của một đứa trẻ bình thường chứ? Còn như ý nghĩ của Cục Cưng, nghĩ cái gì mà chỉ là vì làm cho Vinh Ninh cảm nhận một chút cái loại đau khổ gì đó, bộ dạng này mới thật đáng sợ, kỳ lạ.

“Nếu như con thật sự làm như theo lời mẹ thì mẹ sẽ vui vẻ sao?” Cục Cưng thành thật hỏi.

“Mẹ...” An Bảo Bối lú lẫm, đối mặt với nghi vấn của Cục Cưng, cô không biết nên nói như thế nào cho tốt.

Rõ ràng chỉ là đi tìm Vinh Ninh, An Bảo Bối cũng đã nổi giận xù lông như gà mẹ che chở gà con. Nếu như bé thật sự làm như lời An Bảo Bối nói, nghĩ một chút chắc An Bảo Bối hấn là đã phát điên lên mất.

“Con cũng biết.” Cục Cưng dung tay vẽ vòng tròn trên mặt đất: “Con muốn đi gặp ông ấy một chút, muốn biết ông ấy là dạng người gì, có thể để cho mẹ nhớ mong lâu như vậy, cũng muốn biết long dạ ông ấy đen tối như thế nào, lại có thể vứt bỏ mẹ, lừa mẹ, nhưng mà lại có thể để cho mẹ không hận được ông ấy, vẫn luôn yêu ông ấy...”

“Con...” Cục Cưng còn chưa nói hết, An Bảo Bối vội áp ứng phản bác: “Con nói vậy! Mẹ mới không... Mẹ mới...” Cô cúi đầu, trên mặt vẫn đỏ ửng, nhưng mà giọng nói phản bác nhỏ: “Mẹ mới không nhớ mong hấn, cũng không nhớ hấn, càng không tiếp tục yêu hấn. Mẹ không hận hấn, không sai, nhưng mà đó cũng không có nghĩa là trong lòng tôi còn vị trí cho hấn...”

“Vậy sao mẹ lại đi đổ mắt?” Cục Cưng không thuận theo, muốn chọc phá cô: “Tiếng trả lời lại nhỏ như thế?”

“Mẹ mới không như thế đâu?!” Cô sẽ không thừa nhận trước mặt Cục Cưng ý nghĩ chết tiệt đó.

“Phải không?” Cục Cưng nhìn cô một cái: “Nếu như những lời mẹ nói đều là thật, vậy vì cái gì mà lúc ru con ngủ, ánh mắt nhìn con lại hiện từ phức tạp như vậy? Vì sao lúc nhìn bộ dạng khi ngủ của con, lại khẽ thờ dài? Vì sao có lúc lại cảm hộp kỉ niệm của bà ngoại có đồ của Vinh Ninh, lên lau nước mắt?”

An Bảo Bối kinh ngạc, vốn tưởng rằng chút chuyện cô làm trong tối Cục Cưng không biết, ai biết bé lại lén lút.

“Con nói gì vậy, cho dù mẹ có nhiều phản ứng như vậy cũng không phải vì Vinh Ninh!” An Bảo Bối hét to lên.

“Không phải là vì cha vậy thì vì cái gì? Con thấy mẹ là vì con lớn lên giống ông ấy vô cùng, cho nên lúc nhìn mặt con, mẹ luôn suy nghĩ vẩn vơ.”

“Mẹ mới không có!” An Bảo Bối tiếp tục phản bác: “Con lớn lên giống Vinh Ninh chỗ nào.”

“Hừ!” Cục Cưng nghiêng đầu qua: “Ông nội, bà nội, anh chị em của cha và những người quen biết đều nói như vậy.”

“Con!” An Bảo Bối cố ý tức giận, nhưng trong lòng lại thừa nhận, Cục Cưng rất giống Vinh Ninh, thậm chí như từ cùng một khuôn khắc ra, căn bản một chút cũng không giống cô, ngay cả trí thông minh cũng giống như vậy. Nhưng mà, như vậy cũng không thể chứng minh là mình còn yêu Vinh Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: 30.1: Cha Thật Cặn Bã

Cục Cưng và Vinh Ninh quả thật rất giống nhau, thậm chí như một khuôn khắc ra, không có một chút nào giống như cô, ngay cả trí thông minh cùng với sức sống tràn trề đó cũng vậy, nhưng điều này không đồng nghĩa là cô còn yêu Vinh Ninh, chỉ là... Cô nhìn thấy sự giống nhau của bọn họ rồi sau đó sẽ nhớ về khoảng thời gian yêu đương của cô với Vinh Ninh mà thôi!

Cô mở miệng, lảng tránh chuyện này “Con có thật mới ở cùng Vinh Ninh vài ngày sao? Như thế nào mà hần biết tất cả mọi người đã gặp qua?”

“Mẹ đừng đánh trống lảng chứ, lúc nào mẹ cũng như thế này cả, không trả lời được vấn đề là lựa chọn trốn tránh!” Cục Cưng nhú mày, An Bảo Bối lại không thẳng thắn làm cho bé khó chịu, nếu như mẹ thừa nhận thì có chuyện gì nào? Bé cũng không nghĩ mẹ cùng Vinh Ninh sẽ một lần nữa ở cùng nhau đâu, ly biệt sau chừng tròng gì gì đó... Bé... Bé thật sự không thích, không muốn An Bảo Bối đi làm chuyện đó đâu nha!

“Mẹ không có...” Giọng của An Bảo Bối thấp đi rất nhiều, Cục Cưng... nói gì vậy a, rõ ràng cô mới là mẹ của Cục Cưng, mà không hiểu sao bé mới giống người lớn cỡ nhỏ đến giáo dục mình...

“Thôi” Cục Cưng mang bộ dáng lười phải so đo với cô “Nếu mẹ không muốn thừa nhận thì quên đi, con cũng không muốn ép buộc mẹ đâu, không thì người ta lại nói con không kính già yêu trẻ nữa...”

An Bảo Bối nghẹn lời, há hốc miệng “Con không nói không ai bảo con là quỷ linh tinh đâu, nhưng Cục Cưng à, dù gì Vinh Ninh cũng là cha ruột của con nha, con không thể cứ mang tâm tình như vậy mà đi gặp hần, cùng hần sống chung được.” Nếu như Vinh Ninh biết rõ Cục Cưng không thật lòng muốn ở cùng hần, có mục đích mới đến gần hần, hần sẽ như thế nào đây? Nhất định hần sẽ đau lòng vô cùng.

“Mặc cho con không muốn thừa nhận, nhưng trong người con đang chảy dòng máu của hần, hần quả thật hoa tâm vô cùng đó nhưng hần đối xử với người trong nhà luôn thật lòng, con làm như vậy, hần sẽ rất khổ sở rất khổ sở.”

“Đó, mẹ xem đi, mẹ không phải là luôn nghĩ cho hần, nhớ đến hần, nếu không, làm sao mẹ vì hần mà suy nghĩ? Mẹ đừng xem mình là thánh mẫu, trời sinh không hại ai...”

Nghe xong lời Cục Cưng nói, mặt An Bảo Bối đen đi một nửa, tên tiểu quỷ này... Đúng là không giống cô thật.

“Con chẳng qua không thích bộ dạng mẹ lúc nào cũng muốn trốn tránh cả, cũng không muốn khi trở về thành phố A mẹ lại biến thành người khác, không phải là chính mình. Mẹ cùng nói mình đã qua tám năm, mặc kệ rằng mẹ không phải lúc nào cũng nhớ đến hần, nhưng mà lúc nào cũng trốn tránh hần là không đúng.” Cục Cưng lại nhú mày giáo dục cô “Mẹ nên biết là giấy không gói được lửa, cho là mẹ cứ ẩn nấp cho thật tốt, một ngày nào đó hần cũng sẽ nhớ đến mẹ, rồi biết đến sự tồn tại của con, đến lúc đó, mẹ muốn làm gì?”

Cục Cưng mặc dù còn nhỏ, nhưng lại nói lên đạo lý một câu đúng một câu, làm cô không cách nào phản bác lại được, thậm chí cô giống như một đứa trẻ phạm lỗi, chỉ biết cúi đầu lại cúi đầu, cô... Toàn bộ đều bị đứa trẻ này nhìn thấu, chính là bản thân mình đã thừa biết, chỉ là không dám thừa nhận thôi.

“Bây giờ mọi chuyện đã như vậy, mẹ trốn tránh như thế nào đều không có lợi ích gì, mặc dù Vinh Ninh là cha ruột của con, nhưng con sẽ không nhất định khiến hai người hòa giải. Mẹ cũng có thể lấy dung mạo chân thật thực nữ tính của mình đi xem hần, gặp hần, dù sao lúc trước người làm sai là hần, không phải là mẹ! Hần biết mẹ cùng hần cùng qua lại với nhau, lại có một đứa trẻ lớn như vậy là con đây, vậy thì thế nào? Mẹ không có nợ hần!” Cục Cưng nuốt nước miếng “An Bảo Bối, mẹ có thể kiên cường lên một chút được không? Làm người lại còn là phụ nữ thì mẹ cũng biết hai chữ “tôn nghiêm” quan trọng biết bao nhiêu! Nếu như mẹ thật sự đã quên hần, vậy thì đối với hần như người quen thuộc xa lạ nhất đi, mà không phải núp ở trong mai rùa, lúc nào cũng trốn tránh!”

An Bảo Bối im lặng nghe lời Cục Cưng nói, không phản bác lại một lời, a ô, cô như thế nào lại sinh ra một Cục Cưng thông minh như thế mà lại là tiểu ác ma không giống cô tí nào cả?

Cục Cung nhìn cô mang bộ dáng trẻ nhỏ dễ dạy liền vội xoa đầu, An Kỳ vui mừng, che miệng trộm cười nhẹ giọng nói “Cục Cung đúng là một tiểu ác ma, đã sớm nghe An Bảo Bối nói qua, đứa bé kia rất thông minh, không nghĩ rằng lại có thể đem An Bảo Bối nói rõ ra mọi chuyện.”

“Đó là đương nhiên nha, thực sự ở nhà chương môn là cha tôi nhưng mà còn có Cục Cung nữa. Rất nhiều người khác lúc nào cũng cho rằng trẻ nhỏ không hiểu chuyện, nhưng họ sai rồi, thật sự bọn họ biết hết tất cả đó, trùng hợp chính là chẳng qua bọn nhỏ coi thường trẻ nhỏ thôi.” Trác Văn Dương tự hào vỗ ngực, trông có chút giống bà Vương bán dưa mè tự khen mè dài đuôi.

“Quả nhiên là đứa nhỏ máu mủ của Vinh Ninh, nói ra đạo lý rất rõ ràng, làm cho người ta không có nửa điểm để phản bác, bởi vì đều trúng tim đen của họ nha.” Nhớ đến lần gặp mặt Vinh Ninh, sau đó bị cái miệng ngọt như rót mật vào tai của hắn nói khéo, chính mình liền thay đổi cái nhìn về hắn, từ trước khuyển hướng luôn về bên An Bảo Bối, ngược lại nhờ vào An Kỳ mới hướng tới Vinh Ninh, còn không biết trong lòng đến cùng là thoải mái ở đâu, chỉ là rất sáng khoái.

“Cục Cung giống hán ở chỗ nào?” Vừa nhắc đến Vinh Ninh, khó chịu nhất không phải là An Bảo Bối mà là Trác Văn Dương, hán tức giận bất bình, mờ hồ rút đau cái trán “Cục Cung trong người đều là huyết thống ưu tú nhà họ Trác.”

An Kỳ hướng ánh mắt khó hiểu nhìn Trác Văn Dương “Anh cho rằng Cục Cung giống An Bảo Bối sao? Ông trời ơi, cô ấy sao mà thông minh được như vậy, như An Bảo Bối sao? Rõ ràng là cực kì giống Vinh Ninh được hay không?”

“Lời này của cô là có ý tứ gì? Đang tìm âm ỉ sao?”

“Tôi không có ý tứ kia, tôi là nói cho cô biết, nếu là bạn của chị tôi, nếu như cô đứng về phía Vinh Ninh, muốn thuyết phục chị tôi, tôi khuyên cô là nên sớm từ bỏ đi, người như vậy không xứng với chị tôi.”

“Tôi chính là hy vọng Vinh Ninh cùng cô ấy hòa hảo thì sao nào?” An Kỳ nổi giận “Chuyện của hai người đó mắc mớ gì đến anh?! Còn không có phép tôi đứng về phía ai sao? Còn nữa, An Bảo Bối muốn cùng Vinh Ninh như thế nào là chuyện của cô ấy, tôi không can dự vào, anh cũng bớt gièm đi, rảnh rồi không có chuyện gì liền muốn chia rẽ người ta, hiểu hay không câu thành ngữ này? Thà phá hủy mười ngôi miếu cũng không phá hủy một chuyện chung thân?! Không hiểu sao hả?”

“Cô..” Trác Văn Dương nổi nóng “An Kỳ đúng không? Cô biết hay không cô luôn làm người khác chán ghét?!”

“Được thôi.” An Kỳ đột nhiên cảm giác được người đàn ông trước mắt này cực kì lợi hại “Tôi cũng vậy, nhìn anh không vừa mắt đó”

“Hừ “ Trác Văn Dương ngoảnh mặt đi chỗ khác “Ai quản cô nhìn ai không vừa mắt, dù sao tôi ghét cô cũng là sự thật.”

“O” An Kỳ hai tay khoanh ngực hứng thú nhìn anh “Trước kia tôi vẫn nghĩ anh có tí tiềm chất, nhưng mà lại cho ta cảm giác, anh chính là thích An Bảo Bối đúng không?”

Trác Văn Dương ngạc nhiên khi bị người khác đoán trúng tâm tư, sắc mặt từ từ chuyển hồng, anh vẫn nghĩ mình luôn che dấu hoàn hảo, ai cũng không thể nào đoán được ý nghĩ thật tâm của anh, lại không nghĩ tới cô gái này... lại nhìn thấy hết mọi chuyện.

Trác Văn Dương phản ứng như vậy, An Kỳ sắc mặt cũng từ từ biến thành màu đen, cô cũng chỉ là thuận miệng một chút thôi, cũng không có thật sự nghĩ như vậy... người đàn ông này.

“Thực đáng ghét” An Kỳ chán ghét đập hán một cước “Anh đi chết đi!” Mắng một câu, cô nghiêng đầu đi chỗ khác, đi vào phòng của An Bảo Bối. An Kỳ là cô tình đập hán mạnh, Trác Văn Dương ôm chân bị An Kỳ đập nhảy loạn xạ. Cô ta có phải là phụ nữ hay không vậy, thế nhưng lại xuống tay độc ác với anh! Người phụ nữ này...thật sự là... lại nói chán ghét anh? Anh đáng ghét chỗ nào? Dựa vào cái gì cô ta lại dám bảo anh phải đi chết?

“An Kỳ...” Trác Văn Dương nghiêng răng nghiêng lợi “Đời này, tôi và cô chính thức kết thù lớn”

Trác Văn Dương với An Kỳ đấu tranh không làm cho An Bảo Bối và Cục Cung phát hiện, hai người như cũ ngồi dưới đất, quan hệ hai mẹ con vẫn luôn thân mật.

“Người kia...” An Bảo Bối sờ sờ ngón tay “Hán mấy năm qua được không? Từng bị tai nạn xe cộ, cũng từng bị mất trí nhớ?”

Cục Cung nằm ở trên đùi An Bảo Bối, bộ dạng lười biếng ngáp trả lời “uh, việc này con đã sớm biết, con đã nhìn thấy vết sẹo trên người hán vì bị tai nạn, con vụng trộm lên dùng máy tính của Phương Trạch Tây, chú ấy vẫn luôn là bác sĩ của cha. Sờ đi đến tập đoàn Sở Không, trong đó cũng có phần của cha giật dây, mặc dù bề ngoài vết thương vô cùng tốt, cùng với người bình thường không khác gì mấy, nhưng nghe nói cứ trời mưa là bị đau nhức, hơn nữa thân thể cha cũng bị suy yếu, trong lòng bệnh tật cũng lái xe bình thường, những năm này đều tốt cả, cũng không biết là vì cái gì, đột nhiên trong lúc đó lại không dám lái xe.”

Vừa nói xong Cục Cung lại ngáp một cái, hôm nay mệt quá, thực sự là rất mệt mỏi, mệt thân lại mệt não, bé cảm giác bản thân không còn là của mình a...

“Kì thực...” Từ lời bác sĩ cùng Cục Cung nói ra, mới làm An Bảo Bối nhận ra rõ ràng, Vinh Ninh ở trước mặt cô không có một phần giấu diếm. Đây coi là cái gì? Từ bỏ cô, người kia nên sống thật tốt, mà không phải ở cái dạng này... Người kia, như thế nào lại lái xe không cẩn thận đến như vậy?

Cục Cung đảo hai con mắt “Nghe nói cha bị tai nạn xe là tám năm trước lúc nửa đêm giáng sinh nha, mẹ nói hán có ngốc quá không? Ai lớn rồi mà còn

lúc mùa đông tuyết lớn lại lái xe chạy băng băng trên đường cao tốc chứ? Không xảy ra tai nạn xe mới là lạ đó, lúc bị tai nạn nghiêm trọng, chiếc xe đánh bay luôn cả lan can, lật lộn long lốc vài cái trên đường núi, về sau do cha may mắn thoát khỏi đó mau, bằng không lúc xe bị nổ tung không phải đem mạng của mình đi xuống gặp diêm vương sao? Nhưng lúc mảnh vỡ xe hơi bắn trúng đầu hắn, đúng là không chết nhưng cũng suýt chút nữa biến thành người thực vật. về sau may là thoát khỏi hiểm nguy, nhiều nhất là bị mất trí nhớ thôi. Thì sao nào, một hai năm ký ức đổi lại một cái mạng, tính như thế nào, cũng là vô cùng có lỗi a.”

Cục Cung nói thần nhiên giống như bình thường mặt trời lúc nào cũng lên từ đằng đông, lặn về phía tây. An Bảo Bối lại nghe trái tim lộp bộp vài tiếng, thân thể không nhịn được giật giật, sao Cục Cung lại nói mọi chuyện có vẻ đơn giản như vậy? Nếu không phải thần hộ mệnh luôn theo sát người hắn, đừng nói là người thực vật, trận tai nạn kia sẽ lấy luôn cái mạng của hắn.

“Con chỉ nói về Vinh Ninh mà thôi, làm sao mẹ lại phản ứng lớn như vậy?” Cục Cung có ý nghiêng đầu, nhìn mặt An Bảo Bối từ dưới lên trên.

“Này... Đây là phản ứng bình thường, ai nghe chuyện tai nạn kinh khủng như vậy sao lại không có nửa điểm phản ứng chứ?” Cô trong lòng đang kiểm soát cho bản thân mình.

“Thật vậy sao?” Cục Cung ung dung nói ra một câu. “Cơ mà lúc trước con được nghe kể lại, phản ứng gì con cũng không có nha. Mẹ à, mẹ thật là người dễ xúc động a”

“A... mẹ... ừm.” An Bảo Bối gãi gãi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Chương 30.2

Edit: maclyca

Beta: Mẫu Tử Song Linh

Sức khỏe của Vinh Ninh không được tốt lắm, cũng may trừ lên con sốt ra thì không có tình huống gì khác thường, ít nhất không biến thành kẻ ngu, hoặc là biến thành ngơ ngác, cùng anh nói chuyện còn có chút phản ứng.

Phương Trạch Tây đứng ở bên cạnh giường bệnh của hắn, thỉnh thoảng nâng mắt kính lên kiểm tra phản ứng của Vinh Ninh.

“Khá tốt, ngoại trừ lên con sốt ra thì không có gì khác thường, chân còn đau phải không? Có muốn tiêm một liều giảm đau không?” Phương Trạch Tây hỏi, việc này vốn là do bác sĩ phụ trách, người bệnh không có quyền phản bác, nhưng mà vị nằm trên giường bệnh này, nếu có thể như những người bệnh khác ngoan ngoãn nghe lời, như vậy cũng không cần ở trước mặt của anh hỏi cái vấn đề lãng phí thời gian cùng tình cảm.

Quả nhiên giống như suy nghĩ trong lòng, Vinh Ninh yếu ớt híp mắt, liếm nhẹ đôi môi khô khốc như cũ nói, “Không cần.”

Hầu như lần nào hắn cũng trả lời như vậy, Phương Trạch Tây để bệnh án trên tay xuống có chút suy sụp ngồi ở trên ghế cách hắn không xa, “Nếu như đau đến không nói được, tôi cũng mặc kệ, ngày thường anh đều đến chỗ cha tôi mất xa, bất quá kể từ sau khi Cục Cung trở về, tôi thấy anh thay đổi, mấy chuyện ngày thường hay làm đều không làm nữa, ngay cả thuốc giảm đau cũng không tiêm.”

“Cho dù là ngày thường tôi vẫn hay đánh nhau sao?”

“Phải.” Vinh Ninh hỏi như vậy, lập tức làm cho Phương Trạch Tây cứng lưỡi, “Đúng đúng đúng, ngài rất kiên cường, ngoại trừ lần trước phẫu thuật sau, ngay cả thuốc gây tê cũng không dùng qua.”

“Ừ.” Vinh Ninh còn đang giả bộ kiên cường, “Thứ kia sẽ làm xuất hiện cảm giác ý lại, cũng sẽ kích thích đối với đại não, tôi không muốn chưa già đã ngốc.”

Người đàn ông này thật là, năng lực phản bác không một ai có thể sánh bằng, mặc dù Vinh Ninh giải thích nghe qua rất vĩ đại, nhưng trong mắt của Phương Trạch Tây, hắn rất có khuynh hướng tự ngược, còn vì sao tự ngược, là người đều có thể hiểu rất rõ ràng.

“Đúng rồi, vừa rồi bác trai Vinh cùng bác gái Vinh gọi điện đến, nhưng mà tôi sợ gây ra phiền toái nên không nghe, bây giờ người có nghe điện hay không? Cho bọn họ trở về đi, tuổi hai người bọn họ đã lớn như vậy, còn phải lo cho anh.”

“Không cần, hiện tại tôi muốn nghỉ ngơi, không muốn gặp ai.”

Phương Trạch Tây bắt đầu dĩ nhún vai, quên đi, vị đại gia này, tâm tình không tốt, tốt nhất là không nên làm phiền hắn.

“Được.” Phương Trạch Tây từ trên ghế đứng lên, “Anh ở đây ngốc một đêm đi, xem có thể hạ sốt không, tôi sẽ tắt điện thoại của anh đi, như vậy, cái gì

tôi cũng không thấy, không nghe, đương nhiên cái gì cũng không biết.” Phương Trạch Tây cười cười, phát tay với Vinh Ninh rồi rời đi

Đền phòng bệnh bị Phương Trạch Tây tắt đi, nhưng vẫn có thể nhìn thấy bầu trời bao la, hiện tại đang mưa to, sấm chớp đùng đoàng vô cùng lớn, tia chớp xẹt qua bầu trời, bầu trời đang tối đen bỗng sáng như ban ngày, không biết là xinh đẹp hay xấu xí.

Vinh Ninh yếu ớt nhắm mắt lại, hiện tại cái gì hắn cũng không muốn nghĩ, cái gì cũng không muốn nhìn, cái gì cũng không muốn nghe, để cho hắn như vậy ở trong mưa, tận tình ngủ say đi.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng mộng mai sẽ không đáp ứng ý tưởng của hắn dễ dàng như vậy, hắn đau đầu lợi hại, ngay cả mí mắt cũng không mở ra được một nửa, càng kỳ quái là trong đầu liên tục lặp lại sự việc đã xảy ra trước đây, vẫn xoay quanh đại não của hắn không tha, làm cho hắn không thể nào hô hấp, thân thể khô nóng lợi hại, hiện tại hắn phân không rõ là ban ngày hay ban đêm, hiện tại đang xảy ra tất cả là thật, hay là đang nằm mơ.

Nếu là trong mơ, như vậy vì sao hắn cảm thấy quen thuộc như vậy, nếu là hiện thực, như vậy vì sao hắn vươn tay ra làm thế nào cũng không nắm được? Hoảng loạn đưa ta về phía trước, hắn chỉ nghĩ muốn giữ chặt tay người kia, lại không biết vì cái gì làm cách nào cũng không nắm được, hắn gọi nhưng lại không kêu được nửa chữ, tâm giống như bị người hung hăng nắm lấy làm cho hắn khổ sở, mạnh mẽ mở mắt ra, xung quanh một mảnh màu trắng, cánh tay còn dán kim tiêm bên ngoài cái gì cũng không nhìn thấy.

Dừng lại nửa ngày, hắn mới rút tay về, a, hóa ra là vậy a, vừa rồi xảy ra đủ loại chuyện là đang mơ, nhẹ nhàng dùng cánh tay xoa xoa trán, đầu đã sớm đầy mồ hôi.

Cười một tiếng, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn mưa dầm liên tục như cũ, so với hôm qua tốt hơn nhiều, nhìn lại thân thể của mình, quả thực thoải mái một chút, nhưng hắn biết rõ, cũng không có hạ sốt.

“Anh tỉnh?” Phương Trạch Tây cầm điện thoại mở cửa, thấy Vinh Ninh đầu đầy mồ hôi nhìn thời tiết bên ngoài.

Vinh Ninh cảm thấy có chút khát nói, “Ừ.” Ánh mắt hắn chú ý tới điện thoại trên tay Phương Trạch Tây, Phương Trạch Tây cười khỏ chỉ vào di động của mình, mặc dù không nói lời nào, Vinh Ninh lại nhìn rõ ràng, không cần nghĩ, đại khái là một đêm hắn không có nhận máy, nhà họ Vinh không thể làm gì khác đành phải gọi điện cho Phương Trạch Tây.

Vinh Ninh vươn tay, ý bảo đưa điện thoại cho hắn, Phương Trạch Tây giống như tìm được ân nhân cứu mạng vội vàng đem điện thoại đưa cho hắn, đổi mặt gia trưởng cái gì, anh thật sự không có biện pháp nào

“Là tôi.” Thanh âm của hắn như cũ trầm đầy suy yếu, làm cho ba Vinh muốn mắng hắn cũng bị hắn cứng rắn giấu trong miệng. Ngừng một hồi lâu mới mở miệng, “Tại sao lại bị bệnh?”

Kể từ sau khi xảy ra tai nạn xe cộ mấy năm trước, Vinh Ninh mới vừa hai mươi tuổi một khi chăm sóc không tốt, bệnh nặng bệnh nhẹ đến liên tiếp, mỗi khi đến thời gian trời gió trời mưa thì càng thêm nghiêm trọng, thân là cha hắn, đau ở người con mà đau ở lòng cha.

“Chuyện nhỏ, chẳng qua là lên cơn sốt, phỏng chừng hai ba ngày là khỏi.” Vinh Ninh nói quanh co, ánh mắt lại hướng ra ngoài cửa sổ, thời tiết như vậy, hắn cũng không muốn từ bệnh viện đi ra ngoài, cho dù đi ra ngoài, đâu có làm sao? Cũng chỉ là đổi chỗ đau mà thôi, cũng may thành phố A không ở phương Nam, cái loại thời tiết mưa dầm ẩm ướt hội lấy đi mạng của mình.

“Con đã lớn như vậy rồi, cũng phải biết chăm sóc thân thể của mình, có cần mẹ người nấu cho nồi canh để uống không?” Giọng ba Vinh dịu dàng.

“Không cần.” Vinh Ninh xoa xoa mí mắt, “Rất phiền phức, hơn nữa bây giờ cái gì con cũng không muốn ăn, cũng không muốn uống.”

“... ..” Rõ ràng Vinh Ninh là con trai ông cảm thấy hoàn mỹ nhất trong cuộc đời này, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, tất cả đều thay đổi, giọng nói ba Vinh có chút nghẹn ngào, “Như vậy necon phải chiều cô mình thật tốt, nhân dịp này cũng nghỉ ngơi nhiều chút, giao con cho Trạch Tây cha cũng yên tâm.”

“Vâng... Đúng rồi, cha, người tìm con có chuyện gì sao?”

“A.....” Ba Vinh có chút lắp bắp, tình trạng này của Vinh Ninh, không biết có nên nói cho hắn hay không.

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Vinh Ninh cau mày, có phải ba Vinh giấu hắn chuyện gì hay không.

“Cũng không có chuyện gì, chỉ muốn hỏi một chút Cục Cung có ở chỗ con không?” Con trai là ông sinh ra, nhưng cháu gái cũng có quan hệ máu mủ, huống hồ Cục Cung là con của Vinh Ninh, bé đối với Vinh Ninh hết sức quan trọng.

“Không có.” Vinh Ninh ngừng một lúc, “Làm sao vậy, Cục Cung không ở chỗ cha sao?”

Đột nhiên hỏi như vậy, Vinh Ninh không phát giác được lời nói, hắn có thể thật sự trở thành kẻ ngốc, nhưng mà Vinh Ninh còn đang bị bệnh, Cục Cung còn biến mất ngay bên cạnh ông, hỏi những tiểu quỷ kia, bọn họ còn hết lần này đến lần khác nói đã sớm cùng Cục Cung tách ra, ông lại không thể đem những tiểu quỷ kia ra trút giận, này sẽ làm cho hắn cùng mẹ Vinh lo lắng, nhưng chỉ có một cháu gái bảo bối, cứ biến mất như vậy, ... Còn tưởng là Cục Cung đang ở cùng Vinh Ninh, cả đêm chỉ lo lắng xuống thôi, nhưng bây giờ Cục Cung không có ở chỗ của Vinh Ninh, cũng không ở cùng hai người bọn họ, ông đã chuẩn bị tốt cho điều xấu nhất có thể xảy ra, nhưng là nên nói như thế nào với Vinh Ninh mới tốt?

Ba Vinh do dự hồi lâu, Vinh Ninh suy nghĩ một lát, đại khái là Cục Cung đột nhiên mất tích, ba Vinh bọn họ lại tìm không được, cho nên mới gọi hỏi có

ở cùng hần hay không, Vinh Ninh thở ra một hơi thật dài, đại khái đoán được Cục Cưng bây giờ đang ở nơi nào, bé như vậy quý linh tinh, cũng không phải là đứa nhóc dễ dàng bị người lừa gạt, vì không để cho ba Vinh bọn họ tiếp tục lo lắng, Vinh Ninh hướng về phía đi động nói, “Cha, người đợi một lát, con đại khái biết Cục Cưng đang ở đâu.”

“A” Ba Vinh kinh ngạc, quả nhiên giấy không bọc được lừa.

Vinh Ninh bảo Phương Trạch Tây lấy di động của mình ra quả quyết mở máy gọi điện cho An Kỳ, chuông reo lúc lâu, đối diện mới truyền đến giọng nói của An Kỳ, chỉ là rất nhỏ làm cho người khác cảm giác có tật giật mình “Alo? Sao anh lại gọi cho tôi? Anh có biết hôm qua An Bảo Bối còn vì anh mà cãi nhau với tôi không hả?”

“Tôi không có ý gì khác, ta chỉ muốn hỏi một chuyện mà thôi.”

“Chuyện gì? Nói nhanh một chút, tôi bây giờ đang ở trong quân địch, nếu bị người phát hiện, ta nhất định phải chết!”

“Tôi chỉ muốn hỏi một chút Cục Cưng có ở đó hay không?”

“Hả?”

“Cục Cưng vẫn luôn ở chung một chỗ với cha mẹ tôi, nhưng ngày hôm qua đột nhiên biến mất, không nói một tiếng, cha mẹ ta rất lo lắng, nên đành phải hỏi cô một chút, bây giờ Cục Cưng có ở cùng một chỗ với cô không?”

“A, anh yên tâm, Cục Cưng đang ở đây với chúng tôi, nhưng mà....?”

“Nhưng mà cái gì?”

“Chuyện Cục Cưng đi tìm anh bị An Bảo Bối phát hiện, hai người còn náo loạn tính tình, hoàn hảo, mẹ con không có thù qua đêm, hiện tại hai bên đều tha thứ cho nhau, được rồi, nhìn ở anh bị bệnh phân thượng, có cần ta nói cho anh một cái tin tốt hay không?”

Vinh Ninh cảm thấy trái tim của mình mạnh mẽ co thắt một phen, nhưng giọng nói lại vô cùng vững vàng nói, “Tin tức gì?”

“Ngày hôm qua Cục Cưng giáo dục An Bảo Bối một đêm, cho nên An Bảo Bối quyết định sau này sẽ không trốn tránh anh nữa, thậm chí có thể vì Cục Cưng mà thường xuyên cùng anh gặp mặt, mặc dù cô ấy liên tục lên tiếng phủ nhận chính mình đối với anh không có nửa điểm cảm giác, nhưng tôi có thể nhìn ra, cô ấy rất nhớ anh, kể tiếp nên phát sinh chuyện gì cũng chỉ có thể dựa vào chính bản thân anh thôi, sớm nói tốt, tôi thật không có nghĩ giúp anh, chỉ đem sự thật chính mình nhìn thấy nói cho anh biết mà thôi, đừng tự mình đa tình nha!”

“Ha ha...” Vinh Ninh phì cười một cái, tưởng là An Kỳ sẽ nói cho hần tin tức muốn mạng người gì, bất quá bây giờ sau khi nghe xong, cảm thấy tin tức này cũng không xấu, thậm chí còn làm cho người ta có cảm giác rất đáng yêu, thời tiết bên ngoài cũng không còn mưa dầm liên tục, ngược lại giống như trăm năm khó gặp trời quang mây tạnh.

Đột nhiên tâm tình trở nên rất tốt, đầu cũng không còn choáng, cũng không nóng, thế giới một mảnh tốt đẹp, “Cảm ơn cô đã nói cho tôi tin tức này, tôi hết sức cảm kích!”

“Tôi nói không phải là tôi giúp anh, không cần hiểu lầm!” Giọng nói An Kỳ có chút bất mãn, Vinh Ninh liền vội vàng gạt đầu đáp ứng nói, “Đúng đúng đúng, cô không giúp tôi!”

“Ai...” An Kỳ đột nhiên thở dài một hơi, không biết vì sao, cô nhưng là cái gì cũng không làm, nhưng là cái loại cảm giác có lỗi với An Bảo Bối đến cùng là cái gì? Cô cũng chỉ đem sự tình chính mình nhìn thấy nói lại một lần mà thôi, cho nên căn bản cô không có làm gì sai! Đúng không?

Tối qua cùng An Kỳ tách ra Trác Văn Dương, vừa mới chuẩn bị đi làm liền phát hiện An Kỳ lén lén lút lút núp ở trước cửa nghe điện thoại, nhủ lại đôi mắt, kết luận cô đang nói chuyện với Vinh Ninh, nhẹ nhàng đi tới, ở bên tai cô hét to, “Nữ hần cạn!”

“Má ơi!” An Kỳ bị Trác Văn Dương dọa thiếu chút nữa làm rơi điện thoại của mình, đối diện Vinh Ninh đang nghe điện thoại cũng bị hai người dọa sợ, không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

“Tên thôi tha! Cậu có biết sẽ dọa chết người hay không?!” Trác Văn Dương hại cô thiếu chút nữa thì bị bệnh tim, hần muốn gì chứ?

“Hừ!” Trác Văn Dương nhìn về phía điện thoại của An Kỳ, “Làm sao? Chó săn của Vinh Ninh, bây giờ đang cùng Vinh Ninh báo cáo sự tình xảy ra sao?”

“Cậu!” Bị người vạch trần, An Kỳ tức giận thiếu chút nữa đem hai tay bóp chết hần, “Cậu tốt nhất nên an phận một chút cho tôi! Chó săn cái gì? Cậu có bệnh à? Người ta chỉ là lo lắng con của mình bây giờ còn chưa trở về, hỏi ta một chút mà thôi, đừng đem đối phương nghĩ xấu như vậy! Rùa biển!”

“Hừ!” Trác Văn Dương hừ nhẹ một tiếng, chỉ là so với vừa rồi càng lạnh như băng, “Theo đạo lý ngày hôm qua Cục Cưng biến mất không thấy, bây giờ tìm thì có ích gì? Làm sao có thể làm cha? Ha ha... Tôi xem là hôm qua hần ở cùng nữ nhân nào, cùng người ** đi, căn bản là không có thời gian quan tâm đến Cục Cưng, nếu không, tại sao bây giờ mới điện tới?”

“Cậu biết cái gì?” An Kỳ lập tức phản bác, “Vinh Ninh là!...” Nói được một nửa, An Kỳ đột nhiên nhớ ra Vinh Ninh đã nói với cô, chuyện hần bị bệnh tuyệt đối không được cho An Bảo Bối biết, lời vừa muốn nói ra, vẫn bị An Kỳ nuốt xuống, “Cậu không biết cái gì thì tốt nhất nên ngoan ngoãn im miệng

đi! Cầm đèn chạy trước ô tô!”

“Hừ!” Trác Văn Dương phun một cái nói, “Cô cho là cái gì cô cũng biết?” Càng nhìn cô gái này càng không vừa mắt, xem ra nên tìm thời gian nói với An Bảo Bối một tiếng cách An Kỳ xa một chút, bằng không tương lai không xa, bị bạn thân bán đứng cũng không biết, còn ngu ngốc ở đó giúp người ta kiếm tiền?

“Thật bần!” An Kỳ cũng theo Trác Văn Dương phun một cái, chỉ hần biết phun? Cô cũng biết được không?

“Tránh ra!” Trác Văn Dương tức giận đẩy cánh tay của An Kỳ ra, thật là gặp cô đã thấy phiền, “Cách nhà chúng tôi xa một chút! Làm hư An Bảo Bối, thì cẩn thận một chút cho tôi.”

Bị Trác Văn Dương đẩy ra An Kỳ còn chur kịp tức giận, Trác Văn Dương chán ghét liếc cô một cái, vỗ vỗ tay mình mang giày đi ra ngoài.

An Kỳ tròn to mắt, nhìn bóng lưng đàn ông không biết lý lẽ từ từ biến mất, nửa ngày không có thở được.

Người đàn ông kia! Cô nhưng là cùng tuổi với An Bảo Bối, so tuổi cũng là chị của Trác Văn Dương, tên nhóc thối tha này, thái độ hiện tại hần rút cuộc là dạng gì! Cũng dám đối với cô, đối với cô...

Tên hần đàn kia! Nên nói với An Bảo Bối cách xa nhân một chút phải là cô!

Người thân lân sao có thể yêu nhau? Bất kể là Trác Văn Dương cũng tốt, hay An Bảo Bối cũng tốt, hai người bọn họ nhất định không thể ở cùng một chỗ.

Nhưng là.... An Kỳ nhếch môi, này quan hệ rối loạn lại phức tạp như vậy, vì sao lại làm cho người...

Cúi đầu kiểm tra điện thoại di động của mình, lúc này đang cùng Vinh Ninh nói chuyện, cũng không biết vừa rồi cô cùng Trác Văn Dương có bị hần phát hiện hay không, nhưng mà trên màn hình cuộc trò chuyện giữa hai người đã sớm chấm dứt, Vinh Ninh tri kỉ gửi tới tin nhắn, “Vì không đề cho cô khó xử, ta tắt điện thoại tốt rồi, cảm ơn cô, nhân tiện, xin lỗi cô!” Sau đó hần gửi tới một biểu tình khuôn mặt vui vẻ, ở trong mắt An Kỳ, lại giống như nhiều thêm vài phần khổ sở.

Thứ tình yêu này, thật là khó hiểu! An Kỳ gỡ gỡ tóc của mình, còn không bằng nói là làm cho người phát điên!

Vinh Ninh gửi một cái tin nhắn, đột nhiên cảm thấy có chút mệt tắt điện thoại di động, mới vừa còn tâm tình vui vẻ, lập tức bị rơi xuống đáy cốc, người đàn ông kia rút cuộc là ai? Có lẽ là bạn của An Bảo Bối, cũng có lẽ là người thân của cô, bất kể là cái nào, đối với hần mà nói đều là đối thủ khó trị, xem thái độ cường ngạnh của hần cũng biết.

Lại lần nữa cầm lấy điện thoại di động gọi cho ba Vinh nói, “Cha, con biết Cục Cung ở đâu, bé trở lại bên cạnh mẹ của bé rồi, bây giờ rất an toàn nên cha yên tâm, vừa rồi con đã liên lạc với mẹ Cục Cung xác nhận qua.”

“A, như vậy cũng tốt!” Nghe được tin tức của Cục Cung, trái tim thấp thỏm của ba Vinh cũng được hạ xuống, vội vàng nói cho bạn già của mình biết, mẹ Vinh cảm động thiếu chút nữa quỳ xuống cảm ơn trời, “Không sao là tốt rồi không sao là tốt rồi!” Nước mắt cũng không nhịn được chảy xuống, hù chết bà, như vậy một cái cháu gái bảo bối, cứ như vậy biến mất không thấy trong tay mình, như vậy bà phải làm như thế nào, là sao để sửa chữa cho tốt.

Thật là..... Vinh Ninh đột nhiên cảm thấy có chút phiền muộn, ba Vinh ngược lại có chút tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chương 30.3

Thật là... Đột nhiên Vinh Ninh cảm thấy hơi phiền muộn, cha Vinh thì lại hơi tức giận: “Cục Cung thật là, trở về chỗ mẹ nó cũng không báo một tiếng, làm bọn ta lo mãi, suýt nữa định đi sở cảnh sát báo án mất tích!”

“...” Vinh Ninh im lặng, hay nói cách khác là: chẳng còn lời nào để nói.

“Nói vậy...” Cha Vinh đổi chủ đề, tiếp tục hỏi Vinh Ninh: “Nói vậy là con cũng đã gặp mẹ của Cục Cung?”

“Vâng.”

“Lúc nào?”

“Ngày hôm qua...”

Ngày hôm qua... Xâu chuỗi mọi chuyện lại với nhau, cha Vinh lập tức hiểu ra vài chuyện: “Vì gặp mẹ Cục Cưng nên con mới nhiễm bệnh?”

“Chuyện này không liên quan tới cô ấy.” Anh không muốn An Bảo Bối bị cha Vinh nghi ngờ, vội vàng phủ nhận: “Là lỗi của con, không thể trách người khác, với lại chuyện thời tiết mưa gió, nhiều năm rồi vẫn thế, sự xuất hiện của mẹ Cục Cưng cũng chẳng thể thay đổi được.”

“Ồ kia!” Cha Vinh nghiêm túc nói: “Cha đã nói gì chưa? Giờ cha mẹ con còn chưa biết một cái gì cả, thế nên mới hỏi con chứ ! Nếu con không phải con trai của cha mẹ thì cha mẹ quản nhiều thế làm gì !”

Vinh Ninh lại im lặng lần nữa, cha Vinh cũng lười mắng anh: “Được rồi, giờ đó không phải là vấn đề. Nếu con đã nhớ ra mẹ Cục Cưng là ai, cũng gặp mặt con bé rồi, vậy hai đứa cũng nên bớt chút thời gian đi nói chuyện cho rõ ràng, cùng quyết định vấn đề liên quan đến Cục Cưng. Cục Cưng vẫn còn nhỏ, không nên vì những vấn đề của người lớn mà mang lại những ảnh hưởng xấu cho con bé!”

“Con biết rồi.” Giờ ngoại trừ câu này, Vinh Ninh thật sự không biết mình nên nói gì nữa.

Cho dù thế nào, cha Vinh và mẹ Vinh vẫn mong được nhìn thấy Vinh Ninh có thể bước vào lễ đường cùng một cô gái, hai đứa bên nhau cả đời – hiển nhiên là một Vinh Dự đã làm cho ông đau đầu rồi: “Con đã làm chuyện có lỗi với người ta, bù đắp thế nào là chuyện của con. Dù sao thái độ của cha mẹ là như thế, con cũng lớn rồi : quay lại với mẹ của Cục Cưng cũng được, cha mẹ không phản đối ; nếu con không theo đuổi được mẹ của Cục Cưng, vậy cũng là duyên cả, không cần phải băn khoăn sau này. Nhưng không nên để cho mẹ Cục Cưng mang Cục Cưng rời đi, cha mẹ con đã trông mong một đứa cháu gái từ lâu lắm rồi, không muốn con bé rời đi. Nếu mẹ Cục Cưng không đồng ý thì đưa cha liên lạc, để cha nói chuyện với cô ấy.”

“Con biết rồi.” Vinh Ninh hít sâu một hơi: “Giờ cha mẹ đừng can thiệp, con tự biết phải làm gì. Thái độ của con vẫn như lúc nói với cha trong phòng làm việc, vẫn giữ nguyên, cho đến khi con thật sự không còn cách nào. Bảo Bối đã rất ghét con rồi, con không mong cha mẹ can thiệp, không lại bôi vẽ thêm chuyện.”

Vinh Ninh đã nói thế, ông còn nói được gì nữa? Làm cha làm mẹ, họ phải lo lắng cả đời cho con, cả đời cũng không được sống yên ổn. “Con đã tự có suy nghĩ của mình, vậy cha mẹ cũng không nói thêm gì nữa, tóm lại...”

Cha Vinh dừng một chút, giọng từ từ trở lên nhẹ nhàng: “Yêu quý thân thể của mình, sớm bình phục, nếu như con không để cho cha mẹ xuất hiện thì cha mẹ sẽ không đi qua chỗ con, vẽ thêm chuyện cho con.”

Có lẽ là cảm động, giọng Vinh Ninh hơi buồn buồn: “Con chỉ không muốn để mọi người lo lắng, đừng đến thăm con, thật đấy.”

Trước kia thì còn cẩu kính, nhưng rồi khi trở thành cha của một đứa trẻ, mới biết làm cha làm mẹ, “ làm một ngày là làm cả đời “. Anh đã lớn như vậy rồi, làm sao có thể để cha mẹ đầu tóc bạc trắng còn phải lo cho mình như thế?

“Ừ...” Cha Vinh cũng buồn bã đáp lại một tiếng, cúp điện thoại. Hai cha con “ tuy hai mà một “, quá khứ thì cứ cho qua đi.

Vinh Ninh trả di động cho Phương Trạch Tây, Phương Trạch Tây đo nhiệt độ cơ thể cho anh: “Vẫn còn sốt, nhưng tốt hơn hôm qua nhiều rồi đấy, sáng sớm nay anh cả có điện cho em, bọn họ nói mấy ngày nay anh cứ nằm viện cho khỏe, dù sao tập đoàn Đế Không thiếu anh cũng sẽ không đóng cửa.”

“Ừ.” Vinh Ninh cuộn mình trong chăn, anh cần phải nghỉ ngơi thật tốt, bồi dưỡng thân thể. Thời gian này, anh cũng không định đi quấy rầy An Bảo Bối : anh thì không sao, nhưng An Bảo Bối thì lại có vẻ hơi bối rối, trong thời gian này cũng nên để cho cô suy nghĩ kỹ càng thì hơn.

“Được rồi.” Nhìn Vinh Ninh có vẻ chẳng muốn nói chuyện tý nào, hướng hồ giờ anh ấy còn là bệnh nhân, thật sự không nên quấy rầy anh ấy nghỉ ngơi: “Em đi trước, anh nghỉ đi.” Phương Trạch Tây tháo kính, trong mắt chợt loé lên ánh sáng sắc bén: “Có chuyện gì hệ sĩ sẽ nói cho biết đó, em cũng sẽ qua xem anh.”

Phương Trạch Tây vừa mới xoay người, ngay cả chân còn chưa kịp bước, giọng Vinh Ninh đã vang lên: “Đừng có động vào An Bảo Bối.”

Phương Trạch Tây dừng lại, mỉm cười nói: “Anh ba, em không hiểu anh đang nói gì.”

“Nhớ kỹ, lần sau lúc nói dối, đừng để mắt lộ ra ánh sáng sắc bén, quá dễ phát hiện.”

“Ha ha...” Phương Trạch Tây đeo lại kính, làm sao bây giờ? Càng ngày anh ta càng thấy hứng thú với anh ba, tại sao quen biết lâu như vậy mà anh ta lại không nhìn ra anh ấy còn có điểm này: “Xem anh ba kìa, lại thích đùa cợt rồi.”

“Muốn tiến vào Đế Không, không phải chỉ cần mỗi bối cảnh. Không có chút năng lực nào, làm sao có thể lấn lộn ở Đế Không?”

Phương Trạch Tây giờ tay đầu hàng: “Biết rồi, biết rồi ! Anh ba thật là, bọn em không thể làm gì An Bảo Bối, tra chút tài liệu cũng không được sao? Dù sao thì cũng gọi là lót đường cho anh quay lại với cô ấy sau khi anh xuất viện, anh thấy được chưa?”

“Được, lòng tốt của mọi người thì anh nhận.” Vinh Ninh liếm môi: “Thời gian này để cho cô ấy yên tĩnh đi, cô ấy đã trải qua quá nhiều chuyện rồi. Hơn nữa cô ấy không chỉ có một mình đâu, nhờ bị người khác phát hiện mọi người động tay động chân gì, vậy thì ‘đốn củi ba năm thiêu một giờ’ mất. Anh biết mọi người có lòng tốt, nhưng đây thật sự không phải việc mà mọi người nên nhúng tay.”

An Bảo Bối là một con thỏ từng chạy trốn khỏi móng vuốt ma quái của sói xám già, đương nhiên lúc xuất hiện lại trên đồng cỏ sẽ cẩn thận hơn nhiều : gió thổi cỏ lay cô cũng sợ vỡ mặt rồi =.= Đối phó với người như vậy, người am hiểu nhất vẫn là mình, những anh em khác cũng không thể theo kịp.

Haizz, đầu năm nay dễ làm người lắm à? Phương Trạch Tây âm thầm cảm thán, rõ ràng là có lòng tốt, cứ sao lại trở thành lòng lang dạ thú : vốn muốn vất vả đi làm gì đó để giúp anh em của mình, kết quả người ta còn không cảm kích.

Phương Trạch Tây bất mãn, Vinh Ninh cũng nhìn thấy, vội vàng chấp tay, nói: “Cám ơn! Nhưng mà các cậu thật sự không thể giúp việc này được, cô ấy khác với những người phụ nữ của các cậu, cô ấy là một con thỏ.”

Nhớ đến gương mặt của An Bảo Bối, đúng là như vậy, Phương Trạch Tây thoải mái gật đầu, nói: “Vậy được, anh nghỉ bệnh trước đi. Là một bác sĩ, em cảnh cáo anh : khỏi bệnh rồi thì anh buồn chán thế nào cũng chẳng sao, nhưng trước khi bệnh khỏi, anh cứ chuẩn bị tinh thần thui thui một mình đi nhé.”

Vinh Ninh gật đầu, giờ Phương Trạch Tây mới yên tâm ra khỏi phòng. Vinh Ninh nhìn thoáng qua cảnh sắc bên ngoài, hai mắt lại nhắm lại nghỉ ngơi, anh muốn điều chỉnh tốt sức khỏe của mình, rồi mới nói những chuyện khác.

Nhà họ Trác, Cục Cung vừa tỉnh ngủ, đang đứng trong phòng khách mà vận eo bẻ cổ, bỗng có một vị khách ‘không mời mà đến’, khiến cái miệng vừa mở ra để ngáp của bé không ngậm lại nổi.

“Nhò! Buổi sáng tốt lành!” Dập Dập cười đến ‘nắng xuân phơi phới’, vui vẻ vẫy tay với Cục Cung. Cục Cung kinh ngạc, tên khốn khiếp này, ngày hôm qua ở nhà bé thì thôi, hôm nay bên ngoài vẫn còn mưa, cậu ta đang giấu suy nghĩ gì trong lòng đây? Giờ lại chạy đến để làm gì nữa chứ.

“Dập Dập và Cục Cung lại biết nhau à, thế giới này đúng là nhỏ quá.” An Bảo Bối mỉm cười đưa sữa bò cho Dập Dập. Miệng Cục Cung vẫn mở lớn, cho dù tài ăn nói của Dập Dập có tốt như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể nào quen với An Bảo Bối như bạn bè từ mấy trăm năm trước chứ ? Chẳng lẽ hai người họ đã biết nhau từ trước? Cục Cung chưa kịp kinh ngạc tiếp, lời kể đó của Dập Dập đã làm cho bé không còn từ nào để diễn tả tâm trạng của mình, “Đúng vậy, mẹ nuôi, đây đúng là duyên phận nha!”

Cục Cung đã hoàn toàn bối rối, néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, quả thật là đau, nói cách khác bé không phải đang trong trạng thái nằm mơ chưa tỉnh ngủ, những thứ bé đã thấy, đã nghe được đều là sự thật?

Trời ơi, ai có thể nói cho bé biết, chuyện gì đang xảy ra ở đây thế này ????

“Mẹ...” Cục Cung rài rĩ gọi An Bảo Bối: “Chuyện gì đang diễn ra đây?”

“Cục Cung, con tỉnh rồi hả? Tới đây, ngồi bên này.”

Cục Cung nghe lời An Bảo Bối ngồi xuống bên cạnh cô, dùng đôi mắt còn chưa tỉnh ngủ nhìn người ngồi đối diện bé - Dập Dập: “Mẹ nuôi? Hai người biết nhau?”

“Là em trai anh nhận mẹ nuôi, nhưng mà, anh gọi di An là mẹ nuôi cũng không có vấn đề gì mà nhì?” Dập Dập uống một hớp sữa bò, khoe miệng khề nhếch lên, xem phản ứng của Cục Cung.

“Nhưng mà nghe nói con biết Cục Cung ở Australia?” An Bảo Bối nói ra nghi vấn trong lòng, theo cô biết, Cục Cung đi theo Trác Văn Dương đến thành phố A, nhưng mà là lại chạy đi tìm Vinh Ninh, hoàn toàn không đến Australia.

“Là thế này ạ.” Cậu không thể nói mối quan hệ của Tô Nhất Dạ với Vinh Ninh cho An Bảo Bối. Trước khi chưa xác định được, chọc thủng một lớp cửa sổ giấy, dù đối với Vinh Ninh hay là đối với bản thân cậu đều không có lợi.

“Chẳng qua là vô tình gặp ở trên ngã tư, con thấy em ấy không có tiền trả taxi, cho nên mới giúp em ấy ứng tiền. Sau đó con phát hiện mình giẫm phải một sợi dây chuyền, tưởng là của em ấy, ai biết, em ấy bỗng nhiên kéo con nói con là bạn trai nhỏ của em ấy, con cho là em ấy có chuyện gì khó nói cho nên cũng không vạch trần. Nhưng mà hình như ông Trác tưởng là thật, hôm qua con với ông Trác cũng nói chuyện rất vui, con còn chơi vài ván cờ với ông ấy nữa. Hôm nay đúng dịp được nghỉ, con đang định đến thăm ông Trác và Cục Cung, không ngờ mẹ nuôi của Thụy Thụy lại là mẹ ruột của Cục Cung.” Dập Dập nói nửa thật nửa giả, cộng thêm cậu ta có bộ mặt của đứa trẻ bé bỏng ngoan ngoãn trời sinh, giọng nói tự nhiên như thật, thấy thế nào cũng không phải nói dối, nên An Bảo Bối cũng tin thật.

“Trước kia con cũng không tin duyên phận, nhưng mà trải qua những chuyện này, con cũng tin rồi.” Dập Dập sờ sờ cái cằm nhỏ của mình, chớp chớp mắt: “Dù nói thế nào, tất cả những điều này đều rất khéo.” Lời này cậu nói thật, không có chút ý tứ giả dối nào.

Dập Dập nói thật sự rõ ràng, An Bảo Bối lại cảm thấy Cục Cung mang đến phiền toái cho Dập Dập. Thân là mẹ đứa bé, cô nên giáo dục con mình một chút. Chồng nạnh với Cục Cung, cô ra vẻ tức giận, trừng mắt với bé: “Cục Cung, mẹ đã nói bao nhiêu lần rồi, không nên gây phiền toái cho người khác, sau này không được làm như vậy nữa.”

Chuyện vốn không như lời Dập Dập nói, đi tìm Vinh Ninh là bé không đúng. Nhưng mà cũng không thể đổ tất cả mọi chuyện lên đầu bé chứ? Giờ An Bảo Bối cũng vì Dập Dập mà giáo dục bé, nói tâm trạng bé rất tốt, đó là gát người. Nhưng mà đầu với Dập Dập, bé vẫn chưa thắng lần nào : chỉ cần Dập Dập nói gì ở trước mặt bé, bé muốn phản bác cũng chỉ lãng phí thời gian và nước miếng mà thôi. Cục Cung rõ ràng rất bất mãn nhưng không thể làm gì khác ngoài nhủu mảy, nói: “Biết rồi biết rồi ạ.” Bé quả thật hết cách với An Bảo Bối, hôm qua mới vừa ồn ào một trận, hôm nay cũng không muốn gây gổ với cô nữa. Hôn nữa đây là do Dập Dập, bé vẫn còn biết nặng nhẹ và thái độ đối nhân xử thế, ai nợ bé, bé đương nhiên là phải ‘oan có đầu nợ có chủ’, tìm người đó lý luận.

“Con luôn như thế, thường xuyên mang đến phiền toái cho người khác, con...” An Bảo Bối đành thở dài. Cô thật sự không thể làm gì con gái của mình được : khi bé thì nó còn đáng yêu ; giờ lại thành thế này thì không biết lớn lên sẽ ra sao nữa. Có lẽ nguyên nhân Cục Cung trở thành như thế này cũng là vì gia đình, nếu như lúc đầu Vinh Ninh không vứt bỏ cô, thân là cha đứa bé, hẳn cũng nên quan tâm giúp đỡ mình chứ? (=.)

An Bảo Bối suy nghĩ, rồi lại cảm thấy hơi áy náy với Cục Cưng, nếu như gia đình hoà thuận, nếu như nói chuyện của Cục Cưng cho Vinh Ninh, có thể có thêm một người quan tâm, có phải Cục Cưng cũng sẽ không để cho mình nhúc nhủu như thế này không?

Thấy phản ứng của An Bảo Bối, Cục Cưng biết ngay là tai bay vạ gió, chắc chắn là An Bảo Bối lại đang nghĩ gì đó. Tâm tư của cô quá dễ đoán mà! Ai bảo An Bảo Bối là loại người luôn đem sai lầm của người khác đổ lên đầu mình chứ?

Trò chuyện một ngày, có vẻ An Bảo Bối chợt nhớ tới cái gì, chống nạng rồi đi. Trong phòng khách chỉ còn lại Dập Dập và Cục Cưng, oán niệm của Cục Cưng nổi lên khắp chốn, nhìn Dập Dập, đều do tên nhóc này, không những khiến bé bị An Bảo Bối giáo dục, mà còn khiến An Bảo Bối nghĩ ngợi lung tung. Dập Dập đến, bé cảm thấy oán hận không thôi, chuyện này liên quan gì tới cậu ta, nhất định là muốn cười nhạo cho nên mới không nói quan hệ của Tô Nhất Dạ và Vinh Ninh cho An Bảo Bối. An Bảo Bối ngốc nghếch, nhưng bé thì không.

“Anh đang nghĩ cái gì vậy hả? Tại sao không nói rõ với mẹ về quan hệ của mẹ anh với cha tôi.”

“Còn sớm lắm.” Dập Dập ra vẻ người có học, càng làm cho Cục Cưng muốn đánh hấn, tên nhóc này thật sự là...

“Anh đã sớm biết mẹ tôi và mẹ anh quen nhau? Hơn nữa còn biết từ ngay hôm ở nhà họ Vinh rồi?” Cục Cưng chợt nhớ tới phản ứng hôm đó của Dập Dập, thật sự là rất không bình thường - ngoại trừ đó bé không thể nghĩ ra gì khác.

Dập Dập cảm thấy mình là một “quân tử” đoan chính, nếu Cục Cưng hỏi, cậu cũng nên nói rõ mọi chuyện cho bé: “Vốn không biết, nhưng sau khi em nói mẹ em là ai thì tôi mới biết.”

“Vậy tại sao anh lại không nói cho tôi?!”

“Em không hỏi thì sao tôi phải nói?” Dập Dập thân nhiên nói: “Lãng phí nước miếng.”

“Anh...” Cục Cưng nổi giận, không nói gì được. Một lúc lâu sau đành gật đầu nói: “Dạ dạ dạ, ngài thật đúng là quý trọng nước miếng của mình. Người khác không hỏi ngài, ngài sẽ không nói.” Bé rất muốn phun nước miếng lên mặt Dập Dập: “Giờ thì anh đang nghĩ cái gì?”

“Tôi là người tốt, không nghĩ gì cả.” Dập Dập nhàn nhạt nói, chợt nhớ tới một chuyện: “Đúng rồi, em có nói chuyện trở về chỗ mẹ nuôi cho ông nội Vinh và bà nội Vinh không?”

Trong lòng Cục Cưng ‘lạch cách’ vài tiếng, nếu Dập Dập không mở miệng, suýt nữa bé đã quên chuyện này: “Tôi chưa... anh thì sao? Chẳng lẽ anh chưa nói gì với họ?”

Dập Dập tỏ vẻ ‘quả nhiên là thế’, nói: “Em không để tôi nói, sao tôi phải nói làm gì, huống chi chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến tôi.”

“Anh...” Lần nữa Cục Cưng bị Dập Dập nói cho ngậm miệng. Đúng là bé đã quên mất chuyện này, cũng không biết cha Vinh và mẹ Vinh có sốt ruột không. Bé không muốn để cha Vinh và mẹ Vinh lo lắng, nhưng lại gián tiếp làm như vậy. Không biết cha Vinh và mẹ Vinh giờ thế nào, còn cả Vinh Ninh... Ừm, có phải đang nghĩ xem bé đang đi đâu? Một đứa nhỏ như vậy, vừa nói mất đã mất rồi, không lo mới lạ, nhưng mà giờ vẫn còn sớm, nói một tiếng với họ, chắc... cũng không có vấn đề gì đâu nhỉ?

“Nếu đã lo lắng như thế, vậy gọi điện đi.” Dập Dập rất ghét cái tính này của Cục Cưng.

“Đâu có!” Cục Cưng lập tức phản bác.

Thấy chưa, cậu nói rồi, chúa ghét cái tính đánh chết không chịu thừa nhận này của Cục Cưng.

“Vậy chẳng sao cả.” Dù sao chuyện này cũng chẳng liên quan tới cậu.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: 30.4: Dù Đánh Chết Cũng Không Chịu Chào Cha

Thậm chí không một lần hỏi ý kiến của mình, tại sao cô vẫn còn nghĩ đến hấn, nhưng căn bản là nếu có dùng chỉ số thông minh cả đời của cô thì vẫn không thể giải thích vấn đề khó khăn này, loại cảm giác này... Làm cho cô hít thở khó khăn.

Thật sự rất buồn cười. Rõ ràng cô đã đối xử lạnh nhạt với hấn, thậm chí còn dùng hình phạt đối với thân thể, cô còn đập hấn, nhưng kết quả là cô đã được trên người hấn, còn hấn lại đá sâu vào trong lòng cô. Mấy năm qua, nỗi oán hận cô tích lũy với hấn chỉ vì trong khoảng khắc đó, chỉ vì một trận mưa ở chỗ đó mà đã voi bót rất nhiều rồi. Thậm chí khi cô rời khỏi bệnh viện cũng không dám ngẩng đầu nhìn hấn, bởi vì cô sợ nếu mình ngẩng đầu lên thì sẽ không nhận được mà ôm hấn, nói cho hấn biết trong những năm qua cô nhớ hấn đến mức nào, đến mức cơ thể cô đã không thuộc về bản thân nữa rồi,

vì vậy... Cuối cùng cô vẫn trốn tránh, thậm chí còn mang loại cảm giác mình không hiểu trong lòng phát tiết lên người An Kỳ và Trác Văn Dương, còn nói những lời đó với Cục Cưng bây giờ ngẫm lại mới thấy đau lòng, biết rõ ràng như vậy là sai, nhưng cô không nhận được, Cục Cưng nói cô là người nhất gan rất đúng, bởi vì cô sợ bị Vinh Ninh tổn thương lần nữa, sợ lần nữa sẽ mất đi hẳn, vì thế lúc bắt đầu, dù đau đến tê tâm liệt phế nhưng cô vẫn tự nhủ, không có thì sẽ không sợ mất đi.

Cục Cưng là con của cô, cũng là nỗi nhớ nhung của cô đối với Vinh Ninh, cô không muốn Cục Cưng rời bỏ mình, con bé bỏ đi khiến cô lần đầu nếm trải loại đau khổ khi chia ly này, cô nghĩ... Cô sẽ để con bé ở bên người mãi mãi.

Thật sự là vì cô vừa ích kỷ vừa nhất gan đúng không? Cô không có tư cách đứng trước mặt Vinh Ninh mà mắng chửi hắn, bởi vì cô bây giờ và hắn của ngày xưa, có khác nhau sao? Chỉ là hình thức không giống mà thôi, cô rất hoang mang, cuối cùng cô phải làm gì mới tốt.

“.....” Cục Cưng im lặng một lúc, quả nhiên mẹ bé sẽ nghĩ thế, bé hỏi, “Mẹ rất muốn chung sống cùng cha con phải không?”

Câu hỏi của Cục Cưng làm An Bảo Bối bỗng nhiên hồi hộp, cô vừa không tin được vừa tự ti, tự chán ghét bản thân mình nhìn Cục Cưng, “Mẹ...”

Cô khiến người khác cảm thấy buồn nôn đúng không? Đơn giản nhất, cô không dám nhìn thẳng vào nội tâm của mình, đã vậy còn đang to mồm với Cục Cưng, Vinh Ninh và rất nhiều người.

“Mẹ biết.” Chuyện đã đến nước này, An Bảo Bối không muốn nói, Cục Cưng cũng phải biết điều mà không tra hỏi nữa chứ? Dù sao cô cũng là mẹ ruột của con bé.

“Con nghĩ...” Cục Cưng lớn gan suy đoán, “Đã mấy ngày trôi qua mà cha không tìm mẹ, chắc chắn ông ấy muốn cho mẹ được yên tĩnh, dù sao ép mẹ thì cũng không tốt với ông ấy.”

“Con có ý gì?” An Bảo Bối nghi ngờ hỏi.

“Tuy cha ngã bệnh, sốt cao chưa hạ, nhưng cũng không đến mức độ không tìm được mẹ chứ? Dù sao những người còn lại của tập đoàn tài chính Đế Không cũng không phải ngồi không, anh em của cha nhiều như thế, chỉ cử đi vài người tìm kiếm, dựa vào tài ăn nói của bọn họ cùng sự ngu ngốc của mẹ, nhất định bọn họ sẽ nói tìm Đông Tây Nam Bắc cũng không thấy mẹ.”

“Ách...” An Bảo Bối vẫn chưa rõ ý của Cục Cưng là gì, nhưng cô vẫn hiểu được một điều, Cục Cưng đang mắng cô, con bé đang nghi ngờ chỉ số thông minh của cô.

“Con nói mẹ nghe, trong khi mẹ vẫn đang khổ sở, thật ra cha đã sớm biết trong lòng mẹ nghĩ gì, ông ấy biết tự nhiên lúc đó hai người gặp mặt riêng, mẹ không biết nên tin ai, ông ấy hiểu rõ được những thắc mắc trong lòng mẹ, nhìn thấu mớ hỗn loạn đó, cho nên ông ấy mới nhìn xuống không nói rõ tâm tư của mẹ, vẫn ngu ngốc ở trong bệnh viện, hi vọng khoảng thời gian này, không ai can thiệp chuyện của ai, cho mẹ thời gian, cũng cho mẹ tự do để suy nghĩ mọi việc rõ ràng.”

“À...” Cuối cùng An Bảo Bối cũng hiểu, sau đó cúi đầu nhìn hai tay mình, cô đã vô thức nắm lại từ bao giờ. Chuyện này là hiện tượng bình thường đối với cô, khi cô đang bị kích động, cơ thể sẽ tự động làm theo phản ứng tự nhiên này.

Không nói rõ ràng, cô cũng không lừa được chính mình, khi Cục Cưng vừa nói xong những lời đó, cô kích động, cô hưng phấn, thậm chí... Lòng ngực, cảm thấy hạnh phúc, hoá ra Vinh Ninh vẫn luôn suy nghĩ cho cô, ít nhất hẳn không trói buộc cô mà cho cô thời gian để suy nghĩ kĩ càng.

An Bảo Bối không nhận được mà giương khoé miệng lên, sau đó cảm thấy bản thân thật kì quái, sao cô lại cảm thấy vui vẻ như vậy?

Tâm tư của thiếu nữ rất dễ đoán, ngay cả vui vẻ cũng biểu hiện thật rõ, cô cứ công khai cười ở trước mặt con bé, cô đã quên, trước mặt cô có một ác ma nhỏ sao?

Khoé miệng Cục Cưng hơi giương lên, tiếp tục thêm mắm thêm muối với An Bảo Bối đang cười ngọt ngào, “Mẹ biết không, những người ở tập đoàn tài chính Đế Không ngoại trừ cha ra thì tất cả đều rất gian xảo, tuy rằng ngày thường luôn bày ra bộ dáng cả lo phát phor, hận chỉ không thể luôn cùng các anh em ở bên nhau, khi có chuyện xảy ra, tất cả mọi người sẽ vào cuộc, dù sao thì anh em vẫn là anh em, khi một người gặp nạn đặc biệt là vì tình thì cũng coi như chuyện cả đời, nhất định cần mọi người giúp đỡ, nhưng mẹ có thấy ai tìm mẹ nói chuyện, hoặc đánh đập, điều tra mẹ chưa?”

An Bảo Bối thật thà gật đầu, mấy ngày qua cô luôn ở chung với Cục Cưng, ngay cả Trác Nhất Phong và quản gia Ba Nã Ba vẫn đang sút đầu mẻ trán vì vấn đề với Dập Dập, mới sáng sớm đã đi tìm đối thủ đánh cò, căn bản là không có thời gian ở nhà, trong nhà cũng không có ai ngoài Dập Dập đến thăm, làm gì có người nào tới đánh đập hay điều tra như Cục Cưng nói?

“Là vậy đó.” Cục Cưng nhún vai, “Đây là công lao của cha, chắc chắn ông ấy nói với anh em của mình không được đến làm phiền mẹ, chuyện cá nhân của hai người thì để tự hai người giải quyết.”

Mấy ngày qua bé không kiên định, Vinh Ninh bị lời nói vô tình của An Bảo Bối đẩy lùi, lại còn ngã bệnh, mất hết ý chí chiến đấu, ngày hôm nay ngẫm lại, cắt... Cha của bé sẽ không lùi bước chứ?

Vinh Ninh chính là con sói lớn trốn ở cái cây thấp, cho An Bảo Bối thời gian để suy nghĩ rõ ràng, chính là làm cho con thỏ ngốc này tự mình đâm đầu vào bẫy mà!

Thật ra việc này cũng không trách Vinh Ninh được, muốn trách là trách bé không suy nghĩ được hết, hoàn toàn coi thường trí thông minh của Vinh Ninh.

Nghĩ lại thấy đúng, Vinh Ninh có được thân phận, địa vị như bây giờ, trừ năng lực trên thương trường, còn có phẩm chất của hân, những kẻ ngốc xung quanh nhất định đã bị bộ dáng băng thanh ngọc khiết, không gần nữ sắc của hân đánh lừa rồi, nhưng mà dù sao hân cũng đã có tiếng xấu là sắc lang, đi tán tỉnh phụ nữ, bạn gái hân có thể xếp chặt kín từ nhà bé đến cửa tập đoàn tài chính Đế Không, mà hân bây giờ còn đang chờ con thỏ ngu ngốc kia, có phải là một trong những bạn gái của hân không? Hân chuẩn bị chết tâm sao?

Hoá ra bé đã quá coi thường người thông minh như hân rồi, trong người bé vẫn đang chảy dòng máu của Vinh Ninh. Bé thông minh như vậy chắc chắn không phải là thừa kế trí thông minh của An Bảo Bối rồi, nhất định là thừa kế Vinh Ninh, Cục Cung thờ dài, ài ài, bé không nên quá kiêu ngạo tự mãn như vậy, như vậy là không được, rất dễ dàng bị người ta đánh vào yếu điểm, bé muốn chuyên tâm tu luyện, không thể khinh thường kẻ địch nào, coi như bé thật sự bị ngốc, cũng không thể để lộ điểm yếu để cho đối phương tấn công.

“Thật sự chuyện là như thế sao?” An Bảo Bối ngồi về chỗ cũ nói với Cục Cung, hiện tại cô cảm thấy mọi thứ rối lung tung lên rồi, có lẽ vì cô quá ngây thơ, chỉ vì việc nhỏ này mà vui vẻ, nhưng có cách giải quyết nào sao? Cô thấy tim mình thật giống con nai vàng ngơ ngác, không biết mình đang nghĩ gì. Đứng vậy, cô đứng là rất ngu ngốc, nhưng chuyện này ngu ngốc, liên quan gì tới cô?

“Còn hơn như thế nữa _____” Cục Cung quyết định không thể để An Bảo Bối tiếp tục ngu ngốc như bây giờ, bé cố ý cao giọng, sau đó Cục Cung lại đập An Bảo Bối đang hạnh phúc trên chín tầng mây rơi xuống địa ngục, “Đó chỉ là suy đoán của con, sao con biết trong lòng cha nghĩ gì? Cha làm gì?”

“À....” Quả nhiên An Bảo Bối không còn vui vẻ như vừa nãy, được rồi, không phải cô ngu ngốc sao? Cô còn tưởng tượng ra hạnh phúc không có thực của mình như vậy, An Bảo Bối tức giận thở hồng hộc rồi cúi đầu, “Là như vậy sao...” Rõ ràng Cục Cung hại cô vui vẻ như vậy không phải sao?

Cục Cung vừa tà ác vừa đắc ý cười, bé biết làm như vậy không đúng, nhưng vẫn không nhận được trêu chọc An Bảo Bối, “Sao vậy? Mẹ, không phải vì lời con vừa nói mà tâm trạng mẹ rơi xuống đáy vực chứ?”

An Bảo Bối ngẩng đầu, lông mày củ kết lườm mắt bé, đứa nhóc này, làm cô tức chết rồi, con bé đang xem chuyện cười của cô đúng không?

An Bảo Bối bướng bỉnh lắc đầu, lẩm bẩm vài tiếng, “Không phải, con đừng nói lung tung.”

“Mẹ còn nói không phải?” An Bảo Bối thực sự là chết đến nơi rồi vẫn còn cãi.

“Phải!” Cô thấy đề tài nói chuyện của hai người sắp trở lại vừa nãy, giả bộ vừa nhớ ra gì đó, vội vàng hỏi, “Con đã hứa với mẹ rồi, mau thực hiện đi.” Nói với Vinh Ninh là tin nhắn vừa rồi không phải là thật.

Tất nhiên rồi, An Bảo Bối cô cao thượng như vậy, cũng không quan tâm Cục Cung nhắn những tin tẻ nhạt kia cho Vinh Ninh, nếu Vinh Ninh nhìn thấy thì sao? Nhưng ít nhất bé cũng phải thực hiện lời hứa, nói với Vinh Ninh tin nhắn kia chỉ là chuyện cười chứ? Nhưng mà... Không nói với Vinh Ninh cũng được, ít nhất cho cô xem Cục Cung nhắn cho Vinh Ninh cái gì chứ.

Ít nhất cũng cho cô chuẩn bị tâm lý, dù sao tất cả cũng đang ở thành phố A. Vì Cục Cung, cũng vì Vinh Ninh đổ bệnh vì mình, chỉ bằng những lí do này thôi, hay là hai người gặp mặt.

“Sao? Có chuyện gì vậy mẹ?” Cục Cung nghi ngờ hỏi, bé thấy An Bảo Bối sắp gào lên lần nữa, bé mới giả vờ hiểu ra, “À! Hoá ra mẹ nói chuyện tin nhắn à?”

“Ừ.ừ.” An Bảo Bối cười híp mắt gật đầu, “Vì thế Cục Cung nhanh thực hiện lời hứa với mẹ đi, nếu như con không làm, ít nhất cũng đưa cho mẹ xem con nhắn gì với Vinh Ninh đi.” Cô dùng vẻ mặt dịu dàng nói chuyện với Cục Cung, ài, oa! Trên thế giới này có bao nhiêu người mẹ có thể nói chuyện như cô, không tức giận với Cục Cung.

“Nhưng mà...” Cục Cung nhún vai, đưa di động của mình cho An Bảo Bối, “Thực ra hôm qua con dùng di động chơi Game mới được tung ra nên hết pin rồi, hôm nay thì vừa mới tỉnh ngủ đã chạy đến thư phòng rồi bận nguyên cả buổi sáng, con quên không sạc pin cho điện thoại mất rồi.”

“Vì thế.....” An Bảo Bối vội vàng nuốt nước miếng, tại sao tự nhiên cô lại cảm thấy kích động đến mức muốn giết người?

“Vì thế nên điện thoại con hết sạch pin, căn bản là con không thể nhắn tin được, vì vậy làm sao cha có thể nhận tin nhắn?”

“Vì thế nên?” Mặt An Bảo Bối đen mất một nửa, cô chuẩn bị bùng nổ rồi!

“Vì thế nên căn bản con không nhắn tin cho cha, con lừa mẹ, để cho mẹ nói ra những điều thực tâm của mình, An Bảo Bối,” Cục Cung lè lưỡi với An Bảo Bối, con bé đã nhìn rõ trước rồi.

Cục Cung đã sớm tránh được chiêu Cửu Âm Bạch Cốt Trảo của An Bảo Bối, hại An Bảo Bối nhào lên vô ích.

“An Cục Cung! Con đứng yên đó cho mẹ!” Cô rống giận, đứa nhỏ chết tiết kia, lại dám đem mẹ ruột nó ra giống như đứa trẻ con mà đùa giỡn.

“Hừ!” Cục Cung làm mặt quỷ với An Bảo Bối, “Bắt được con rồi nói sau! An Bảo Bối ngu ngốc!”

“Con dám lừa mẹ!” Làm cô thiệt thòi bày ra trước mặt con bé bộ dạng đáng thương đó.

“Con không lừa mẹ, sao mẹ có thể nói ra những gì từ đáy lòng mình?!” Rõ ràng bé đang giúp cô, cô còn không thêm cảm ơn, ài, ài, ôi... Thế giới này

cũng không có quốc gia nào có người không biết nói cảm ơn với người đã giúp đỡ mình!

“Cho mẹ hiểu rõ mình nghĩ gì, nhận ra tình cảm của mẹ với cha Vinh Ninh!”

“Chỉ thiếu không dùng hấn làm bia đỡ đạn.” Đứa bé này, khi đùa cợt người khác đều có thể khiến người ta không biết phải làm sao, tức không được, cười cũng không được!

“Con biết mẹ sẽ nói như vậy mà, nhưng khi mẹ nói những gì từ đáy lòng mẹ với con, vì thế con sẽ không chọc giận mẹ nữa, dứt khoát đi. Con chạy trốn cũng không né tránh!

Cục Cưng dừng lại không chạy nữa, đứng thẳng lưng nhìn An Bảo Bối đang đuổi đến trước mặt, bé biết cuối cùng An Bảo Bối sẽ không nỡ làm gì mình, kết quả đúng như bé dự đoán, An Bảo Bối bắt được bé, cánh tay đã vung lên nhưng một khoảng thời gian rất lâu đã trôi qua mà cô cũng không muốn vung xuống.

An Bảo Bối dừng lại, nhìn vẻ mặt tự tin quyết liệt của Cục Cưng, cuối cùng vẫn hạ tay xuống, con bé Cục Cưng này, luôn luôn hiểu rõ cô, từ lúc ở trong bụng cô đã nhảy nhót tung bừng mặc kệ cô có đau hay không.

Không còn sức lực, An Bảo Bối ngồi trên ghế salông, như quả cà tím bị héo, âm thầm than khổ, tại sao số cô lại khổ như vậy? Cô còn không bằng một đứa bé, chuyện gì cũng không thể quyết định được, cô làm người thật thất bại.

“Mẹ, mẹ muốn nghe suy nghĩ của con không?” Thấy An Bảo Bối bất động, Cục Cưng lại nổi lên ý đồ xấu, “Con muốn làm cái gì?” Cô không muốn nghe gì cả, đặc biệt là Cục Cưng, tuy đứa nhỏ này ít tuổi nhưng không đáng tin chút nào, lần nào cũng đùa giỡn cô tung bừng như châu chấu nhảy nhót.

“Con nghĩ mẹ, mẹ phải tiếp tục kết thân mới được.”

“Con vừa nói cái gì?” An Bảo Bối tưởng mình bị lãng tai nên nghe nhầm, lớn tiếng hỏi, “Con nói mẹ tiếp tục kết thân đi.”

Cục Cưng lặp lại câu nói vừa nãy, cô nghiêm trọng tự hỏi, cô chưa già mà đã lãng tai nghe nhầm rồi.

“Con định giờ trò quỷ gì?” Rõ ràng Cục Cưng đã biết thực lòng cô nghĩ gì, tại sao tự nhiên lại nói những lời này với cô?

“Con đã nói rồi, so đi so lại, tuy rằng cha lớn lên đẹp trai, có nhiều tiền, có địa vị, còn có thực lực, cũng có thể lực nhưng trước đây, ông ấy đã bỏ mặc mẹ, nhưng vì ông ấy, mẹ trở về, còn dẫn theo một đứa trẻ đáng yêu vạn phần như con.” Khi nhắc đến mình, Cục Cưng cố ý giơ tay lên, làm thành một đoá hoa khiến An Bảo Bối buồn nôn.

“Trên thế giới này nào có chuyện dễ dàng như vậy? Tám năm đổi lấy nhiều như vậy? Tốt xấu gì hấn cũng phải ăn đắng một chút chứ? Nhưng mà trên đời này có ai xuất sắc hơn cha con? Chúng ta bỏ dưa chuột lấy trứng vàng! Tính thế nào cũng có lợi!”

Không biết Vinh Ninh sau khi nghe Cục Cưng lí luận dưa chuột và trứng vàng thì sẽ phản ứng như thế nào, An Bảo Bối chỉ biết sau khi nghe xong thì trong lòng cô bắt đầu hoảng loạn, ý nghĩ của Cục Cưng làm người khác đoán không ra, thậm chí còn không giải thích được, chỉ một thoáng là đã làm cô hiểu rõ nội tâm của mình, cô vũ cô làm theo ý mình, một lúc, lại cô vũ cô kết thân với người đàn ông khác.

Trong mắt Cục Cưng, con bé muốn biến việc này thành như thế nào thì mới hài lòng đây?

Cục Cưng hiểu rõ suy nghĩ của An Bảo Bối, cười híp mắt nói, “Cục Cưng chỉ muốn cha mình kiên cường hơn thôi mà.” Bé cố ý chỉ tay hướng trên lầu, là chỗ ở của Trắc Nhất Phong, An Bảo Bối lập tức hiểu rõ gắt đầu, nếu không phải Cục Cưng nhắc nhở, cô suýt chút nữa quên mất ngôi nhà này còn một ông già tên Trắc Nhất Phong nữa, mặc dù ông trưởng thành – cũng bảo thủ hơn người cùng tuổi nhưng cũng cực kì bao che con cháu, cứ cho là Vinh Ninh muốn quyết định cuộc sống của cô, cũng khó vượt qua cửa ải của Trắc Nhất Phong, chỉ suy nghĩ đến việc này, An Bảo Bối cũng đã cảm thấy hơi sợ hãi rồi, bị cha và em trai khống chế, tình trạng của cô cũng thật. ...

An Bảo Bối điên cuồng lắc đầu, cô không dám tưởng tượng nữa.

“Vì thế nên.” Cục Cưng khoanh hai tay trước ngực nhìn cô, “Con muốn cha thay đổi cả về tinh thần, thể lực, năng lực, trí thông minh đều có thể sánh ngang với mẫu hình ông bố lý tưởng của xã hội mới.”

Thôi thôi, An Bảo Bối thấy dù muốn cũng không được (hữu tâm vô lực), cô nghe lời Cục Cưng nói rồi so sánh với thực tế, đáy lòng cô cất giấu những thứ gì, được bao nhiêu người hiểu? Đại khái cũng chỉ có thiên tài như cô mới có thể nhìn thấu nội tâm mình thôi sao? An Bảo Bối cười mĩa mai, xoa đầu bé, “Cục Cưng, mẹ đã nói với con chưa? Dù muốn làm gì đi chăng nữa, đừng bao giờ vượt qua giới hạn.”

Những lời này của An Bảo Bối, sao Cục Cưng lại thấy nó mang theo ý tứ khác đây? Không nhìn được mà lại bắt đầu câu chuyện cười của mẹ mình, cười rạng rỡ, “Mẹ, nếu hiện tại cha không còn tình cảm với mẹ, tại sao nhanh như vậy đã lo cho mẹ rồi?”

Tại sao An Bảo Bối cảm thấy hôm nay mình đỏ mặt quá nhiều lần, số lần đủ cho cả đời, thả đầu Cục Cưng ra, khôi phục trạng thái lấp bắp vừa nãy, nói đi nói lại cũng chỉ vài câu, “Bà trẻ của mẹ ơi, con hiểu thành cái gì vậy? Đừng nói nhầm nữa!” Cô đâu có, tại sao Cục Cưng toàn nói những từ khiến người khác khó chịu vậy? Hại tâm trạng cô thất thường cả ngày hôm nay.

“Vâng.” Cục Cưng gật đầu, “Con biết rồi, mẹ, con biết mọi chuyện, mẹ đừng xấu hổ.”

“Con...” An Bảo Bối chỉ về hướng bé, cô phát hiện vết thương của mình ít đến đáng thương, cuối cùng áp dụng chiến thuật lùi một bước để tiến hai, “Mẹ không nghe con nói nữa, con tự mình đoán lung tung tiếp đi.” Vứt một câu lại, An Bảo Bối khập khểnh chạy vào trong phòng, ngã người trên giường, trùm chăn kín người, sau đó một lúc rất lâu, cô mới không thấy ảm ức nữa, thò đầu ra từ trong chăn, kêu lên, “Xấu hổ chết mất!”

Giờ lên cái cốc trong suốt, nâng cốc với không gian lạnh lạnh, “Vì con khó chịu mẹ ngu ngốc, hường đánh không chết cha kính chào!”

Sữa bò còn cào trong dạ dày cô, cuối cùng cô cũng nằm bẹp trên giường. Vinh Ninh đang đứng cạnh cửa sổ phòng bệnh trông ra toàn cảnh bên ngoài tự nhiên hết xì một cái.

Hắn vuốt cái mũi vẫn còn ngứa, Vinh Ninh kéo cửa sổ lên, mắt tự nhiên ngấm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Chẳng lẽ thời tiết đang nóng mà có gió lạnh? Hay là...

Có người nói xấu sau lưng hắn? Tất nhiên cho dù là ai, hắn cũng không quan tâm, đầu gối lên tay, hắn lại nằm lên giường bệnh rồi giường mắt nhìn trần nhà đợi thời gian trôi qua, một lúc sau đắp chăn cho mình, hắn phải chăm sóc tốt thân thể mình, đến lúc khoẻ hắn rồi, ra viện thì đầu tiên sẽ đi ăn một bữa cơm trưa thật ngon rồi ngủ trưa, đôi mắt to hơi híp lại, bộ dáng như con mèo lười biếng, thời gian yên tĩnh trôi đi, tiếp theo sẽ có rất nhiều việc hắn phải làm

Bảo Bảo, cha bị áp lực rất lớn

Thành phố A liên tiếp hứng những trận mưa to, khó có được vài ngày khô ráo, Thái Dương công công (Mặt Trời) cuối cùng cũng xuất hiện; bầu không khí buổi sáng trong lành sáng khoái, nhưng không được vài giờ, thời tiết nóng nực kéo dài liên miên.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Chương 31.2

Edit: Lâm Mã Nhi

Beta: Tiểu Lăng

Tâm trạng trở nên tốt hơn, Vinh Ninh nằm ở trên giường hưởng thụ ánh mặt trời sau trưa và làn gió nhẹ thổi qua. Anh tin một câu nói, con trẻ là cầu nối của cha mẹ, Cục Cung, cảm ơn con đã sinh ra trên thế giới này, cho tới nay cha cũng chưa từng cảm thấy mình hạnh phúc như vậy.

An Bảo Bối ủ ở nhà sắp mọc lên, theo đúng kế hoạch của cô, sau khi từ Pháp trở về thành phố A, cô chỉ được nghỉ ngơi một hai ngày rồi phải đi tìm việc làm. Dù cô không có bằng cấp quá “trâu bò” làm nền, nhưng cũng được coi là từng đi nước ngoài về chứ? Tiếng Anh và tiếng Pháp đều không tệ, chắc chắn có thể tìm được một công việc tốt, có thể nuôi được bản thân và Cục Cung. Đáng tiếc, nhiều chuyện phức tạp cứ liên tục xảy ra, khiến kế hoạch của cô gặp trở ngại, không thể thực hiện được.

Nhìn cái chân bị thương của mình, dù còn chưa khỏi hẳn, nhưng lúc đi lại cũng không còn đau khiến cô cảm thấy mình bị xé rách như trước nữa. Lúc đi bộ vẫn còn khập khiễng nhưng không đến nỗi khó coi – cũng không uống công mấy ngày nghỉ dưỡng. Mai là ngày Cục Cung tham gia chương trình “Một ngày của một cục cung thiên tài” gì đó. Lúc nhìn Cục Cung tự khoá mình trong phòng, ‘cách cách’ gõ mấy tính liên tục lưu loát như nước chảy mây trôi, An Bảo Bối nhìn không hiểu nên choáng, đành phải né thật xa Cục Cung ra. Cô không biết vì sao đột nhiên Cục Cung lại muốn tham gia chương trình giống như tuyển tú* này, Cục Cung trong ấn tượng vẫn luôn ưa tự kỷ với những thứ liên quan đến chuyên ngành của mình.

(*) tuyển tú: cuộc tuyển chọn phi tần của các vua chúa thời xưa, thường có những bài kiểm tra rất gắt gao về cầm, kỳ, thi, họa, văn văn và văn văn các tài năng khác =))

An Bảo Bối đành thở dài, trong đầu Cục Cung đang nghĩ cái gì vậy, người mẹ ngu ngốc là cô này nghĩ mãi vẫn không ra, đành phải kệ bé làm loạn.

Mấy hôm nay An Kỳ có đến tìm cô, nhưng mà cô cảm thấy kỳ lạ là không khí xung quanh An Kỳ và Trác Văn Dương thật sự là hơi quái dị, quanh hai người như có tia lửa điện mà sát kịch liệt, dường như chỉ chút bất cẩn là sẽ bùng nổ dữ dội, sinh ra phản ứng hoá học không lồ. Chẳng qua là chỉ đùa “hai người xứng đôi quá”, kết quả là hai người cùng trừng cô, đồng thanh nói: “Ai xứng đôi với anh ta (cô ta) chứ?!” Cô bị dọa sợ, vội cúi đầu không dám lên tiếng nữa, nhưng nếu như hai người kia không xứng đôi, thì sao đến cách nói chuyện cũng giống nhau như đúc vậy?

Cô không hiểu được chuyện người khác, ngay cả chuyện của mình cô cũng chẳng hiểu nổi, ví dụ như... Vinh Ninh...

Người đó chính là một vết sẹo trên thân cô, nếu nhắc tới thì tim đau như xé, nhưng lại không thể phủ nhận sự tồn tại của người đó, mà chính cô cũng không thể dễ dàng quên đi, cũng không thể không nhắc tới.

Từ sau lần gặp trước, cô cho rằng Vinh Ninh sẽ quấn chặt lấy cô, nhưng sự thật thì ngược lại, khiến cô vô cùng khó chịu. Cô cũng không biết rốt cuộc trong lòng cô đang nghĩ gì, đang mong đợi gì, ít nhất... Muốn biết đêm đó có đúng như lời anh ta nói, không có chuyện gì xảy ra cả không?

Nhất định là do gần đây nhiệt độ tăng quá cao, dù sao thành phố A cũng thuộc khu vực đất liền, đến mùa hè dù mở điều hoà cũng khiến cho cô cảm thấy nóng phát sợ, tim đập thình thịch không ngừng, đầu óc cũng sẽ chập mạch. Ủ, chắc chắn là như vậy, nếu không làm sao mình lại suy nghĩ vẩn vơ như thế, không nghĩ được tí gì hữu dụng cả?

An Bảo Bối phát điên túm lấy tóc của mình, mái tóc được chải gọn gàng bị cô vò loạn, rất có tiềm chất của Mai Siêu Phong*.

(*) Mai Siêu Phong (梅超風) hay Mai Nhược Hoa, một nữ ma đầu mà người người kinh sợ và rùng mình bởi những thủ pháp ra tay vô cùng tàn bạo, độc ác của nàng ta

457. Gửi lời chào tới người cha chưa bị đánh chết! (7)

Cục Cung vừa mới đi ra khỏi phòng, bởi vì vừa ngồi nhìn máy tính trong thời gian dài, cả người cứng đờ, xuống phòng khách ở tầng dưới, định bụng thư giãn gân cốt, thuận tiện uống một cốc sữa bò lạnh, kết quả lại phát hiện An Bảo Bối giống như đang mắc bệnh trâu điên, túm tóc, nhìn thấy thể khoẻ miệng của bé hơi co quắp.

“Mẹ đang lo sợ gì ở đây thế?” Cục Cung ngồi phịch xuống ghế sa lon, toàn thân rã rời như không có xương.

“Không có gì.” An Bảo Bối vuốt vuốt mái tóc vừa bị cô cào rối bù, ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sa lon. Ánh mắt của Cục Cung quá mức sắc bén, cô cũng không muốn bị bé đoán ra ý nghĩ trong lòng.

“Ủa? ~” Cục Cung kéo dài giọng, nghiêng đầu, nhìn cô đầy thâm ý. An Bảo Bối ho khan mấy tiếng, cầm remote ấn, bình tĩnh, tập trung tinh thần nhìn TV là được, như vậy sẽ không bị Cục Cung phát hiện gì.

“Con còn tưởng rằng mấy ngày nay mẹ thật sự đã nhàn đến chán rồi nên mới nghĩ lung tung, nghĩ tới cha tại sao biết tin tức của mẹ rồi còn chưa bám lấy mẹ, nên mới phát điên chứ.” Cục Cung cứ thế bình tĩnh vạch trần suy nghĩ của cô, An Bảo Bối bị dọa sợ, tay hơi run, suýt nữa đánh rơi remote, cô đỏ mặt lấp bắp phủ nhận: “Con đang nói linh tinh gì thế? Mẹ đâu nghĩ lung tung như vậy? Mẹ chỉ... Mẹ chỉ...” Chỉ đang nghĩ cái gì? Đầu óc An Bảo Bối đột nhiên bị chập mạch, ngay cả một cái cớ cũng không nghĩ ra được.

“Chỉ gì ạ?” Cục Cung nhàm chán ngáp một cái, An Bảo Bối ngu ngốc, nếu bé là cô, tùy tiện cũng có thể nghĩ ra mười mấy cái cớ khác nhau.

“À!” An Bảo Bối đột nhiên nghĩ tới một cái lý do rất hay. “Mẹ đang nghĩ xem quần áo mượn của cha Dập Dập, lúc nào mới trả cho anh ta được! Ha ha...” An Bảo Bối cười ngây ngô vì mình có thể tìm được một cái cớ, gãi đầu: “Dù sao chân của mẹ cũng tốt hơn rồi, mấy hôm nay nghỉ ở nhà, cũng nên đi trả quần áo cho người ta, con thấy đúng không?”

Đúng không? Đúng cái gì mà đúng? Cục Cung không có ý muốn giúp đỡ, nhìn cô: “Không phải ngày mai mẹ định tới đài truyền hình xem con biểu diễn à? Buổi trưa mới chính thức bắt đầu, buổi sáng mẹ đến đưa cho bọn họ. Sau đó vẫn kịp chạy tới xem con.”

“Ủ, con nói rất đúng, nhưng mẹ không đưa con vào, chẳng lẽ con không luống cuống sao?” An Bảo Bối cảm lấy lý trả hỏi.

“Con không ngốc như vậy, ngược lại con rất lo cho mẹ, dù sao người dẫn chương trình còn phỏng vấn cả phụ huynh, con sợ lúc đối mặt với ống kính mẹ lại nơm nớp lo sợ, không nói được câu nào.”

Sặc... An Bảo Bối bị Cục Cung trực tiếp tổn thương lòng tự ái: “Mẹ sẽ không như vậy đâu! Mẹ đã sớm lén diễn đi diễn lại nhiều lần, tuyệt đối sẽ không luống cuống mất mặt!”

Nhìn An Bảo Bối âm ức tức giận, giở nắm đấm, Cục Cung hiểu ý, nói: “Vậy thì tốt, hy vọng đến lúc đó, mẹ thật sự làm được.”

“Đó là đương nhiên.”

458. Gửi lời chào tới người cha chưa bị đánh chết! (8)

“Quay lại chủ đề, suy nghĩ của mẹ rất dễ đoán, vẫn nghĩ tại sao đến giờ cha vẫn không đi tìm mẹ, giờ tâm tình của mẹ đủ cả chua cay mặn ngọt nhỉ? Không đi tìm mẹ, thì mẹ càng được yên tĩnh; nhưng lại đang suy nghĩ có phải cha đã buông tha hay không, rồi nghĩ đến lúc đi tìm mẹ thì mẹ nên đối mặt với cha ra sao. Những lời độc ác cũng đã nói, những chuyện tàn nhẫn đều đã làm, mấy năm oán trách cũng đã tan thành mây khói, rốt cuộc là nên chấp nhận hay từ chối cha đây? Chấp nhận thì sợ bị tổn thương giống như lúc trước; nhưng nếu từ chối, thì lại không đành lòng, mẹ thấy con đoán đúng không?”

“Khục...” Lần này An Bảo Bối thật sự phun hết trà trong miệng ra: “Con... Con nói bậy! Mẹ không như con nghĩ đâu, mẹ chỉ đang nghĩ, có phải nên thương lượng với Vinh Ninh một chút về vấn đề của con không, một tuần thì nên bỏ ra bao nhiêu thời gian đưa con sang nhà Vinh Ninh. Dù sao thân là cha của con cũng cần có quyền theo dõi chứ? Ủ, đúng, là như vậy đấy!”

“Đúng cái gì mà đúng? Mẹ tự đi nói đi, hỏi con làm gì?” Cục Cung nhú mày, lời của An Bảo Bối có sơ hở: “Con cũng không phải phạm nhân, quyền theo dõi gì? Đó gọi là quyền quan tâm.”

An Bảo Bối xấu hổ cúi đầu, cô lại bị Cục Cung giáo dục, rõ ràng loại chuyện như này phải là cô giáo dục bé chứ. “Ủ, mẹ đồng ý là mẹ dùng sai từ ngữ, nhưng đó cũng là do bị con làm nổi cáu. Dù sao con cũng còn nhỏ, không nên đoán suy nghĩ của người lớn lung tung như vậy, rất dễ khiến người ta ghét đấy!?”

“Con cũng lười đoán suy nghĩ của người khác, vói lại con cũng chỉ đoán mỗi suy nghĩ của mẹ thôi, ai bảo suy nghĩ của mẹ lại dễ đoán như vậy chứ?” Cục Cưng tỏ vẻ rất uất ức, việc này cũng chẳng liên quan tới bé, thật là, bé quan tâm làm gì chứ?

“Dù sao con cũng không nên nói linh tinh, dù sau này mẹ có nói chuyện với Vinh Ninh, thì chủ yếu cũng là vì chuyện của con, con không nghĩ xem chuyện này là do ai à? Không biết mẹ bầm sinh đã phản ứng chậm rồi sao? Lại còn đột nhiên chạy tới trước mặt Vinh Ninh để anh ta biết con tồn tại, khiến mẹ không kịp chuẩn bị tâm lý.”

“Nhìn đi, đây chính là người lớn, chuyện mình làm sai lại đổ lỗi lên người một đứa trẻ.” Cục Cưng tỏ vẻ chán nản nhìn trần nhà: “Thật là nhàm chán, làm người lớn vô si như vậy, con tình nguyện mãi mãi không lớn lên.”

Xong rồi, lại bị Cục Cưng giáo dục, mặt An Bảo Bối tràn đầy vẻ tự trách: “Là mẹ sai được chưa?”

“Vốn là mẹ sai, con cũng không có nói gì cả.” Cục Cưng chu mỏ một cái: “Suy nghĩ của mình bị người khác nhìn thấu rồi mà còn không thừa nhận.”

“Con đừng nói bậy! Giờ mẹ và Vinh Ninh chỉ là bạn bè, chỉ hơi khác bạn bè bình thường một chút mà thôi. Suy nghĩ vì con một chút không đúng à? Con đừng quên, lúc trước là ai dạy dỗ mẹ, giờ mẹ vất vả lắm mới mở lòng được, con là con gái của mẹ, không ủng hộ mẹ cũng thôi, lại còn ở đó mà đã kích mẹ!” Cô vẫn còn bất mãn đây! Quan hệ của cô và Vinh Ninh bây giờ, vốn giống như lời cô nói --- thuần khiết như thế.

“Xem ra mẹ đã nghe lọt lời con, cũng đã can đảm thừa nhận là mình nhớ cha, cũng đã đồng ý với con không làm con rùa đen rụt đầu nữa, như vậy rất tốt!” Khó có khi Cục Cưng khen ngợi An Bảo Bối, nhưng vẫn dỗi cho cô một gáo nước lạnh: “Đáng tiếc là giờ không biết cha đang ở đâu, khiến mẹ phải suy nghĩ, thật sự là lãng phí tình cảm nha.”

459. Gửi lời chào tới người cha chưa bị đánh chết! (9)

“Con...” An Bảo Bối nổi giận, lời này của Cục Cưng là sao, sao cô lại thành oán phụ bị chồng ruồng bỏ đây!? Được rồi, nghĩ kỹ thì cô cũng gần như vậy, nhưng Cục Cưng cũng không nên để cô thương tích đầy mình như thế? “Con muốn thấy mẹ tức giận đúng không? Làm mẹ tức chết thì con được gì hả? Dù gì mẹ cũng là mẹ của con, giữ một chút mặt mũi cho mẹ không được à?” Nhóc con này, từ nhỏ đã thích đầu võ mồm với cô, cả miệng toàn đạo lý, mà năng lực sắp xếp ngôn ngữ của cô quả thật có hạn, nên lúc nào cũng bị Cục Cưng làm cho xanh mặt, lại không phản bác được câu nào. May mắn là hai người đầu võ mồm ở nhà, không có nhiều người chứng kiến, nhưng vẫn vô cùng đã kích lòng tự ái của cô đó?

Trong nhà có một đứa trẻ thông minh trưởng thành sớm, thật không biết chuyện này là tốt hay xấu nữa, dù sao lần nào cô cũng phải tức đến xanh mặt.

“Mẹ không nói mẹ đuối lý không nói được con, hơn nữa, còn thực hiện giáo dục con theo kiểu giáo dục còi mớ cũng là mẹ. Không phải từ nhỏ mẹ đã dạy con, mẹ mặc kệ người khác, nhưng giữa hai mẹ con ta không có bí mật, muốn nói cái gì thì nói cái đó, ai có lý thì nghe người đó sao?” Cục Cưng lăm lăm, An Bảo Bối chỉ muốn khóc, đáng giận, không biết lúc đầu là ai lập ra quy định kia, lại đi dùng giáo dục còi mớ với Cục Cưng, khiến cô lần nào cũng tức giận!

“Nói chuyện mấy câu đã tức giận, phụ nữ thật là một loài động vật phiền toái.” Nhìn gương mặt khó chịu của An Bảo Bối, Cục Cưng đành phải xòe tay ra, bắt đặc dĩ nói.

“Con cũng là phụ nữ đấy?”

“Giờ Cục Cưng còn chưa phát triển hết, tạm thời chưa coi là phụ nữ, dù sao sau này con lớn lên cũng sẽ không giống An Bảo Bối, làm con rùa đen rụt đầu.” An Bảo Bối đã sắp tức đến phát khóc, Cục Cưng vội vàng thay đổi cách nói: “Có muốn con nói cho mẹ một chút tin tức không?”

“Con có thể có tin tức gì? Tin tức của con có quan hệ gì tới mẹ?” An Bảo Bối tức giận thật.

“Mẹ có biết vừa rồi con làm gì trong phòng không?”

“Ai quan tâm chứ?” Dù sao cô có xem cũng chẳng hiểu những thứ đó, chỉ cần Cục Cưng không làm gì phạm pháp, bị cảnh sát bắt đi là cô đã cảm ơn trời đất lắm rồi.

“Con nói cho mẹ biết, he he.” Cục Cưng làm ra vẻ thần bí, nói: “Con vừa đi tra máy tính của Phương Trạch Tây.”

“Tra?!” Cái tên đằng sau, An Bảo Bối trực tiếp bỏ qua, mấu chốt vẫn là chuyện Cục Cưng đang nói, đúng là cô không hiểu tra là gì, nhưng đoán cũng không phải chuyện tốt lành gì, đại khái giống như hack đen máy tính của đối phương, nhưng dù thế nào thì Cục Cưng làm vậy cũng hoàn toàn không đúng: “Rốt cuộc là con đã làm chuyện gì? Có phải lại xâm nhập máy tính của người khác hay không? An Cục Cưng con có thể để cho mẹ tỉnh tâm không, đừng làm những chuyện khiến người khác nghe xong lại cảm thấy kinh khủng có được không?!”

An Bảo Bối tức giận ôm gối tựa trên ghế sofa, muốn ném nó lên người Cục Cưng, suy nghĩ một chút vẫn không làm, dù sao dùng cách xử phạt thân thể với đứa bé là hành vi không đúng, cô muốn thảo luận trực tiếp với Cục Cưng về hậu quả khi làm những chuyện phạm pháp kia.

“Chuyện gì chứ? Con chẳng mua bán tài liệu của chú ấy, con cũng chỉ xem những chuyện có liên quan đến con mà thôi. Hơn nữa, con tin với năng lực của con, không ai có thể tra ra con đã xâm nhập máy tính, Phương Trạch Tây là người học y làm sao lại biết được.” Cục Cưng bủn rủn bắt đầu nói.

460. Gửi lời chào người cha chưa bị đánh chết! (10)

“Con còn nói ư? Tóm lại con ăn trộm ** của người khác, đấy là con sai!” An Bảo Bối chống hông, cô muốn dạy dỗ Cục Cung một chút, để cho bé biết rõ đâu là chuyện mà một đứa trẻ bảy tuổi nên làm, còn cả chuyện không nghe lời mẹ, người tương lai sẽ hối hận chính là bé.

“Vâng vâng vâng!” An Bảo Bối dù ngốc thế nào, những lời này của cô vẫn có lý, từ trước tới giờ Cục Cung bé vẫn thích lấy đức thu phục người! Ai có lý thì nghe người đó, đương nhiên là mỗi người một khác, ví dụ như người nào đó, dù anh ta có lý, bé cũng không nghe, “Lần này là lỗi của con, con thừa nhận, sau này con sẽ không đi tra trộm máy tính của người khác, muốn biết cái gì thì sẽ trực tiếp gọi điện thoại cho cha, được chưa ạ?”

Lúc miệng Cục Cung nhô ra từ “cha”, tất cả con giận vừa rồi của An Bảo Bối đều biến mất: “Con vừa nói gì? Con tra trộm máy tính của người khác thì liên quan gì đến Vinh Ninh?”

“Nên con mới nói.” Cục Cung dừng một chút, thờ dãi, nói: “Hôm đó mẹ gọi điện cho bà nội, ừm, trước hôm đi đăng ký cục cung thiên tài một ngày. Khi đó con nghe được tin cha bị bệnh, sau đó con liền điều tra một chút, đúng là bị bệnh, giờ còn đang ở bệnh viện quân đội, chưa xuất viện.”

“Bị bệnh?” Hai chữ kia giống như sét đánh giữa trời quang, trong chốc lát An Bảo Bối không còn tinh thần, yếu ớt ngồi trên ghế sofa không động đậy, “Từ khi nào?” Chẳng lẽ là do ngấm mưa hôm bọn họ gặp nhau?

“Hôm mẹ và dì An Kỳ cùng về ấy, lúc ở bệnh viện hình như đã xảy ra chuyện nghiêm trọng, chẳng lẽ mẹ không biết?” Cục Cung khó hiểu, hỏi.

An Bảo Bối há hốc mồm, lắc đầu giống như đầu gỗ, hôm đó cô chỉ thấy Vinh Ninh hơi không bình thường, nhưng lại không biết hẳn đang bị bệnh. ... Cô không hiểu, rõ ràng cô đã hỏi Vinh Ninh rằng hẳn có sao không, vậy mà hẳn vẫn cứ cắn răng nói không sao. ... Dù hẳn có bị bệnh vì cô hay không thì ít nhất cũng phải nói chuyện bị bệnh cho cô chứ? Chuyện này... hẳn An Kỳ cũng phải biết rõ chứ?

Giờ phải làm sao? Tất cả mọi người đều biết, chỉ có mình bị lừa, bây giờ mới biết.

“Khó trách, nếu không tui sao mẹ lại không có chút cảm giác gì? Aiz. ... Cha con thật đáng thương, xảy ra tai nạn mất trí nhớ cũng thôi đi, suýt nữa bị sốt cao đến hồng đầu. Mà người nào đó thì. ... Người ta cũng đã thăm như vậy, không tha thứ cho người ta thì thôi, ngay cả người ta bị bệnh cũng không biết, rời khỏi bệnh viện cũng chẳng thăm người ta một lần. Chắc chắc...”

Cục Cung lắc đầu: “Con cũng thương xót cho cha nha, số cha khổ quá đó.”

Sao nghe trong lời của Cục Cung, cô lại giống như một kẻ khốn khiếp phạm tội tày trời?

An Bảo Bối không trả lời Cục Cung, hoặc phải nói là chẳng biết nói gì, cô có thể nói gì chứ?

“An Bảo Bối.” Cục Cung thu hồi về mặt vừa rồi, thay đổi 180 độ, hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Chương 31.3

“An Bảo Bối.” Cục Cung thu hồi khuôn mặt vừa rồi, cẩn thận hỏi: “Bây giờ mẹ còn hận cha sao? Vẫn còn oán hận hẳn sao?”

An Bảo Bối lắc đầu, cho tới bây giờ cô đều không nghĩ đến việc muốn hận Vinh Ninh cái gì, về phần oán hận? Đúng vậy, trước kia cô còn oán hận Vinh Ninh, nhưng mà lần trước đá hẳn mấy cái, lại được hẳn ân cần che mưa cho, oán hận cũng không còn, cô còn oán hận cái gì nữa? Tám năm qua, cô chống chọi cùng phản kháng đều đã xong rồi, Vinh Ninh lại không làm chuyện gì không có tính người. Hẳn còn gặp tai nạn bị mất trí nhớ, mỗi lần trời trở gió hay mưa rào ẩm ướt, đi đứng cũng khiến hẳn đau nhức. Thân thể hẳn đã từng cường tráng, nay lại giống nhành hoa yếu ớt, gió lớn cũng khiến hẳn như lung lay sắp đổ. Những điều này như vậy cũng đủ rồi, cả hai bên đều mệt mỏi, như vậy quan tâm đến cái khác có hay không đều được đi?

“Mẹ chỉ hy vọng, hiện tại mọi người đều sống tốt hơn, từng ngày trôi qua êm đềm thì còn mong gì hơn.” Mặc dù mỗi lần thời điểm nhìn thấy hẳn tâm sẽ đau dữ dội, người đã từng liên tục quay quanh ở trong đầu cô, nhưng như vậy cũng đủ rồi, đã đủ lắm rồi.

Cục Cung thờ dãi, bé đã chứng kiến tất cả, xem cũng quá nhiều, cũng thật sự hiểu rất nhiều.

“Kỳ thật, mấy năm này cha cũng thật đáng thương.” Cục Cung cúi thấp đầu, trong lòng hết sức phủ nhận việc bé đang vì Vinh Ninh nói chuyện, bé chỉ đem việc mình nghe được, chứng kiến toàn bộ nói ra mà thôi, cũng không vì mang tình cảm riêng tư, bé chỉ muốn mình là người chứng kiến, đem phơi bày tất cả sự thật ra. “Ngày đó bà nội nói với con rất nhiều, con mới phát hiện ra nỗi thống khổ của con người, cha thật sự là người cha tốt, hai người đã từng xảy ra chuyện gì, lúc đó tồn tại bao nhiêu sự hiểu lầm con cũng không rõ lắm, con cũng không muốn nhắc tới, An Bảo Bối, mẹ là mẹ của con, mười tháng hoài sinh ra con, con hết sức cảm kích sự dũng cảm của mẹ đã đơn độc nuôi dưỡng mặc kệ thân phận của con. Cho nên quyết định của mẹ lúc này, hay sau này mẹ muốn làm gì, con sẽ nhất định chấp nhận, cùng cha trở về, hay cùng người khác xây dựng tổ ấm mới cũng tốt, mẹ muốn làm bất cứ chuyện gì, con cũng toàn tâm toàn ý ủng hộ mẹ.”

Hai mẹ con ngoài mặt gây gổ nhưng thật sự là tri kỷ. An Bảo Bối mỉm cười, cô khom người xuống vuốt vuốt mặt bé “Mẹ luôn cho rằng Cục Cưng cũng chỉ là một đứa bé cái gì cũng không hiểu, xem ra là mẹ sai rồi, Cục Cưng cái gì cũng biết, so với mẹ còn có phần lợi hại hơn nữa đó... Cục Cưng, từ ngày đó khi biết được mình sẽ làm mẹ, mẹ cũng không còn sống vì một mình nữa, mà là vì con mà sống. Con là sinh mạng của mẹ, trong đời mẹ, con là sự tồn tại quan trọng nhất. Cục Cưng chán ghét cái gì, mẹ cũng không làm, nếu con thích gì, mẹ cũng sẽ hết sức làm việc để thỏa mãn mong ước của con, về chuyện xây dựng một gia đình mới...”

An Bảo Bối ngừng một chút: “Kỳ thật mẹ cũng không muốn thân cận với người khác, nhưng mẹ muốn cho con một tổ ấm đầy đủ, cũng muốn làm ông ngoại con an tâm nên mới phải lựa chọn việc đó, nếu như Cục Cưng không đồng ý, mẹ cũng không làm theo ý nghĩ của mình đâu...” Trong đầu cô chợt nhớ tới cái ngày mà Vinh Ninh nói với cô, cũng là... Cô vẫn cho rằng muốn nuôi dưỡng một đứa trẻ ở trong điều kiện tốt nhất nên nuôi dưỡng Cục Cưng trong nền giáo dục mở, nhưng sự thật vừa vặn lại ngược lại, thử hỏi rốt cuộc mình có làm được lời hứa trước kia ước định cùng Cục Cưng hay chưa? Quả thật cô rất giống với nhiều người cha mẹ khác, cơ hồ tới bây giờ cô chưa từng xem qua cảm giác của Cục Cưng, chỉ làm điều mình muốn, đem Cục Cưng nhốt lại bên người mà thôi, nói cho cùng, cô cũng chỉ là một người bình thường.

“Mẹ hãy nghe ý tưởng của Cục Cưng, sau đó chúng ta bàn lại một tý.” Vừa mới còn đang thảo luận, sự tình phát triển có vài phần giống với cảnh tượng phim truyền hình lúc tám giờ, lại thêm thái độ thất thường cùng sự biến đổi gương mặt của An Bảo Bối, Cục Cưng miễn cưỡng cười: “Mẹ cảm thấy như thế nào ạ?”

Cục Cưng buồn chán thờ dãi, vừa nhìn gương mặt thê lương của An Bảo Bối, cảnh tượng như thế thật là lãng phí, bé mở lòng bàn tay: “Mẹ, con không sao cả, dù sao lớn lên Cục Cưng cũng phải cùng người khác kết hôn, cùng người khác sống chung, An Bảo Bối con không thể cùng mẹ sống cả đời được, mẹ phải học cách trưởng thành sớm hơn được hay không?! Không thể chuyện gì cũng dựa vào chủ ý của con được, mẹ cũng phải nghĩ cho bản thân mình chứ?”

Rõ ràng cô mới là mẹ của Cục Cưng, sao bây giờ vị trí của mỗi người lại bị đảo lộn thế này?

“Ý của Cục Cưng là...”

“Ý của con cực kì đơn giản, đúng là Vinh Ninh là cha ruột của con, nhưng ngoại trừ hần, An Bảo Bối mà muốn ở cùng người khác, con cũng không sao. Dù sao cùng hần sống chung cả đời là mẹ chứ không phải con, cho nên, tất cả đều dựa vào suy nghĩ của mẹ. Mẹ muốn như thế nào thì là thế đó, đương nhiên... Nếu có người đàn ông nào muốn là cha của con, nhất định phải qua được cửa ải của con trước đã, giống như người đàn ông ngày đó ở trong phòng ăn kia tuyệt đối không được!” Cục Cưng giờ quả đấm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “An Bảo Bối, mẹ làm ơn có ánh mắt nhìn đàn ông tí được không? Người đàn ông kia rõ ràng không đáng tin tưởng chút nào! Ôi chao, nếu không phải con phát hiện sơ hở trong lời nói của ông ngoại, có phải mẹ định kết hôn với người đàn ông đó phải không?!”

An Bảo Bối yên lặng một lát, Cục Cưng nói một tràng thuyết giáo, quả thật rất đúng, nhưng cô vẫn không có ý định nói cho bé biết tính cách và sự thật về La Á, nhưng mà cái tiêu ác ma này, lại muốn bắt đầu đem một chậu nước lạnh tưới lên đầu cô, An Bảo Bối gãi gãi mặt không nói gì, chỉ là cười khổ nhìn bé, xui xẻo lại mang chút hài kịch như thế, cô mới không định kể cho bé biết đâu!

“Mẹ cũng biết mà!” An Bảo Bối thật là không có cách cứu chữa mà. Cục Cưng chau mày, như một người lớn nhỏ giáo dục cô: “An Bảo Bối để cho con tỉnh tâm một chút đi. Mẹ thân cận với ai con cũng không phản đối, nhưng mà sau này mẹ có đi xem mặt với ai, cứ dẫn con đi, con sẽ xem xét hàng giúp mẹ. Nếu là hàng tốt, con sẽ giúp mẹ tranh đoạt cùng với mấy người phụ nữ khác, nếu là hàng kém chất lượng, đương nhiên phải knock out, cả đời say goodbye! Understand?”

An Bảo Bối có chút đau đầu, xoa xoa quai hàm, điểm này Cục Cưng quả thật là được di truyền, lại mang đàn ông xem thành hàng hóa, làm ơn đi, nếu những từ ngữ này để cho người kia nghe được, chắc chắn sẽ tổn thương lòng tự ái của hần mất? Nhưng mà... Xem ra Cục Cưng hoàn toàn không một chút để ý đối với việc cô cùng người đàn ông khác yêu đương, để cho người khác làm cha của bé. Chính điều này làm cho An Bảo Bối có chút phiền lòng. Những lời bé vừa mới nói là thật hay giả? Cô vẫn cho rằng Cục Cưng toàn tâm toàn ý muốn Vinh Ninh trở thành cha của bé, làm cho cô hòa hảo với Vinh Ninh như trước. Nhưng bây giờ xem ra căn bản cũng không phải là cái dạng này, suy đoán ý nghĩ của Cục Cưng làm cô càng nghĩ càng đau đầu, cũng càng thêm buồn, cơ mà cô cũng không muốn sau này Cục Cưng lại oán hận mình, hiện tại bây giờ nên hỏi cho rõ ràng.

An Bảo Bối suy nghĩ rất nhiều, quyết định hỏi rõ ràng: “Mẹ cùng người khác yêu đương con thật sự không phản đối? Mẹ để cho con gọi người khác là cha chứ không phải Vinh Ninh kia, con sẽ không cảm thấy chán ghét?”

Cục Cưng chỉ cảm thấy lời nói của An Bảo Bối cực kì ái muội. Bé nhìn về phía cô cười ha ha, làm bộ dạng thật gian xảo làm cho An Bảo Bối cảm thấy xương sống của mình như bị hung hăng đâm một cái, liền vội vàng hỏi lại: “Con cười cái gì chứ?”

“Vấn đề mẹ vừa hỏi, là vì lo lắng cho con nên hỏi hay là vì bản thân mà hỏi?”

An Bảo Bối lắc đầu nói: “Con nói gì mẹ không hiểu lắm.”

Nghe không hiểu là được rồi, như vậy mới thể hiện được trí thông minh vượt trội của bé chứ. “Lời của con nói rất đơn giản mà, mẹ, có phải là mẹ vẫn còn để ý đến cha không? Mặc dù hiện tại cha chưa buông tay với mẹ, nhưng lại làm cho trong lòng của mẹ khi ở chung với hần có phần không được tự nhiên. Cũng có khả năng, là vì mẹ không có hứng thú với người đàn ông khác nên mới đem vấn đề này giao cho con phải không? Nếu như con muốn mẹ ở cùng một chỗ với cha, ngoài mặt mẹ thể hiện bộ dáng vô cùng khó khăn nhưng trong lòng lại cao hứng như một con chuột vậy đó?”

“Con nói vậy!” Vì cái gì lại đem cô ra làm ví dụ, cô mới không cần làm con chuột.

“Vậy mẹ đỏ mặt cái gì chứ?” Cục Cưng chỉ vào mặt của cô hỏi.

“Đương nhiên là vì lời của con nói làm mẹ ghen chứ sao?” An Bảo Bối tiếp tục đỏ mặt, bề ngoài như kiểu không hề bị lay động, nhưng bên trong lại có một mặt cảm giác khác – ngũ vị tạp trần, lời nói không rõ ràng.

“Như vậy cũng tốt, không phải khiến mẹ có thể đối diện với lòng mình sao? Dù sao con cũng đã nói rõ suy nghĩ của con trước mặt mẹ rồi, đúng là Vinh Ninh là cha ruột của con, nhưng mẹ muốn người khác làm cha của con cũng không có vấn đề gì, tóm lại mẹ phải dựa vào chính mình, đừng đem lí do của mình đổ lên con để ngụy biện. Nếu muốn cùng Vinh Ninh ở cùng một chỗ, thì cứ thế mà làm thôi. Sao cứ phải đem con làm bia đỡ đạn làm gì?” Cục Cưng ưỡn bộ ngực phẳng.

“Con nghe ai nói bậy bạ thế, mẹ đã nói, mẹ với Vinh Ninh giờ chỉ còn là quan hệ bạn bè thôi. Là quan hệ bạn bè hết sức thuần khiết, con đừng có suy đoán lung tung!” Cả cô An Bảo Bối đều đỏ, không biết là vì bị lời nói của Cục Cưng làm cho bực phát hay là vì bị nói trúng tim đen, cuối cùng lại thêm một câu uy hiếp: “Mẹ nói cho con biết, việc này chúng ta thảo luận ở trong nhà thì được, đừng nói ở bên ngoài, nhất là nói ra trước mặt Vinh Ninh, nếu không thì con cứ chờ đó cho mẹ!”

“Đó, mẹ xem đi, chẳng phải lúc nào cũng như thế này sao!...” Cục Cưng còn chưa nói xong, An Bảo Bối đã chuẩn bị nhào tới Cục Cưng: “Mẹ mới không giống như con nói!”

Cục Cưng nhanh tay lẹ mắt, một tay chống đỡ lên ghế sofa, dùng thân thể nhỏ bé của mình nhảy qua khiến An Bảo Bối vô hạn. Cục Cưng tự hào nhìn An Bảo Bối trừng mắt ngẩng đầu đầy căm tức, tiếp tục không sợ chết, khiêu khích. “Nói không lại con thì mẹ lại động thủ phải không? Vậy mẹ lúc nào cũng phải hành động như vậy mỗi khi con nói rồi...”

P/s: An Bảo Bối ngược vịnh ninh, mà Cục Cưng chính là dùng để ngược An Bảo Bối, như vậy tam giác quan hệ cảm xúc mạnh mẽ, chắc chắn...

“Con còn nói nữa à!” An Bảo Bối không tin cô không thể không bắt được Cục Cưng, nhất định phải dạy dỗ lại bé thật tốt cho bé biết điều một tý, chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói.

Hai người tiếp tục đại chiến vây quanh chiếc sofa, mẹ đuổi con truy, thân thể của Cục Cưng cực kì nhanh, An Bảo Bối đương nhiên không phải là đối thủ của bé. Nhiều lần tưởng như bắt được Cục Cưng, An Bảo Bối lại chụp hụt, lui tới mấy lần, căn bản là cô không thể đuổi theo, tới lúc Cục Cưng hơi thờ ơ vẫn chưa có nửa điểm rối loạn, An Bảo Bối đã thở không ra hơi, chạy hết nổi rồi.

“Con...con...” An Bảo Bối chỉ có thể đứng một bên nhìn Cục Cưng đang hả hê, cuối cùng vẫn quyết định không đuổi theo bé nữa.

Từ lúc Cục Cưng còn nhỏ, hai người thường xuyên ở nhà chơi trò đuổi bắt như vậy, kết quả lúc nào cũng là, Cục Cưng không chỉ chọc tức cô, mà còn làm cô lãng phí thể lực. Cục Cưng chính là một tiểu ác ma. Nếu không phải từ trong bụng cô sinh ra, cô thật sự cho rằng, cha mẹ Cục Cưng đúng là đã chọc đến ma quỷ rồi. So với vận động cùng động não, cô xác thực không phải là đối thủ của Cục Cưng. An Bảo Bối ngồi xuống sofa, hít sâu, xem tí vi, xem tí vi, cô mới không so đo với Cục Cưng.

“Thật là, chơi không vui.” An Bảo Bối không đuổi theo bé, đây không phải là giống hệt như trước kia sao? Đối với bé còn gì là vui nữa.

Cục Cưng ngồi trên ghế cách An Bảo Bối không xa, khoảng cách chừng này, cô vẫn có thể đuổi theo kịp nha, An Bảo Bối sắc mặt vẫn như cũ, không chút thay đổi, thậm chí ánh mắt cũng chưa từng rời màn hình tivi, cô mới không diễn xiếc gây ông đập lưng ông, dù cho cô có chút ngốc, loại xiếc này cô từng xem qua, cũng biết đối phó như thế nào.

Cục Cưng nhú mày, quả nhiên là bé đầu thai liền chọn trúng người phụ nữ này, hiện tại đã hiểu được tình cảnh này, nhưng mà bé mới không để cô dễ dàng trốn tránh như vậy. “An Bảo Bối, mẹ lại làm con rủa đen rụt đầu phải không? Vì sao không dám thừa nhận tình cảm của mình trước mặt con? Mẹ chính là muốn từ trong miệng con nói ra, đời này ngoại trừ Vinh Ninh sẽ không gọi ai khác làm cha, như vậy mẹ mới đường đường chính chính hạ bậc thang ở cùng Vinh Ninh phải không?”

An Bảo Bối chuyển kênh nhanh hơn, cô lười phải cùng Cục Cưng nói hươu nói vượn, Cục Cưng chính là loại người bắt được trọng điểm liền nói không ngừng nghỉ, như thế nào cũng bị bé nói không thành có, cô mới không trúng bẫy của bé đâu.

“Nếu mẹ đã không nói lời nào, khác nào đã ngầm thừa nhận phải không? Tốt lắm nha!” Cục Cưng làm bộ cảm lấy điện thoại, nở nụ cười so với hoa còn sáng lạn hơn, nhanh chóng ấn số, An Bảo Bối giả vờ vô ý nhìn bé một cái, tên tiểu quỷ này đột nhiên lấy điện thoại ra làm gì? Ấn phím nhanh như vậy chẳng lẽ là muốn nhắn tin cho ai sao?

“Vậy con liền gửi tin nhắn cho cha, đem suy nghĩ của mẹ nói cho cha biết, làm cho hân vui mừng một tí, thuận theo đuổi mẹ, quý cô độc thân lớn tuổi kiêu ngạo lại hay thẹn thùng này...”

Cục Cưng nói xong câu đó, An Bảo Bối mở to mắt, trong chớp lát liền từ trầm mặt không nói, thành kinh hãi từ trên ghế salon nhảy dựng lên, chỉ vào mũi của bé, lắp bắp nói: “Vừa mới...vừa mới...con đã...con đã làm gì mẹ?”

P/s: Buổi tối có thay đổi một chút, thay đổi kết thúc trước mười hai giờ, điện thoại di động có thể muộn hơn so với trang web một hai giờ.

“Ôi trời...” Cục Cưng trừng mắt nhìn lại An Bảo Bối: “Cục Cưng không phải đã nói với mẹ sao? Con đã nhắn tin cho cha, nói là, kỳ thật mẹ còn muốn cha nha, chỉ là có chút thẹn thùng. Cho nên mong cha cố gắng nhiều hơn nữa, chịu khó nhanh chóng theo đuổi mẹ nha.” Cục Cưng cố ý ở trước mặt cô lắc lắc chiếc điện thoại, An Bảo Bối theo bản năng muốn giành lấy cái điện thoại, Cục Cưng lại nhân cơ hội giấu nó ở phía sau lưng “Mẹ đã đến chậm nha. Con cũng đã gửi đi rồi, mẹ cũng không phải không biết sản phẩm công nghệ cao con chơi lúc nào cũng thuận tay nha, tin nhắn gì gì đó, một phút con có thể đánh mấy trăm chữ, mẹ có tin không?”

Tin, đương nhiên cô tin rồi, cho dù hiện tại Cục Cung nói ngày mai muốn hủy diệt địa cầu, mặt trời hình vuông, cô đều tin tưởng, Cục Cung chuyện gì cũng làm được cả.

“Ai bảo con gửi tin nhắn này? Mẹ căn bản sẽ không có như con nghĩ được hay không?” Cô muốn khóc, Cục Cung đến cùng là đứa nhỏ như thế nào, cô sinh ra đã nhiều năm như vậy, nhưng vẫn không hiểu nổi bé.

“Kỳ lạ.” Cục Cung làm bộ như không biết sự tình “Vừa rồi mẹ trầm mặc không phải là đồng ý với lời con nói sao?”

“Mẹ... Mẹ làm gì có chứ! Con ngay bây giờ... Lập tức gửi tin nhắn cho Vinh Ninh! Nói cho hắn biết lời vừa rồi không phải sự thật, chỉ là con nói đùa mà thôi!” An Bảo Bối mặt đen một nửa nói.

“Không cần, con mới không nói đùa với người khác đâu.”

“Con...” Cục Cung thật vất vả mới làm tốt được vậy, bé không muốn chấp nhứt cùng cô đâu, quyết định cùng cô tức giận, bé chính là muốn kích thích cô nói ra sự thật.

“Muốn con vì mẹ mà giận thích cũng được.” Xem ra An Bảo Bối tức giận như vậy, Cục Cung quyết định cho cô một hy vọng nhỏ.

“Cái gì?” An Bảo Bối giống như nghe lầm, đầu có chút chập mạch.

“Nhưng mà mẹ phải trả lời con một vấn đề, không được giấu diếm một chút nào hết.”

Cô cũng biết Cục Cung không thể nào dễ dàng đáp ứng yêu cầu của cô, cũng may là Cục Cung chỉ muốn cô trả lời một vấn đề, tâm tư của mình vốn để đoán, đối với cô cũng tính là may mắn rồi.

“Như thế nào? Mẹ không đồng ý?” Nhìn An Bảo Bối không có chút phản ứng nào, Cục Cung cố ý lần nữa nhắc nhở cô.

“Không có, mẹ đồng ý mà.” An Bảo Bối xua tay “Con hỏi đi, dù cho câu hỏi nào, chỉ cần mẹ biết, nửa lời cũng không giấu diếm con. Nhưng mà con cũng phải đáp ứng mẹ, hỏi xong thì liền làm theo yêu cầu của mẹ đó”

“OK” Cục Cung hướng An Bảo Bối giờ ngón tay chữ “V” thắng lợi: “Đồng ý giao dịch.”

Cục Cung ngồi trên sofa, bắt chéo hai chân, bộ dáng hoàn toàn là một tiểu đại nhân: “Câu hỏi hiện tại bắt đầu.”

“Con nhanh hỏi đi” An Bảo Bối yếu ớt nhìn bé, hiện tại cô chỉ muốn mọi thứ nhanh chóng kết thúc, chỉ mong Vinh Ninh không đọc được cái tin nhắn vừa rồi Cục Cung gửi đi, nếu không, cô có nhảy sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch. “Đừng có đề ý ba cái hình thức nhảm chán này.” Cũng không biết đến cùng là bé học những điều này từ ai.

“Cha con, cũng chính là Vinh Ninh lúc trước chia tay mẹ, đến lúc này, mẹ có tình cảm gì đối với hắn?”

An Bảo Bối há to miệng, không hiểu vì sao Cục Cung đột nhiên trước mặt cô lại hỏi vấn đề này, thời gian qua không phải bé tự hào vì luôn dễ dàng suy đoán được tâm tư của cô sao? Loại vấn đề này, không phải Cục Cung mới là người hiểu nhất sao.

“Đếm đến ba, nếu mẹ không trả lời, con sẽ gửi tin nhắn thứ nhất cho cha, con gửi cái gì con cũng không biết đâu nha.”

“Mẹ nói mẹ nói mà...” Căn bản cô chưa kịp nghĩ cái gì, Cục Cung lại nhanh chóng uy hiếp cô rồi, cô không kịp phản ứng. Nếu lại làm cho Cục Cung gửi tin nhắn cho Vinh Ninh nữa, cũng không biết bé sẽ nói cái gì, cô thực sự cảm thấy mình là người đầu tiên chết vì tin nhắn a. “Rất đau lòng, cũng rất bối rối, trong nội tâm mẹ như bị mắc nghẹn, thậm chí mẹ cho rằng, mẹ đang hận hắn rất nhiều.”

Cục Cung đối với câu trả lời của An Bảo Bối rất vừa lòng, ít nhất câu trả lời cùng với những gì bé quan sát được vô cùng giống nhau. “Được rồi, thêm một vấn đề nữa, mẹ không trở về thành phố A trong tám năm, tình cảm của mẹ đối với cha lại phát triển hay nói cách khác là nhận thức đến trình độ nào rồi?”

An Bảo Bối vô lực phản bác, Cục Cung phát uy vô cùng, cô như củ cà rốt, một tầng lại một tầng bị bé bóc vỏ đến cực hạn: “Mẹ cho rằng tình cảm của mẹ đối với hắn là hận, nhưng mà...”

An Bảo Bối khóc thút thít: “Khi thấy con lớn lên giống hắn y như đúc, thậm chí có một vài thời điểm, con như là một mô hình được khắc ra từ hắn. Mẹ hoang mang, nửa đêm tỉnh mộng đột nhiên chảy nước mắt mới phát hiện, mặc kệ lúc trước Vinh Ninh đối xử với mẹ như thế nào, mẹ cũng không tài nào hận nổi hắn, thậm chí còn có phần nhớ hắn.”

Những chuyện như thế này cho tới bây giờ cô vẫn không kể cho bất luận người nào, vẫn luôn giấu kín trong lòng mình, mà hiện tại lại bị Cục Cung áp bức nói ra, làm cho nàng nhất thời không không chế được, hai tay cô bịt mắt, có lẽ bởi vì vừa rồi lời nói của chính mình quá mức bộc lộ rõ ràng, làm hại cô có chút mất mặt.

Không có lúc nào nào là nói cho người khác biết, An Bảo Bối lại không cần hạ thấp bản thân nhớ đến hắn, nhưng mà loại nhớ nhung này, căn bản không chịu đựng nổi cùng với trái tim không chế, hô hấp một lần, ngay cả không khí cũng như mang theo gai đâm, khiến cô đau nhói.

“Mẹ...” Mặc dù Cục Cung chứng kiến An Bảo Bối thành cái dạng này, bé cũng không thể không nhẫn tâm hỏi tiếp. Chính là vì không để cho An Bảo

Bối tiếp tục trốn tránh, cô không nhận thức rõ được lòng mình, bé tuyệt đối không buông tha cho An Bảo Bối, liền khinh địch mà nương tay “Lần nữa, lúc mẹ nhìn thấy cha, trong lòng mẹ mang cảm giác gì?”

“Tức giận, sợ hãi, oán niệm sâu nặng, kinh ngạc cùng với cảm giác hoa mắt, tựa như ảo giác...” Vậy là cái dạng cảm giác gì? An Bảo Bối không rõ lắm, chỉ là một lần nữa nhìn thấy Vinh Ninh, khoảnh khắc đó khiến cô choáng váng đến vô pháp tự kiểm chế tình hình, thậm chí không dưới ngàn lần tự hỏi mình, vì cái gì cô vẫn còn nghĩ đến hắn, nhưng là căn bản nếu chỉ dựa vào cô và trí thông minh của mình thì cả đời cô không có đáp án phù hợp để giải thích vấn đề khó khăn, cái loại cảm giác này... Làm cho cô nghẹn thở.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Cục Cưng, Cha Cảm Thấy Rất Áp Lực

Mưa to liên tiếp quét sạch thành phố A, sau mấy ngày âm u, cuối cùng ông mặt trời cũng xuất hiện. Mới sáng, không khí còn nhẹ nhàng khoan khoái, chưa được mấy tiếng, thời tiết lại trở nên oi bức hơn.

“Mang thanh đập cổ động đi chưa?”

“Rồi ạ.”

“Mang băng rôn cổ vũ đi chưa?”

“Rồi ạ.”

“Mang máy ảnh đi chưa?”

“Rồi ạ.” Trác Văn Dương trả lời những câu hỏi của Trác Nhất Phong đến mức khoe miệng sắp co rút, rốt cuộc cha anh đang muốn làm gì vậy? Chỉ là đi tới đài truyền hình thôi mà, sao lại giống như đi chơi với trẻ con ở ngoại ô vậy?

Hại anh mới sáng trời còn chưa sáng liền bị Trác Nhất Phong kéo ra khỏi ổ ấm, bây giờ vẫn còn buồn ngủ đến mức chưa mở mắt ra được.

“Mang loa đi chưa?” Trác Nhất Phong đang kiểm kê lại tờ danh sách trong tay.

“Cha à?!” Trác Văn Dương phát điên. “Chỉ là đến đài truyền hình thôi mà, mang theo những thứ cơ bản thì không nói làm gì, nhiều đứa nhỏ khác cũng có gia đình ở đây. Cha mang loa đi làm gì? Chẳng lẽ định hô với những phụ huynh khác? Cha cẩn thận bị nhân viên của đài truyền hình đuổi ra ngoài đấy!”

Trác Nhất Phong yên tĩnh một lúc, suy nghĩ một lát những lời Trác Văn Dương vừa nói cũng đúng, chỉ Trác Văn Dương tỏ vẻ chấp thuận ý kiến: “Cũng đúng, thông qua phương án!”

Chuyện này là sao? Trác Văn Dương không châm chọc được, bắt lực rũ đầu. Giờ lại bắt đầu chơi trò mờ hội nghị công ty sao?

“Còn chưa mang đi gì nữa không?”

“Mang hết rồi, mang hết rồi ạ.” Trác Văn Dương phát phát tay một cái, đi sớm một chút đi, chưa đi thì đến trưa mất, làm sao còn kịp chương trình nữa?

“Con nhìn lại con đi. Đầu sao thì hôm nay cũng là ngày quan trọng của Cục Cưng, đáng về buồn bã ỉu xiu này là sao? Quần áo đâu? Sao lại mặc bộ này? Không trang trọng tý gì cả, còn đầu tóc nữa kia, vội vội vàng vàng làm gì? Đây là một chương trình quan trọng đấy! Vuốt gel tóc đi, chải hết ra sau tai, giống như cha này, nghe chưa?!” Trác Nhất Phong dạy dỗ anh, vò tóc của Trác Văn Dương. Trác Văn Dương bị vò tóc, trong lòng rầu không thôi, ngẩng đầu nhìn một đầu tóc bóng loáng của Trác Nhất Phong, lại còn là kiểu tóc của Chu Thuận Phát trong bộ phim truyền hình > nữa chứ.

“Cha à! Cha biết gì chứ? Như con mới là bình thường, cũng là kiểu thịnh hành bây giờ! Hơn nữa, chỉ là đi đài truyền hình tiến hành chương trình kia thôi mà, cần gì phải long trọng cầu kì như thế làm gì?! Lâu đầu tiên thì không nói làm gì, nhưng mà mỗi lần Cục Cưng đi tham gia cuộc thi nào lộ diện trước mặt mọi người, ngay cả ở Pháp, trong khu phố tổ chức chương trình, cha cũng như vậy, không thấy mệt mỏi sao?!” Anh muốn gào thét, muốn nghiêm túc nói cho Trác Nhất Phong biết đây cũng không phải là lần đầu tiên, lần nào cũng bắt đầu như vậy, không mệt chết sao, anh muốn kháng nghị! Anh muốn kể khổ!

“Con thì biết cái gì?!” Trác Nhất Phong trở tay muốn gõ đầu anh một cái. “Đây là chuyện lớn quan trọng nhất thế giới đối với nhà họ Trác chúng ta!”

Tránh đi bàn tay kia, Trác Văn Dương tức giận, được rồi, gặp phải người cha như vậy, anh ... coi như anh đành chịu thiệt vậy!

An Bảo Bối cười khổ nhìn cặp cha con này, màn đầu vò miệng này quả là chuyện thường như cơm bữa, di chuyển tầm mắt nhìn sang đầu sỏ gây ra chuyện cơm bữa này - Cục Cưng.

Bé đang bấm đốt ngón tay, cặp lông mày nhỏ nhú chặt, không biết là đang suy nghĩ gì.

An Bảo Bối khẽ thờ dài, cô còn đang định hỏi chuyện gì đang xảy ra, đành phải nhanh chóng đi hoà hoãn hoàn cảnh này trước đã. Chạy đến bên người Trác Nhất Phong, nói: “Cha à, nếu còn không đi, thì sẽ không kịp chương trình đâu.”

Ngược lại những lời này lại có tác dụng với Trác Nhất Phong, chẳng thêm so đo hơn thua nữa, theo ý của ông là tuyệt đối không để ý quan hệ tình thân với Trác Văn Dương, nói: “Lên đường! Đài truyền hình thành phố A!”

Trác Văn Dương thờ dài một hơi, cuối cùng cũng có thể bắt đầu làm chuyện chính.

An Bảo Bối khoác ba lô trên vai: “Cha, mọi người đến đài truyền hình trước, con còn có một vài việc muốn làm, đến lúc làm xong rồi sẽ đi tìm mọi người.”

Trác Nhất Phong đang chuẩn bị đi rồi quay đầu lại hỏi: “Con có chuyện gì muốn làm à?”

“À” An Bảo Bối lấy ra danh thiếp lần trước Tô Nhất Dạ đưa cho mình, đưa cho Trác Nhất Phong xem. “Con phải đi tới địa chỉ trên danh thiếp này, con có đồ phải trả lại cho họ, dù sao chỗ này cũng cùng hướng với đài truyền hình, được nửa đường thì con sẽ dừng lại đưa đồ cho cô ấy rồi tới sau.”

Trác Nhất Phong nhìn chữ trên danh thiếp, cười cười, nháy mắt một cái với An Bảo Bối. An Bảo Bối bối rối, không tự chủ được lùi ra sau mấy bước, hỏi: “Có chuyện gì không? Cha?”

“Đáng lẽ là cha hỏi con mới phải, Tô Nhất Dạ này là ai? Có phải là một người đàn ông nào con vừa mới quen hay không? Công ty thiết kế kiến trúc Tô Thúc? Cha chưa từng nghe cái tên này bao giờ, chắc là một cái công ty vừa? Thật ra thì đàn ông ấy mà, không quan trọng nghề nghiệp, sự nghiệp lớn nhỏ cũng không thành vấn đề, tất cả đều không sao cả, quan trọng là làm người có tốt hay không, có thể kiếm tiền nuôi gia đình là được.”

Vừa nghe là biết ngay Trác Nhất Phong đang hiểu lầm, An Bảo Bối có chút dở khóc cười, giải thích: “Cha, cha hiểu nhầm rồi, Tô Nhất Dạ là một người phụ nữ, lúc chúng ta ngồi trên máy bay đã quen biết một gia đình ba người, chẳng lẽ cha quên rồi?”

Nghe An Bảo Bối vừa nói như vậy, hình như là đúng như có chuyện đó xảy ra, mới vừa còn hứng thú với chuyện tình cảm của con gái giờ đã không còn gì: “Thì ra là con bé?”

“Ha ha...” An Bảo Bối cười cười, cũng lười hỏi phản ứng của Trác Nhất Phong.

“Nhưng mà người phụ nữ đó nhìn giống hình tượng phụ nữ mạnh mẽ có sự nghiệp, chồng của con bé, cha nhớ hình như tên là Giản Dịch hả? Cha đã từng nghe qua cái tên này, là một người có sự nghiệp đáng mong đợi, qua lại nhiều với những người như vậy cũng tốt, dù sao bọn họ cũng đã ở thành phố A một thời gian dài như vậy, có lẽ cũng biết không ít ‘hàng tốt*’.” Trác Nhất Phong sờ cằm, ý vị sâu xa nói.

(*) ‘hàng tốt’: ý ông chỉ mấy anh chàng tiêu chuẩn ấy =))

An Bảo Bối chỉ có thể cười khỏ, xem ra đã không ai có thể ngăn Trác Nhất Phong muốn cô lấy chồng nữa rồi, nhưng mà tim của cô... cũng đã sớm đặt trên người khác rồi, cũng không thể dễ dàng lấy lại được từ trên người của hắn.

“Rồi, vậy con đi trước đi, cha bảo tài xế đưa con qua đó, không cần lo lắng cho chúng ta, Cục Cung giao cho cha thì con cứ yên tâm đi.”

“Vâng, vậy con đi trước.” Trước khi đi, An Bảo Bối cúi đầu xuống, xoa đầu Cục Cung một cái: “Nghe lời ông ngoại, đừng làm chuyện linh tinh.”

Tới bây giờ rồi mà An Bảo Bối vẫn cảnh cáo bé như vậy? Cục Cung nghiêng đầu sang chỗ khác, dáng kiêu ‘đã biết rồi’. “Tất cả cứ giao cho con. Mẹ nhanh đi tìm đi Tô đi.”

An Bảo Bối lắc đầu, cũng biết với đầu óc của bé, người lớn cũng không chơi được với con quỷ nhỏ này. “Mẹ đi trước.”

“Đi đường cẩn thận.”

“Ừ.”

An Bảo Bối đi khắp khiêng, Trác Văn Dương nhìn bóng dáng của cô biết mất, cảm thấy có chút kì lạ, Tô Nhất Dạ với Giản Dịch... Sao anh lại cảm thấy hai cái tên này quen tai như vậy? Nhưng mà trong chốc lát lại không phát hiện được điểm nào không hợp lý.

“Được rồi!” Trác Nhất Phong chấn chỉnh lại tinh thần, nói: “Chúng ta cũng lên đường!”

Trác Văn Dương chưa kịp nghĩ thêm đã bị Trác Nhất Phong kéo đi làm tài xế. Thật sự chẳng thể oán thán trời xanh nữa, lúc nào mạng của anh cũng khổ như vậy.

An Bảo Bối ngồi trên xe, tài xế là người của nhà họ Trác, nhìn ra ngoài cửa sổ, cô thật sự không hiểu rốt cuộc vì sao Cục Cung lại đi tham gia chương trình đó. Dù sao đối với bé mà nói thì đó cũng chỉ là chương trình dành cho thiếu nhi mà thôi, nhưng mà bé lại vô cùng kiên trì. Rốt cuộc là vì sao đã không thích lại còn muốn? Chỉ có thể cầu nguyện Cục Cung tuyệt đối đừng làm ra chuyện gì bất thường.

Lúc còn chưa tới trụ sở của công ty thiết kế kiến trúc Tô Thúc, ngoài cửa xe chợt xẹt qua hình ảnh tòa nhà tập đoàn Đế Không, ánh mắt của cô chăm

chú nhìn theo, vừa định nghiêng đầu thì đã không thấy nữa, nhưng toà kiến trúc cao chọc trời kia vẫn hiện bóng ở kính xe đằng sau, cô nhìn sang phía bên kia, chợt nhớ tới Vinh Ninh.

Đã trôi qua nhiều ngày như vậy, chắc là bệnh của hấn cũng khỏi rồi? Không biết giờ còn tái phát nữa không, thời tiết cũng đã tốt hơn, chân của hấn chắc cũng không còn đau nữa nhỉ?

Đêm đó tại sao lại không ngẩng đầu lên nhìn hấn một cái? An Bảo Bối oán giận trong lòng, nếu ngày ấy cô ngẩng đầu lên nhìn, có phải sẽ phát hiện được sự khác thường của Vinh Ninh?

Kì lạ, sao lại muốn tự trách chuyện này, lúc trước vì sao lại không kiên trì một chút, phát hiện sự khác thường của hấn, sau đó sớm khuyên hấn đi chữa trị? Nghe Cục Cung nói, hình như bệnh của hấn rất nặng, nặng đến mức cô không dám tưởng tượng.

“Haizz...” An Bảo Bối thở dài một hơi, không định tìm kiếm toà nhà đã không còn thấy bóng dáng kia nữa, tìm kiếm thì được cái gì? Điều đã qua rồi. Vinh Ninh... Vinh Ninh... Trong lòng An Bảo Bối thầm gọi tên của hấn, dựa hấn đầu vào ghế sau, cô bây giờ, ngoại trừ nhớ về hấn, còn có thể làm gì.

Thậm chí còn không biết rốt cuộc nên đi đối mặt với hấn như thế nào, có nên lấy danh nghĩa của mình đến bệnh viện tặng hoa cho hấn không? Dù sao trận ốm này của hấn cũng là bởi do mình mà có, nhưng mà tặng hoa thì lại viết cái gì? An Bảo Bối co quắp khoe miệng, cô phát hiện mình hơi điên rồi, cô đang suy nghĩ chuyện điên rồ gì thế này.

Tài xế nhà họ Trác nhìn An Bảo Bối qua gương chiếu hậu, cũng không biết là bị làm sao mà lại nắm tóc, hình như đại tiểu thư nhà anh đang gặp phải chuyện gì phiền muộn, ừ... Việc này anh cảm thấy anh không lên tiếng thì tốt hơn, cùng lắm trước lúc An Bảo Bối xuống xe, anh tốt bụng nhắc nhở một chút là được, hy vọng cô có thể sửa sang lại mái tóc... Đúng không?

Lúc xe lái được nửa đường tới đài truyền hình, Trác Văn Dương mới nhớ ra vì sao lúc anh nghe An Bảo Bối nhắc tới cái tên Tô Nhất Dạ và Gian Dịch anh lại cảm thấy quen thuộc như vậy, nhưng lại không nhớ ra được, mà bây giờ anh đã nhớ ra hai người kia là ai!

Còn chưa tới chỗ đèn đỏ, ô tô bị Trác Văn Dương phanh gấp lại, vì không dự tính trước, mấy người ngồi trong xe theo quán tính đập mạnh thân hể về phía trước.

Một tiếng phịch vang lên, khiến mọi người đều trở tay không kịp: “Con lái xe kiểu gì thế?!” Trác Nhất Phong nổi giận. “Nếu không lái được thì để cha lái!”

Trác Văn Dương không phản kháng chút nào, hai tay nắm chặt vô lăng giống như là muốn dứt ra khỏi xe, Cục Cung khẽ ngẩng đầu lên, nhìn phản ứng của Trác Văn Dương, rất kì lạ.

“Làm sao thế?” Trác Nhất Phong thấy Trác Văn Dương không có chút phản ứng nào, lo lắng, hỏi. Sau khi dừng lại trong chốc lát Trác Văn Dương chậm rãi nói: “Gọi điện thoại cho chị.”

“Chị con đang bận, lúc ở nhà con không nghe thấy à?” Trác Nhất Phong kì quái hỏi, lại phát hiện từ sau khi trở lại thành phố A, Trác Văn Dương đều lâm vào trạng thái kì quái, giống như bây giờ, đột nhiên nói muốn tìm An Bảo Bối.

“Không phải.” Trác Văn Dương lắc đầu một cái, nơi An Bảo Bối đi bây giờ, người cô muốn gặp đều có quan hệ rất sâu sắc với Vinh Ninh, nhất định anh phải ngăn cản.

“Không phải cái gì?” Trác Nhất Phong có chút nóng nảy. “Tên nhóc này rốt cuộc nói mấy lời này làm gì?” Trác Nhất Phong nhìn đồng hồ đeo tay, nói: “Đã qua một lúc lâu rồi, rốt cuộc con muốn làm gì?”

“Lái xe đi.” Cục Cung nhắm hai mắt lại, dường như hiểu rõ chuyện gì.

“Lái xe?” Lần này đến lượt Trác Văn Dương thấy kì lạ, hỏi. Tại sao Cục Cung lại bảo anh lái xe đi? Hình như cũng không hỏi rốt cuộc anh đột nhiên muốn tìm An Bảo Bối làm gì.

“Cháu đã biết?” Anh cũng chỉ có thể nghĩ tới cái này, nếu không...

“Vâng.” Cục Cung trả lời anh chắc chắn như chém đinh chặt sắt, đồng thời cũng khẳng định suy nghĩ của anh.

“Tại sao?” Nếu bé đã biết lại vẫn để cho anh tiếp tục lái xe? Trác Văn Dương cắn môi, lần đầu tiên lúc Cục Cung ở chỗ Vinh Ninh, anh đã phát hiện thái độ của Cục Cung, nhưng cũng chỉ ôm tâm tư may mắn, không ngờ bé thật sự...

“Cậu nhỏ.” Cục Cung mở mắt ra gọi anh: “Mẹ đã sớm trưởng thành, làm chuyện gì cũng đều là lựa chọn của mẹ, đây là hành động vô tình, chẳng lẽ cậu còn chưa tin cái gọi là ý trời và duyên phận? Nếu đúng là như vậy, không bằng để cho mẹ tự yêu xem thế nào đi, chúng ta chỉ có thể thành toàn cho suy nghĩ của mẹ.”

“...” Trác Văn Dương im lặng.

Trác Nhất Phong đều cảm thấy loạn hết cả lên, Trác Văn Dương và Cục Cung đang nói gì vậy? Kéo qua kéo lại, còn mẹ? Mẹ nào? Là An Bảo Bối?

“Chẳng lẽ các con đang nói về An Bảo Bối?” Trác Nhất Phong nhúc nhích đầu, hoàn toàn không hiểu nổi suy nghĩ của con trai và cháu gái ngoại của mình.

Trác Văn Dương dừng một chút, cùng lúc tài xế đằng sau bóp còi, nhìn Trác Nhất Phong sau lưng một cái, cười rồi tiếp tục lái xe, mặc kệ Trác Nhất Phong hỏi như thế nào, hai người đều không có ý định mở miệng.

Hỏi một hỏi, cũng không được như ý, Trác Nhất Phong khoanh tay trước ngực, vẻ mặt đầy bất mãn nhìn hai người, thật sự là rất kì lạ. Rốt cuộc hai người này đang giấu ông chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Bảo Bối, Cha Rất Áp Lực 5.

Editor: thanh huyền

Hỏi một hỏi, lại không có được vật mình muốn, Trác Nhất Phong hai tay còn ngực mặt bất mãn nhìn hai người, thật là rất kỳ quái, hai người bọn họ rốt cuộc đối với ông cũng cất giấu chuyện gì?

Hỏi không ra tới không cần gấp gáp, một ngày nào đó ông muốn toàn bộ cũng biết!

An Bảo Bối đến cửa công ty Tô Nhất Dạ, phân phó tài xế chờ cô, xoay người liền đi vào.

Mặc dù là phòng làm việc không lớn không nhỏ, lại dị thường rất có kích thích, ở cửa, đám người lui tới đi lại cảm văn kiện, cũng cho An Bảo Bối một loại không khí bận rộn trong công việc, loại cảm giác này để cho mình mê luyến, làm như đã lâu rồi, cô cũng không từng hưởng thụ đến, tiếp tân ở cửa đứng lên, vẻ mặt tươi cười hướng về phía An Bảo Bối gật đầu một cái.

An Bảo Bối hỏi phục, kéo chắc vai túi hướng cô cười cười.

“Vị tiểu thư này có chuyện gì sao?”

“Ừ... Tôi là tới tìm Tô Nhất Dạ.”

“A, Tô tổng a, xin hỏi cô là ai, có hẹn trước không?”

An Bảo Bối lắc đầu một cái, bất kể đi nơi nào, cũng cần dự liệu chuyện này, cô có thể làm chính là đưa danh thiếp Tô Nhất Dạ đưa cho cô đưa cho lễ tân, “Tôi tên là An Bảo Bối, hôm nay tới tìm Tô Nhất Dạ là tôi đưa đồ.”

Lễ tân cười cười, nghe được danh hiệu An Bảo Bối, mới chợt nhớ tới mấy ngày trước Tô Nhất Dạ hướng về phía cô phân phó, “Nguyên là An Bảo Bối An tiểu thư, mời đi theo tôi, Tô tổng nói qua nếu như là cô tới cửa tìm trực tiếp cho đi là được rồi.”

“A.” Cô cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới mình vẫn còn có đãi ngộ như vậy, đi theo sau lưng lễ tân, xuyên qua chỗ làm việc nhân viên, rốt cục đi tới cửa phòng làm việc Tô Nhất Dạ, dọc theo đường đi An Bảo Bối cũng bị không khí Sự Vụ Sở bận rộn sở cảm hóa, thật tốt a, chỉ là nhìn kiên kính, nếu là cô cũng có thể như vậy ở chỗ này thật là tốt.

Lễ tân cùng thư ký của Tô Nhất Dạ báo, thư ký gọi nội tuyến, lấy được Tô Nhất Dạ đồng ý, mỉm cười thay An Bảo Bối mở cửa, “Tô tổng đang ở bên trong, mời cô vào.”

An Bảo Bối nhìn thư ký ngăn ra hồi lâu, thật là một nam nhân tuấn mỹ dị thường, xem ra Tô Nhất Dạ không chỉ có sự nghiệp thành công ngay cả mời tới thư ký cũng là lớn đẹp trai, An Bảo Bối mới vừa vào đi vội vàng cùng người khác gọi điện thoại Tô Nhất Dạ ý bảo cô ngồi xuống, tiếp tục đi theo trong điện thoại kia nói nói.

An Bảo Bối quy củ ngồi ở chỗ đó, một cử động cũng không dám, chẳng qua là nhìn trong phòng làm việc Tô Nhất Dạ, phong cách hiện đại, không nhỏ nhà lại rất lớn, quả nhiên rất phù hợp với Tô Nhất Dạ.

“Yêu, Lưu tổng, tờ thiết kế LiLi đã cho ngài thiết kế N loại, ngài muốn hiện đại đại không thiếu mang theo ưu nhã, ưu nhã lại không thiếu cổ điển, như vậy xin hỏi, ngài rốt cuộc nghĩ muốn cái dạng phong cách cùng thiết kế lý niệm?” Đối phương nói lên muốn cầu, chỉ là nghe An Bảo Bối đã cảm thấy đau đầu, Tô Nhất Dạ vẫn như cũ một dáng vẻ cười híp mắt, không có nửa điểm tức giận, An Bảo Bối nhìn có chút ngẩn người, người ở trong xã hội cuộc sống a, quả nhiên bất cứ người nào cũng không dễ dàng.

“Không có, tôi nào dám a? Chúng ta nhưng cũng là muốn Lưu tổng cho cơm ăn mới có thể sinh sống sót đây, bất quá nghe nói ngài gần đây tìm LiLi đi ra ngoài thương lượng lý niệm thiết kế, thái độ đối với LiLi nhà tôi được kêu là một từ mi thiện mục, thậm chí còn tự tay giáo dục LiLi nhà tôi như thế nào về thiết kế đồ, không nhìn ra ngài còn có thể thiết kế.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Bảo Bảo, cha áp lực rất lớn 6

“Bất quá nghe nói ngài gần đây tìm LiLi đi ra ngoài thương lượng lý niệm thiết kế, đối với LiLi nhà tôi thái độ được kêu là một nữ nhân hiền thực, thậm chí còn tự tôi giáo dục LiLi về thiết kế đồ như thế nào, không nhìn ra ngài còn có thể thiết kế, đúng rồi, gần đây tôi rất có thời gian, đoạn thời gian trước ở dạ vũ cũng cùng tôn phu nhân có điều trao đổi, bà ấy đối với tôi ngày đó mặc lễ phục cảm thấy rất hứng thú, vừa đúng tôi biết nhà thiết kế kia cũng từ nước ngoài trở lại, chúng tôi đi ra ngoài tụ tụ, mang theo tôn phu nhân, chúng tôi có thể vừa đàm luận lễ phục, ngài cũng giáo dục LiLi một dạng về thiết kế đồ giống giáo dục tôi, ngài cảm thấy như thế nào?” Tô Nhất Dạ vui vẻ nói với điện thoại, bên đầu điện thoại kia một bữa trầm mặc.

Tô Nhất Dạ ngồi ở trên ghế khểnh ngẩng đầu đợi chờ, nghe được đối phương sau nói, nụ cười trên mặt lớn hơn, “Chớ, ngài nhưng ngàn vạn lần đừng nói như vậy, ngài nếu là đối với thiết kế chúng tôi có cái gì bất mãn tận lực nói ra, chúng tôi đổi, “ Tô Nhất Dạ cúi đầu, cầm bút ký tên nhanh chóng nhìn một phần hiệp ước, xoát xoát ký vào tên của mình, đợi đến đối phương nói ra mình muốn nghe, Tô Nhất Dạ tùy tiện ứng phó mấy câu cúp điện thoại, nhấn điện thoại nội tuyến khôi phục bình thường nói, “LiLi thiết kế đồ không thay đổi, Lưu tổng sau đó theo chúng ta ký hợp đồng.”

Điện thoại người đối diện thật sâu thờ phào nhẹ nhõm, tâm tình vui vẻ rất đúng Tô Nhất Dạ nói một tiếng cảm ơn, ngược lại cúp điện thoại, Tô Nhất Dạ này mới rốt cục hết bận tất cả mọi chuyện giống nhau vượt vượt huyết Thái Dương.

“Xin lỗi một sáng sớm vẫn bận công việc, mới vừa đang cùng một người đang chuẩn bị kết hôn tay chân còn không thành thật đàm luận, để cho cô đợi lâu như vậy.” Tô Nhất Dạ hướng An Bảo Bối le lưỡi một cái tháo xuống tất cả phòng bị cùng với đối mặt công tác tư thái.

“Không có gì, so với tôi người rồi rảnh tốt.” An Bảo Bối không được tự nhiên giật giật, mới vừa rồi cô còn tưởng rằng Tô Nhất Dạ vì buôn bán cùng những người khác đề thấp tư thái, nguyên lai là gián tiếp ghé thăm người đầu.

Móc ra y phục bên trong đã sớm sạch sẽ đưa cho cô, “Đây là y phục tiên sinh, đã sớm giặt xong, nhưng là gần đây có chuyện cho nên không có đưa tới đây, thật là xin lỗi.”

“Không quan hệ, một bộ y phục mà thôi, cô có thể tới là được, tôi còn tưởng rằng cô sẽ không tới đây.”

“Ồi chào?” An Bảo Bối kỳ quái hỏi, “Lần trước nhìn thấy con trai cô, chẳng lẽ bé chưa cùng cô nói.”

“Con tôi? Thụ thụ?”

“Không phải, là Dật Dật, bé tới nhà của tôi, tôi để cho bé đem y phục mang về nhà trả lại cho cô, sau đó bé nói để cho tôi tự mình trả lại thật là tốt, nhưng là mấy ngày đó tôi bị thương, đi đứng không có tiện, hôm nay vừa đúng có chuyện ra ngoài, cho nên cố ý tới đây trả lại y phục.”

“Dật Dật...” Tô Nhất Dạ lẩm bẩm kêu tên Dật Dật, chuyện này cô cũng không có nghe Dật Dật nói qua.

“Là a, thì ra là bé cùng con gái của tôi biết, cái này cũng chưa tính, còn cùng phụ thân tôi chơi rất tốt.”

“À!” Vừa nghe An Bảo Bối nói như vậy, Tô Nhất Dạ chợt nghĩ tới, “Mấy ngày trước, Dật Dật nói muốn đi nhà ai chơi, thì ra là chính là đi nhà cô, xem ra cái thế giới này thật đúng là nhỏ, chuyện trùng hợp như vậy cho nên cũng sẽ phát sinh ở trên người chúng ta.”

“Là a, lúc ấy thời điểm nhìn thấy Dật Dật, tôi cũng sợ hết hồn.”

Dật Dật dù sao cũng là con trai của cô, là một hạng người gì, không có ai so với cô rõ ràng hơn, Thụ Thụ cũng muốn đứng dựa bên.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Bảo Bảo, cha áp lực rất lớn 7

Dật Dật dù sao cũng là con trai của cô, là hạng người gì, không có ai so với cô rõ ràng hơn ngay cả Giản Dị, Thụ Thụ cũng muốn đứng dựa bên, trong trí nhớ Dật Dật cũng không phải là cái loại đó thích cùng lứa hài tử vui đùa, nếu chợt cùng con gái An Bảo Bối biết, còn hướng nhà cô, xem ra có lẽ là đối với con gái An Bảo Bối nổi lên ý xấu, Tô Nhất Dạ không nhịn được hỏi, “Con gái nhà cô có phải rất thông minh?”

An Bảo Bối gật đầu một cái, “Là rất thông minh, thông minh đến...” Trong đầu chợt nhớ tới Bảo Bảo mỗi lần khi dễ cô hàm răng cũng ngứa ngáy, càng thêm khí không đánh một chỗ tới, “Thông minh đến người thân cộng phần.”

Tô Nhất Dạ trong lòng biết rõ ràng cười cười, cái đó Dật Dật thật là, khẳng định đem mục tiêu khóa ở trên người con gái An Bảo Bối, nhìn đáng ghét, cô tốt hơn trông nom hài tử kia, đừng làm cho bé nhất thời cao hứng, hành hạ người khác đến trình độ náo loạn.

“Có vấn đề gì không?” An Bảo Bối cảm thấy nụ cười Tô Nhất Dạ có chút mùi, Tô Nhất Dạ phất phất tay đi tới bên cạnh cô ngồi, “Không có gì, cô bị thương? Nơi nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

An Bảo Bối nhìn một chút chân mình bị thương, trong óc chợt hiện lên gương mặt Vinh Ninh, cười cười nói, “Một điểm thương nhỏ, không có đại sự gì.”

“Vậy thì tốt, phụ nữ a, còn là ái tìch thân thể của mình tương đối khá, không biết cô gần đây đều đang bận rộn gì?”

“Bận rộn chút gì a...” Trên căn bản trừ hẹn bỏ giống như không có khác, coi như bị thương ở nhà, trên căn bản cũng là bị Trác Nhất Phong an bài nhìn tằm hình chuẩn bị hẹn đàn ông, mặc dù biết loại chuyện như vậy cũng không phải là chuyện gì tốt, coi như cùng Tô Nhất Dạ nói đoán chừng cũng bị cô cười nhạo đi? Nhưng là rất bất đắc dĩ không người nào có thể nói, không thể làm gì khác hơn là hơi thờ dài nói, “Ừ... Vội vàng hẹn bỏ.”

“Hẹn bỏ?” Tô Nhất Dạ thiếu chút nữa không để ý hình tượng của mình kêu thành tiếng, mặc dù cô không có bao nhiêu phản ánh, An Bảo Bối nhưng cũng thật sâu bị cô đã kích, áp ứng nói, “Ừ, tôi là mẹ độc thân, nói cách khác còn không có cùng người khác kết hôn đã có con.”

Tô Nhất Dạ cắn môi, biết An Bảo Bối hiện tại tự ti, thiện ý hướng về phía cô cười cười nói, “Không có gì thật ra thì tôi cũng vậy, năm đó cùng Giản Dị bởi vì một ít chuyện chia tay, sau đó tôi một thân một mình sinh ra Dật Dật.”

Đây đối với Tô Nhất Dạ mà nói tương đương với tin tức kinh thiên, cô còn tưởng rằng... Lại không nghĩ rằng, người quen biết, trải qua hết thảy, cho nên cùng mình giống nhau.

“Huống chi năm đó cùng Giản Dị chia tay hay là tôi, không nghĩ tới sao?” Tô Nhất Dạ nói văn đạm phong khinh, để cho An Bảo Bối trong mắt lóe lóe, chuyện đã qua, lặp lại lần nữa thì thế nào?

“Bất quá a...” Cô mới không sợ An Bảo Bối coi cô là thành quái nhân nhìn, “Giản Dị sau khi trở về, còn là tôi chủ động đánh ra đem anh ta lại lần nữa đuổi theo trở lại, tuy nói trong đó đã trải qua không ít khúc chiết, nhưng là cũng không có gì, dù sao tôi hiện tại rất hạnh phúc có đúng hay không?”

An Bảo Bối gật đầu một cái hai tay lại nắm y phục của mình, tại sao người khác cũng có thể dũng cảm đi đối mặt với mình, mà mình vẫn như cũ trốn tránh không dám đi đối mặt? Cô không biết ban đầu Tô Nhất Dạ rốt cuộc là dùng cái dạng tâm tính gì đi đối mặt Giản Dị, trong đó khẳng định tràn đầy vô số bi hoan ly hợp...

Cô đối với Tô Nhất Dạ ấn tượng lại thêm mấy phần, nữ nhân dám làm dám chịu, thật là làm cho người cảm giác được chuyện hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Bảo Bảo, cha áp lực rất lớn 8

editor: thanh huyền

Cô đối với Tô Nhất Dạ ấn tượng lại thêm mấy phần, dám làm dám chịu, thật là làm cho người cảm giác được chuyện hạnh phúc.

“Thật ra thì cần thận suy nghĩ một chút cũng không có gì làm cho người ta cảm thấy gấp gáp, tôi cũng cho tới bây giờ cũng không có bởi vì mình là mẹ độc thân, mà cảm giác được tự ti, khi đó, tôi vẫn lấy mình sanh ra Dật Dật cảm thấy tự hào, coi như là hiện tại, để cho tôi lần nữa trở lại quá khứ, tôi cũng vẫn như cũ sẽ làm như vậy, bởi vì... Tôi cũng không hối hận!”

An Bảo Bối nhìn Tô Nhất Dạ trong mắt phiếm hồng, chiếu Dật Dật đến để cho cô cảm thấy chói mắt, cô có lẽ tự ti quá, nhưng là vì con của mình lại dũng cảm sống nữa, mà mình lại không phải như vậy?

Không có tình yêu, không có bằng hữu, nhưng là trời cao cũng cho cô rất nhiều rất nhiều, người nhà, thân nhân... Cô lấy được cũng không so mất đi ít.

Thời gian chậm rãi chạy đi, hai người đang trong phòng làm việc Tô Nhất Dạ trò chuyện với nhau thật vui, giống như là thời gian dừng lại, cũng không có phát hiện thời gian trôi qua, nếu không phải là Trác Nhất Phong gọi tới, An Bảo Bối thiếu chút nữa quên mất Bảo Bảo muốn vào TV nói chuyện.

An Bảo Bối hoảng loạn chuẩn bị cáo từ, Tô Nhất Dạ làm trễ nãi cô một chút thời gian để lại số điện thoại di động của cô, cho đến người kia hoàn toàn biến mất, Tô Nhất Dạ mới chợt giống như là nhớ tới cái gì vỗ mạnh cái ót.

“Mẹ độc thân, hẹn bỏ, hài tử rất lớn, những thứ này không phải cũng rất thỏa mãn điều kiện Vinh Dự chọn sao?”

Xa tận chân trời gần ngay trước mắt, lời này không phải là đang nói sao?

Tô Nhất Dạ cười cười, bất quá này tất cả đều là chính cô một phen tình nguyện, cũng không biết An Bảo Bối cùng Vinh Dự rốt cuộc đồng ý hay không đồng ý, bất quá nhìn An Bảo Bối hôm nay bận rộn như vậy, đợi đến cô có thời gian hỏi cô ấy đi.

Tô Nhất Dạ trở về bàn làm việc, còn không có ngồi nóng chỗ, chuông điện thoại di động chợt vang lên, nói Tào tháo tháo tháo liền tới, mới vừa còn nhớ tới Vinh Dự, Vinh Dự lập tức gọi điện thoại tới.

Thuận tay vừa tiếp xúc với, đối diện truyền đến Vinh Dự trầm mặc.

“...”

“Tiểu thúc thúc có chuyện gì sao?”

“Ừ...” Vinh Dự lấy tay gõ bàn làm việc, “Nữ nhân.” Đúng vậy, anh cần nữ nhân!

Mấy ngày nay, không riêng là thuộc hạ của mình, còn là những thứ khác nữa, không ngừng suy đoán anh không bình thường, còn có không ngừng ở trước mặt của anh đàm luận chuyện kết hôn, nói là cái gì ảnh hưởng không tốt.

Anh không hiểu lắm hiện tại, mình chẳng qua là cuồng công việc, hơn nữa thời điểm đối mặt người từ trước đến nay đều là trạng thái mộc nạp, này cùng ảnh hưởng không tốt, còn có tự thân nguyên nhân rốt cuộc cũng có quan hệ gì? Trách cũng chỉ có thể trách, bây giờ chuyện gì quá nặng, đừng nói thực tế ngay cả trong tiểu thuyết, kịch truyền hình đều phải dựa vào gì bán mai manh, làm hại anh bị người hiểu lầm.

Vốn là cũng không thêm đề ý, nhưng là một lúc sau, liền ngay cả mình cũng cảm thấy tư tưởng bị những người đó trở nên vụn vặt, Thành Thiên đều ở đây muốn mình rốt cuộc thế nào.

Vì danh dự của mình cùng với cuộc sống suy nghĩ, anh cũng cảm thấy là thời điểm nên chủ động đánh.

Người của mình cũng không được khá lắm, người nguyện ý làm mai cho mình, dĩ vãng cũng đều bị anh làm tức chết, thấy anh hận không được đi trốn, kia có mấy người sẽ giúp anh, tìm điện thoại thời gian dài, cũng chỉ có Tô Nhất Dạ, anh còn không có đắc tội, tất cả bắt đắc dĩ, cũng chỉ tìm đến mấy tiểu bối giúp mình.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Bảo Bảo, chấp lực rất lớn 9

Dù sao ban đầu ở trước mặt đại ca anh đáp ứng tìm đối tượng cho mình kết hôn không phải là Tô Nhất Dạ sao? Nhưng là cô đáp ứng thời gian dài như vậy lại không có nửa điểm phản ánh cái này sao có thể được? Cho nên anh tới thúc giục cô cũng không có gì không được.

Tô Nhất Dạ làm khó vượt vượt mi tâm, trình độ ngôn ngữ Vinh Dự còn là trước sau như một ngắn gọn như vậy, không sợ nói nhiều, cô sợ nhất chính là ít nói, hơn nữa ít làm cho người ta cảm thấy im lặng, rất khó suy đoán, giống nhau cũng rất khó trả lời.

“Cái này, tôi đang tìm.” Mặc dù Vinh Dự cùng mình không kém là bao nhiêu tuổi, nhưng dù sao cũng là trưởng bối, không thể chậm trễ, chọn trúng đối tượng hẹn hò lại không thể quá không giống anh, vậy cũng là vì đôi bên suy tính.

Máu chốt còn là tính khí Vinh Dự kia, mộc nạp, chậm lụt làm cho người ta ói máu, mặc dù có thân phận như vậy, thanh danh của anh cũng đến bên ngoài đã sớm buồn làm cho người ta phát điên, chỉ cần nhắc tới tên của anh, người nào chân mày đều là nhíu thật chặt, cùng anh nói chuyện với nhau rất có vấn đề, hơn đừng nhắc tới muốn quá cả đời, khi đó thời điểm vừa nhìn thấy luật sư Trần Giai Giai, Tô Nhất Dạ liền muốn, nếu như cô bây giờ còn là độc thân mẹ mang theo Dật Dật, hai người bọn họ cái còn không chừng có thể thành một đôi, tỷ như hôm nay tỷ thí một chút xem lời của ai ngắn gọn đến để cho người khác nghe liền ói máu.

“Phải nhanh.” Vinh Dự nhớ lại anh hai.

Nghe đại ca nói Vinh Ninh ngã bệnh, đầu gì cũng là tiểu thúc thúc, coi như không có thời gian đi xem anh, ít nhất cũng có thể gọi điện thoại thăm hỏi thăm hỏi, ai biết người nọ ngã bệnh còn mặt mày hồng hào, lớn tiếng kêu la muốn cùng anh muốn bao tiền lì xì, nói là mẹ Bảo Bảo tìm được, kết hôn cái gì cũng chỉ là thời gian vấn đề, anh là mộc nạp đem điện thoại nghe xong, buồn buồn tắt điện thoại di động.

Vinh Ninh cũng đã sắp hạ hôn sự, anh còn bất tự không có thoáng nhìn, tiểu thúc thúc lòng tự ái thương không dậy nổi, anh phải nhanh hơn tìm được đối tượng kết hôn mới được, không thể chậm chạp của mình quá lâu, bằng không đây mới thực sự là ảnh hưởng không tốt.

“Nếu là nói lời ban đầu ngài tưởng tượng đối tượng kết hôn, chỗ tôi là có một.” An Bảo Bối người này không có khuyết điểm gì, khuyết điểm duy nhất đại khái chính là đàn một chút, trong nhà còn có con gái thông minh như vậy đi? Nhưng là người ta cũng không có nói muốn cùng nam nhân hẹn hò chuyện kết hôn, cô đường đột đi làm như vậy, có thể đưa tới đối phương ghét hay không? Dù sao An Bảo Bối người bạn này, cô cũng không muốn mất

đi.

“Ừ...” Nghe Tô Nhất Dạ, Vinh Dự lập tức có tinh thần, “Rất tốt.”

“Tốt thì tốt, nhưng là...”

“Giao cho cô!” Tô Nhất Dạ lời còn chưa nói hết, Vinh Dự khai báo một câu nói, trực tiếp ngắt điện thoại di động, Tô Nhất Dạ khòe miệng rút rút ra, nhìn điện thoại di động đã chắc đứt trò chuyện, tại sao Vinh Dự phương diện này phản ánh dị thường chịu khó? Còn có... Cô còn chưa nói hết đây! Anh cứ thế cúp cúp điện thoại di động làm cái gì? !

Cúp điện thoại Vinh Dự, trong lòng có chút kích động đập mặt bàn, lần này hẹn hò cũng không thể cùng mấy lần trước giống nhau thất bại, anh phải có chút chuẩn bị mới được, phương diện này kinh nghiệm còn là Vinh Ninh tương đối nhiều, dù sao anh bây giờ bệnh cũng không sai biệt lắm, chuyện của mình cũng giải quyết một nửa, thân là cháu anh, cũng là thời điểm nên phát huy sở trường của mình trợ giúp anh cái này hẹn hò thất bại N lần.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Cục cưng, cha mà tỏ vẻ áp lực rất lớn 10

Suy nghĩ một trận, Vinh Dự còn là quyết định gọi điện thoại nói với Vinh Ninh rõ ràng, đối diện tiếng chuông còn không có qua thời gian bao lâu, Vinh Ninh cũng không biết đến cùng ở gấp cái gì, nhanh chóng nhận điện thoại, thanh âm đều tỏ ra dị thường phản kích, “Alo! ?”

“...” Vinh Dự trầm mặc khẽ thở gấp, xem đến Vinh Ninh đang đợi điện thoại rất trọng yếu, đối diện liên tiếp thanh âm vang lên, Vinh Ninh trong giây lát đó không có tinh thần, “Cái gì sao, nguyên lai là tiểu thúc thúc.”

“...” Xem đến Vinh Ninh biết rõ gọi điện thoại là mình, cho nên tỏ ra dị thường thất vọng, dầu gì hai người bọn họ người còn có tầng quan hệ kia hết sức thân thân thích, anh ta vậy là phản ứng cái gì? Đây không đơn thuần không tôn trọng trường bối? Được rồi, anh ta Vinh Dự có việc muốn tìm Vinh Ninh hỗ trợ, phương diện này anh ta liền không so đo.

“Có chuyện gì sao? Tiểu thúc thúc? Cháu đang bận, không có rảnh rồi, cháu liền cúp điện thoại.”

“...” Ở bệnh viện đến cùng còn có cái gì gấp rút? Vinh Dự khẽ ngẩng đầu, anh ta có chút nghĩ không hiểu, Vinh Dự kia ngón tay thon dài vẫn như cũ đập mặt bàn, Vinh Ninh khẽ chau mày, “Đến cùng là chuyện gì có thể làm cho người cảm thấy trọng yếu như vậy? Còn nhất định phải tới tìm cháu hỗ trợ?”

Vinh Ninh tiểu thúc thúc Vinh Dự tìm đến Vinh Ninh hỗ trợ? Ngần năm khó gặp, vài người sớm đứng ở phòng bệnh Vinh Ninh, nhất là Lộ Phi, đi đến trước Vinh Ninh, thúc giục, “Mở handsfree, mở handsfree! Có chuyện gì theo chúng ta cũng nói một chút, nếu có thể hỗ trợ, chúng ta cũng tới giúp.”

“Phiền chết!” Vinh Ninh trên mặt lộ ra không vui vẻ mặt, vẫn như cũ nghe Lộ Phi xoa bóp handsfree, chờ xem ti vi Niếp Minh trong tay nắm điều khiển từ xa, xem tivi xoa bóp tĩnh âm, vài người giống như là nhìn xem thiên đại náo nhiệt hướng tới Vinh Ninh cầm di động trong tay nhìn lại, Vinh Ninh lạnh lùng hừ một tiếng, mấy cái người rảnh rồi, nếu là muốn nghe lời nói liền nghe cho kỹ, dù sao toàn bộ Vinh gia có thể cùng Vinh Dự tán gẫu, trừ mình ra bên ngoài, những người khác một cái cũng không được, huống chi anh ta cái kia chút ít hồ bằng câu hữu, phương diện này sở trường đặc biệt liền ngay cả dễ dàng có thể thấy rõ ràng nội tâm Ngôn Hoan, cũng đồng dạng theo không kịp, chỉ có thể trở mặt nhìn.

“...” Mặc dù bị người giữa ban ngày ban mặt nghe chính mình ** có chút không tốt, nhưng tổng so với một mình anh ta đối với điện thoại ngăn người tương đối khá, bởi vì cái gọi là một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao, tập đoàn Đế Không những người kia cái nào không phải là ở trong tình yêu trai gái ngây ngốc, nghe anh ta nói lời nói, có thể cấp anh ta một chút đề nghị cũng tốt, Vinh Dự lẳng lặng suy nghĩ, ngón tay vẫn như cũ cũng không ngừng nghỉ đập mặt bàn, này là thói quen của anh ta, lớn như vậy Vinh Ninh có thể nghe rõ ràng, nghe hiểu.

Vài người chờ thật lâu đều không có nghe được Vinh Dự đến cùng đang làm gì, đầu bên kia điện thoại ngoại trừ trầm mặc chính là trầm mặc, vài người ngoại trừ Vinh Ninh bên ngoài, hết thấy một bộ không hiểu cảm giác, trong trí nhớ mặc dù Vinh Dự không thích nói chuyện, cũng không trở thành đến cảm.

“...”

“Người nói người muốn đi xem mắt?!” Vinh Ninh bất khả tư nghị gầm lên.

“...”

“Lão thiên a, vẫn còn có người nguyện ý cùng người thân cận?” Vinh Ninh thập phần hoài nghi cái cô nương kia muốn cùng Vinh Dự thân cận, có phải cũng cùng Vinh Dự giống nhau đại não thiếu giây thần kinh hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 105: Cục cưng, cha mà tỏ vẻ áp lực rất lớn 11

“Lão thiên a, vẫn còn có nhân nguyên ý cùng người thân cận?” Vinh Ninh thập phần hoài nghi cái cô nương kia muốn cùng Vinh Dự thân cận, có phải cùng Vinh Dự giống nhau đại não thiếu giấy thân kinh hay không? Bình thường nữ, có ai nguyện ý cùng Vinh Dự gốc cây đầu gỗ thân cận?

“...” Vinh Ninh thái độ còn chờ thương thảo a... Nhưng là Vinh Dự còn là quyết định không cùng anh ta bình thường tính toán chi li, anh ta làm sao vậy? Muốn thân phận có thân phận, muốn tướng mạo có tướng mạo, thân tài cũng không có nam nhân qua ba mươi tuổi?

“Cháu cũng vậy đến không có nói ý tứ người như thế nào.” Vinh Ninh lời nói bên trong nhiều vài phần mềm mại, “Kia tiểu thúc thúc, chúc người thân cận thành công!” Nhìn nhìn qua đồng hồ trên tường cùng cục cưng ước định cũng lập tức liền đã tới rồi, thật là không có có nhiều thời giờ cùng Vinh Dự ở chỗ này nói nhảm.

Vinh Dự cùng Vinh Ninh hai người kẻ xướng người hoạ đối thoại thật sâu làm cho những người khác kinh hãi, đặc biệt là nói Vinh Dự nói như thế nào, đến không bằng liên tục đang nói chuyện còn lại là Vinh Ninh.

Cái kia Vinh Ninh đến cùng là như thế nào luyện thành loại công phu này? Đối phương một chữ cũng không có nói, anh ta lại có thể đối đáp trôi chảy? Xem Vinh Dự cũng không có phản bác, xem ra Vinh Ninh trả lời tất cả đều là thực.

“...” Vinh Dự trầm mặc như trước không nói, bất quá lúc này những người đến là nghe được Vinh Dự thờ dài, đang buồn bực đến cùng đang thờ dài cái gì, Vinh Ninh khẽ cười một tiếng nói, “Nguyên lai tiểu thúc thúc cũng là có lo lắng sự tình phát sinh, xem đến người là thật hết sức muốn kết hôn.”

“! ...” Vinh Dự mạnh mẽ cả kinh, ừ, anh ta cũng không phải là cái loại đó hết sức muốn kết hôn nhân, chỉ là có chút...

“Được rồi được rồi, cháu biết rõ, người liền không thừa nhận đi.”

“...”

“Ừ, cháu biết rõ, này vài ngày tâm tình của cháu tốt, thời gian tiểu thúc thúc cùng đối phương ước định thân cận, đến lúc đó cháu đáp ứng người cùng người cùng đi được chưa? Thuận tiện cũng xem một chút tiểu phẩm tương lai đến cùng lớn lên thế nào.”

“...” Vinh Dự thật dài thở ra một hơi, hoàn hảo thời điểm máu chốt, Vinh Ninh cũng coi như là hết sức chiến đấu, tính là giải quyết giúp anh ta một vấn đề khó khăn.

Vinh Ninh hậm hực cười cười, “Cháu còn tưởng rằng là nhiều đại sự, ngoại trừ chuyện này bên ngoài người liền thấy không chuyện khác?”

“...” Vinh Dự đối với di động lắc đầu, ngoại trừ cùng nữ nhân thân cận, kết hôn việc này bên ngoài, thứ gì khác anh ta thật đúng là không cần Vinh Ninh thao tâm,

“Vậy cứ như thế nói định rồi, cháu chỗ này còn có chuyện, trước hết không thèm nghe người nói nữa, đến lúc đó thời gian ước định tốt lại nói với cháu.”

“...” Vinh Dự chậm rãi cúp điện thoại, hai tay chống cằm, cười tủm tỉm nhìn qua đối diện, lần này thành, có Vinh Ninh, phỏng đoán anh ta cuối cùng cũng có thể đi vào cung điện hôn nhân. Xem đến lúc đó ai nói anh ta phương diện kia có vấn đề thử nhìn một chút!

Vinh Ninh cúp điện thoại di động, nhìn qua di động một hồi lâu, cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến Vinh Dự tìm chính mình giúp như thế, hay là bởi vì chuyện kết hôn, cũng khó trách, tính Vinh Dự phản ứng dù thế nào chậm, đối với cái gì cũng không có đối với công tác nhiệt tình như vậy, nhưng là bị nữ nhân cự tuyệt vô số lần, thậm chí cũng đã hẹn hò khắp thành phố A, anh ta còn có thể bình tĩnh sống ở đó bên trong không động, cái gì cũng không làm, anh ta Vinh Ninh liền không xưng Vinh Dự vì đầu gỗ, mà trực tiếp đổi tên anh ta vì thần tiên.

“Cái gì gọi là cầu nói miêu ngữ(chó nói tiếng mèo), tôi tính là hiểu.” Phương Trạch Tây cảm khái gật đầu nhẹ, những người khác theo phù hợp.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Cục cưng, cha áp lực rất lớn 12

Editor: thanh huyền

“Cái gì gọi là cầu nói miếu ngữ, tôi là hiểu.” Phương Trạch Tây cảm khái gật đầu nhẹ, những người khác theo, “Tiểu thúc thúc đều theo như người nói những thứ gì?” Niếp Minh rất là kỳ quái hỏi, anh ta nên biết, Vinh Ninh cùng Vinh Dự vừa rồi đối thoại thật sự là quá kỳ lạ, phỏng đoán trên thế giới này không có người sẽ giống hai bọn họ người giống nhau lợi hại.

“Anh ta nói Tô Nhất Dạ giới thiệu với anh ta đối tượng, nhưng là không nghĩ lần này cùng dĩ vãng giống nhau bị ghét bỏ, bản thân anh ta lại không theo người nói chuyện, cho nên thời điểm thân cận hy vọng tôi có thể cùng anh ta một chút, đến lúc đó giúp đỡ chút, mặc kệ thành còn là không thành, ít nhất không phải quá khó coi.”

Vinh Ninh để điện thoại đi động xuống, nói với Vinh Dự này sao nhiều lời nói, tổng cảm giác có chút miệng đắng lưỡi khô.

Lộ Phi quái dị nhìn xem anh ta, “Thật là có gì gì đó tiểu thúc thúc liền có nhiều chất tử, thiết thời người cũng có thể đem anh ta không nói gì nghe rõ ràng.”

Vinh Ninh cười cong lông mi cong, “Tôi có thể cho rằng người mới vừa nói lời nói là đang khen thưởng tôi.” Vinh Ninh duỗi thắt lưng, Vinh Dự không thích nói chuyện, người toàn thành phố cũng biết, nhưng là anh ta lại sẽ có một chút lén lút làm cho người phát giác anh ta tâm tình phập phồng biến ảo, một chiều này còn là lúc nhỏ nhàn rỗi nhàm chán, thời điểm ngồi ở bên cạnh Vinh Dự phát giác ra được, tần suất ngón tay đập mặt bàn, chính là ngôn ngữ của anh ta, đương nhiên điều này cũng nhờ có trong phòng bệnh yên tĩnh, cùng với từ nhỏ đến lớn đi theo bên cạnh Vinh Dự, nói cái gì là anh ta như thế nào cũng nói không nên lời, anh ta cũng thập phần rõ ràng, cho nên Lộ Phi những thứ này cơ hồ chưa cùng Vinh Dự tiếp xúc qua, đương nhiên là đoán không ra trong lòng của anh ta, động tác của anh ta bên trong bày ra ngôn ngữ.

Kỳ thật một chiều này cũng không tính thượng là của anh ta đặc ý làm, chỉ có thể trách trên cái thế giới này hiểu rõ Vinh Dự nhất, người hiểu anh ta là chính bản thân anh ta mà thôi, lời tuy đáp ứng Vinh Dự, thời điểm thân cận cùng anh ta cùng đi, bất quá... Liền tính anh ta miệng lưỡi lưu loát đem tình cảnh chào hỏi không lạnh lùng như vậy, nữ nhân có thể cùng Vinh Dự sống qua ngày hay là muốn hiểu ngôn ngữ Vinh Dự, Vinh Ninh đối với cuộc sống sau này Vinh Dự cảm thấy hết sức lo lắng, cũng không biết Tô Nhất Dạ giới thiệu với anh ta nữ nhân tới cuối là cái dạng gì, xứng hay không, mấu chốt nhất vẫn có thể không thể cùng Vinh Dự hòa bình chung đụng, ngàn vạn đừng vừa mới kết hôn không có vài ngày, hai người cùng đã trăm mặt, một cái bạo phát bắt đầu thương lượng công việc ly hôn.

Vinh Ninh sờ lên cằm lẳng lẳng suy nghĩ, bất quá bây giờ anh ta giống như không nên trước hết nghĩ vấn đề Vinh Dự, mà là anh ta ở lại trong phòng bệnh đột nhiên xuất hiện mấy người này là có ý gì?

Ngôn Hoan không nói, dù gì cũng là lão đại của anh ta, đuổi anh ta ra ngoài không thể nào hảo, Phương Trạch Tây cũng là bác sĩ bệnh viện, đồng dạng cũng là bác sĩ của mình, còn Niếp Minh, Lộ Phi, còn có Bình Quả, ba người này đến cùng là chuyện gì xảy ra? !

“Này, ba người các người hết sức nhàn rồi sao? Tại sao phải đến bệnh phòng của tôi?”

Niếp Minh biết rõ còn cố hỏi chỉ chỉ chính mình, những người khác theo làm, thuận tiện vì thăm bệnh Vinh Ninh mà chuẩn bị giỏ trái cây.

“Tôi là Lộ Phi gọi tới.” Niếp Minh gặm một trái táo.

“Tôi là người bị đại ca kéo qua !” Lộ Phi cắt quyết, chỉ Ngôn Hoan, tìm kiếm ô dù.

Bình Quả trừng mắt nhìn, núp ở sau lưng Phương Trạch Tây, cô cũng chỉ là một tiểu người hầu mà thôi, mặc kệ xảy ra chuyện gì đều không có quan hệ gì với mình, dù sao Vinh Ninh là không thể đủ chỉ mũi nhọn vào cô.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 107: Cục cung, cha áp lực rất lớn 13

Editor: thanh huyền

Bình Quả trừng mắt nhìn, núp ở sau lưng Phương Trạch Tây, cô cũng chỉ là một tiểu người hầu mà thôi, mặc kệ xảy ra chuyện gì đều không có quan hệ gì với mình, dù sao Vinh Ninh là không thể đủ chỉ mũi nhọn vào cô. .

“Cậu a, chính là dễ dàng tức giận như vậy, cho nên mới dễ dàng ngã bệnh, .” Niếp Minh một bộ A Di Đà Phật ăn miếng chuối tiêu, “Thí chủ, thân thể cùng tính tình có quan hệ, gặp chuyện không nên tức giận, tức giận chính là cùng bản thân không qua được.”

“Tuổi còn trẻ, liền có loại hẹp hòi này, khả không được không được.” Liền ngay cả Lộ Phi cũng không phải đến chen vào một cước, Vinh Ninh cắn răng, nghe không ý thức xuất hiện ở trong phòng bệnh Bình Quả cầm lấy chuối tiêu ăn vui vẻ, đi theo Lộ Phi nghênh hợp với, “Đúng vậy đúng vậy.”

“Người cũng tốt xấu là hộ sĩ đi? Như thế nào cũng có thể cùng người không hiểu đạo lý này cùng nhau ăn trái cây an ủi tôi?”

“Ha ha...” Bình Quả vẫn như cũ mỉm cười, “Không biết đạo a, Phương bác sĩ đưa cho tôi, tôi liền ăn, ha ha...”

Vinh Ninh đỡ đầu, ai biết đám người này đến cùng là chuyện gì xảy ra. .

Ngôn Hoan ưu nhã ăn xong cất tốt quả táo, xoa xoa bên môi cận đạo, “Có tiết mục, thứ đồ tốt, mọi người muốn cùng nhau chia xẻ.”

“Lão đại...” Vinh Ninh kêu thầm, vì cái gì liền ngay cả Ngôn Hoan cũng đã chạy tới thò chân vào, xía vào? Bọn họ mấy người đến cùng muốn làm gì? “Các người làm sao biết hôm nay có việc muốn ở trong TV phát sinh?”

Lộ Phi cười xấu xa giờ tay, “Xin lỗi, không cần thận ở điện tin cục tra xét điện thoại di động của tôi.”

“Không cần thận?” Vinh Ninh cười lạnh nhìn xem anh ta, anh ta xem đường không an phận liền là cố ý. . .

“Cái này không thể trách tôi, là lão đại đã nói qua muốn đem tin tức của người không có lúc nào là báo cáo.” Lộ Phi mở ra tay về mặt bất đắc dĩ, cái này không thể trách anh, nếu là Vinh Ninh muốn trách cứ lời nói, đó thật là Ngôn Hoan, đương nhiên nếu như anh dám ở trước mặt Ngôn Hoan nói nhảm, mặc dù đây coi là không thể nào, trừ phi anh nghĩ bị Ngôn Hoan cuồng K. Tóm lại mặc kệ xảy ra chuyện gì, toàn bộ đều giao cho Ngôn Hoan chính là, tục ngữ nói tốt, người nếu là nghĩ trên giang hồ hỗn, sẽ phải có cái bối cảnh phạt tổ, thời khắc mấu chốt có thể đưa đến tác dụng bối cảnh cường đại. .

Ngôn Hoan chiều này dùng tốt, khí thuộc về khí, Vinh Ninh cũng không dám phát tác, đành phải cắn răng hung hăng trợn mắt nhìn Lộ Phi một cái, tiểu tử này có bản lĩnh là ở chỗ đó chờ xem, một ngày nào đó, anh sẽ thay trời trừng phạt anh ta, cho anh ta biết biết cái gì gọi là phạt cũng sẽ phát hỏa.

“Bất quá có một chút tôi thật tò mò.” Phương Trạch Tây sờ lên cằm thì thảo nói, kỳ thật việc này từ hôm qua bắt đầu anh ta liền liên tục hiếu kỳ, vừa vặn hôm nay mọi người ở đây, hỏi một chút cũng là tương đối khá. .

Ngôn Hoan nhàn nhạt nhìn anh ta một cái, bên môi giương cao bất thanh đạo bất minh mỉm cười, nhưng là xen lẫn mưa đá, người bình thường nếu là vừa nhìn, sớm liền tâm lạnh như băng, Phương Trạch Tây lại như là không nhìn thấy, lui về phía sau một bước, ngăn trở thân thể Bình Quả, tóm lại muốn trước đem mình nên bảo vệ gì đó bảo vệ tốt trước, những thứ khác nói, kỳ thật chuyện liên đới lát nữa lại làm, anh cũng không sợ Ngôn Hoan, dù sao lúc trước tiến vào Đế Không liền là hướng về phía Ngôn Hoan trước đến, thứ gì khác, sau này hãy nói. .

“Cái gì tốt hiếm thấy?” Cũng không phải đi theo hỏi thăm, Niếp Minh lòng dạ biết rõ ho khan vài tiếng, hành động thích hợp không phải cảnh cáo, người này tốt nhất đừng bị Phương Trạch Tây lừa, cẩn thận đắc tội Ngôn Hoan, Ngôn Hoan không chỉ không giúp anh, còn giúp Vinh Ninh cùng nhau khi phụ anh. .

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Cục cung, cha áp lực rất lớn 14

“Cái gì tốt hiếm thấy?” Cũng không phải đi theo hỏi thăm, Niếp Minh lòng dạ biết rõ ho khan vài tiếng, hành động thích hợp không phải cảnh cáo, người này tốt nhất đừng bị Phương Trạch Tây lừa, cẩn thận đắc tội Ngôn Hoan, Ngôn Hoan không chỉ không giúp anh, còn giúp Vinh Ninh cùng nhau khi phụ anh ta, Lộ Phi không nhìn thấy Niếp Minh hảo tâm, cùng nói là không thấy được, chỉ bằng nói là căn bản liền không hiểu tiếng ho khan Niếp Minh, ý nghĩa như thế nào.

“Từ hôm qua, tôi liền có điện thoại cho đại ca báo cáo tam ca chuyện.” Phương Trạch Tây yên lặng nhìn Ngôn Hoan một cái, thừa dịp ánh mắt Ngôn Hoan không có hướng tới chính mình bắn đến, lập tức chuyển đổi quỹ đạo ánh mắt, “Phòng đoán tổng cộng đánh vài chục lần đi? Nhưng là mỗi lần lời nói mới nói vài câu, liền bị đại ca cúp, làm hại trái tim nhỏ này thừa nhận rồi không ít đã kích, ai ngờ buổi tối Tứ ca gọi điện thoại, lời còn chưa nói hết đâu, đại ca lập tức đáp ứng hôm nay tới bệnh viện, đại ca...” Phương Trạch Tây mắt đáng thương nhìn qua Ngôn Hoan, “Ngài đáng ghét tôi như vậy sao? Ngay cả lời nói đều không cho tôi nói xong?”

Ngôn Hoan trầm mặc không nói, đôi mắt khẽ rũ xuống, nhưng, toàn bộ ánh mắt hướng tới Ngôn Hoan cùng nhau bắn đến, tựa hồ anh ta hiện tại mới thành nhân vật chính, đến nói móc, xem trò cười Vinh Ninh, cũng rồi rít hướng tới phương hướng của anh ta nhìn chăm chú, Ngôn Hoan là trầm mặc không nói, làm như trên thế giới chính là tất cả hỗn loạn lớn nhỏ toàn bộ bắn tới, mà anh ta vẫn là bình tĩnh như xưa, trên mặt, về mặt, liền ngay cả động tác nho nhỏ đều vẫn như cũ không có đặc biệt bất đồng, là cùng thế giới không hợp nhau. .

Anh ta trầm mặc như trước, tính đã thành nhân vật chính, nhưng, đây là phương thức Ngôn Hoan xử sự, đối mặt kẻ địch pháo pao hòa, ánh mắt kẻ địch kỳ quái, chỉ cần lấy bất biến ứng vạn biến đối phó, này là được rồi, dù sao sót ruột, buồn bực, cũng không phải là anh ta.

Ngôn Hoan hai chân bất chéo đổi vị trí, anh vừa động, Phương Trạch Tây lại cho rằng anh là muốn có phản ứng, hưng phấn trong lòng anh ta như nai con đi loạn, dựa theo cái kia từ trước đến nay theo lời nghèo nói, là như cảm giác mỗi tình đầu vậy, kết quả, Ngôn Hoan chỉ là giật giật thân thể, cũng không có muốn mở miệng, vừa mới Phương Trạch Tây kia kích động thần kinh cũng lập tức nguội lạnh xuống, luân phiên mấy lần, mới hiểu được là bị Ngôn Hoan dùng động tác thân thể chính, làm hại anh cái nghĩ vẫn lại bông bột cũng liền như vậy tiêu mất.

Anh cũng không phải cố ý muốn cùng Ngôn Hoan là địch, dù sao nếu là kẻ địch, anh cũng sẽ không tham gia Đế Không, càng sẽ không để Ngôn Hoan phân phó cái gì, không nói hai lời phải đi làm, anh chỉ là hiếu kỳ, hiếu kỳ Ngôn Hoan người nam nhân này trong người đến cùng có cái gì, cái này cùng

bác sĩ xem bệnh là giống nhau, nhìn đến bản thân không giải được, trị không được tật bệnh, lòng hiếu kỳ sẽ xu thế chính mình, đem chính mình không hiểu cỏi mờ, nhưng là thời gian quá muộn, ở Ngôn Hoan phát sinh chuyện kia vài năm, anh không có ở đây, đợi đến sau khi trở về, ngoại trừ có thể xem đến sự cường đại của anh ta bên ngoài, lại không cái khác.

Cảm giác như thế, làm anh bận tâm, còn Ngôn Hoan lại giống như là lợi hại nhất trên thế giới trong lòng bác sĩ, từng điểm từng điểm bắt lấy nội tâm của bọn họ, dễ dàng ứng đối, tựa hồ không có chuyện gì có thể khó được anh ta.

Cái loại cảm giác này làm cho người vừa yêu vừa hận, lại thật sâu làm cho người cảm thấy hấp dẫn.

Vinh Ninh bất mãn, bọn họ mấy người yêu thế nào liền thế nào, Phương Trạch Tây làm cái xiếc gì, anh ta cũng là lười phải quản, anh hiện tại khát nước lợi hại, mười hai giờ cũng lập tức đã tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Cục cưng, cha áp lực rất lớn 15

Editor: thanh huyền

Vinh Ninh bất mãn, bọn họ mấy người yêu thế nào, Phương Trạch Tây làm cái gì xiếc, anh cũng là lười phải quản, anh hiện tại khát nước lợi hại, mười hai giờ lập tức đã tới rồi, mặc dù là biết rõ cục cưng tại sao phải khiến chính mình xem ti vi, cái thời khắc kia, đúng lúc là trên ti vi đồng bộ nhân viên tập đoàn Đê Không truyền ra cuộc tranh tài cục cưng thiên tài, anh muốn xem, cũng muốn biết cục cưng đến cùng là trên TV cho mình giấu giếm cái dạng huyền cơ gì, mà không phải xem hiện trường những đại nhân đang làm cái gì kỳ quái, điều khiển từ xa đang ở trên tay Niếp Minh, anh đưa tay ra cầm, Niếp Minh cũng không biết đến cùng phải hay không, chống đối bản thân dường như quay lại thân thể.

“Những thứ khốn kiếp này...” Vinh Ninh ở trong lòng gầm thét, nơi này là phòng bệnh của anh! Đừng nói anh bây giờ khỏi bệnh rồi, liên tính không có tốt, cũng không đáng ở phòng bệnh của mình sinh khí những người này đi? !

Liên tính Niếp Minh bóp điều khiển từ xa không buông tay, ít nhất cũng có thể đem tính âm quan đi?

Chú ý tới sau lưng kia giống như ánh mắt quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác, Niếp Minh lần nữa nghiêng đầu, hướng tới giường bệnh người kia nằm sấp phát phát tay điều khiển từ xa, “Muốn?”

Kia hai chữ ngậy ngốc đặc thù hàm súc, Vinh Ninh tà tà nhìn xem anh ta, Niếp Minh cánh môi khẽ nhếch, một bộ trên cao nhìn xuống ngẩng đầu bộ dáng, “Cầu xin tôi.”

“Cầu xin anh cái rắm!” Đây cũng là an bài cái dạng tiết mục gì? Chỉ là nghe kia bốn lời kịch liền có đủ Vinh Ninh chán ghét đến ngay cả ngày hôm qua ăn gì đó toàn bộ phun ra, “Cho tôi! Tôi không có thời gian với các người chơi, nếu là phát tình lời nói, liền cút đi về nhà phát đủ!”

Nhìn, Vinh Ninh nói chuyện, đặc tội không chỉ có riêng là Niếp Minh một cái, từ từ trong phòng bệnh mọi người sắc mặt rất đen, liền ngay cả Bình Quả ngậy ngốc ở bên cạnh Phương Trạch Tây cũng may mắn thoát nạn.

Này Vinh Ninh làm sao nói chuyện! Nếu là lão bà của bọn họ một nửa kia đều ngoan ngoãn ở nhà hoặc là nghe lời của bọn họ nói, ai sẽ đi qua cùng Vinh Ninh chơi trò chơi nhảm chán? Anh ta cái này đại nam nhân có cái gì tốt xem, dù sao cũng đã nhìn nhiều năm như vậy, sớm liền ngán, sớm đi đến tìm náo nhiệt chơi, còn không phải là bởi vì trong lòng ghen ghét tìm Vinh Ninh tiết hóa? !

Ngôn Hoan lông mày nhảy lên, lúc này không cắt thời nghỉ người nào đó đẩy cửa vào, Ngôn Thần cúi gằm đầu chạy tới, bị cô kêu, “Cha...”

Ngôn Hoan trong mắt không có qua một vẻ kinh ngạc, chỉ là ở trong một cái nháy mắt, trong giây lát đó lại cải biến ánh mắt, cả người đều bỗng nhiên rầu rĩ, tính tế nghe được lời nói, liền sẽ phát hiện thanh âm của anh ta cùng bình thường là có chút cho phép bất đồng, sắp ới xuất khẩu lời nói, bị anh ta quai quỹ đạo, “Sao con lại tới đây?”

Ngôn Thần mặc màu áo sơ mi trắng không nhiễm một hạt bụi, trên cổ mang theo nơ con bướm màu đen, ngoại trừ trên miệng ngậm nướm vú cao su bên ngoài, thoát nhìn như là cái thần sĩ.

“Ngô...” Ngôn Thần dừng một chút, nghiêm giống như Tô Nhất Dạ trong hai mắt chứa đựng chất lỏng sáng long lanh, rầu rĩ nói một tiếng, “Muốn nhắn nài!” Một lần nữa ngẩng đầu lên, cứng rắn đem chất lỏng trong hốc mắt nén trở về, “Ma ma nói...”

Ngôn Hoan tâm giống như là sắp toát ra cỏ họng, có chút lo lắng hãi hùng . .

“Làm cho chai tim tiêu, mẹ không về nhà.”

Ngôn Hoan nhất thời cứng họng, rõ ràng là cùng Tô Nhất Dạ trong lúc đó đang giáo dục hài tử, anh nói vài câu bảo vệ lời của con, ai biết thế nhưng đến

trình độ như vậy. . . .

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Cục cưng, cha áp lực rất lớn 16

Ngôn Hoan nhất thời cứng họng, rõ ràng là cùng Tô Nhất Dạ trong lúc sớm đó đang giáo dục hải tử, anh nói vài câu bảo vệ lời của con, ai biết thế nhưng đến trình độ như vậy, Ngôn Thần đi qua, ở bên người Ngôn Hoan ngồi xuống, cảm xúc buồn bực quay quanh ở đỉnh đầu hai cha con, dường như đồng bộ gõ hai chân bất chéo, đồng thời sờ sờ cái cằm, Ngôn Thần một câu thành lời tiên tri cảm khái đạo, “Nữ nhân a...” Lập tức lắc đầu, “Thật là một sinh vật làm cho người không hiểu nổi.”

Phương Trạch Tây nhìn nhìn Ngôn Hoan lại nhìn Lộ Phi một chút, cuối cùng hiểu được, lúc nào cũng treo điện thoại mình, chợt đáp ứng nguyên nhân Lộ Phi đi tới nơi này bên trong đến cùng là cái gì.

“Lão đại...” Lộ Phi đáng thương nhìn xem anh ta, ngược lại Ngôn Hoan, anh cảm giác mình thật sự là hạnh phúc quá nhiều, quyết đoán cái này nếu là nghỉ ở trên cái thế giới này sống sót thật tốt, sẽ phải có cái so với mình còn muốn thâm thiết nhiều lần, đây mới thực sự là nguyên lý.

Ngôn Hoan ngồi thẳng thân thể, môi yêu nghiệt thoáng cái nhàn nhạt mở miệng nói, “Như thế nào?” Cặp mắt của anh ta hơi hơi híp, mang theo thoáng giãn nước đường cong, Lộ Phi đôi môi khẽ nhếch, biến ảo hàm súc trong mắt, toát mồ hôi lạnh đạo, “Không có gì, chính là thời tiết quá nóng” Lộ Phi xoa xoa mồ hôi trên trán bị Ngôn Hoan dọa đi, “Có muốn mở điều hòa hay không a?” Muốn sống vui vẻ là muốn theo người so với, nhưng là vậy cũng phải xem nhìn đối phương đến cùng là ai, với ai so với cũng không thể cùng Ngôn Hoan so? Kia đơn thuần là nhân rồi không chuyện gì muốn chết.

“Không cần, đừng quên chúng ta tới đây bên trong đến cùng là vì cái gì.” Ngôn Hoan rất nhỏ chuyển đảo mắt, chỉ là tùy ý con mắt di động lại nhiều hàm súc không quá giống nhau, làm từ ngữ thiên hạ hình dung không ra, ánh mắt thất lạc ở đồng hồ treo trên vách tường, Ngôn Hoan răng môi khẽ nhếch, “Đến thời gian.”

Niếp Minh lĩnh mệnh dường như đề lên điều khiển từ xa, tiết mục ti vi Vinh Ninh vẫn muốn xem cuối cùng bắt đầu rồi, khả là của anh khác một điều thỉnh cầu giống như cho tới bây giờ mới thôi vẫn không có người nào quản anh ta khi gió, đây coi là chuyện gì xảy ra?

Đôi môi khô khốc lợi hại, theo bản năng liếm liếm môi, lại phát hiện cũng sớm đã khô khốc một mảnh, anh vươn tay gọi, “Nước...” Phát hiện khát thanh âm đều trở nên khàn khàn, nói đứt lời sau, mới phát hiện không người nào nguyện ý phản ứng đến anh, liền ngay cả Ngôn Hoan liên tục rất trầm lặng yên, nhìn về phía ánh mắt của anh đều mang theo thoáng băng hàn ý tứ hàm súc, “Chính mình đổ.”

Bệnh đều tốt lắm, ngay cả rót nước cũng muốn phân phó người khác đi làm, hành động như vậy ở tập đoàn Đế Không bên trong như thế nào nên.

Vinh Ninh co rúm khoe miệng, liền tính bệnh của anh tốt lắm, nhưng là chỉ cần ở bệnh viện một ngày, ít nhất cũng là bệnh nhân đi? !

Như thế nào ngay cả quyền quan lợi bệnh nhân bình thường có thể hưởng thụ, đều bị những thứ này không giải thích được chui vào trong phòng bệnh của anh thủ tiêu?

Trong ti vi chạy âm nhạc tới tiết mục bắt đầu, Vinh Ninh nuốt nuốt nước miếng, ung dung xuống giường, cầm lấy ấm nước trên bàn trà, vừa muốn rót nước, lại phát hiện trong ấm nước sạch sẽ tựa như là vừa mới tắm, tiết mục đã bắt đầu, trong ti vi truyền đến thanh âm người chủ trì sung sướng chủ trì, Vinh Ninh nhìn nhìn qua trong phòng bệnh cái kia chút ít người rảnh rồi, thế nhưng không có có một người nguyện ý đem ánh mắt hướng tới bên cạnh mình trông lại, anh cầm lấy ấm nước tay đều là run lên nhẹ, những thứ này người rảnh rồi... Thật sự là, anh hận bọn họ cả đời!

Oán giận không phải là, đành phải cầm lấy tiền lẻ chạy tới máy nước tự động, nhét tiền xu, Vinh Ninh đứng ở cạnh tường điểm lòng bàn chân, mang đầy vô số không kiên nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 111: Cục cưng, cha áp lực rất lớn 17

Oán giận không phải là, đành phải cầm lấy tiền lẻ chạy tới máy nước tự động, nhét tiền xu vào, Vinh Ninh đứng ở cạnh tường điểm lòng bàn chân, mang đầy vô số không kiên nhẫn, đám khốn kiếp kia, anh chờ, có cơ hội, anh nhất định phải thật tốt trả thù!

Đài truyền hình thành phố A - -

An Bảo Bối vội vàng hấp tấp vào, hoàn hảo, cuối cùng vẫn còn vượt qua thời gian bắt đầu ghi hình.

“Ồ đây!” Hiện tại tiết mục đang ở bắt đầu chuẩn bị thu, Trác Nhất Phong lòng như lửa đốt hướng tới cửa vào xem, cuối cùng chờ đến An Bảo Bối khắp nơi quan sát, hướng về phía cô vẫy vẫy tay, An Bảo Bối ổn định hô hấp chạy tới, ngồi ở bên người Trác Nhất Phong, “Thiếu chút nữa đã tới chậm.”

“Không có việc gì tiết mục không phải là còn chưa bắt đầu sao? Ở thành phố A người cũng có bằng hữu ít ỏi, nhiều cùng Tô Nhất Dạ cô trò chuyện cũng không quan hệ, dựa theo tiết mục tiến trình.” Trác Nhất Phong nhìn nhìn qua tờ danh sách trong tay, “Cục cung là người thứ ba xuất hiện, hiện tại còn chưa bắt đầu đâu, tới kịp.”

“Ừ!” An Bảo Bối gật đầu nhẹ, lúng túng từ trên tay Trác Nhất Phong tiếp nhận băng rôn, chữ rõ ràng, vừa nhìn chính là số 3, Trác Văn Dương đầu đội đầu đề Trác Nhất Phong chuẩn bị tốt cố gắng lên, kể từ khi An Bảo Bối xuất hiện, liên tục liếc mắt nhìn qua cô, anh có một số việc cũng muốn hỏi cô, nhưng là Trác Nhất Phong ở bên người không quá tiện.

An Bảo Bối thở dài một hơi, vừa rồi chạy bộ làm cho cái miệng nhỏ thở hào hển mệt mỏi, vừa mới bình phục thanh âm đến, bên cạnh kia ánh sáng nóng bỏng tập kích đến, làm cho trên người của mình không rất thoải mái, quay đầu lại quả nhiên là Trác Văn Dương đang nhìn cô, cái loại ánh mắt đó, là An Bảo Bối không cách nào dùng từ hình dung, cô không biết Trác Văn Dương đến cùng muốn làm gì, đành phải nghi hoặc hỏi, “Văn Dương, em có chuyện gì sao?”

Trác Văn Dương cúi đầu, không biết vấn đề kia đến cùng nên hỏi thăm An Bảo Bối hay không, đôi mắt anh tối tăm trầm, “Tỷ tỷ...” Cái kia xưng hô khả năng làm cho anh cảm thấy giật mình, đối với anh mà nói không có cái gì có thể so với hai chữ kia, càng làm cho anh cảm thấy không biết làm sao, lúc đi ra, trái tim cũng đồng dạng phạm đau.

“Làm sao vậy?” An Bảo Bối cảm thấy sắc mặt Trác Văn Dương không tốt, vươn tay phủ ở trán của anh ta, tay kia cũng không nhân rồi phóng trên trán mình, kỳ quái hỏi, “Chẳng lẽ là ngã bệnh? Không là của người nhiệt độ cơ thể hết sức bình thường a.”

Kia đột nhiên xuất hiện chạm đến làm cho anh đau lòng càng thêm lợi hại, anh cố gắng thở hào hển khí, bắt được tay của cô, vì cái gì chỉ có anh không được? Chết tiết huyết thống chí thân! Rõ ràng trên thế giới này làm cho người chán ghét lại phi nhỏ quan hệ như vậy nhiều, vì cái gì duy chỉ có chỉ có anh không được?

“Văn Dương?” An Bảo Bối kỳ quái kêu anh ta, anh ta... Đến cùng làm sao vậy?

“Tỷ tỷ... Người biết hay không Tô Nhất Dạ kỳ thật...” Trác Văn Dương nhỏ giọng mở miệng, lời nói còn không có bị anh nói xong, Trác Nhất Phong cắt đứt hai người nói chuyện với nhau, “Xuyt - - tiết mục bắt đầu rồi, đừng cãi, cũng đừng nói cái khác dư thừa, lãng phí bầu không khí hiểu hay không? !”

Lời kia cuối cùng vẫn là bị Trác Văn Dương nén ở trong lòng, vô vị, thời gian còn rất nhiều, đợi đến tiết mục cục cung sau khi chấm dứt lại cùng An Bảo Bối nói một chút cũng không có vấn đề gì.

“Văn Dương...” Cô kêu anh ta, Trác Văn Dương sửa sang lại khuôn mặt lại khôi phục lại bình thường, “Kỳ thật cũng không có việc gì, chờ tiết mục sau khi xong nói sau cũng có thể!”

An Bảo Bối cảm giác, cảm thấy Trác Văn Dương là có chuyện gì gạt chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 112: Cục cung, cha áp lực rất lớn 18

An Bảo Bối cảm giác, cảm thấy Trác Văn Dương là có chuyện gì gạt chính mình, cô rõ ràng từ trong miệng của anh nghe được tên Tô Nhất Dạ, cô không biết Tô Nhất Dạ cùng Trác Văn Dương làm sao vậy, mà đột nhiên... Cô cũng cảm thấy bầu không khí quyết đoán đã vượt ra khỏi tưởng tượng của mình không gian.

Không đợi đến thần kinh An Bảo Bối ngu ngốc kia phản xạ đến, hai tay Trác Nhất Phong làm ra cái loa gọi, “Cục cung cố gắng lên! Cục cung là giới nhất!” Dẫn tới xung quanh ô lên một mảnh, tất cả mọi người nhìn xem gia trưởng đầu đầy tóc trắng trợn mắt há hốc mồm, người này ăn mặc như vậy kỳ quái, ông tới nơi này đến cùng là đang làm gì?

An Bảo Bối vui đầu sâu hơn, cô giống như cũng có thể xem đến người chủ trì trên sân nhảy kia co rúm chân mị, thật sự là... Cô cảm thấy đây hết thảy thật sự là quá mất mặt, Trác Nhất Phong lại không biết là, Trác Văn Dương lạnh lùng nhìn xem cha của mình, anh rốt cuộc hiểu rõ câu kia, không cho là nhục ngược lại còn cho rằng vinh, ý tứ đến cùng là cái gì, Trác Nhất Phong, kỳ thật người còn có thể càng thêm vô sỉ một chút, thật sự là cảm lão nhân kia không có nửa điểm xử lý pháp, bất quá...

Trác Văn Dương phác họa hạ khoe miệng, gia có lão như có nhất bảo, vừa rồi ở trong người An Bảo Bối sinh ra khói mù, làm như thoáng cái liền rộng mở trong sáng đứng lên, có lẽ có lúc, anh quá áp bách thần kinh của mình, ngẫu nhiên như Trác Nhất Phong phát tiết tình cảm của mình cũng là tốt,

đương nhiên anh cũng không có như Trắc Nhất Phong, tại loại này tình cảnh rộng to hứng thú.

Sau sân khấu, mới vừa đến hiện trường, cục cưng liền ngoan ngoãn thay xong quần áo, hóa trang, lẳng lặng ngồi ở trên ghế, chờ đợi mình ra sân, trong đó cũng không thiếu có tiểu hài tử đến gần, đáng tiếc ánh mắt cô quá cao, đối những đứa bé này không có nửa điểm hứng thú, mới chỉ trong chốc lát, ở chỗ này đã có ngoại hiệu thuộc về mình -- băng mỹ nhân.

Mỹ nhân cô tính, hơn nữa tự mình cảm giác xuất chúng, về phần băng? Kính nhờ, cô trời sinh đối những chuyện nhàm chán kia không có nửa điểm hứng thú.

“Các tiểu băng hữu, lập tức liền muốn lên sân, các người căng thẳng sao?” Nhân viên đài truyền hình làm việc coi như có nhân tính hóa, phái trẻ em đài truyền hình tiếng hô rất cao chủ trì làm hậu trường nhân viên, trấn an những bọn nhỏ không có trưởng thành, liền ngay cả nói chuyện giọng nói đều là dịu dàng, mặt mũi hiền lành, vài câu lời nói mà thôi, liền đem tiểu hài tử xung quanh dụ dỗ dễ bảo.

Cục cưng vẫn như cũ ngồi ở chỗ kia không nhúc nhích, cô cùng tiểu hài tử cũng không đồng dạng, cái dạng gì đại tình cảnh đều gặp, cũng không sao cả cái gì căng thẳng còn là không khăn trương. Cô có chút mệt mỏi ngáp, về mặt tinh thần cũng không có.

Đến có hết hay không? Đến cùng khi nào thì mới có thể bắt đầu lên đài? Thực sự đủ nhàm chán, khóe mắt nặn đi ra nước mắt, cục cưng dùng khăn tay xoa xoa, sợ phá hủy hóa xong rồi, lơ đãng nhìn lại, thế nhưng phát hiện còn có một đứa nhỏ cùng bản thân đồng dạng cảm giác đến nhàm chán ngồi ở một bên, bất quá cô giống như là đang chờ cái gì, liên tục nhìn qua cửa, trong giây lát đó hai người ở giữa ánh mắt giao thoa, cục cưng đang suy nghĩ xem trong người ở vào cảnh tượng song phương, có phải cần phải cười một cái hay không, ai ngờ đối phương căn bản cũng không có ý này, nhìn về phía cô khuôn mặt dĩ nhiên là mang theo thật sâu địch ý.

Cục cưng sững sờ một trận, thật sự là không biết mình đến cùng lại phương diện nào là đắc tội, kính nhờ, cô áp chế cũng là lần đầu tiên gặp đứa bé này được hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Cục cưng, cha áp lực rất lớn 19

Cục cưng sững sờ một trận, thật sự là không biết mình đến cùng lại phương diện nào là đắc tội cô, kính nhờ, cô áp chế cũng là lần đầu tiên gặp đứa bé này được hay không? Chẳng lẽ cô cho rằng cô sẽ cùng cô cướp đoạt huy chương quán quân lần này? Cô có thể đối với loại tiết mục này nhàm chán không có nửa điểm hứng thú, cũng sớm làm xong muốn tàn bại chuẩn bị, ánh mắt chết tiệt nọ đến cùng là có ý gì? Chẳng lẽ cho rằng cô đoạt cô cái gì? Thật là làm cho người cảm thấy dị thường buồn cười đến.

Vậy đối với cục cưng tồn tại khác sâu địch ý, hài tử từ trên ghế đứng lên, xem ra cần phải so với cục cưng lớn hơn một hai tuổi, mặc quần đàng-ten bông bông, tóc dài cuốn công chúa, cục cưng nhìn xem cô từ cô vị trí đã đi tới, tựa như là công chúa dân gian trên cao nhìn xuống.

Cục cưng sắc mặt bình thường, nhưng trong lòng đang cười lạnh, đứa bé kia xuất ra cái dạng kia đến cùng là muốn làm gì? Thật đúng là đem mình làm công chúa không thành? Cục cưng nhìn chăm chú vào nhãn hiệu trước ngực của cô, trên đó viết tên của cô -- Tuyên Giai Kỳ.

\

rong trí nhớ còn là không nhớ rõ người này đến cùng cùng bản thân có nhiều liên quan, đợi chút, cô căn bản chính là người thành phố A đi? Cô vừa mới về nước không lâu, không nhớ rõ cùng ai thành phố A có cái gì đụng chạm.

“Người chính là Vinh cục cưng?” Tuyên Giai Kỳ đến gần cô cao giọng hỏi thăm, cục cưng cảm thấy có chút nhàm chán, ngáp một cái nhìn xem cô, mỗi trên người một người đều tên mã số thuộc về mình, tên gì đi đó, xem hàng hiệu sẽ biết, hỏi cô làm cái gì? Chẳng lẽ cô không biết chữ?

Xem ra cục cưng cũng không có nghĩ muốn trả lời vấn đề dự định, Tuyên Giai Kỳ rồi rầm lông mày nhìn xem cô, “Cô cần phải trả lời vấn đề người khác, mà không phải trầm mặc không nói lời nào, đây là đối nhân lễ nghi cơ bản, lại là một cái chuyện thực nữ nên làm, mà cô không có giáo dục qua cô sao?”

Thiếu cảm An Bảo Bôi ở trước mặt cô nói chuyện!

Cục cưng đã có một chút bất mãn, đứa bé này đến cùng là ai a? Khả vẫn không thể đem tính xấu mình phát tác, bằng không đây mới thực sự là 'Tồn hại thực nữ lễ nghi, cục cưng nhẹ nhàng đối với cô cười, “Xin lỗi, mà cô chỉ nói cho tôi biết, đang hỏi tên của người khác trước nên báo danh hiệu của mình, đây là làm người cơ bản thương thức. Nha! Cục cưng có làm ra vẻ kinh ngạc nói, “Chẳng lẽ cô không biết nói? Ôi chao, thật sự là xin lỗi a, cô lại không nói, tôi cũng không biết cô không biết nói đâu.”

Cái này cục cưng đến cùng đang làm những thứ gì ngổn ngang? Tuyên Giai Kỳ nhẹ nhàng ho khan một tiếng nói, “Thiếu đến! Tôi đến nơi này chính là vì nói cho cô biết, tôi nhất định sẽ thắng cô!”

Quả nhiên đứa bé này còn là đem mình làm quân địch giả tưởng, thật không biết cô đến cùng lại nhân rồi cỡ nào, cục cưng nhàm chán thờ dài một tiếng, lưỡi phải cùng đứa bé này chu toàn, cô đã sớm nói đối với thứ này, tên gì gì đó, căn bản cái gì hứng thú cũng không có, giấc mộng của cô, nhưng là vĩ đại, không nghĩ cùng cái Tuyên Giai Kỳ này tóc rối nhiều lời nói nhảm, cục cưng ngáp lên đứng lên cùng cô gặp thoáng qua, “Trận đấu nhàm chán như vậy, người cũng muốn tranh, thật không có mạnh mẽ!”

“Cô! ...” Tuyên Giai Kỳ bị tức lú lủi, âm thầm vọt quả đấm, “Nếu đã cảm giác đến nhàm chán làm sao còn muốn tham gia? !”

Cô cùng đứa bé này rất quen thuộc? Cục cưng đã có chút ít không nhận được, “Cô muốn thế nào kia là chuyện của cô, đừng không có chuyện gì đến phiên tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Cục cưng, cha áp lực rất lớn 20

Cô cùng đứa bé này rất quen thuộc? Cục cưng đã có chút ít không nhận được, “Cô muốn thế nào kia là chuyện của cô, đừng không có chuyện gì đến phiên tôi!”

“Cô nghĩ rằng tôi nguyện ý để ý cô? ...” Tuyên Giai Kỳ giọng điệu cứng rắn mới vừa bị cô nói phân nửa, dù cho bị cô ngừng lại, cô thấy có người vào hậu trường, vừa rồi một bộ dáng tức sùi bọt mép, bị cô nguy trang hoàn mỹ, cục cưng vẫn còn đang suy tư đứa bé này đến cùng đang làm cái gì? Còn không có lên đài cũng đã bắt đầu diễn trò đến đây? Chỉ nghe trong miệng cô xuất hiện tên, nghe cục cưng thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình.

“Giản Sách...”

Cục cưng thân hình quơ quơ, mặt đối với danh tự này, cô thật sự là chưa từng có nhiều sức chống cự, vừa quay đầu lại, quyết đoán chứng kiến bóng dáng Dập Dập xuất hiện ở cửa hậu trường, lông mày bị cô cố gắng co rúm một chút, Dập Dập đến cùng phải U Linh chuyển thế hay không? Vì cái gì ở địa phương nào cũng có thể xem đến sự hiện hữu của anh ta? Mấu chốt nhất còn là xuất hiện ở trước mặt cô? Chẳng lẽ anh ta không biết, cô đến cỡ nào ghét anh ta sao? Chỉ là nhìn đến anh ta một cái, đủ làm cho hàm răng của cô ngứa , muốn cắn người.

Dập Dập mặc áo sơ mi màu trắng, mặt mày thanh tú sạch sẽ, thoát nhìn tựa như là thánh khiết, vương tử cao quý, nghe được có người kêu tên của anh ta, anh ta hướng về phía bên kia cười cười, hướng về bên kia khoát tay áo, cục cưng lập tức xoay người, cô không biết cái quái thai kia, nhưng là từ trong miệng Dập Dập lại phun ra tên của người khác.”Này, Giai Kỳ.” Cục cưng thân thể lần nữa cứng ngắc, đứng vậy, xa như vậy Tuyên Giai Kỳ liền nhìn đến Dập Dập tồn tại, còn kêu lên đại danh của anh ta, vừa nhìn chính là biết, cho nên... Dập Dập lần này đến cùng không phải tới tìm cô , mà là đến nhìn Tuyên Giai Kỳ , ha ha... Thật sự là có nhiều người liền có nhiều bằng hữu, khó trách, cô nhìn thấy Dập Dập cùng Tuyên Giai Kỳ đầu tiên, cô liền xem bọn họ khó chịu.

“Giản Sách!” Chứng kiến Dập Dập, Tuyên Giai Kỳ giống như là một bộ dáng thật cao hứng, nụ cười kia giống như một dòng sông xuân ấm áp lòng người kỳ, cục cưng nhìn xem lại dị thường cảm thấy chán ghét, vị đại tiểu thư kia khuôn mặt chuyển biến thực mau, mới vừa rồi còn cùng cô đối chọi gay gắt, lúc này mới khi nào công phu cũng đã học được phản bội tướng hướng thành nham hiểm ? !

Dập Dập gật đầu, cái eo thẳng tắp đi qua, Tuyên Giai Kỳ thân mật kéo cánh tay của anh ta, trong ngày thường xem ra giống như là không ăn gian khỏi lửa, Dập Dập một bộ dáng cự người ngoài ngàn dặm, thế nhưng không có đẩy thân thể Tuyên Giai Kỳ ra, đây là làm cho cục cưng lú lủi, thật sự là phải nhiều kỳ quái liền đến kỳ quái cỡ nào.

Không đợi đến cục cưng kinh ngạc xong, cô phát giác ánh mắt Dập Dập hướng tới bên cạnh mình lưu động, lập tức dừng lại trên vẻ mặt, nhưng là lại vừa nhìn lại, Dập Dập lại là không có nhìn mình , cục cưng trên mặt nhưng không có qua một tia hồng, thậm chí mình thật là không có chuyện tìm việc làm, thế nhưng sẽ có ý nghĩ kỳ lạ như vậy đứng lên, buồn bực lại lần nữa ngồi trở lại vị trí chính mình vừa rồi, một bộ hai mắt chạy xe không trạng thái nhìn xem đối diện, trong lòng không ngừng hô, “An Bảo Bảo, muốn tỉnh táo, muốn tỉnh táo, ngày từng ngày không có việc gì lại tại đó đến muốn đi, hết thấy đều không có gì , căn bản chính là một mình người nghĩ quá nhiều !”

Dập Dập trên mặt mang ôn nhu cười, Tuyên Giai Kỳ thanh âm dễ nghe, “Lúc ấy cũng chỉ là tùy tiện nói cho anh mà thôi, không nghĩ tới anh thật đúng là đến đây, bất quá tôi rất tò mò a, Giản Sách, anh là như thế nào sau khi tiến vào đài ?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Cục cưng, cha áp lực rất lớn 21

“Trong lúc rảnh rỗi cho nên mới tới , cũng chỉ là đi cửa sau, không có gì đáng ngại.” Dập Dập nhẹ nhàng linh hoạt hướng về phía Tuyên Giai Kỳ cười cười, “Chỉ là tới xem một chút, lập tức liền muốn lên sân , không cần khẩn trương.”

“Ừ!” Tuyên Giai Kỳ hưng phấn gật đầu nói, “Em nhất định sẽ đoạt được vô địch!” Cô theo bản năng đem ánh mắt hướng tới cục cưng xem, cục cưng đành phải nhú lại lông mày không đếm xỉa địch ý của cô, bệnh thần kinh, nhiều hài tử tới tham gia như vậy, làm gì nhất định coi cô như quân địch giả tưởng? Quà nhiên là đại tiểu thư, thích nhất làm chuyện chính là không có chuyện làm!

“Các tiểu bằng hữu, lập tức liền muốn bắt đầu hiện trên sân khấu, mọi người dựa theo mã số của mình, đợi tí nữa gọi vào tên tiểu bằng hữu đi theo a đi, cùng nhau đến được hay không?” Nhân viên làm việc dịu dàng mang theo dáng tươi cười nói, cục cưng nhàm chán đáp một tiếng, “Dạ...”

Tuyên Giai Kỳ mã số ở phía sau cục cưng, người thứ ba xuất hiện liền là cục cưng, cục cưng nghe theo nhân viên làm việc an bài, ngồi tại nguyên bốn vị trí thuộc về của mình, bên kia Tuyên Giai Kỳ cùng Dập Dập lại dị thường rõ ràng đến làm cho người ta chán ghét đến phải chết, được rồi, đại khái cảm thấy bọn họ chóng mặt, cục cưng móc ra psp tùy thân mang theo trên lòng bàn tay bơi diển cơ, tự nhiên chơi trò chơi, hầu trường một mảnh rồi ren, xem ra lập tức sẽ phải mở màn, thế giới tự hồ chỉ còn dư lại chính mình cùng trò chơi, đối với cô mà nói này mới là tốt nhất, không cần người khác tham dự, chỉ cần tất cả mọi người cùng trong tay cô, nắm giữ ở trong tay của cô, dựa theo bước tiến của cô đi là được rồi, như vậy là tốt rồi... Chỉ cần như vậy.

Thắng chương trình lập tức bắt đầu, cục cưng chơi trò chơi hết sức chuyên chú, ngược lại liền nghe được tiếng kêu trước sân khấu, một câu “Cục cưng cố gắng lên! Cục cưng là giỏi nhất!” Lâm hạp ngón tay của cô nhìn không ngừng run rẩy một tý, vốn là dễ dàng có thể thành công qua trò chơi, không cần thận gameover.

Cục cưng vẫn như cũ cúi đầu, nhân vật trò chơi đã chết mất, cô vẫn như cũ ấn lấy bàn phím, cô có thể cảm giác được ánh mắt người chung quanh đều cùng nhau hướng tới cô bên này nhìn lại, trong đó cũng là bao hàm Tuyên Giai Kỳ cùng Dập Dập , cô cần môi, hài tử hiện trường, cũng chỉ có mình có cục cưng hai chữ trong tên.

“Ha ha...” Tuyên Giai Kỳ vèo một tý bật cười lên, trong đó không thiếu có vài phần hương vị loại khác, cục cưng âm thầm lạnh lùng cười một tiếng, bởi vì Trác Nhất Phong sai lầm, tạo thành Tuyên Giai Kỳ đối với mình cười nhạo, không sao cả!

Cuộc đời của cô là thuộc về lần thứ hai nguyên thể giới , ba lượt nguyên đủ loại, chẳng qua là cái BUG rác rưởi che kín trò chơi mà thôi, thu hồi psp trên lòng bàn tay, cục cưng đứng dậy trên cao nhìn xuống nhìn qua xung quanh đủ loại, sắc mặt lạnh nhạt đi đến, nếu như nói Tuyên Giai Kỳ là công chúa, như vậy cô chính là nữ vương, những thứ tiểu tâm cơ kia ngậy thơ cùng với nhàm chán cười nhạo, cô mới sẽ không để ở trong lòng.

Dập Dập trên mặt mang âm nhu mỉm cười, vỗ vỗ còn treo ở trên cánh tay mình mu bàn tay Tuyên Giai Kỳ, “Tôi đi trước, tại dưới võ đài ngồi, trận đấu thật tốt.”

“A...” Tuyên Giai Kỳ về mặt không thôi đáp ứng, Dập Dập rút tay mình về, hướng về phía trước đi tới, lúc sắp cùng cục cưng gặp thoáng qua dừng lại thần hình.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Cục cưng, cha áp lực rất lớn 22

“Nha...” Tuyên Giai Kỳ về mặt không thôi đáp ứng, Dập Dập rút tay mình về, hướng về phía trước đi tới, sắp cùng cục cưng gặp thoáng qua dừng lại thần hình, cảnh báo trong lòng cục cưng báo nhanh chóng vang lên, toàn thân tựa như là con mèo nhỏ xù lông, phát ra thanh âm ‘Thầm thì’ đối địch, nhưng Dập Dập về mặt kinh ngạc nghiêng đầu, nhìn xem nhân nhạ mở miệng nói, “Không nghĩ tới thế nhưng lại ở chỗ này gặp được em, thật đúng là khéo a.”

Đối mặt Dập Dập, cục cưng bị Dập Dập xuất hiện lời nói trong nháy mắt không có hồi phục tinh thần, Dập Dập vỗ vỗ bả vai của cô, “Nếu đã tham gia trận đấu , như vậy liền cố gắng lên đi.” - đợi đến cục cưng hoàn toàn tỉnh lại, Dập Dập đã sớm biến mất không thấy gì nữa, lúc này, cô ngoại trừ có thể khí hằm răng ngứa bên ngoài lại không cái khác, Dập Dập lời kia là có ý gì? Cô không tin, anh ta đi tới nơi này bên trong còn thật không có phát giác sự tồn tại của cô, cũng dám coi cô như không khí không đếm xỉa, đứa bé kia...

Mở màn gào thét, một lần nữa quảng cáo sau bị mọi người quên lãng, người xem ti vi phỏng đoán, còn tưởng rằng thanh âm mới vừa rồi là đài truyền hình đột nhiên chuyển nra quái đi?

An Bảo Bối thật sâu thở ra một hơi dài, đành phải kéo vạt áo Trác Nhất Phong, “Ba ba, bất kể như thế nào người muốn tỉnh táo, ngài không cần gấp gáp như vậy gọi, những hài tử khác sẽ đối với cục cưng có thành kiến.”

“Thành kiến? !” Trác Nhất Phong thiếu chút nữa sẽ phải quát lên, “Ai dám đối với cục cưng có thành kiến?” Nói xong liền muốn làm ra một bộ tư thái sắp đánh nhau, “Ta xem anh ta là sòng không nhìn được!”

Nhìn một chút, lần này xem như vừa nhanh muốn hóa thân thành xã hội đen, An Bảo Bối dờ khóc dờ cười vuốt lên cảm xúc Trác Nhất Phong, “Không

ai muốn xem cục cưng khó chịu, chỉ là làm người cần phải an phận, này không phải là ba ba thường xuyên ở bên tai của chúng con dạy bảo sao?”

Trác Nhất Phong khuôn mặt hòa hoãn một tý, nói như vậy, kia đến còn có thể, “Tốt lắm, ta biết rõ, tận lực không kích động không được sao sao.”

“Ừ!” An Bảo Bối cười mở miệng một tiếng, giải quyết lớn, cũng không biết cái kia cùng thế nào, cô đến cùng có nhiều ý đồ?

Tiết mục cuối cùng bắt đầu, phía trước kia hai đứa bé biểu hiện rất tốt, chiếm được bình luận đánh giá, An Bảo Bối nhếch môi, cô tin tưởng cục cưng so với những hài tử này cũng có thể làm, cũng không biết trong lòng của cô đến cùng suy nghĩ cái gì, đợi lát nữa như thế nào đi làm mà thôi.

Cuối cùng đến phiên cục cưng xuất hiện, An Bảo Bối có chút khẩn trương hai tay gì tạo thành chữ thập, trong lòng không ngừng nói thầm, cục cưng tốt nhất ngoan ngoãn, ngàn vạn không cần làm ra chuyện làm cho cô khó chịu là tốt rồi.

“Tiếp theo...” Trên sân nhảy người chủ trì, nhìn xem dưới đài trên các đồng hồ đo phát hình nhắc mấy mốc đạo.”Cho mời số 3 thiên tài Vinh cục cưng tiểu bằng hữu xuất hiện!” Toàn trường vang dội đến tiếng động lớn nháo tiếng vỗ tay, Trác Nhất Phong đồng dạng dùng sức vỗ tay, chỉ sợ thất bại bầu không khí, cho đến khi bàn tay đều hồng, Trác Nhất Phong mới rút cục đột nhiên nhớ ra vừa rồi người chủ trì nói lời kia đến cùng là cái gì, vội vàng nhìn nhìn sớm liền phát ra đến tuyên truyền đơn trên tay các vị gia trưởng, người thứ ba xuất hiện rõ ràng là An Bảo Bảo, đến cùng là từ lúc nào sửa lại họ tên đổi thành Vinh cục cưng? Chẳng lẽ hôm nay trước đến so tài tiểu bằng hữu ngoại trừ cục cưng bên ngoài còn có cùng tên?

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Trác Nhất Phong nhìn xem tuyên truyền đơn, lại nhìn một chút trên màn hình lớn sân khấu bày đặt hình chụp cục cưng giới thiệu.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Cục cưng, cha áp lực rất lớn 23

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Trác Nhất Phong nhìn xem tuyên truyền đơn, lại nhìn trên màn hình lớn sân khấu một chút bày đặt hình chụp cục cưng giới thiệu, nếu như ông không phải là tai thính hoặc là bệnh tăng nhãn áp, tuyệt đối là sẽ không nhận sai cùng nghe lầm.

“Vì cái gì cục cưng sẽ biến họ? Lúc ghi tên không phải là An Bảo Bảo sao? Khi nào thì biến thành Vinh cục cưng?” Trác Nhất Phong kỳ quái hỏi, An Bảo Bối mặc nấp nhìn xem ông, không biết đến cùng nên giải thích như thế nào, lúc ghi tên là cô cùng cục cưng cùng đi báo danh, hóa đơn cũng là cô điền, bị nhân làm họ tên, đây tuyệt đối không phải là cô làm, đối mặt Trác Nhất Phong chất vấn, An Bảo Bối đành phải lắc đầu nói, “Con... con cũng không biết a...” Nghĩ tới nghĩ lui, cũng liền chỉ có hai loại khả năng, một là đài truyền hình báo sai họ tên rồi, hai là cục cưng cái tên kia là cố ý làm như vậy, cô muốn làm nguyên nhân rất đơn giản, chính là làm cho toàn bộ thành phố A cũng biết Vinh Ninh liền là phụ thân của bé, nhưng là... An Bảo Bối kinh hoàng khiếp sợ nhìn qua Trác Nhất Phong mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, bất kể thế nào nói, cục cưng cũng không phải ở trước mặt Trác Nhất Phong đem mình chính là con của Vinh Ninh thực đưa tin ra, nói như vậy, nói như vậy...

“Vinh... An...” Trác Nhất Phong một mình rồi rầm hai chữ kia, An Bảo Bối trừng lớn mắt nhìn nhìn qua Trác Văn Dương ngồi ở bên mình một bên kia, hai người nhìn nhau mà xem, khuôn mặt lo lắng trùng trùng, lần này nguy rồi, qua nhiều năm như vậy ẩn giấu Trác Nhất Phong, rốt cục vẫn bị ông phát hiện sao? Đến lúc đó đừng nói Vinh Ninh, liền ngay cả mình cùng Trác Văn Dương cũng sẽ cùng theo xúi quẩy.

“Cẩn thận nghĩ tới kia hai chữ còn rất khác nhau, bảo bối sẽ không phải là người viết chữ quá mức viết ngoạn, cho nên mới phải bị người hiểu lầm a?”

“A?” An Bảo Bối căn bản cũng không có nghĩ đến Trác Nhất Phong thế nhưng sẽ nghĩ ra triết lý như vậy, cô không biết đến cùng là cần phải khóc hay phải cười, đại khái là đối với Trác Nhất Phong cảm kích đi? Dù sao... Như ông có được ý nghĩ cổ quái nhân, thật sự là ít lại ít, An Bảo Bối dừng một chút liền vội vàng gạt đầu, “Đúng vậy, đại khái là nhân viên làm việc đem giấy báo danh cấp lầm đi?”

“Chắc...” Trác Nhất Phong bẹp miệng, lời này việc này ông đúng là không biết nên nói như thế nào xuất khẩu, An Bảo Bối âm thầm thở ra một hơi, lại hướng tới Trác Văn Dương nhìn nhìn, hai người bốn mắt nhìn nhau, đành phải dùng đến trao đổi ánh mắt.

“Hoàn hảo ba ba, phương diện này chiếu phim so với bất luận kẻ nào đều muốn chậm hơn mấy nhịp.”

“Nhưng là tý tý, giấy là không gói được lửa, một ngày nào đó còn là biết bị ba ba phát hiện, ông cũng không có trong tưởng tượng đến như vậy.”

“Ngô... Là... Đúng vậy...” An Bảo Bối cúi đầu, cô quá mức khinh thường, dù sao Trác Nhất Phong có thể đem gia nghiệp phát triển lớn như vậy, kia cũng không có nghĩa là, ông chỉ số thông minh cao siêu, tình thương cúi xuống.

Trác Văn Dương lần nữa nhìn qua sân khấu, cục cưng cuối cùng thiên hô vạn hoán mới đi ra, này tên tiểu quý, liền là từ nhỏ bị anh cùng Trác Nhất Phong sủng hù, làm chuyện lớn như vậy thế nhưng cũng không theo chân bọn họ thương lượng một chút, cái này liền như vậy ở trước mặt Trác Nhất Phong đem sự thật toàn bộ lộ ra,... Bé như thế nào cũng liền không ngăn lại Trác Nhất Phong biết rõ sự tình, phản ứng sẽ kinh khủng đến cỡ nào?

Anh đối với người đứng tại trên sân khấu, một bộ hoàn toàn không biết cục cưng lắc đầu, nếu như lần này lại xông ra cái họa lời nói, coi như là anh ta, cũng sẽ không dễ dàng buông tha cái tiểu nha đầu kia, mình làm ra đến chính mình đi giải quyết tốt lắm!

Chương 118: Cục cưng, cha áp lực rất lớn 24

Bất quá... Trác Văn Dương trong nội tâm giương cao một màn rung động kia, làm hại trên cổ tay anh gân xanh nhảy lên, biết rất rõ ràng có được ý nghĩ như vậy rõ ràng chính là làm cho người cảm thấy dị thường đáng xấu hổ, nhưng là anh vẫn không nhìn được vẫn như cũ nghĩ...

Nếu như Trác Nhất Phong biết rõ năm đó Vinh Ninh là như thế nào vứt bỏ hai mẹ con người An Bảo Bối, An Kỳ hiện tại lại là như thế nào ở cạnh trở thành chân chó Vinh Ninh, làm ra nhiều chuyện như vậy, lại sẽ có gì phản ứng.

Anh nhất định sẽ không để cho nam nhân khiến An Bảo Bối thương tâm lần nữa có được An Bảo Bối còn có cục cưng khả ái như vậy, cũng sẽ không cho phép An Kỳ lần nữa tiếp tục xuất hiện ở Trác gia trạch viện, đến lúc đó, mặc kệ đã trải qua bao nhiêu năm, anh, An Bảo Bối, cục cưng, cùng Trác Nhất Phong, bốn người sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ không có có người khác tham dự đi?

Trác Văn Dương vọt tay, trong nội tâm kia dễ dàng bị anh phát giác ra được tình cảm chính là mừng thầm... Anh cho tới bây giờ cũng không có cảm giác mình đáng sợ như vậy, rõ ràng anh từ trong mắt An Bảo Bối cảm nhận được đối với Vinh Ninh không thôi cùng yêu say đắm, cũng từ trong mắt cục cưng phát giác ra được, bé đối với Vinh Ninh công nhận... Ba người bọn họ, đan xen hạnh phúc gia đình đều ôm mong đợi, mà chính mình chợt hết sức ích kỷ muốn dùng Trác Nhất Phong đến phá hư bọn họ, hoàn thành nguyện vọng của mình...

Móng tay của anh thật sâu bị anh nheo đến trong thịt, đau xé rách nội tâm, vì sao... Anh thế nhưng trở nên vô si như vậy, nhân loại ** thực cường đại làm cho người sợ hãi, từ trước muốn cho người bên cạnh, lưu lạc đi ra bên ngoài An Bảo Bối cảm nhận được sự áp lực của gia đình, cũng muốn từ An Bảo Bối đạt được tình cảm đặc thù, lại tích lũy tháng ngày, không ý thức thế nhưng đã đến trình độ như vậy, anh sâu nặng hô hấp, mỗi lần hô hấp đều liên lụy đến thần kinh, trên thế giới này, phỏng đoán không có có bất cứ người nào so với mình còn muốn càng thêm vô si đi?

Đồng dạng căng quai đảm còn có An Bảo Bối, tâm tư không có thể so với Trác Văn Dương sâu nặng phức tạp, nhưng cũng chút nào không dám buông lỏng thần kinh của mình, cô nghĩ tới câu nói kia, giấy là không gói được lửa, sớm liền nhận biết cha ruột, cô làm nữ nhi nhưng vẫn lấp liếm đi chuyện cục cưng cùng Vinh Ninh nhiều năm như vậy, cũng là thời điểm nên ngã bài, con rùa đen rút đầu, cô làm đủ rồi, cùng cục cưng nói nhiều lời nói, đánh cũng đánh qua, nháo cũng nháo qua, cũng là thời điểm nên đem đầu từ trong mai rùa vuron ra không phải là? Cô mím môi, nghĩ tới đến cùng nên như thế nào cùng Trác Nhất Phong nói ra khỏi miệng, cùng cho cục cưng ở ban ngày ban mặt đem sự thật nói hết ra, như vậy không bằng có cái người trong cuộc trước nói chuyện rõ ràng không phải là? Mặc kệ cái gì, cô đều cần phải đối mặt, cô trầm tĩnh nhắm hai mắt lại, thật sâu hô hấp, chờ một khắc kia muốn nói chuyện đi ra.

Cục cưng đứng tại trên sân khấu, đối mặt studio bên trong nhiều người như vậy, gặp qua đại tình cảnh cô, tự nhiên không có bao nhiêu không được tự nhiên, thậm chí không có chút khấn trương, từ vừa mới gặp cô liền phát hiện ngồi ở thính phòng hàng thứ nhất người kia - - Dập Dập.

Anh giống như là một con hồ ly giáo hoạt bình thường, lẳng lặng ngồi ở chỗ kia không có nửa điểm phách phùng, làm tốt bản chức công tác chính mình - - người xem.

Chương 119: Cục cưng, cha áp lực rất lớn 25

Anh giống như là một con hồ ly giáo hoạt bình thường, lẳng lặng ngồi ở chỗ kia không có nửa điểm phách phùng, làm tốt bản chức công tác chính mình - - người xem, từ trước đến bây giờ kỳ thật nghề nghiệp của anh ta căn bản cũng sẽ không có thay đổi qua đi? Chỉ là lẳng lặng ngẩng ở một bên, nhìn xem người ở trước mặt anh ta đùa giỡn xiếc khi.

“Cố gắng lên.” Anh ta khẽ giương đôi môi không có phát ra âm thanh phun ra kia hai chữ, cục cưng nhìn anh ta một cái, đầu bị cô giơ lên cao cao, tự nhiên cũng là cao ngạo, tính không có theo lời Dập Dập mấy cái chữ, cô tự nhiên cũng là sẽ không mất mặt xấu hổ, hiện ở chỗ này là sân khấu của cô, muốn dựa theo việc làm chính mình nghĩ đi làm.

Đơn giản làm vài cái tự giới thiệu mình, nam chủ trì thân thể nửa ngồi nói vài câu tình cảnh giải bầu không khí, tiến vào chính đề, đầu tiên chính là tự mình biểu hiện ra, “Cục cưng số 3, Vinh cục cưng tiểu bằng hữu đều biết chút gì a? Không cần thẹn thùng, cũng không cần giữ lại toàn bộ bày ra đi.” Anh ta về mặt ôn hòa sờ sờ đầu cục cưng, “Số 3 tiểu bằng hữu là Hoa Kiều về nước, đã từng...” Cũng không biết người chủ trì đến cùng là từ đâu đạt được tin tức, đem giải thưởng cục cưng đã từng qua được, toàn bộ đi ra, đây mới thực sự là thiên tài trẻ em còn có thể vĩnh thu được vinh dự, dẫn tới hiện trường một mảnh xôn xao cùng tán thưởng, bị người khen ngợi ngoại tôn nữ của mình, cao hứng nhất không gì bằng Trác Nhất Phong, người chủ trì trong miệng

mở miệng một tiếng Vinh cục cưng tiểu bằng hữu lại làm cho ông nghe cực kỳ khó chịu, để cho ông không cách nào lý giải liền là, cục cưng đối mặt bị gọi sai tên chính mình kia cái người chủ trì, thế nhưng ở trước mặt của anh ta không có nửa điểm phản bác, không nhìn được lại gần xanh nổi lên bốn phía, thiếu chút nữa không có đem toàn bộ người đài truyền hình mắng mếu chó đày đầu, thậm chí ngay cả tên tiểu hài tử đều bị gọi sai.

“Thật không biết bọn họ những thứ này đến cuối đều là làm ăn cái gì không biết, cục cưng thế nhưng cũng không phản bác!” Trác Nhất Phong nói, làm cho trái tim An Bảo Bối trở nên kiên cố hơn định.

“Không biết đã từng qua được như vậy nhiều giải thưởng lớn Vinh cục cưng tiểu bằng hữu, hôm nay đến với tiết mục thiên tài trong hiện trường cục cưng chuẩn bị cái gì tài nghệ?”

Cục cưng đầu gối lên được cao hơn, ngẩng đầu ưỡn ngực lợi hại, “Cục cưng sẽ nói giỡn lời nói, cho nên hôm nay một người tài nghệ chính là biểu diễn trò cười.”

“A?” Người chủ trì cười ánh mặt trời, “Vinh cục cưng tiểu bằng hữu xem ra là muốn đem vở kịch hay chuyển đến phía sau, tốt như vậy đi, nếu vinh cục cưng tiểu bằng hữu hôm nay muốn chuẩn bị câu chuyện cười, như vậy xin mời nói một chút coi, xem có thể đem thúc thúc a di chọc cười hay không?”

Trò cười? Ngồi ở hàng trước nhất Dập Dập nở nụ cười, anh ta còn không biết cục cưng thế nhưng có bản lĩnh khôi hài, bắt quá anh ta đoán câu chuyện cười kia phỏng đoán sẽ làm người nào đó đau dữ dội.

Cục cưng gật đầu nhẹ, cố ý thay đổi giọng một cái, nâng lên microphone bên tai mang, cố ý tìm được chủ camera, thanh âm thanh lè đạo, “Có một ngày cha, trái cà chua đưa hấu cùng cục cưng ra đường, ở một cái đầu đường trái cà chua bị xe đè ép, cha nói: Ha ha ha! Sốt cà chua! Lại đến một cái đầu đường, dưa hấu bị đụng phải, cha nói: Ha ha ha! Nước Dưa hấu! Đến người thứ ba đầu đường, cha bị xe đè chết, cục cưng nói: Ha ha ha! Người cận bả!”

Loại cười lạnh này vừa ra khỏi miệng, phản ứng chính là làm cho người cảm thấy lệch trời cách đất, không biết đến cùng cần phải cười còn là không nên cười, ngồi ở trên ghế không nhúc nhích, Dập Dập sớm liền đoán được cục cưng sẽ đem Vinh Ninh đến đùa giỡn, thế nhưng lần đầu tiên bị cục cưng khôi hài đến ngửa ngửa tới ngửa lui!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Cục cưng, cha áp lực rất lớn 26

Loại cười lạnh này vừa ra khỏi miệng, phản ứng chính là làm cho người cảm thấy lệch trời cách đất, không biết đến cùng cần phải cười hay không nên cười, Dập Dập ngồi ở trên ghế không nhúc nhích, sớm liền đoán được cục cưng sẽ đem Vinh Ninh đến đùa giỡn, thế nhưng lần đầu tiên bị cục cưng khôi hài đến tình hình ngửa tới ngửa lui!

Lúng túng không biết làm sao studio yên tĩnh một mảnh, liền ngay cả người chủ trì ngồi cạnh cũng không biết đối mặt chuyện cười lạnh cần phải làm gì phản ứng, Trác Nhất Phong cùng An Bảo Bối hai người một cái tâm hoá một cái lửa giận cũng đồng dạng cứng ngắc tại đó, thật sự là không hiểu nổi cục cưng một người tài nghệ tại sao có cái này.

“Ha ha...” Nghe hiểu được ảo diệu bên trong Dập Dập ha ha bật cười, tính là hóa giải hiện trường áp lực, cục cưng không cho là đúng nghiêng đầu, cô cũng không cảm giác chuyện cười lạnh nói như thế nào tệ ngắt, cục cưng nhún vai, chẳng lẽ cô đã di truyền đến Vinh Ninh toàn bộ công lực chuyện cười lạnh? Nói chỉ là một truyện cười mà thôi, những người này đã toàn bộ cứng ngắc lại?

Ở trong phòng bệnh chờ cả phê nguội lạnh thật lâu sau thật vất vả Vinh Ninh có thể uống được nước, không đợi cả phê hoàn toàn vào cổ họng, từ trong TV truyền phát ra thanh âm vừa ra, cuối cùng vẫn còn đem nước tự nhiên phun ra ngoài, không biết đến cùng Lộ Phi đắc tội ai, bị trong miệng cả phê Vinh Ninh phun ra mặt, Niếp Minh buồn cười móc ra khăn giấy đưa cho Lộ Phi, Lộ Phi mặt không chút thay đổi xoa xoa mặt bị Vinh Ninh phun, khoe miệng chột run rẩy, anh ta giật mình cũng không phải đem việc này an bài đến trên đầu của anh ta đi?

“Còn tưởng rằng có cái gì tốt diễn có thể xem, không nghĩ tới là cái này.” Phương Trạch Tây sờ sờ cằm của mình, Bình Quả trốn ở phía sau anh ta lôi kéo góc áo của anh ta, “Không phải là a, thiếu gia, vừa rồi trò cười hết sức khôi hài a, tuyệt không lãnh.”

Phương Trạch Tây không có cứu nhìn tiểu Bình Quả phía sau vượt vượt đầu của cô, “Chuyện kia đương nhiên không trọng yếu, trọng yếu nhất là chuyện đứa bé kia làm.”

Bình Quả lắc đầu, phương diện này cô hết sức ngốc hết sức không hiểu, như là đã mở đầu, đương nhiên anh ta cũng nguyện ý đem lời nói tiếp đi ra, “Cái kia cục cưng đi vào đài truyền hình tham gia cái này, nhưng thật ra là làm cho Vinh Ninh đi ra đối mặt, nói cho anh ta biết không cần trốn nữa, cũng không cần cho An Bảo Bối thêm thời gian suy nghĩ kỹ càng, nhìn, bé nhưng là hào phóng đem người nhà của mình đều dẫn tới đài truyền hình, làm cho anh ta đi ra thừa nhận anh ta theo đuổi.”

Phương Trạch Tây chỉ chỉ truyền hình chột lóe bóng dáng An Bảo Bối Trác Nhất Phong lên ống kính, đó chính là thân hữu đoàn cục cưng.

“Tôi nói...” Vinh Ninh cúi bỏ bệnh phục, lộ ra nửa người trên, từ trong tủ quần áo móc ra y phục chụp vào, Niếp Minh lập tức huyết sáo, không nhịn được đưa gối, “Tam đệ, thân thể không sai, đã nhiều năm như vậy bảo trì rất tốt sao.”

Lập tức kéo quần, Bình Quả quát to một tiếng, bưng kín hai mắt, chỉ Vinh Ninh cái kia trước mặt mọi người cúi y phục xuống, áp ứng đạo, “Thay đổi... Thái!”

Phương Trạch Tây chặn lại mắt Bình Quả, kính nhờ, anh ta hiện tại cũng còn không có cùng Bình Quả xích lố lố gặp nhau, cái này Vinh Ninh rốt cuộc muốn thay đổi tới trình độ nào mới bằng lòng bỏ qua.

“Cái rắm không tồi.” Niếp Minh tiếp tục diễn, “Ít nhất còn vênh lên.”

“Cậu muốn thế nào?” Vinh Ninh chụp dây lưng quần nhân nhạ nhìn anh ta một cái, “Có phải lão bà hàng năm không đến nhà, tịch mịch khó nhịn, cho nên đã bắt đầu đem khẩu vị nhắm ngay nam hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Cục cưng, cha áp lực rất lớn 27

“Cậu muốn thế nào?” Vinh Ninh chụp dây lưng quần nhân nhạ nhìn anh ta một cái, “Có phải lão bà hàng năm không đến nhà, tịch mịch khó nhịn, cho nên đã bắt đầu đem khẩu vị nhắm ngay nam hay không?” Nói trúng tâm sự Niếp Minh, mặt mũi của anh ta hắc hắc, buông lỏng một chút cổ tay (thủ đoạn), nhìn Ngôn Hoan một cái, dò hỏi, “Đại ca, đánh nhau, người nên sẽ không ngăn lấy đi?”

Ngôn Hoan ngáp một cái, một bộ dáng hoàn toàn không biết, anh ta mới sẽ không quản Vinh Ninh chết sống, nếu Ngôn Hoan đã mở miệng, như vậy anh ta đến cũng không cần cấp Vinh Ninh mặt mũi, cái gì huynh đệ đánh nhau tổn thương hòa khí? Anh ta mới sẽ không lười phải quản, “Vinh Ninh nạp mạng đi!”

“Lại không phải là ở chụp võ hiệp kịch.” Vinh Ninh rút ra thời gian soi gương sửa sang lại kiểu tóc, không sai, còn có thể gặp người, “Nạp mạng đi ba chữ này, đều mấy năm từ ngữ, hiện tại cũng tới lấy ra dùng? Nhị ca? Đừng làm cho tôi nói trúng tâm sự của người, liền muốn dùng đánh nhau đến lừa dối vượt qua kiểm tra, còn có, tôi đối với người không có hứng thú, lời nói tìm nam, hãy tìm người khác đi đi.”

“Ai sẽ coi trọng người, cũng liền chỉ có người ngu ngốc kia mới có thể đối với người có ý tứ!” Niếp Minh đã quyền cước hướng thật đúng là đánh nhau, Lộ Phi sớm liền tránh qua một bên, xem bọn họ đánh lẫn nhau thành một đoàn, hưng phấn bắt đầu gào thét, “Cố gắng lên cố gắng lên! Đánh chết một người thiếu một cái!” Đào mắt nhìn nhìn qua Ngôn Hoan cùng Ngôn Thần vẫn ngồi ở quanh thân hai người đánh nhau, “Đại ca, Ngôn Thần, hai người các người cái cũng không sợ bị hai người bọn họ liên lụy vào đến?” Ngôn Hoan cùng Ngôn Thần đến là lười phải động, vẫn như cũ tâm định thần nhàn rồi sống ở đó bên trong cũng không nhúc nhích, đến không bằng nói là lười phải động, Ngôn Thần có hình có dáng học Ngôn Hoan thân nhiên nói, “Bọn họ không dám.”

Đánh nhau thuộc về đánh nhau, tất nhiên là không dám chạy tới quấy rầy người Ngôn gia, đứng như Ngôn Hoan như thế nào lạnh lùng, bọn họ lại chưa từng rời đi vẫn như cũ đi theo, đứng như Ngôn Thần vô luận như thế nào nghịch ngợm gây sự, bọn họ cũng chưa từng thật lòng phản đối, bởi vì đây là Ngôn gia kiểu ngạo cùng tập hợp đủ mọi khả năng.

Phương Trạch Tây lo lắng không phải là Vinh Ninh cùng Niếp Minh hai người ở giữa đánh nhau dắt đến cha con Ngôn gia, lo lắng còn lại là Ngôn Thần đã hoàn toàn coi Ngôn Hoan là thành mẫu, thậm chí học theo bắt chước tính tủy anh ta, đứa nhỏ này trưởng thành phỏng đoán không đơn giản.

“Tôi nói...” Vinh Ninh cùng Niếp Minh so chiều cũng không quên nói chuyện, cho đến ngày ngốc ở nơi đó còn là Phương Trạch Tây trái nghĩ phải nghĩ, “Phương bác sĩ, không biết tôi có thể được xuất viện không?”

“Nhìn cậu có thể đánh như thế, bệnh đều tốt lắm, đương nhiên có thể xuất viện.” Phương Trạch Tây nhân nhạ mở miệng, bệnh viện vốn chính là hoan nghênh người bệnh, người đã tốt lắm, vốn chính là cần phải cắt đi.

“Vậy cũng tốt, bản thân bề bộn nhiều việc, thủ tục xuất viện cũng không cần làm.”

“Bây giờ còn cùng tôi đánh nhau! Nhanh như vậy liền muốn xuất viện? Tôi xem cậu còn là bỏ bớt tâm đi!” Niếp Minh hừ lạnh một tiếng, vọt trụ quả đấm, “Bởi vì cậu còn có thể nằm viện, chỉ là lần này không phải là bởi vì ngã bệnh mà là vì bị tôi đánh thành trọng thương! Vinh Ninh, cậu nợ tôi tiền tài, tôi xem còn là cảm mạng của cậu đến gần nợ!” Vừa vặn có thể phát tiết lửa giận, có sao mà không làm?

“Thật sự là xin lỗi.” Vinh Ninh tiếp nhận quả đấm của anh ta, nhếch môi cười, “Tôi không có thời gian cùng anh hao tổn.” Tien tay nắm lấy đệm chần trên giường bệnh trườn lên trên đầu Niếp Minh, thở dài ra thở ra một hơi, Vinh Ninh cười mỉa, “Bye bye.” Ngoài phòng bệnh cửa sổ mở ra, Vinh Ninh chạy tới, hai tay ôm khung cửa sổ, trực tiếp từ trong cửa sổ chạy trốn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Cục cưng, cha áp lực rất lớn 28

Tiền tay nín lấy đệm chần trên giường bệnh trườn lên trên đầu Niếp Minh, thở dài ra một hơi, Vinh Ninh cười mĩa, “Bye bye.” Ngoài phòng bệnh cửa sổ mở ra, Vinh Ninh chạy tới, hai tay ôm khung cửa sổ, trực tiếp từ trong cửa sổ chạy trốn ra ngoài, hoàn hảo là ở lầu hai, cũng không cao, thời điểm Vinh Ninh té xuống điểm lòng bàn chân, giảm bớt trọng lực, ưu nhã tựa như là một con mèo từ chỗ cao nhảy xuống. Vinh Ninh vỗ tay một cái phui bụn đất, ngẩng đầu nhìn cửa sổ phòng bệnh vài giây chính mình ngây ngốc, Niếp Minh lấy xuống chần mền trên đầu bị Vinh Ninh mặc lên, tức giận mắt đỏ nhìn Vinh Ninh ở trên thảm cỏ khắp nơi nhảy nhót, còn hướng về phía anh ta sung sướng huyýt sáo, “Cậu chờ đó cho tôi! Cậu tên khốn kiếp này! Tôi nhất định lột da của cậu!” Làm bộ muốn nhảy ra cửa sổ, thân thể bị cánh tay người nào đó ngăn cản lại, Niếp Minh đỏ mắt, thấy không rõ tay kia đến cùng là của ai, vừa muốn ra tay, lời Ngôn Hoan nói bay tới, “Tính .”

Niếp Minh ngưng lại tốc độ vung quyền, rầu rĩ ngây ngốc ở một bên, Ngôn Hoan nói chuyện, anh ta đương nhiên cần phải cầm miệng, dừng tay.

“Hắc hắc...” Vinh Ninh lên mặt sờ sờ chớp mũi.

Ngôn Hoan hai tay ngăn chặn khung cửa sổ, thò ra nửa người, nhìn xem bộ dáng Vinh Ninh kia lên mặt, là cười cũng không được, oán giận cũng không phải, Phương Trạch Tây cùng Lộ Phi, hai người đi theo Ngôn Hoan đứng ở bên cạnh anh ta thò đầu ra nhìn ra ngoài.

“Vinh Ninh, có thời gian ở chỗ này cùng Niếp Minh đấu khí, đến không bằng sớm một chút đi đài truyền hình.” Ngôn Hoan một cái đánh thức người trong mộng, Vinh Ninh triệt hạ khuôn mặt cợt nhả, biết điều gãi gãi đầu.

“Đuổi mau đi tới đi, trong túi quần có lễ vật Niếp Minh đưa cho cậu.” Ngôn Hoan vừa dứt lời, Vinh Ninh móc túi quần thấy được chìa khóa xe.

“Huynh đệ nhà mình, làm sao sẽ thật đúng là cùng cậu động võ?” Ngôn Hoan cười nhạt một tiếng, nhìn một cái, Niếp Minh hai tay còn dựa vách tường, biết rõ kia nhiều tầm mắt của người hướng tới mặt mũi của anh ta xem, Niếp Minh hừ lạnh một tiếng nghiêng đầu sang chỗ khác, “Hừ, đại ca, tôi không phải là người tốt, từ trước người thì nên biết, tôi chỉ yêu tiền.”

Ngôn Hoan lười phải cùng Niếp Minh thảo luận anh ta kiêu ngạo vấn đề tính nghiêm trọng, Lộ Phi chen lời nói, “Vinh Ninh, hiện tại cậu có thể lái xe hay không? Không thể nói, tôi đi lái xe đưa cậu.”

“Không cần, chính mình có thể lái được!” Vinh Ninh lui về phía sau, hướng tới cửa sổ phát phát tay, “Tôi còn có việc đi trước, chuyển cáo Niếp Minh một tiếng, tôi sẽ vĩnh viễn hoài niệm cậu!”

Niếp Minh mạnh mẽ xuất hiện bệ cửa sổ, chen lấn Ngôn Hoan, đối với trên cỏ Vinh Ninh giờ quả đấm, “Đi em gái người hoài niệm! Lão tử còn chưa có chết đâu!”

“Ha ha... Tôi không có muối muối, tôi nếu là có muối muối, khẳng định chen lấn gả cho cậu! Nếu không thì tôi có cần đem Vinh Viễn giả gả tặng cho cậu hay không, làm cho cậu xuân xuân ban đêm một khắc đáng giá ngàn vàng?”

Niếp Minh liu lười, Vinh Ninh này, cao hứng bùng bùng thế nhưng quên mất người vật của chính mình thuộc tính, kia kẻ ngu ngốc, rõ ràng là cái đệ không, bây giờ lại muốn bán đệ cầu vinh? ?

Mở hết cười giỡn, Vinh Ninh vội vã chạy trốn, Lộ Phi hai tay công đầu, “Thật tốt a, thật tốt, các người nguyên một đám đều tìm tới một nửa kia chính mình, hiện tại Vinh Ninh cũng bắt đầu theo đuổi hạnh phúc của mình đi, đại ca, chúng ta có muốn hay không? Cấp Vinh Ninh cử hành hôn lễ? Đương nhiên, các người nguyên một đám đều kết hôn, lần này phù rể, nhất định phải là tôi đến, các người đừng có đoạt.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Cục cưng, cha áp lực rất lớn 29

“Không vội.” Ngôn Hoan suy sâu tính kỹ nhìn về phía Niếp Minh, thấp giọng hỏi thăm, “Đúng không?”

“Đương nhiên không vội, Vinh Ninh trên đường bụi gai nhiều.”

“Chỉ giáo cho?” Lộ Phi bắt mắt, mỗi lần Ngôn Hoan đều cùng Niếp Minh là một đường, tâm tư kín đáo hết sức, anh ta cũng vọt không vào đi, nhưng là đầu gi là huynh đệ, ít nhất cũng có thể có chuyện gì nói với anh ta nói rõ ràng đi?

“Chúng kiến vừa rồi truyền hình chột lóe lên ống kính không có?” Phương Trạch Tây bắt đầu cười bỏ nghi hoặc Lộ Phi, “Ngoại trừ thân sinh mẫu thân An Bảo Bối bên ngoài, còn có An Bảo Bối người thân của cô, mặc dù lão đầu kia cách ăn mặc vô cùng quái, nhưng mà tôi còn là thoáng cái liền nhận ra ông ta.”

“Đó là Pháp quốc y dược phẩm cá sấu lớn Trác Nhất Phong, ngồi ở bên người An Bảo Bối đúng là công ty y dược Trác Thức hiện đảm nhiệm tổng giám đốc con Trác Nhất Phong, Trác Văn Dương.”

Lộ Phi vẫn là không hiểu, Phương Trạch Tây, Ngôn Hoan cùng Niếp Minh ba người đến cùng đang nói cái gì, còn có cái kia Trác Nhất Phong tên gì gì đó, cùng Vinh Ninh truy hỏi An Bảo Bối có quan hệ gì? Chẳng lẽ?

“Chẳng lẽ cái kia công ty y dược Trác Thức rất lợi hại? Ngay cả chúng ta Đế Không cũng so ra kém ông ta?”

Niếp Minh quả đắm tập kích đến đánh tới hướng đầu Lộ Phi, “Ngu ngốc, tập đoàn Đế Không cũng là dễ dàng như vậy bị so với ? Trác Văn Dương, Trác Nhất Phong mặc dù lợi hại, kia cũng không có nghĩa là chúng ta liền so ra kém, kể từ vào tập đoàn Đế Không, đã kinh qua nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cậu đã quên mất tôn chỉ của chúng ta?”

Lộ Phi vuốt vuốt đầu bị Niếp Minh đánh qua, cắt, anh ta cũng chỉ là hỏi một chút mà thôi, “Vậy là cái gì a?”

“Nếu như người là ba ba An Bảo Bối nói, biết rõ năm đó An Bảo Bối cùng Vinh Ninh một đoạn cảm tình khúc mắc, cậu cho rằng cậu sẽ như thế nào?” Niếp Minh nói chuyện để Lộ Phi hiểu ra, “Đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha Vinh Ninh.”

“Hơn nữa Nhị ca ở thời điểm Vinh Ninh ngã bệnh nằm viện, có lẽ lẽ điều tra qua Trác gia, An Bảo Bối là con gái của nười tình trước Trác Nhất Phong, mấy năm gần đây mới tìm trở về, dựa theo thời gian, đúng lúc là An Bảo Bối rời Vinh Ninh đoạn thời gian kia, thời điểm tìm được An Bảo Bối còn mang thai, chuyện còn lại tôi cũng không muốn nói nhiều, Tứ ca dù ngu ngốc thế nào, ít nhất điểm này người vẫn là biết đi?”

“Cậu...” Lộ Phi bị Phương Trạch Tây nói, khí tức giận, cuối cùng vẫn là nuốt xuống, tính , lười phải cùng anh ta nói nhảm.

“Cho nên...”

“Cho nên lần này Vinh Ninh tiến đến đài truyền hình.” Ngôn Hoan tiếp nhận Niếp Minh nói, “Là đi chịu chết .”

“Vậy còn không nhanh cứu anh ta đi?” Lộ Phi có chút nóng nảy, Ngôn Hoan ngăn đón anh ta không để cho anh ta đi, “Vinh Ninh đã sớm biết, người thật đúng là cho là anh ta là ngu ngốc? Anh ta tự có chủ trương, chúng ta đừng đi quấy nhiễu.”

Ngôn Hoan nói chuyện, để Lộ Phi không có bốc đồng, được rồi, Vinh Ninh thông minh không phải là cho không , nên làm gì, anh ta so với ai khác đều rõ ràng, tâm tư cũng đồng dạng kín đáo lợi hại, chỉ là trong ngày thường thích giả ngu bị người khi dễ mà thôi, hy vọng anh ta lần này có thể có phúc khí, ngàn vạn đừng thực đi tìm chết.

Vinh Ninh lái xe, cũng không nhìn qua ở trong xe soi vào gương, vài ngày anh ta khôi phục không sai, sắc mặt có thể tốt, chỉ là gầy vài vòng, vốn là sắc mặt đỏ thắm thoáng thật sâu rơi vào, hoàn hảo, đến là không có một bộ dáng sắp chết.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Đừng như vậy, nhạc phụ tương lai vô cùng xác định

1

Nếu không nghe lời, Trác Nhất Phong vừa thấy mình còn cho là mình không có vài ngày sống, đương nhiên, liền tính anh ta mặt mày hồng hào xuất hiện, phỏng đoán Trác Nhất Phong cũng không ngoan ngoãn cho anh ta đem An Bảo Bối cùng cục cung mang đi, người nhạc phụ kia thoát nhìn cũng không phải là cái loại đó dễ dàng hầu hạ, chỉ là chứng kiến cùng cục cung tới tham gia loại tiết mục này phó mặt mày xem có thể nhìn ra, ông là một gia gia rất thương yêu cháu gái, dù sao người bình thường cũng không có cái mặt mày kia, cùng với tiết mục còn chưa có bắt đầu một tiếng “Cục cung cố gắng lên!” Vậy mà ầm.

Cục cung tên tiểu quỷ kia, đã sớm biết bé làm cho anh ta xem tivi không thể buông lỏng là muốn nói cho anh biết tin tức, nhưng là cũng không trở thành vòng tròn tha cho lớn như vậy đi? Bất kể như thế nào, nhưng anh là chính mình còn nằm ở giường giường có nghĩ kỹ, vài ngày chuẩn bị rút ra thời gian đi gặp Trác Nhất Phong , mặc dù không biết đến lúc đó anh ta đến cùng làm như thế nào đi đôi mặt Trác Nhất Phong mới tốt, chẳng lẽ bé chính là vì ở trước công chúng, còn xem tivi, đem cái chuyện kia tí mị thay đổi qua chuyện cười lạnh nói ra? Kia tên tiểu quỷ...

Vinh Ninh soi gương cười cười, thoáng mang theo vài phần sắc thái bi thương, vô luận tên tiểu quỷ kia đến cùng đang quan sát cái gì, anh vẫn như cũ còn là bi thương thảm.

“Cục cung a... Cha áp lực rất lớn.” Bởi vì có như vậy nhạc phụ tương lai, bất quá bất kể như thế nào, tâm cục cung là hướng về anh, An Bảo Bối tình

cũng là đặt ở trên người của anh , chỉ cần vì ba người có thể cùng một chỗ, này nghiêm nhiên cũng đủ rồi, nhạc phụ tương lai sợ cái gì? Tương lai cậu em vợ anh lại sợ cái gì? Chuẩn bị tiếp chiêu đi, anh tuyệt đối sẽ không làm cho chuyện tám năm trước ở trước mặt của anh ta tái diễn!

Bên này Vinh Ninh còn ở trong xe nghĩ thầm, truyền hình bên kia cực cung xuống đài, ngồi ở trên mặt ghế phía sau đài, cầm lấy đồ uống người làm việc đưa tới lẳng lẳng uống, cực cung số 4 hiện tại chính ở trên đài biểu diễn, người kia còn lại là Tuyên Giai Kỳ, cô mới lười phải quản khí gió, đến không bằng nói là hoàn toàn đối với những hài tử này không có hứng thú, biểu diễn tính thiên nữ tán hoa, cô cũng lười quản, chỉ thấy chỉ số thông minh có thể nhìn ra mọi người cao thấp, vừa rồi người chủ trì hỏi cô, vì cái gì vừa rồi muốn biểu diễn chuyện cười lạnh, cô cũng toàn bộ đều nói ra, mơ hồ cũng có thể xem đến trước gần xanh Trác Nhất Phong nhảy về phía trước, ngoại công của cô khẳng định khí sắp nổi điên, hết thấy còn là ở trong lòng bàn tay của cô, cô cũng chỉ là hy vọng chuyện phát triển có thể nhanh một chút, cái loại trò chơi ôm cây đợi thỏ tiến hành thời gian cũng quá mức dài quá, móc ra mấy chơi game tùy thân, cực cung ở trên thân hôn một cái, “Bảo sinh, người nói là còn phải hay không?”

Thính phòng, Trác Nhất Phong bị An Bảo Bối cùng cực cung hai người đồng thời nói ra lời khí hóa đá, cộng thêm khí thở không ra hơi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Đừng như vậy, nhạc phụ tương lai vô cùng xác định 2

Thính phòng, Trác Nhất Phong bị An Bảo Bối cùng cực cung hai người đồng thời nói ra lời khí hóa đá, cộng thêm khí thở không ra hơi.

“Ba ba! Thực xin lỗi, chuyện này con vẫn luôn đang gạt người! Kỳ thật phụ thân cực cung căn bản cũng không có chết, anh còn sống tốt, không chỉ như thế, anh ta còn sinh hoạt ở thành phố A, người kia ngại mặc dù không có gặp qua, nhưng là ít nhất cũng biết, cha ruột cực cung tên Vinh Ninh ~!”

“Cha, tám năm, vậy là đủ rồi, đến đi, chuyện cười này chính là con đưa lễ vật cho người, con ở đài truyền hình chờ người.” Cực cung thậm chí còn hướng tới ống kính bỏ xuống một cái hôn gió.

Trác Nhất Phong chỉ biết mình giận sôi lên, lại không biết đến cùng cần phải làm gì, huyết Thái dương thỉnh thoảng nhảy không ngừng, hoàn hảo, ông lão gia mặc dù già rồi, nhưng là thân thể coi như cường hãn, đến không có suy yếu giống như người khác, bởi vì một chút chuyện nhỏ khí trực tiếp té xỉu.

Cực cung nói làm cho người xem còn là người chủ trì, toàn bộ đều choáng váng, thật sự là không biết bé tới nơi này đến cùng là vì cái gì, giống như? Là tới tìm người?

“Ba ba...” An Bảo Bối tiếp nắm cánh tay của ông, trong lúc nhất thời cũng không biết đến cùng nên nói cái gì, cực cung vẫn còn ở trên võ đài trình diễn khổ nhạc kèn, cũng không biết bé diễn trò cho đến cùng từ nơi nào học được, lại dẫn một đám người xem, người chủ trì cũng bình luận đều cảm động ào ào, đây cũng là năng lực của bé, từ đầu đến cuối trên mặt của bé lại không có nửa điểm phản ứng, Trác Nhất Phong lẳng lẳng nghe, thuận tiện điều chỉnh mình muốn nổi giận, cực cung xoa xoa khóe mắt nước mắt, bị người đưa đến dưới đài.

“Vinh...” Trác Nhất Phong vọt đi quả đấm, Trác Nhất Phong mới rút cực chữ kia còn dư lại xông ra, “Ninh!” Thiên tính vạn tính, nghĩ tới nghĩ lui, thế nhưng cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến qua Vinh Ninh dĩ nhiên là cha ruột cực cung cũng là hại An Bảo Bối ước chừng tám năm tuổi trẻ, con của ông ta, như vậy bị Vinh Ninh phá hủy, thậm chí, tám năm sau, ông ta còn đàn độn một cái, mang theo An Bảo Bối trở lại, làm cho cực cung cùng Vinh Ninh gặp mặt, làm cho Vinh Ninh...

“Ba ba...” An Bảo Bối kêu, cảm giác, cảm thấy Trác Nhất Phong phát ra một loại lệ khí giết người, chỉ là nhìn xem An Bảo Bối trong lòng liền tỏa ra một dòng rung mình, cô đáng thương nhìn xem ông, sợ nhất còn là ông nộ hỏa công tâm như vậy trực tiếp đi qua, trong lòng oán giận cực cung đem chuyện này nháo quá lớn, lập tức lại cảm thấy trong chuyện này sai lầm là của mình, nếu như sớm một chút liền cùng Trác Nhất Phong nói rõ ràng, cũng sẽ không phát sinh cảnh tượng như vậy, .

“Ba ba, này đều là lỗi của con, nếu là lời nói oán giận, oán giận con tốt lắm, người đừng nóng giận, đừng đối với mình tức giận.” Cô vỗ về lưng ông, Bonaparte quản gia theo An Bảo Bối nói, “Lão gia thân thể quan trọng hơn, đừng cùng bản thân không qua được.” Trác Văn Dương tâm tư ngưng trọng nhìn xem, cắn cắn môi, ứng tiếng nói, “Ba ba, nếu là lời nói sai, đó thật là con, không có quan hệ gì với người khác, đều là lỗi của con, không có quan hệ gì với người khác, đừng cùng bản thân không qua được, muốn đánh phải không nhầm về con.”

“Ha ha...” Trác Nhất Phong cười cười, vuốt ve chính mình phát, mới vừa rồi tâm Trác Văn Dương còn ở lo lắng buông lỏng, không có một người so với con trai thân sinh hiểu rõ hơn Trác Nhất Phong.

“Oan có đầu, nợ có chủ, ta và các người nháo cái gì?” Bình phục lòng của mình, Trác Nhất Phong thản nhiên nói, giọng nói cũng không kém căn răng nghiền lợi ý tứ hàm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Đùng như vậy, nhạc phụ tương lai vô cùng xác định

3

“Oan có đầu, nợ có chủ, tôi và các người nháo cái gì?” Bình phục lòng của mình, Trác Nhất Phong thần nhiên nói, giọng nói cũng không kém căn răng nghiêng lợi ý tứ hàm xúc, Trác Văn Dương nhú nhú mày, anh mới không tin Trác Nhất Phong tuyệt không tức giận, An Bảo Bối yên tâm, thiếu chút nữa cho rằng Trác Nhất Phong hội khí đi qua, nhìn như vậy đến coi như tốt, nếu là Trác Nhất Phong thực tức giận, cô cả đời đều khó chối tội này.

“Chúng ta đi, cục cưng còn ở phía sau đài? Đi tìm bé đi, chúng ta cũng là gia trưởng cục cưng, người làm việc cũng là sẽ không làm khó chúng ta.”

Trác Nhất Phong tâm cảnh chuyển đổi nhanh như vậy, tốc độ này là làm cho An Bảo Bối đủ để tắc lưỡi, người này đến cùng làm sao vậy?

“Vinh Ninh không phải là nói anh ta muốn tới sao?” Trác Nhất Phong hừ hừ hai câu, “Ta xem anh ta như thế nào ở trước mặt ta chết!”

Cái tiểu tử thái kia, năm đó vứt bỏ thể nữ, lần này thể nhưng nhân rồi nhằm chán muốn ra hiện ở trước mặt của ông ta? ! Trác Nhất Phong mắt chuyển chuyển, đến cùng xem một chút là kia đồ ranh con đủ thông minh còn là ông ta cái lão hồ ly này có thể nhin.

An Bảo Bối dừng một chút, nhìn xem trận đấu còn chưa kết thúc, bóng dáng Trác Nhất Phong cũng đã đứng dậy, quả nhiên... Trác Nhất Phong như thế nào lại đem lửa giận hướng tới người trong nhà mở? Lần này phiền toái cũng lớn, mà cô lại nên làm thế nào cho phải, cô đành phải bắt đầu đi giải đầu, cùng hướng Trác Nhất Phong, Trác Văn Dương then thùng hướng về người xem phía sau anh ta ngồi gật đầu bồi tội, đổ ra thân thể chạy ra ngoài, suy nghĩ của anh ta rất loạn, lại ngoại trừ đuổi theo ra đi bên ngoài không có gì là anh ta có thể làm.

“Đi đi đi...” Cục cưng ở phía sau đài bên cạnh chơi trò chơi bên cạnh hừ không biết điều ca, bấp chân lay động lợi hại, thoát nhìn tâm tình rất tốt.

“Tôi tắt điện thoại... ừ.” Dập Dập cúp điện thoại di động, lắc đầu đi qua, giống như là một chết đi ngồi ở bên người cục cưng, thuận tiện thật dài thở ra một hơi, bên cạnh có người ngồi, cục cưng tay chợt run lên một cái, ở cửa ải cuối cùng trò chơi, hoàn toàn chết đi, cô co rúm khóe miệng, cơ hồ mỗi lần người vật trò chơi chết đi đều cùng Dập Dập có quan hệ, anh ta quả nhiên còn là khắc tinh trời sinh.

“Không cần cảm ánh mắt như thế nhìn qua tôi, trò chơi người vật chết đi không liên quan gì tới tôi.” Dập Dập vội vàng phui bỏ quan hệ cừu hận cùng cục cưng.

“Không sao cả.” Cục cưng nhàn nhạt nhìn anh ta một cái, “Trò chơi là chết, người nhưng là sống sót.” Cục cưng đứng lên, hướng về phía anh ta nói, “Ông ngoại cùng mẹ tôi lập tức sẽ phải đến đây, anh còn không đi?”

“Tôi vừa rồi không có làm cái gì việc trái với lương tâm, tôi đi cái gì? Huống chi tôi tới nơi này không phải là vì em, mà là vì bằng hữu của tôi, chỉ là ngẫu nhiên thấy được cảnh tượng thật muốn xem đến mà thôi.” Dập Dập cười đẹp mắt, một bộ dáng như nhật được gió xuân.

“Bằng hữu?” Cục cưng nở nụ cười một tý, giọng nói là có nhiều mùi khác, “Cá xứng cá, tôm xứng tôm, con rùa đen bị vương bát, hạng người gì nên giao cái dạng bằng hữu gì, hiện tại bằng hữu của anh đang ở lên đài đầu.” Cục cưng sắc mặt lạnh xuống, “Không nhìn tới cô, đã chạy tới nhìn cái gì nào nhiệt?”

“Cá xứng cá, tôm xứng tôm... Cái từ này hợp thành đến là rất thú vị, bất quá...” Dập Dập sờ sờ cằm của mình, hướng về phía cô cười, một bộ ý tứ sâu xa bộ dáng, “Tôi vẫn cho là cái từ này hợp thành là hình dung em theo tôi.”

Cục cưng sắc mặt ửng hồng, Dập Dập lời nói mới rồi rõ ràng, cô thanh âm ngẩng cao mắng, “Gián Sách! Chớ ở trước mặt tôi nói hươu nói vượn.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Đùng như vậy, tương lai vô cùng xác định nhạc phụ

4

Cục cưng sắc mặt ửng hồng, Dập Dập lời nói mới rồi rõ ràng, cô thanh âm ngẩng cao mắng, “Gián Sách! Chớ ở trước mặt tôi nói hươu nói vượn.”

“Al!” Dập Dập gật đầu nhẹ, “Có người nói qua cho cô hay không? Người thời điểm đành phải nói dối, âm điệu cũng sẽ không nhin được lên cao.”

“Anh đang nói cái chuyện ma quỷ gì? ! Ngôn tình tiểu thuyết đã thấy nhiều đi?”

“Đây là ma ma tôi nói cho tôi biết.” Dập Dập đầu giờ lên cao, trong mắt không thiếu thiếu hụt cái loại hào quang ngưỡng mộ đó, “Mẹ tôi nhưng là người thông minh nhất thiên hạ, bà nói cái gì chính là cái đó, hướng chỉ sự thật cũng xác thực như thế.” Cục cưng bắt khả tư nghị nhìn xem anh ta, chắc chắn, hôm nay thật đúng là gặp qua bộ dáng Dập Dập quá mức lên mặt, đầu tiên là Tuyên Giai Kỳ, hiện tại lại là Tô Nhất Dạ, nghĩ như thế nào cũng không nghĩ đến Dập Dập dĩ nhiên là...

Cục cưng cảm thấy chán ghét liếc anh ta một cái, “Thật không có phát hiện, nguyên lai đứa nhỏ này tình kết yêu mẫu nghiêm trọng.”

“Tôi là yêu mẫu tình kết? Cô là cái gì? Yêu phụ tình kết đi?”

“Anh nói vậy!” Dập Dập giọng điệu cứng rắn vừa nói ra khỏi miệng, cục cưng vội vàng phản bác, “Đừng đem tôi nghĩ cũng giống anh, tôi chỉ có một mẫu thân, không có phụ thân!”

Chuyện cho tới bây giờ, cục cưng còn muốn tiếp tục đổi trắng thay đen? Dập Dập là không biết cần phải khóc hay phải nở nụ cười, đành phải xoa đầu của cô nói, “Được được được, cô nói cái gì chính là cái đó tốt lắm, cô đến gần Vĩnh Ninh thúc thúc chỉ là vì An Bảo Bối a đi báo thù, hiện tại có làm cho Vĩnh Ninh thúc thúc xuất hiện ở trước mặt Trác gia gia cũng chỉ là làm cho thúc gặp ông ngoại cô chỉ trích mà thôi.”

“Đừng chạm vào tôi!” Cục cưng đánh rớt tay Dập Dập, “Sự thật vốn chính là như vậy, đừng tại trước mặt của tôi lật ngược phải trái trắng đen, tôi nói cho anh biết Giản Sách, tôi căn bản không phải là người tốt, hơn nữa quan hệ cùng anh cũng không quen, đừng suốt ngày nhảm rồi không chuyện gì ở bên cạnh tôi mà đi dạo! Bằng hữu của anh là Tuyên Giai Kỳ cái loại ngu ngốc đó, không phải là tôi!”

“A ~~~” Dập Dập kéo dài tiếng nói, “Tôi có thể cho rằng cô là đang ghen.”

“Anh nói cái gì? !”

“Tôi là nói, tôi có thể cho rằng cô là đang ghen, ở Tuyên Giai Kỳ cùng tôi ăn dấm chua...”

“Ai ghen với anh a? !” Cục cưng bị Dập Dập nói khí đỏ mặt tía tai hướng về phía anh ta gọi, “Anh có tật xấu a? ! Còn là trời sinh tự cho là đúng quen? ! Anh nghĩ rằng tôi thích anh? !” Cục cưng cảm thấy lồng ngực của mình hỗn loạn, càng thêm lớn tiếng mắng, “Anh lại nói vậy, tôi sẽ lấy mạng của anh!”

Vừa rồi cục cưng bỗng đã làm cho ánh mắt vô số người hướng tới phương hướng của cô bắn đến, như vậy gọi, lại là dọa người khác kêu to một tiếng, kia hai đứa bé đến cùng làm sao vậy? Thoáng cái liền biến thành như vậy? Thậm chí còn muốn đánh đánh giết giết, có muốn đi khuyên nhủ hay không?

Dập Dập đành phải chê cười ngửa tới ngửa lui, cục cưng buồn bực đã hơn nửa ngày, nhưng là còn là không nhịn được hỏi, “Anh... anh cười cái gì?”

“Tôi lại không nói cô yêu thích tôi, cô kích động như vậy làm cái gì?”

“...” Cục cưng cảm, anh ta xác thực là không có nói như vậy, nhưng là ghen gì đó không phải là ý tứ kia sao? Đừng tưởng rằng tuổi của cô nhỏ, cô nên cái gì cũng không hiểu, An Bảo Bối nhưng là đã dạy cô một câu nói, chưa ăn thịt heo, thể nhưng không có nghĩa là chưa có xem qua heo chạy, vừa rồi Dập Dập nói không chính là ý tứ kia sao? Cô dừng cảm nắng đầu lên nói, “Anh mới vừa nói lời kia, chính là ý tứ kia!”

“Tôi lời nói mới rồi là ý nói, cùng cô sẽ không phải là đối với Tuyên Giai Kỳ nhất kiến chung tình đi? Cho nên đang ghen a...”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Đừng như vậy, nhạc phụ tương lai vô cùng xác định

5

“Tôi lời nói mới rồi là ý nói, cùng cô sẽ không phải là đối với Tuyên Giai Kỳ nhất kiến chung tình đi? Cho nên đang ghen a...” Dập Dập bắt đầu tóm tắt văn tước chữ, rõ ràng là đen, anh ta thể nhưng ở trước mặt cô nói thành trắng, thậm chí ngay cả cái loại quan hệ đó, anh ta đều kéo đến, cục cưng chỉ anh ta, khí thở không ra hơi, buồn bực cô khó có thể tiêu tan, lại chỉ có thể từ trong miệng nói ra một chữ, “Anh...”

Dập Dập khanh khách bật cười, xem cô có vẻ tức giận, thật đúng là đáng yêu, không có chuyện gì so với quấy rầy bộ dáng cục cưng cái loại tính trước kỹ càng càng làm cho anh ta cảm thấy tâm tình sáng khoái, không đợi Dập Dập cười vui vẻ, di động cầm trong tay đột nhiên vang lên một tiếng, Dập Dập cúi đầu xuống vén lên nắp điện thoại di động nhìn nhìn, xem đến tên hiện lên điện thoại gọi tới, vui đùa kết thúc, không nghĩ tới thể nhưng nhanh như vậy, thiệt là, Dập Dập thu hồi di động, nhìn xem mặt cục cưng trương xanh hồng hồng không, thu hồi về mặt vui đùa, khuyên cô nói, “Thật sao, thật sao, cô cũng đừng tức giận, vừa rồi cũng chỉ là ở đùa giỡn với cô mà thôi, đừng Trác gia gia còn không có bị cô biểu diễn khí thở không nổi đi, cô trước khí đỏ, kia đến lúc đó cũng liền không chơi tốt, tính toán thời gian tốt cũng nên rơi xuống, bất kể như thế nào, cần phải đưa cô một đóa hoa.” Dập Dập giống như là biến đổi ảo thuật, móc ra một nụ hoa chớm nở phấn hoa hồng, còn có ý ở trước mặt cục cưng quơ quơ, “Như thế nào? Hoa này xinh đẹp đi? Đây

trong sân nhà tôi , hôm nay vừa mới chuẩn bị mở ra, có muốn đưa cô một đóa hay không?”

“Tôi mới không lạ gì!” Kể từ gặp được Dập Dập tên khốn kiếp này, cô bị Trác Nhất Phong xưng là danh xưng hỗn thế tiểu Ma vương liền hoàn toàn bị Dập Dập phá hủy, thậm chí không chỉ một lần ở trước mặt của ông mất mặt, cái này Dập Dập hiện tại cầm đóa hoa đến tính cái gì? Đánh cô một cây roi, cho thêm cô đường? Hừ! Thật đúng là coi cô như tiểu hài tử bình thường.

“Không cần a?” Dập Dập cầm lấy hoa để sát vào mũi ngửi một cái, “Không cần coi như xong, đúng lúc, cô cũng không xứng, dù sao hoa giả đến là rất thích hợp cô.” Cầm lấy trong tay cầm hoa trên cô quơ quơ cấp cục cục một bóng dáng, thân nhiên tự đắc rời đi.

Cục cục cảm giác mình đầu rất đau, đương nhiên hơn phân nửa là bị Dập Dập, bất quá cẩn thận ngấm lại, vừa rồi anh ta giống như có nhận được một cuộc điện thoại, cũng là điện thoại kia thông, anh ta mới rút cục quyết định không hề giận cô.

Cục cục cảm thấy điện thoại rất kỳ quái, tỷ như... Cú điện thoại kia đoán chừng là...

“Vinh Ninh? !” Cục cục kinh ngạc lớn tiếng nói, quả nhiên vẫn phải tới, tính toán thời gian, cô mới vừa xuống đài không bao lâu, anh ta cũng đã tới rồi, xem đến, đoán chừng là nghe câu chuyện cười liền chạy tới, quả nhiên là Vinh Ninh, chính là thông minh, nếu như việc này đổi đến trong người An Bảo Bối, liền tính cô nói chuyện thành hoa đồng dạng, cô còn không có phản qua thần trí, đáng tiếc mới vừa rồi bị Dập Dập đảo loạn tâm của cô, làm hại cô không có cách nào rất vui vẻ, thậm chí còn nhiều vài phần muốn khóc, kia người ngu ngốc, chỉ là ngấm lại, cô nghĩ muốn giết người!

“Đáng giận...” Cục cục đập bên tường một cước, kết quả chân của mình còn đau, cục cục ôm chân, kính nheo, cô lại không phải là mua dây buộc mình, làm sao nhất định đối với cô khai đao? !

“Khụ khụ...” Người nào đó ho khan một tiếng, vẫn còn ở oán trời trách đất cục cục, cục cục mạnh mẽ quay đầu lại, thế nhưng cũng nhìn đến bóng dáng Trác Nhất Phong của bọn họ.

Hồ hợp tác

Mẹ 17 tuổi: Con trai thiên tài cha phúc hắc - Trình Ninh Tĩnh

Gia đình cực phẩm: Cha cường hãn, con trai thiên tài, mẹ phúc hắc - Khốc Lạp Đóa Đóa

Tìm kiếm với từ khoá:

Được thanks

Xem thông tin cá nhân Gởi tin nhắn

1 thành viên đã gởi lời cảm ơn huyền.uha về bài viết trên: Cyclotron

Gởi bài 13.06.2017, 12:38

Hình đại diện của thành viên

huyền.uha

Thành viên tích cực

Thành viên tích cực

Ngày tham gia: 16.07.2015, 20:01

Tuổi: 22 Nữ

Bài viết: 2998

Được thanks: 14156 lần

Điểm: 8.61

Tài sản riêng:

Trả lời với trích dẫn

Gởi bài Re: [Hiện đại] Cục cục phúc hắc siêu ngang ngược: Cha, con muốn trả hàng - Phụng Hiểu Ly [Tuyển Editor] - Điểm: 11

507. Đừng như vậy, nhạc phụ tương lai vô cùng xác định 6

“Khụ khụ...” Người nào đó ho khan một tiếng, đánh thức cục cưng vẫn còn oán trời trách đất, cục cưng mạnh mẽ nhất quay đầu lại, thế nhưng nhìn đến bóng dáng của bọn họ Trác Nhất Phong, cục cưng cúi đầu rầu rĩ đạo, “Ông ngoại, ma ma, cậu... Bonaparte gia gia...” Kỳ thật trong lòng của cô còn là sợ, dù sao cô trước mặt nhiều người như vậy, nói chuyện Vinh Ninh... Cái này, phỏng đoán Trác Nhất Phong cũng biết cô cùng Trác Văn Dương bên trong thông ngoài đưa cô về nước đến trước Vinh Ninh...

Ngô, thăm, tính Trác Nhất Phong nhất định thương cô, phỏng đoán lần này cũng sẽ hướng cô phát hòa đi?

Cục cưng cắn răng âm thầm nghĩ, trong lòng lại nghĩ tới, cha a, cha, nhanh lên đến đi, lại không được nói, nữ nhi bảo bối của người sẽ phải bị ông ngoại hù chết.

“Cúi đầu làm cái gì?” Trác Nhất Phong không có tức giận, ngược lại lại tươi cười rạng rỡ hướng đi cô, thân thể ngồi xổm xuống, ôm lấy thân thể của cô, vuốt vuốt đầu của cô, ở gương mặt của cô hôn một cái, cục cưng có chút sợ, còn tưởng rằng Trác Nhất Phong sẽ giận chính mình, lại không nghĩ rằng, ông thế nhưng không có tức giận còn cùng thường ngày? Cục cưng nghi hoặc nhìn ông, Trác Nhất Phong trong mắt từ ái lại không có nửa điểm biến mất, cục cưng hiện tại có chút mộng.

“Cục cưng hôm nay biểu hiện rất tốt a, nghĩ muốn cái gì ban thưởng? Cùng ông ngoại nói một chút, psp mới ra còn không có đưa ra thị trường you diễn cơ trên lòng bàn tay bơi như thế nào? Đây chính là mới nhất, ông ngoại nhưng là sớm liền cùng công ty Nhật Bản bên kia nói tốt lắm, sáng ngày một có thể gửi qua bưu điện đến, như thế nào?” Mới nhất psp? Nói cách khác cô lập tức liền có bảo sinh ba mươi sáu hào máy móc? ! Kia đối với cô mà nói có thể tính thượng là thiên đại hảo sự, nhưng là...

“Ha ha...” Cục cưng bất đắc dĩ hướng về phía Trác Nhất Phong cười, “Ông ngoại, nếu là lời nói trách mắng cục cưng, ngài liền trực tiếp nói tốt lắm, dù sao cháu sớm liền lường trước đến sẽ có ngày này, không có chuyện gì.” Đường cùng roi hỗn hợp thế, cô đã lĩnh giáo qua Dập Dập, cũng không muốn ngay cả Trác Nhất Phong cũng ném thử một chút, nếu như bảo tấp lợi hại như vậy, như vậy nên đến càng thêm mãnh liệt mới tốt.

“Đưa nhỏ ngốc, ai muốn giáo huấn cháu? Nhà ta cục cưng khả ái lại thông minh như vậy.”

“A?” Cục cưng nghi hoặc gãi gãi đầu, “Cái kia ông ngoại... Kỳ thật cháu sớm về nước là theo cậu cháu mư, chính là vì trước thời gian một bước đi gặp cha...” Cô dè dặt nhìn xem Trác Nhất Phong phản ứng, trong giọng nói đem Trác Văn Dương kéo xuống nước, cô vội vã chuyển biến chuyển nói, “Bất quá đây là ý nghĩ của cháu, cùng tiểu cữu cữu không quan hệ, là cháu quán quít lấy cậu theo giúp cháu đúc kết, hơn nữa ngày đó thời điểm ở hoàng đình, đứa bé kia cũng là cháu, sợ bị người phát hiện cho nên mới chạy trốn, còn lừa người.”

“Ta biết rõ, ông ngoại biết hết.” Trác Nhất Phong chẳng những không có tức giận, ngược lại cười so với vừa rồi càng thêm vui vẻ, cục cưng gãi đầu, âm thầm nhìn nhìn An Bảo Bối phản ứng, An Bảo Bối hướng về phía cô trừng mắt mắt to, cục cưng lập tức dời đi ánh mắt không nhìn tới cô, ánh mắt kia giống như là muốn sống sờ sờ nuốt cô?

“Ba ba...” An Bảo Bối lười phải cùng cục cưng đùa khí, hiện tại Trác Nhất Phong chính mình còn đang tức giận đâu, chỉ là bị ông ả núp mà thôi, sẽ chờ Vinh Ninh vừa đến, toàn bộ thả lộ đi qua, cô là không biết Trác Nhất Phong đến cùng ở đánh cái dạng chủ ý gì, nhưng là Vinh Ninh bệnh nặng mới khỏi, hơn nữa việc này vừa mới công khai đi ra, bất kể là ai, đều cần phải đi trước yên tĩnh một chút, đây cũng chính là chỉ là cô bây giờ biện pháp đi?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 129: Đừng như vậy, nhạc phụ tương lai vô cùng xác định

6

“Khụ khụ...” Người nào đó ho khan một tiếng, đánh thức cục cưng vẫn còn oán trời trách đất, cục cưng mạnh mẽ nhất quay đầu lại, thế nhưng nhìn đến bóng dáng của bọn họ Trác Nhất Phong, cục cưng cúi đầu rầu rĩ đạo, “Ông ngoại, ma ma, cậu... Bonaparte gia gia...” Kỳ thật trong lòng của cô còn là sợ, dù sao cô trước mặt nhiều người như vậy, nói chuyện Vinh Ninh... Cái này, phỏng đoán Trác Nhất Phong cũng biết cô cùng Trác Văn Dương bên trong thông ngoài đưa cô về nước đến trước Vinh Ninh...

Ngô, thăm, tính Trác Nhất Phong nhất định thương cô, phỏng đoán lần này cũng sẽ hướng cô phát hòa đi?

Cục cưng cắn răng âm thầm nghĩ, trong lòng lại nghĩ tới, cha a, cha, nhanh lên đến đi, lại không được nói, nữ nhi bảo bối của người sẽ phải bị ông ngoại hù chết.

“Cúi đầu làm cái gì?” Trác Nhất Phong không có tức giận, ngược lại lại tươi cười rạng rỡ hướng đi cô, thân thể ngồi xổm xuống, ôm lấy thân thể của cô, vuốt vuốt đầu của cô, ở gương mặt của cô hôn một cái, cục cưng có chút sợ, còn tưởng rằng Trác Nhất Phong sẽ giận chính mình, lại không nghĩ rằng, ông thế nhưng không có tức giận còn cùng thường ngày? Cục cưng nghi hoặc nhìn ông, Trác Nhất Phong trong mắt từ ái lại không có nửa điểm biến mất, cục cưng hiện tại có chút mộng.

“Cục cưng hôm nay biểu hiện rất tốt a, nghĩ muốn cái gì ban thưởng? Cùng ông ngoại nói một chút, psp mới ra còn không có đưa ra thị trường you diễn

cơ trên lòng bàn tay boi như thế nào? Đây chính là mối nhất, ông ngoại nhưng là sớm liền cùng công ty Nhật Bản bên kia nói tốt lắm, sáng ngày một có thể gửi qua bưu điện đến, như thế nào?” Mối nhất psp? Nói cách khác cô lập tức liền có bảo sinh ba mươi sáu hào mấy móc ? ! Kia đối với cô mà nói có thể tính thượng là thiên đại hảo sự, nhưng là...

“Ha ha...” Cục cưng bắt đầu dĩ hướng về phía Trác Nhất Phong cười, “Ông ngoại, nếu là lời nói trách mắng cục cưng, ngài liền trực tiếp nói tốt lắm, dù sao cháu sớm liền lường trước đến sẽ có ngày này, không có chuyện gì.” Đường cùng roi hỗn hợp thể, cô đã lĩnh giáo qua Dập Dập, cũng không muốn ngay cả Trác Nhất Phong cũng ném thử một chút, nếu như bão táp lợi hại như vậy, như vậy nên đến càng thêm mãnh liệt mới tốt.

“Đưa nhỏ ngọc, ai muốn giáo huấn cháu? Nhà ta cục cưng khả ái lại thông minh như vậy.”

“A?” Cục cưng nghi hoặc gãi gãi đầu, “Cái kia ông ngoại... Kỳ thật cháu sớm về nước là theo cậu chuối mưu, chính là vì trước thời gian một bước đi gặp cha...” Cô dè dặt nhìn xem Trác Nhất Phong phản ứng, trong giọng nói đem Trác Văn Dương kéo xuống nước, cô vội vã chuyển biến chuyện nói, “Bất quá đây là ý nghĩ của cháu, cùng tiểu cừu cừu không quan hệ, là cháu quán quít lấy cậu theo giúp cháu đúc kết, hơn nữa ngày đó thời điểm ở hoàng đình, đứa bé kia cũng là cháu, sợ bị người phát hiện cho nên mới chạy trốn, còn lừa người.”

“Ta biết rõ, ông ngoại biết hết.” Trác Nhất Phong chẳng những không có tức giận, ngược lại cười so với vừa rồi càng thêm vui vẻ, cục cưng gãi đầu, âm thầm nhìn An Bảo Bối phản ứng, An Bảo Bối hướng về phía cô trừng mắt mắt to, cục cưng lập tức dời đi ánh mắt không nhìn tới cô, ánh mắt kia giống như là muốn sống sờ sờ nuốt cô?

“Ba ba...” An Bảo Bối lười phải cùng cục cưng đùa khí, hiện tại Trác Nhất Phong chính mình còn đang tức giận đầu, chỉ là bị ông ả núp mà thôi, sẽ chờ Vĩnh Ninh vừa đến, toàn bộ thổ lộ đi qua, cô là không biết Trác Nhất Phong đến cùng ở đánh cái dạng chủ ý gì, nhưng là Vĩnh Ninh bệnh nặng mới khỏi, hơn nữa việc này vừa mới công khai đi ra, bất kể là ai, đều cần phải đi trước yên tĩnh một chút, đây cũng chính là chỉ là cô bây giờ biện pháp đi?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Đùng như vậy, nhạc phụ tương lai vô cùng xác định

7

Cô là không biết Trác Nhất Phong đến cùng đánh cái dạng chủ ý gì, nhưng là Vĩnh Ninh bệnh nặng mới khỏi, hơn nữa việc này vừa mới công khai ra, bất kể là ai, đều cần phải trước yên tĩnh một chút, đây cũng chính là biện pháp bây giờ đi?

“Ba ba, chúng ta hay là trước đi thôi, dù sao cục cưng cũng là lấy không được cái gì hạng.” Cô xem thấy bọn họ, cục cưng không đếm xỉa ánh mắt của cô, đều đã đến một bước này, An Bảo Bối như thế nào còn lâm trận đào thoát a?

An Bảo Bối hướng tới Trác Văn Dương trừng mắt nhìn, Trác Văn Dương bắt đầu dĩ thờ dài, hướng về phía Bonaparte quân gia liếc mắt ra hiệu, Bonaparte quân gia lòng dạ biết rõ cùng Trác Văn Dương hướng tới Trác Nhất Phong đi.

“Đi? Tôi tại sao phải đi? Tôi chờ người kia đến đâu.” Trác Nhất Phong ngẩng lên đầu, một bộ như thế nào cũng không rời đi.

“Ba ba...”

“Lão gia...” Bonaparte quân gia cùng Trác Văn Dương hợp lực một người giữ chặt cánh tay của ông ta, đem ông ta giờ lên. Trác Nhất Phong thân thể bị hai người kiềm chế lấy, vô căn cứ ôm đứng lên.

“Các người muốn làm gì?” Tại sao phải đem ông ta chống chọi? Nay hai người đến cùng muốn đối với ông ta như thế nào?

“Ba ba...”

“Lão gia...”

“Ngài thân thể không tốt...”

“Là thời điểm nên đi nghỉ ngơi.” Trác Văn Dương cùng Bonaparte quân gia, người một lời tôi một tiếng trả lời ông, đồng thời thờ dài một hơi, trăm miệng một lời, “Đi bệnh viện đi, nên đi kiểm tra một chút.”

“Các người mới có bệnh! Thả tôi ra! Tôi còn có việc không có xử lý!” Trác Nhất Phong giãy giụa, kết quả hai người một người cũng không chịu buông tôi.

“Các người này hai... Đến cùng có không có đem tôi trở thành lão gia của các người ba của các người? !”

An Bảo Bối bắt đầu dĩ thờ phào nhẹ nhõm, hoàn hảo, bên này còn có Bonaparte quân gia cùng Trác Văn Dương ở đây, bằng không cô thật đúng là

không biết đến cùng cần phải có biện pháp gì với người cha cố chấp này... Dời đi ánh mắt nhìn còn cục cựa một bộ hoàn toàn chuyện gì đều không có quan hệ gì với mình, kéo tay của bé nói, “Nhanh lên cho mẹ đi, sau khi về nhà mẹ lại tới thu thập con, đã sớm biết con mưu đồ làm loạn, không nghĩ tới thế nhưng như vậy!”

“Con mới không đi.” Cục cựa túm rút tay của cô, “Cha lập tức sẽ phải đến đây, các người lại có thể lần nữa gặp nhau, còn nữa còn có thể gặp được ông ngoại, con làm cái gì phải đi?”

“Con...” An Bảo Bối nổi cáu, “Con đến cùng có đi hay không?”

“Con...” Cục cựa dừng một chút, ngẫm lại Vinh Ninh cũng nên đến đây, hậu trường không có phương tiện, việc nhà gì gì đó còn là không cần tại trước mặt người khác mặt mũi xấu hổ, Vinh Ninh hiện tại cũng có thể ở cửa lớn đi?

An Bảo Bối chỉ nhìn đến cục cựa hai mắt rất nhỏ ngơ ngậy, lòng trước đứa bé này khả năng lại đang suy nghĩ chuyện gì, “Con lại suy nghĩ cái gì đó?”

“Con mới không có đâu!” Cục cựa nhún vai, “Đi thì đi...” Dù sao Vinh Ninh cũng mau tới, An Bảo Bối lúc này là muốn như thế nào trốn cũng không trốn mất, ha ha... Chỉ là ngẫm lại liền có đủ làm cho cô vui vẻ.

“Con tốt nhất đừng có lại đánh cái chủ ý quý gì, “ mới vừa rồi còn đồ thừa cục cựa không đi, bây giờ lại sáng khoái đáp ứng như vậy, thật sự là làm cho người trăm mối như tơ vò, bất quá cô đáp ứng phải đi, so với ở chỗ này tiếp tục lãng phí thời gian muốn tốt hơn nhiều.

“Đi thôi.”

“Biết rõ ...” Cục cựa buồn bã ịu xịu đáp một tiếng, tùy ý An Bảo Bối dắt tay của mình.

Vừa mới còn tránh Dập Dập ra, không biết thời điểm lại vụng trộm xuất hiện, Tuyên Giai Kỳ đứng ở bên cạnh anh ta, thân mật kéo cánh tay của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cựa Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Đừng như vậy, nhạc phụ đại nhân tương lai vô cùng xác định 8

Editor: thanh huyền

Vừa mới còn tránh ra Dập Dập, không biết cái gì lại vụng trộm xuất hiện, Tuyên Giai Kỳ đứng ở bên cạnh hắn, thân mật kéo cánh tay của hắn, “Giản Sách, như thế nào? Em vừa rồi biểu diễn anh đều thấy được đi? Nhưng là anh như thế nào mới nhìn đến một nửa liền đi a?” Cô cầm trên tay chính là hoa hồng hồng phấn Dập Dập đưa cho cô, mặc dù chỉ có một đóa, nhưng mùi thơm xông vào mũi, mềm mại cực kỳ, còn vẫn cho là Dập Dập là đầu gối, không nghĩ tới, hắn cũng hiểu suy đoán tâm tư của con gái.

“Ừ...” Dập Dập không yên lòng đáp ứng một tiếng, nhìn qua xa xa kia một lớn một nhỏ dắt tay, xem ra bọn họ là muốn đi, ai... Thương hại hắn gián điệp này, còn muốn lãng phí tiền điện thoại cấp Vinh Ninh thúc thúc báo cáo, lấy điện thoại đi động ra, Dập Dập bấm số Vinh Ninh, “Bọn họ vừa rồi đã đi rồi, tiếp qua một hai phút đại khái liền đến cửa.”

“Không sai, biết rõ, vậy tiểu gián điệp Dập Dập đáng yêu.” Vinh Ninh đối với đi động còn hôn một cái, Dập Dập nghe lời của anh, chán ghét thiếu chút nữa không có đem cơm đã ăn ngày hôm qua phun ra. Hắn lại không phải là những tiểu nữ sinh, Dập Dập rầu rĩ lạnh lùng nói, “Thôi đi, lời nói buồn nôn như vậy nói với người khác đi.”

Tuyên Giai Kỳ có chút kỳ quái nghiêng đầu nhìn xem Dập Dập, không hiểu lắm hắn rốt cuộc hiện tại ở với ai nói điện thoại, vì cái gì lời nói mới rồi nghe ái ai muội phi thường như vậy, chẳng lẽ cùng Dập Dập gọi điện thoại người kia là đàn ông?

“Bất quá...” Dập Dập chuyển biến chuyện, “Cháu sẽ không để ý lại ở bên cạnh người lãng phí quá nhiều thời gian, có muốn cháu tiếp tục giúp giúp cho người hay không?”

“Kia đến không cần, cháu đã giúp chú quá nhiều, mấy ngày này ma ma cháu đã nhiều lần cho cháu biết, cháu đã chạy loạn thật lâu, đừng cho người khác thêm phiền toái. Tốt lắm, chú đã ở cửa, còn dư lại chuyện chú tự mình giải quyết là được rồi, bye bye, sớm một chút về nhà.” Vinh Ninh nói xong thân mật lời nói trực tiếp cúp điện thoại, Dập Dập nhìn xem cắt đứt đi động khẽ cười lạnh, thật sự là vui mừng chết người đi được, làm cho hắn đi làm gian tế, hiện tại đến cuối cùng trước mắt, Vinh Ninh người này thế nhưng mượn cớ giết lừa? Kính nhờ, hắn còn chưa có chết đâu, mặc dù lúc trước nói với Vinh Ninh đánh vào trong kế địch cũng là hắn chỗ để nghị..

Nhưng là này hai chuyện căn bản cũng không có liên quan, hắn mới lười phải quản Vinh Ninh phân phó, càng là không để cho hắn đi, hắn liền hết lần này tới lần khác muốn đi..

“Giàn Sách...” Từ trước đến nay ôn nhuận như ngọc Dập Dập, Tuyên Giai Kỳ còn là lần đầu tiên nhìn đến hấn trên mặt vừa rồi không có qua cái kia mỉm cười, cô thập phần không hiểu, e sợ cho hấn đã xảy ra chuyện gì vội vàng kỳ quái hỏi,

“Làm sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Thiếu chút nữa liền quên bên cạnh còn có Tuyên Giai Kỳ người này tồn tại, thoát nhìn cũng là phiền toái một loại.

“Không có...” Hấn vẫn như cũ đứng đến trong ngày thường ôn nhuận đáng tươi cười, “Chỉ là có chút việc phát sinh, anh cần mau đi trở về, em biểu diễn anh đã xem xong rồi, tới trường học gấp.” Dập Dập hướng tới Tuyên Giai Kỳ phát phát tay, tự động rời đi, Tuyên Giai Kỳ không kịp gọi lại, chỉ có thể nhìn bóng dáng của hấn làm đạp chân, hấn rút cuộc muốn vội vàng cái gì, đáng tiếc đi không được, bằng không hấn cũng liền đi theo.

Xe hơi xẹt qua đường cái thật dài, cuối cùng ở cửa đài truyền hình triệt để dừng lại, Vinh Ninh mở cửa xe, xuất hiện trước chính là còn lại là một đôi dép lê, Vinh Ninh dừng lại bước, cúi đầu nhìn mình một bộ trang phục và đạo cụ này, toàn thân cũng không tệ, duy chỉ có hai chân lại đi dép.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Đừng như vậy, nhạc phụ đại nhân tương lai vô cùng xác định 9

Cuống quít thông đến, lại không ngờ tới chính mình còn đi dép, như vậy trang dung tới gặp nhạc phụ đại nhân tương lai kia tại sao có thể? Nói như vậy có thể hay không bị Trác Nhất Phong trở thành không hiểu tôn trọng ông? Vinh Ninh đành phải bắt đắc dĩ gỡ gỡ đầu, tính, ai bảo thời gian có chút không kịp, căn bản cũng không có thời gian thay quần áo.

Vinh Ninh không dám đi vào, đành phải đứng ở cửa, dựa vào dừng lại xe, ngoài mặt gió êm sóng lặng nhìn xem cửa, trong lòng sớm liền bất ổn, anh là không biết đến cùng phải làm gì, Trác Nhất Phong nhất định sẽ thái độ hết sức cường ngạnh, dùng sức mạnh không được, nếu là dùng nhu, anh phỏng đoán sẽ làm Trác Nhất Phong phiền muộn, biết người biết ta mới có thể biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng, trước thấy rõ ràng tình huống rồi nói sau, những thứ khác đến là có thể trước hết chờ một chút, hiện tại duy nhất có thể làm phỏng đoán cũng liền chỉ có điểm này.

“Bảo bối...” Anh vọt tay, kêu tên của cô, anh không hiểu cô bây giờ thật lòng, có hay không đã suy nghĩ rõ ràng, có lẽ cô vẫn còn ở sợ.

“Hai người các người quả thực phản?!” Vinh Ninh bị người nào đó tiếng hô hấp dẫn chú ý, mới vừa vừa ngẩng đầu, liền phát hiện Trác Nhất Phong bị quần gia Bonaparte cùng Trác Văn Dương công thân thể đã đi tới, thoát nhìn tình huống giống như hết sức không thể lạc quan, Vinh Ninh nhú nhú mày, hiện tại đây rốt cuộc là cái dạng tình huống gì? Anh đến cùng nên hay không nên ra ngoài?

“Ba ba, cha là đang hoảng trở về đi.” Trác Văn Dương mặt không chút thay đổi nói, từ lúc đó đến bây giờ cha liền liên tục gọi, làm hại bị người đem anh cùng quần gia Bonaparte trở thành người xấu xem, thật không rõ Trác Nhất Phong, tuổi đã lớn như vậy, như thế nào giọng cũng vẫn như cũ lớn như vậy, hô nhiều lần như vậy, vẫn như cũ còn có nhiều khí lực như vậy.

“Cha dựa vào cái gì phải đi về! ? Dựa vào cái gì! ? Cha muốn chờ tiểu tử kia đến, cắt da của anh ta, rút sạch gân cốt của anh ta! Làm cho anh ta muốn sống không được, muốn chết không xong!” Trác Nhất Phong thanh âm so với vừa rồi cái kia chút ít thanh âm còn muốn lớn hơn, Trác Văn Dương rất muốn che lỗ tai của mình, quả thực âm ỉ chết.

Tiểu tử kia? Vinh Ninh nghi hoặc nghĩ, Trác Nhất Phong trong miệng tên tiểu tử kia sẽ không phải là anh đi? Bất quá rút gân xương gãy, này... Rất ngoan, đến là biết rõ Trác Nhất Phong là thật không sẽ đối với chính mình như thế nào? Nhưng là ông hiện tại còn giống như là nổi nóng, hiện tại tùy tiện đi vào, anh đến không sao cả, cùng lắm thì chính là bị đánh, anh còn có An Bảo Bối cùng Cục Cung..

“Ba ba... Đừng như vậy.” An Bảo Bối tiến về phía trước một bước, cản ở trước mặt của ông, vừa mới vẫn còn hô Trác Nhất Phong lập tức ngậm miệng lại, nhìn xem An Bảo Bối đứng ở trước mặt mình, hơi thở cũng vững vàng, không có lửa giận vừa rồi, “Bảo bối, cha ở chỗ này chờ cái tên Vinh Ninh kia đến có lỗi gì? Con liên tục gạt cha cũng vậy coi như xong, hôm nay chuyện làm rõ, anh ta còn muốn đi qua, cha không giết chết đồ ranh con kia cha cũng không trễ mỗi hận trong lòng của cha!”

“Ba ba... Hiện tại thế kỷ hai mươi mốt, đừng nói lời nói vô hiệp như vậy thành sao? Cha đều nhanh đến sáu mươi tuổi, là ông già, đừng suốt ngày đánh giết giết, giết người là muốn đền mạng.” Trác Văn Dương cảm thấy trên thân thể mình khí lực đều bị Trác Nhất Phong tháo như nước, lão đầu này, ông rút cuộc muốn lấy tới cái dạng trình độ gì mới bằng lòng bỏ qua?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Đùng như vậy, nhạc phụ đại nhân tương lai vô cùng xác định 10

“Cha...” Trác Nhất Phong muốn xông tới lửa giận, lại trở nên hấp hối đứng lên.

An Bảo Bối thân nhiên nói, “Ba ba, Vinh Ninh là sẽ không tới, đừng nghe cục cưng nói lieù.” Nhắc tới tên Cục Cưng về mặt bất mãn, cô cảm thấy Vinh Ninh nhất định sẽ đến, cái khác không dám cam đoan, chỉ là chứng kiến Dập Dập cô cũng đã thập phần xác định, Vinh Ninh người này tuyệt đối sẽ đến! Bất quá ánh mắt An Bảo Bối kia nhìn về phía cô rõ ràng chính là làm cho cô cảm miệng, được rồi, mẹ của cô có tâm bảo vệ Vinh Ninh, như vậy cô cảm miệng tốt lắm.

“Sẽ không tới?” Trác Nhất Phong lần nữa hỏi thăm, An Bảo Bối không về mặt gật đầu nói, “Là, anh ta sẽ không tới, con cùng anh ta quan hệ gì cũng không có, như thế nào lại tới nơi này? Cho nên chúng ta ở chỗ này chờ cũng là ở lãng phí thời gian, chúng ta đến không bằng sớm về nhà một chút.” Cô bắt đầu dĩ thờ dài, cô không nghĩ anh ta đến, lại muốn anh ta đến, cái loại suy nghĩ kỳ quái đó, chiếm cứ tâm tư của cô.

“...” Trác Nhất Phong ngẩn người, vừa rồi thần kinh căng thẳng trong giây lát đó trở nên mềm yếu vô lực, cũng là, Cục Cưng chỉ là đối với truyền hình nói làm cho Vinh Ninh đến, Vinh Ninh đến còn là không đến, đến cũng không biết là thật hay giả, đừng tự mình một người ở chỗ này tức sùi bọt mép, kết quả người kia lại chưa có tới, như vậy ông đến phóng túng phí sức lực làm cái gì?

Gặp Trác Nhất Phong đã nghĩ thoáng, Trác Văn Dương cùng quản gia Bonaparte buông thân thể của ông xuống, cuối cùng là làm cho ông tỉnh táo.

“Cho nên, ba ba chúng ta còn là đi thôi.”

Trác Nhất Phong buồn bực tức giận nói, “Cái tên Vinh Ninh kia, có bản lĩnh làm việc cũng không dám thừa nhận, hiện tại bị cha phát hiện, thậm chí ngay cả một bóng người cũng không dám xuất hiện, căn bản cũng không phải là người đàn ông! Không đến vừa vặn, chúng ta cũng có thể thiếu một phần tâm tư, từ đó coi như người kia chết.” Ông nhìn Cục Cưng một cái, “Cục Cưng, ông biết rõ cháu liên tục rất muốn cái cha kia, nhưng là, ông ngoại hy vọng cháu có khả năng xa Vinh Ninh một chút, anh ta đứng vậy là cha của cháu, nhưng là anh ta không cần ma ma cùng cháu, hiện tại thời gian qua dài như vậy, anh ta lại đã chạy tới đây coi là cái gì? Người như vậy không cần cũng được.”

“Được...” Cục cưng rầu rĩ đáp ứng, An Bảo Bối bản lĩnh cái gì không có, có thể đem lửa giận người khác chuyển thành bình thân, mẹ là rất lợi hại.

An Bảo Bối muốn mở miệng, cuối cùng vẫn là nuốt xuống, chuyện gì trở về rồi hãy nói đi.

Liên tục chờ đợi Vinh Ninh, kể từ thời điểm An Bảo Bối chạy đến trước mặt Trác Nhất Phong, anh liền không thể kiềm được, tuy là biết rõ lời cô nói mới rồi chỉ là kế hoãn binh, nhưng là nghe ở trong lòng của anh lại dị thường không đủ thoải mái, rõ ràng là nên sẽ không tin tưởng, nhưng là...

Vinh Ninh vuốt tóc bản thân, chậm chạp đã đi tới, người chưa tới phía trước, thanh âm đã bay tới, “Cha có đến.”

Vốn là đã chuẩn bị muốn đi, kết quả thanh âm người nào đó từ sau lưng của bọn họ bay tới, thanh âm kia tất nhiên là An Bảo Bối không cách nào quên, rất là kỳ quái phải hay không? Kể từ thanh âm của anh bay tới, mới vừa rồi còn có chút thanh âm u ám trong giây lát đó liền toát ra như thỏ, ngủ giấc rồi rầm, vẫn như cũ thúc đẩy cô quay đầu lại, nhìn xem cái nam nhân kia trống rỗng xuất hiện.

Chỉ là mấy ngày không thấy, lại giống như là qua vô số cái ngày đêm, nhìn xem anh một lần nữa đứng sừng sững ở trước mặt cô xuất hiện, kia mấy ngày bệnh nghiêm trọng đi? Mất quãng thâm hiện đầy mắt của anh, gò má thật sâu, cô ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn qua anh, cái loại đó ánh mắt ngay cả mình cũng là thấy không rõ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 134: Đùng như vậy, tương lai vô cùng xác định nhạc phụ đại nhân 11

An Bảo Bối liếc hạ mí mắt, hiện tại phải làm cũng không phải là cái này, cô không thể để cho Vinh Ninh cùng Trác Nhất Phong gặp mặt, ai biết hai người này đến cùng ứng nên làm những gì.

“Cậu là ai?” Trác Nhất Phong hỏi, mới vừa rồi còn ở rầu rĩ không vui Cục Cưng hai mắt đột nhiên trở nên sáng loáng đứng lên, nhìn đi, cô bé có nói qua, anh ta nhất định sẽ đến, chính mình có thể tính là cái kia, chút năng lực ấy cô bé vẫn phải có.

“Anh tới làm cái gì?” An Bảo Bối đi tới, thỉnh thoảng dời đi ánh mắt, nhìn xem Trác Nhất Phong phản ứng, cô thấp giọng hỏi thăm, thanh âm là nhiều vài

phản oán giận.

Vinh Ninh đến không có cảm thấy An Bảo Bối thanh âm đến cỡ nào khó nghe, ngược lại nhiều vài phần cao hứng bùng bùng, đúng không? Cô là quan tâm chính mình, Vinh Ninh mặt mỉm cười, trong lòng vui thích, khẽ cúi đầu, ở bên tai của cô nhẹ giọng lầm bầm, “Em là quan tâm anh sao?”

Đột nhiên xuất hiện thân thể tiếp xúc đã đủ làm cho An Bảo Bối kinh ngạc, kia bên tai nhẹ giọng lầm bầm, nhiệt khí phun đầy màng nhĩ của cô, Vinh Ninh vừa dứt lời, An Bảo Bối giống như là bị điện giật như vậy mạnh mẽ nhảy dựng, “Anh...” Phun ra một chữ, cô cắn môi kêu lên một tiếng đau đớn đào, “Đừng ở chỗ này tự mình đa tình, anh nhanh lên đi cho em, em không muốn nhìn thấy anh xuất hiện ở trước mặt của em, trước mặt người nhà của em, anh đi, nhanh lên đi!” Thanh âm của cô nghiêm khắc, vẫn như cũ làm cho Vinh Ninh không cách nào hoạt động phân nửa bước chân, “Đến đều đến đây, đi cái gì a.” Vinh Ninh khuôn mặt trêu tức, nghiêm chỉnh nhìn xem cái bóng dáng kia đi về phía anh - - Trác Nhất Phong.

“Liên tính muốn đi, phỏng đoán cũng không đi được.” Vinh Ninh vừa dứt lời, An Bảo Bối còn không biết lời của anh đến cùng là có ý gì, Vinh Ninh đẩy cô ra, đi về phía trước một bước, Trác Nhất Phong vậy tay, hướng tới trên mặt của anh chính là một cái tát.

“Pằng - -” thời gian tựa hồ liền như vậy dừng lại, Vinh Ninh cảm giác mình mặt đau rất, Cục Cung mới vừa rồi còn ở hưng phấn cũng tựa như vậy đậu ở chỗ đó, trên mặt khuôn mặt cứng ngắc, điểm này, cô bé còn thật không có tính qua, nếu như Vinh mẹ nói chuyện là nói thật, như vậy đây chính là Vinh Ninh lần đầu tiên bị đánh đi? Từ nhỏ đến lớn liền tính anh không nghe lời nói Vinh ba ba, nhưng cũng cho tới bây giờ cũng không có bị người đánh qua... Còn là ở trước mặt của nhiều người như vậy.

“Cậu chính là Vinh Ninh?!” Trác Nhất Phong đến là không có cảm thấy như thế nào, vẫn như cũ hỏi tên của anh, Vinh Ninh đi tới nơi này bên trong liền đã có phương diện này dự định, đừng nói bị Trác Nhất Phong đánh một cái tát liền tính bị ông đánh một hồi, anh cũng không thể tránh được, Vinh Ninh phản ứng đến cũng nhanh, giống như là vừa rồi chuyện gì cũng không có phát sinh đồng dạng hướng về phía Trác Nhất Phong cười, “Đúng, cháu chính là Vinh Ninh, chú Trác.”

“Ai là chú của cậu?!” Trác Nhất Phong nghiêm khắc đến, người này đến cùng là xuất thân gì? Ông đánh anh một cái tát, còn chẳng biết xấu hổ như là một bộ cùng ông rất quen thuộc bộ dáng.

“Ba ba!” An Bảo Bối nghĩ như thế nào cũng không nghĩ đến, Trác Nhất Phong nhìn thấy Vinh Ninh đầu tiên, thế nhưng trực tiếp đánh anh. .

An Bảo Bối lần nữa ngăn cản trước mặt Vinh Ninh, “Ba ba, Ba tại sao có thể đánh anh ta?!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Đừng như vậy, nhạc phụ đại nhân tương lai vô cùng xác định 12

Đánh?” Trác Nhất Phong nhú lông mày, “Ba chỉ là nhất thời tay tron, chẳng lẽ Vinh đại thiếu gia, sẽ chấp nhận với ba?”

An Bảo Bối há to miệng, nghĩ như thế nào cũng không có nghĩ qua Trác Nhất Phong thế nhưng sẽ nói ra lời như vậy, này rõ ràng chính là xỏ lá được hay không? Vinh Ninh dừng một chút, nhẹ giọng cười nói, “Chú Trác cũng là vô tâm sai lầm, cháu làm sao sẽ chấp nhận với chú? Huống chi...” Vinh Ninh nhìn chằm chằm một nửa sắc mặt phấn hồng thoáng nhẹ sưng lên mặt ánh mắt nhìn về phía An Bảo Bối, An Bảo Bối không dám xia tầm mắt của anh, Vinh Ninh tiếp tục mở miệng hướng về phía Trác Nhất Phong, “Chú Trác, cháu biết rõ cháu đã từng làm những chuyện sai kia, đã thương tâm của Bảo Bối, còn làm hại Cục Cung mấy năm này đều trải qua ngày không có cha, vốn là cháu sớm nên đến bồi tội, chỉ là bởi vì mấy ngày nay ra một ít chuyện, liên tục trì hoãn, cho nên hiện tại mới có thể đến, điểm này là tiểu bối sai lầm, đừng nói chú Trác một là tay tron, liền tính thật sự là đánh cháu một cái tát cũng là cần phải vậy.”

Trác Nhất Phong cười cười, cái này Vinh Ninh tài ăn nói đến là rất tốt, thật đúng là sẽ hiểu theo lời nói của anh, nếu như anh thật đúng là như vừa rồi giống nhau lời nói, chẳng phải là sẽ bị anh như vậy con thỏ nhỏ chết kia tiếp tục xem trò cười? Anh đến không sao cả, nhưng là cũng không thể ở Vinh Ninh, tập đoàn Đế Không cùng trước mắt mặt.

“Chuyện trước kia tôi mắc kẹ, nói thật năm đó tôi cũng không cần biết, bắt quá cho tới bây giờ, tôi là cha ruột của bảo bối, là ông ngoại của Cục Cung, tự nhiên là có thể nhìn quản, nếu như Vinh đại thiếu gia nhìn không thuận mắt, tôi cũng không thể nói gì hơn, còn nữa, ở thành phố A tự nhiên là không thể cùng tập đoàn Đế Không làm đúng, tôi nhưng sợ cơ nghiệp trăm năm của nhà họ Trác sẽ ở trên tay của tôi bởi vì đắc tội tập đoàn Đế Không mà hủy hoại chỉ trong chốc lát.”

Vinh Ninh chuyển đảo mắt, nghe lời của ông, tất nhiên là nhiều vài phần chửi bới thành phần, “Chú Trác, chuyện này vốn chính là chuyện của cháu cùng tập đoàn Đế Không không quan hệ.”

“Nói cách khác cậu muốn một thân một mình gánh chịu?” Trác Nhất Phong hỏi, Vinh Ninh gật đầu nhẹ, “Chuyện của mình làm, sai lầm của mình cũng chính mình gánh chịu, đây mới là đại nam nhân mới ứng chuyện nên làm.”

“Ha ha...” Trác Nhất Phong đột nhiên cười mở miệng bật cười, Vinh Ninh sống ở đó bên trong không dám hành động thiếu suy nghĩ, anh cũng không có cảm thấy Trác Nhất Phong cũng liền bằng cho bản thân mượn vài câu lời nói, liền khinh địch như vậy đem chuyện vài năm liền quên như vậy, Vinh Ninh không khỏi khản trương lên, sắc mặt lại nhìn không ra nửa điểm bề ngoài.

“Từ nay về sau, Bảo Bối cùng Cục Cung cùng cậu không có nửa điểm quan hệ, tôi không cho phép cậu tới gặp cục cung, cũng không cho phép cậu tới tiếp tục quấy nhiễu Bảo Bối!” Trác Nhất Phong lời nói như thế quyết tuyệt, Vinh Ninh mặt không chút thay đổi nhìn xem ông, “Cháu không đáp ứng.”

“Cậu không đáp ứng?” Sớm liền nghĩ đến Vinh Ninh sẽ không đáp ứng, Trác Nhất Phong đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng là vừa nghe anh ta thật đúng là ở trước mặt của mình nói như vậy, Trác Nhất Phong tâm chợt nhảy làm một tý, tiểu tử này cũng dám không đáp ứng?

Vinh Ninh nhìn thấu Trác Nhất Phong trong mắt cái tư phần nộ kia, theo đạo lý anh là không nên mạnh miệng, khả cục cung là thân cốt nhục của anh, Bảo Bối là mẹ con của anh, là người đời này yêu nhất, không cách nào cùng các cô gặp mặt, thậm chí còn muốn đoạn tuyệt quan hệ giữa bọn họ, yêu cầu như thế, anh như thế nào có thể sẽ đáp ứng?

“Là không đáp ứng, Cục cung là con của cháu, cháu có chiếu cố nuôi dưỡng trách nhiệm của cô bé, Bảo Bối là cháu thua thiệt cũng là cháu yêu, cháu cũng sẽ không còn như lần trước buông tay như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Đừng như vậy, nhạc phụ đại nhân tương lai vô cùng xác định 13

“Là không đáp ứng, cục cung là con của cháu, cháu có trách nhiệm chiếu cố nuôi dưỡng, bảo bối là cháu thua thiệt cũng là cháu yêu, cháu cũng sẽ không còn như lần trước như vậy buông tay.”

“Năm đó vứt bỏ thế nữ nhân nhưng là người, hiện tại cục cung lớn như vậy, lại đáng yêu như vậy, người hiện tại muốn dẫn bọn họ đi? Người đang đùa gì đó? Người thực coi Trác gia dễ khi dễ?”

“Cháu không phải là ý này, mà là năm đó đích xác là có thể thông cảm được...”

“Được rồi!” Vinh Ninh lời nói bị Trác Nhất Phong cắt đứt, “Ta lười không có thời gian cùng người nhiều lời những thứ khác nói nhảm, ta sẽ không để cho nữ nhi cùng cháu ta lần nữa lên tàu cướp biển!”

“Cháu...”

“Chúng ta đi!” Trác Nhất Phong không đợi Vinh Ninh giải thích, kéo An Bảo Bối, vẫn chưa đi một bước, Vinh Ninh bắt lấy cô, “Chú Trác, vừa rồi cháu nói cháu tuyệt đối không thể đáp ứng, cháu cũng không thể liền như vậy làm cho bảo bối cùng cục cung đi theo cháu đi.”

“Ta mang theo nữ nhi của ta cùng ngoại tôn nữ về nhà người cũng quản?” Trác Nhất Phong trừng Vinh Ninh một cái, Vinh Ninh buồn bực, cúi đầu nhìn xem An Bảo Bối, “Bảo bối.” Lời của anh dịu dàng. “Anh chỉ là muốn cùng em trò chuyện, mặc kệ rốt cuộc hiện tại có nguyên ý hay không một lần nữa lại cùng anh cùng nhau nữa, anh cũng chỉ là nghĩ muốn nói với em, cho em biết trong lòng của anh hiện tại chính đang suy nghĩ gì, cũng muốn nghe một chút trong lòng của em nghĩ cái gì.”

“Em...” An Bảo Bối nhìn xem hai tay của mình bị hai người thân nhất giữ chặt, một bên là Vinh Ninh một bên là Trác Nhất Phong, Trác Nhất Phong vừa mới biết rõ sự thật, Vinh Ninh cũng ở trước mặt của ông xuất hiện, đúng là lúc ông nổi giận, bất kể là không phải là vì Vinh Ninh suy nghĩ, hiện tại thật sự là không nên làm cho hai người gặp mặt.

“Bớt cùng con của ta nói những lời nói kia buồn nôn, lừa gạt người khác, thủy chung cũng là không lừa được ta, đến phiên thủ đoạn tán gái, người còn nộn vô cùng!” Trác Nhất Phong lớn tiếng mắng, ngược lại hỏi hướng An Bảo Bối, “Bảo bối, ngàn vạn lần không thể bị lời của hắn lừa gạt, cái kia kkhông phải là cái gì tốt, chẳng lẽ con quên tám năm trước ta vừa mới tìm được con? Cốt nhục như củ, lại mang thai? Nếu không thì cha tìm được con, năm đó con rất có thể chết đói đầu đường, mà hết thấy này là ai làm hại?”

Trác Nhất Phong nói có chút nói ngoa, nhưng là nhớ tới cũng có phần là thật.

“Cho nên cháu mới nghĩ nói rõ ràng với các người.” Vinh Ninh nuốt xuống một tý, trong mắt ôn tình lại không có còn để lại nửa điểm, “Mấy năm này... Cháu qua kỳ thật cũng không tốt.”

An Bảo Bối liếc hạ đôi mắt, cô hiểu, nhưng là hôm nay...

“Ta cũng đã sớm nói, người không cần nói nhiều những thứ khác nói nhảm! Đuổi mau buông tay, chúng ta không nghĩ tạm biệt người một cái!” Bên này Trác Nhất Phong vẫn như cũ không thuận theo không nhao.

“Bảo bối...”

“Bảo bối!”

An Bảo Bối giật giật bị Vinh Ninh bắt lấy cánh tay, “Vinh Ninh, anh còn là thả em ra đi.”

“Bảo bối...” Vinh Ninh mở ra miệng, cầm lấy cánh tay cô khí lực cũng giảm đi rất nhiều.

“Ba ba, chúng ta còn là đi về trước đi.” Thừa dịp Vinh Ninh không có khí lực, An Bảo Bối rút về cánh tay của cô, Trác Nhất Phong hơi chút dùng sức, đem thân thể của cô chuyển hướng phía sau ông, hung dữ chỉ đầu Vinh Ninh, “Ta nói cho ngươi biết, Vinh Ninh! Bất kể là ba ba ngươi, vẫn là sau lưng của ngươi tập đoàn Đế Không, ta mới sẽ không sợ! Người đã thua thiệt nữ nhi của ta rất nhiều, sẽ không lại khuyết điểm cô những thứ gì, nếu như ngươi còn dám đến đây đưa con của ta, ta thì để xuống toàn bộ thân gia tài sản với các ngươi liều lĩnh đánh cược!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Đừng Như Vậy, Nhạc Phụ Đại Nhân Tương Lai Vô Cùng Xác Định 14

Editor: thanh huyền

Vinh Ninh mỉm cười hướng tới Trác Nhất Phong khom khom lưng, “Chú Trác, ngài là trưởng bối của cháu, cháu đối với người như vậy là phải, nhưng là...” Anh đứng người dậy, theo trên cao nhìn xuống, lại không có nửa điểm vì lợi ích toàn cục hàm súc, “Cháu sinh là người của An Bảo Bối, chết là người của An Bảo Bối, mặc kệ ở giữa hai chúng cháu có bao nhiêu khó khăn, một khi nhận định, cháu liền tuyệt đối sẽ không buông tay, nhạc phụ đại nhân tương lai vô cùng xác định.”

Vinh Ninh giọng điệu cứng rắn mới vừa nói ra khỏi miệng, Trác Nhất Phong thiếu chút nữa khí không có tức sùi bọt mép, “Giỏi tài ăn nói! Đáng tiếc nữ nhi là của ta, muốn cho cô gả cho ngươi? Đòi này cũng không thể nào!”

“Cháu biết rõ ngài hiện tại chính đang tức giận, ngày khác cháu lại đi Trác báí phòng.”

“Không cần ! Nhìn đến ngươi liền muốn ói, bên ngoài tô vàng nạm ngọc.” Trác Nhất Phong nhìn anh, hô Trác Văn Dương bọn họ chạy tới, cục cung tại đó, cô mới không chịu đi, An Bảo Bối căn bản cũng không có đem lời cô đã từng nói với bé nói ra, như vậy liền đi, thật sự là thật đáng tiếc, rõ ràng Trác Nhất Phong cùng Vinh Ninh hai người đều ở bên trong.

“Cháu còn sững sờ ở trong đó làm cái gì?” Trác Văn Dương vỗ một cái lên vai cục cung, “Không thấy được ông ngoại rất tức giận.”

“Nhưng là cậu...” Cục cung bắt đầu chơi xỏ lá, “Lời của mẹ đều không có nói ra a, rõ ràng cho bọn họ cơ hội tốt như vậy.” Cục cung tay trái ôm quyền đập vào tay phải.

Trác Văn Dương thân hình có chút hoảng hốt, “Cậu biết rõ đây hết thảy đều là cháu an bài, nhưng mà cháu còn là cho là cháu là vì làm cho ba ba cùng Vinh Ninh gặp mặt, sau đó cho Vinh Ninh khó xử.”

“Đây đương nhiên là một chút a...” Cục cung bắt đầu từ ngữ mập mờ, hai mắt linh động, “Nhưng là mấu chốt nhất còn là, cháu nghĩ làm cho ma ma nói rõ ràng nội tâm của mình, nhưng là... Lại thiếu tính một bước.” An Bảo Bối tuyệt đối là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ loại, nhưng là hôm nay liền tính cô đem chuyện sao cứng nhắc, đã đến đầu, lại quên An Bảo Bối, không nghĩ làm cho Trác Nhất Phong quá thương tâm, không muốn làm cho Vinh Ninh ở trước mặt Trác Nhất Phong, bị ông bắt nạt, đúng như một cái tát kia đừng nói An Bảo Bối ngay cả cô cũng không nghĩ đến.

Việc này... Cục cung thở dài một hơi, tính , chuyện đã nháo kia, xác thực cũng là thời điểm cần phải đi, cô không thể lại tùy ý làm bậy, này chút đạo lý trên thực tế, cô còn là hiểu được.

“Cục cung.” Trác Văn Dương cúi người, cùng cục cung nhìn thẳng, “Cháu thực muốn cho Vinh Ninh cùng An Bảo Bối một lần nữa cùng một chỗ?”

“Cháu mới không có, cục cung đã trưởng thành, nói sau không có cha nhiều năm như vậy, sớm liền đã thành thói quen, về sau có hay không có lại có quan hệ gì? Nhưng là ma ma...” Cục cung dừng một chút, “Cháu cũng chỉ là muốn cho cô không cần lại vất vả, cũng không cần lại một thân một mình thương tâm, như là đã nhận thức rõ ràng chính mình thật lòng, nên là thời điểm thẳng thắn sao, là như thế này trốn tránh làm cái gì? Lúc nào cũng nghĩ tới người khác còn chưa có cũng không suy tính chính mình, còn có a... Ông ngoại thiệt là.” Xem đến Vinh Ninh tình kết năng lực còn là ngăn cản không nổi nữ nhi, tương lai, xem đến đường gian khổ a.

Trác Văn Dương im lặng không nói nhìn xem bé, đứng thẳng thân thể.

Chương 138: Đừng Như Vậy, Nhạc Phụ Đại Nhân Tương Lai Vô Cùng Xác Định 15

Trác Văn Dương im lặng không nói nhìn xem cô bé, đứng thẳng thân thể, cũng không biết bên kia Trác Văn Dương cùng cục cưng đến cùng đang nói cái gì, Trác Nhất Phong lớn tiếng nói, “Còn không đuổi mau tới đây.”

“Oh.” Trác Văn Dương đáp một tiếng, giữ chặt cục cưng, “Đi thôi, ông ngoại thực rất tức giận, đừng làm cho ông ở chỗ này nổi điên.”

“Biết rõ ...” Cục cưng tâm bất cam tình bất nguyện- không can tâm tình nguyện đi theo Trác Văn Dương, mấy ngày không thấy hài tử liền ở trước mặt Vinh Ninh, Vinh Ninh bước ra một bước, lại đậu ở chỗ đó, nhẹ giọng hô tên của cô, “Cục cưng..”

Cục cưng bĩu môi, trong lòng oán giận Vinh Ninh không phải là, thiệt là, cha của cô , tại sao phải dùng thanh âm đáng thương như vậy kêu bé? Nghe bé tâm hoảng ý loạn, tâm loạn như ma, ánh mắt khê nhìn về phía anh, đáng thương kêu, “Cha...”

“Cục cưng!” Vinh Ninh nở nụ cười, bất kể như thế nào, cục cưng vẫn như cũ còn là muốn anh .

“Cục cưng!” Trác Nhất Phong lớn tiếng kêu tên của bé, “Đến, chúng ta về nhà!”

“Nha...” Cục cưng gật đầu, bị Trác Văn Dương, chỉ có thể đi đến bên người Trác Nhất Phong, Trác Nhất Phong lên tiếng, “Bonaparte, trước đem tiểu thư cùng thiếu gia mang vào trong xe, sau đó lại lái xe đến, cháu lưu lại đây nhìn xem Vinh Ninh, hần dám đi một bước, cháu liền mở xe đụng chết hần!”

Vẫn còn ở nháo Trác Nhất Phong nói đều buồn cười như vậy, Vinh Ninh không kịp quản khi gió, lòng nóng như lửa đốt nhìn xem bên kia đám An Bảo Bối, còn có ngăn cản hai người bọn họ người trước mặt thiên hà - - Trác Nhất Phong.

“Có cháu ở đây một ngày, chú cũng đừng nghĩ tạm biệt bảo bối một mặt!” Vinh Ninh thở dài một ngụm khí, thật muốn biết Trác Nhất Phong có phải Vương mẫu nương nương chuyển thế hay không.

“Chú Trác làm sao khổ, sớm muộn chúng cháu là người một nhà...”

“Ai cùng anh là người một nhà? !” Trác Nhất Phong bị Vinh Ninh nói chán ghét đến , “Vừa rồi lời của ta nói, người chẳng lẽ không có nghe sao? Có ta ở đây một ngày, người liền dùng mơ tưởng cùng bảo bối gặp mặt.”

“Cha...” Cục cưng hồ, “Cha , chúng ta đi trước.” Cục cưng làm cái ước lượng thủ thế thông điện thoại, hơi giương ra, không tiếng động nói, “Điện thoại liên lạc!”

Vinh Ninh âm thầm gật đầu đáp ứng, có cục cưng anh cũng liền nhiều hơn một phần tiền các.

“Cháu với ai nháy mắt ra hiệu ? !” Trác Nhất Phong trừng mắt hần, còn vội vàng phân phó Bonaparte, “Bonaparte, làm cho người mang bọn họ đi không nghe thấy a? !”

“Là, lão gia.” Bonaparte quản gia gật đầu nhẹ đáp ứng, lại cảm thấy loại tình cảnh này, giống như đã từng quen biết , nhưng nguyên có một ngày, Trác Nhất Phong sẽ không hối hận.

An Bảo Bối nhìn xem Vinh Ninh, là mang theo nhè nhẹ oán giận , Vinh Ninh tại sao phải đến? Liền tính ra , cô rõ ràng liền đã nói với anh cần phải đi, anh đến cùng có biết hay không chuyện giữa hai người Trác Nhất Phong là vừa mới biết rõ , biết rất rõ ràng ông còn mang theo khí, thế nhưng không đi vẫn còn ở cùng Trác Nhất Phong lôi kéo đông kéo tây? Vẫn bị Trác Nhất Phong đánh một cái tát...

Đại tiểu đều là đồng dạng, bất kể là Vinh Ninh còn là cục cưng, đều không nghe lời của cô, tính tình có thể cùng con lừa so sánh, liền tính chín trâu cũng kéo không trở lại, cô không phải là không cần nghe giải thích của anh, chỉ là hôm nay không phải là hai người thương nói những chuyện này, vì cái gì liền không hiểu được nỗi khổ tâm của cô?

Tám năm qua, cô đều đợi không được anh đến, trở lại, cũng không để ý rốt cuộc hiện tại là dạng tình huống gì, anh liền chạy tới, bọn họ nguyên một đám đến cùng nghĩ muốn thế nào?

Chương 139: Đùng Như Vậy, Tương Lai Vô Cùng Xác Định Nhạc Phụ Đại Nhân 16

Những người kia liền như vậy rời đi, mà Vinh Ninh lại một bước cũng không có thể di chuyển, nội tâm của anh bơ vơ, đến cùng cần phải bao lâu anh mới có thể đạt được điều mình muốn?

”Cậu đừng có lại si tâm vọng tưởng !” Trác Nhất Phong nói ra lời nói, “Chết cái tâm kia đi? Suy bụng ta ra bụng người, nếu như hôm nay đổi thành cậu là tôi, cậu làm chuyện như vậy, còn sẽ tha thứ sao?”

”Sẽ không.” Vinh Ninh thẳng thắn.

”Biết rõ là tốt rồi, cậu cũng là người lớn như vậy, chuyện gì là tốt, chuyện gì là xấu, cậu cũng có thể rất rõ ràng, không cần lại dây dưa không ngừng, liền coi như cậu không nhìn lại mặt của mình, ít nhất cũng phải vì những người kia của tập đoàn Đế Không thể diện suy nghĩ suy nghĩ.”

”Cháu không hiểu.” Vinh Ninh kỳ quái hỏi, “Chú Trác, vì cái gì không cần cho vẫn bối một cái cơ hội để hỏi cái làm người mới? Cháu cũng không phải là không yêu cô ấy, cũng không phải là năm đó không cần cô ấy, hết thấy đều là hiểu lầm cùng sai lầm.”

”Hiểu lầm cùng sai lầm?”

”Đúng!” Vinh Ninh lấy lại bình tĩnh, bình phục hô hấp của mình, “Cháu cũng có đuổi theo cô ấy vậy, nhưng lại phát sinh vấn đề làm cho mất trí nhớ, sau khi tỉnh lại cháu vẫn luôn cảm thấy trái tim cái chỗ này là trống rỗng.”

Anh che trái tim của mình, những lời này đã giấu ở trong lòng của mình quá lâu. “Cháu mới biết được, trong lòng sớm liền ở mất trí nhớ trước bị người chiếm cứ, cháu liên tục đang tìm, lại như thế nào cũng tìm không đến, 8 năm qua, cháu một thân một mình thừa nhận ốm đau hành hạ, nội tâm dày vò, hàng đêm phòng ngủ không thể bất an, ngày ngày nghĩ tới người kia đến cùng là ai, đợi thời gian dài như vậy, cuối cùng cháu có thể tìm được bảo bối, mà chú lại làm cho cháu không hề thấy cô ấy nữa, thậm chí ngay cả cục cưng cũng không để cho cháu tạm biệt, cháu không phục, cũng không hiểu, càng không muốn.”

Trác Nhất Phong hít mắt con mắt, nghe Vinh Ninh trong miệng đủ loại, nhìn xem mặt mũi của anh, “Hiện tại cậu là ở trên diễn khổ nhục kế? Nói với tôi mấy năm này cậu đến cùng có thống khổ đường nào?”

”Không phải là, cái kia đều là cháu tự làm tự chịu cháu sẽ không oán trời trách đất, nhưng là, bỏ qua 8 năm, cháu tuyệt sẽ không lần nữa làm cho An Bảo Bối bên cạnh cháu rời đi.”

”Cho nên?” Trác Nhất Phong di chuyển bước chân nhìn chằm chằm anh, “Ý của cậu là nói sẽ không bỏ qua Bảo Bối? Cuộc đời này cũng quyết định muốn quấn quýt lấy con bé?”

”Việc này chỉ là tình nguyện của cháu.” Vinh Ninh mỉm cười, “Tập đoàn Đế Không, tuyệt đối không cưỡng bức bất kỳ người nào, vô luận là thương trường hay là tình trường, vĩnh viễn cũng không.”

”Tôi có phải hay không cần phải khen ngợi khen ngợi da mặt của cậu dày hết sức? Chuyện cho tới bây giờ, bây giờ còn tự cho là đúng cho rằng Bảo Bối trong lòng có cậu?” Trác Nhất Phong giễu cợt cười hỏi.

”Việc này cùng da mặt không quan hệ, cùng tự tin không quan hệ, đòi người tổng kết chỉ có bốn chữ, chẳng lẽ yêu hận tình thù mà thôi, bảo bối đối với cháu có hay không có tình cảm, có hay không có yêu, trong lòng có hay không có cháu, chỉ phải xem cô ấy đối với ánh mắt của cháu có thể nhìn ra.”

”Hừ!” Trác Nhất Phong hướng về trên mặt đất gất một cái, “Đúng, tôi là không làm gì được, sau lưng quan to, lại có Đế Không, nhưng là thân là một người cha, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng để cho cậu đối với con của tôi như thế nào.”

”Coi như...” Vinh Ninh khề chau mày, “Coi như Bảo Bối còn đối với cháu có tình?”

”Vậy tôi liền đem tình cảm của con bé cắn bản chặt đứt, làm cho cậu triệt để hết hy vọng.”

Trác Nhất Phong nói quyết tuyệt như thế, Vinh Ninh khề vừa nghĩ, Trác Nhất Phong bây giờ còn đang nổi nóng, lại cùng anh cứu vãn lời nói chỉ là lãng phí miệng lưỡi,

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 140: Đừng Như Vậy, Tương Lai Vô Cùng Xác Định Nhạc Phụ Đại Nhân 17

Trác Nhất Phong nói như thế quyết tuyệt, Vinh Ninh khẽ vừa nghĩ, bây giờ Trác Nhất Phong còn đang nổi nóng, lại cùng ông cứ vãn lời nói chỉ là lãng phí miệng lưỡi, đồng dạng cũng sẽ ở trước mặt của ông đối với mình thành kiến nhiều hơn sâu hơn, mặc dù ông cái số lượng kia không nhiều lắm nhân nghĩa đã sớm ở Trác Nhất Phong trước mặt hài cốt không còn.

”Cháu tuyệt đối sẽ không buông tha cho!”

Trác Nhất Phong giật mình, nhìn xem Vinh Ninh cặp ánh mắt kiên định kia, thoát nhìn anh thật đúng là vô cùng có quyết tâm, vừa rồi lửa giận cũng không biết biến mất đi nơi nào, ông âm thầm gật đầu, khẳng định Vinh Ninh nghị lực kiên cường, chỉ là động tác rất nhỏ làm cho Vinh Ninh tựa hồ thấy được trong đêm tối ánh lửa, một giây sau, Trác Nhất Phong chuyển biến cực nhanh, lạnh lùng hướng về phía Vinh Ninh cười nói, “Vậy anh cứ từ từ chờ đợi, được rồi, tôi muốn là đến 70 -80 tuổi có lẽ là rất có thể.”

Vinh Ninh vẫn như cũ cười nhìn ông, 70-80 tuổi? Vậy chẳng phải anh là còn phải đợi vài chục năm?

”Lão gia, xe tới.” Xe hơi chợt ở sau lưng Trác Nhất Phong dừng lại, quân gia Bonaparte từ trong cửa sổ thò đầu ra nói.

”Ừ...” Trác Nhất Phong gật đầu, ánh mắt lại vẫn nhìn chăm chăm vào Vinh Ninh, vừa nhìn anh, vừa hướng sau đi, giống như là gà mẹ liên tục che chở đàn gà con của mình, không để cho Vinh Ninh bước ra một bước, “Đừng tới đây.”

Vinh Ninh lắc đầu, Trác Nhất Phong đều đã nói như vậy, tự nhiên anh là không thể đi qua.

Cửa sổ xe bị An Bảo Bối kéo xuống, cô nhìn Vinh Ninh đứng ở nơi đó thờ dài, “Trở về thôi.”

”Anh sẽ trở về!” Vinh Ninh mừng rỡ nói, “Anh nhìn mọi người lái xe đi và sau đó sẽ quay về.”

An Bảo Bối nhìn sắc mặt của anh rất mệt mỏi, Trác Nhất Phong lên xe hướng về sau nói, “Đóng cửa sổ, lái xe!”

”Nha...” An Bảo Bối ần lấy cái nút, nhìn Vinh Ninh bóng dáng càng lúc càng xa, cũng không thấy nữa.

”Thật không biết tên tiểu tử Vinh Ninh này đến cùng là cái gì chuyển thế, bản lĩnh đây đưa tuyệt nhất.” Trác Nhất Phong ngồi ở trong xe oán trách Vinh Ninh bất mãn, quay đầu, đối mong rằng ngoài cửa sổ nhìn xem kia cũng sớm đã nhìn không thấy tới Vinh Ninh bóng dáng sau xe nhìn xem An Bảo Bối, “Bảo bối, con cẩn thận một chút, đừng có lại làm cho Vinh Ninh quần lấy, còn có cháu! Cực cung...”

Điềm đến tên cực cung ai oán nhìn qua ông ngoại của mình, “Ông ngoại.”

”Nhớ năm đó Vinh Ninh là như thế nào đối đãi mẹ con các người cháu cũng biết, đừng có lại cùng anh ta có quan hệ gì, có nghe hay không?”

Cực cung không có trả lời, gật đầu liên tục cũng lười nói, Trác Nhất Phong khẽ chau mày nói, “Cháu đây là cái gì phản ứng?”

”Ba ba...” An Bảo Bối mở miệng nói, “Mặc kệ ba thừa nhận hay là không thừa nhận, cực cung trên người có một nửa là máu của Vinh Ninh, bất kể như thế nào, Vinh Ninh cũng là cha ruột của cực cung, làm cho hai người bọn họ người không thấy mặt, đây là căn bản cũng không có khả năng, liên tính việc này nháo trên phương diện luật pháp, Vinh Ninh cũng là có phần thắng, đây là thuộc quyền thăm hỏi về anh ta.”

Trác Nhất Phong dừng một chút, mặc dù bản thân mình không phải là am hiểu luật pháp, nhưng là điềm này ông cũng còn là hiểu được, nhưng là, nếu là Vinh Ninh lợi dụng cực cung từ đó ở trước mặt An Bảo Bối đi tới đi lui, vậy làm sao bây giờ? An Bảo Bối mềm lòng, lại người đơn thuần ghê gớm, có thể bị Vinh Ninh bản lĩnh đây đưa tuyệt nhất quần lên, đây chẳng phải là nổi lại duyên phận nữa?

Nếu là lúc trước An Bảo Bối cùng Vinh Ninh tách ra là bởi vì chuyện khác cũng coi như xong, mấu chốt là Vinh Ninh đối An Bảo Bối làm chuyện như vậy! Người khác liên tính nói anh ta ngoan cố không đổi, lão đầu tử sớm nên vào quan tài, vậy cũng không sao cả.

Bạn đang đọc truyện *Cực Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Đừng Như Vậy, Tương Lai Vô Cùng Xác Định Nhạc Phụ Đại Nhân 18

Nếu là lúc trước An Bảo Bối cùng Vinh Ninh tách ra là bởi vì khác sự tình cũng coi như xong, mấu chốt là Vinh Ninh đối với An Bảo Bối làm chuyện như vậy! Người khác liên tính nói ông ngoan cố không đổi, là lão đầu tử sớm nên tiến vào quan tài, cái đó cũng không sao cả, chung quy giống vậy An

Bảo Bối lần nữa thương tâm, một thân một mình vượt qua cái tàn nhẫn 8 năm cũng được! Đòi người có mấy cái 8 năm? Nhất là đối với một cô bé mà nói, không phải là có câu nói hết sức không xuôi tai sao? Đản ông 31 tuổi là đóa hoa, đản bà 30 tuổi thành bà đậu, mắt thấy An Bảo Bối lập tức tới 30 tuổi, ông sao có thể, như thế nào còn có thể làm cho con của mình nhảy vào hố lửa?

”Vậy chúng ta lại lần nữa di dân, hoặc là trở về nước Pháp!”

”Không được!” Cục cưng lớn tiếng phản bác lời nói của Trác Nhất Phong, Trác Nhất Phong ý tứ sâu xa nhìn bé một cái, “Có ý gì? Cục cưng?”

”A... Cháu là nói...” Cục cưng suy nghĩ một chút nói, “Ông ngoại, y được Trác Thức của chúng ta cũng sớm đã đi vào trong nước, huống chi mấy năm này, khủng hoảng tài chính thế giới Âu Mỹ cũng làm cho nhà họ Trác của chúng ta tổn thất thảm trọng, điều này cũng nhờ nhà họ Trác có nền móng trăm năm, mới không có làm cho công ty tổn thất đạt tới cao nhất, nếu là xí nghiệp vòng tới vòng lui lời nói, đối với Trác Thức hết sức gặp nguy hiểm.”

Cục Cưng chăm trực ngồi ở bên cạnh Trác Nhất Phong, Trác Nhất Phong cũng không biết đang suy nghĩ gì, bị Cục Cưng bóc trần, khôi phục thần trí, “Ba ba, Cục Cưng nói rất đúng, chúng ta không thể lại làm lại nhiều lần, bằng không đến lúc đó, chúng ta là thực sẽ phá sản, vạn nhất không có tiền, không nuôi dưỡng được Cục Cưng, như vậy về mặt pháp luật, người giám hộ của cục cưng, tòa quan nhất định sẽ phán quyết cấp Vinh Ninh có tiền có thể, như vậy qua lại lời nói, đây chẳng phải là sẽ rất không đáng giá?”

Cục Cưng nói không phải là không có đạo lý, ngay cả Trác Văn Dương nói cũng hết sức phù hợp chuyện căn bản nguồn gốc của công ty, Cục Cưng luôn luôn thông minh, công ty các khoản mục cùng quyết sách cũng thuộc về Trác Văn Dương quản, mặc dù chính mình già rồi, không hỏi chuyện của Trác Thức, nhưng cũng là biết rõ cơ bản, lần này về nước, đầu tiên là vì phiếu lưu bên ngoài được nhiều năm, cũng là thời điểm nên trở về đây, thứ nhì là nơi đây lại là nơi chính mình sinh, lại ở chỗ này có nhớ, thứ ba đương nhiên là vì Trác Thức tiếp tục, đem tất cả sản nghiệp trở về trong nước, để tránh gặp khủng hoảng tài chính nước ngoài... Nhưng là, việc này ông lại nói cho An Bảo Bối, An Bảo Bối cũng là biết rõ Vinh Ninh vẫn còn ở trong thành phố A.

Như vậy... Vì cái gì cô không có lựa chọn ở lại nước Pháp mà là đi theo ông trở lại?

Trác Nhất Phong nhìn qua An Bảo Bối, “Vì cái gì trở lại thành phố A, ba là có nói với con, chẳng lẽ con chính là vì công ty của chúng ta cho nên mới đi về cùng chúng ta?”

An Bảo Bối không cách nào ngôn ngữ, không thể phản bác lời nói của Trác Nhất Phong, cũng không muốn thừa nhận, nếu như nói lời nói, Trác Nhất Phong khẳng định cho rằng hôm nay cùng Vinh Ninh gặp mặt là cùng bản thân có quan hệ, đến lúc đó ông nhất định cảm thấy bội phần tự trách.

”Hóa ra là như vậy...” Trác Nhất Phong gật đầu, một bộ thấy rõ sự thật bộ dáng, trên mặt của ông treo đầy cười khổ, An Bảo Bối biết rõ Trác Nhất Phong nhất định là hiểu lầm vừa rồi chính mình theo như lời nói, ông thực đem chính mình trở thành đầu sỏ gây nên lần nữa phá hủy cuộc sống yên tĩnh của cô. “Thì ra đều là lỗi của ba đều là lỗi của ba, hại con lúc trước không ba không mẹ trở thành cô nhi từ nhỏ đành phải ở trong cô nhi viện lớn lên, về sau gặp được Vinh Ninh không biết nhìn người, thành phụ nữ chưa kết hôn mà có con, lần này lại là vì ba làm cho con lần nữa cùng Vinh Ninh gặp mặt, đều là vì ba...”

”Ba ba, cái vấn đề này cùng ba không có quan hệ.” An Bảo Bối thật sự là không biết mình đến cùng ứng nên nói cái gì, mới có thể làm cho Trác Nhất Phong không tự trách nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Đùng Như Vậy, Tương Lai Vô Cùng Xác Định Nhạc Phụ Đại Nhân 19

”Chính là a, ba ba, chuyện của anh ta có quan hệ gì tới ba? Coi như chúng ta là ở nước ngoài chưa có trở về thành phố A, nhưng là lấy Vinh Ninh sau lưng tập đoàn Đế Không cùng sau lưng nhà họ Vinh, nghĩ tìm một người còn khó sao?” Trác Văn Dương bắt đầu an ủi Trác Nhất Phong, “Nước Pháp là nơi nhà Ngón bắt nguồn, hoàng gia Anh cùng nhà họ Ngón có sâu xa, Niếp Minh là con trai thứ ba nhà họ Niếp, nắm giữ mạng lưới tin tức khổng lồ, anh trai của Lộ Phi lại ở Singapore có một nơi tấn công, Phương Trạch Tây mới gia nhập vào vậy thì càng không cần phải nói, cùng toàn bộ công ty y được nổi danh thế giới đều có tiếp xúc cùng lui tới làm ăn, chúng ta là làm công ty y được, muốn điều tra chúng ta quả thực là chuyện dễ dàng, coi như chúng ta không trở lại, trốn ở nước ngoài cả đời tốt lắm, sớm muộn cũng sẽ bị bọn họ tìm được, cho nên việc này như thế nào có thể sẽ cùng ba có quan hệ gì?”

Trác Văn Dương phân tích hết sức có đạo lý.

”Có câu gọi là nếu muốn người không biết trừ phi mình không làm, che giấu cũng không là một chuyện.”

Trác Nhất Phong trừng Trác Văn Dương một cái, mới vừa rồi còn đang nói đạo lý lớn Trác Văn Dương lập tức ngậm miệng lại, “Chúng ta có làm cái gì nhận không ra người chuyện sao? Vừa rồi lời kia tên gì? Không hiểu được thành ngữ liền chó nói lung tung!”

”Con từ nhỏ ở nước ngoài lớn lên, thành ngữ đương nhiên rất có thể lung tung dùng là sao.” Trác Văn Dương kìm nén ghen miệt đạo, “Tốt lắm, mặc

kệ cách con sử dụng thành ngữ có đúng hay không, nhưng là ba ba, ba nghĩ lời con mới vừa nói chẳng lẽ không đúng sao? Con nghĩ chị của con sở dĩ trở lại, Cục Cưng sở dĩ đi tìm Vinh Ninh cũng là bởi vì 8 năm qua này, hai người bọn họ cái nhân đã hiểu rõ, che giấu, ngày ngày lo lắng hãi hùng, đến không bằng trực tiếp trở lại đối mặt tốt lắm, cho nên ba cũng không cần quá tự trách, hiện tại Vinh Ninh xuất hiện kia không phải vừa vặn? Về sau chị cùng Cục Cưng hai người cũng không cần lo lắng đề phòng sống qua ngày, ba nói có đúng hay không?” Trác Văn Dương hướng về An Bảo Bối khiến cho làm cho ánh mắt, An Bảo Bối đành phải gật đầu nói, “Đúng, ba ba, sự tình trước kia liền không thêm đề ý, hướng chỉ con cũng vậy sớm liền cùng Cục Cưng thương lượng tốt, Vinh Ninh là ba ruột của Cục Cưng, muốn gặp cô bé là phải, hướng chỉ ba mẹ của Vinh Ninh vẫn còn ở đây, bọn họ là ông nội và bà nội của Cục Cưng, lớn tuổi, Cục Cưng còn theo chân bọn họ hai người đã gặp mặt, có tình cảm, nếu như con không để cho Cục Cưng cùng Vinh Ninh gặp mặt nói chuyện, người già hai người bọn họ làm sao bây giờ? Nhất định sẽ rất thương tâm, con cùng Vinh Ninh như thế nào không sao cả, nhưng là con không có cách nào làm cho Cục Cưng trải qua cuộc sống đời này không thể gặp chính ba đẻ của mình, đến lúc đó con sẽ rút ra thời gian cùng Vinh Ninh thật tốt nói chuyện một chút vấn đề nuôi dưỡng Cục Cưng.”

“Con còn là quyết định làm cho Vinh Ninh cùng Cục Cưng gặp mặt? Chẳng lẽ con đã quên mất năm đó Vinh Ninh đối với con làm chuyện gì?” Trác Nhất Phong thập phần khó hiểu.

“Con không có quên! Mặc kệ là chuyện gì con đều không có quên qua!” Thời điểm An Bảo Bối nhìn về phía Trác Nhất Phong, trong mắt lóe ra tia sáng giống như vừa mới nhìn thấy Vinh Ninh, “Là không có quên cho nên con mới để cho Cục Cưng cùng Vinh Ninh gặp mặt, con không muốn làm cho Cục Cưng lúc nhỏ trải qua cái loại cảm giác cuộc sống không có ba mình này, con so với ai khác đều rõ ràng!”

Trác Nhất Phong đành phải khẽ ngo ngắc, đột nhiên cảm giác được tâm đau dữ dội, ông tựa hồ bởi vì lừa gạt quan hệ, quên mất những thứ gì.

Đôi mắt cô chiếu lấp lánh, giống như là có loại nước mắt trong suốt, quân gia Bonaparte vừa lái xe một bên nhìn xem kính chiếu hậu, nhìn xem khuôn mặt của An Bảo Bối.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Đùng Như Vậ, Tương Lai Vô Cùng Xác Định Nhạc Phụ Đại Nhân 20

“Lão gia, Bonaparte ở nhà họ Trác cũng mấy thập niên, có mấy lời coi như ngài không muốn nghe, tôi cũng phải nói.”

Trác Nhất Phong xoay người lại, nhìn về phía phía trước, “Ông nói đi, tôi vẫn luôn coi ông là là bạn của tôi.”

“VẬY TÔI ĐÃ NÓI, SỤY BỤNG TÔI RA BỤNG NGƯỜI, CHỈ CẦN LÀ ĐỨA TRẺ, AI KHÔNG MUỐN NGAY TỪ NHỎ LỚN LÊN TRONG ĐIỀU KIỆN CÓ CẢ CHA LẼN MẸ? LÀM NGƯỜI BA MẸ, LẠI CÓ AI KHÔNG MUỐN CÙNG CON CỦA MÌNH CÙNG CHUNG QUAN HỆ? NẾU NHƯ LÚC TRƯỚC TÌM ĐƯỢC BẢO BỐI TIỂU THƯ, BẢO BỐI TIỂU THƯ CŨNG KHÔNG NHẬN THỨC LỜI NÓI CỦA NGÀI, NGÀI SẼ LÀ LOẠI CẢM GIÁC GÌ?”

“...” Trác Nhất Phong trầm tĩnh trong chốc lát gật đầu nói, “Tôi biết rõ, tôi sẽ để cho Cục Cưng cùng Vinh Ninh gặp mặt, kết quả này được chưa?”

“Ông ngoại! Ông nói là sự thật sao?” Cục cưng nghiêng người về phía trước, ở giữa băng ghế trước thò đầu ra nói, “Ông thực đáp ứng cháu có thể cùng ba Vinh Ninh gặp mặt? Còn để cho cháu đi tìm ông nội cùng bà nội?”

Trác Nhất Phong nhìn xem Cục Cưng bộ dáng mừng rỡ, mới biết được vừa rồi chính mình thiếu chút nữa bởi vì nhất thời khí phách còn đối với Cục Cưng vẫn không được thực tâm hồn tạo thành tổn thương, Bonaparte cùng An Bảo Bối lời nói hoàn hảo, làm cho mình dù cho tỉnh ngộ, mới không có quyết tuyệt như vậy, nếu không, cục cưng của ông có lẽ thực sẽ rời đi bên cạnh ông cũng nói không chừng.

“Đương nhiên.” Trác Nhất Phong sùng ái vuốt xuôi sống mũi của Cục Cưng, “Cùng Vinh Ninh còn có người nhà của anh ta gặp mặt, đó là bản chất con người, tôi là không nên ngăn trở, kém một chút sẽ phải tước đoạt Cục Cưng cùng ba cơ hội quen biết nhau, nói một cách chính xác, cũng có thể là mình mới đúng.”

Cục cưng lắc đầu rất hiểu chuyện nói, “Cháu biết ông không phải là người như vậy, chỉ là bởi vì Cục Cưng chọc ông ngoại tức giận, cho nên ông ngoại mới khẩu thị tâm phi nói như vậy.”

“Ngoan.” Trác Nhất Phong vui mừng cười cười, “Phải nói tức giận cũng là do thằng nhóc nhỏ Vinh Ninh kia, làm sao sẽ tức giận vì Cục Cưng? Cục cưng vừa rồi không có làm sai.”

“Dạ! Cục cưng thích nhất ông ngoại!” Cục cưng thò đầu ra, ở trên gò má của Trác Nhất Phong hôn một cái, Trác Nhất Phong nhưn mảy hỏi thăm, “Như vậy là ông ngoại tốt hay là ông nội cùng bà nội kia của cháu tốt?”

“Dạ...” Cục cưng chuyển đảo mắt, cười hi hi đạo, “Ở nhà ông ngoại, ông ngoại đối với cục cưng tốt nhất, ở nhà ông nội, ông nội cùng bà nội đối với Cục Cưng tốt nhất! Dù sao ông ngoại, ông nội và bà nội, Cục Cưng đều là thích nhất, so với mẹ còn thích mẹ hơn!”

”Tiểu tử, miệng lưỡi của cháu liền so cái gì cũng còn muốn ngọt hơn.”

”Hi hi...”

An Bảo Bối nhìn xem một già một trẻ bóng dáng cười khê, nghiêng đầu đối với Trác Văn Dương bày tỏ cảm giác nói, “Em trai, cảm ơn em.”

Em trai... Xung hô thế này, phỏng đoán cả đời cũng sẽ không thay đổi, Trác Văn Dương mặt lộ vẻ khổ sở nói, “Không có gì, chị gái, đây là em phải làm.”

An Bảo Bối hài lòng nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, vừa vặn có thể thấy đến hồ đối diện tháp cao trong thành phố A, hay là hai mắt đột nhiên xuất hiện ảo giác, hay là bởi vì trong lòng cái vị trí kia, vẫn là đang suy nghĩ gì, thế nhưng xuất hiện hình ảnh Vinh Ninh, cô không nhận được nằm sấp ở trên cửa kính xe, nhìn đối diện vài lần, em bé mặt đáng yêu bởi vì bị bệnh mà khuôn mặt hốc hác...

Có một số việc là không gấp được, bằng không hết sức dễ dàng sắp thành lại bại, bất kể như thế nào, đầu tiên trước hết để cho Trác Nhất Phong đối với Vinh Ninh thay đổi cách nhìn mới được...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Đùng Như Vậy, Tương Lai Vô Cùng Xác Định Nhạc Phụ Đại Nhân 21

Có một số việc là không gấp được, bằng không hết sức dễ dàng sắp thành lại bại, bất kể như thế nào, đầu tiên trước hết để cho Trác Nhất Phong đối với Vinh Ninh thay đổi cách nhìn mới được, phương diện này, cô không có cái kinh nghiệm gì, chính mình lại không đủ thông minh, cho nên chuyện này còn là...

An Bảo Bối nhìn xem vẻ mặt tươi cười, lại lần nữa ngồi trở lại vị trí Cục Cung của mình, bất kể là ở Vinh Ninh nơi đó còn là ở Trác Nhất Phong nơi này, Cục Cung tuyệt đối là trong đó hợp thể, không có một người có thể so sánh với cô còn lợi hại hơn.

”Mẹ mẹ...” Cục cung ngọt ngào kêu, thân mật ôm lấy cổ An Bảo Bối, cái đầu nhỏ cọ xát gương mặt của cô, dọa An Bảo Bối nhảy dựng, “Con đang làm gì?”

Cục Cung cơ hồ cho tới bây giờ đối với mình cũng không thân mật như vậy, coi như cô là mẹ ruột của cô bé, vừa rồi Cục Cung một cái tiếng ngọt ngào mẹ mẹ kia, cô sợ nổi da gà đều nhanh muốn rút đây đấy, thường ngày kinh nghiệm nói cho An Bảo Bối, Cục Cung cử động này khẳng định cất dấu bí mật gì, kỳ quái... Cục Cung rõ ràng không có làm cái gì thực xin lỗi, chuyện chọc mình tức giận, lần này cô bé thể nhưng như vậy đối với mình thân mật...

Cho nên...

”Cục Cung là con gái của mẹ, mẹ là mẹ ruột của Cục Cung, Cục Cung ôm mẹ, thế nhưng mẹ hỏi Cục Cung đang làm gì?” Cục Cung chu môi, vẻ mặt bất mãn hỏi, An Bảo Bối cảm thấy trong nội tâm của mình thế nhưng bị lòng áy náy... lúc nào Cục Cung cũng sẽ đem cô gắt gao, nhất thời cứng họng, đành phải an ủi, “Không có gì, chỉ là đột nhiên không quá thói quen.” Bất quá lần này An Bảo Bối đến là đã có kinh nghiệm, một bộ dạng khuôn mặt người mẹ hiền một bên vuốt mặt Cục Cung một bên ở bên tai của cô bé nhẹ giọng thì thầm, “Cục Cung ngoan, có chuyện gì, thì con cũng nhanh chút nói đi, bởi vì cái gọi là chuyện bất quá tam, con rồi cuộc đang làm các chuyện gì, mẹ vẫn là rất rõ ràng.”

”Mẹ được, lần này rồi cuộc mẹ cũng không hề dần như vậy, thân là mẹ của con, thật sự là cảm thấy bội phần vui mừng a...” Cục Cung vẻ mặt nữ gian gượng cười, An Bảo Bối bất đắc dĩ lắc đầu, “Con liền đưa bé đầu óc rất nhiều quý, nói, con đến cùng muốn nói điều gì? Lại muốn làm gì?”

”Không có gì a, Cục Cung chỉ là thấy mẹ khó xử lý như vậy, cho nên nghĩ ra kể cho mẹ mà thôi.”

An Bảo Bối quái dị xem cô bé, “Có ý gì?”

”Mẹ cũng thấy đấy, ông ngoại hiền con nhất, mà ở chỗ của ba đó, ông nội và bà nội cũng giống nhau thương con, mặc kệ ở bất kỳ một cái phương diện nào, không có có một người có thể khó khăn ở con, làm cho ông ngoại đối với ba thay đổi cái nhìn cũng chỉ là thời gian cùng với vấn đề của con.” Cục Cung tràn đầy tự tin vỗ bộ ngực của mình, An Bảo Bối bất đắc dĩ cười một tiếng, quả nhiên đứa nhỏ này mất sắc vô cùng, trong lòng cô suy nghĩ chuyện gì, lúc nào cũng sẽ bị Cục Cung dễ dàng có thể phát giác đi ra.

”Cho nên?”

Cục Cung cố làm ra vẻ thần bí ở bên tai của cô nhẹ giọng thì thầm, “Con cùng na nội ứng ngoại hợp, cho nên ngày mai con muốn về nhà họ Vinh một chuyến, gặp ông nội và bà nội của con, mẹ, mẹ cũng sẽ không phản đối đi?”

An Bảo Bối co quắp khỏe miệng, cô còn tưởng rằng Cục Cung đến tột cùng có biện pháp nào, bất quá nghĩ lại, như vậy cũng xác thực như thế.

”Đáp ứng hay là không đáp ứng?” Cục Cung hỏi.

An Bảo Bối nhường mày nói, “Sớm nên đáp ứng con, đi tìm bọn họ, mẹ tuyệt đối sẽ không phản đối, mặc kệ là bởi vì cái gì, mẹ còn có thể phản đối nữa sao?”

”2 mẹ con nói chuyện gì?” Trác Nhất Phong xem hai người kia lén lút nói một ít lời, An Bảo Bối không biết nên như thế nào nói dối, Cục Cung dứt khoát toàn bộ dỡ ra, “Ngày mai, Cục Cung muốn về nhà của ông nội và bà nội.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Đừng Như Vậy, Tương Lai Vô Cùng Xác Định Nhạc Phụ Đại Nhân 22

An Bảo Bối lo lắng, như thế nào Cục Cung còn đem lời nói thật nói ra? Trác Nhất Phong suy nghĩ một chút, tính toán, giống như là đã thấy ra đường như phát phát tay nói, “Không có việc gì, ông tuổi cũng lớn, biết rõ tầm quan trọng của đứa cháu đối với người già, theo ông được biết ba mẹ của Vinh Ninh, tuổi so với ông còn lớn hơn, thật vất vả có cái cháu gái, đột nhiên không thấy, cũng có thể thương vô cùng, người làm sai chuyện là Vinh Ninh lại không phải ba mẹ của anh ta, cùng ba mẹ anh ta có quan hệ gì.”

”Đúng vậy đúng vậy, đứa nhỏ làm sai chuyện, như thế nào có thể oan uổng ba mẹ đâu?” Cục Cung cười càng làm cho An Bảo Bối cảm thấy đứa nhỏ này cần ăn đòn.

”Cho nên cháu đi, ông cũng sẽ không ngăn cản cháu.”

”Dạ!” Cục Cung gật đầu nhẹ, xoay người hướng về phía An Bảo Bối nhảy mất thăng lợi, An Bảo Bối thất bại, dứt khoát cúi đầu cũng không lên tiếng, ai có thể có Cục Cung thông minh a.

Cuối cùng đã tới nhà họ Trác, xuống xe, Cục Cung hiện hành sôi nổi vào gian phòng, An Bảo Bối có ý chờ thời điểm chỉ còn lại một mình quản gia Bonaparte tiến đến trước, “chú Bonaparte, cảm ơn chú vừa rồi cùng ba nói những lời nói kia.”

Bonaparte dừng bước mỉm cười nói, “Đây cũng là tôi phải làm, tiểu thư, vừa rồi lão gia đang nổi nóng, nói những lời kia, cô cũng không cần để ý.”

An Bảo Bối lắc đầu nói, “Không có gì, cháu biết rõ ba là vì tốt cho cháu.”

Bonaparte cười nói, “Tiểu thư Bảo Bối, có một số việc tôi biết rõ là tôi không nên nói, nhưng là bây giờ nhìn thấy tôi cũng hiểu chút ít vậy.”

”Hiểu...”

”Vâng, tiểu thư Bảo Bối, tôi cảm thấy được có chuyện gì giấu ở trong lòng, người khác là không biết, có một số việc có lẽ là nên nói rõ ràng, lão gia nghĩ chuyện năm đó có lỗi với mẹ con của cô, cho nên đối với chuyện của tiểu thư hết sức để tâm hết sức vô cùng lo lắng, tôi cũng vậy cũng chỉ nói những lời này.”

An Bảo Bối giống như là hiểu gật đầu nhẹ, quản gia Bonaparte hiền lành đối với cô cười cười, vào nhà, An Bảo Bối như có điều suy nghĩ nhìn qua nơi khác, nghĩ tới vừa rồi quản gia Bonaparte nói, bất kể như thế nào cũng không thể lúc nào cũng đem chuyện giấu ở trong lòng muốn nói ra sao?

Trong ngày thường chính mình chỉ biết gật đầu lắc đầu, khó trách sẽ đem sự tình làm rất tệ như vậy, đồng dạng lại sẽ để cho người khác đáng ghét, mà thôi..

Ra cửa đài truyền hình, Vinh Ninh nhìn thấy nơi chiếc xe kia biến mất, nghe đã lâu đã lâu.

”Chú Vinh Ninh, cháu chỉ nghe nói qua có hôn vọng phu, không nghe nói qua về sự tồn tại của vật hi vọng phụ thạc này.”

Dập Dập vẻ mặt tươi cười đã đi tới, Vinh Ninh bình tĩnh nói, “Vậy cháu bây giờ nên biết, trên cái thế giới loài người này biết rõ sự tình không thể nào đều là toàn bộ?”

”Khi nào thì biến thành cái trí tuệ người?”

”Chú đến là muốn biết, khi nào thì cháu thích xen vào việc của người khác như vậy.”

Dập Dập bất mãn nhíu lông mày lại, “Cháu chỉ nhìn một chút nhưng không lên tiếng.”

“Đừng vậy... Không có người so với cháu lại thông minh lại có thể làm.” Vinh Ninh xoa Dập Dập đầu, làm cho Dập Dập cảm thấy thập phần khó chịu, cái này Vinh Ninh ý vào anh ta so với bé cao hơn cái đầu, mỗi lần thời điểm thấy bé, lúc nào cũng thích xoa đầu của bé, có gì đặc biệt hơn người, tương lai bé nhất định phải cao hơn so với anh ta, nhìn anh ta như thế nào còn có thể xoa đầu của bé, Dập Dập về mặt bất mãn tránh thoát tay của anh ta, “Đừng có lại xoa đầu cháu.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Đừng Như Vậy, Tương Lai Vô Cùng Xác Định Nhạc Phụ Đại Nhân 23

“Chờ thời điểm vốc người cháu cao hơn chú rồi hãy nói, bất quá phỏng đoán còn nhiều năm nữa, chờ tốt lắm.” Vinh Ninh nở nụ cười, Dập Dập nhìn mặt của anh ta giật mình trong chốc lát, tính toán, lúc này Vinh Ninh còn cười mới tính bình thường một chút, con hơn là ở đó đứng ý ra như tảng đá. Chỉ là nụ cười này thoát nhìn cũng khó coi như vậy.

“Quân pháp có nói, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.” Dập Dập bắt lấy đạo lý lớn, “Coi như quên đi!” Chỉ là nhìn xem gương mặt Vinh Ninh rất khó coi, “Chú Vinh Ninh, hay là chú khóc tốt hơn lúc cười rồi lên so với bộ dáng khóc còn khó xem hơn xem.”

“Kia lại biện pháp gì?” Vinh Ninh than thở nói, một bộ dạng ưu tâm lo lắng càng làm cho Dập Dập khó chịu, “Khuôn mặt suốt ngày khổ đây cũng không phải là chú Vinh Ninh mà cháu biết.”

“Chuyện tình cảm cháu không hiểu, đợi đến tương lai cháu gặp được người mình thích cháu sẽ biết.”

Người thích? Dập Dập suy nghĩ một chút, dừng lại chỉ chốc lát sau, mày nhíu lại càng thâm thúy hơn, “Coi như tương lai của cháu gặp được người thích, cháu cũng sẽ không giống chú lắm như vậy.” Dập Dập vọt nắm tay ở trước mặt Vinh Ninh quơ quơ, “chú Vinh Ninh, chú chờ xem, đợi đến thời điểm tương lai, chú nhìn cháu đến cùng là như thế nào cùng phụ nữ lui tới, nhất định sẽ đem cô ấy ăn sạch sành sanh.”

Nhìn Dập Dập bộ dáng có lòng tin như vậy, Vinh Ninh ngoác ngoác môi, cái này một chút không nhỏ, tuổi nhỏ đầu óc quỷ quái so với ai khác đều nhiều hơn, thậm chí so với Cục Cưng còn thông minh hơn.

“Tốt, như vậy cháu có biện pháp nào?” Anh cũng không phải là tên hôn quân vô đạo, nhưng là hết sức thích nghe lương thần tiến gián.

“Cháu đều nói, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng a.”

“Đúng, muốn làm cho nhạc phụ đại nhân tương lai đối với chú đổi cái nhìn, sẽ phải hảo hảo thăm dò rõ ràng ý nghĩ của ông ta cùng lai lịch, nhưng là đồng thời cũng không thể lạnh nhạt Bảo Bối, ở trước mặt cô ấy hiểu lấy động tĩnh lấy lý.”

“Nói yêu đương tựa như cùng đánh trận, đâm đá với nhau thực nhằm chán.”

Vinh Ninh nhìn Dập Dập cảm khái mà phát dáng vẻ lắc đầu, nhưng anh không tin Dập Dập là kiên quyết đối với chuyện gì cũng không có cảm giác khác, quả nhiên là Dập Dập vừa mới nói dứt lời, cao hứng bùng bùng nhếch môi, tựa hồ là gặp được cái việc gì cùng dạng, “Cháu cùng ông cụ nhà họ Trác rất quen thuộc, ông ấy thích gì, ghét cái gì cháu đều rõ ràng.”

“Cho nên cháu nguyện ý khi chú làm nữ jian mãnh?”

“Cháu cũng biết là chú sẽ nghĩ chuyện này, cháu thấy chú mới vừa rồi có khổ hay không, bộ dáng cười không cười, đoán chừng là đã sớm tính toán xong chưa?”

“Một nửa thật, một nửa giả.” Vinh Ninh lắc đầu, một bộ dạng làm cho Dập Dập cảm thấy cần ăn đòn, khó trách Tô Nhất Dạ nói cho cậu biết cùng Vinh Ninh có thể chơi, nhưng ngàn vạn không thể nặc mư anh ta, “Chú đến cùng muốn thế nào làm cho nhạc phụ tương lai của chú tha thứ chú a?”

“Bốn chữ!” Vinh Ninh hướng tới Dập Dập đưa ra bốn đầu ngón tay.

“Bốn chữ gì? !”

“Quần quít chặt lấy!”

“Trời a!” Dập Dập vỗ trán của mình, còn tưởng rằng Vinh Ninh sẽ nghĩ đến cái ý kiến gì hay, không nghĩ tới lại là bốn chữ nhằm chán như vậy?

“Thế cháu muốn chú làm như thế nào a? Cầm cây đao chém ông ấy?” Vinh Ninh xoa đầu của cậu nói, “điều này là không thể thay đổi, bất kể như thế nào, chú thủy chung tin tưởng, chỉ cần suy bụng ta ra bụng người, để hiện ra nhiều ở trước mặt của ông ấy, cho ông ấy biết chú tốt, ông ấy chắc chắn nhất

định sẽ bị chú làm cảm động.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Nếu Đã Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 1

Thật lòng không thật lòng, Dập Dập thật đúng là không hiểu lắm, bất quá đây là chuyện Vinh Ninh quyết định, như vậy cậu cũng không phải ở trước mặt anh ta nói gì nhiều.

”Ông nội Trác thích đánh cờ vậy, cũng thích năm ngày ba bữa đi leo núi, ngẫu nhiên cũng sẽ đi câu lạc bộ người già ca hát... Cháu biết rõ cũng chỉ có những thứ này, vận dụng ở những thứ này quần quít chặt lấy sẽ hiệu quả hơn.”

Đã sớm biết Dập Dập thông minh, mới thấy Trác Nhất Phong vài lần a, cũng biết ông ấy yêu thích?

”Vậy kế tiếp?”

Dập Dập nhìn Vinh Ninh đưa tay ra, giờ lên, rồi đánh.

”Chú cháu đồng tâm...”

Dập Dập nhàm chán đón lấy lời nhàm chán, “Vậy cùng đồng tâm.”

Đoạn cái rắm! Đương nhiên lời này vẫn bị Dập Dập giấu ở trong lòng.

Thư phòng nhà họ Trác, sau khi từ đài truyền hình trở về, An Bảo Bối liền lấy cớ lời muốn nói cùng Trác Nhất Phong, bị Trác Nhất Phong dẫn tới trong thư phòng.

Cục Cưng ngồi trên sofa, nhàm chán xem tivi, chính mình bởi vì cái gọi là ‘Lâm trận bỏ chạy’, hơn nữa cũng không có nghiêm túc tranh tài, đương nhiên không có đạt được bất cứ kết quả gì, Tuyên Giai Kỳ đạt được mong muốn này đồng thời vào được vòng quán quân, Cục Cưng nhìn khuôn mặt đáng ghét của Tuyên Giai Kỳ xuất hiện trên tivi hận hằm ngứa răng, gần như muốn vào tivi để đem cô đánh một trận!

Tắt tivi đi, Cục Cưng mang theo khẩu khí, chơi điều khiển từ xa, Trác Văn Dương ngồi ở bên người Cục Cưng nhìn cô cái khuôn mặt nhỏ nhắn kia giương ra tức giận, “Cháu làm sao vậy? Thoạt nhìn giống như một bộ dáng hết sức không vui.”

”Không có gì, chỉ là nghĩ đến một người ngu ngốc làm cho cháu cảm thấy dị thường tức giận mà thôi, không có gì.” Cục Cưng trả lời Trác Văn Dương, lúc quay đầu lại rất kỳ quái nhìn về phía anh, “Nếu như nói nhất định có chuyện gì, cháu đến cảm thấy là cậu nhỏ, cậu gần nhất rất kỳ quái.”

”Cậu?” Trác Văn Dương chỉ chỉ chính mình, chẳng lẽ Cục Cưng, cô bé phát hiện cái gì? Cục Cưng gật đầu nói, “Gần đây cậu nhỏ, cậu lúc nào cũng đang ngẩn người, mắt hôn hôn vĩa, giống như đang suy nghĩ chuyện gì, cậu, đáng tiếc là cháu không phải kẻ ngu ngốc mẹ An Bảo Bối kia, nhìn không ra trong lòng của cậu đến cùng đang suy nghĩ gì.”

”Được rồi.” Trác Văn Dương buồn cười nhìn cô bé, “Cháu cho rằng cháu thực sự có khả năng để theo dõi người khác trong lòng rồi cuộc đang suy nghĩ cái gì? Nếu như nói nhất định nghĩ cái gì không biết lời nói, chú đến là không biết nói trong lòng của cháu rồi cuộc đang suy nghĩ gì.”

”Cháu có thể nghĩ cái gì?” Cục Cưng cảm thấy Trác Văn Dương vấn đề thật sự là rất kỳ quái.

”Cậu đang suy nghĩ cháu đến cùng đối với Vinh Ninh đến cùng là tình cảm gì, cháu đã thấy qua người nhà của Vinh Ninh, cùng cái tập đoàn Đế Không kia quan hệ chút ít, nhất định cũng là gặp qua Tô Nhất Dạ a? Nếu đã gặp được cô ấy, như thế nào sẽ không biết Tô Nhất Dạ cùng Vinh Ninh quan hệ gì? Cô ấy là chị vợ của Đế Không Ngôn Hoan, cũng là người bạn thân khác giới tốt nhất của Vinh Ninh, hôm nay chị gái đi gặp Tô Nhất Dạ, xem ánh mắt của chị ấy cũng biết nhất định là không biết quan hệ Vinh Ninh cùng Tô Nhất Dạ, cậu muốn đi ngăn lại chị ấy đi tìm Tô Nhất Dạ, cháu lại không đáp ứng? ? ?” Cho nên... Cậu mới ở nghĩ trong lòng của cháu đến cùng suy nghĩ cái gì, nói cái gì không muốn cùng Vinh Ninh có nhiều quan hệ, trên thực tế cháu không phải là đang giúp anh ta?” Trác Văn Dương dừng một chút, “Ngày mai cháu còn nói muốn đi gặp ba mẹ của Vinh Ninh, hôm nay lúc cùng Vinh Ninh chia tay, cháu lại cùng anh ta làm dấu hiệu liên lạc điện thoại, cậu có thể nghĩ cháu muốn để Vinh Ninh cùng chị gái một lần nữa cùng một chỗ, ngoại trừ cái kết quả này bên ngoài lại cũng không nghĩ ra cái khác.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 2

“Cháu không có giúp ba, cháu đã từng cho là ba không cần mẹ, nhưng là sau một khoảng thời gian cùng ba tiếp xúc, cháu mới biết được sự thật căn bản cũng không phải là như cháu nghĩ, giữa bọn họ có hiểu lầm, vẫn bị người khác châm ngòi ly gián, huống chi đã nhiều năm như vậy, mẹ vẫn như cũ không có quên ba, mẹ đối với ba còn có tình cảm...”

“Là cháu cảm thấy hay là mẹ của cháu cảm thấy?” Trác Văn Dương hô hấp có chút phập phồng cắt đứt lời nói của Cục Cung, Cục Cung chỉ cảm thấy Trác Văn Dương mới là thật kỳ quái.

“Đương nhiên là mẹ cảm thấy, bằng không, cậu cho rằng coi như cháu cùng mẹ nói cái gì đó, mẹ còn thật có thể đủ tin lời của cháu? Cháu để cho mẹ làm cái gì mẹ đã làm?”

Trác Văn Dương dừng lại miệng, tâm tư ngưng trọng hết sức.

“Cháu chính là chính tai nghe được mẹ ở trước mặt của cháu nói, mẹ đối với ba có tình cảm, cũng không phải là cháu tại đó nói liêu.” Cục cung bủ môi, “Cháu là không sao cả, dù sao coi như mẹ cùng người đàn ông khác kết hôn cháu cùng lắm thì gọi thêm một người đàn ông khác là ba, cháu có ba đẻ, còn có cái ba dượng, hai ba cùng nhau thương cháu, cháu cao hứng còn không kịp đâu? Cháu làm chi phải làm như thế? Cũng là bởi vì mẹ nói với cháu, mẹ thích ba, muốn cùng ba ở cùng một chỗ, cháu mới giúp. Cháu là con gái nhưng là hoàn toàn tôn trọng ý tưởng của mẹ, tuyệt đối sẽ không bức bách mẹ làm bất luận cái chuyện gì chính mẹ không muốn làm!” Cục Cung đuổi ra ba ngón tay, một bộ dạng thề với trời bệ.

Trác Văn Dương cả người đều dựa vào ghế sofa lười phai ra ngoài, “Chị gái... Thật rất muốn cùng với Vinh Ninh...”

“Cháu chính là sẽ không lừa gạt cậu nhỏ, Cậu nhỏ, chúng ta nhiều năm tình cảm như vậy làm sao sẽ lừa cậu a? Cậu cứ như vậy không tin cháu?”

Sớm đã cảm thấy Trác Văn Dương mấy ngày gần đây lúc nào cũng là lạ, không nghĩ tới quả thế, nhìn cậu bây giờ lại cũng hiểu hoài nghi cô có thể nhìn ra.

“Cậu không phải không tin cháu, chỉ là không có nghĩ đến chị gái thế nhưng còn đối với Vinh Ninh có cảm giác.” Anh cho rằng cô ấy là hận anh ta, thậm chí ngay cả nhìn lên một cái cũng lười xem, nhưng không ngờ, cô ấy đối với anh ta vẫn còn có tình cảm tồn tại như vậy, thật ra thì anh là đã sớm biết, lại thủy chung cũng không dám thừa nhận, anh ở trong lòng của mình giữ lại điểm vị trí, là của mình một bên tình nguyện.

Cục cung nghe được thanh âm trong lòng của Trác Văn Dương là nhiều phần cô đơn, Cục Cung là tự nhiên không hiểu được cái cảm giác khổ sở kia trong lòng của anh đến cùng là cái gì, còn tưởng rằng anh cùng Trác Nhất Phong, Vinh Ninh giống nhau, một ông ngoại mắng, một mẹ mắng, bây giờ thêm một Trác Văn Dương, đây chẳng phải chính là cùng mắng bé sao?

Cục cung búng tỉnh đại ngộ nghĩ một người, đó chính là Dập Dập, cậu tavấn là mắng bé đây... Thiệt là, bên cạnh bé như thế nào đều vây quanh nhiều người mắng đến mắng đi như vậy? Không nhận được si cười rộ lên, Trác Văn Dương đến là không có n tâm tình thương cảm, cũng chỉ có thể chứng kiến Cục Cung thời điểm, mới phát giác được trên cái thế giới này cũng không hẳn vậy là nhiều chuyện không vui như vậy, anh hướng về phía cô bé cười, kỳ quái hỏi, “Cháu cái hồn thể tiêu Ma vương đang suy nghĩ cái chuyện gì? Nhất định là quỷ linh tinh chuyện xấu đi?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 149: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 3

“Cháu mới không có đâu, cậu út, đừng đem cháu nghĩ kinh khủng như vậy được hay không?” Cục cung dựa sát vào anh, quái dị đánh giá.

Trác Văn Dương cau mày nói, “Cháu đến cùng suy nghĩ cái gì a?”

“Cháu còn tưởng rằng cậu út là thích mẹ đấy...” Cục cung giọng điệu cứng rắn vừa nói ra khỏi miệng, Trác Văn Dương sắc mặt đột nhiên trở nên âm đạm không ánh sáng đứng lên, cuối cùng vẫn còn bị Cục Cung phát hiện, thì ra là ý nghĩ của anh, cho dù như thế nào ăn nhấm cũng vẫn như cũ còn là sẽ bị người xem rõ ràng rành mạch. Anh đến cùng phải làm gì?

“Bất quá a, Cục Cung vẫn là biết, cậu út cùng mẹ mặc dù không phải là cùng một mẹ sinh ra, nhưng dù gì cũng là chị em ruột cùng ba khác mẹ, cậu út đối với mẹ cảm giác là kiểm soát mẹ mà thôi, cùng tình yêu không quan hệ, cháu hiểu được, cháu hiểu được.” Cục cung cười tùm tùm gật đầu, còn tưởng rằng cậu út sẽ cùng bản thân tức giận, ai biết thế nhưng một chút phản ứng cũng không có, sắc mặt thế nhưng còn trở nên càng thêm khó coi.

Cục cung đột nhiên cảm giác được hết sức nhàm chán, thiệt là, đành phải phần nộ ngồi trở lại trên vị trí cũ của mình, nhìn xem không khí ngán người, cũng không biết An Bảo Bối đến cùng ở cùng Trác Nhất Phong nói những lời gì.

Trong phòng khách yên tĩnh đột nhiên vang lên chuông điện thoại di động, đương nhiên chuông điện thoại di động lại tầm thường khó nghe này khẳng định chính là An Bảo Bối, dù sao liền ngay cả cô là đứa nhỏ cũng sẽ không dùng cái nhạc này, chợt lóe chợt lóe sáng long lanh nhạc thiếu nhi làm chuông điện thoại di động sao?

Cục cưng mở túi xách của An Bảo Bối ra, móc di động bên trong ra nhìn nhìn, không nhìn còn tốt, thế nhưng dọa cô kêu to một tiếng, người gọi điện thoại hiện thị lại là Tô Nhất Dạ.

“Tô Nhất Dạ...” Thật sự là kỳ quái, Tô Nhất Dạ sao lại muốn gọi điện thoại cho An Bảo Bối chứ? Chẳng lẽ là đến hẹn An Bảo Bối ăn cơm sao? Điện thoại này đến cùng là nhận hay là không nhận? Dù sao Tô Nhất Dạ đã gặp qua mình, nếu như mình đem di động tiếp lời nói, đây chẳng phải là cũng sẽ bị Tô Nhất Dạ biết rõ bé chính là con gái của Vinh Ninh sao?

Còn nhớ hẳn là Tô Nhất Dạ không biết nói An Bảo Bối và Vinh Ninh còn có quan hệ của mình đi? Dập Dập cái tên kia anh ta cũng đã có nói, chuyện gì cũng không có ở trước mặt người khác đã nói qua, ngay cả khi anh ta là cái có yêu mẫu tình kết nhân, cũng sẽ không đem chuyện này nói với Tô Nhất Dạ, cho nên...

Cục cưng ho khan vài tiếng, cuối cùng vẫn là nhận điện thoại, chỉ là thanh âm lại có chỗ thay đổi, “Alo”

Tô Nhất Dạ nói chuyện điện thoại, đột nhiên một cái thanh âm non nớt vang lên, thật sự là cảm thấy rất kỳ quái, “An Bảo Bối?”

“Không phải, cháu là con gái của An Bảo Bối, di, di là ai a? Tìm mẹ của cháu có chuyện gì a?”

Trác Văn Dương nhìn về phía Cục Cưng, đứa bé nghe điện thoại này khẳng định không phải là bình thường, bằng không cũng sẽ không thay đổi thanh âm của mình, ài, tên tiểu quỷ này lại đang làm cái gì?

“Là có chuyện bất quá việc này... Di cảm thấy được còn là cùng mẹ của cháu nói chuyện một chút tương đối khá.” Dù sao muốn cùng Vinh Dự thân cận, nói cách khác tìm bố dượng cho đứa bé của An Bảo Bối, đứa bé nghịch phản tâm lý lớn, trực tiếp nói với cô lời nói cũng không biết cô đến cùng có thể hay không mất hứng

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 4

Cục cưng nhìn Trác Văn Dương một cái, Tô Nhất Dạ nhất định là có chuyện không muốn cho mình biết, cho nên mới nhất định muốn An Bảo Bối nghe điện thoại, may mắn bên cạnh bé còn có Trác Văn Dương, Cục Cưng giọng nói rõ ràng nói, “Mẹ đang bận, tạm thời không có thời gian nghe điện thoại, vừa vặn cậu út của cháu liền ở bên người, di có chuyện gì liền cùng cậu út của cháu nói đi, cậu út sẽ nói lại cho mẹ.”

“Này...”

“Cậu út, bạn của mẹ muốn đề cậu nghe điện thoại!”

Tô Nhất Dạ lời còn chưa nói hết, Cục Cưng đã đề xuống phím khóa khuếch đại âm thanh ý bảo Trác Văn Dương tiếp nhận máy, Trác Văn Dương bắt đầu nhìn cô một cái, hướng điện thoại nói, “Cô khỏe, tôi là em trai của An Bảo Bối, xin hỏi cô tìm chị gái của tôi có chuyện gì?”

Cục Cưng cầm điện thoại di động của mình, nhanh chóng gõ ra chữ, “Nhất định phải hỏi được cô ấy đến cùng muốn nói gì, cháu cảm thấy được cô giống như có chuyện gì gạt cháu.”

“Kỳ thật cũng không có việc gì.” Tô Nhất Dạ suy nghĩ một chút, cũng không nhất định không phải An Bảo Bối không thể nói, chỉ cần không phải đứa bé của An Bảo Bối nói với ai nói đều cũng được, nếu là không đáp ứng, cùng lắm thì liền ở bên Vinh Dự nói, người ta căn bản sẽ không đồng ý anh. Hôm nay nghe tiểu thư An ở chỗ của tôi nói, mấy ngày hôm trước cô ấy đi xem mắt nhưng cũng không thành chuyện, đúng lúc người thân trong nhà tôi gần đây cũng đang tìm người hẹn hò, cho nên... Nếu như tiểu thư An nguyện ý, không biết có thể hay không cùng tôi hẹn người kia đi xem mắt?”

“Hẹn hò?” Trác Văn Dương nhìn về phía Cục Cưng, thật không nghĩ tới Tô Nhất Dạ gọi điện thoại đến, thế nhưng chính là vì đề An Bảo Bối hẹn hò?

Cục cưng dừng một chút, lập tức gõ bàn phím di động, “Hỏi cô ấy là ai?”

“Thì ra tiểu thư Tô là muốn giới thiệu người thân cho chị gái của tôi a?” Trác Văn Dương tiếp tục nói, “Như vậy tôi có thể hỏi một chút người kia đến cùng là ai, dù sao hôn sự của chị gái, ba của tôi còn có tôi vẫn luôn hết sức đề tâm, hoàn cảnh gia đình gì đó, chúng tôi cũng hết sức đề ý.”

Tô Nhất Dạ hướng về phía di động đỡ đầu, còn tưởng rằng em trai của An Bảo Bối sẽ phản đối, như vậy cô cũng có cái cớ, ai biết thế nhưng Trác Văn Dương một chút cũng không có phản đối, thậm chí còn hỏi người kia đến cùng là ai? Bất quá vừa nghĩ cũng không có chuyện gì, dù sao cô giới thiệu người muốn cùng An Bảo Bối hẹn hò chính là Vinh Dự nổi tiếng ở thành phố A, coi như Trác Văn Dương bọn họ vừa mới về nước, ít nhất cũng có thể nghe danh tiếng Vinh Dự, cho nên coi như muốn biết rõ người cùng An Bảo Bối hẹn hò kia đến cùng là ai, sẽ phải quả quyết cự tuyệt mới phải.

”Người đó là thành viên trong nhà giàu ở thành phố A, tuổi mặc dù là 35, nhưng là đến nay chưa lập gia đình, ở thành phố A làm quan, đứa con thứ hai ở trong nhà, tên của anh ta gọi là Vinh Dự, không biết hỏi anh có từng nghe qua tên của anh ta chưa?”

Từ trong miệng của Tô Nhất Dạ nghe được tên Vinh Dự, Cục Cung đã sớm có dự cảm, đến là không có bao nhiêu cảm giác, ngược lại là một bộ hết sức thuận theo tự nhiên bộ dáng gật đầu nhẹ, quả nhiên.

Trác Văn Dương nghe xong ngược lại như sấm đánh trên đỉnh đầu, sớm liền đã điều tra toàn bộ Vinh Ninh, Vinh Dự là ai, sao anh không biết rõ chứ? Vinh Dự là chú út của Vinh Ninh, Tô Nhất Dạ thế nhưng làm cho hai người bọn họ người đi xem mắt?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 5

Nếu như không thành, kia đến hoàn hảo, nhưng là vạn nhất nếu như thành, nói dễ nghe một chút, đó là nhân duyên trời định, nói khó nghe một chút, đây chẳng phải là loạn luân sao?

Trác Văn Dương nhìn Cục Cung, thấy cô cái dạng kia, giống như lão sớm đã biết, để cho anh cảm thấy rối rắm chính là, bé thế nhưng gõ bàn phím đi động, “Việc này tôi sẽ cùng chị gái nói rõ ràng, nếu như cô ấy nguyện ý lại gọi điện thoại cho cô thông báo.”

Trác Văn Dương dựa theo Cục Cung phân phó đi làm, Tô Nhất Dạ gật đầu nhẹ, đáp án này mơ hồ không rõ lại không để cho Tô Nhất Dạ cảm thấy khó nghe, ngược lại thanh âm cũng lộ ra mơ hồ không rõ vui sướng, thanh âm cũng theo điều cao, “Tốt lắm, làm cho tiểu thư An thật tốt hiểu rõ ràng cũng tốt, kỳ thật không quan hệ, coi như không đi theo Vinh Dự hẹn hò cũng không có gì, làm cho cô ngàn vạn không cần có cái gì gánh nặng.”

Trác Văn Dương có chút nghe không hiểu Tô Nhất Dạ lời nói, giọng nói của cô ấy có ý gì? Cô ấy lộ ra cao hứng như vậy làm cái gì? Bình thường làm bà mối giới thiệu đối tượng cho người khác, muốn là bị người cự tuyệt đây không phải là thật mất mặt? Ngược lại về mặt của Tô Nhất Dạ nói cho anh biết chính là, không để cho An Bảo Bối cùng Vinh Dự hẹn hò vừa vặn, cô còn tỉnh phiền toái.

Đương nhiên lời này vẫn không thể ở trước mặt Tô Nhất Dạ nói, trước khi không có biết rõ ràng cô ta đang làm cái gì, anh nhanh chóng cúp điện thoại để cho bọn họ cẩn thận suy nghĩ rõ ràng mới tốt.

Tô Nhất Dạ cúp điện thoại, mình tới là vui mừng, Trác Văn Dương nhìn xem Cục Cung nói, “Cháu có phải hay không đã sớm biết Tô Nhất Dạ sẽ an bài Vinh Dự và mẹ của cháu hẹn hò?”

”Cháu không biết.” Cục cung nói là lời nói thật, “Cháu cũng chỉ là nghe nói qua, ông nội hết sức quan tâm đến hôn sự của ông chú út, cho nên liền giao cho dì Tô hỗ trợ, ai biết đi vậy mà đem ông chú út muốn giới thiệu cho mẹ, cháu cũng vậy là lần đầu tiên mới nghe nói qua, bất quá mới vừa mới nghe được dì Tô nói muốn giới thiệu cho mẹ đối tượng hẹn hò, vậy cháu cũng chỉ có thể nghĩ đến dì Tô muốn đem ông chú út giới thiệu cho mẹ.”

”Nói như vậy Tô Nhất Dạ là không biết quan hệ giữa Vinh Ninh và chị gái?”

”Đó là đương nhiên, nếu như biết, làm sao sẽ đem ông chú út giới thiệu cho mẹ a?” Cục Cung một bộ gỡ mục không thể điều đã về mặt nhìn qua anh, đạo lý đơn giản như vậy coi như là dùng chân ngã lại cũng là biết rõ, bất quá...”Lần này thú vị.” Cục Cung đang suy nghĩ vô sỉ xấu chủ ý, “Nếu để cho ba biết rõ dì Tô muốn đem mẹ giới thiệu cho chú út của ba, vậy thật là chơi vui a?”

Cục Cung cười gian trá, Trác Văn Dương lại cảm thấy nhức đầu lắm, “Nếu đã nói như vậy, vậy thì càng không thể để cho chị gái đi theo Vinh Dự hẹn hò.”

Rõ ràng nhảy dựng lên nhiệt đầu dĩ nhiên cũng làm như vậy bị Trác Văn Dương lời nói cấp chôn vùi rớt, Cục Cung có chút khó chịu, lại là kỳ quái nôn nóng hỏi, “Vì cái gì a? Cậu út? Hãy suy nghĩ một chút tình cảnh hẹn hò ngày đó liền thích thú cực kỳ đúng không? Làm sao không cần đem chuyện này nói với mẹ?”

”Nói cho cũng được, nhưng là ít nhất cũng phải để cho chị gái của cậu biết rõ quan hệ giữa Tô Nhất Dạ và Vinh Ninh, còn có Tô Nhất Dạ giới thiệu Vinh Dự!”

”Cậu ngàn vạn đừng nói cho mẹ loại chuyện như vậy!” Cục cung sợ từ trên ghế salon nhảy xuống, “Tại sao phải nói cho mẹ a? Rõ ràng như vậy chơi rất vui về ah.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 6

“Cháu cũng biết chơi thật thú vị!” Trác Văn Dương lớn tiếng trách móc nói, Cục Cưng ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích nhìn anh, Trác Văn Dương phản ứng kỳ quái vì cái gì như vậy kỳ quái. Rõ ràng trong ngày thường, mặc kệ bé như thế nào cậu út của bé cũng sẽ không phản đối, nhưng là vừa nói đến An Bảo Bồi cùng Vinh Ninh, cậu phản ứng vì cái gì lúc nào cũng kích động thêm kỳ quái như vậy?

“Cháu không phải là đã từng nói với cậu, về sau cháu cũng sẽ không lừa gạt chị gái nữa sao? Vinh Ninh cùng Tô Nhất Dạ quan hệ tốt như vậy, chị gái cũng không biết Tô Nhất Dạ chính là người bạn thân tốt nhất của Vinh Ninh, huống chi người thân của anh ta, dựa theo mấy năm này Vinh Ninh không có tới tìm chị gái, cậu có thể nghĩ ra được, năm đó chuyện Vinh Ninh cùng chị gái lui tới, cũng liền chỉ có cô ấy và Vinh Ninh còn có kẻ ngu ngốc An Kỳ kia ba người biết rõ, hiện tại Tô Nhất Dạ muốn cho chị gái và Vinh Dự hẹn hò, tất nhiên là chị gái không biết lai lịch của Vinh Dự, cháu không nói, cậu không nói, điều này cũng là nói dối.”

Cục cưng nghiêng đầu nhìn anh, “Vậy cậu út đã sớm biết kỳ thật ba còn là thích mẹ, năm đó cũng là thích?”

“...” Trác Văn Dương không nói lời nào, ở trong mắt Cục Cưng, anh cái phản ứng này cũng chính là thừa nhận.

“Để cho mẹ cùng ông út hẹn hò, đương nhiên là cháu có ý nghĩ của mình, cũng tuyệt đối sẽ không làm cho mẹ khổ sở, nhưng mà cậu út, cháu đến là cảm thấy cậu rất kỳ quái!”

“Kỳ quái?” Anh đến cùng kỳ quái chỗ nào, có thể làm cho Cục Cưng ở trước mặt của anh nói anh kỳ quái?

“Chẳng lẽ không kỳ quái sao? Thân là em trai của mẹ, cháu biết rõ cậu vẫn luôn hết sức quan tâm mẹ, hy vọng mẹ có thể hạnh phúc, nhưng là bây giờ mẹ và ba... Dựa theo... Cái kia cái ngăn ngừa gì nói là muội muội có tình, ca ca có ý...” Cục Cưng nhất thời không có biết rõ ràng cái từ kia hợp thành đến cùng là cái gì, Trác Văn Dương nhắc nhở, “Là lang hữu tình muội hữu ý.”

“Đúng! Chính là cái đó! Cho nên bây giờ sự tình đã đến tình trạng này, cũng chỉ có ông ngoại là cái cửa ải khó mà thôi, chỉ cần mẹ cùng ba hai trái tim cùng một chỗ lời nói, ông ngoại phản đối cũng không tính cái gì, hôm nay dì Tô gọi tới cú điện thoại này chính là cơ hội tốt nhất, từ trước đến nay cháu đều có chủ ý, đây cũng là chuyện mà cậu út biết rõ, nhưng mà cậu lại không có nghe cháu nói hết liền lớn tiếng trách cứ cháu! Lập tức mẹ có thể cùng ba ở cùng một chỗ, còn có thể hạnh phúc tiếp tục, cho nên cháu không hiểu nói cậu đến cùng tại sao phải làm như vậy!?”

“Cháu!” Trác Văn Dương lập tức dừng lại giọng nói, anh căn bản cũng không có biện pháp phản bác lời nói Cục Cưng, đến cùng anh là vì cái gì làm như vậy? Kỳ thật rất đơn giản, cũng là bởi vì... Cũng là bởi vì... Nhưng là việc này là không thể nói, chỉ có thể cả đời đều giấu ở trong lòng của mình, đánh chết cũng không có thể nói!

“Cháu cái gì cháu? Kỳ quái là cậu út mới đúng! Cháu còn tưởng rằng ở nhà họ Trác hai người hợp nhau nhất chính là cậu với cháu! Nhưng là hôm nay xem đến đều là cháu nghĩ quá nhiều! Vì cái gì lúc nào cũng ngăn trở ba và mẹ ở cùng một chỗ? Quả thực so với ông ngoại còn muốn ngoan cố không đổi! Không biết còn tưởng rằng cậu thích mẹ đâu!”

“Cháu biết hay không mình rốt cuộc đang nói cái gì?!” Trác Văn Dương lửa giận công tâm trước mắt đột nhiên tới sầm, vẫy tay cánh tay, nhưng mà bàn tay kia lại như thế nào cũng không có đi xuống tay, anh không có tư cách đánh Cục Cưng, bị người đoán trúng tâm tư của anh, anh liền muốn đánh bé... Cuối cùng may mắn kịp thời dừng lại không có ra tay

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 7

Cục Cưng nhìn Trác Văn Dương sắp vung bàn tay xuống sợ hãi, thay vì nói là hù dọa đến sợ không bằng nói là hoàn toàn thương tâm, bé hoảng sợ lui về phía sau một bước chần vãn, “Cậu út, cậu muốn đánh cháu?”

“Cậu...” Trác Văn Dương nuốt xuống một ít nước miếng, lại không biết rốt cuộc nên nói thế nào với Cục Cưng, nhiều ngôn ngữ như vậy, anh đắm chìm ở bên trong suy nghĩ lại không biết rốt cuộc phải làm thế nào nói ra.

“Cục Cưng ghét cậu út nhất!” Cục Cưng hướng về phía Trác Văn Dương kêu to, xoay người chạy như bay ra cửa, Trác Văn Dương nhìn qua cửa chính bị Cục Cưng đóng chặt, rốt cuộc đứng lên đi cũng không được xui xẻo ngồi dưới đất không nhúc nhích.

Vừa rồi đến cùng anh làm sao vậy? Như thế nào có thể đối với Cục Cưng động thủ như vậy? Mặc dù không có đánh, so với đánh càng làm cho anh cảm thấy trong lòng đều khó chịu, rõ ràng... Từ lúc, Cục Cưng sinh ra đến nay anh liền liên tục yêu thương bé, ngay cả hướng về phía bé gọi lớn tiếng cũng không có.

”Cục Cung...” Trác Văn Dương che đầu của mình, tâm xé kiệt lực kêu bé.

”Cậu út là người trên thế giới cảm thấy đáng ghét đại bại hoại!” Cục Cung chạy ra cửa, lại không biết rốt cuộc đến cùng cần phải đi nơi nào, ngoại trừ vượt mức quy định chạy ở ngoài, không có biện pháp khác.

Bé biết mình trong ngày thường nuông chiều ngang ngược, ý vào chính mình so với những đứa trẻ khác thậm chí so với người lớn còn muốn thông minh hơn con mắt cũng ở trên đầu, nhưng mà coi như An Bảo Bối giáo dục bé, Trác Văn Dương cũng sẽ không chấp nhận với bé, thậm chí còn đi theo bé cùng nhau hồ nháo, liên kết nối với bé lén lút về nước tìm Vinh Ninh, Trác Văn Dương cũng không có cùng bé tức giận, còn âm thầm ngay trước bé nội ứng, nhưng là hôm nay việc này, so với gạt An Bảo Bối đến thành phố A tìm Vinh Ninh quan trọng nhiều, nhưng là anh không chỉ lớn tiếng nói bé, thiếu chút nữa động thủ muốn đánh bé... Bé thực không biết đến cùng mình đã làm sai chuyện gì.

”Ồ ô... Cậu út là khôn kiếp xấu nhất trên thế giới!” Dọc theo đường đi, Cục Cung một bên khóc một bên gọi, càng muốn lại càng thấy được ủy khuất, dứt khoát dừng lại không chạy, ngồi ở dưới cây đại thụ ôm đầu khóc thút thít.

Xe hơi ngừng ở bên cạnh cây đại thụ Cục Cung ngồi xổm, Dập Dập kéo cửa sổ xe xuống nhìn xem bóng dáng bên kia, đó là Cục Cung, đừng nói cúi đầu, coi như hóa thành tro tẩn cậu cũng nhìn ra bé đến cùng là ai, Dập Dập âm thầm cúi đầu, trầm tư chỉ chốc lát sau, đành phải thở dài phân phó tài xế nói, ”Tôi đi xuống trước, người ở nơi này chờ tôi.”

”Dạ, Dập Dập thiếu gia.”

”Ừ...” Dập Dập gạt đầu nhẹ mở cửa xe, bước chân trầm trọng từ từ đi tới, lúc này mới bao nhiêu trong chốc lát, mới vừa nãy ở đài truyền hình, cô còn vui vẻ đối với anh mừng to, xem ra coi như là giết người cũng có khí lực, nhưng mà bây giờ, một dạng giống như là thoải mái đánh cà, không có tinh thần ngồi dưới đất khóc rống, tuyệt không giống như là trong ngày thường ý vào mình đủ thông minh, con mắt thì cũng không có người nào bằng Cục Cung.

Anh là không biết trong khoảng thời gian trong ngắn này cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng là... Bất kể là xuất phát từ cái gì, hay là anh nên đi?

Dập Dập nhíu lại lông mày, trong miệng lẩm bầm Không Tử viết, nữ nhân tiểu nhân khó nuôi dưỡng, nhưng Bước chân vẫn hướng tới bên kia đi không dám dừng lại nghỉ, Cục Cung khóc thương tâm, không có phát hiện có người hướng tới bên cạnh cô, Dập Dập ngồi ở bên cạnh cô, mặt không chút thay đổi nhìn đối diện, lặng im nhìn không khí, không phải là không muốn an ủi, mà là hoàn toàn không biết rốt cuộc đến cùng nên nói những lời gì với Cục Cung cho tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 154: Liên Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 8

Anh ít khi thấy phụ nữ khóc, bây giờ xem như Cục Cung còn không có trưởng thành hoàn toàn, ít nhất giới tính của cô là con gái đi?

Người khác khóc, tự nhiên là anh không để ý tới, để ý cũng không biết đến cùng sẽ phải làm gì, nhưng mà Cục Cung khác biệt, anh cũng không biết vì cái gì khác biệt, càng không biết khác biệt ở đâu, dù sao ở trường học những đứa bé kia, anh là một câu nói cũng không muốn nói với bọn họ, duy nhất có con gái khóc thút thít sẽ làm anh mờ mịt không biết làm sao, ngoại trừ Tô Nhất Dạ bên ngoài liền không có những người khác, kể từ sau khi gặp được Cục Cung...

Những chuyện kỳ quái kia, hiện tại anh đến là không nên tiếp tục suy nghĩ tiếp tục, coi như tiếp tục suy nghĩ cũng nghĩ không ra, mấu chốt nhất cần phải làm như thế nào để cho Cục Cung lập tức nín khóc, không cần ở trước mặt của anh khóc thút thít, cô càng là khóc thút thít, anh lại càng cảm thấy phiền toái, trong lòng bức bối vô cùng.

Thời điểm, Tô Nhất Dạ đã từng ở trước mặt của anh khóc, anh còn rất nhỏ, khi đó anh biết rõ Tô Nhất Dạ là đang nghĩ tới Giản Di, mặc dù chính mình cùng Giản Di tương mạo không phải là hết sức giống nhau, trong thân thể lại chảy cùng dòng máu của Giản Di, chính mình lại là con của hai người bọn họ, Tô Nhất Dạ vừa khóc, anh cũng chỉ muốn xuất hiện ở trước mặt cô ấy, sờ sờ mặt cô ấy, ôm người của cô ấy, lại gọi một tiếng, ”Mẹ đừng khóc, Dập Dập thật biết điều.” Sẽ khóc làm cho Tô Nhất Dạ lập tức nín khóc mà cười, nhưng anh cùng Cục Cung vậy là cái dạng quan hệ gì? Không phải là anh em ruột thịt, không phải bạn thân, càng miễn bàn nói là cái gì phụ nữ, mẹ con, rốt cuộc anh phải dụ dỗ như thế nào, cô mới có thể đừng khóc?

Nghĩ tới nghĩ lui, anh vẫn là không một chút có đầu mối, bình sinh cũng là lần đầu tiên, ngoại trừ những cái gọi là công nghệ cao bên ngoài kia, như thế nào có thể làm cho Cục Cung không cần lại ở trước mặt của anh khóc, đây cũng tính là vấn đề khó có thể giải quyết nhất trong cuộc sống của anh.

Vẫn còn là bởi vì đến cùng làm thế nào mới có thể làm cho Cục Cung không khóc Dập Dập đang ở trong lo lắng, Cục Cung, bản thân mình tới là khóc mệt, hết nước mắt, mới từ từ ngừng khóc thút thít, nhưng trước khi dừng vẫn thút thít như cũ, ngẩng đầu lên, con mắt lạnh lùng, coi như là không thấy được, Cục Cung vẫn là có thể cảm giác được như cũ, hiện tại con mắt khẳng định đỏ một mảnh, so với trái cà chua còn muốn hơn.

Tiếng khóc im bật ngừng lại, Dập Dập thu hồi suy nghĩ, giống như là giải quyết được vấn đề hết sức khó khăn, Dập Dập thở phào nhẹ nhõm, Cục Cung cuối cùng dừng khóc, anh u ám cũng như vậy chợt lóe lên, tâm tình cũng như vậy thoải mái.

“Khóc đủ rồi?” Dập Dập quay đầu lại hỏi cô, lúc này Cục Cung mới phát hiện có người ngồi ở bên cạnh cô, không nhìn còn tốt, vừa nhìn sợ trong lòng của cô loạn thất bát tao, Dập Dập này thế nhưng lại một lần nữa đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô xuất hiện, còn là ở lúc cô khóc thút thít lợi hại nhất xuất hiện, như vậy tình trạng mất mặt nhất định là bị Dập Dập thấy được, cô lớn tiếng chỉ anh nói, “Anh đang làm gì? ! Đến cùng là từ lúc nào xuất hiện ở bên cạnh tôi? !”

Dập Dập nhìn cả người Cục Cung xù lông thờ dài, cô còn không bằng vẫn nên khóc, ít nhất thoát nhìn khi đó cũng coi như là con gái.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Liên Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 9

Sau khi tỉnh táo Cục Cung tuyệt đối không đáng yêu, Dập Dập kéo quai hàm đáp trả vấn đề của cô, “Không sai biệt lắm là cô khi nào thì ở chỗ này khóc, tôi liên khi đó thì ở chỗ này xuất hiện.”

Cục Cung trừng hai mắt khóc đỏ trừng nhìn anh, đây chẳng phải là lâu lắm rồi? vậy mà cô khóc, không có phát hiện người ngồi bên cạnh, cái này làm cho cô tức giận đến nghiêng răng muốn cắn đứt một cái, tan xương nát thịt Dập Dập! Lần này thật đúng là mất mặt vứt xuống ngoài tình cầu.

“Ai khóc? Đừng ở chỗ này nói bậy! Tôi chỉ là con mắt bị hạt cát bay vào mắt!”

Sớm liền nghĩ đến Cục Cung có thể nói như vậy, Dập Dập đến là không có nửa điểm phản ứng, anh giữu cột nhìn cô nói, “A, Hóa ra là hạt cát bay vào mắt a? Tôi còn tưởng rằng cô thực khóc, đang định nghĩ biện pháp an ủi cô đây.”

“An ủi tôi? Tôi xem anh là mèo khóc chuột giả từ bi!” Cục Cung đứng lên, vỗ vỗ bùn đất trong người, hừ lạnh một tiếng chuẩn bị đi, Dập Dập ngồi tại chỗ giữ tay của cô lại, “Đi cái gì đi, ở chỗ này ngây ngốc.”

“Tại sao phải nghe anh nói? !”

Dập Dập không mở miệng, cánh tay dùng thêm chút sức lực, hướng tới bên cạnh mình kéo, thân thể Cục Cung đành phải lao đảo bỏ nhào về phía trong người Dập Dập, Cục Cung trừng hai mắt, một cái tay khác tay mặt lạnh lẽo an vị trên mặt đất, giống như nghìn cân treo sợi tóc, cuối cùng mới không có cả người nhào tới trên người của anh, Dập Dập nhìn cánh tay của Cục Cung, chống đỡ cả vùng đất, cố ý cùng thân thể của anh, có lưu nhất chỗ ngồi địa vị, tiểu gia hỏa này, phản ứng thật đúng là bén nhạy, nếu không phải là cái tay kia của cô chống đỡ, xác định chắc chắn sẽ cùng anh tiếp xúc thân mật mới phải.

Dập Dập buông ra cánh tay của cô, Cục Cung xoay người về phía sau, thay đổi thân thể của mình nặng nề ngã nhào trên đất, cuối cùng cảm giác mông của mình sắp bị đụng mặt đất không quá mềm mại này, ngồi xuống và mở ra làm hai.

“Anh!”

Dập Dập khinh bạc nhìn gương mặt của Cục Cung câu môi cười nói, “Tôi làm sao ah? Kéo ô không đúng, buông cô ra cũng không đúng? Vinh đại tiểu thư, cô cũng quá khó hầu hạ đi?”

Cục cung trong giây lát đó lú lười, không cách nào phản bác lời nói của Dập Dập, đành phải cắn hàm răng rầu rĩ vươn quả đấm hướng về trên mặt đất thả xuống một quyền, “Xen vào việc của người khác!”

“Đừng a, tôi là xen vào việc của người khác, cho nên cô vẫn là đang hoang ở chỗ này ngây ngốc, đừng khắp nơi đi loạn, nếu là không tìm được cô làm sao bây giờ, chẳng lẽ còn phải báo cảnh sát? Thôi đi, lần trước cô về nhà còn làm hại ông nội Vinh và bà nội Vinh lo lắng cả đêm chẳng lẽ còn không đủ sao?”

“Đây còn không phải là tôi cho là anh sẽ nói ra, nói cho bọn họ biết tôi về nhà? !”

“Tôi cũng không phải là người lắm mồm, cô không có nói cho tôi biết sự thật nói ra, tôi làm chi phải nói, cứ dựa theo câu nói kia của cô, tôi là người thế nào của cô a, làm sao phải tới quản cô, có đúng hay không?”

“...” Cục Cung không thể làm gì khác hơn là giọng nói buồn bực cúi thấp đầu, Dập Dập này... Tài ăn nói thế nhưng tốt như vậy, làm hại cô căn bản ở trước mặt của anh một câu nói cũng nói không nên lời? Cô rầu rĩ thờ dài một hơi, “Tôi về nhà.”

“Nhìn dáng vẻ của cô, cũng biết cô là mới vừa từ trong nhà tức giận chạy ra, bây giờ trở về nhà? Cô cho tôi là người ngu? Hay là cô cho rằng lời nói dối của mình hết sức thông minh?”

Cục cung há to miệng, nhú lại lông mày hỏi, “Anh làm sao sẽ biết rõ?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 10

“Xem sắc mặt của cô sẽ biết, có phải hay không cùng An Bảo Bối cãi nhau?” Dập Dập suy nghĩ một chút, “Chẳng lẽ là bởi vì hôm nay ở đài truyền hình SHI bên trong phát sinh sự kiện kia, cho nên bị An Bảo Bối mắng?”

“Mới không phải...” Cục cung ôm hai chân, cái đầu nhỏ gác ở trên đùi nhìn đối diện không khí.

“Vậy là bởi vì cái gì?” Dập Dập có chút kỳ quái, “Chẳng lẽ là vì ông ngoại Trác?”

“Cũng không phải là.”

“Không phải là An Bảo Bối cũng không phải là ông ngoại Trác? Ừ...” Dập Dập vuốt cằm của mình nói, “Vậy thực kỳ quái, nếu đã đều không phải, như vậy đến cùng là ai có khả năng như vậy, dám ở nhà họ Trác chọc giận cái cô đại tiểu thư này tức giận?”

“Đương nhiên là út...” Cục cung quay đầu, lòng đầy cảm phẫn hô lên lời nói, lời nói còn không có toàn bộ bị cô nói ra, cô lập tức ngăn chặn miệng của mình, thẹn quá hoá giận nói, “Tôi như thế nào mắc mớ gì tới anh? Anh đừng như vậy tam san bát hỏi lung tung này kia được hay không? !”

Dập Dập sờ sờ sống mũi, nhìn một chút, anh rõ ràng là ý tốt quan tâm cô, hỏi một chút đến cùng là ai khi dễ cô, ai biết, còn không nói ra vài câu nói, thái độ của cô đối với anh lại càng lần đầu tiên gặp mặt giống nhau, đầu gì hai người bọn họ người cũng cùng chung trải qua nhiều chuyện như vậy, kia ứng đến cỡ nào vĩ đại cách ge mệnh cùng tong chí tình hữu nghị a, nhưng anh là sớm liền cho rằng, anh cùng Cục Cung cũng sớm đã hợp thể, là vì cùng một cái mục tiêu mà phấn đấu, nhưng hôm nay thái độ của cô đối với anh, tuyệt không đủ tốt đẹp, xem ra quan hệ giữa hai người vẫn phải tăng cường .

“Tôi còn tưởng rằng chúng ta là bạn thân, có chuyện cứ việc nói thẳng , bắt quá xem đến, cô tựa hồ còn đối với tôi có hiểu lầm.” Dập Dập một bộ khuôn mặt khó sờ nhìn xem cô.

Cục cung lại bị lời của anh hoàn toàn chán ghét đến, “Ai cùng anh là bạn thân? Tôi không nghe lầm chứ? Anh coi ta như thành bạn thân của anh? Này này này.. Giãn Sách, từ khi tôi thấy anh lần đầu tiên từ ngày đó trở đi, đến bây giờ anh rốt cuộc đã làm những chuyện gì cho bạn thân? Mỗi lần đều là tôi bị anh tức giận đều nhanh muốn khóc, được hay không?”

Dập Dập nhủ lòng này, xem ra cô ở cùng mình khỏi bình vẩn tội, tốt lắm, xem ra anh cũng là cần phải cùng cô thật tốt tính tính sổ, “Tôi bắt nạt cô sao? Lúc bị ông ngoại Trác phát hiện là ai theo cô chạy trốn?”

“Tôi...” Cục cung lời nói im bất đình chỉ, kinh ngạc nhìn anh.

“Là ai sợ cô bị ông ngoại Trác phát hiện, cố ý đem cô dẫn đến trong căn hộ của mình đổi một bộ quần áo, vẫn còn ở trước mặt của ông ngoại Trác, phối hợp với cô thật tốt lừa gạt bọn họ?”

“Tôi...”

“Là ai giúp cô cùng nhau nói dối, không có trước mặt mọi người vạch trần cô, liên tục giúp cho cô lừa gạt tiếp tục, không để cho bọn họ phát hiện?”

“Tôi...” Đối mặt với Dập Dập chất vấn, Cục Cung thể nhưng một câu nói cũng nói không nên lời, liên tục chẳng qua là cảm thấy Dập Dập hết sức đáng ghét, còn chưa có cũng không nghĩ tới vấn đề khác, hôm nay anh nói những chuyện như vậy, giống như anh thật đúng là giúp mình không ít gấp rút

.

“Tôi chính là cho tới bây giờ cũng không có ở trước mặt người lớn nói dối, cũng liền chỉ có thời điểm giúp cho cô mới theo chân bọn họ nói dối, đều như vậy cô còn oán giận tôi?” Dập Dập một bộ vô cùng đau đớn nhìn cô, anh vốn là tốt cỡ nào, đứa bé thuần khiết cỡ nào a, từ sau khi biết Cục Cung, anh liền bắt đầu biến thành xấu, Cục Cung không cảm kích anh cũng coi như xong, chuyện cho tới bây giờ, hai người cùng chung chí hướng, đã tính là đôi bạn đồng hành tốt, thế nhưng ở trước mặt của anh, nói anh như thế nào như thế nào không tốt?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngạo*: *Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 11

Kể từ sau khi biết Cục Cung, anh liền bắt đầu biến thành người xấu, Cục Cung không cảm kích anh cũng coi như xong, chuyện cho tới bây giờ, hai người cùng chung chí hướng, đã tính là một đôi bạn thân, thế nhưng ở trước mặt của anh, nói anh như thế nào như thế nào không tốt? Nói đùa gì vậy?

“Nhưng là...” Cục Cung bắt đầu kiểm soát, “Nhưng là anh thỉnh thoảng bắt nạt tôi a, còn mang theo người khác cùng nhau khi dễ tôi!” Mặc dù kiểm soát, giọng nói lớn nhỏ nhưng cũng bị Cục Cung giảm thấp xuống rất nhiều, ở nơi này cái gì khởi binh vẫn tôi, rõ ràng đã thành đại hội cô kiểm điểm.

“Tôi lúc nào có mang theo người khác bắt nạt cô?” Dập Dập lắc đầu, tận tình khuyên bảo nói, “Tôi còn không phải là vì cô tốt sao? Cô sai lầm lớn nhất cùng khuyết điểm chính là làm theo ý mình, coi như ý nghĩ của cô là chính xác, nhưng lúc cô làm xác thực không đúng, tôi cũng chỉ là ở bên cạnh cô làm quân sư, thuận tiện giúp cô mà thôi, nếu là không phải muốn chống đối lời nói của cô, từ khoảng khắc tôi biết rõ cô tới tìm chú Vinh Ninh chính là vì trả thù, tôi liền trực tiếp ở trước mặt bọn họ vạch trần cô, còn có thể làm cho cô vẫn luôn như vậy lên mặt tiếp tục? Làm cho cô đem mấy người lớn đùa bỡn trong lòng bàn tay?” Anh đến là biết rõ Cục Cung bản tính cũng không xấu, chỉ là từ nhỏ liền ở trong hủ mật lớn lên, bị bọn người Trác Nhất Phong yêu thương coi như mình làm sai chuyện, cũng có thể cây ngay không sợ chết đứng nói mình không sai.

Tuổi Cục Cung rõ ràng chỉ quá nhỏ như vậy, đầu óc liền nhiều như vậy, anh rõ ràng chính là giúp cô đi vào chính đạo được hay không? Hiện tại cô hồ nháo, người khác còn có thể đem cô thật đáng yêu, nhưng mà sau này lớn lên tiếp xúc người cũng liền càng nhiều, tiếp tục như vậy nữa, không phải sẽ bị tất cả mọi người đáng ghét hay sao, vận vẹo tính cách nên từ nhỏ liền bị người thay đổi, anh làm như vậy cũng là vì cô tốt! Dù sao... Dù sao... Dập Dập suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là vì mình làm nhiều sự tình như vậy tìm nhẹ lấy có, bởi vì cô là con gái của chú Vinh Ninh, từ nhỏ Vinh Ninh liền đối anh tốt nhất, anh là lớn nhất mấy trong đứa trẻ này, cho nên làm nhiều chuyện như vậy, cũng chính là vì giúp chú Vinh Ninh quản giáo con mà thôi!

Đúng vậy, chính là như vậy, liền là lý do như vậy!

Dập Dập vì trong lòng của mình suy nghĩ, nghiêm túc gật đầu nhẹ, Cục Cung tiếp tục ôm chân của mình, từ trước đến nay cô cũng là không phải là cái lời nói gì cũng sẽ nghe, nhất là thời điểm mặt đối với mình người đáng ghét, đối với cô mà nói lời của bọn họ rõ ràng chính là nói nhảm, nhưng là thời điểm đối mặt lời nói Dập Dập, cô vẫn không có biện pháp phản bác, ngược lại cảm giác mình đã từng làm hết thầy đều là sai.

Đáng giận... Cục cung vọt quả đấm, thực tại nghĩ không ra, đây rốt cuộc đều là một ít chuyện gì.

Dập Dập nhìn khuôn mặt của Cục Cung, không thể làm gì khác hơn là vui sướng tự nhiên cười cười, cái này Cục Cung thật sự là... Làm hại anh căn bản hận cũng không hận nổi, Dập Dập xê dịch cái miệng của mình, dựa vào Cục Cung gần một chút, nhẹ giọng nói, “Tôi với cô cũng không phải là kẻ địch, cô đến cũng không cần cùng tôi là địch, tôi biết rõ cô mặc dù oán giận năm đó việc chú Vinh Ninh làm đối với di An Bảo Bối, lòng mang oán khí, nhưng là bây giờ cô không phải là đã biết di An Bảo Bối đối với chú Vinh Ninh có tình cảm sao? Giống như cũng biết chú Vinh Ninh đối với di An Bảo Bối bất đắc dĩ, cùng với năm đó là vì hiểu lầm mà chia tay, cô cũng là có tâm muốn thúc đẩy hai người bọn họ người cùng một chỗ, tôi biết rõ cô tâm cao khí ngạo không chịu thừa nhận, tôi cũng vậy không có ép buộc cô không phải sao? Chú Vinh Ninh cùng tôi quan hệ tốt nhất, tôi cũng là nghĩ giúp chú ấy một chút, bây giờ chúng ta làm không phải là cãi vả lẫn nhau, coi như chúng ta âm ỉ, lại có ý nghĩa gì? Đền không bằng đem thời gian cùng tinh lực dùng như thế nào trợ giúp bọn họ mới đúng, dù sao hai người bọn họ là ba mẹ ruột của cô không phải sao? Chúng ta không phải là bánh bao hấp, cá nhân hai người bọn họ lại không phải là Cao Mộc cùng Trần Giai Giai, là cả đời cũng không thể cùng một chỗ.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 12

Dập Dập nói là đúng, nhưng mà... Cục cung kỳ quái hỏi, “Bánh bao hấp là cái gì? Cao Mộc cùng Trần Giai Giai là ai a?”

Dập Dập chuyển đảo mắt, anh phát hiện vừa rồi chính mình còn là tám chuyện quá nhiều, nhún vai một cái nói, “Bọn họ đều là ngu ngốc, cho nên căn bản không quan trọng.”

“A...” Cục cung vô tình đáp một tiếng, ai oán thở dài.

“Khóc lâu như vậy, khát nước rồi? Tôi đi lấy nước cho cô.” Nghe giọng nói của Cục Cung thế nhưng trở nên khàn khàn một mảnh, Cục Cung nhăn mày lại, sửa lại lỗi sai trong lời nói vừa rồi của Dập Dập, “Tôi mới không có khóc! Anh rốt cuộc muốn để cho tôi nói bao nhiêu lần?!”

“Được được được...” Dập Dập thực sự là phục cô, chuyện cho tới bây giờ, thế nhưng chết □□ miệng vẫn còn cứng rắn vô cùng, Dập Dập một bộ bị Cục Cung đánh bại bộ dáng gờ bàn tay lên nói: “Dạ dạ dạ, đều tôi có mắt không trông, nước mắt kia của cô, rõ ràng chính là hạt cát bay vào mắt.”

“Vốn chính là...” Cô là đại tiểu nhân, chỉ số thông minh cũng cao, mới sẽ không khóc, cũng không sẽ khó chịu, trên thế giới không có chuyện gì đó có thể làm cho cô cảm thấy khổ sở.

“Tôi đi lấy nước, nước Chanh như thế nào?”)

“Tùy tiện.” Dập Dập không nói, cô đến còn không có bao nhiêu cảm giác, anh vừa nói như vậy, cô còn thật sự cảm giác mình khát nước lợi hại.

Dập Dập đứng dậy, trước khi đi lại phiên toái nói một câu, “Cô đừng chạy, ở chỗ này chờ tôi.”

Cục Cưng không kiên nhẫn gặt đầu nhẹ, vì cái gì người khác đều nói Dập Dập rất tốt, cô lại cảm thấy Dập Dập rất xấu, mầu chột nhất còn thật là lắm lời! Bây giờ cô trạng thái như thế thì có thể đi nơi nào, tìm nghen cái kia khẩu khí, còn không có giống như muốn phát tiết ra ngoài đâu.

Dập Dập đối với cô cười một tiếng, lúc này mới nện bước bước chân hướng tới chỗ xe hơi nhà mình đi đến.

Cầm hai chai nước, Dập Dập lần nữa đi qua, đem nước chanh mở nắp bình ra, mới đưa cho cô, Cục Cưng cầm lấy trong tay, về mặt hơi chút dừng một chút, còn không nghĩ tới Dập Dập thế nhưng cũng có một mặt thân sĩ như vậy, thế nhưng chủ động mở nắp bình ra cho cô, Cục Cưng nhìn nước chanh suy nghĩ rất lâu, Dập Dập như vậy... Cô có không phải nói tiếng cảm ơn hay không? Mặc dù cô đối với Dập Dập quan điểm vẫn như cũ từ phương diện đáng ghét không có quá nhiều đổi mới, đúng là dựa theo đạo lý cũng cần phải nói với anh tiếng cảm ơn, cô mím môi, cảm thấy toàn thân đều thấp phần không được tự nhiên nghiêng đầu nói, “Cảm ơn.”

“Ha ha...” Dập Dập nở nụ cười. “Có thể nghe được cô nói với tôi tiếng cảm ơn, tôi có phải hay không cần phải cảm tạ ông trời một chút? Cuối cùng không còn thờ ơ tôi rồi hả?”

“Hừ!” Cục Cưng bướng bỉnh hừ lạnh một tiếng nói, “Lắm lời! Lại không phải là bảy tám chục tuổi! Huống chi tôi vốn chính là đứa bé ngoan rất hiểu lễ phép.”

“Dạ dạ dạ...” Dập Dập liền vội vàng gặt đầu, lại lần nữa ngồi trở lại vị trí của mình - - bên cạnh Cục Cưng, mở chai nước, thông thả uống một ngụm.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 159: Liên Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 13

“Như thế nào mỗi lần nhìn thấy anh, uống gì đó không phải là nước trà chính là nước khoáng? Quả nhiên anh trong xương vẫn có gen của lão nhân, trên sinh hoạt hành vi hoàn toàn cùng lão nhân dính bên cạnh.”

“Cô nghĩ rằng tôi không muốn ăn bánh ngọt, kem ly, uống nước chanh cùng vui đùa đúng không? Từ nhỏ đến lớn, liên tính ăn chocolate, tôi cũng chỉ có thể một năm ở chính sinh nhật của mình ngày đó mới có thể ăn được, hơn nữa còn là không thêm đường.”

Cục Cưng kỳ quái nhìn anh, “Chẳng lẽ anh có bệnh tiểu đường? !”

“Ha ha - -” Dập Dập vẹo một tiếng cười đi ra. “Tôi đến là không có đáng thương như vậy, chỉ là từ nhỏ đã có bệnh suyễn, chất ngọt gì gì đó, vì thân thể nghĩ vẫn không thể dính.”

Cục Cưng dừng một chút, chợt nhớ tới Vinh Ninh giống như có ở trước mặt của mình đã nói qua, Dập Dập từ nhỏ đã có bị bệnh suyễn bẩm sinh, mặc dù không chết được, nhưng thân thể cũng không thể gánh nặng quá lớn, chính là cái loại bệnh này, trong ngày thường ẩm thực còn phải chú ý, một khi phát bệnh, đến cũng không phải là thoáng cái có thể chết đi, nhưng cũng là giãy vò, cái loại bệnh đó, sẽ chữa khỏi, nhưng không phải có thể một sớm một chiều có thể hoàn toàn tốt được, nghĩ như vậy Dập Dập thật đúng là vô cùng đáng thương, lớn như thế nhưng mà đồ ngọt cũng không ăn được.

“Không có việc gì, hiện tại tôi đã rất ít phát bệnh, Phương Trạch Tây của tập đoàn Đế Không biết, đúng không?”

“Ừm... Biết.” Cục Cưng gặt đầu đáp ứng, lại chưa từng phát hiện thanh âm của mình đều có chút âm trầm không tiếng động.

“Chú ấy là bác sĩ chính của chú Vinh Ninh, cũng là bác sĩ của tôi, chú ấy nói không quá vài năm, bệnh của tôi sẽ hoàn toàn tốt, đợi đến đến lúc đó a, tôi liền đem mấy năm qua không được ăn đồ ngọt toàn bộ đều ăn hết một lần, ăn được tiêu chảy mới thôi.” Dập Dập ít ỏi sang sảng cười to, Cục Cưng nhìn bộ dáng của anh, trong lòng thế nhưng tràn đầy tình cảm khác, Dập Dập này... Cô thật sự là không biết đến cùng phải nói như thế nào mới tốt.

Dập Dập nhìn cô, cảm thấy hiện tại Cục Cưng đối với mình đã không có cái loại địch ý làm cho người ta nhàm chán như lúc trước, cũng không phải có ý muốn cùng cô chấp nôi, nhưng mà hiện tại anh cảm thấy, chính là không cần ở trước mặt của Cục Cưng che giấu tốt hơn, muốn để cho người khác tin tưởng mình, đầu tiên sẽ phải thật lòng một bộ thật lòng.

Dập Dập xoay vặn trên cái nắp bình nước suối khoáng, thờ dãi một hơi nói, “Cô có muốn hay không nghe câu chuyện xưa?”

“Chuyện xưa?” Cục Cưng tò mò hỏi, “Chuyện xưa gì?”

“Kỳ thật cũng không tính là chuyện xưa gì, người sống tại thành phố A, cơ hồ người người cũng đều biết, nhưng mà... Tôi cảm thấy được tôi cần phải ở trước mặt của cô nói một chút...” Dập Dập dừng lại lời nói, hai mắt thật to khẽ rú xuống, “Về tôi, về... nhà họ Tô.”

Cục Cưng nhìn khuôn mặt của Dập Dập, anh nghĩ muốn nói chuyện xưa, tựa hồ là xen lẫn bi thương, Cục Cưng quay đầu, nhìn đối diện không khí nói, “Được.”

”Được...” Dập Dập mặt mỉm cười nói cái kia chân thật phát sinh chuyện xưa, Cục Cung khẽ nghiêng đầu nhìn anh, trong ngữ điệu của anh, không có nửa điểm vẻ mặt khổ sở, đến không bằng nói bình tĩnh tựa như là không có nửa điểm rung động nước hồ, tựa hồ nói không phải là chuyện của anh mà là của người khác, không liên quan đến mình.

So sánh với mặt của Dập Dập, Cục Cung cảm thấy tâm tình của mình mới đúng rộng lớn mạnh mẽ, vẫn luôn cho là anh được sinh ra là thiếu gia quý tộc, là không hiểu nhân gian khó khăn, cũng là không hiểu lòng của cô, nhưng không ngờ, thì ra mỗi người đều có chuyện xưa của mình, có khi là vui vẻ, lại có cũng là chỉ là ngấm lại liền làm cho lòng người lạnh ngắt như băng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 14

Trên tán cây to rộng lớn, ve sầu kêu, Cục Cung dựa vào thân cây, hưởng thụ gió nhẹ thổi quét qua, trước mắt đột nhiên xuất hiện bóng dáng Dập Dập, cô khẽ mỉm cười nhìn, kỳ thật... Dập Dập cũng không phải là người đáng ghét trong tưởng tượng của cô sao!

Chuyện xưa kể xong, là chưa nói tới rung động đến tâm can, Dập Dập kể xong chuyện xưa đối với cô cười, tựa như sợ bị Dập Dập phát hiện mình trong hai mắt ánh mắt, Cục Cung lập tức quay mặt đi nhẹ giọng nói, “Anh kể tôi những chuyện này làm cái gì, chẳng lẽ anh hy vọng tôi thương cảm anh?”

”Đương nhiên không phải là.” Dập Dập dựa vào thân cây, nhưng ánh mắt vẫn là nhìn Cục Cung, “Đây chỉ là gọi là trao đổi bình đẳng.”

”Trao đổi bình đẳng?” Cục Cung bị Dập Dập nói, nói hồ đồ.

”Tôi đem chuyện của tôi đều cùng cô nói, một năm một mười, không hề giấu giếm, cho nên làm thành trao đổi, cô cũng có thể đem chuyện vì sao cô khóc và chạy ra khỏi nhà họ Trác có thể nói cho tôi biết.”

”Tôi lại không có muốn cho anh đem chuyện của anh toàn bộ nói cho tôi biết, hơn nữa, vừa rồi chuyện này nói cũng đúng anh chuyện của ba mẹ cùng anh có quan hệ gì?”

”Cô thật đúng là...” Dập Dập bất đắc dĩ nhìn cô, thực là cô chuyện gì cũng có thể cùng bản thân phủi sạch quan hệ, làm hại anh lấy lý lẽ nói rõ lấy tình để cảm động nói nhiều như vậy vô nghĩa, Dập Dập ngừng một chút nói, “Bởi vì cái gọi là một người kẻ ngăn hai người kẻ dài, chúng ta đều là cùng đường, nói chuyện với tôi, tôi không phải là có thể giúp cô sao, ngoài ra tôi ở nhà họ Vinh, ở nhà họ Trác cũng có thể làm gian tế của cô không phải sao?”

”Cho nên ý của anh là nói... Anh yêu cầu tôi kéo anh xuống nước?”

Cái này Cục Cung thật sự là, cùng lời anh nói cũng khó nghe như vậy, cái gì gọi là cầu xin? Mà thôi, anh tuổi so với Cục Cung lớn hơn, ca ca làm cho đệ đệ muội muội đây cũng là phải làm, Dập Dập học cổ nhân đối với Cục Cung thờ dài nói, “Đứng, tại hạ cầu xin cô cầu xin cô kéo tôi xuống nước có được hay không?”

Vừa nghe cái chữ cầu xin này, từ trong miệng Dập Dập nói ra, Cục Cung mắt híp kia đơn thuần chính là giả, trên khuôn mặt nhỏ nhắn dấu không lẫn át được vẻ mặt vui sướng nói, “Anh đã đều cầu xin tôi, như vậy tôi liền bất đắc dĩ đáp ứng anh tốt lắm, “

”Có... Như vậy vừa rồi ở nhà họ Trác rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Dập Dập suy nghĩ một chút, “Cô nói không phải là ông ngoại Trác, cũng không phải là dì An, như vậy tôi còn thực rất kỳ quái, ở nhà họ Trác gia còn ai sẽ vì chuyện của chú Vinh Ninh cùng dì An chống đối cô.”

”Vốn là tôi cũng cho là không có...” Cục Cung sờ sờ nửa gương mặt của chính mình, chính ánh mắt đều trở nên âm trầm không ánh sáng đứng lên, Dập Dập híp mắt, bắt được tay Cục Cung vuốt mặt chính mình, “Là có người đánh cô hay không? Là ai?”

Cục Cung cổ tay bị Dập Dập bắt có chút đau, cô nhú lại lông mày đánh rớt tay của anh, “Đương nhiên không phải, anh kích động như vậy làm cái gì? Cảm tôi đau quá a!”

Dập Dập cả kinh, quay đầu, sắc mặt lạnh nhạt nói, “Tôi tới đáng ghét bạo lực gia đình, cho nên nhìn đến cô vừa rồi cái kia chủng thần tình rất tức giận mà thôi, cho là có người đánh cô, cho nên hỏi một chút rõ ràng, xem một chút có muốn hay không báo cảnh sát, để cho cảnh sát đến xử lý.” Anh nói ý chính như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 15

“Anh nghĩ quá nhiều, vừa rồi tôi cũng chỉ là đang nghĩ, nếu như bàn tay kia thực đánh tôi trên mặt của tôi mà nói, tôi có hay không chỉ là khóc đơn giản như vậy.” Cục Cung không có tinh thần nhìn phía xa, Dập Dập tâm tình buồn bực nói, “Đến cùng là chuyện gì xảy ra, cô đừng lúc nào cũng kéo đồng kéo tây được hay không?”

“Còn không phải là bởi vì Cậu út?”

“Cậu út?”

“Mới không phải, trước kia anh ta là cậu út của tôi, hôm nay việc này phát sinh về sau tôi tức giận! Anh ta lại cũng không là cậu út của tôi, người đó chỉ là Trác Văn Dương mà thôi!” Cục Cung tức giận vọt quả đấm, ngay cả tên của Trác Văn Dương cũng hô lên, Dập Dập tất nhiên là biết rõ Cục Cung là giận thật à, trong ngày thường cô cũng coi như là đứa bé ngoan hiền lễ phép, một khi thời điểm nói ra tên người khác, cũng liền đại biểu cho lửa giận của cô đã đến làm cho cô cảm thấy Nhân Thần Cộng Phẫn tình hình.

“Vì cái gì? ...”

Cục Cung rầu rĩ không vui đem chuyện điện thoại vừa rồi cùng với các loại chuyện cùng Trác Văn Dương ở trước mặt Dập Dập nói ra, Dập Dập nhún lại lông mày nghe trong miệng cô các loại chuyện.

“Anh chẳng lẽ không cảm thấy được cậu út của tôi trở nên thật kỳ quái sao? Tôi biết rõ tôi vừa rồi ý nghĩ kia thực vô cùng làm cho người cảm thấy cần ăn đòn, nhưng là anh ta cũng không cần phải như vậy cùng tôi tức giận đi? Còn muốn vung bàn tay đánh tôi ôi chao, từ nhỏ đến lớn, nhưng anh ta là liền đối với tôi lớn tiếng cũng không có lớn tiếng qua!” Cục Cung giờ quả đấm nói đối với Trác Văn Dương bắt mẫn, Dập Dập lại cảm thấy trong đó các loại chuyện không hề giống như Cục Cung nói đơn giản như vậy. Ngẫm nghĩ một tý, nếu là Trác Văn Dương thật sự là vì An Bảo Bối nói tốt, như vậy khi biết An Bảo Bối thật lòng, sau khi biết lúc trước Vinh Ninh cùng với và An Bảo Bối hiểu lầm, liền tính sẽ không trợ giúp Vinh Ninh cùng Cục Cung làm cho An Bảo Bối cùng Vinh Ninh một lần nữa tốt đẹp, nhưng cũng không trở thành phản ứng kỳ quái như vậy, quật cường ngay cả Trác Nhất Phong đều so ra kém.

Dập Dập ngừng một chút nói, “Cậu út của cô cũng liền chỉ là bởi vì không nói cho dì An, quan hệ giữa ông nội út nhà họ Vinh cùng chú Vinh Ninh cho nên mới tức giận?”

“Tôi làm sao biết? !” Cục Cung không hiểu bực bội, “Cậu út là em trai An Bảo Bối ah! Đau lòng chị gái, tôi đương nhiên là biết rõ, đúng là anh ta kiểm soát chị gái của mình cũng khó tránh thật là quá đáng một chút đi?!”

Cục Cung quệt mồ hôi nhỏ giọng lẩm bẩm, “Người không biết, còn tưởng rằng cậu út thích An Bảo Bối đấy, đem ba Vinh Ninh trở thành tình địch của anh ta, cho nên mới phản ứng lớn như vậy!”

Mới vừa rồi còn ở nghĩ không rõ lắm đạo lý trong mối quan hệ, Dập Dập bị lời nói của Cục Cung, một cái đánh thức người trong mộng tay trái nắm quyền, nhẹ buông thông bàn tay phải nói, “Tôi nói a, thời điểm mỗi lần thấy Trác Văn Dương, chung quy cảm giác có phần cảm thấy không tốt, nhưng vẫn đều nghĩ không rõ lắm cái loại cảm thấy không tốt đó cuối là cái gì, hóa ra dĩ nhiên là cái này a...”

Dập Dập sờ lên cằm, không nghĩ tới Trác Văn Dương đối với An Bảo Bối tình cảm ngoại trừ chị em bên ngoài còn có cái tình cảm khác giữa nam nữ, khó trách Trác Văn Dương lần đầu tiên nhìn thấy anh, biết rõ anh là một nhóm cùng Vinh Ninh, xem ánh mắt của anh, làm cho anh cảm thấy kinh khủng như vậy lại mang theo phức tạp để cho anh thập phần không hiểu tình cảm a.

Hiện tại anh cái gì cũng đã biết, không biết Vinh Ninh đến cùng biết rõ hay là không biết? Đại khái là không hiểu được a, dù sao Vinh Ninh cùng Trác Văn Dương gặp nhau số lần ít lại càng ít.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 162: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 16

Hiện tại anh cái gì cũng đã biết, không biết Vinh Ninh đến cùng biết rõ hay là không biết? Đại khái là không hiểu được a, dù sao Vinh Ninh cùng Trác Văn Dương số lần gặp nhau ít lại càng ít, xem ra Vinh Ninh muốn cùng An Bảo Bối một lần nữa cùng một chỗ, giữa bọn họ cái kia dài và rộng, ngoại trừ Trác Nhất Phong, ngoài ra còn có Trác Văn Dương cả sáu này.

Bởi vì cái gọi là người không vì mình trời tru đất diệt, mặc dù Trác Văn Dương không cách nào cùng An Bảo Bối hoàn toàn lại xưng có phần cùng một chỗ, ít nhất bởi vì chữ yêu này, Trác Văn Dương cũng sẽ ở một bên làm những thứ gì a? Như vậy đến lúc đó Vinh Ninh chẳng phải là hết sức thảm, con đường hợp lại cũng sẽ đặc biệt xa xôi? Tuy biết hoài nghi tính cách của một người là không đúng như vậy, nhưng mà một người cũng có thể có mối quan hệ thân mật đối với cháu ngoại gái của mình mà giống như người ta vung tay như vậy, đây là chuyện mà anh ta không thể làm được? Cho dù không có thực vung bàn tay đối với Cục Cung, nhưng là ít nhất cũng có thể chứng minh, trong lòng của anh ta cũng có ý nghĩ như vậy, xem ra việc này vẫn là nên

nói cho Vinh Ninh là tốt hơn.

Dù sao việc này anh là không quản được, muốn cho người trong cuộc tự mình giải quyết tốt nhất.

“Cô đang nói cái gì a? Cái gì cảm giác không tốt? Loạn thất bát tao đều là những thứ gì?” Dập Dập lời nói, làm cho Cục Cung mườì thước hòa thượng không hiểu, hoàn toàn không biết anh đến cùng đang nói cái đồng tây gì.

Dập Dập quay đầu, nhìn sự thật đã rõ ràng như vậy, còn là một bộ dạng hồn nhiên không biết của Cục Cung, thích một người đương nhiên không là một việc đáng xấu hổ, đáng xấu hổ cùng không biết thẹn, cũng ở chỗ mình thích người kia đến cùng là ai, Trác Văn Dương thích An Bảo Bối, cái loại mối quan hệ đó đương nhiên là khinh thường ở trước mặt mọi người, Dập Dập âm trầm cúi đầu, chuyện này còn là không để cho Cục Cung biết rõ là tốt hơn, dù sao có mấy lời là có thể nói, nhưng mà nói giống như vậy, xác thực chỉ có thể vĩnh viễn chôn dấu ở trong lòng, cho dù bị người đánh chết cũng là không thể nói, để tránh làm cho Cục Cung trong quá trình trưởng thành nhiều phần buồn rầu, anh chỉ bảo Cục Cung chỉ bảo nhiều ngày như vậy, lãng phí thời gian dài như vậy, làm cho cô mở ra tâm phòng đối anh mở rộng cửa lòng không dễ dàng, mặc kệ là ích kỷ của mình, hay là chủ quan đều là giống nhau.

“Này! Anh đến cùng biết rõ những chuyện gì? Nói cho tôi biết không được a?” Cục Cung đã hết sức không nhin được, mặc kệ Dập Dập biết cái gì, cũng là cần phải nói với cô a? Đời này cô không thích nhất chính là người khác biết rõ cái gì, mà cô thì không biết, mấu chốt nhất chính là, người biết rõ một ít chuyện liền ngồi ở bên cạnh cô, liền ở trước mặt cô.

“Đây là chuyện mà người lớn mới biết được, cô tất nhiên là không biết, đợi đến khi cô trưởng thành, thì không có người nói cho cô biết, cô cũng sẽ biết” Dập Dập chuyển đảo mắt, nói ở trên một phen, Cục Cung trong lòng bất mãn tâm tình cũng liền trở nên nghiêm trọng hơn, thiếu chút nữa không có nghĩ trực tiếp vung tay đập chết Dập Dập!

“Ai nói tôi không phải là người lớn? Người lớn không biết chuyện tôi còn biết đấy!” Cô căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, Dập Dập nhàn nhạt nhìn cô một cái, đứng, anh thừa nhận chỉ số thông minh của Cục Cung rất cao, cái gì cũng có thể dễ dàng học được, đáng tiếc a, trong đời cô còn là thiếu một chút, đó chính là tình thương, nếu không, như thế nào ngay cả Trác Văn Dương đối An Bảo Bối có ngoại trừ bên ngoài tình yêu chị em cũng nhìn không ra đến? Phòng đoán Trác Văn Dương bị lời nói của Cục Cung mới rồi hành hạ cũng không nhẹ, bị một người không biết anh ta yêu say đắm An Bảo Bối, chột trúng tâm sự, đó mới đúng muốn khổ sở liền có nhiều khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 17

“Dù sao việc này là cô không biết, đứa bé trong nhà vẫn là đừng hỏi nữa. Cho dù hỏi nói cho cô nghe, cô cũng là không biết.”

“Anh có ý gì a?!” Cục Cung ghét nhất chính là Dập Dập luôn là một bộ bí hiểm, vừa một bộ thành thực chuyện của người lớn, chính như bộ dạng của anh ta bây giờ, “Anh cũng không phải là lớn hơn tôi vài tuổi sao? Nói cho cùng, anh còn không phải là cùng một dạng tiểu quỷ ngay cả lòng còn chưa mọc toàn?”

“Đừng nói tôi bây giờ còn là tiểu quỷ cọng lông cũng chưa mọc toàn bộ.” Dập Dập nhướng mày, hướng về phía Cục Cung cười mỉa nói, “Cho dù lông của cô cũng mọc toàn bộ, tóc hai màu, tuổi của tôi cũng vẫn như cũ so với cô lớn hơn, như thế nào, cô cũng phải gọi tôi ca ca mới được.”

“Hừ!” Cục Cung bị Dập Dập mới vừa nói lời nói, như vậy cảm giác mặt đỏ tới mang tai, cảm thấy cái lời nói kia của anh là mang theo tình ý vị sắc se nhẹ nhàng, “Anh tên đại sắc lang này, miệng chó không phun ra ngà voi!”

Cô lắc cánh tay của Dập Dập, Dập Dập cũng chỉ vẽ mặt cười khở, nhìn xem cánh tay của mình, tùy ý Cục Cung hành hạ, nói cô là đứa con nít, cô còn không thừa nhận, lúc nào cũng thích ở trước mặt của anh, làm ra hành vi của đứa con nít, kéo cánh tay của anh, phát tiết chính mình bất mãn, đây là chứng cứ cô giả dạng thành thực.

“Được rồi được rồi...” Dập Dập bị Cục Cung lắc có chút choáng váng đầu hoa mắt, “Nếu cô là lại lắc nữa, phỏng đoán bệnh suyễn của tôi cũng sẽ bị cô lắc đi ra.”

“Ngạch...” Kỳ thật lời này đương nhiên là bị Dập Dập nói có chút thật là quá đáng, thân thể của mình cũng không trở thành gầy yếu như vậy, lắc một cái còn thật có thể đủ tái phát tật bệnh, nhưng là Cục Cung lại tin là thật lập tức dừng tay, chớp mắt to nói, “Không có sao chứ? Bệnh suyễn không phải có thể uống thuốc sao? Bình thuốc xịt của anh không phải mang theo bên người a? Có muốn hay không xịt xịt.”

Khó được xem Cục Cung còn có thể ư sống chết của anh, bất quá như vậy cũng tốt, nếu không, Cục Cung này thật đúng là hết thuốc chữa, dù sao người tâm địa sắt đá gì gi đó, liền tính dùng trên thế giới mãnh liệt nhất ánh lửa cũng là không cách nào làm cho lòng của cô nguội nóng.

“Vẫn còn được, bằng không tôi còn thật nghĩ đến cô không có cứu.” Dập Dập lời này, nhưng là tự đáy lòng phát ra từ nội tâm, Cục Cung kỳ quái hỏi, “Anh nói cái gì đó?”

”Không có gì.” Dập Dập từ dưới đất đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, hướng về phía Cục Cưng vươn tay nói, “Đi thôi.”

Cục cưng nhìn qua tay của Dập Dập, ngừng trong chốc lát vẫn là đem tay của mình đưa ra, Dập Dập lôi kéo, Cục Cưng đứng thẳng thân thể hỏi, “Đi đâu?”

Dập Dập đứng trước dẫn đường, tay vẫn như cũ sít sao kéo tay của cô, dường như sợ Cục Cưng sẽ chạy trốn, “Trở về nhà họ Trác.”

”Nhà họ Trác?!” Cục Cưng kinh ngạc kêu ra tiếng đến, cô vừa mới cùng Trác Văn Dương gây gỗ chạy trốn, còn chưa tới trời tối đâu, hiện tại liền nói về nhà... Đây chẳng phải là thật không có mặt mũi của mình? Huống chi Trác Văn Dương cũng là ở nhà a? Cô mới không muốn gặp lại cậu út kia của cô, thiếu chút nữa liền hướng tới cô vùng bàn tay.

”Tôi không quay về!” Cô lên tiếng nói, che Dập Dập kéo cánh tay cô, hết sức thoát ra, ai ngờ cũng không biết cái này Dập Dập thân thể đến cùng là dạng cấu tạo thân thể gì, rõ ràng thoát nhìn tựa như là một trận gió có thể thổi đi người giấy, ai biết khí lực lại lớn, thế nhưng cô đẩy anh không ra.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 18

“Đó là nhà của cô, cô không quay về đi nơi nào?” Dập Dập dừng bước lại, quay đầu lại kinh ngạc nhìn cô, Cục Cưng dừng lại thoát ra, rũ cái đầu xuống, một bộ dạng uể oải không phấn chấn, “Tôi...” Trời đất bao la, thế nhưng cô không biết nói cần phải đi nơi nào? Đột nhiên nghĩ tới một chỗ, cô ngẩng đầu lên lớn tiếng nói, “Tôi đến nhà của ông nội và bà nội, dù sao hai người bọn họ không phải là muốn gặp tôi sao?”

”Người còn thường nói An Bảo Bối là cái gì con rùa đen rút đầu, có chuyện gì nhất định liền rút vào trong mai rùa, bây giờ cô còn không phải như vậy? Chỉ là đã xảy ra một chút chuyện nhỏ mà thôi, liền bắt đầu trốn tránh? Huống chi tôi tin tưởng cậu út của cô, đối với cô vừa rồi làm mấy chuyện này cần phải hết sức hối hận, máu mủ tình thâm, cô lại như thế nào tùy hứng cũng không nên đi như vậy, huống chi cô không phải là phải giúp chú Vinh Ninh cùng đi An sao? Hiện cô tại liền đi, kế hoạch không phải liền như vậy gấp trở lại hay sao? Bây giờ, ông ngoại Trác đối với chú Vinh Ninh còn có thành kiến, tôi nghĩ ông sẽ không để cho đi An cùng chú Vinh Ninh gặp mặt, hiện tại cô đứng ở bên cạnh đi An, vừa vặn cũng có thể làm nội ứng, làm cho hai người bọn họ người gặp mặt, đem hiểu lầm gì đó đều nói rõ mới đúng, tại sao có thể bỏ xuống những thứ kia liền đi?” Dập Dập thờ dài một hơi, Cục Cưng vẫn còn ngờ ngác đâm tại đó không nhúc nhích, trong miệng lẩm bẩm nói, “Tôi... Tôi...”

”Đều là người một nhà, khả năng vạn không cần vì nhất thời khí phách, liền như vậy đem hiểu lầm sẽ luôn luôn tùy ý anh ta khuếch trương mờ rộng, cô nói tôi nói, chung quy đến cùng là có đúng hay không?” Cục Cưng bĩu môi, Dập Dập chứng kiến ánh mắt của cô có chút lơ lửng không biết, thuận thế kéo tay của cô, cô đến thật đúng là ngoan ngoãn nghe lời tùy ý anh dắt, Dập Dập bên môi phác họa khởi thoáng cái mỉm cười, đợi cô một lát, đi song song bên cô, “Cô cũng không phải một người.” Cục Cưng ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt của Dập Dập, cô nghe thấy anh nói, “Liền tính toàn bộ thế giới mọi người không hiểu biết cô, thậm chí còn bắt nạt cô, ít nhất cô còn có anh.” Cô thấy đôi mắt anh như sao, gò má má lúm đồng tiền chột lóe chột lóe.

Cục Cưng vọt căng tay của anh, hai người song song đi, bây giờ, cô liền tin tưởng lời nói của anh, chỉ cần anh không có lừa gạt cô là tốt rồi.

Thư phòng nhà họ Trác- -

Từ khi An Bảo Bối nói có lời muốn cùng Trác Nhất Phong, vì vậy hai người liền đến thư phòng, đã qua thời gian thật lâu.

Trác Nhất Phong tâm tư ngưng trọng ngồi ở trên ghế mình, An Bảo Bối đứng trước mặt của ông không nhúc nhích, để cho cô ngồi cô cũng không ngồi, tựa hồ giống như là đang làm không tiếng động chống chọi kháng nghị.

Trác Nhất Phong mỉm môi một hộp nước trà, nhìn đồng dạng cùng bản thân đồng dạng tâm tình An Bảo Bối, than thở nói, “Bảo bối, muốn nói cái gì cứ nói đi, đừng cứ mãi tại đó đâm không động, cũng đừng đem chuyện gì đều giấu ở trong lòng của mình không chịu nói ra, nín hóng thân thể cũng không hay.”

An Bảo Bối một mực trầm mặc, không phải là không lời nào để nói, mà là không biết tới cùng phải nói như thế nào, vốn định là từng điểm từng điểm nói cho Trác Nhất Phong chân tướng sự thật, trải qua hôm nay Cục Cưng này nhất nháo, lại chỉ có thể toàn bộ ra.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 19

“Ba ba, về Vinh Ninh...”

“Không cần nói.” Trác Nhất Phong ngăn cản lại lời của cô, làm hại An Bảo Bối thật vất vả có dũng khí nghĩ muốn nói ra lời liền như vậy bị ông chặn lại, “Ta không muốn nghe chuyện có liên quan đến Vinh Ninh, chỉ là nghe tên người kia, ta đã cảm thấy phiền.” Mấu chốt nhất chính là, huyết Thái dương của ông đã ở tình thích nhảy không ngừng, từ lần nữa nhìn thấy Vinh Ninh kia một khắc lên.

An Bảo Bối mím môi, trầm tư một lát nói, “Ba ba, mặc kệ ba nguyện ý nghe hay là không muốn nghe, con còn là phải nói.”

“Con...” Trác Nhất Phong thờ dài nhìn cô một cái, “Vậy con nói, nghe hay không nghe, còn là do ta định đoạt.” Cản cũng ngăn không được, dứt khoát để cho cô toàn bộ nói ra.

An Bảo Bối có chút cao hứng, ít nhất có thể để cho cô đem lời nói rõ ràng, như vậy đối với cô mà nói cũng là một chuyện tốt, “Ba ba, con không muốn lừa dối ba, càng không muốn lừa gạt mình, con thích Vinh Ninh, bất kể là thời điểm trước kia cùng với anh ta, năm đó thời điểm loạn thất bát tao con mang theo Cục Cung vẫn còn ở trong bụng của con rồi anh ta đi, hay là... Hay là hiện tại! Một lần nữa lại nhớ tới thời điểm thành phố A...”

“Thích...” Trác Nhất Phong chia về phía cô, “Vinh Ninh cũng đã như vậy đối đãi con cùng bảo bảo, thế nhưng con còn muốn thích anh ta?” Trác Nhất Phong lắc đầu nói, “Vì cái gì?”

An Bảo Bối lắc đầu, thành thực nói, “Con cũng không biết, nhưng là thích chính là thích, chuyện như vậy là làm cho người nói không rõ ràng, đã nhiều năm như vậy, liền tính trốn tránh lâu như vậy, nhưng mà con vẫn là vẫn như cũ nghiêm túc tỉ mỉ suy nghĩ một chút, thành khẩn nhận định, bất kể là tám năm này, coi như là về sau vô số tám năm...” Cô ngẩng đầu nhìn ông, hít một hơi thật sâu, tựa hồ đem tất cả khí lực đều phóng ở đây, “Con vẫn là sẽ thích anh ta, liền tục thích đến cuối! Liền coi như ba không để cho con cùng Vinh Ninh gặp mặt, liền tính tước đoạt cơ hội Vinh Ninh cùng Cục Cung gặp nhau, con cũng vậy vẫn là sẽ vẫn thích anh ta, vẫn ~!”

Trác Nhất Phong cảm giác tâm của mình đau, không phải là bởi vì An Bảo Bối ngỗ nghịch lời của ông, hay muốn khẳng định thích Vinh Ninh kia, ông đau lòng là, An Bảo Bối lãng phí thời gian dài như vậy, thanh xuân vì Vinh Ninh sinh cái con gái riêng, nhưng là chính là như vậy, An Bảo Bối lại còn là không quên mất Vinh Ninh tồn tại, còn ở trước mặt của ông, như thế kiên định lại lớn tiếng đối với ông nói, cô thích anh ta... Ông không hiểu, tại sao An Bảo Bối phải đối người Vinh Ninh kia khẳng định như vậy, quá mức đến đã qua thời gian dài như vậy, vẫn như cũ còn là không quên mất anh ta? Anh ta đến cùng có cái gì tốt? Cô ở trước mặt của ông nói cô đối với Vinh Ninh như thế nào như thế nào... Chẳng lẽ cô sẽ không sợ, lại bị Vinh Ninh tổn thương? Vứt bỏ?

“Con biết rõ...” An Bảo Bối thấy Trác Nhất Phong không nói gì, giọng nói cũng mềm nhũn một chút, cô không thể đối với ba yêu của mình như vậy, thái độ như thế quyết tuyệt, “Con biết rõ ba ba làm nhiều như vậy hết thấy cũng là vì con tốt, “ An Bảo Bối ôn nhu cười, từ từ hướng tới bên người Trác Nhất Phong đi đến, cô quý gối trước mặt Trác Nhất Phong, Trác Nhất Phong kinh ngạc lập tức đứng lên kéo cô. “Bảo Bối, con đây là đang làm cái gì? Hai ba con chúng ta, có lời gì liền nói rõ ràng, căn bản là không cần phải lẫn nhau cấp đối phương mức độ quý xuống.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 20

“Không...” An Bảo Bối lắc đầu, đem đầu gối ở trên đùi của ông, Trác Nhất Phong đành phải một lần nữa lại ngồi trở lại trên ghế, than thở vuốt tóc cô, “Cần gì phải như thế? Thế nhưng vì một Vinh Ninh, con còn muốn cùng ba bộ xương già này quý xuống.”

“Không phải vậy.” An Bảo Bối sợ Trác Nhất Phong nghĩ sai, lập tức phản bác, “Con không phải là vì Vinh Ninh cùng ba ba quý xuống, chỉ là như một đứa nhỏ, đối phụ thân làm nũng mà thôi.”

“Làm nũng...” Trác Nhất Phong tay ngừng ở giữa không trung, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên là để ở nơi đâu.

“Đúng vậy, là đang làm nũng, đối với phụ thân làm nũng...”

“...”

“Cho tới nay con đều cho rằng vì trên cái thế giới này, con cũng liền chỉ có một mình con mà thôi, không có mẹ, không có ba, mặc kệ gặp được cái thống khổ gì, mặc kệ đụng phải người nào, con ngoại trừ có thể tự mình một mình nhẫn nại bên ngoài, căn bản liền không ai có thể, nguyện ý nghe con nói, ngày đó khi con từ bên người Vinh Ninh rời đi, con còn tưởng rằng con xong rồi, đời này cũng chỉ có thể tự mình một mình sống được, nhưng là ai biết, ở trên cái thế giới này, ngoại trừ mẹ mất đi, trong bụng có Cục Cung, thì ra con không phải là một mình cô đơn, con có người thân, cũng có người nhà, vô duyên vô cớ có thể có được tình thương của ba, đồng thời cũng có thể còn có một em trai lớn như vậy, đối với con lại giống như cùng mẹ ra...ba biết không? Ba, khi đó con đến cỡ nào vui vẻ, cỡ nào cao hứng? ! Thậm chí!” Trong mắt của An Bảo Bối tán ra hào quang sáng loáng, “Thậm chí muốn nói với mọi người trên toàn bộ thế giới, tôi không phải một mình, tôi cũng là có người nhà! Tôi cũng sẽ được yêu thương, được người thích! Bị ủy khuất

có thể có người đau, có thể có người vì tôi ra mặt! Tôi không hề là một mình, gặp được chuyện gì cũng không cần đều núp ở trong mai rùa vĩnh viễn! Ba ba...”

Trác Nhất Phong giống như là thoáng cái liền bị người ta rút sạch khí lực toàn thân cao thấp, ngay cả hô hấp đều hình như là cực kỳ dễ cho ông cảm thấy khó khăn, hiển nhiên, giọng nói của ông nghẹn ngào, trên mặt có loại chất lỏng lạnh buốt chảy ra, vuron tay, sờ sờ mặt... Dĩ nhiên ông cũng như vậy khóc.

”Ba ba... Cảm ơn ba, cảm ơn ba, thời điểm lúc con chán nản nhất một mình không người dựa vào, cho con gia đình của mình, cấp con yêu thương, trên thế giới này, không có chuyện gì là so với chuyện này càng làm cho con cảm thấy được hạnh phúc”

”Bảo bối...”

”Qua nhiều năm như vậy, ba không nghĩ chỗ dựa các con, chỉ muốn tự mình một người cố gắng cuộc sống, nuôi sống Cục Cưng, cũng không phải là bởi vì con đối với chuyện năm đó ba đối với mẹ của con còn đang tức giận, chỉ là bởi vì con sợ, con sợ... Đây hết thảy đều là hư vô ảo cảnh, tựa như là mộng, nhất sau khi tỉnh lại, liền chuyện gì liền như vậy biến mất không thấy, chính là bởi vì là sợ hãi, cho nên con mới lúc nào cũng tránh né, không dám đi tiếp nhận, ba cùng em trai, cho con những thứ kia... Con biết rõ con sẽ không nói chuyện, thậm chí cũng không quá biết làm một người, làm một cái xứng chức con gái, qua nhiều năm như vậy, con cho tới bây giờ cũng không có đem thật lòng của con nói ra, cũng không có đem ba của Cục Cưng là ai sự thật nói ra, thậm chí còn nói dối lừa gạt ba, làm hại các người vì con lo lắng, liên tục bảo vệ con, sợ con sẽ bị người khác làm cho tổn thương.”

An Bảo Bối toàn bộ đầu đều chôn ở trên đùi của Trác Nhất Phong không được, Trác Nhất Phong vuốt nước mắt, nhìn An Bảo Bối nằm ở trên đùi của ông, lời nói nghẹn ngào ở trong cổ họng, không biết đến cùng nên nói cái gì mới tốt

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 167: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 21

”Nhưng mà...” An Bảo Bối cũng không tốt, lau nước mắt ở khóe mắt nói, ”Nhưng mà con đã trưởng thành a, cũng trở nên thành thực chừng chạc, chính bản thân mình đã làm gì chuyện cũng đồng dạng đến có thể cứu vớt, tự bảo vệ mình, lại cũng không còn là đứa bé đã từng kia, gặp được chuyện gì ngoại trừ tránh né bên ngoài, lại không có phương pháp khác, sợ hãi đối mặt, không dám một mình gánh chịu...”

”Ý của con là nói...” Trác Nhất Phong nuốt xuống một lát nói, ”Ý của con là nói, đối với Vinh Ninh, cho dù tương lai anh ta vẫn như cũ còn có thể lần nữa tổn thương tới con, con cũng... Nguyên ý cùng anh lại cùng một chỗ?”

”Con...” An Bảo Bối ngừng một lát lời nói, ”Con chỉ là không muốn, không muốn nói thêm những lời nói trái lương tâm kia, cả đời người cũng liền như vậy mấy năm, con... Mặc dù là ba đứa bé, mẹ của Cục Cưng, nhưng mà con cũng giống như một người phụ nữ, tám năm... Thời gian tám năm không ngắn, con không nghĩ lại bỏ qua tám năm tiếp theo, sau tám năm tới, con người khi còn sống lại có mấy lần tám năm đâu, tám năm sau, con có phải hay không còn có thể lại cùng Vinh Ninh gặp nhau, lại có cơ hội có thể cùng với anh ta? Còn là... Liền như vậy bỏ lỡ cả đời, đợi đến trước khi chết mới nghĩ, a... Nếu là lúc trước dừng cảm một chút, nhận thức một chút thẳng thắn tình cảm của mình, không lại như vậy tiếp tục lừa mình dối người, có thể cùng người mình thích, cùng một chỗ cả đời, thật là tốt biết bao? Thời gian không đợi người, con không nghĩ muốn cả đời đều sống trong hối hận, ảo não cùng oán giận một đời, con biết rõ ba sốt ruột con gái, đối với Vinh Ninh là xen lẫn hận cùng rối rắm, nhưng mà... ba, coi như con cầu xin ba một lần được hay không? Con không muốn mất đi người mình thích, cũng không muốn mất đi người ba thật vất vả mới tìm được... Cho nên... Liền coi như ba không đồng ý con cùng với Vinh Ninh, ít nhất không cần, lại đáng ghét anh ta, cũng không cần lại đánh anh ta...”

An Bảo Bối nín thở lấy lòng của mình, nước mắt sớm liền mơ hồ mắt của cô, ”Vừa rồi ba đánh Vinh Ninh một ít kia, con cảm thấy được lòng của mình đều muốn xé rách, con thích anh ta, cho nên không muốn thương tổn anh ta, tám năm, người khổ sở cũng không chỉ có một mình con mà thôi, hiện tại lúc con nhìn thấy Vinh Ninh, con cảm thấy được thì ra tám năm qua này, anh ta cùng con giống, qua tuyệt không tốt, bất kể là trong lòng hay là trên thân thể, lần trước, vì không để cho con cảm lạnh, anh ta dùng áo của mình cho con che mưa, còn bởi vậy sinh bệnh, lúc ấy con không biết, còn ở trước mặt của anh ta nói ra lời nói quyết tuyệt như vậy, con quá mức tự cho là đúng, từ trước đến nay cũng chỉ suy tính chính mình đau lòng, lại trước giờ cũng thật không ngờ, kỳ thật trên cái thế giới này, thật sự đau lòng, người thân đau, trừ con ra còn có người khác, cái loại cảm giác này... ba...”

An Bảo Bối ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt của Trác Nhất Phong, ”Kỳ thật, ba cùng con nghĩ cũng giống như vậy a, nếu thời gian trước có thể lặp lại mà nói, ba nhất định sẽ không để cho mẹ của con, mang con mà rồi ba đi a? Kỳ thật, tâm tình của con ba cũng là rất hiểu có đúng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 168: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 22

Đối với Trác Nhất Phong mà nói, tâm tình của An Bảo Bối lúc này, như thế nào ông có thể sẽ không hiểu, ông oán cả đời, hận cả đời, oán giận cả đời mình, chính là vì sao năm đó làm chuyện xảy ra chịu trách nhiệm, anh không cách nào tìm được An Tường Vi, có thể làm nhưng chỉ là đến mộ phần của cô đi bái tế, vì vậy thật vất vả mới tìm được con gái, dự định, bảo vệ, không nghĩ lại làm cho cô thừa nhận năm đó đau đớn, nhưng là vô cùng cứng chiều, lại làm cho ông quên mất chuyện trọng yếu nhất, chuyện trọng yếu kia, bị ông quên tuyệt không còn dư lại, ông cho rằng như vậy đứng ở bên người của An Bảo Bối, chính là hoàn toàn khả năng để bảo vệ An Bảo Bối không chịu đến người khác tổn thương, lại quên mất ông thực chính là muốn điều chỉ là vì để cho An Bảo Bối hạnh phúc mà thôi.

Nhưng mà ông đem cô cùng với Vinh Ninh hạnh phúc tước đoạt, để cho cô cả đời đều muốn thương tiếc cả đời sống được, như vậy hẳn cùng chính hấn Ba ruột có cái gì khác nhau chứ? Biết rất rõ ràng hai người bọn họ người là lẫn nhau yêu nhau, lại dùng đến chỉ là vì làm cho con của mình hạnh phúc ý tưởng, làm cho nàng cùng người mình thích không thấy mặt, không cùng một chỗ... Hấn hoàn thành thiên cầm lấy yêu lời nói dối, một lần lại một lần tiếp tục như vậy, như vậy hẳn chẳng phải là thành thiên cổ tội nhân?

Trác Nhất Phong dùng hai tay xoa xoa cái mặt dài dầu sương gió của mình, đỡ thân thể của An Bảo Bối quý xuống nói, “Đứng lên đứng lên, lời của con, ba ba đều nghe thấy được, đều nghe thấy được, là lỗi của ba, là lỗi của ba.”

“Không phải, cái này ba ba không quan hệ, con chỉ là muốn muốn đem ý nghĩ trong lòng mình nói ra mà thôi, cùng ba một chút quan hệ cũng không có, ba khả năng vạn đừng đau lòng.”

“Đưa nhò ngốc, trẻ em là thịt của ba mẹ, con nói những lời kia, ba lại há sẽ không biết? Chỉ là ba vẫn luôn lấy có yêu con, coi thường, nếu là sai mà nói, vậy thì trách ba!” Trác Nhất Phong kéo hai tay của An Bảo Bối nói, “Đứng lên, đừng quý, cúi xuống lạnh, con gái là không chịu nổi khí lạnh, lời nói đều nói xong rồi, chúng ta đứng đứng lên nói chuyện được hay không?”

“Nhưng mà...” An Bảo Bối cũng không tốt, lau nước mắt ở khóe mắt nói, “Nhưng mà con đã trưởng thành a, cũng trở nên thành thực chừng chạc, chính bản thân mình đã làm gì chuyện cũng đồng dạng đến có thể cứu vớt, tự bảo vệ mình, lại cũng không còn là đứa bé đã từng kia, gặp được chuyện gì ngoại trừ tránh né bên ngoài, lại không có phương pháp khác, sợ hãi đối mặt, không dám một mình gánh chịu...”

“Ba ba...”

“Đứng lên nói chuyện! Con lại không đứng dậy nói, ba liền tức giận!” Trác Nhất Phong cố ý bày ra gương mặt tức giận nhất, An Bảo Bối nhìn nhìn, đành phải đứng lên, lau nước mắt của mình, “Ba ba...”

“Đưa nhò ngốc, hôm nay a, cũng không có uống phí.” Trác Nhất Phong cười dùng đến chính mình khoan dung bàn tay, sờ qua An Bảo Bối khóc thút thít mặt vinh, trì kỷ vì nàng lau rơi nước mắt, “Thấy mặt Vinh Ninh, đánh Vinh Ninh một cái tát, vì con báo thù, hiện tại lại ở nhà nghe được lời thật lòng của con, cuộc sống này đương nhiên không có uống phí.”

“Ba ba...” An Bảo Bối cúi đầu, oán giận chính mình, có phải hay không còn là ngôn ngữ của mình vấn đề, bằng không Trác Nhất Phong vừa rồi lời nói kia, nghe qua dường như là còn đối Vinh Ninh có thành kiến? Từ xưa tới nay trung hiếu không thể lưỡng toàn, liền ngay cả tình hiếu cũng giống như vậy, nếu như Trác Nhất Phong thực không để cho Vinh Ninh cùng với mình ở cùng nhau, cô lại nên làm cái gì bây giờ? Không thể làm trái với trái tim của mình, cũng không thể làm trái với ý tưởng của Trác Nhất Phong.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 23

Cô ngẩng đầu lên hỏi, “Ba ba, ba có phải hay không vẫn còn đang oán giận Vinh Ninh?”

“Đương nhiên oán giận!” Trác Nhất Phong lớn tiếng nói, “Làm thương tổn con gái bảo bối của ba, ba không trách anh ta, ba trách ai?”

“Nhưng mà...” An Bảo Bối, tâm ý có chút hoảng loạn vuốt đầu của mình, vẫn lại là nói lời vô ích sao?

“Ba cũng không phải là chỉ sự kiện kia.” Trác Nhất Phong lắc đầu, buông hai tay An Bảo Bối ra, đi về phía trước vài bước nói, “Ba biết rõ con còn là thích Vinh Ninh, vừa rồi lời của con, ba cũng là nghe đến trong lòng, mấy năm qua, không có mấy người sống dễ chịu, con... Một mình không có danh phận sinh đứa bé, chạy đến nước Pháp, tự mình sống khổ cực, Cục Cung lớn như vậy cũng không có ba ruột thương, cho dù có ba cái lão bất tử cùng Văn Dương kia thương đứa bé, nhưng mà như vậy vẫn cùng tình thương của ba ruột có chênh lệch. Về phần Vinh Ninh...” Nhắc tới Vinh Ninh cái tên này, Trác Nhất Phong lại trở nên than thở đứng lên.

“Ba ba...”

“Con trước hãy nghe ba nói, lúc trước con không phải là không cho mọi người nhắc tới Vinh Ninh sao?”

An Bảo Bối gật đầu nói, “Đúng.” Lúc trước thời điểm từ Trác Nhất Phong trong miệng nghe được tên Vinh Ninh, cô cũng không phải là thiếu chút nữa đem nước miếng đều cấp phun ra ngoài?

”Lúc trước mặc dù, ba vẫn là không biết ba ruột của Cục Cung chính là Vinh Ninh, nhưng mà vì tốt cho con, ba còn là đem toàn bộ thanh niên tài tuấn trong thành phố đã điều tra một trận, khi đó tra được trên người Vinh Ninh, ba mới biết được anh ta hóa ra vào tám năm trước đã xảy ra tai nạn xe cộ, ban đầu là nghĩ, Vinh Ninh xảy ra tai nạn xe cộ, thân thể chắc chắn sẽ không tốt, xảy ra cái loại này ngoài ý muốn, ai lại biết não của anh ta đến cùng có tác dụng hay là không có tác dụng, cho nên lúc ban đầu ba liền đem anh ta loại ra khỏi danh sách hàng hóa.”

“...” An Bảo Bối cười khò nhìn ông, Trác Nhất Phong lại bắt đầu đem nam nhân so sánh thành hàng hóa... Rõ ràng ông cũng là nam

”Nhưng mà ai biết thiên trên đời có chuyện trùng hợp như vậy!” Trác Nhất Phong hai bàn tay nắm vào chồng lên nhau, “Người kia vậy mà lại là ba ruột của Cục Cung, năm đó còn cùng con có qua một đoạn như vậy.”

”Ba ba... Kỳ thật trận tai nạn xe kia, kỳ thật...” An Bảo Bối cúi đầu, đối với Vinh Ninh, ngoại trừ yêu, còn có một chút chính là áy náy, nếu như năm đó, cô không có chọn ngày hôm đó, ban đêm bão tuyết rơi xuống để cho Vinh Ninh chạy tới mà nói, có lẽ anh năm đó cũng không sẽ như vậy ... Liền xảy ra tai nạn xe cộ như vậy, làm cho thân thể của anh bây giờ không tốt, còn mất trí nhớ nhiều năm như vậy.

”Kỳ thật cái gì?”

”Kỳ thật trận tai nạn xe lúc trước cũng trách con...”

”Trách... Trách con?!” Trác Nhất Phong đột nhiên kinh ngạc đứng lên nói, “Anh ta năm đó xảy ra tai nạn xe cộ trách con chuyện gì? Chẳng lẽ...” Trác Nhất Phong lại bắt đầu suy nghĩ miên man, “Chẳng lẽ năm đó bởi vì con biết rõ Vinh Ninh làm chuyện thật có lỗi với con, vốn cho rằng trả thù anh ta, con cố ý ở trên xe anh ta làm ra cái gì, làm cho xe của anh ta xảy ra vấn đề! ?”

”A?” An Bảo Bối thét chói tai ra tiếng, “Không phải là, đương nhiên không phải! Con như thế nào có thể sẽ làm chuyện như vậy? Con nói năm đó hẳn xảy ra tai nạn xe cộ sự tình đều tại con, là vì con để cho anh ta ở trong thời tiết bão tuyết đi tìm con, nếu như không phải là tới cấp tìm con, anh ta cũng sẽ không một người ở trong thời tiết bão tuyết lái xe, lại càng sẽ không xảy ra tai nạn xe cộ như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 24

Trác Nhất Phong thật sâu thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi An Bảo Bối lời nói, ông sợ toàn thân phát run, hoàn hảo sự thật cũng không phải là như ông nghĩ vậy, bằng không đây chính là hành vi phạm pháp, đây chính là không được, ông vỗ vỗ bả vai của An Bảo Bối nói, “Hoàn hảo, bất quá liền coi như con thực ở trên xe anh ta động tay chân cái gì cũng là đúng, ai bảo anh ta lúc trước phụ con?”

An Bảo Bối cười cười xấu hổ, nhỏ giọng lầm bầm, “Con còn không đến mức máu lạnh vô tình như vậy.”

Trác Nhất Phong suy nghĩ một chút, lại lần nữa ngồi về trên ghế, giật mình, “Có nhân tất có quả, ba hiện tại cũng không biết đến cùng nên nói cái gì, là nên hận anh ta, hay cần phải tiếp nhận anh ta.” Vốn dĩ Vinh Ninh hôm nay ở trước mặt của ông nói những lời kia, đều là thật, chuyện cho tới bây giờ, ông lại nên hận ai oán giận ai đây?

”Ba ba...” An Bảo Bối thở phào nhẹ nhõm, lạnh nhạt nhìn xem ông, “Con cho là con có hận, về sau mới phát hiện, càng hận cũng liền đại biểu càng để ý, càng yêu, cái loại tình cảm đó, ngay cả con cũng không biết đến cùng phải nói như thế nào mới tốt.”

Trác Nhất Phong nhìn xem cô, ngừng trong chốc lát nói, “Loại cảm giác này, ba chắc cũng là biết rõ, nếu Bảo Bối hôm nay con đã ở trước mặt ba nói như vậy, ba đến cùng là không nên lại ngăn trở con cái gì, không đến mức, cũng không có thể rồi.”

”Ba ba...” An Bảo Bối nhìn xem Trác Nhất Phong trên mặt lộ ra cái dạng vẻ mặt kia, cô không biết đến cùng cần phải dùng cái dạng vẻ mặt gì nhìn xem ông, nhưng mà cô lại bất nạt không lừa được lòng của mình, khi từ trong miệng của Trác Nhất Phong nói ra lời như vậy, cô tựa hồ cảm nhận được có thể cùng Vinh Ninh một lần nữa cùng nhau ảo giác nữa, cô dè dặt nhưng có chút cất dấu hưng phấn cao hứng hỏi, “Như vậy ba ba, ba có phải hay không không phản đối con cùng Vinh Ninh lui tới?”

Trác Nhất Phong cười cười, đều nói con gái lớn không giữ được, xem ra thật đúng là như thế, nhìn cô cái loại tình cảm kia, tự cho rằng ả núp vô cùng tốt, nhưng mà trong lòng cái loại vui sướng đó, ông vẫn như cũ thật sâu nhìn ở trong mắt, “Thôi, hôm nay con cũng đã đem lời trong lòng của con ở trước mặt của ba nói ra, ba còn có thể lại cùng con nói cái gì sao?”

An Bảo Bối vừa muốn duỗi tay ra ôm ấp thật tốt ôm Trác Nhất Phong cảm tạ ông, Trác Nhất Phong lên tiếng, ngăn cản cô rộng mở hai tay, “Nhưng mà...”

Nhưng mà? Trác Nhất Phong ngữ điệu nhất gạch, An Bảo Bối nụ cười trên mặt cũng theo không thấy, cái gì gọi là nhưng mà? Nói cách khác chuyện này, cũng không phải như cô nghĩ còn có uyên duyên tình hình?

”Nhưng mà, mặc kệ ban đầu là hiểu lầm hay là cái gì, anh ta làm cho mẹ con cô hai người ở nước Pháp ngầy người thời gian dài như vậy, làm hại cô đau khổ thời gian dài như vậy, là sai của anh ta, để cho anh ta chịu chút đau khổ cũng là phải.”

An Bảo Bối trên mặt đáng tươi cười lập tức cứng ngắt, không phải là cô nhất định vì Vinh Ninh giải vây, mà là trong đó nếu là không phải nói có nguyên nhân gì lời nói, cũng không thể toàn bộ đều muốn trách Vinh Ninh, dù sao trong đó một bộ phận nguyên nhân cũng là bởi vì chính mình.

”Ba biết rõ con muốn nói cái gì, con lại muốn đem trách nhiệm toàn bộ ngăn ở trên người của mình phải hay không?” Trác Nhất Phong đoán trúng tâm tư của An Bảo Bối, An Bảo Bối lập tức ngay cả trên mặt vẻ mặt cũng lười động, không phải là cô muốn đem trách nhiệm toàn bộ ngăn ở trên người của mình, mà là vốn là có một bộ phận trách nhiệm chính là bởi vì cô mà dậy, nếu không phải cô nhất gan, nếu không phải... Ai, cho dù bây giờ nói những thứ này thì có ích lợi gì? Thời gian tám năm nói trở lại, nó sẽ trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 171: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 25

”Được rồi, cứ như vậy, con cũng không cần nói nữa, ba tự có chủ trương.” Một câu nói lần nữa làm cho An Bảo Bối khuôn mặt cứng ngắt, cô rất là kỳ quái hỏi, “Ba ba, lời kia của ba là có ý gì?” Ông đến cùng là đồng ý cô cùng Vinh Ninh tiếp tục lui tới, hay là không đồng ý a? Nếu là không đồng ý... Như vậy có thể hay không không để cho cô ôm hy vọng, sau đó lại từ từ đem hy vọng của cô đánh nát?

”Ba đương nhiên đồng ý, bất quá lần này cùng lần trước cũng không giống nhau.” Trác Nhất Phong chính sắc mặt, một bộ rất khó trị bộ dáng đạo, “Lần trước là bởi vì con còn là lẻ loi một mình, cho nên Vinh Ninh mới có thể bắt nạt con, sau khi bắt nạt con, con cũng chỉ biết tránh né, lần này sẽ không giống như vậy, ba và Văn Dương đều cùng con có máu mủ tình thâm, xảy ra chuyện gì, ba cùng Văn Dương còn có thể ở phía sau bao bọc con!”

Cô cũng không phải là she xã hội đen...

”Trước kia các con dù sao tuổi còn nhỏ, có một số việc cũng là không hiểu, hiện tại con cùng Vinh Ninh cũng đều đi vào ba mươi tuổi, cũng đã trưởng thành, nhưng mà ba thấy Vinh Ninh gương mặt đó...” Trác Nhất Phong trong đầu tí mĩ suy nghĩ một chút cái khuôn mặt của Vinh Ninh, nhú mày nói, “Cũng không biết anh ta đến cùng là bộ dạng như thế nào, thấy thế nào đều giống như tiểu bạch kiểm dựa vào nữ nhân ăn cơm.”

”Nhưng mà...” An Bảo Bối lại nói, “Bây giờ cô gái đều mê cái dạng mặt kia.”

”Cho nên a!” Trác Nhất Phong vỗ mạnh bắp đùi của mình, “Không phải là ba hoàn toàn buông tay để cho con cùng Vinh Ninh một lần nữa cùng một chỗ, nhưng mà gương mặt đó của anh ta thoát nhìn tựa như là hồng nhan họa thủy!”

“... Ba ba, cũng không trở thành khoa trương như vậy, dù sao anh ta là người nam.”

”Đạo này, nam nhân cùng nữ nhân đều giống nhau!”

“...” An Bảo Bối dứt khoát á khẩu không trả lời được, xem ra cô vẫn lại là không cần ở trước mặt của Trác Nhất Phong giải vây cho Vinh Ninh thì tốt hơn, dù sao... Tiếp tục như vậy, giống như càng ngày càng nghiêm trọng, sẽ làm Trác Nhất Phong càng thêm ghét Vinh Ninh, dù sao anh ta đối với cái nhìn của ông đã đổi thay đổi thật nhiều.

Cho nên làm cho anh chịu chút đau khổ cũng là phải, “Trác Nhất Phong kéo về lời nói chính đề.” Cho anh ta biết, con cũng không phải là dễ theo đuổi, dễ khi dễ.”

”Uh... Ba ba, con không biết rõ ý của ba là cái gì.”

”Ý của ba rất đơn giản, ba sẽ không phản đối người cùng với Vinh Ninh, nhưng là con phải hứa với ba 3 điều quy ước.”

”3 điều quy ước?”

”Đúng, thứ nhất, con không thể nói cho Vinh Ninh, ba không phản đối hai người các người người cùng một chỗ, thứ hai, con không thể trực tiếp nói cho Vinh Ninh con đối với anh ta nhớ mãi không quên toàn bộ 8 năm không có thay đổi, thứ ba! Mặc kệ như thế nào con cũng phải hết sức cùng anh ta giữ một khoảng cách, không thể để cho anh ta dễ dàng đem con một lần nữa đuổi tới tay!”

An Bảo Bối nhô lên quai hàm nghe lời của ông, cô có chút không hiểu lắm.

”Con cũng không cần nghĩ quá nhiều, ba làm như vậy, cũng không phải là ngăn trở con cùng với Vinh Ninh, nhưng mà ba vì tốt cho con.” Trác Nhất Phong than thở một trận, An Bảo Bối cười cười, tiến lên nắm chặt cánh tay của Trác Nhất Phong, “Con biết rõ ba, con đáp ứng lời mà ba vừa mới nói.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 26

“Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi!” Trác Nhất Phong lắc đầu cười khan, An Bảo Bối chuyển đảo mắt, cô rõ ràng, chỉ là hy vọng Trác Nhất Phong không cần chơi quá phận là tốt rồi, trong lòng nghĩ đến một bóng dáng một người... Uhm, cô là đáp ứng Trác Nhất Phong 3 điều quy ước, nhưng mà, bên trong 3 điều quy ước, tựa hồ không có nói gì trừ bỏ Vinh Ninh ra, việc này không thể nói cho người khác biết đi?

Tha thứ cô, kỳ thật cô cũng không phải là cô ý cực kỳ giống như lợi dụng sơ hở, chỉ là có câu gọi là tình thế bất đắc dĩ.

Phòng khách nhà họ Trác, Trác Văn Dương một người ngồi trên sô pha, cau mày ủ ê toàn cảnh là cùng TV mắt to tròng mắt nhỏ, Cục Cung chạy mất, An Bảo Bối cùng Trác Nhất Phong còn ở trên lầu nói chuyện, cho dù lại có nhiều lời nói, sớm muộn cũng sẽ nói xong, đợi đến bọn họ xuống lầu sau, không nhìn thấy Cục Cung, anh cũng khó khăn, đến lúc đó phải nói như thế nào? Hỏi Cục Cung vì cái gì bản thân tức giận chạy, chẳng lẽ anh sẽ ở trước mặt bọn họ thừa nhận, bởi vì bị Cục Cung đoán trúng tâm sự mình thích An Bảo Bối, cho nên mới cùng cùng Cục Cung gây gổ, còn kém một chút đánh cô, thế cho nên cô chạy trốn sao?

Trác Văn Dương hai tay lau mặt của mình, trong lòng lo lắng tựa như là kiến bò trên chảo nóng, anh đối với An Bảo Bối cái phần tình cảm kia, anh là chuẩn bị đầu ở trong lòng cả đời, sẽ không vì cái gì ở trước mặt người nói ra, cũng tận lượng để cho người khác không cần phán đoán ra, mà bây giờ... Dù thế nào cũng là muộn.

Không được, anh không thể liên tục ở chỗ này ngồi chuyện gì cũng không thể làm, nói như vậy, sự tình chỉ có thể trở nên càng hồng бет, bất kể là vì mình hay là vì Cục Cung, anh đều muốn nhanh đem Cục Cung đưa trở về, cần phải... Nhận lỗi với bé.

Trác Văn Dương xoa xoa mặt của mình từ trong ghế sofa đứng dậy, vội vàng hấp tấp đến cửa, mới vừa vừa mở cửa, Cục Cung xuất hiện ở trước cửa làm cho anh cảm thấy mừng rỡ như điên, “Cục Cung!” Ngay cả giọng nói cũng là có mang theo nhẹ hưng phấn.

Giữa gỗ cửa hay không gỗ cửa làm cho Cục Cung do dự đã lâu, cùng Trác Văn Dương đã xảy ra không vui, bất kể là sự tình gì vẫn là mình đều không được tự nhiên vô cùng, ai biết vẫn còn ở thời điểm chính mình nghĩ sự tình, Trác Văn Dương chính mình thế nhưng mở cửa ra, Cục Cung khuôn mặt co quắp, đột nhiên cảm giác được hết sức lúng túng.

Không chờ đợi cho đến khi Trác Văn Dương cảm thấy rất hưng phấn, anh thế nhưng phát hiện Dập Dập đang ở sau lưng Cục Cung, Dập Dập về mặt tươi cười nói, “Chú Trác.”

Trác Văn Dương khuôn mặt căng thẳng, suy nghĩ đứa bé đáng ghét cùng Vinh Ninh có quan hệ, anh vẫn lại là như cũ không có thay đổi, anh lạnh xuống mặt kỳ quái hỏi, “Tại sao cháu lại ở chỗ này?”

Dập Dập nhún vai nói, “Cách cửa không xa dưới tầng cây thấy được Cục Cung, cho nên đem cô cùng nhau mang về.” Dập Dập tiếp tục bả vai Cục Cung nói, “Được rồi, đã đến cửa nhà, hiện tại cần phải tiến vào.”

Cục Cung phồng má, xoay xoay vận vận đi vào, Trác Văn Dương nhìn xem bóng dáng hai bé kia thờ dài, hóa ra hai đứa bé này, đã ở trong lúc anh bất tri bất giác, đã trở thành bạn tốt, tới cùng... Còn có chuyện gì là anh không biết?

“Cục Cung...” Trác Văn Dương đi tới, ngồi trên sô pha, xoay xoay vận vận nói, “Vừa rồi, cậu út làm mấy chuyện này không phải cố ý.” Trác Văn Dương quay mặt sang nói, “Cháu hiểu chứ?”

Cục Cung nuốt một tiếng nói, “Biết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 173: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 27

“Cậu út lời nói, chỉ là muốn nói cho cháu, không thể chơi đùa quá phận, mất phương hướng tâm trí của mình, bất quá cháu mới vừa nói cũng hết sức có đạo lý.” Trác Văn Dương trầm tĩnh trong chốc lát, nhìn xem Cục Cung phản ứng, về mặt không có tinh thần ngồi ở chỗ kia, có lẽ trong lòng vẫn còn đang oán giận anh vừa rồi thái độ cũng không nhất định.”Hiện tại ba ba, căn bản liền không để cho Vinh Ninh cùng chị gái gặp mặt, có mấy lời cũng nói không nên lời, cho nên làm cho hai người bọn họ người hèn hò có lẽ sẽ có cơ hội.”

Cục Cung ngẩng đầu, kỳ quái nhìn xem Trác Văn Dương phản ứng, người vừa rồi sống chết sống không đồng ý, đúng là Trác Văn Dương mà không phải cô à? Nhưng mà chỉ một thời gian, anh ta thế nhưng... Đồng ý?

Dập Dập nhìn xem Trác Văn Dương phản ứng, sau đó lại cùng bản thân chuyện gì đều dường như không có dựa ghe sô pha, Trác Văn Dương phản ứng cũng quá mức kỳ quái đi? Cho nên... Anh lệch nghiêng cái đầu, vui sướng như vậy cười, chẳng lẽ là anh ta nghĩ thông suốt rồi

"Lúc nào cũng muốn giải quyết vấn đề, nếu hai người bọn họ đã yêu nhau, cho dù biện pháp gì là không nên, nhưng mà tốt hơn không nên làm bất cứ điều gì." Trác Văn Dương cười, một dòng chua như giấm kích thích khoang mũi chính mình, Cục Cung trừng mắt nhìn, nhìn qua Dập Dập, Dập Dập cười híp mắt nói, "Có cái gì không tốt?"

Cục Cung trầm tĩnh một lát, nơi cầu thang phát ra âm thanh có người xuống cầu thang, Trác Nhất Phong kỳ quái hỏi, "Có cái gì gọi là không tốt?"

"Ông nội Trác..." Dập Dập ngẩng đầu lên, lại là một bộ dạng đờ đẫn ngây thơ.

"A? Dập Dập a..." Trác Nhất Phong nhìn thấy Dập Dập, xuống cầu thang tốc độ cũng theo tăng nhanh, cả khuôn mặt mang theo hưng phấn nhẹ, ngay cả lời nói cũng thay đổi được nhẹ nhàng hơn rất nhiều, "Đến đến, cháu tới thật đúng lúc, hai người chúng ta nhanh lên đến chơi một ván, mấy ngày không nhìn thấy Dập Dập, ông a, tay đều ngứa."

"Ha ha... Đánh cờ không nóng nảy ông nội Trác, cháu tới nơi này là có chuyện muốn nói."

"Có chuyện?" Trác Nhất Phong dừng bước, An Bảo Bối kỳ quái nhìn Dập Dập ngồi trên sô pha.

"Là có chuyện, vốn là hôm nay cháu tới là đến chơi, lại không nghĩ rằng chú Trác thúc thúc nhận điện thoại của di An."

"Điện thoại của tôi?" An Bảo Bối sờ sờ trên người của mình, mới phát hiện điện thoại di động của mình thế nhưng ở trên bàn trà phòng khách, cô đi từ từ xuống hỏi, "Ai gọi điện thoại tới? Tìm có chuyện gì sao?"

"Tô Nhất Dạ." Trác Văn Dương đáp.

"Tô Nhất Dạ?" An Bảo Bối gãi gãi đầu, "Cô ấy gọi điện thoại đến làm cái gì?"

"Để cho chị đi hẹn hò a?"

"Hẹn hò?!" An Bảo Bối cùng Trác Nhất Phong thiếu chút nữa không có rống ra tiếng.

"Đúng vậy... Cho nên tôi mới nói, hẹn hò liên hẹn hò thôi, có cái gì không tốt?" Dập Dập nhún vai.

"Nhưng mà..." An Bảo Bối nhúu lại lông mày, lời nói còn không có bị nàng nói xong, Trác Nhất Phong ngăn cản ở trước mặt cô nói, "Là muốn hẹn hò với ai?"

"Là người bạn thân của Tô Nhất Dạ." Trác Văn Dương trả lời, "Người đàn ông công tác trong cơ quan chính phủ, nay năm 35 tuổi, chưa lập gia đình, gọi là Vinh Dự."

Trác Nhất Phong nhúu lại lông mày, cảm giác có chút chán ghét, "Lại là một người họ Vinh?" Ông đối với dòng họ này, há dừng lại chỉ là một cái cảm thấy hai chữ chán ghét có thể hình dung.

Dập Dập nháy mắt nói, "Ông nội Trác, họ Vinh có cái gì không ổn sao?"

Trác Nhất Phong lúng túng một tiếng cười nói, "Không có gì, chỉ là có thằng quý đáng ghét cùng họ Vinh."

"A... Ha ha..." Dập Dập che miệng cười trộm.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 28

"Thôi, họ tên cũng chỉ là một biệt hiệu mà thôi." Trác Nhất Phong ngồi trên sô pha hỏi, "Người kia như thế nào?"

"Không biết, bởi vì không phải là bản thân, cho nên sẽ không có nói tí mĩ."

Trác Nhất Phong suy nghĩ một chút, hướng tới Trác Văn Dương đưa tay qua, "Đưa điện thoại cho ba, ba đi nói với cô ấy."

”Ba ba...” An Bảo Bối kêu ông, vừa rồi rõ ràng... Trong thư phòng, cô đều có cùng Trác Nhất Phong nói rõ ràng, đời này, ngoại trừ Vinh Ninh ra, cô ai cũng sẽ không cần, nếu như người kia không phải là Vinh Ninh, cô tình nguyện đời này đều cô độc cả đời, tự mình một người sinh sống, “Con có đã nói với ba...”

”Vậy ba cũng có nói qua, hàng hóa so với Tam gia, còn có 3 điều quy ước của chúng ta?”

“...” An Bảo Bối cúi đầu, trầm mặc không nói đứng lên, ông là có nói qua, mà cô... Thế nhưng cũng liền như vậy đáp ứng.

Trác Văn Dương đem đi động đưa cho Trác Nhất Phong, Trác Nhất Phong đón qua đi động, tìm được thông tin người gọi gần nhất, “Dập Dập, cháu trước ở chỗ này ngây ngốc, ông nội nói chuyện điện thoại xong tiếp qua.”

Dập Dập gật đầu nói, “Tốt, ông nội Trác.” Dập Dập tựa hồ so với ai khác cười đều muốn vui vẻ.

Trác Nhất Phong cầm đi động, tùy tiện vào một cái gian phòng nào đấy dưới lầu, An Bảo Bối ngồi trên sofa, như có điều suy nghĩ đứng lên, trầm mặc một hồi nói, “Dập Dập, cháu trở về nói cho mẹ của cháu biết, tôi... Tôi sẽ không cùng người cô ấy giới thiệu kia hẹn hò.” Cô chán ghét, cũng không nghĩ muốn.

”Dạ...” Dập Dập chuyển đảo mắt nói, “Vì cái gì không tốt a? Vinh Dự Nhị gia gia, mặc dù là người mộc nạp một chút, nhưng là hết sức thông minh, hơn nữa không có ham mê bất lương, bộ dạng vẫn là bộ dáng con người, không thể so cùng những minh tinh kém đẹp trai trong ti vi, dòng dõi lại tốt, cháu thật sự là nghĩ không ra, vì cái gì đi An muốn lãng phí một có hội tốt như vậy.”

”Việc này...” An Bảo Bối ngừng một chút nói, “Cháu còn nhỏ, có một số việc cháu căn bản cũng không hiểu, không phải là cái chuyện gì đều là trong tưởng tượng đơn giản như vậy.”

”A?” Dập Dập nghiêng đầu tiếp tục truy vấn, “Như vậy đến cùng chuyện gì là cháu không có trong tưởng tượng đơn giản như vậy?”

”Tôi...” An Bảo Bối thể nhưng không biết nên nói cái gì.

”Chẳng lẽ...” Ở An Bảo Bối trong mắt xem đến, Dập Dập đơn thuần chính là to gan suy đoán, “Trong nội tâm của di An đã sớm có một người khác tồn tại? Thế cho nên ngoại trừ anh ta ra không nghĩ cùng bất luận người đàn ông nào hẹn hò?”

Dập Dập vốn tưởng rằng An Bảo Bối sẽ trước mặt anh phản bác, ai biết cô thể nhưng to gan thừa nhận, “Đúng.”

Dập Dập dáng tươi cười cứng ngắc ở trên mặt, khụ khụ... Cái này An Bảo Bối ngay trước mặt Vinh Ninh thời điểm tại sao không nói, hiện tại Vinh Ninh lại không có ở đây... Cô ở trước mặt của anh liền như vậy thừa nhận... Việc này còn có cái gì niềm vui thú nói a? Thế cho nên trong khoảng thời gian ngắn, anh thể nhưng không biết đến cùng nên như thế nào phản bác mới đúng.

Dập Dập tinh táo trong chớp lát, lại mở miệng nói, “Di An, cháu cảm thấy được việc này liền cùng vừa rồi ông nội Trác nói như vậy, hàng hóa so với Tam gia, không phải ông nội út Vinh Dự của cháu, làm sao mà biết di... Trong lòng suy nghĩ người kia, trên thế giới này liền không thể không có anh ta? Hơn nữa, gặp mặt một lần, tương thân cận mà thôi, lại không phải là gặp mặt một lần, hai người ở trong phòng ăn ăn một bữa cơm, hai người liền không thể nhất định kết hôn, di nói đúng không?”

”Tôi...” An Bảo Bối bị Dập Dập lời nói ngăn chặn miệng, bây giờ đứa bé thật sự là trưởng thành sớm ghê gớm, mở miệng nói ra lời, thể nhưng làm cho cô không cách nào phản bác.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Liên Tinh Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 29

”Cháu cũng không phải là đến làm khuyên khách.” Dập Dập chuyển đổi chuyện, “Di An, di không hiểu, mẹ cháu để di đi hẹn hò người kia, mặc dù cùng ba mẹ của cháu tuổi không kém là bao nhiêu, đúng là ông ấy dù sao cũng là trưởng bối của mẹ cháu, bởi vì trước ông ấy hẹn hò ý kiến không thể nào tốt, lại kéo mẹ cháu tìm đối tượng có thể kết hôn, trong tay của mẹ không có người nào, cũng chỉ có thể nghĩ tới di, nếu là di còn không đáp ứng, cháu nghĩ mẹ cháu, phỏng đoán ngay cả khóc chết tâm đều có, cháu nghĩ, hẳn là di không biết mẹ cháu vì cái gì đã cùng ba cháu không kết hôn a?” Dập Dập nụ cười trên mặt động lại, đảo mắt biến thành hé ra ưu sầu đầy mặt mặt.

An Bảo Bối gật đầu nhẹ, đột nhiên cảm giác được bầu không khí cũng thay đổi được cứng ngắc gật đầu nói, “Việc này tôi có nghe mẹ cháu nói.”

”Ài...” Dập Dập tiếng buồn bã thờ dài đứng lên, trong lòng lại nghĩ, may mắn Tô Nhất Dạ đem chuyện này nói ra, bằng không lại làm cho anh nói một lần lời nói, anh khẳng định cần phải học máu không thể, “Thực không dám đầu điểm, năm đó người bức bách mẹ cùng ba chia tay, ngoại trừ ông nội của ba cháu ra, còn có anh ruột của ông nội út Vinh Dự.”

”Dĩ nhiên là như vậy...” An Bảo Bối kinh ngạc dường như há to miệng.

”Cho nên đối với nhà họ Vinh, mẹ cũng là không dễ chịu, Vinh Dự cũng giống như là trưởng bối của mẹ cháu, hiện tại ông ấy muốn cầu cạnh mẹ, nếu là làm hồng lòi nói...” Dập Dập đem chuyện nhỏ đã nói thành một chuyện lớn, ở trong đầu của An Bảo Bối lại nghĩ là, nếu như lần này không đáp ứng cùng cái người gọi Vinh Dự kia hẹn hò mà nói, cô có thể sẽ phá hủy cái hôn nhân của Tô Nhất Dạ cùng Giản Sách đã không tới được dễ, đến lúc đó, Thụy cùng Dập Dập, có thể đã thành mả cô ba.

”Kỳ thật cũng không có gì, dù sao cháu cũng đã lớn, trưởng thành rất nhiều, lại không quá vài năm, chính mình có thể kiếm tiền nuôi sống một nhà ba người.”

”Một nhà ba người... ?” An Bảo Bối suy nghĩ nửa kêu ra tiếng âm.

Dập Dập ngẩng đầu nhìn trần nhà, “Dạ... Nhưng mà Thụy Thụy mà nói làm sao bây giờ? Em ấy còn nhỏ, cũng mới chỉ có 5 tuổi mà thôi, cháu là từ nhỏ đã không có ba ở bên người cùng cháu cùng nhau sinh hoạt, nhưng mà em ấy cũng không giống cháu, liên tục cùng mẹ còn có ba cùng nhau trong cuộc sống, gần đây thân thể ông nội cũng không thể nào tốt, coi như bởi vì hàng năm mẹ không chối từ cực khổ mỗi ngày buổi tối làm mất xa cho ông, mức độ trúng gió cũng tốt lên rất nhiều...”

Dập Dập quay đầu lại, nhìn xem mặt của An Bảo Bối, An Bảo Bối đột nhiên cảm giác được nghiệp chướng nặng nề lui về phía sau lui, chuyện giống như so với cô tưởng tượng càng thêm nghiêm trọng.

Dập Dập không có đem đón xuống 'Khả năng' lại vô hạn khổng lồ, bị thâm hóa, mà là dùng đến ánh mắt thập phần thành khẩn nhìn cô, “Phật nói: Cứu một mạng người hơn xây bảy ngôi chùa, cho nên coi như là giúp đỡ mẹ cũng tốt, di An, liền cầu xin di cùng ông nội út Vinh Dự hẹn hò một chút đi, cũng không phải là không muốn cho 2 người gom thành một đôi, chỉ cần gặp mặt một lúc, đơn giản đang ăn cơm liền thành, đến lúc đó đi lại lấy nguyên nhân chứng cứ của ông ấy, cự tuyệt cùng ông ấy tiếp tục lui tới là được, chẳng lẽ... Liền một chút yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy, đi đều không bỏ được một chút thời gian đi gặp ông ấy một lần sao?”

Dập Dập nói thật sự rõ ràng, An Bảo Bối có chút thất bại cúi đầu, cắn môi nói, “Tôi là thật đem Tô Nhất Dạ trở thành bạn của mình, cho nên có thể giúp giúp lời của cô ấy cũng không phải không thể, kỳ thật hẹn hò xác thực cũng không có gì đáng ngại.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 176: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 30

Cô cũng không phải là không có hẹn hò qua, những người kia để cô lại ở trong phòng ăn, làm hại người khác còn tưởng rằng cô là bị vô số nam nhân ghét bỏ nữ nhân, cô cũng không phải là ở trong lòng không có hận bọn họ sao? Chuyện này chủ yếu là do duyên phận, hai người trong lúc đó không có có duyên phận, đương nhiên cũng là không thể trách an bài thân cận người kia.

”Di nói vậy, di đồng ý hẹn hò hả?” Dập Dập làm bộ như một bộ thập phần hưng phấn hỏi.

”Ừm” An Bảo Bối dịu dàng nở nụ cười, “Coi như tôi là hôn năm cũng được, tôi còn chưa có làm qua chuyện này a.”

”Vậy cháu liền thay cả nhà của cháu cảm ơn di An.”

”Ha ha...” Dập Dập cũng đã thay người cả nhà cảm tạ cô, cô còn có thể nói thêm gì nữa đây?

Dập Dập âm thầm hướng tới Cục Cung cùng Trác Văn Dương làm ra tay chữ 'V', Cục Cung đã lạnh mình một mảnh, lực lợi cánh tay của mình.

”Bảo bối...” Nói chuyện điện thoại xong Trác Nhất Phong ra cửa phòng gọi cô tiến đến, “Con đi vào một chút, ba có chuyện muốn nói với con.”

”A...” An Bảo Bối gật đầu nhẹ, đi vào, trong phòng khách không còn có người khác tồn tại, Cục Cung hướng tới Dập Dập bắn she đến anh liền là một tên lường gạt ánh mắt, “Tài ăn nói tốt như vậy, học cái gì vẽ tranh? Dứt khoát trực tiếp bán ai là sư làm một tên lường gạt, khắp nơi giả danh lừa bịp tính, thứ kia kiếm tiền cũng gấp còn nhanh.”

Dập Dập chìa ra bàn tay, “Này không trách tôi.” Ai bảo An Bảo Bối đàn như vậy, thế nhưng sẽ tin tưởng anh cái phiền lý luận kia? Đương nhiên điều này cũng không có thể toàn bộ đều do An Bảo Bối, Tô Nhất Dạ bên kia cũng giúp thượng không ít gấp rút, nói với An Bảo Bối chuyện xưa, cô cùng Giản Dĩ từ tình yêu đến hôn nhân không dễ, trên cơ bản người nghe thương tâm, nghe thấy giả rơi lệ, An Bảo Bối lại là cái loại đó không nghĩ mang đến cho người khác phiền toái cùng quấy nhiễu cá tính, anh cũng chỉ là hơi chút thêm dầu thêm mỡ một phen, liền làm cho cô hoàn toàn tin tưởng, nếu như mình không đi theo Vinh Dự hẹn hò mà nói, sẽ phá hủy một cái vốn là hạnh phúc gia đình.

Cho nên, điều này có thể trách anh sao? Anh cũng không phải là cái gì tên lừa đảo, anh là người tốt, lại là đứa bé ngoan nhất.

”Đừng cao hứng sớm như vậy.” Trác Văn Dương một câu nói, ở trên đầu Dập Dập cùng Cục Cung tưới một chậu từ nước lạnh.

Dập Dập chính khuôn mặt đạo, “Không biết chú Trác tại sao phải nói như vậy?”

Trác Văn Dương thay đổi, vênh hai chân lên bắt chéo nói, “Chỉ là không biết Tô Nhất Dạ, Vinh Dự cùng Vinh Ninh quan hệ, đương nhiên cũng không biết, cậu cùng Vinh Ninh chơi đùa rất quen thuộc cũng không sai.”

Cục Cung nghe lời nói, lập tức sụp đổ khuôn mặt, mới vừa rồi còn hết sức trấn định Dập Dập, trong lòng cũng mất tự nhiên co rúm một chút, chỉ là đang suy nghĩ An Bảo Bối, lại không nghĩ tới một cái có thể ảnh hưởng đến cả trò chơi lớn nhất BUG!

“Đúng như các người suy nghĩ, cái trò chơi kia có thể ảnh hưởng đến trí mạng các người, ngay cả là ba của tôi, Trác Nhất Phong.”

Cục Cung cùng Dập Dập liếc nhìn nhau, Trác Văn Dương lắc đầu nói, “Mặc dù chị ngốc, nhưng là ba ba lại rất thông minh, đúng, mặc dù trước kia anh là không biết ba ruột của Cục Cung chính là Vinh Ninh, nhưng mà bây giờ sự thật đã đưa ra ở trước mặt của anh, Vinh Ninh ở thành phố A lại nổi danh như vậy, gia đình lại hiển hách như vậy, muốn biết hết thấy tin tức của anh ta chẳng phải là dễ như trò bàn tay? Đến lúc đó, nếu là cho anh ta biết, chúng ta lừa gạt sự thật của anh ta, sẽ làm sao?”

Cục Cung dùng sức lắc đầu, chỉ có thể dùng bốn từ khái quát đứng lên, đó chính là... Không để cho tưởng tượng!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Liền Tính Xuống Nước Cũng Muốn Kéo Người 31

“Cho nên...” Cục Cung nhỏ giọng nói, “Vừa rồi cậu út giận cháu cũng là bởi vì cái này?”

Trác Văn Dương trừng mắt nhìn, trong lòng lắc lư một mảnh, “Có thể nói như vậy.” Cái kia chỉ chiếm một phần nhỏ không đồng ý của anh mà thôi.

“Ông ngoại cũng không biết đến cùng thì cùng mẹ nói cái gì đó...” Cục Cung có chút buồn bực nghĩ, Trác Nhất Phong thật sự là một người như thế nào công kích đều không thể đánh bại thành trì.

Dập Dập sờ lên cằm cũng không biết đến cùng đang suy nghĩ gì, phòng khách thoáng cái liền đắm chìm trong trầm tĩnh.

Một lát sau, An Bảo Bối cùng Trác Nhất Phong từ trong phòng đi ra, An Bảo Bối xem ra hết sức tiêu tụy, lẩm bẩm lẩm bẩm, “Vi cái gì a...” Cuối cùng vẫn là cùng Tô Nhất Dạ đạt thành chung nhận thức, ngày kia cùng người kêu là Vinh Dự đi hẹn hò.

Cục Cung và Dập Dập cùng nhau xoay người lại, đầu giả lưng sofa, nhìn xem An Bảo Bối phản ứng, Cục Cung nhẹ giọng nói, “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

“Không có gì.” An Bảo Bối trả lời một câu, chợt nhớ tới cái gì dường như kêu Cục Cung vào phòng, “Cục Cung, đi vào một chút, mẹ có việc muốn nói với con.”

“Con...” Cục Cung chỉ chỉ chính mình, cuối cùng đáp ứng đi theo An Bảo Bối vào gian phòng, ngược lại An Bảo Bối, Trác Nhất Phong đến là tâm tình rất tốt ngồi trên sofa, Dập Dập mặt mỉm cười hỏi, “Ông nội Trác, xem ra tâm tình của người rất tốt.”

Trác Nhất Phong nhũn mảy, bắt chéo hai chân nói, “Đúng vậy, tâm tình thật là tốt.”

“Phát sinh chuyện gì?”

“Cái này a...” Trác Nhất Phong bật cười nói, “Có lẽ có thể thoát khỏi một cái phiền toái lớn, đối với ông mà nói đương nhiên là chuyện tốt!”

Dập Dập có chút nghe không hiểu, Trác Nhất Phong đến gần anh thần bí hề hề nói, “Dì An của cháu muốn đi xem mắt, chính là Vinh Dự mà Tô Nhất Dạ giới thiệu tới.”

Dập Dập nụ cười trên mặt, đột nhiên cứng ngắc ở trên mặt, dựa theo phương pháp của Trác Nhất Phong, điều tra một chút Vinh Ninh hoặc là thân phận của Vinh Dự mà nói, quả thực liền là chuyện dễ dàng, nhưng mà ông bây giờ phản ứng đến cùng là chuyện gì xảy ra? Nếu đã biết rõ trong đó Vinh Ninh cùng Vinh Dự quan hệ, còn làm cho An Bảo Bối cùng Vinh Dự đi xem mắt?

Dập Dập có chút trạng nhị hòa thượng không hiểu, chẳng lẽ Trác Nhất Phong cùng mình giốn nhau, cũng là cá mè một lứa? Thích nhất nhìn xem quan hệ rồi rắm không rõ, sau đó ở bên cạnh cười trộm?

Trác Văn Dương rồi rắm hai hàng lông mày, tạm thời cũng ở trong trạng thái bối rối.

Bị An Bảo Bối gọi vào cửa phòng, Cục Cung lại đi ra, lấy một bộ không giải thích được khuôn mặt đi ra, trong miệng lẩm bẩm nói, “Thật kỳ quái.” Cục Cung gãi gãi đầu, Dập Dập lại đưa mắt chuyển dời đến trên người của cô, hôm nay gia đình này bầu không khí mới thực sự là kỳ quái.

”Đến, Dập Dập, chúng ta đến hạ nhất bàn.” Trác Nhất Phong chuyển đến ván cờ, Dập Dập áp ứng một trận nói, “Dạ, được.”

Cục Cưng kéo quai hàm, bởi vì cái gọi là, trời sinh voi sinh cỏ, nếu đã cũng đã như vậy, cô suy nghĩ nhiều như vậy lời nói cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi, nếu Trác Nhất Phong đã không có phản đối, này bắt kể là đối với An Bảo Bối còn là Vinh Ninh mà nói, không đều là một chuyện tốt tình sao?

Ai! Cục Cưng ngốc nghếch rên thán ngâm một tiếng, cô vẫn luôn hết sức hết sức, sự tình phát triển đến cùng như thế nào tiến hành, hiện tại cũng đã không phải là lấy cô là chính thể, A Di Đà Phật, những suy nghĩ của người lớn thật sự là phiền toái, có chuyện gì nói thẳng ra không coi như xong sao? Vòng tới vòng lui, chỉ cần là người cũng sẽ mệt muốn chết được hay không? Tuyệt không đủ thẳng thắn, ngay cả đứa bé cũng không bằng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Chưa Mưa Trước Vấn Vương 1

Đại viện nhà họ Vinh, Vinh Ninh ngồi ở trong sân, một tay chống cằm, tay kia ngón tay, một tiếng một tiếng đập mặt bàn, hai mắt vô thần nhìn xem đối diện, cũng không biết đến cùng như đi vào cõi thần tiên tới nơi nào hư không.

”Vinh Ninh trở lại đến bây giờ vẫn luôn ở trong sân ngắm người, cũng không biết ở trên người của anh đến cùng đã xảy ra chuyện gì.” Mẹ Vinh lo lắng đứng chỗ cách Vinh Ninh vài mét hỏi.

”Lúc trở về còn đi dép, con trai của chúng ta, nhưng cho tới bây giờ cũng không có tại trước mặt người khác mất mặt qua.” ba Vinh lên tiếng phụ họa.

”Hôm nay Cục Cưng không phải là trên TV sao? Có phải hay không Vinh Ninh đuổi theo, sau đó thấy được, ông ngoại bọn họ của Cục Cưng, bị thua thiệt? Em nhìn trên mặt của con sưng đỏ, dường như là bị người đánh, chẳng lẽ...” mẹ Vinh kinh ngạc che miệng lại, “Lấy bản lĩnh của Vinh Ninh, là không thể nào bị người đánh, sẽ không phải là ông ngoại của Cục Cưng không để cho con cùng mẹ của Cục Cưng cùng một chỗ, cho nên Vinh Ninh trong lòng một trận khó chịu, vì vậy liền cùng người bên nhà kia của Cục Cưng đánh nhau sao?”

Ba Vinh lau mồ hôi nhìn mẹ Vinh \ một cái, “Em, con trai của mình, em cũng không tin phải không? Con là người loại đó tùy tiện sẽ cùng trường bồi động thù động cước?”

”Ừm...” Mẹ Vinh ngừng trong chốc lát nói, “Em đây không phải là lo lắng sao? Cái mặt kia của con không phải là cùng người khác đánh nhau đánh ra, chẳng lẽ là tự mình đánh chính mình?”

”Chính mình... Đánh chính mình?” Ba Vinh khóe miệng giật giật.

”Đứng a!” Mẹ Vinh tay phải nắm quyền, nhẹ nhàng đập bàn tay tay trái nói, “Nha, kịch truyền hình bên trong đều là như thế này diễn, cũng bởi vì những người có then, lại không chiếm được đối phương tha thứ mà nói, sẽ chịu đòn nhận tội, nha, tự mình đánh mình một cái tát xin lỗi, cái này cũng không có gì lớn lao.”

”Lão bà, em cho rằng con trai của em là tự cường làm khổ?” Ba Vinh bắt đầu đi lác đầu, mẹ Vinh cũng đã lớn tuổi, tư tưởng nhưng vẫn đều cùng một đứa bé giống nhau, cũng không cần thận giấu lại, chính mình nói, cho rằng việc đến cùng là đúng hay sai, ngay cả tính cách của Vinh Ninh như vậy, như thế nào có thể sẽ chính mình ngược đãi chính mình?

”Vậy con làm sao lúc nào cũng tại đó ngắm người a?” Mẹ Vinh chu mỏ một cái, “Làm hại em muốn hỏi cũng không dám hỏi.” Bà từ lúc Vinh Ninh còn rất nhỏ liền đối với Vinh Ninh bắt đầu đi, đứa bé kia có tâm sự gì liên liên tục đầu ở trong lòng cũng không nói ra, rõ ràng đều là mẹ con, có quan hệ máu mủ, làm bà cảm giác, luôn luôn có một phần ngăn cách, hỏi anh cũng không nói, hướng chỉ vẫn là đứng ở chỗ này chỉ có thể nhìn bóng lưng của anh, giống như là kiến bò trên chảo nóng.

Ba Vinh nhíu lại lông mày, “Lúc này, nếu là Vinh Viễn hoặc là Vinh Dự ở đây thì tốt rồi, tiểu tử kia ở toàn bộ nhà họ Vinh cũng liền theo chân hai người bọn họ quen thuộc” nếu trong đó hai người hỏi một chút mà nói, Vinh Ninh đại khái cũng sẽ đem ý nghĩ trong lòng nói cho bọn họ biết, cũng liền không cần phải hai người bọn họ người ở chỗ này đồng đoán tây đoán, như thế nào cũng đoán không ra đến ý nghĩ của anh

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: Chưa Mưa Trước Vấn Vương 2

“Ai...” Hai vợ chồng, cùng nhau thở dài một hơi.

"Này!" Sau lưng đột nhiên toát ra tiếng đến, ba Vinh và mẹ Vinh sợ, thiếu chút nữa trái tim đều từ trong lồng ngực cứng rần cấp chen lẫn đi ra.

Vinh Dự nghiêng đầu, cánh tay vẫn còn đang gio, kỳ quái nhìn xem đôi vợ chồng này hai, vì cái gì nhìn thấy sự xuất hiện của anh tựa như là một dạng thấy được quý, lộ ra vẻ mặt như vậy, anh vừa rồi không có như thế nào.

"Ai bảo cậu đột nhiên xuất hiện? ! Có biết hay không cậu dọa người sẽ hù chết người? !" Ba Vinh chỉ vào đầu của Vinh Dự nói, mẹ Vinh thọt eo của ba Vinh thấp tiếng gầm gừ dữ nói, "Nhỏ giọng một chút! Vinh Ninh sẽ phát hiện!"

Ba Vinh lập tức bụm miệng, cùng nhau nhìn về phía chỗ Vinh Ninh ngồi, đáng tiếc đã là chậm quá, Vinh Ninh cũng sớm đã thấy được, anh khẽ nghiêng đầu, nhìn qua nơi phát ra tiếng, mặt không chút thay đổi nhìn xem.

"Ha ha..." Mẹ Vinh lập tức ngây ngô cười, hướng về phía Vinh Ninh vẫy tay nói, "Không có việc gì không có việc gì, con tiếp tục suy nghĩ chuyện tốt, chúng ta vừa tới."

Vinh Ninh một tay kéo má thản nhiên nói, "Từ lúc ba mẹ đứng ở nơi đó xem con, con liền đã phát hiện." Chỉ là bởi vì không có âm ỉ đến anh, anh mới không có vạch trần mà thôi.

"Ừm..." Ba Vinh chỉ là cầm lấy đầu, đi về hướng anh nói, "Chúng ta còn là không vì con lo lắng sao? Kể từ khi về đến nhà liền liên tục rầu rĩ không vui." Hiểu rất rõ tâm tư của Vinh Ninh, đứa nhỏ này nếu là không muốn nói chuyện mà nói, ngay cả cầm súng chỉ anh, anh cũng sẽ chết sống không đem lời trong lòng mà nói ra, chỉ biết tự mình một người nghẹn một ngụm khí, không lên tiếng một câu.

"Con không sao..." Vinh Ninh hai mắt khẽ nâng thấy được bóng dáng của Vinh Dự, "Chú út, tìm con có chuyện sao? Đến nói."

"Ừm..." Vinh Dự đáp ứng một tiếng, từ ba Vinh và mẹ Vinh trung gian xuyên ra ngoài, lập tức đi ngay đến chỗ Vinh Ninh, Vinh Dự đột nhiên quay đầu lại nói, "Ngày kia đi xem mắt."

"Hèn họ? !" Ba Vinh kinh ngạc kêu lên tiếng nói, "Thế nhưng có người nguyện ý cùng cậu hẹn hò? !"

Vinh Dự mặt không chút thay đổi trờng mắt, như thế nào? Anh liền không giống như là dạng có thể theo người hẹn hò? Đừng quên, đến cùng là ai, làm cho anh nhất định phải cưới phụ nữ về nhà.

Ba Vinh hướng thụ ánh mắt ai oán của Vinh Dự, ông cũng chỉ là kinh ngạc một tý, vừa rồi không có nói, không để cho Vinh Dự đi xem mắt, anh ta vậy là cái ánh mắt gì? Này này, đầu gì ông cũng là anh trai ruột của cậu ta đi? Con trai không tôn trọng ông cũng coi như xong, người người em trai này, như thế nào cũng một chút không để cho mình dễ chịu?!

Mẹ Vinh ngược lại thở phào nhẹ nhõm, Vinh Ninh lại một người ngây ngốc mà nói, bà đang sợ anh sẽ bị căng thẳng thần kinh, đến trình độ sắp xé rách, may mắn Vinh Dự đến đây, chỉ cần cậu ta có thể lái được Vinh Ninh qua chuyện khác mà nói, chung quy so với bà cùng ba vinh hai người ở bên cạnh lo lắng suông muốn tới cổ chấp

.

"Vinh Dự, Vinh Ninh có chuyện gì giấu ở trong lòng, cậu đi cùng nó hảo hảo nói chuyện một chút, đừng làm cho nó bị trong lòng lời nói nín hòng." Mẹ Vinh giọng nói mềm mại dặn dò.

Vinh Dự suy nghĩ một chút, một Vinh Ninh là cháu của anh, hai là còn có chuyện muốn nhờ anh hỗ trợ, cho nên... Nghe mẹ Vinh nói cũng là đúng, đành phải mặc nạ gật đầu nói, "Ừm..."

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngực: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Chưa Mưa Trước Vắn Vương 3

Mẹ Vinh kéo ba Vinh rời đi, ba Vinh đẩy đẩy thì thâm thét to, "Để cho Vinh Dự cùng Vinh Ninh tâm sự? Cậu ta, cái du mặc cát lộc kia một dạng giống như ngu ngốc, có thể cùng cậu ta nói những đạo lý to lớn gì? Muốn nói cũng là tôi đến nói không đúng sao?" Đầu gì tôi cũng là ba của Vinh Ninh, thân vi phụ thân, chính là cần phải ở bên con trai thời điểm khó khăn, lo đầu đến, cho anh lời khuyên thấp sáng con đường phía trước!

"Ông ngậm miệng đi!"

Vinh Ninh bắt đầu nhìn xem hai người trưởng bối đỡ hơi nhà họ Vinh này, hai người cộng lại tuổi đều vượt qua một trăm, nhưng vẫn giống như đứa bé thích nơi nháo, chỗ nào có cái tự giác làm ba mẹ chứ?

Vinh Dự ngây ngốc đứng ở nơi đó, lẳng lặng nhìn hai bóng dáng hoàn toàn biến mất không thấy, mới đi đến trước mặt Vinh Ninh ngồi, anh từ trước đến

nay lúc ngồi, thích cái eo rất thẳng tắp, đây là ông cụ Vinh giáo huấn xuống, bất quá Vinh Ninh hiển nhiên liền là không có đạt được chân truyền nhà họ Vinh, ngồi ở chỗ kia vô tình, tựa như vừa mới bị nước mưa triệt để xối ướt sũng, không có phân nửa uy nghiêm đáng nói.

”Khụ khụ...” Vinh Dự ho khan vài tiếng, há to miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng lại không biết đến cùng phải nói như thế nào, cuối cùng vẫn là ngậm miệng lại, trong lòng oán giận, chị dâu thật đúng là thích nhường cho anh làm anh chuyện căn bản liền không am hiểu, lúc này, điều tốt nhất để làm là chuyện gì cũng không làm, nhìn xem Vinh Ninh bộ dạng cúi đầu ủ rũ, sau đó ở trước mặt của cậu ta, dùng vẻ mặt khinh bỉ cậu ta, dùng ngôn ngữ kích thích cậu ta, làm cho cậu ta phát điên mới đúng, không phải cần phải ở trước mặt của cậu ta nói chút ít lời khuyên bảo? Nói như vậy, cũng liền quá lãng phí cơ hội tốt nhất này đi?

”Có chuyện cứ việc nói thẳng đi.” Vinh Ninh mở miệng nói, anh mới không tin, Vinh Dự đến là thật nghe lời Vinh mẹ đến khuyên bảo anh, người nhà họ Vinh, tùy tiện lấy ra một người, cũng không nghĩa bạc vẫn thiên như vậy, ở loại tình huống này, đến nói móc anh mới đúng, “Không cần phải để ý đến tôi.” Anh nhìn một chút cái vẻ mặt phở kia của Vinh Dự, rõ ràng liền là một bộ dạng thập phần hưng phấn, giống như là đang nói, đến đây đến đây, cháu tốt của chú, có cái gì chuyện không vui, cùng chú út nói một chút, để cho chú thật vui vẻ..

.

Cho dù Vinh Dự trời sinh không có cái bộ mặt biểu tình biến hóa gì, nhưng mà chỉ là nhìn xem Vinh Dự khoe mắt khê giờ lên đường cong, có thể hoàn toàn thấy rõ ràng ý nghĩ của anh ta, cũng là, hai người bọn họ bản thân ở giữa chung đụng, càng rối rắm càng là mang theo nhẹ nhàng khiêu khích, đây mới là Vinh Dự, nếu là Vinh Dự thực nghe lời Vinh mẹ mà nói, đến phụng mệnh chỉ bảo anh, anh đến là cảm thấy Vinh Dự người này mới thật sự là điên khùng, anh nên đưa ngay anh ta đi bệnh viện tìm Phương Trạch Tây thật tốt kiểm tra, đầu có phải hay không xuất hiện tật xấu.

Biết anh ta giả, Vinh Ninh cũng vậy. Nếu đã nhìn không thấy tới trò cười của anh, Vinh Dự cũng lười dùng đến chính mình trương khuôn mặt hưng phấn đi xem anh ta, ở trong lòng phương diện gì gì đó, Vinh Ninh tuyệt đối cùng bản thân mình giống nhau mạnh mẽ ngay cả tên lửa đều không thể tiến công chiếm đóng.

Vinh Ninh nhìn xem Vinh Dự khoe mắt trở về tại chỗ, rút tay về, cả người dựa thành ghế nói, “Đã thỏa thuận thời gian rồi?”

Vinh Dự ngây ngô gật đầu nói, “Đúng, ngày kia ba giờ chiều.”

”Địa điểm?”

Vinh Dự chỉ chỉ trên trời, Vinh Ninh tâm trong giây lát đó co quắp một tý, là ở trên tháp cao thành phố A là nhà hàng Thiên Không Chi Thành... Vinh Ninh liếm hạ đôi mắt, Tô Nhất Dạ thực sẽ nghĩ cái địa phương, tới chỗ nào hẹn hò không tốt? Nhất định tại cái đó đối với anh mà nói là cái tràn trề hờn ực, lại vô luận như thế nào cũng không nhớ nổi địa phương thân cận.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngạo: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 181: Chưa Mưa Trước Vẫn Vương 4

Vinh Dự nghiêng đầu, anh nhìn xem Vinh Ninh trên mặt có chút không thích hợp, Vinh Dự đột nhiên nghi hoặc lên tiếng, “Vấn đề gì?” Vinh Dự tâm cũng tiếp theo căng lên, Vinh Ninh sẽ không phải chính mình buồn bực căn bản liền không nghĩ quản sống chết của anh ta đi? Nói cách khác, nếu là anh đi xem mắt mà nói, Vinh Ninh sẽ không theo anh đi? Như vậy muốn là anh tự mình đi mà nói, kia gọi là gì a? Nhưng lần này anh mà làm không thành công thì phải chết, nhất định phải lập gia đình! Không... Là làm cho mình cưới lão bà, đừng cứ để người khác ở trước mặt anh tiếp tục hiểu lầm tiếp tục.

”Tôi không muốn đi.” Vinh Ninh vẫn là trả lời Vinh Dự đòi này cũng không muốn nghe đến trả lời, anh hiện tại hết sức không tâm tư, cũng không có thời gian ở cùng Vinh Dự trước mặt lãng phí thời gian.

Vinh Dự hai mắt mạnh mẽ trừng, anh ít ỏi có vẻ mặt biến hóa, lần này rõ ràng chính là bị Vinh Ninh trả lời, thật sâu kinh hãi, anh cọ một tý đứng dậy, hai tay tiếp tục cái bàn cầm tức nhìn anh, Vinh Ninh người này... Ừm... Nói chuyện thế nhưng không tính toán gì hết? !

”Chính là như vậy, .” Vinh Ninh coi như không thấy cặp ánh mắt kia của Vinh Dự như là muốn đem thân thể của anh đều cắn nuốt không thấy được xương cốt, ung dung đứng lên, đỡ trên đầu kia nhiều nhân 3.000 sợi tóc nói, “Chuyện của mình, chính mình đi làm, chú út, chú cũng sớm đã trưởng thành .”

“...” Vinh Dự không cách nào nói, đành phải miệng to há miệng thở dốc, nhìn anh ta không chuyển mắt.

”Tôi a...” Vinh Ninh ngáp một cái nói, “Mặc dù tâm tình không tốt, thế nhưng không thích bị người khác nhìn trò cười, đương nhiên, phương pháp bình phục tâm tình tốt nhất chính là nhìn xem người khác cùng tôi đồng dạng tâm tình không tốt.”

”Cháu...” Vinh Dự chỉ anh ta, đây là anh ghen đã hơn nửa ngày mới xuất hiện lời nói.

Vinh Ninh hai tay cầm đầu, liếm liếm đôi môi, cổ độc nghi hoặc nhìn anh, “Chú út, chú loại về mặt này, thật sự là đẹp mắt cực kỳ, ha ha...”

Vinh Ninh ngang thiên trường khiếu rồi đi, đi tới phòng khách, nụ cười trên mặt lập tức biến mất không thấy gì nữa, vươn tay thuận thuận trước ngực của mình, buông lỏng một chút gân cốt nói, “Tâm tình khá hơn nhiều.”

Mới vừa đi lên lầu, vẫn chưa đi đến gian phòng của mình, di động của Vinh Ninh đột nhiên vang lên, anh dựa vách tường cầm lấy điện thoại di động nói, “Chuyện gì?”

“Chú Vinh Ninh, xem giọng điệu của chú sung sướng, xem đến tâm tình giống như rất tốt.” Dập Dập ngồi ở bên trong xe riêng của chính nhà mình, bắt chéo hai chân nói.

“Ồ trên xe?” Vinh Ninh cảm giác Dập Dập bên kia thanh âm lặng im ghê gớm, “Mới từ trong nhà bảo bối trở về?”

“Ừm, sau đó cháu nghe được ba cái tin tức, một cái đối với chú mà nói là tốt, hai cái khác đối với chú mà nói là nghe liền muốn khóc, chú muốn nghe cái nào a? Chú Vinh Ninh?” Dập Dập đối di động khẽ cười.

Vinh Ninh suy nghĩ một chút, hiện tại tâm tình bởi vì Vinh Dự xuất hiện trở nên khá hơn nhiều, lại nghe nhiều nhất tin tức tốt, làm cho anh cao hứng một chút cũng được, “Tốt.”

“Tốt! Tin tức tốt chính là Cục Cung ngày mai sẽ đi qua, hơn nữa còn là chiếm được ông nội Trác cho phép a!”

Vinh Ninh đối di động cười cười, không thể nghi ngờ, đây đối với anh mà nói xác thực là tin tức tốt đến sắp nổ, chỉ là nghe liền có đầy đủ làm cho nội tâm của anh sáng khoái, ngược lại lại hỏi, “Tin tức xấu như thế nào?”

“Tin tức xấu chính là...” Dập Dập không đành hoàng cười, “Một cái bí mật to lớn động trời, hóa ra Trác Văn Dương đối An Bảo Bối tình cảm ngoại trừ chị em bên ngoài, còn có tình cảm bị người ngoài không thừa nhận cảm kị.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Chưa Mưa Trước Vắn Vương 5

Vinh Ninh đứng ở nơi đó, nhìn xem trần nhà, lẩm bẫm lẩm bẫm, “Thì ra còn có một tầng quan hệ như vậy.”

Dập Dập nghe điện thoại bên kia Vinh Ninh phản ứng, giống như không biết đến cỡ nào kinh ngạc, “Tin tức thứ ba chính là... Cháu là không biết ông nội Trác trong lòng đến cùng là nghĩ như thế nào, bất quá ngày kia ông muốn cho đi An ra ngoài cùng nam nhân hẹn hò, việc này lại là thật.”

“Hẹn hò?” Vinh Ninh một chữ một cái nói, “Với ai hẹn hò? Khi nào? Địa điểm ở nơi nào?” Dập Dập nghe hô hấp của anh có chút mất trật tự, Dập Dập nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, cũng không biết đến cùng nên nói cái gì

.

“Cháu không rõ ràng lắm” Dập Dập lời nói nửa thật nửa giả, tỷ như ở nơi nào hẹn hò, thời gian là gì đó, anh còn thật không phải là rất rõ ràng.

“...” Vinh Ninh trầm tĩnh trong chốc lát, “Chú biết rồi.”

Sau đó, trò chuyện bị Vinh Ninh bên kia cắt đứt, Dập Dập kéo quai hàm, cũng không có oán giận Vinh Ninh cúp điện thoại trước, vì cái gì không đề cập tới trước nói cho anh biết, “Có phải hay không chơi có chút quá đáng?” Đối với một cái sa vào tình yêu vực sâu nam nhân mà nói?

Vinh Ninh cúp điện thoại, dựa vách tường khí lực giống như từ từ trở nên yếu đi, một chút khí lực cũng không có, lắc lắc đầu, hiện tại cũng không phải là ở oán giận, cái này, cái kia thời điểm, tìm số ghi chép điện thoại di động liên lạc, ở 'Cục Cung' kia cản dừng lại, muốn gọi điện thoại, cuối cùng vẫn là ở gửi đi tin nhắn trung dừng lại, từng bước từng bước từ từ giải quyết, cái này mới là trọng điểm.

Nhà họ Trác - -

Cục Cung chính trong bồn tắm tắm chơi trò chơi, đối với cô mà nói, một khi có cái gì không giải quyết được vấn đề, còn không bằng không nghĩ, chơi trò chơi đến thỏa đáng một chút, rầm rì không thành điều tiểu khúc, bàn tay nhỏ bé lộp độp gõ di động bàn phím, chơi đúng là lúc cao hứng, tin nhắn của Vinh Ninh đột nhiên đến, cắt đứt niềm vui thú cô muốn chơi trò chơi, “gửi tin nhắn cho mình?” Cô chỉ cảm thấy kỳ quái, còn là mờ ra tin tức.

“Cục Cung, đem số điện thoại của cậu úy con cho ba,” cái này giống như là đối với cô phát ra mệnh lệnh, bất quá càng làm cho cô cảm thấy nghi hoặc chính là, Vinh Ninh liền muốn cái số điện thoại di động gì, ít nhất cũng có thể muốn An Bảo Bối a? Muốn Trác Văn Dương đối với ba mà nói thì có ích lợi gì?

“Được không?” Cục Cung vẫn còn đang suy tư, Vinh Ninh tiếp theo cái tin nhắn tập kích xi đến, làm cho cô không muốn đem số điện thoại của Trác

Văn Dương cho anh cũng khó.

Cảm giác, cảm thấy bầu không khí có cái gì không đúng, nhưng là Cục Cung lại không biết đến cùng ở nơi nào có cái gì không đúng, cuối cùng vẫn còn đem số điện thoại của Trác Văn Dương anh, điện thoại di động lại cũng sẽ không có tiếp tục, Cục Cung nằm sấp mép bồn tắm, nhìn xem hơi nước trong phòng tắm, suy tư một trận, cuối cùng vẫn là lựa chọn buông tha nói, “Thôi, thôi, nên thế nào liền thế đó đi.”

Trác Văn Dương ngồi ở trước cửa sổ sát đất, trong tay vừa mới cầm giải rượu xong rượu đỏ, anh nhìn xem trong ly rượu ảnh ngược đi ra mặt mũi của mình, thất bại, tựa như là bị người đã kích vô số lần vô hại kịch, bất kể là bao nhiêu ban đêm, anh tựa hồ cũng chỉ có thể đối với mình này trương khuôn mặt thất bại ngẩn người, buồn cười vô cùng.

Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, kéo trở lại suy nghĩ của anh, liền tiếp số điện thoại lạ hoắc, tiến vào mi mắt anh, đôi mắt khẽ âm âm trầm một chút, anh biết rõ số điện thoại tốt như vậy, đến cùng là thuộc về ai, nếu anh ta đã nghĩ cùng mình liên lạc, xem ở tương lai có lẽ anh ta sẽ trở thành anh rể của anh gì đó, anh ta cũng có thể cùng anh liên lạc đi? Huống chi anh ta rất muốn...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Chưa Mưa Trước Vấn Vương 6

“Tìm tôi làm cái gì?”

Đối với Trác Văn Dương thoáng cái liền đoán trúng người gọi điện thoại tới đến cùng là ai, Vinh Ninh cũng không có cảm thấy đến cỡ nào ngoài ý muốn, một bên Vinh Ninh đối lại y phục, vừa hướng điện thoại nói ra, “Có thời gian hay không đi ra một chút, tỷ như...” Vinh Ninh ngừng một lát, “Uống rượu như thế nào? Giống như vậy ban đêm, thích hợp nhất nhất say phương hương.”

Trác Văn Dương đặt ly rượu xuống, tự mình một người uống, rượu này chỉ là ngâm lại, liền có đủ quá khổ, anh không rất biết cự tuyệt người khác ý tốt, nhất là Vinh Ninh, “Được.”

“Địa điểm ở nơi nào?”

“Anh tự chọn.”

Trác Văn Dương hít lại hai mắt, thập phần khó chịu, lãnh tiếng khiển trách nói, “Nếu là người đàn ông, liền không cần làm việc lẻ mề, tôi cũng không phải là những người phụ nữ ngu ngốc say đắm anh!” Bất kể là ai, chỉ cần cùng Vinh Ninh có quan hệ nữ nhân, đều là ngu ngốc, Cục Cung là kẻ ngu ngốc! Liền ngay cả An Bảo Bối cũng là...

“Tốt lắm, quán bar T.”

Vinh Ninh vừa mới nói dứt lời, đối phương đã tắt điện thoại di động, Vinh Ninh bất đắc dĩ thở dài một hơi, ừm... Cái người em vợ tương lai, tính tình thực táo bạo, khó trách là tổng giám đốc công ty lớn a, đến chỗ nào đó chút ít thời điểm thật đúng là ngang ngược ghê gớm, bất quá, bây giờ còn là so với lưu hành lấy đức thu phục người.

Thay xong quần áo, vừa muốn ra cửa, cửa bị người nào đó mạnh mẽ đẩy ra, Vinh Ninh hai tay nhét vào túi nhìn xem người xâm lấn phòng ngủ mình, đầu đầy tóa ra ánh lửa Vinh Dự.

“Tôi...”

Vinh Dự hít sâu một hơi, thật vất vả mở miệng nói lời nói, Vinh Ninh đi về hướng anh ta, đẩy thân thể của anh ta ra, “Tránh ra, không có thời gian cùng chú nói nhảm.” Nhưng anh là có chuyện trọng yếu hơn phải làm.

Vinh Dự miệng mở rộng, nhìn xem người kia căn bản liền không coi anh như trưởng bối Vinh Ninh, thực là từ nhỏ liền quen kiêu ngạo, không đem bất luận kẻ nào coi thành chuyện gì to tát.

Dừng một chút thân hình, không quan hệ, đừng làm cho anh bất được cơ hội, làm cho anh trả thù là được, ở nhà họ Vinh lại không phải là chỉ có một mình anh có thể như thế nào, dù sao còn có Vinh Viễn tồn tại, tiểu tử kia khả so với Vinh Ninh có thể tin cậy nhiều.

“Vinh Viễn!” Vinh Dự bấm điện thoại của Vinh Viễn, Vinh Viễn cảm thấy đầu có chút đau, người nhà họ Vinh ít nói này, mỗi lần đều rất muốn làm cho người ta hướng tới trên đầu của anh liền vùng quạ đám người này vì cái gì muốn gọi điện thoại cho anh.

“Khụ khụ, có chuyện gì sao? Chú út.”

“Về nhà!”

“...” Vinh Viễn đôi di động trầm mặc một lúc, ừm... Người này thật là, lại bắt đầu nhảm chán ít nói của anh ta.

Vinh Viễn nhìn nhìn bên cạnh King vẫn còn uống rượu nói, “Biết rõ, lập tức trở lại, nhưng mà chú út chú muốn bảo đảm, ba cháu sẽ không lần nữa nhốt cháu ở nhà, không để cho ta đi ra ngoài làm việc mới được.”

“Ừm.” Vinh Dự đáp ứng anh một tiếng, dù sao Vinh ba cùng Vinh mẹ hiện tại bề bộn nhiều việc, căn bản sẽ không thời gian quản chuyện Vinh Viễn.

“Tốt lắm.” Vinh Viễn kinh ngạc cúp điện thoại, quay đầu, lấy ngón tay chỉ King nói, “Hiện tại tôi phải về nhà, không có thời gian cùng anh uống rượu, nhưng mà, anh cần thận một chút, không làm cho người khác biết rõ thân phận của anh.”

King kéo mũ xuống nói, “Anh là mẹ già sao?”

Vinh Viễn mí mắt kéo ra, giờ quả đảm bầy tỏ □□, “Còn không phải là Tô Nhất Dạ để cho tôi nhìn vào anh, thật là, tôi làm sao sẽ cùng anh ngu ngốc như vậy cùng biến thái làm bạn bè!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Chưa Mưa Trước Vắn Vương 7

King quơ quơ trong tay bỏ thêm đá vào rượu whisky, “Đồng cảm, yêu anh trai ưa thích nghiêm trọng người. , “

“Cậu...” Vinh Viễn thu lại đôi mắt nói, “Thôi, cùng cậu tranh chấp cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi.”

Vinh Viễn hừ lạnh một tiếng rồi đi, King tiếp tục cúi đầu uống rượu, tận lực không để cho người khác có thể nhìn đến mặt anh, cửa quán bar bị người đẩy ra, xem ra là người khách mới đến.

“Ngồi ở đây bên cạnh không quan hệ ỉ?” Người nào đó thanh âm từ trên không truyền đến anh, mang theo nhè nhẹ nụ cười, như thể thanh âm quen thuộc, còn có người cùng anh, thích tại chỗ âm u như vậy sao? Khẽ ngẩng đầu, King bị bề ngoài hai người kia sợ hết hồn, trong đó một người dĩ nhiên là Vinh Ninh của tập đoàn Đền Không..

Chắc, xem đến anh đời này thật đúng là cùng nhà họ Vinh quan hệ mật thiết, đầu tiên là một người Vinh Viễn, vừa mới rời khỏi, bên cạnh lại tới Vinh Ninh... Chỉ là người bên cạnh anh ta kia đến cùng là ai? Có thể cùng Vinh Ninh có quan hệ, còn làm cho anh ta lấy thái độ như vậy đến đối mặt nam nhân, đẳng cấp nhưng là cùng những người lãnh đạo tập đoàn Đền Không kia giống nhau, nhưng mà, ở thành phố A đây chính là một gương mặt mới...

“Cắt...” King âm thầm gắt một cái, Tô Nhất Dạ lão thái bà kia, mặc dù đã mặc kệ chuyện công ty giải trí, nhưng cũng lúc nào cũng thích lãng phí thời gian để ý tới anh. Thành phố A nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, như thế nào còn là chạy không thoát, dù sao anh cũng chỉ là đến uống rượu, cho dù tiếp tục sống ở chỗ này, giống như cũng không thể gây trở ngại anh.

“Ở đây hết sức yên tĩnh, cũng không có người nhảm chán tới quấy rầy, uống rượu, nói chuyện, ở đây cực kỳ thích hợp nhất, không biết anh có phải hay không cùng tôi một dạng hết sức thích.” Vinh Ninh vỗ tay phát ra tiếng, tự nhiên có phục vụ sinh trước đến, Vinh Ninh mở rượu ra nhìn một cách đơn thuận, cười tủm tỉm, “Cậu nghĩ muốn cái gì?”

Trác Văn Dương bắt chéo hai chân, hai tay còn ngực, khinh bỉ trừng mắt liếc anh ta một cái, “Tùy tiện.”

Thanh âm lại cực kỳ lạnh lùng, thời điểm đối mặt anh ta, tựa như là anh ta là giết vô số người tội phạm giết người.

“Làm sao bây giờ làm sao bây giờ đây...” Vinh Ninh vẫn như cũ khuôn mặt cười tủm tỉm, trong lòng nhưng mà vô số hiện ra nói thầm, không thể uy hiếp, không thể động vũ, chỉ có thể hiểu lấy động tình lấy lý, nhưng mà Trác Văn Dương giống như cũng không phải là dễ dàng có thể bị miệng của anh trơn, nói rõ loại hình, nhìn đi, ánh mắt của anh ta rõ ràng viết khó chịu, muốn cầm dao găm đâm chết anh.

“Vậy thì đến hai chai rượu Vodka.” Vinh Ninh đối phục vụ sinh ra chỉ thị xuống, ánh mắt chuyển dời đến trên người Trác Văn Dương nói, “Hai chúng ta mỗi người đối bình thôi.”

“Hừ...” Trác Văn Dương trong lỗ mũi tràn đầy không gọt tại khinh bỉ, người này, là tới uống rượu tây, lại không phải là đến uống bia, nói cái gì đối bình thôi?

Đối với Trác Văn Dương không cảm kích, Vinh Ninh đến là không có bao nhiêu phản ứng, dù sao anh cũng sớm đã chuẩn bị xong bị toàn thân đều cảm đầy đâm Trác Văn Dương dùng ánh mắt giết chết, ngôn ngữ bóp chết.

Hai người mặt đối mặt trầm mặc một lát, Trác Văn Dương nhìn chăm chú vào người nam nhân đối diện này, anh ta đang làm gì, gọi anh ra đây, nói là uống rượu gì gì đó, nhưng mà gương mặt đó của anh ta là cười tủm tỉm một mảnh, nhìn không thấy tới bất luận cái về mặt gì, hiền lành? Hung ác? Khiêu khích? Đồng tình? Hết thấy cũng không có, chỉ là nhàn nhạt hướng về phía anh mỉm cười mà thôi.

Chính là Vinh Ninh như vậy, mới sẽ cho người thập phần khó chịu, rõ ràng căn bản là không thể tính là người tốt, vì cái gì An Bảo Bối, cô ấy muốn...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185: Chưa Mưa Trước Vắn Vương 8

Anh nghĩ rất muốn một dao đâm chết anh ta.

Vinh Ninh tự mình rót rượu cho anh, lại thêm mấy viên đá, Trác Văn Dương nhìn xem tay động tác của anh ta, mảnh mai, sạch sẽ, Vinh Ninh lập tức rút tay về, Trác Văn Dương cầm lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch, mặc dù thêm đá, nồng độ rượu lại vẫn như cũ, khoang mũi cùng cổ họng bị sặc bởi nồng độ rượu, ngay cả dạ dày đều bị rượu này cay độc khó chịu, Trác Văn Dương gờ tay lên chùi miệng, anh không thích hợp, cũng không có thói quen uống rượu sặc như vậy.

Trác Văn Dương tận lực làm cho thần kinh của mình căng thẳng, mặc dù không chịu nổi rượu nồng nhiệt như vậy, anh cũng không thể khiến Vinh Ninh nhìn ra, anh ta có lẽ gan hôm nay gọi anh đi ra, khẳng định ở trong lòng chôn giấu cái dạng suy nghĩ gì, ừm... Anh tuyệt đối không thể để cho Vinh Ninh nhìn ra, trên người của anh có phần nửa không ổn, nhưng anh là đến chặn lên danh dự của đàn ông, mới đến cùng Vinh Ninh gặp mặt.

"Không cần căng thẳng thần kinh, cũng không cần miễn cưỡng chính mình, tôi tới tìm anh đi ra, căn bản là đối với anh không có phần nửa ác ý, anh đừng suy nghĩ nhiều, tương lai vô cùng xác định cậu em vợ." Vinh Ninh chê cười, cầm lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch, quơ quơ trong ly rượu còn sót lại viên đá, như là vì Trác Văn Dương vừa rồi uống một hơi cạn sạch dạn dỏ.

"Chớ nói nhảm ! Ha ha..." Trác Văn Dương cười lạnh, cầm lấy bình rượu, tiếp một ly, "Tôi không cần thiết ở trước mặt của anh giả vờ giả vịt." Lại là một ly rượu Vodka, Trác Văn Dương đã cảm giác mình đầu có chút một chút choáng váng, vẫn như cũ cường ngạnh, không có nửa điểm buông lỏng.

Vinh Ninh âm thầm nhìn Trác Văn Dương một cái, xem ra anh tương lai vô cùng xác định cậu em vợ này, là cái gọi là kiêu ngạo thuộc tính a... Lập tức tiếp Vinh Ninh đi theo anh cũng một lần nữa uống một ly, liên tục tiếp anh cũng là được rồi.

"Có lời gì cứ nói!" Trác Văn Dương chứng kiến Vinh Ninh liền có rõ ràng hết sức không kiên nhẫn cảm xúc.

"Không có gì, chỉ là muốn nói với anh lời nói mà thôi, dù sao tương lai chúng ta cũng sẽ trở thành người một nhà." Vinh Ninh mặt mỉm cười, Trác Văn Dương trong mắt lạnh lùng lại càng phát càng thêm nghiêm trọng, "Ai sẽ cho anh trở thành người một nhà? ! Tôi nói cho anh biết, cho dù chị gái thực muốn gả cho anh, anh cũng đừng muốn tôi đối với anh gọi là cái gì anh rể!" Chỉ là ngấm lại cái kia xưng hô liền có đầy đủ làm cho Trác Văn Dương cảm thấy chán ghét, Vinh Ninh kéo quai hàm, cố ý hoạt động xích cái móng, ngồi vào bên người Trác Văn Dương, Trác Văn Dương cảm thấy Vinh Ninh đến gần, thân thể của mình, tựa như là bị điện giật đến một chút đột ngột, kinh hãi anh mạnh mẽ thoáng cái đứng lên, lực lợi cánh tay của mình, nổi da gà một mảnh, "Cách tôi xa một chút!"

Vinh Ninh trừng mắt nhìn."Tôi cho rằng khoảng cách gần lời nói, sẽ làm cho giữa chúng ta khoảng cách gần một chút." Vinh Ninh trong mắt, gạt đi một tia thương cảm, "Nhưng là không nghĩ tới, anh đáng ghét tôi đã đáng ghét đến trình độ như vậy."

"Cát..." Trác Văn Dương sửa sang lại cổ áo, cái này Vinh Ninh có cùng Cục Cung giống nhau con mắt, thời điểm bộ dáng đáng thương, cùng Cục Cung cùng là đại gần đình, làm hại anh vừa rồi chứng kiến Vinh Ninh bộ dáng thời điểm tựa như là thấy được Cục Cung đồng dạng, hoàn toàn vô pháp không đếm xỉa, lại lần nữa ngồi xuống bên người Vinh Ninh, Vinh Ninh liền lập tức giống như là con chó nhỏ, cả khuôn mặt đều cười cùng hoa giống nhau sáng lạn, Trác Văn Dương thở dài một hơi, dù sao cũng là ba của Cục Cung, trong người đều là giống nhau DNA, làm hại anh nhìn làm cũng hết sức bình thường, rõ ràng, tâm kế, khuôn mặt, hai mắt đều là không sai biệt lắm, nhưng mà anh lại có thể đối mặt với Cục Cung, tính tình thái độ đều hết sức bình thường, duy chỉ có đối Vinh Ninh... Cũng không phải là Cục Cung không thể không, anh đối đãi bất luận kẻ nào cũng cho tới bây giờ cũng không có bất kỳ mâu thuẫn nào, đối với người nào đều là nho nhã lễ độ, nhưng mà chỉ có lúc đối đãi Vinh Ninh ... Nếu như, anh ta không phải là ba ruột của Cục Cung, nếu như anh ta không phải là người trong lòng của An Bảo Bối, có lẽ anh hội...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 186: Chưa Mưa Trước Vắn Vương 9

Vinh Ninh lần nữa cho Trác Văn Dương trước mắt ly rượu rỗng rót rượu, động tác vẫn như cũ thành thạo mà ưu nhã, Trác Văn Dương nhìn xem động tác của anh, không khỏi xuy cười rộ lên, "Anh thật là có tài năng làm Ngu Niu Lang."

“Ha ha...” Vinh Ninh gãi gãi đầu nói, “Tôi có thể được xem như là anh đối với tôi khen ngợi sao?”

“Chớ có nói đùa!” Trác Văn Dương tiếp nhận ly rượu vừa mới rót, cổ động cổ động uống, sau khi uống sạch, trên mặt của anh hiện đầy mây đỏ nói, “Ai sẽ đối với anh khen ngợi?” Thanh âm cũng đồng dạng khó tránh khàn khàn đứng lên, Vinh Ninh vẫn như cũ mỉm cười, kỳ thật đối với Trác Văn Dương loại người này, anh là am hiểu nhất, cũng là loại hình dễ dàng khi dễ nhất.

“Ồ Đế Không a, bởi vì bị đại ca ảnh hưởng đến, cho nên mấy người chúng tôi đối với rượu mà nói rất am hiểu, cũng không chỉ anh nói như vậy, liền ngay cả Niếp Minh cũng đã nói, nếu như có một ngày tôi vô năng, vẫn là có thể đi làm Nguru Niu Lang đến nuôi sống trong nhà.” Vinh Ninh chính đáng người nói, “Tôi nghiêm túc, kỳ thật hết sức có thể tin cậy, bất luận kẻ nào cũng đều có thể bảo vệ.”

Cuối cùng nói đến chính đề sao? Trác Văn Dương cảm thấy trước mắt có chút hoa, nhưng vẫn là bày ra chính khuôn mặt.

“Tôi ưa nói ngắn gọn.”

Vinh Ninh ánh mắt thay đổi, “Tôi sẽ cho An Bảo Bối hạnh phúc, liền coi như anh oán hận tôi vậy cũng được, khinh bỉ tôi cũng giống vậy, tôi tuyệt đối sẽ không buông tay!”

Trác Văn Dương thân thể, lui về phía sau lui, Vinh Ninh ánh mắt không có nửa điểm tạp chất, chẳng biết tại sao Trác Văn Dương cười cười, Vinh Ninh nhìn anh lấy chai rượu cổ động cổ động uống không ngừng, đều cũng đã gặp đầy bình.

Thứ rượu này uống quá nhiều sẽ đầu đầu, hướng chi rượu có nồng độ còn cao như vậy, sau khi Trác Văn Dương uống sạch, thân thể cũng thay đổi được có chút lung lay sắp đổ, Vinh Ninh thu hồi mí mắt, có loại dự cảm xấu.

“Nếu đã...” Trác Văn Dương bình tĩnh khuôn mặt, mạnh mẽ vừa ngẩng đầu, hai mắt đã không có tập trung, Vinh Ninh nuốt nước miếng một cái, quả nhiên anh ta là uống nhiều quá, sớm biết rằng liền không nên gọi rượu Vodka nồng độ cao như vậy mới đúng, bất quá có lẽ đây cũng là bước ngoặt.

“Anh đã thích cô ấy như vậy.” Trác Văn Dương kéo cổ áo Vinh Ninh qua, hướng tới trên mặt của anh tầng tầng vung một đám, Vinh Ninh bị xung kích nghiêng đi thân thể, tầng tầng té ngã đến cái ghế sofa bên cạnh, Vinh Ninh toét miệng, khoang miệng có chút hương vị máu tanh, xem đến một quyền này, Trác Văn Dương đứng là dùng xong lực, còn không có đợi đến Vinh Ninh có nhiều phản ứng, Trác Văn Dương lần nữa kéo cổ áo của anh qua lại là một quyền, “Như vậy tại sao phải tổn thương cô ấy? Làm cho cô ấy đau khổ nhiều năm như vậy?!”

Lại là một quả đấm tập kích xi đến, làm hại Vinh Ninh ngay cả công phu che mặt cũng không có, Trác Văn Dương đã ngồi ở trên người của anh, Vinh Ninh hoàn toàn không có phản kích, chỉ là một sinh mệnh bị đánh, từ trước đến nay quán bar yên tĩnh, dần tới phân tranh như vậy, rồi rít thò đầu ra nhìn xem Vinh Ninh bên này tình huống. Kinh vẫn như cũ cúi đầu, nhìn xem bên kia phản ứng, nói là cần phải cao hứng, nhưng là anh lại cảm thấy thật kỳ quái, Vinh Ninh thân thủ mặc dù so ra kém Ngôn Hoan, nhưng là cái người gọi Trác Văn Dương, đối với Vinh Ninh mà nói, cũng chỉ là học sinh trình độ tiểu học mà thôi, muốn đánh tới anh ta thật là chuyện dễ dàng, nhưng là Vinh Ninh thể nhưng không có phản kích, xem ra là thuần khiết tâm để cho anh ta đánh anh, chắc chắn, cũng không sợ cái gương mặt xinh đẹp kia của anh có cái gì không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 187: Chưa Mưa Trước Vắn Vương 10

Đánh người đánh nghiện Trác Văn Dương tiếp tục giờ quả đấm không tha, trong tiệm bảo vệ nhân viên chạy đến, chống chọi hai tay Trác Văn Dương, “Vinh đại thiếu gia không có sao chứ?”

Không có việc gì mới là lạ, bị Trác Văn Dương đánh xuống nhiều như vậy, không có trực tiếp té xỉu tính anh lợi hại, Vinh Ninh ngồi thẳng thân thể, lau khóe miệng một chút chảy xuống vết máu, tư liệu của anh mặc dù không có nói Trác Văn Dương biết cái gì thủ đoạn đánh nhau, bất quá ở rượu còn cùng với tức giận thúc giục làm cho ra tay, Trác Văn Dương quả đấm cũng là có mạnh mẽ làm cho anh ném nhiều như thế đầu.

“Thả tôi ra!” Trác Văn Dương ở hai người viên hạ tới lui hai tay, khuôn mặt đã hoàn toàn hồng thẩu, “Thả tôi ra! Lão tử muốn đánh chết tên khốn kiếp này!”

Nhìn, ngay cả thô tục cũng đã nói ra, Vinh Ninh cười tùm tùm khuôn mặt hướng về bọn họ dùng tay ra hiệu, “Nghe lời của anh ta, buông anh ta ra.” Cho dù Trác Văn Dương quả đấm dù thế nào lợi hại, muốn đánh anh đến còn sớm mấy trăm năm đầu.

“Thả? Nhưng mà Vinh đại thiếu gia...”

“Tôi nói buông anh ta ra chẳng lẽ không có nghe thấy sao?” Vinh Ninh tối đáng ghét đem một câu nói nói nhiều lần, Vinh Ninh liếm hạ mí mắt, thanh âm trầm giọng nói, “Cũng là các anh muốn tôi đem nơi đây phá hủy, một lần nữa lại đắp một cái nhà nhà vệ sinh công cộng của tập đoàn Đế Không?”

“Vâng!” Hai người rồi rít đề cánh tay Trác Văn Dương xuống, đứng thẳng tắp, “Vinh đại thiếu gia!”

Vinh Ninh lôi kéo trên cổ mang theo cả vạt lão đảo đứng lên, Trác Văn Dương thân hình lão đảo lắc lắc, trước mắt cũng ngừng lại mơ hồ, nhưng cũng có thể chứng kiến mục tiêu nhân vật của mình - - Vinh Ninh.

”Tiểu tử thú, lão tử muốn đánh anh đến tàn phế.” Trác Văn Dương giờ quả đấm lần nữa đánh tới, Vinh Ninh trầm giọng nói, “Cút cho ta!” Sau đó bắt lấy cổ áo Trác Văn Dương, té ngã đến trên ghế sofa, hung hăng ở Trác Văn Dương trên mặt vung một quyền, này quả đấm nhưng hẳn là có ngũ phân khí lực, Trác Văn Dương lại cảm giác mình đầu đều muốn nổ tung, “Anh dám đánh tôi!”

”Vì cái gì không dám đảnanhh người?” Vinh Ninh ngăn chặn anh, đột nhiên nở nụ cười, “Anh cái này không dám thừa nhận chính mình nội tâm tiểu quỷ nhất gan.” Nói sau, anh đánh cái kia sao nhiều quả đấm, anh đánh anh ta một quyền tính tiện nghi anh, nếu là đổi thành người khác, anh sớm liền trực tiếp đem cánh tay của anh ta vụn gãy, nha... Dù sao cũng là tương lai vô cùng xác định cậu em vợ, anh cần phải dùng lực đạo của mình.

”Ai là tiểu quỷ nhất gan? ! Anh cái này lăm lăm giao nát đến tận xương muối dưa chuột!” Trác Văn Dương cũng không chút nào yếu thế vung quyền tướng hướng.

”Như thế nào? Em trai nhỏ quả đấm mềm yếu tựa như là qua đêm đậu hũ sao?”

”Tôi xem quả đấm của anh, cùng giọng điệu của anh đồng dạng, thối tha đến độ xa trùng dương đậu hũ thú!”

... ..

Hai người anh một câu tôi một tiếng quả đấm cũng đồng dạng đuổi lời nói, ai cũng không chịu nhường cho ai, King dứt khoát nằm sấp ở trên ghế sofa xem, cũng bất chấp mặt mũi của mình sẽ bị Vinh Ninh chứng kiến, dù sao chứng kiến cảnh tượng như vậy chơi rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Chưa Mưa Trước Vẫn Vương 11

”Nếu đã thích cô ấy, liền nói thẳng ra tốt lắm!” Lần này đổi thành Vinh Ninh ở trên, anh ngăn chặn bà vai của Trác Văn Dương, hướng tới mặt của anh ta giờ quả đấm, “Chẳng lẽ muốn dấu ở trong lòng cả đời, như vậy buồn bức vui sao?!”

Trác Văn Dương bị Vinh Ninh lời nói, kích thích đồng tử mạnh mẽ co rút lại, Vinh Ninh biết rõ, anh một hàng chữ đều ẩn dấu bí mật ở trong lòng, vẫn bị anh ta phát hiện, ai nói cho anh ta biết? An Bảo Bối? Không đúng, chị gái thần kinh không ổn định, căn bản liền sẽ không nghĩ tới chuyện như vậy, là Cục Cung? Không, Cục Cung cũng sẽ không biết, bằng không dựa theo tính tình của cô bé sớm liền ở trước mặt của mình chất vấn, như vậy... Trong ngày này cũng có chỉ cơ hội có cùng Dập Dập tiếp xúc nhiều, mẹ của Dập Dập cùng Vinh Ninh quan hệ tốt như vậy, như vậy ngoại trừ Dập Dập biết rõ những chuyện này nói cho Vinh Ninh biết rõ, anh thật sự là nghĩ không rõ lắm còn ai vào đây nói cho Vinh Ninh.

”Cắt...” Trác Văn Dương nhìn xem Vinh Ninh sắp ra quả đấm hướng tới xuống, dứt khoát nhắm mắt lại, hưởng thụ quả đấm của anh ta, ngay cả Dập Dập kia tên tiểu quỷ đều đã nhận ra tình cảm không muốn người biết kia, ha ha, anh còn có thể giấu giếm tới trình độ nào?

”Cho nên mới nói anh là tiểu quỷ nhất gan, thế nhưng còn không dám ở trước mặt của tôi thừa nhận.”

Cuối cùng quả đấm vẫn bị Vinh Ninh thu lại lực đạo, nhưng là còn muốn là dạy dỗ một chút Trác Văn Dương cái này miệng còn hôi sữa tiểu quỷ mới đúng, nhẹ nhàng đánh một cái lên trán của anh ta, điều này cũng chỉ tính là trừng phạt.

Trác Văn Dương liên tục đang đợi quả đấm của Vinh Ninh hướng đến, chờ thật lâu, cũng chỉ có cảm giác trán của mình bị người điểm, kế tiếp đến liền đã không có cái gì, Trác Văn Dương kinh ngạc mở mắt ra, lại thấy được Vinh Ninh cái khuôn mặt kia mang theo nụ cười.

Trác Văn Dương có chút cô đơn, “Cảm thấy ta hết sức buồn cười đi? Như vậy anh cứ tiếp tục đối với tôi cười được lắm.”

Chính anh đều nghĩ đối với mình cười, là cái loại đó cái gọi là cười nhạo, nhưng khi soi gương chính mình, lại ở trong lúc bất tri bất giác, biến thành cười khổ.

”Anh nói không sai.” Vinh Ninh từ trên thân anh ta đứng lên, buông lỏng một chút cổ tay của mình, mộ được phun một tiếng, Trác Văn Dương đánh ở trên mặt mình quả đấm, lực đạo thực vô cùng nặng, anh ta rất đau a, đau giống như cũng rất muốn khóc a.

”Bất quá tôi cười chính là anh mềm yếu, anh không thừa nhận sự thật mà sự thật đó là anh yêu chính chị gái ruột của mình.”

Trác Văn Dương dao động lắc lư một chút, anh ta nói ra, Vinh Ninh lại đem lời này nói hết ra!

”Thiệt thòi anh vẫn là ở nước ngoài lớn lên, điểm này anh cũng nghĩ không rõ” Vinh Ninh cảm thấy thân thể của mình đều đã tán giá, đành phải lần nữa ngồi trên sofa, cả người đều chôn ở trong ghế sofa, “Cực tuyệt trở lại cắt đứt quan hệ, không thể nào quay trở lại không thể nào, thế nhưng còn tốt hơn nhiều cứ giấu ở trong lòng, nhìn dáng vẻ của anh cũng biết, ở nhà tuyệt đối là bị khi dễ, bên ngoài tuyệt đối là loại hình kiều ngạo, người không liên quan

cùng tuyệt đối không thể tiến gần, chắc hẳn ngay cả cái có thể mà nói bạn bè thân thiết cũng không có đi?”

”Anh biết những cái gì?! Tôi không cần anh ở trước mặt của tôi giảng dạy!” Trác Văn Dương vừa muốn giãy giụa đứng dậy, cho Vinh Ninh thêm một quyền, nhưng vẫn chưa hoàn toàn đứng lên, Vinh Ninh đã nhanh chóng ngăn chặn cánh tay của anh ta, cùng với quả đấm, cho tới bây giờ cũng vô dụng đánh qua một trận Trác Văn Dương bị hành động nhanh chóng của Vinh Ninh sợ hãi. Vinh Ninh rõ ràng có thể dễ dàng chế phục anh, vì cái gì mới vừa rồi còn nguyên ý để cho anh đánh nhiều quả đấm như vậy mà không phản kích?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Chưa Mưa Trước Ván Vương 13

“Cậu ta là người chết, cậu yên tâm đi.” Vinh Ninh một câu nói, xem như là vì giải vây cho Trác Văn Dương

”Thật muốn lại đánh anh một quyền!”

Vinh Ninh chuyển mắt qua, nhìn cậu ta, “Tôi khuyên cậu vẫn là không cần hành động thiếu suy nghĩ là tốt hơn, vừa rồi chỉ là vì làm cho cậu phát tiết một tý, cho nên mới bị cậu đánh mà thôi, cậu thân thể nhỏ thể kia là đánh không lại tôi, đối với tôi mà nói từ nhỏ liền tiếp nhận sự giáo dục kiên thức địa ngục, cậu mới thực sự là người được đại thiếu gia bảo vệ mà thôi.”

Trác Văn Dương thừa nhận, đối mặt với Vinh Ninh, anh xác thực không phải là đối thủ của anh ta, đây coi là cái gì? Hôm nay, Vinh Ninh gọi anh đến, đều chỉ là vì nhìn anh làm trò cười sao?

Run rẩy từ trong túi móc ra thuốc lá, ngón tay run run đem nó châm lửa, thật sâu hít một hơi, mặt đau làm hại môi của anh cũng không nhận được co rúm

”Xin lỗi, tôi có hai loại tính cách, không cẩn thận trong tiềm thức ngược nhân tâm kẻ cũng liền nổi lên, có điều cậu yên tâm, đối với phụ nữ thì tôi sẽ không dùng, dù sao phụ nữ là dùng để yêu thương, mà đàn ông là dùng để khi dễ.” Anh lại đối lại gương mặt trong ngày thường, Trác Văn Dương chẳng muốn nhìn anh, “Cái gì nguy hiểm?”

Vinh Ninh tiếp tục rót rượu, uống một ly, “Còn rượu có thể tê dại thần kinh, đồng thời cũng có thể tê dại thân thể, đây đại khái liền bất kể là ai tâm tình không tốt, đều có thể lí do uống rượu đi” Vinh Ninh vì Trác Văn Dương rót một chén, Trác Văn Dương cầm lấy ly rượu uống, có lẽ rượu thực sự hữu dụng, vẫn dấu kín ở trong lòng khói mù, cùng với vừa rồi bởi vì đánh nhau đau xót cũng đều cùng nhau biến mất. Rượu, thực là đồ tốt.

”Tuổi còn trẻ lại uống rượu lại hút thuốc, thiệt là, cũng không sợ sớm lên Thế giới cực lạc.” Vinh Ninh bắt chéo hai chân, từ lúc Trác Văn Dương cùng anh ta gặp mặt đến bây giờ, cuối cùng cả người đều không còn giống như con nhím xù lông, nói chuyện với anh ta cũng mất đi cái loại phần nộ lúc trước, tốt thì tốt, phỏng đoán chính là mặt của anh mấy ngày nữa là không được gặp người.

”Điểm này anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không chết sớm hơn so với anh.”

Vinh Ninh nở nụ cười, “Nếu phải nói đùa, tâm tình khá hơn nhiều đi? Đánh tôi vài cái có thể làm cho cậu phát tiết buồn bực mấy năm này, mặc dù tôi là một chút đau, bất quá, cũng coi như là chuyện tốt.”

”Phát tiết?” Trác Văn Dương hí mắt, từ vừa rồi Vinh Ninh liền nói làm cho anh phát tiết gì gì đó, mà anh...”Vừa rồi anh quả nhiên là để cho tôi? Để cho tôi đánh nhiều quyền như vậy? Rõ ràng anh là có thể ngăn cản tôi, vì cái gì còn muốn tôi tùy ý tiếp tục hướng tới anh giờ quả đấm?”

”Ừm...” Vinh Ninh kéo dài tiếng nói, “Tôi suy nghĩ muốn nghĩ muốn trách, lời này phải nói như thế nào a? Đại khái là muốn chuộc tội đi? Việc này, cậu cho rằng Bảo Bối sẽ động thủ sao? Cho dù oán hận tôi cũng được, oán trách tôi cũng được, cô ấy chắc chắn sẽ không đánh tôi, tôi đến không phải là nói cô ấy có cái gì không bỏ được, mà là cô ấy trời sinh cũng không phải là người như vậy không phải sao?” Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không chọc giận con thỏ kia, bằng không con thỏ hàm răng cũng là đồng dạng sắc bén, người đối xử tốt với cô ấy, đương nhiên cô ấy là không thể đối với cậu như vậy.

”Anh thật đúng là người cái gì cũng dám nói, đương nhiên, anh nói cũng xác thực như thế, cô ấy xác thực là sẽ không đối với anh như vậy... Lúc xế chiều, anh bị ba tôi đánh một cái tát, cô ấy còn không phải là đau lòng đang vì anh nói chuyện sao?” Trác Văn Dương có chút hữu khí vô lực, tại thời điểm đó, anh liền biết tình yêu của anh nhất định là chết trong trứng nước, không cách nào sinh trưởng, có lẽ... Thời gian có thể sớm hơn một chút, chỉ là anh lúc nào cũng thích lừa mình dối người, không chịu thừa nhận mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 190: Chưa Mưa Trước Ván Vương 14

“Rất khổ sở đi?” Vinh Ninh đột nhiên hỏi, “Chính mình hết sức thích người ta, trong lòng lại nghĩ tới người khác, cái loại cảm giác này rất khổ sở đi?”

”Anh là đồng tình tôi sao?”

Vinh Ninh lắc đầu nói, “Không có, mặc dù tôi không biết rõ cái loại tình cảm đó...”

”Như vậy anh chính là ở trước mặt của tôi khoe khoang?” Trác Văn Dương bật cười ra tiếng, Vinh Ninh nghiêm trọng nhún mảy, duỗi bàn tay ra đánh một cái vào đầu của anh, Trác Văn Dương không kịp phản ứng, đầu bị Vinh Ninh tập kích đánh nhẹ cơ thể nghiêng về phía trước, thiếu chút nữa đụng vào trên bàn trà, anh nhe răng nhếch miệng hướng về phía anh ta nói, “Làm sao đánh tôi?”

”An tâm đi, tôi đánh cậu độ mạnh yếu, có thể so với Tô Nhất Dạ hướng tới tôi vùng quả đám độ mạnh yếu ít hơn nhiều.” Vinh Ninh đoạt lấy điều thuốc trong tay Trác Văn Dương, hít một hơi, sau đó lại bị khói bị sặc kịch liệt ho khan ra tiếng, “Khụ khụ... Thuốc lá này thực không phải là thứ tốt.” Dùng đến hai ngón tay bóp tắt, Vinh Ninh một bộ giọng điệu anh trai giáo dục em trai, “Này! Trác Văn Dương, đừng hút thuốc nữa, không thấy được sao? Vừa rồi tôi thiếu chút nữa bị khói bị sặc.”

”Ai bảo anh quản tôi ? Tôi lại không có yêu cầu anh hút.”

Vinh Ninh hướng tới anh giơ quả đấm, “Có tin hay không tôi lần nữa đánh cậu một quyền?”

”Dùng một phần nhỏ đồ tiểu hài tử giọng điệu đến qua loa tặc trách tôi! Anh lại không là anh trai của tôi!” Trác Văn Dương tiếp tục gân giọng quát, Vinh Ninh, anh thật có vấn đề sao?

”Không có người giáo dục qua cậu, làm người phải biết kính già yêu trẻ sao?” Vinh Ninh chân ở trên bàn, bộ dáng cả lợ phát phơ, dùng đến giọng điệu một bộ hei lão đại xã hội đen nhìn anh, “Bây giờ tôi lớn hơn cậu, sẽ là anh trai của cậu, quản cậu là đúng, một câu đừng để cho tôi nói hai lần!”

Trác Văn Dương kinh ngạc Vinh Ninh phản ứng, hiện tại bộ dáng này của anh ta làm cái gì giống như người ở xã hội thượng lưu, rõ ràng chính là lão đại chi phối thế giới hắc ám.

Gặp Trác Văn Dương không có mở miệng lần nữa tranh luận, Vinh Ninh thờ dài thờ ra một hơi, “Vừa rồi lời của tôi nói, không có cùng cậu khoe khoang, cũng không có ý muốn chửi bới cậu, chớ hiểu lầm, nhưng mà tôi cũng không có cái loại hứng thú đặc biệt đó, tôi chỉ là hơi chút lý giải tâm tư của cậu mà thôi, dù sao tôi cũng là đã từng có thích, cũng không có thể thổ lộ người, hay là Lộ Phi, chớ nhìn anh ta một bộ dạng công tử nhà giàu, trên thực tế anh ta cũng là bởi vì không có được chân ái, mà chán chường mà thôi.”

“...” Trác Văn Dương cúi đầu, không hiểu tại sao Vinh Ninh phải ở trước mặt của anh nói lời như vậy.

”Tôi cùng Đường Không giống nhau đều thích Tô Nhất Dạ, nhưng mà Tô Nhất Dạ trong lòng cũng chỉ có một người Giả Di, đương nhiên, tôi thích đến là không có sâu như anh ta, bởi vì tôi ở trong nhà là anh cả, từ nhỏ sẽ phải chiều cổ em trai, Tô Nhất Dạ tuổi so với tôi lớn hơn, mặc dù có lúc hết sức bạo lực, nhưng lại là trừ bỏ Ngôn Hoan ra, duy nhất có thể đem trụ tôi, khi đó tuổi còn nhỏ, chính thuộc về thời điểm ngây ngô, cho nên liền cho rằng cái đoạn cảm tình kia là tình yêu. Cho nên... Mặc dù cùng cô ấy chênh lệch rất nhiều, nhưng mà cũng không phải là loại tình cảm của con người, cậu sẽ không lý giải được.”

”Chiều có? Tôi xem anh là ngược đãi đi?” Trác Văn Dương lăm bắm mở ra miệng, nhìn anh ta vừa rồi hướng tới cái ót của mình vùng bàn tay có thể nhìn ra.

”Cậu không hiểu, đối với yêu thương em trai, ngọt cùng roi hỗn hợp mới có thể tạo được hiệu quả.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 191: Chưa Mưa Trước Ván Vương 15

“Đây rõ ràng chính là điều Tiao dạy người đi?” Trác Văn Dương không thể tưởng tượng theo lời của anh ta, trong lòng khó tránh đối với em trai Vinh Viễn của Vinh Ninh có thật sâu đồng tình, từ nhỏ đến lớn liền ở với anh trai như vậy, kỳ thật anh ta hết sức đáng thương a?

”Cái tiểu tử thú kia, cậu cũng không cần lo lắng, có tôi ở đây, cậu sẽ không chết được.” Vinh Ninh vuốt vuốt mặt, “Quả nhiên đàn ông trong lúc đó có vấn đề, hoặc là phát tiết gì gì đó, đánh một trận cũng thì tốt.”

Trác Văn Dương thật sự là không hiểu nổi Vinh Ninh đến cùng muốn đối với mình làm cái gì.

”Tôi nghĩ muốn làm liền là đơn giản như vậy, muốn nói điều gì, thì làm cái đó đi, nếu đã thích cô ấy, như vậy liền nói với cô ấy rõ ràng.”

Trác Văn Dương trừng mắt mắt to, “Anh đang đùa gì đó? Bất kể như thế nào, tôi cũng coi như là tình địch của anh.”

”Vậy cậu nghĩ nếu cậu hướng Bảo Bối thổ lộ, cô ấy sẽ đáp ứng cùng với cậu sao?”

”Không thể...” Trác Văn Dương không có tinh thần.

”Là thế đó.” Vinh Ninh tự hào nhún mày, “Cho nên tôi còn lo lắng cái gì đây?”

”Anh vẫn là đang cười nhạo tôi đối với cô ấy cảm tình đi?” Trác Văn Dương cảm giác mình đã vô lực .

”Tôi cũng không có cười nhạo cậu, có câu gọi là biết rõ không thể mà làm, theo người khác là hành vi tự sát của thẳng góc, ừm.. Tựa như cậu thích Bảo Bối là một dạng, nhưng mà kia lại có quan hệ gì?

Coi như là vì hoàn thành giấc mộng của mình cũng tốt, đem chuyện nói ra, trong người cũng sẽ không thiếu những thứ gì, ít nhất còn có gắng qua không phải?” Vinh Ninh nghiêm trang nói đạo lý, Trác Văn Dương ngẩng đầu nhìn mặt của anh, lắc đầu nở nụ cười, “Coi như hết? Không có gì, dù sao cô ấy cũng không thích tôi, coi như là tương lai cũng sẽ không thuộc về tôi.”

”Trác Văn Dương...” Vinh Ninh kéo dài tiếng nói, lời nói thâm thía nói, “Đúng là bất kể như thế nào, cô ấy cũng vẫn như cũ là chị gái của cậu, mặc dù không cách nào giống như một người yêu ngây ngốc ở bên cạnh cậu, nhưng mà cô ấy sẽ vẫn như là một người chị gái, dùng năng lực bé nhỏ không đáng kể của cô ấy bảo vệ cậu.”

”Cát.” Hiện tại anh ta, ngoại trừ có thể nói nói như vậy ra, còn có thể nói thêm gì nữa đây? Trác Văn Dương ngẩng đầu lên, nhìn xem nóc nhà mờ tối, thật sự là ghét loại cảm giác vô lực này, nhưng mà ngực lại tràn đầy một loại cảm giác khác hết sức kỳ quái, thật sự là... Cái loại cảm giác nhảm chán lại vô lực cứu rỗi này, thế nhưng tràn ngập toàn thân của anh, rõ ràng lúc đến nơi này, anh chính là liên tính nếu giết không chết Vinh Ninh, ít nhất cũng phải đánh anh ta một đấm giác ngộ, nhưng mà, hiện tại ý nghĩ của mình đã thành công, thành công đem mất mũi Vinh Ninh đánh bầm dập, liền ngay cả mình cũng giống như vậy, nhưng mà, khúc mắc nhiều năm như vậy, giống như cũng cứ như vậy kết thúc, thật sự là buồn cười.

Vinh Ninh nhìn xem Trác Văn Dương nhật lên bởi vì lúc trước đánh nhau, mà rơi xuống đất gọi bữa ăn, sau đó nhân viên phục vụ đưa menu rượu tới, Trác Văn Dương nhìn cũng không nhìn lại gọi vài bình rượu Vodka, nhưng dường như cũng không có ý muốn mời anh uống.

”Anh có thể đi, tôi không muốn gặp lại anh.” Trác Văn Dương lăm lăm mở miệng, Vinh Ninh lẳng lặng ngồi ở bên cạnh anh, ngay cả trong ngày thường nói móc mà nói, cũng chẳng muốn nói.

”Thời gian hẹn hò là lúc 3h00 chiều ngày 23, địa điểm liền ở nhà hàng tháp cao xoay tròn.” Vinh Ninh không nói tiếng nào đứng ở bên cạnh anh, Trác Văn Dương cũng cũng chỉ phải cùng anh trao đổi tình báo, gián tiếp tính để cho anh ta lẩn càng xa càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Chưa Mưa Trước Vắn Vương 16

Vinh Ninh vừa cười, giống như là học sinh tiểu học dường như đẩy anh ta liếc mắt một cái, thẹn thùng vuốt mặt của mình, “A, thật sự là đáng ghét, tại sao phải nói cho người ta chuyện này để làm gì ...”

Trác Văn Dương khòe miệng co giật, thật muốn ở trên mặt Vinh Ninh đánh một quyền, đáng tiếc anh biết mình đánh không lại anh ta, “Anh là nữ sinh sao?!” Anh không thể gặp người như vậy, làm cho người ta cân nhắc không rõ, có lúc hoặc như là loại hình ngốc chết.

”Cậu chính là thích đem mình căng thẳng, cho nên mới phải mệt mỏi như vậy.” Vinh Ninh lần nữa đưa ra kết luận, Trác Văn Dương ngay cả khí lực mắng của anh cũng không có.

”A, cậu em vợ tương lai, cậu đã đem thời gian cùng địa điểm đều nói cho tôi biết, như vậy sẽ không để ý đem tên họ của đối phương cũng nói cho tôi biết đi?”

Trác Văn Dương nhìn những viên đá trong ly rượu, dường như có bản sao ảnh khuôn mặt kia của Vinh Ninh làm cho người khác cảm thấy được đặc biệt đáng đánh đòn, “Không biết.” Cho dù biết rõ anh cũng không nói, đợi đến ngày đó Vinh Ninh đến hiện trường, chứng kiến người cùng An Bảo Bối hẹn hò, tận tình khóc lóc nước nở tốt lắm!

”Ồi chào, ai, ôi...” Vinh Ninh lại lâm vào suy tư, việc này hỏi Dập Dập, Dập Dập nói không biết, hiện tại hỏi Trác Văn Dương, Trác Văn Dương thế nhưng còn nói không biết, xem ra cái người muốn cùng An Bảo Bối hẹn hò, phỏng đoán còn là nhân vật lớn, đương nhiên, tựa hồ còn có bộ phận quan trọng hơn, tỷ như... Không biết có phải hay không là bởi vì uống nhiều quá, cái loại cảm giác không ổn thể nhưng nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra.

”Anh muốn hỏi tôi đều đã trả lời anh, còn không đi?” Đối với Vinh Ninh gương mặt đỏ uống rượu, thật sự là lãng phí.

”Không được không được.” Vinh Ninh lắc đầu, “Đầu gì tôi cũng là anh rể tương lai của cậu, để cho cậu đi ra uống rượu cũng là bởi vì tôi, nếu mà tôi liền như vậy đi, nếu mà cậu gặp được phiền toái rất lớn, tôi làm như thế nào cùng Bảo Bối nói chuyện đây?”

”Còn chưa kết hôn, cũng đã bắt đầu ở trước mặt của tôi lấy thân phận anh rể dạy bảo tôi? !” Trác Văn Dương chỉ anh ta, “Anh cũng quá coi trọng chính mình đi? Vinh Ninh!”

Trác Văn Dương lúc nói chuyện, trong cổ họng truyền ra ngoài mùi rượu nồng nặc, Vinh Ninh hơi chút dùng một ngón tay che cái mũi của mình, Trác Văn Dương này từ lượng không được, còn muốn uống nhiều như vậy, này không rõ ràng đúng là cùng bản thân không qua được sao?

”Này này ~ cậu uống của cậu, tôi ở chỗ này ngồi một lát.” Vừa vặn, anh cũng muốn nghỉ sự tình, Vinh Ninh cố ý hoạt động cái móng chính mình tận lực cách Trác Văn Dương xa một chút, nếu anh ta đã chán ghét anh, như vậy anh vẫn là ngoan ngoãn ngồi ở một bên tốt lắm, chờ thời điểm cậu ta uống không sai biệt lắm, liền một đám đập tới, làm cho cậu ta hoàn toàn mê man, sau đó đem cậu ta đưa về nhà là được rồi.

Bất quá anh cũng không để ý người ngồi ở một bên kia, “King, nghe nói gần đây, cậu rất phách lối.”

”Nói như thế nào? Vinh đại thiếu gia?”

”Tốt nhất an phận một ít, đừng mang đến cho người khác phiền toái.”

”Anh nói người kia...” King nhìn xem rượu trong ly, “Tô Nhất Dạ sẽ không phải là mối tình đầu của anh đi?”

”Ha ha...” Vinh Ninh chỉ là mỉm cười cũng không nói chuyện.

”Được rồi được rồi, lừa gạt người khác, anh nhưng không gạt được tôi.” Anh thuận miệng bịa chuyện đi ra nói dối, đều chỉ là vì làm cho cái người đàn ông kêu Trác Văn Dương tin tưởng mình mà thôi, Vinh Ninh ngoài ý muốn vô cùng là khó bề phân biệt, anh nhìn qua nóc nhà thân nhiên nói, “Ai biết được.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193: Chưa Mưa Trước Ván Vương 17

“...” King không nói gì mỉm cười, hôm nay thật đúng là tới đúng rồi, đụng phải rất nhiều chuyện thú vị, nghe trộm đến rất nhiều bí mật kỳ quái.

”Vinh Ninh tiên sinh?” Thật vất vả yên tĩnh một chút, đột nhiên xuất hiện giọng nói của đàn ông, lại lần nữa xuất hiện ở bên tai của anh, Vinh Ninh ngẩng đầu lên nhìn nhìn cái người quấy nhiễu yên tĩnh kia, lần này đổi thành khoe miệng co quắp người là...

Giống như là đã lâu không gặp, cho nên mới phải quên mất người kia đến cùng là ai, lần này như vậy vừa thấy, Vinh Ninh suýt nữa quên còn có một người như thế, từng ở trong sinh mệnh của anh xuất hiện qua.

”La Á? !” Người đàn ông An Bảo Bối đã từng hẹn hò qua, thế nhưng bây giờ còn sẽ xuất hiện ở trước mặt của anh?

”Vinh Ninh tiên sinh, bây giờ còn còn nhớ tôi, thực là vinh hạnh của tôi.”

”Ha ha...” Vinh Ninh cười khổ một phen, có lẽ là vinh hạnh của anh ta, nhưng lại là phiền phức của mình.

”Người này...” La Á dời ánh mắt đến trên người Trác Văn Dương vẫn như cũ uống rượu.

”Không có gì, chỉ là bạn bình thường mà thôi.” Anh cũng không muốn cùng La Á này lãng phí thời gian, đầu hướng về sau ngẩng ngẩng, nhỏ giọng nói, “Giao cho cậu, đừng cho tôi chọc cái gọi là phiền toái.”

”Dựa vào cái gì phải giúp anh?” King một bộ vẻ mặt bất mãn, anh ta có thể đối với cái loại đó bởi vì thất tình mà khóc sụt sướt lại rầu rĩ không vui đàn ông hoàn toàn không có hứng thú, càng không muốn hỗ trợ.

Vinh Ninh buông lỏng một chút gân cốt nói, “Chính mình xem rồi làm đi!”

Vinh Ninh đứng lên, hơi chút hoạt động đặt chân bước, “Áy...”

”Ừm?”

”Tôi có việc cáo từ trước, bye bye!” Vinh Ninh xoay người bỏ chạy, La Á vươn tay ngừng ở giữa không trung dừng lại thời gian rất lâu, mới phản ứng đến, cái này Vinh Ninh vì cái gì thời điểm nhìn đến bản thân liền nghĩ muốn chạy trốn a?

”Cái kia, chờ ta một chút!” La Á lập tức đuổi theo, King nằm sấp ở trên ghế sofa, nhìn xem hai người kia cũng sớm đã bỏ trốn mất dạng, đuổi theo Vinh Ninh hẳn là La Á đi? Anh còn nhớ người kia giống như... A? Thật biết điều, hóa ra Vinh Ninh ngoại trừ Tô Nhất Dạ ra cũng có người sợ a.

”Này... Tên ngu ngốc này phải làm gì?” King nhìn nhìn Trác Văn Dương ngồi ở tại chỗ uống rượu, xem ra thật sự là uống nhiều quá, vừa rồi chuyện phát sinh đối với anh ta mà nói giống như căn bản liền không nhìn thấy đi?

”Đáng thương a, nam nhân yêu chính chị gái của mình.” King giễu cợt bật cười, người đàn ông này thật là làm cho người ta cảm thấy thật đáng buồn.

Từ mới vừa mới bắt đầu trên đỉnh đầu, lúc nào cũng có người ở nói nhảm, hôm nay anh bỏ đi nhiều mặt như vậy, lại vẫn luôn có một số người xuất hiện, tâm tình của anh cực kỳ khó chịu a? ! Trác Văn Dương cảm hận ngẩng đầu lên, trong mắt che ngọn lửa tức giận, giờ quả đấm, nhìn xem trên đỉnh đầu đột nhiên toát ra nhiều ánh đầu, “Anh đang nói cái gì? ! Khốn kiếp! Ngu ngốc! Hối đầu! Ngốc chết!”

”Tôi nói, anh thật đúng là thật đáng buồn a...”

Thật đáng buồn... Đúng vậy, anh đáng buồn nhất ...

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 194: Chưa Mưa Trước Ván Vương 18

Biệt thự họ Vinh - -

Dấu bánh xe hơi quen thuộc xệt thật dài trên mặt đất, cửa xe bị Vinh Ninh mở ra, ban đêm tịch mịch, gió nhẹ lúc nào cũng mất trật tự, Vinh Ninh từ trong xe đi ra, giữ trán của mình, tối nay thực sự làm cho mọi người cảm thấy một đêm xung đột bất thường, đều do Trác Văn Dương làm hại mặt của anh bị thương hoàn toàn, không tồi, anh cũng không phải là cái loại dựa vào mặt ăn cơm, anh chính là thần tượng phái sức mạnh.

Quản gia nhà họ Vinh nhận chìa khóa Vinh Ninh ném tới, Vinh Ninh mới vừa đi vài bước, phát hiện trong sân có dấu vết lốp xe khác xệt qua, Vinh Ninh dừng bước lại hỏi, “Ai trở lại? Vinh Viễn?”

”Là, Nhị thiếu gia trở lại, đại thiếu gia.”

”Hà?” Đã 5 năm ngoại trừ lễ mừng năm mới Vinh Viễn mới ở ngoài trở về, hôm nay ngày bình thường thế nhưng trở lại?”Chú út vẫn chưa đi?”

”Vâng, đại thiếu gia.”

Vinh Viễn đại khái là Vinh Dự gọi trở về? Cất, chú nhỏ này, tuổi đã lớn, thậm chí ngay cả hẹn hò còn muốn cho tiểu bối cùng đi, cũng không biết đến cùng khi nào thì mới có thể trưởng thành, thôi, anh cũng chỉ hy vọng lần này cùng Vinh Dự hẹn hò nữ nhân kia, phù hợp với gu của Vinh Dự đi? Dù sao... Nghĩ đến tương lai Vinh Dự rất có thể sẽ trở thành cô đơn khi về già, thân là thế hệ sau, anh khó tránh cũng cảm thấy anh ta quá mức đáng thương.

Thân cận a... Tin tưởng? !

Vinh Ninh hai mắt trở nên sáng loáng lên, nếu như nhớ không lầm, chú út giống như có từng nói với anh địa điểm cùng thời gian hẹn hò, ngày kia... Đó không phải là Trác Văn Dương trong miệng nói 3h00 ngày 23 sao?

Không xong!

Vinh Ninh bước nhanh hướng tới trên lầu chạy, mục đích gian phòng Vinh Dự, anh cự tuyệt cùng Vinh Dự chuyện đi xem mắt, Vinh Dự khẳng định đi tìm Vinh Viễn, khó trách ngoại trừ lễ mừng năm mới ra, Vinh Viễn còn có thể trở lại, thì ra là bởi vì bị Vinh Dự mời mọc a?

Gian phòng Vinh Dự, Vinh Viễn ngồi ở trên giường nhìn Vinh Dự ngồi đối diện chính mình, nhìn qua khuôn mặt của Vinh Dự, hai người ở chỗ này giằng co đã lâu, Vinh Viễn trên mặt mồ hôi lạnh càng phát ra nghiêm trọng, anh đối với Vinh Dự mà nói, đúng là không giải quyết được, nếu như đối mặt với ba Vinh mà nói coi như là khủng hoảng, lúc đối mặt với Vinh Dự chính là đơn giản cảm giác áp bách, phải đối mặt với người trong cuộc sống im lặng như vậy, thời điểm đối mặt của anh thật đúng là phiền toái, không biết nên là nói cái gì...

Đáng giận, lúc này rõ ràng chính là nên để cho Vinh Ninh ra để giải quyết không phải sao? Cũng liền chỉ có Vinh Ninh mới có thể cùng vượt qua hổ, cắt, bản thân anh là vị trí thấp nhất nhà họ Vinh, đối với người nào giống như đều không có cái lực uy hiếp gì.

”Chú út...” Vinh Viễn cảm thấy quái dị sờ sờ hai cánh tay của mình, luôn cảm giác u ám.”Có chuyện gì chú cứ nói đi, ngày mai cháu còn có buổi họp báo rất quan trọng muốn mở.”

Vinh Dự trầm tĩnh một lát, mặc dù anh là đem Vinh Viễn kêu về, nhưng mà lời kia giấu ở trong miệng lại thẹn thùng nói ra, nghĩ anh tuổi đã lớn, vì chút

chuyện nhỏ này còn muốn đem vấn bạn tiểu bối kêu lên đến cùng mình giải quyết cửa ải khó khăn, khuôn mặt của anh không tính là khuôn mặt già cũng treo không được nhan sắc khác.

”Chú út?” Vinh Viễn nghiêm trọng hoài nghi Vinh Dự hẳn là ngã bệnh, đại khái... phát không ổn định?

”Đưa thời gian ngày kia đến.” Vinh Dự thu lại mí mắt, quả nhiên chuyện như vậy nếu muốn nói ra, vẫn là không cần xem mặt của đối phương, hết sức trấn định nói với anh là tốt hơn.

”Vì cái gì?” Không kịp nghĩ, lần này lại có thể nghe được Vinh Dự ngoại trừ hộc trên TV ra lời nói ra vượt qua năm chữ, liên tục không ngừng hỏi, “Chú là muốn cháu giúp chú làm chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 195: Chưa Mưa Trước Vẫn Vương 19

“Thời gian.”

”Ừm...” Khó được Vinh Dự sẽ để cho mình giúp một tay, bất quá ngày đó còn giống như thực không có chuyện gì, “Cũng có thể, .”

”Thời gian, chuẩn xác.”

”Vâng!” Đối mặt Vinh Dự trong trầm mặc áp đảo lực, Vinh Viễn toàn thân kéo căng thẳng tắp, “Có thể, vì chú út, thời gian toàn bộ ngày cũng có thể trống rỗng!”

Vinh Dự sờ sờ cái cằm, Vinh Viễn mặc dù không có lợi hại như Vinh Ninh, nhưng là ít nhất ở một mặt kia, so với mình rất mạnh, OK, liền quyết định như vậy là được.

”Dù gì cũng là trưởng bối, tại sao có thể vì mình mà lãng phí thời gian công tác của tiểu bối vậy. Chú út?” Ngoài cửa truyền ra giọng nói của Vinh Ninh, hai người hướng tới cửa nhìn nhìn, Vinh Ninh cái khuôn mặt bị người ta đánh mặt mũi bầm dập, mang theo vui vẻ xuất hiện ở trước mặt hai người bọn họ.

”Anh trai?”

”Cháu...” Vinh Dự chỉ mặt của anh ta.

”Không có gì...” Vinh Ninh sờ sờ mặt của mình, vui vẻ trở nên càng lớn, “Ha ha, bị một con mèo điên cuồng bắt lấy.”

”Như vậy phải nhớ đi chích ngừa, bằng không cực kỳ dễ dàng bị bệnh dại.”

”Ha ha...” Vinh Ninh tiếng cười dị thường coi mở, “Chú út lời ngày hôm nay giống như phá lệ nhiều.”

“...”

Vinh Viễn nhìn nhìn Vinh Dự lại nhìn một chút Vinh Ninh, Ừm... Vinh Ninh trên mặt vết thương rõ ràng liền là bị người đánh, chỉ là không biết đến cùng là ai lợi hại như vậy dám để cho Vinh Ninh trên mặt nở hoa.

”Vinh Viễn, em đi ngủ đi.” Vinh Ninh chỉ chỉ cửa, “Ngày mai không phải là còn phải làm việc sao?”

”Nhưng mà...” Vinh Viễn nhìn nhìn qua Vinh Dự, cân nhắc đứng lên, hai người đều rất cường đại, nhưng mà anh cần phải phải nghe lời trưởng bối nói.

”Ồ đây giao cho anh, ra ngoài.”

”Oh... A.” Vinh Viễn đứng lên, hướng tới cửa đi, nhìn xem mặt của Vinh Dự, anh liên tục cũng cũng không có gọi mình lại, Vinh Viễn mới rút cục ra cửa, nhẹ nhàng đóng cửa lại, dựa vào cửa đóng, Vinh Viễn mới thở ra một hơi dài, thật là, vì cái gì nhà họ Vinh sẽ có Vinh Dự cùng Vinh Ninh hai người lập dị vô cùng kỳ lạ này? Thật là không có một người làm cho cảm thấy bình thường.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Vinh Ninh cùng Vinh Dự, Vinh Dự dựa thành ghế, ngẩng đầu nhìn Vinh Ninh ý bảo anh ngồi.

”Không cần.” Vinh Ninh vẫy tay, hiện tại trên người của anh đau dữ dội, sớm một chút nói xong sớm một chút trở về phòng ngủ, “Cháu là tới nói cho chu biết, ngày hẹn hò đó cháu giúp chú là được, không cần phải Vinh Viễn ra sân giúp chú, A...” Vinh Ninh đứng thẳng thân thể tay nắm lấy cửa phòng, “Lời cháu muốn nói chỉ những thứ này.”

”Đợi chút...” Vinh Dự gọi anh lại

“Yên tâm, lần này cháu đáp ứng chú chuyện sẽ làm được, sẽ không tạm thời thay đổi chủ ý.” Ừm... Đại khái.

“Vì cái gì...” Anh muốn hỏi chính là cái này, mới vừa rồi còn không đồng ý, sau khi ra ngoài xong làm một thân thương sau khi trở về đột nhiên liền đổi chủ ý, ở trên người của cậu ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là vừa rồi ra ngoài thời điểm bị nhân đánh, trong đầu đột nhiên đổi với anh sinh ra cảm giác tội lỗi?

“Không có vì cái gì, nói sau vốn là việc này chính là ta lúc trước liền đáp ứng người.”

“Đệ không sao?” Từ nhỏ Vinh Ninh liền yêu thương người em trai Vinh Viễn kia, mặc dù phương pháp cậu ta bảo vệ Vinh Viễn người ở bên ngoài xem đến hết sức quái dị, bất quá cũng chưa hẳn là anh trai tốt, vì Vinh Viễn không chỉ một lần chống lại mệnh lệnh của vinh ba, nhưng vinh ba còn chính là không có cách với cậu ta, lần này cũng giống như vậy sao? Không muốn để cho người khác làm trễ nãi công tác của em trai, cho nên mình mới tự mình ra trận, cho dù mình rõ ràng là vô cùng ghét cái loại hình thức gặp mặt đó.

“Coi như là đi.” Vinh Ninh câu nói vừa dứt, cuối cùng mở cửa rồi đi, Vinh Dự nhìn qua gian phòng trống rỗng, cả người cũng đều dễ dàng, ai mà quản xem bọn họ làm khi gió gì a... Dù sao cũng sẽ không chết người.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Chưa Mưa Trước Vắn Vương 20

“Thời điểm nhìn thấy ông bà nội cùng ***, thật sự giống như một tiểu hài tử, không cần lãng phí thời gian làm chuyện nhàm chán, tuổi của bọn họ lớn, theo không kịp tiết tấu của con, nhớ rõ không cần làm loạn, có biết hay không?”

“An Bảo Bối sửa sang lại tà áo của Cục Cung, hết lần này đến lần khác dặn dò, Cục Cung vẻ mặt không thú vị gật đầu đáp ứng, lời này từ tối ngày hôm qua đến bây giờ, An Bảo Bối đã nói với cô vô số lần, đừng nói cô không kiên nhẫn, liền ngay cả mình nghe, lỗ tai cũng đã dài kén, hồ nháo thuộc về hồ nháo, thời điểm nghiêm chỉnh, cô cũng là sẽ rất nghiêm chỉnh.

An Bảo Bối vừa mới chải sợi tóc trên đầu cho Cục Cung dừng tay, Cục Cung hoàn hồn nhìn cô một cái, “Làm sao?”

“Không có gì.” An Bảo Bối căng thẳng trả lời một câu, sửa sang xong tóc mái của Cục Cung, “Ah, phải ngoan.”

“Dạ...” Cục Cung gật đầu nhẹ hỏi, “Có muốn hay không đưa con đi? Ba giống như cũng ở đó.”

Hai chữ này tựa như là làm cho người ta sợ hãi bị điện giật, An Bảo Bối thoáng cái rút tay về, “Không cần, con tự đi là tốt rồi.” Tạm thời cô vẫn chưa sẵn sàng gặp anh.

“Ồi chào, ai, ời ? Lại muốn trốn tránh sao?” Cục Cung đầu dè nặng hai tay, “Cất, không có ý nghĩa a.”

“Mới không phải!” An Bảo Bối lập tức phản bác, Cục Cung nhìn thật sâu cô một cái, “Thôi, dù sao lập tức liền lại gặp mặt.”

“Hà?”

“Không có gì, không tiền sẽ không tiền tốt lắm, trời nam biển bắc, còn không có nơi nào con không đi.” Hiện tại quan tâm nhất vẫn là Vinh Ninh cùng Trác Vắn Dương, cậu út của cô ngày hôm qua bị Vinh Ninh gọi sau khi ra ngoài, hiện tại cũng nhanh đến giữa trưa, cậu còn chưa có về nhà, còn tưởng rằng sẽ đi làm gì gì đó, kết quả công ty cậu cũng không có đi, làm hại Trác Nhất Phong đành phải mang theo quân gia Bonaparte tự mình ra trận, Trác Vắn Dương đến cùng chạy đi nơi nào? Sẽ không phải bị Vinh Ninh giết đi? Đương nhiên... Còn có thể chính là cậu đem Vinh Ninh giết đi, sau đó làm đào phạm?

Cục Cung bị chính suy nghĩ của mình sợ hết hồn, lắc đầu, làm cho mình thanh tỉnh một chút, thật là có đủ nghĩ ngợi lung tung, như thế nào có thể sẽ tưởng tượng đến kia sao làm cho người ta không nói được lời nào tình cảnh.

“Con làm sao vậy?”

“Không có gì, con đi.”

“Ừm, phải ngoan.”

“Biết rồi!” Cục Cung không kiên nhẫn đáp một tiếng, nữ nhân lớn tuổi quả nhiên liền thích dong dong dài dài, nghe nói cùng lâu dài không có cái quan hệ gì kia, thân là con gái của An Bảo Bối, cô thật đúng là vì An Bảo Bối lo lắng, Vinh Ninh người này đến cùng khi nào thì mới có thể đem toàn bộ trở ngại

thu phục a?

”Đi đường cẩn thận một chút!”

”Con đi trước.” Cục Cung mới vừa mở cửa, mặt mũi tràn đầy bị thương Trác Văn Dương đột nhiên xuất hiện, dọa cô nhảy dựng, “Cậu út?”

”Ồi chào, ai, ôi? Văn Dương, cậu đã về?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Chưa Mưa Trước Vấn Vương 21

“...” Trác Văn Dương ngẩng đầu lên, nhìn thấy An Bảo Bối đứng ở trước cửa, cúi đầu xuống, trầm giọng nói, “Úm, đã về.”

”Em đã đi đâu? Còn có...” An Bảo Bối thấy được Trác Văn Dương trên mặt bị thương, “Mặt của em chuyện gì xảy ra?” Cô sợ chạy tới, lo lắng nâng mặt của anh lên, lo lắng nhìn trái nhìn phải, “Theo người ta đánh nhau?” Trác Văn Dương vẫn luôn hết sức ôn nhuận, mặc dù tính cách cương liệt, có rất ít bạn bè, nhưng mà cũng không trở thành đến tình hình theo người ta đánh nhau.

”Ai đánh?!” Đáng giận, dựa theo hành vi của Trác Văn Dương trong ngày thường, anh tuyệt đối không phải là cái loại người thích bốc lên chiến tranh đó, nhất định là có ai xem Trác Văn Dương khó chịu, cho nên mới muốn cùng anh đánh nhau mới đúng.

Đáng giận!

An Bảo Bối lửa giận bị vây bọc đứng lên, thế nhưng có người dám đánh em trai của cô?!

”Là ai?!”

”Hả?” Trác Văn Dương bị cặp mắt tràn đầy lửa giận kia của An Bảo Bối sợ hết hồn, xem cô cái tư thế kia, hận không thể một cái tát đem người đánh anh, phiên đến Thái bình dương.

”Chị nói đến cùng ai đánh em thành như vậy, nói cho chị biết! Chị đi đánh người ta một quyền!” Đừng xem cô như vậy, nhưng mà khí lực của cô là rất lớn, mặc dù không có đánh nhau qua, nhưng mà lúc mặt đối với đối thủ, trước ra chiêu mà nói, cũng chính là cô thắng, chỉ cần cô dụng hết toàn lực cho đối phương một quyền, cho dù đánh không lại đối phương, nhưng mà ít nhất cũng có thể cho Trác Văn Dương xả giận!

Trác Văn Dương nhìn xem An Bảo Bối mặt không nhúc nhích, nét mặt của cô là nghiêm túc, biết rất rõ ràng mình coi như nổi điên, cũng chỉ là sẽ giống như một con thỏ nổi giận, đối với người căn bản cũng không có cái cường hãn khiếp sợ, nhưng mà... cô còn là muốn dùng thân thể nhỏ bé kia của đến báo thù cho anh, loại tinh thần ngu ngốc này...

”Nhưng mà bất kể như thế nào, cô ấy cũng vẫn như cũ là chị gái của cậu, mặc dù không cách nào giống như một người yêu ngây ngốc ở bên cạnh cậu, nhưng mà cô ấy sẽ vẫn như là một người chị gái, dùng năng lực bé nhỏ không đáng kể của cô ấy bảo vệ cậu.”

Trong đầu đột nhiên nghĩ đến lời mà Vinh Ninh ở trong quán bar nói qua với anh, đáng giận, người hiểu rõ An Bảo Bối vẫn là Vinh Ninh a, cho dù anh cùng An Bảo Bối không có cái quan hệ thân mật chị em ruột kia, chỉ là bạn bè bình thường, đối mặt với đối thủ Vinh Ninh như vậy, anh vẫn không có phần nửa cơ hội thắng.

”Văn Dương? Văn Dương?!”

”A?” An Bảo Bối gọi âm thanh đem toàn bộ suy nghĩ của Trác Văn Dương kéo trở lại, “Như thế nào?”

”Chị hỏi là em đến cùng là ai đánh em thành như vậy? Nói cho chị biết, chị đi giúp em báo thù!” An Bảo Bối hướng tới giờ quả đấm của mình, Trác Văn Dương đột nhiên tiêu tan nộ nụ cười.

An Bảo Bối lửa giận cũng bị chính mình đầu đầy nghi vấn hướng hủy, Trác Văn Dương như thế nào nộ nụ cười? Sẽ không phải là bị người đánh tới đánh thấy ngu sao?

”Này này này, em làm sao vậy?”

Trác Văn Dương nhìn xem An Bảo Bối tay ở trước mặt của mình lắc lư đến lắc lư đi, Trác Văn Dương bắt được cổ tay của cô, “Chị.”

”Hả?”

”Chị nhất định phải hạnh phúc nha.” Trác Văn Dương thể hiện ra nụ cười đẹp nhất, cho dù gương mặt đó bị người ta đánh tới đã hoàn toàn thay đổi,

nhưng là nụ cười này vẫn như cũ là đẹp như vậy.

An Bảo Bối có trong khoảnh khắc linh hồn xuất khiếu, mới qua một đêm, cảm giác, cảm thấy Trác Văn Dương rất kỳ quái, nhưng mà đến cùng ở nơi nào kỳ quái, cô thể nhưng cũng nói không nên lời.

Cô xem thấy bộ dáng Trác Văn Dương rời đi, bất đắc dĩ thở dài một hơi, “Nó là sợ mình đi giúp nó báo thù, sẽ bị người đánh vô cùng thê thảm sao?”

Vô cùng thê thảm? ? ? ?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Chưa Mưa Trước Vấn Vương 22

Cục Cung là không rõ rốt cuộc Trác Văn Dương đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà Trác Văn Dương không nói cho An Bảo Bối đến cùng là ai đánh anh ta thành cái dạng này tuyệt đối không phải theo lời nói An Bảo Bối như vậy.

”Ngu ngốc...” Trác Văn Dương không có chuyện gì là tốt rồi, Cục Cung đeo ba lô lên hai vai, “Con đi.”

Thiệt là, ngu ngốc là bệnh, còn thật là bệnh nghiêm trọng, như thế nào trị đều là trị không hết.

Trên đường đến nhà họ Vinh, Cục Cung có gửi cho Vinh Ninh tin nhắn, nếu như cô không có đoán sai, Trác Văn Dương trên mặt vết thương nhất định là Vinh Ninh đánh, thiệt là, đàn ông phương pháp giải quyết chính là thích dùng bạo lực, khuyên bảo khó khăn như vậy sao? nhất định phải muốn động thủ động cước mới có thể, những người đàn ông này thật là làm cho người ta không yên tâm.

Nhưng mà đến nhà họ Vinh, sau khi nhìn thấy Vinh Ninh, Cục Cung hoàn toàn kinh ngạc, dựa theo tư liệu của cô, Vinh Ninh thân thủ là thật tốt, so sánh, Trác Văn Dương mới là cái đại thiếu gia từ nhỏ chính là ở trong đại gia đình sinh trưởng, cùng Vinh Ninh đánh nhau, đây đơn thuần liền là muốn chết, nhưng lại không có nghĩ đến Vinh Ninh trên mặt đồng dạng cũng mang màu sắc, xem ra so với Trác Văn Dương bị thương còn quá nặng a.

Này trên thực lực cách xa, như thế nào kết quả lại làm cho người ta kinh ngạc đến nỗi điên a?

Vinh Ninh ôm lấy đầu của mình, xem là Cục Cung sẽ nghi hoặc mặt, sớm liền nghĩ đến sẽ ở trước mặt Cục Cung mất mặt, đành phải đối với cô ngây ngô cười.”Hắc hắc...”

”Nam nhân thật sự là phiền toái.” Nhất định phải dùng đánh nhau mới có thể chứng minh hai bên tồn tại, nhưng mà... Bất kể thế nào nói cũng được, cảm giác, cảm thấy Vinh Ninh cùng Trác Văn Dương ở giữa lửa giận dù thế nào nghiêm trọng, cũng không thể nào đem hai bên đánh lẫn nhau thành cái dạng này đi?”Ba, ba cùng cậu út đã xảy ra những chuyện gì?”

Vinh Ninh nở nụ cười, Cục Cung xem đến có chút thần kinh hề hề, “Đây là một bí mật giữa người đàn ông.”

A? Như vậy nói cách khác bí mật giữa người đàn ông, người khác là không thể biết? Nếu cả hai bên trong thân thể giống nhau có cùng máu của phụ nữ?

”Hẹp hòi!” Cục Cung khịt mũi coi thường một tý, hai người bọn họ người quan hệ trong đó có chuyện gì còn không muốn cho cô biết rõ.

”Đây là chuyện của người lớn, cho nên những chuyện này là đối đũa bé không thể nói . , “Vinh Ninh thấp thân thể, xoa Cục Cung phát, Cục Cung cảm giác, cảm thấy hôm nay Vinh Ninh có chút kỳ quái, về mặt thập phần bình thường từ phụ khuôn mặt.

Vinh Ninh co rúm khóe miệng, thời điểm cười lộ lên, quả nhiên thập phần miễn cưỡng, khóe miệng miệng vết thương rất đau.

Đầu bậc thang đột nhiên xuất hiện bóng dáng một người, Cục Cung nhìn xem người kia chậm rãi đi xuống cầu thang, bốn mắt lẫn nhau đối mặt.

”A...” Vinh Dự dừng bước lại, nhìn xem cái kia tên tiểu quỷ đứng bên cạnh ở Vinh Ninh, là con gái riêng ở bên ngoài của Vinh Ninh a...

”Dạ...” Cục Cung hơi cúi người, tính là nói xin chào đối phương. Vinh Dự thực sự, anh ta có thể tính là tình địch của Vinh Ninh a.

Vinh Ninh quay đầu, thấy được bóng dáng của Vinh Dự, “Hôm nay không cần đi làm?”

”Nghỉ ngơi.” Vinh Dự liếc hạ mí mắt, chậm rãi đi xuống cầu thang, vừa rồi xem ánh mắt đứa bé của Vinh Ninh nhìn anh, nhưng mà có chút kỳ quái, giống như có chuyện gì muốn cùng anh nói, Vinh Dự dừng ở giữa Vinh Ninh cùng Cục Cung, “Đi với ông.”

”Cất...” Vinh Ninh tỏ ra không kiên nhẫn, “Cháu không phải là đều nói cháu sẽ đi sao? Chú còn có chuyện gì muốn cùng cháu nói?”

Vinh Dự không thấy mặt của Vinh Ninh, nhìn chằm chằm Cục Cung không tha.

”Ồi chào...” Cục Cung kéo dài tiếng nói, xem ra nhà họ Vinh mọi người không ngu ngốc đâu, cuối cùng hiểu rõ trên người cô cái gọi là truyền thống tốt đẹp đến cùng là di truyền từ ai, đương nhiên tuyệt đối không phải là An Bảo Bối. “Được, Nhị gia gia.”

Vinh Ninh nhìn xem bóng dáng một lớn một nhỏ, cảm giác, cảm thấy được có chút chỗ hết sức không thích hợp, hai người kia, rốt cuộc muốn nói những gì?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199: Phải Tin Tưởng 1

Chân trời có một chút trắng bệch, An Bảo Bối ung dung từ giường ngồi dậy, buồn bã ỉu xiu nhìn qua đối diện, cùng với nói không có tinh thần, đến không bằng nói là, căn bản suốt cả đêm đều ngủ không được ngon giấc, mặc dù nói là lúc tối gọi điện thoại cho An Kỳ, để cho nàng hôm nay cùng chính mình đi xem mắt, nhưng mà bắt đầu từ hôm qua, trong lòng lúc nào cũng không được tự nhiên, đến cùng vì cái gì như vậy bối rối, chính mình cũng không phải là rất rõ ràng.

Mở cửa sổ ra, không khí mới mẻ lại hơi lạnh, hít vào ngực của cô, “Hôm nay thời tiết thật tốt a.” Đáng tiếc cô lại một chút hưng phấn cũng không dậy nổi, thật sự là không biết Trác Nhất Phong vì cái gì sẽ an bài một cuộc hẹn hò vô vị như vậy.

”Khảo nghiệm sao?” Cô nghiêng đầu, chỉ chống cằm lẳng lẳng suy nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra, thôi, đầu của cô, sinh ra không có thể suy nghĩ được cái gì.

”Vẫn là lại ngủ một lát đi.” Đây là biện pháp giải quyết tốt nhất mà cô có thể nghĩ đến.

”Bảo bối!” Còn không có hoàn toàn xoay người lại, người nào đó kêu tên của cô, đánh mất bối rối của cô, ngẩng nhìn chỗ xa, phát hiện An Kỳ vậy mà đứng ngay ở cửa lớn, khoảng cách xa như vậy, An Kỳ cũng có thể nhận thức ra cô, thật sự là mắt tốt.

”Cậu chờ mình!” An Bảo Bối hô một câu biến mất tại cửa sổ.

An Kỳ háng giọng một cái, nhìn cửa sắt khổng lồ trước mặt này, còn có tòa dinh thự này, cảm giác, cảm thấy tựa như là một dạng nằm mơ, bạn thân biến mất 8 năm, đột nhiên trở lại, sau đó ở trước mặt cô nói, tìm được cái gọi là người nhà, hơn nữa... Còn là người nhà có tiền như vậy.

Không chỉ có người nhà, còn có con gái ruột, cũng có Vinh Ninh như vậy, thật lòng thích cô ấy, muốn bảo vệ người đàn ông của cô ấy, hai người đã từng gắn bó tình cảnh cũng liền như vậy kết thúc, trên thế giới này bản thân quan tâm nhất người kia, có chôn trở về thuộc về cô ấy, nhưng mà trong lòng của cô ấy một mảnh trống rỗng, cái loại lại hạnh phúc này, lại về mặt khổ sở, cô ấy cũng không biết đến cùng phải nói như thế nào mới tốt, nếu như ba mẹ của cô ấy lúc trước không có vứt bỏ cô ấy, như thế cô ấy có phải hay không có thể cùng người bình thường giống nhau, có cuộc sống giống như thuộc về người bình thường.

A, hạnh phúc của mình là gì.

”Cậu như thế nào đã sớm tới như vậy?” Cửa sắt bị An Bảo Bối mở ra, An Kỳ thay đổi khuôn mặt vừa rồi, đổi thành bộ dáng ngày thường, “Cất, mình còn không phải là vì cậu lo lắng? !”

”Phiền toái cậu dành ra thời gian theo giúp mình, thật sự là thẹn thùng, làm trễ nãi cậu công tác.”

”Không có gì, công việc làm cái gì cơ bản mình đều đã từ chối hết.”

”Ừ... Từ chối? !” An Bảo Bối dị thường kinh ngạc, “Vì cái gì a? Chuyện trọng đại như vậy, vì cái gì không nói cho mình?”

”Không có gì.” An Kỳ lắc đầu, “Thời điểm nửa đêm quyết định, từ chức cũng tốt, những năm gần đây, mình cũng để dành không ít tiền, muốn nghiêm túc vội vàng kiểm tra, dù sao đây mới là trọng điểm, .”

”A...” An Bảo Bối an tâm vượt ve lồng ngực của mình, “Làm mình sợ nhảy dựng, cậu a, An Kỳ, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cậu đều phải nói cho mình biết, đừng làm cho mình lo lắng, biết không?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 200: Phải Tin Tưởng 2

“Biết rồi.” An Kỳ vuốt đầu An Bảo Bối đầu, “Nói như thế nào mình cũng tính là người khách của cậu, hai người chúng ta cũng không thể liên tục đứng ở cửa lớn đi?”

An Bảo Bối le lưỡi một cái, “Xem mình, vào đi thôi.”

“Ừm...”

Không khí buổi sáng lúc nào cũng tỏ ra mát mẻ, sau khi đến phòng của An Bảo Bối, An Kỳ mới cảm thấy thân thể của mình ấm áp rất nhiều.

Hai người vai kề vai ngồi, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

“Tại sao phải đáp ứng bác trai đi hẹn hò cùng người đàn ông khác? Cậu cùng Vinh Ninh hiểu lầm không phải là đã rõ ràng, kết thúc sao?” An Kỳ cả người nằm xuống, giường của An Bảo Bối thực mềm, không giống như cái nơi kia của cô mỗi gặp nổi gió trời mưa liền dị thường ẩm ướt.

“Nếu như lời nói khai thông của ba thực tốt như vậy, mình cũng sẽ không để cậu qua đây.”

“Lão gia tử thật đúng là ngoan cố.” An Kỳ ha ha cười lớn, “Mình còn tưởng rằng lập tức có thể uống rượu mừng rồi.”

“Đừng... Đừng nói như thế rõ ràng!” An Bảo Bối đỏ mặt phản bác An Kỳ lời nói, “Còn... Còn không có sớm như vậy đâu.”

“Nhìn cậu một chút, chỉ cần một kích động liền ngay cả nói chuyện cũng sẽ áp ứng, thậm chí còn sẽ nói lắp.” An Kỳ nghiêng đi thân thể, chống cằm nhìn cô, “Mình nói, đã nghĩ tốt một cái chiến lược gì chưa? Đối đãi với cái người muốn hẹn hò kia?”

“Thực tiếp cự tuyệt, giải thích rõ tình huống.”

“Mình choáng...” An Kỳ dứt khoát cả người đều nằm ở trên giường, “Đây là biện pháp giải quyết sự việc cậu suy nghĩ thật lâu?” chính xác tám chữ?

“Ừm!” An Bảo Bối vẻ mặt bình tĩnh nói, “Cho nên mới cần hỗ trợ của cậu!”

“Mình?”

“Mình... Mình...” Kìm nén đã lâu, vừa rồi khí thế hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, “Mình cần phải có dũng khí cự tuyệt người khác, liên tính việc này không phải lỗi của mình, chính là muốn lãng phí thời gian người khác đến cùng mình cái này cần bản liền không nghĩ cùng đối phương gặp mặt người gặp mặt, cảm giác, cảm thấy bên cạnh nếu là không có một cái người thân, cho mình dũng khí mới được.”

An Kỳ chăm chú nghiêm túc nhìn An Bảo Bối một cái, vuốt đầu của cô, “Ngao ngoãn, đứa bé ngoan. Tội sẽ vĩnh viễn ủng hộ cô!” An Kỳ làm cái tư thế chiến thắng, An Bảo Bối vẫn lại một cái đại đại ôm chặt

An Kỳ, có cậu thật tốt.

Căn phòng của Vinh Ninh.

Mặt trời cũng sớm đã lên cao canh ba, Vinh Ninh vẫn như cũ nằm ở trên giường giường ngáy, nhưng lại bị trần trọc trở lại, bị một cảnh trong giấc mơ không tốt không xấu bừng tỉnh, trong lúc mơ hồ đó, Vinh Ninh khẽ mở mắt, phát hiện có một cái bóng đen đang ở trước mặt của mình đi dạo qua lại, Vinh Ninh hai hàng lông mày nhéo một cái, gãi đầu từ từ ngồi dậy, lúc này mới nửa thanh tỉnh nhìn xem người đàn ông quấy rầy chính mình ngủ.

Vinh Ninh mang theo giọng điệu khiển trách, nói chính mình đối với Vinh Dự bất mãn, “Chú út, làm ơn lúc chú vào phòng của tôi có thể hay không gõ cửa trước?”

Vinh Dự nâng lên hai tay, đem quần áo sớm liền chuẩn bị tốt bày ở trước mặt Vinh Ninh, “Bộ nào?” Đây là y phục đang treo trong tủ quần áo trong phòng của mình, nhưng mà chọn tới chọn đi cũng không biết đến cùng cần phải chọn bộ nào, việc này vẫn là Vinh Ninh lợi hại, dù sao anh ta cũng coi như thượng là giới văn nghệ, mặc quần áo phối hợp gì gì đó, cũng là rất lợi hại.

Vinh Ninh dụi dụi mắt, nhìn xem Vinh Dự trong tay cầm hai bộ quần áo, khoe miệng mãnh liệt giật giật, “Làm ơn, chú út, mỗi bộ quần áo của chú đều là nhãn hiệu giống nhau, giống nhau kiểu dáng, giống nhau màu sắc, chọn tới chọn lui, có thể chọn ra kiểu gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Phải Tin Tưởng 3

Vinh Dự suy nghĩ một chút, Vinh Ninh lời nói nói rất đúng, nhìn xem Vinh Dự tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì, Vinh Ninh lần nữa nằm xuống, hướng tới anh ta phát phát tay, “Bye bye, còn nhớ đóng cửa. (#) “

Vinh Dự nhún vai, nhìn Vinh Ninh nằm ở trên giường tiếp tục lặp lại người chết, tiểu tử này!

Vinh Ninh chần mèn trên người bị người ta vén lên, bật điều hòa gian phòng lập tức cảm thấy lạnh lẽo, cùng lúc đó hai cánh tay của Vinh Ninh bị người ta bắt lấy, cứng rắn bị Vinh Dự kéo lên, tiếp theo giọng nói của Vinh Dự bình thường có chút thẳng thắn, “Đứng lên!”

Anh bị Vinh Dự lôi kéo hai tay, vẫn như cũ vẫn không có hứng thú rời giường, cả người vẫn như cũ muốn ngả nhẹ về phía sau, “Làm gì? !” Anh đã hết sức không đủ bình tĩnh, nếu không phải là bởi vì địa điểm hẹn hò của Vinh Dự cùng địa điểm hẹn hò của An Bảo Bối hoàn toàn giống nhau mà nói, anh mới lười phản ứng lại cái chủ út này của anh.

“Chọn quần áo.” Vinh Dự từng chữ từng câu, cắn răng tiếp tục kéo cánh tay của anh không tha.

Đột nhiên, Vinh Ninh mở to mắt ra, phản kháng cánh tay nắm chặt, nắm chặt hai cánh tay của Vinh Dự, Vinh Dự cả kinh, Vinh Ninh hắc hắc cười, hướng tới đầu Vinh Dự một kích, hai cái đầu đụng nhau, Vinh Dự kêu lên một tiếng đau đớn, hậm hực che đầu, Vinh Ninh rời giường hai vai run lên, áo sơ mi trắng rơi là tả, chậm chạp cài nút áo.

“Cháu...” Vinh Dự nâng trán chỉ anh ta, lại đem chiêu thức của anh mới đối phó trước đây lại lần nữa ứng phó đến trên người của anh, Vinh Ninh tên tiểu tử thú này, thật là không có có đem mình làm trường bối.

“Bảo cháu rời giường là cần phải có giá cao.” Vinh Ninh ngáp, “Bất quá cũng nhiều thua thiệt một kích kia, cháu tỉnh.” Không kịp thay quần áo, Vinh Ninh đánh giá Vinh Dự một phen, từ trong tủ quần áo lấy ra quần áo, ném tới trên giường, “Quần áo đi xem mắt hôm nay, chính mình đổi.”

“...” Vinh Dự nhìn quần áo Vinh Ninh lựa ra, im lặng không nói, anh có chút bất mãn, đương nhiên thời gian không còn kịp rồi, anh cũng không có thời gian ở chỗ này cùng Vinh Ninh nói nhảm, thay đổi trang phục.

Vinh Ninh đồng dạng thay xong quần áo, soi gương sửa sang lại kiểu tóc, trên mặt vết thương là gấu không được, cũng là không được tốt, cũng mặc kệ nhiều như vậy, dù sao hôm nay người đi xem mắt, lại không phải là anh.

Bất quá anh có một chút hết sức cảm thấy hứng thú, anh nhìn xem đối diện đối lại y phục Vinh Dự, “Chủ út, ngày hôm qua Cục Cung cùng chú đã nói những gì?”

Vinh Dự khuôn mặt bình tĩnh, “Giữa ông cháu chúng tôi có bí mật, cùng cậu có quan hệ gì.”

Vinh Ninh nhìn anh ta mấy giây, xoay người lại cũng không lại tiếp tục hỏi thăm, dù sao đối với anh mà nói, phỏng đoán đại lát nữa liền có thể biết những thứ ấy, chỉ là có loại trực giác này mà thôi.

“Ba...” Cục Cung lén lút từ khe cửa trong lúc đó thò đầu ra kêu anh, Vinh Ninh quay đầu nói, “Cục Cung, có chuyện gì sao?”

Vinh Dự đổi lại quần áo động tác chốc lát dừng lại, Cục Cung há hốc mồm nhìn xem Vinh Ninh đang nằm ở trên giường đổi lại quần áo Vinh Dự, “Hóa ra hai người...”

“Trẻ con, chớ nói nhảm...” Vinh Ninh khoe miệng giật giật, kỳ thật lời kia anh sớm liền muốn cùng Cục Cung nói, trẻ con còn nhỏ như vậy, như thế nào có thể mỗi ngày nghĩ tới quan hệ nam nam không bình thường, xem ra vấn đề phương diện giáo dục, anh cần phải cùng An Bảo Bối thật tốt tìm tòi nghiên cứu tìm tòi nghiên cứu.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngực: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Phải tin tưởng 4

“Ba và con đi ra ngoài trước.” Vinh Ninh kéo Cục Cung rời đi, đóng cửa lại, thân thể ngồi chồm hổm nhìn cô, “Làm sao vậy? Có chuyện gì tìm ba? Đại lát nữa ba muốn ra ngoài cùng Nhị gia gia, có lẽ hôm nay là không chiều cô được Bảo Bảo, Cục Cung ở nhà ngây ngốc cùng ông nội và bà nội vui chơi được hay không?”

“Nhưng mà...” Cục Cung hai cặp mắt vòng vo chuyển, “Ông ngoại để cho con bây giờ trở về nhà.”

Đôi mắt Vinh Ninh trong giây lát không có hào quang, bắt đầu từ lúc hai chữ ông ngoại được nói ra khỏi miệng, “Thì ra là như vậy a.” Vinh Ninh tựa hồ vô cùng dửng dưng, vuốt ve đầu của cô nói, “Bây giờ ông ngoại còn không có dự định tiếp nhận ba, ba cũng không có cách nào đưa Cục Cung trở về.”

“Không quan hệ, Cục Cung tự một mình có thể về nhà.” Thật sự là không thể nhìn gương mặt này của Vinh Ninh, bộ dạng đáng thương, nhìn trong lòng của cô cũng một chút run rẩy, lưu cho Vinh Ninh một nụ cười tươi tắn, một tay bye bye, nên rời đi trước.

Vinh Ninh thở dài một hơi, nhìn qua hành lang kia cũng sớm đã không có bóng dáng, đôi lúc đi đến căn phòng hé ra khuôn mặt nhàn nhả, lại phát hiện Vinh Dự đang hướng về phía gương chính mình loay hoay đầu không nhiễm một hạt bụi lại đang nghiêm chỉnh chải tóc.

“Chú đang làm gì?”

“Sửa sang lại kiểu tóc.” Vinh Dự dễ dàng đáp trả Vinh Ninh vấn đề, thậm chí còn là một bộ dạng thần nhiên tự đắc.

“Phục chú.” Vinh Ninh mặt mỉm cười không chút khách khí đem tóc của anh ta làm loạn, chọc cho Vinh Dự bất mãn, Vinh Ninh đến là không có tỏ ra không kiên nhẫn nhàn nhạp giải thích, “Chú trong ngày thường chính là quá mức cứng nhắc, bất kể là kiểu tóc hay là ăn mặc, nếu là mặc cháu tìm quần áo cho chú, lại kiểu tóc vừa rồi của chú, sẽ đem đối phương dọa chạy.”

Vinh Dự cẩn thận ngắm lại, Vinh Ninh nói đến cũng không phải là không có đạo lý, hay là ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia chờ anh ta động thủ.

Vinh Ninh tùy tiện cầm lấy tóc của Vinh Dự tóc, “Chú út, yêu cầu của chú cũng đừng quá cao, thấy đối tượng hẹn hò tạm được, liền trực tiếp đem chuyện làm đi.”

“Tại sao?”

“Trên cái thế giới này, chẳng ai hoàn mỹ, trong lòng mỗi người nghĩ, trên thực tế lại cũng không thể chân chính đạt được ước muốn, chú cũng đừng cứ mãi chọn tới chọn lui, sớm một chút thành gia, cũng coi như đúng tâm tư của ba rồi, cũng chặt đứt cái nhóm người hủ nữ có ý dâm dâm đối với chú.”

Vinh Dự mới vừa rồi còn đang hưởng thụ híp hai mắt, nghe lời nói của Vinh Ninh, chợt ngẩng đầu lên, “...” Lời nói mới vừa rồi của Vinh Ninh, rõ ràng mang theo lười đảo.

“Không phải là cháu nói...” Vinh Ninh thấp thân thể, nhìn qua trong gương Vinh Dự, lộ ra ánh mắt sắc bén, “Sớm một chút kết hôn cho cháu! Không cần cho cháu thêm phiền toái! Chú út!”

Vinh Dự khấu lỗ tai, anh cũng biết, Vinh Ninh tuyệt đối không có tâm tư tốt lại hòa nhã như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Ta có thể trả hàng sao? 1

Phiền!

Vinh Ninh cảm thấy bội phần ưu phiền cầm lấy tóc của mình, thân thể chống đỡ thân xe, nhìn xem lái xe đang sửa chữa ném neo xe hơi.

Vinh Dự đến là ngồi yên còn ngồi ở trong xe không nhúc nhích, cực kỳ giống xử sự không sợ hãi nhiều.

Gặp qua xui xẻo, còn chưa từng gặp qua xui xẻo như vậy, đi xem mắt mà thôi, thậm chí lập tức sẽ phải đến địa điểm hẹn sẵn, thế nhưng sẽ nửa đường chết máy?

Ba giờ chiều... Còn mấy phút nữa thời gian đã đến thời gian ước định, Vinh Ninh nhìn xem đồng hồ trên cổ tay, âm thầm nghĩ ngợi khoảng cách cùng thời gian, cách tháp cao còn có khoảng cách hai con đường, đi đi một lát thời gian cũng đã đến.

“Chú út, chỉ còn lại khoảng cách một con phố, xe tạm thời cũng không sửa được, hai người chúng ta đi một chút thì tốt rồi.” Vinh Ninh dựa vào cửa sổ xe hỏi thăm, Vinh Dự híp lại lạnh nhạt tự nhiên nói, “Chờ.”

“Tại sao?”

“Lười.” Vinh Dự vẫn như cũ phát huy một chữ chân ngôn, Vinh Ninh đành phải không nói gì lác đầu, “Đến cùng là chú đi xem mắt hay là cháu đi xem mắt?”

“Chú.”

“Nếu đã biết rõ, chú còn ngồi ở chỗ này không đi? Đến cùng có biết hay không cái gì gọi là phong độ thân sĩ?”

“Đừng tưởng rằng chú không biết.” Vinh Dự khước môi nhếch lên, “Mẹ của Cục Cung.”

Vinh Ninh hai bàn tay dút vào túi quần, chớp chớp hai hàng lông mày, “Biết rõ là tốt rồi, như vậy Vinh đại cục ju dài, người liên tự mình một mình ở chỗ này ngây ngốc coi chú xử sự kia không sợ hãi nhiều đi!”

Vinh Dự khuôn mặt bình tĩnh nhìn qua phía trước, Vinh Ninh một bộ gỗ mục không thể điều chỉnh rồi đi, lái xe vừa mới vẫn còn đang sửa xe nhìn thấy bóng dáng Vinh Ninh rút cuộc nhìn không thấy tới, lập tức đi trở về trước mặt Vinh Dự thấp giọng nói, “Nhị thiếu gia, đại tiểu thiếu gia đã đi rồi, chúng ta... Khi nào thì lái xe rồi đi?”

Vinh Dự móc ra bản đồ chỉ chỉ, “Theo con đường này lượn quanh, chúng ta đi trước.”

“Được, Nhị thiếu gia.”

Vinh Dự thu hồi bản đồ, kéo cửa sổ xe lên, xe hơi chậm rãi ở trên đường chạy.

Vinh Ninh đứng ở trước đèn giao thông, nhìn xem con số trên cột đèn chậm rãi nhảy lên, hẹn hò? Xem ra người cha vợ tương lai kia của anh, thật đúng là sử dụng 3 tiêu chuẩn hàng hóa, nhưng mà An Bảo Bối... Lại là nghĩ như thế nào? Đáng tiếc hai người trong lúc này cơ hội gặp mặt cực kỳ bé nhỏ, anh liên tục dùng nhiều phương diện tiêu chuẩn để chuẩn bị cho đối phương, nhưng mà đối phương vẫn như cũ không có tin tức gì, thật vất vả có tin tức, kết quả... Một người là Trác Văn Dương yêu chị gái cùng ba khác mẹ, một người là An Bảo Bối đáp ứng Trác Nhất Phong yêu cầu theo người hẹn hò?

Anh vẫn ở vào trạng thái bị động, cũng là thời điểm nên áp dụng thời khắc chủ động! Tiêu chuẩn động thái đầu tiên trước hết gây ấn tượng với ba vợ tương lai, nhưng có vẻ như, lúc này Trác Nhất Phong vùng núi không lồ kia, vẫn là An Bảo Bối sau lưng tốt hơn... Vạn nhất, đối tượng muốn cùng An Bảo Bối hẹn hò kia, là cái đối thủ rất lợi hại, dễ dàng dụ dỗ trái tim của An Bảo Bối, như vậy anh nên làm cái gì bây giờ?

Không bỏ được hải tử bầy không được sói, hiện tại căn bản cũng không phải là ở đây lãng phí thời gian thời điểm, đi mẹ nó mà kế hoạch đi! Nói yêu đương lại không phải là nói chuyện làm ăn, muốn mao kế hoạch! Có lúc còn là tinh thần lực càng thêm thăng được hết thấy!

An Bảo Bối... Vinh Ninh đành phải bắt đầu đi nhếch khóe miệng, liền nghĩ tới cái người làm cho anh chỉ muốn vừa nghĩ liền sẽ đau lòng

“Ai...” Vinh Ninh cúi đầu thờ dài một phen, bởi vì cái gì gọi là lòng của nữ nhân mò kim dưới biển, lão nam nhân tâm, bầu trời nổi lơ lửng trong mây giọt mưa.

Sớm một chút đi thôi, thăm dò một chút địa hình, Vinh Ninh sống lưng rất thẳng tắp, hướng tới phía trước đi từ từ, mới vừa đi tới một nửa, nhìn xem đối diện bóng dáng cùng mình giống nhau bầu không khí đi ngang thoáng qua, đồng tử của anh co rút mạnh lại, thân thể một lát cứng ngắc, hai chân lại không tự giác hướng phía trước bước đi, người kia... Đợi anh chút!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 204: Ta có thể trả hàng sao? 2

“Ai...” An Bảo Bối cảm thấy dưới lòng bàn chân bước, mỗi một bước đi tựa giống như là người bị chốt quả cầu sắt gian nan, làm cho cô không có nửa điểm tinh thần, Cục Cung từ trong nhà Vinh Ninh đi ra, thẳng nhận lấy, nửa đường kẹt xe nghiêm trọng, An Kỳ bỏ cô xuống đi tìm Cục Cung, để cho cô sớm đi trước, lời nói này đơn giản, không phải là nói rất rõ ràng, mọi người cùng nhau đi sao? Kết quả lại vẫn là đem cô bỏ xuống.

An Bảo Bối dừng bước lại nhìn xem từ kính ven đường trong bày đặt búp bê vải, cả người đều dán lên, nhìn xem búp bê vải bộ dáng gượng cười, nhẹ giọng lầm bầm nói, “Mày cũng giống như tao sao? Đi làm chuyện bản thân mình không thích làm, bắt quả, mày so với tao hạnh phúc hơn nhiều, bởi vì có người chỉ muốn nhìn thấy mày sẽ trở nên rất vui vẻ, đây cũng là lí do mày tồn tại đi?” Vừa mới cùng búp bê vải cách từ kính nói dứt lời, An Bảo Bối lại là một bộ dạng rầu rĩ không vui, gờ tay lên nhìn thời gian, lập tức liền đã tới thời gian ước hẹn rồi.

“Nguy rồi, bị muộn rồi!” Lần hẹn hò này là vì muốn cùng cái người muốn cùng bản thân hẹn hò nói chuyện một chút vấn đề, lãng phí thời gian của người ta cũng coi như xong, thế nhưng cũng không thể ngay cả gặp mặt đều làm cho đối phương chờ đợi.

Mới vừa quay đầu, đột nhiên trong lúc đó, cánh tay bị người khác lôi kéo, còn chưa kịp thấy rõ tướng mạo của người kia, thân thể cũng sớm đã bị người ta kéo vào trong lòng của anh ta.

“Cứu...”

“Là anh!” Hai chữ cứu mạng kia còn không có từ trong miệng của cô nói ra, người nọ phát ra âm thanh trầm thấp rầu rĩ từ đỉnh đầu của cô vang lên, An Bảo Bối kinh ngạc một trận, nhưng trong lòng kia đột nhiên nổi lên tầng tầng rung động, lại thủy chung ở trái tim cô vậy không đi, nhưng, dù sao lý trí còn là làm cho cô khôi phục bình thường.

Hôm nay... Hiện tại... Cô làm sao có thể gặp anh? Không biết như thế nào cho phải, nhưng là thân thể cứng ngắc, coi như đại não chi phối ý nghĩ của mình, nhưng mà thân thể không nhúc nhích được, chính là không nhúc nhích được.

Muốn gặp anh, cũng không dám, hiện thời anh liền ở trước mặt của mình, thậm chí còn có thể rõ ràng rành mạch cảm nhận được trong thân thể của anh nhiệt độ chậm rãi tản mát ra, dường như người kia liền nghĩ là hiểu cô hết thấy, khí lực ôm cô trở nên càng lớn.

“Tôi... Tôi...” Tôi đang vội, tiếng nói kia ngăn ở trong miệng của cô, lại như thế nào cũng nói không ra, người này... Vinh Ninh anh ta...

Vinh Ninh yên lặng không nói gì buông thân thể của cô ra, anh sợ anh động tác bất thành linh này của anh sẽ hù đến người phụ nữ này.

Hai người bốn mắt nhìn nhau nhìn chăm chú một trận, trăm mặc đã lâu, hai người không ai từ trong miệng nói ra nửa chữ, bầu không khí ái muội không rõ, tựa như là thiếu nam thiếu nữ vừa mới bắt đầu nói yêu đương, hai người trên mặt gát đi một tia ửng đỏ, An Bảo Bối kịp thời cúi đầu xuống, nghĩ như thế nào cũng không nghĩ đến, thế nhưng sẽ ở dưới tình hình như vậy hai người lần nữa gặp nhau.

“Em sẽ không có cái gì, nghĩ muốn nói với anh sao?” Vinh Ninh thân thể cúi xuống, làm cho mình thân cao bằng An Bảo Bối, hai tay chống đỡ đầu gối, nghiêng đầu hỏi thăm.

Muốn cúi đầu, trốn tránh ánh mắt Vinh Ninh, chiều số này hiển nhiên cũng đã hoàn toàn bye bye, An Bảo Bối có chút vô tội ngẩng đầu lên, điểm điểm, lại lắc lắc, cô không biết mình đến cùng phải nói như thế nào mới tốt.

“Oh...” Vinh Ninh trừng mắt nhìn, trên vẻ mặt có chút một chút thương cảm, “Được rồi, nếu là em không có lời nói nói với anh, anh đến là có lời muốn cùng em nói.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 205: Ta có thể trả hàng sao? 3

An Bảo Bối vì lời của anh mắt choáng váng, Vinh Ninh nghĩ muốn cùng cô nói cái gì đó?

“Kỳ thật cũng không phải là hết sức muốn nói gì, chỉ là muốn hỏi, có thời gian hay không theo anh ra ngoài nói chuyện phiếm?”

“Nói chuyện phiếm?”

Vinh Ninh nhìn nhìn trời xanh lam, cầm lấy tay cô, “Hôm nay thời tiết sáng sủa, thời gian lại là buổi chiều, không ẩm, không nóng, hiện tại vừa vặn, chúng ta tìm một chỗ an tĩnh đợi tí nữa nói chuyện phiếm được hay không?”

An Bảo Bối nhìn xem Vinh Ninh khoe môi nhếch lên đáng tươi cười nhìn cô từ từ đến gần, nếu có khả năng, cô cũng nguyện ý buông tha cho trận hẹn hò nhàm chán thân cận kia đi theo Vinh Ninh, nhưng là... Chuyện lại không có đơn giản như cô nghĩ vậy, nói là thoải mái rồi đi có thể rồi đi, An Bảo Bối lui về phía sau một bước, ngăn cách khoảng cách ở giữa hai người, vội vàng xin lỗi, “Tôi... Tôi có việc... Hôm nào đi!”

Vinh Ninh nhìn xem An Bảo Bối đẩy ra thân thể của mình hướng tới chỗ hẹn hò chạy tới, anh đứng tại nguyên chỗ, nhìn bóng dáng của cô ở trước mặt của anh biến mất không thấy gì nữa, cự tuyệt anh hẹn hò, lại khẳng khẳng hướng về chỗ hẹn hò chạy tới, xem ra cô là nhất định không thể hẹn hò, anh thật sự là không biết trong lòng An Bảo Bối đến cùng suy nghĩ cái gì, nếu như anh là An Bảo Bối mà nói, sớm liền theo người khác bỏ trốn đi, ở đâu còn quản cái gì lệnh của ba mẹ, lời của mỗi mai? Kỳ thật thay đổi cái góc độ nghĩ, anh cũng vẫn có thể đủ lý giải An Bảo Bối làm dễ dàng, thật vất vả tìm được người thân của mình, không nghĩ cùng người nhà gây gỗ, đồ mặt cũng là đúng, chỉ là... Nếu như cô có thể lại dừng cảm một chút xấu thì tốt rồi.

“Ài...” Hối thế gian tình là gì, chỉ gọi người thế nguyên sống chết. Trước kia làm lời này đơn thuần chính là ở thói lắm, cuối cùng còn không phải là khó thoát khỏi tình yêu cái từ này hợp thành? Bất quá...

Tuyệt đối sẽ không khinh địch như vậy buông tha cho!

“Bảo bối? Bảo bối!” An Kỳ kêu tên của cô, rõ ràng để cho cô đến sớm, kết quả đến so với bọn họ còn muộn muộn cũng coi như xong, đến nơi liên tục đang ngăn người, thật không biết cô đến cùng đang nghĩ những thứ gì?

“A?” An Bảo Bối từ trong mạch suy nghĩ bay trở lại, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện gì? Lời này mình còn muốn hỏi cậu đấy, cậu vẫn luôn nghĩ ngợi lung tung những thứ gì? Kêu tên cậu nhiều lần như vậy, cậu hiện tại mới đến trả lời mình?”

“Không có gì.” Cô chỉ là đang nghĩ Vinh Ninh mà thôi, cô ở Vinh Ninh trước mặt đào tẩu, anh sẽ không phải hiểu lầm đi? Đối với anh lúc này cô có phải hay không cần phải đem nguyên nhân mình đi tới nơi này bên trong nói cho anh biết một tiếng? Nói như vậy, có phải là anh cũng sẽ không hiểu lầm hay không?

“Đoán chừng là thời điểm đi An Kỳ tìm con, mẹ nhìn thấy ba đi?” Cục Cưng ăn một miếng kem ly nhàn nhạt mở miệng.

“Con cho rằng con là ống nhòm a!” An Bảo Bối vẻ mặt không vui, Cục Cưng tuổi còn nhỏ, như thế nào chuyện gì cũng biết, thế nhưng thoáng cái liền nghĩ ra được, nguyên nhân cô rầu rĩ không vui nghĩ này nghĩ nọ đến cùng là cái gì.

“Ngoại trừ ba ra, còn có ai có thể làm cho mẹ không yên lòng?” An Bảo Bối thật đúng là kỳ quái ôi chao! Nhìn thấy Vinh Ninh chỉ thấy qua được Vinh Ninh đến, làm gì một loại bộ bộ đáng này?

“Mẹ...” An Bảo Bối nói quanh co một tiếng, dứt khoát không cùng Cục Cung nói nhảm nữa, thọt cô bé nói, “Mọi người sắp đến đây, chờ ăn.”

“Dong dài...” Cục Cung làm làm hình dáng của miệng khi phát âm ngậm miệng, ngoan ngoãn thu hồi cái miệng, nhỏ giọng lầm bầm, “Thời gian đã sớm qua, ước định người kia còn không có đến, mẹ như thế nào không trách người ta không tuân thủ thời gian a?” Ngược lại trách cô ở chỗ này ăn kem ly... Cô nhàm chán như vậy, ăn kem ly cũng sẽ không được sao?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Ta có thể trả hàng sao? 4

An Bảo Bối há to miệng, cuối cùng ngậm miệng lại, tài ăn nói luận, đương nhiên là không cách nào cùng Cục Cung lý luận. (#)

“Cục Cung lời nói này cũng không phải là không có đạo lý, một đại nam nhân hẹn hò thân cận thế nhưng đã muộn! Xem đến người kia cũng không có gì đặc biệt.” An Kỳ chen miệng nói, “Bảo bối a, dứt khoát lấy cái này làm lấy cớ, trực tiếp đá anh ta thôi.”

“Không tốt sao?” Vốn là cũng không phải là rất muốn cùng người nam nhân kia cùng một chỗ, “Dù sao, trung gian bắc cầu cũng là Tô Nhất Dạ, nếu là liền như vậy từ chối mà nói, đối với Tô Nhất Dạ mà nói cũng không quá tốt.”

“Tô Nhất Dạ?” An Kỳ đối với An Bảo Bối trong miệng nói tên người kia hết sức cảm thấy hứng thú, cảm giác, cảm thấy giống như là ở nơi nào nghe nói qua.

“Hả? Làm sao vậy?”

“Cái tên đó...”

“A!” An Kỳ lời nói còn cũng không nói đến nửa câu, Cục Cung hét lớn một tiếng, dọa An Kỳ nhảy dựng.

“Làm sao vậy?”

“Không có gì...” Cục Cung mắt cơ trí chuyển chuyển, “Mẹ, mẹ nghĩ cùng người xem mắt kia đến cùng nên nói cái gì? Vừa rồi con kêu một tiếng, chính là muốn hỏi cái này một chút.” Cục Cung vừa nói vừa gật đầu, đúng vậy, đúng vậy, cô lấy cớ này vô cùng tốt.

“Mẹ...” An Bảo Bối kéo cái cằm, một chút tinh thần cũng không có, “Không nghĩ tới.”

“Vậy mẹ vẫn là nhanh lên ngẫm lại đến cùng như thế nào cùng người kia giải thích đi.”

“A...”

An Bảo Bối đang ở cú đầu suy nghĩ, Cục Cung tiếp tục cầm lấy cái miệng bắt đầu ăn kem ly, không có người phiền cô, vừa vắn vừa vắn.

An Kỳ hồ nghi nhìn xem Cục Cung cái nhìn kia, hai mẹ con này, thấy thế nào từng người thân phận đều cần phải chuyển đổi một tý, đúng rồi, cô mới vừa mới giống như có lời nói muốn nói với An Bảo Bối, lời kia đến cùng là cái gì?

Cô đã quên.

Tối gần đại sảnh, Vinh Dự sửa sang lại trang phục, Vinh Ninh còn chưa tới, lười phải chờ anh ta, sai bước hướng đi tới nơi hẹn gặp, An Kỳ vẫn nhìn cửa, trước tìm kiếm đến có hay không người có muốn cùng An Bảo Bối xem mắt, mắt thấy cửa xuất hiện một người, mặc áo mũ chỉnh tề, đồng xem một chút tây xem một chút, hình như là đang tìm người.

Chẳng lẽ anh ta chính là đối tượng hôm nay An Bảo Bối hôm nay sẽ phải thân cận sao? Xem bộ dáng của anh ta, bộ dạng đến phong nhã, lại rất có khí thế, từ điểm đến trẻ thời gian xem mắt này, còn tưởng rằng người đến xem mắt kia chẳng có gì đặc sắc, bất quá thấy anh ta một mặt đến vẫn cảm thấy xem như một nhân tài, nhưng mà... Có câu cần phải gọi là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, cho nên trong quan điểm của An Kỳ mà nói, người lớn lên đẹp trai, phỏng đoán cũng là tên khốn kiếp, nghĩ như vậy, đối với An Kỳ mà nói, người nam nhân này cũng không có gì đặc biệt.

“Bảo Bối.” An Kỳ kêu cô ấy, chỉ vào cửa nói, “Cậu nói người kia có phải hay không là đối tượng muốn tới cùng cậu xem mắt?”

An Bảo Bối theo An Kỳ chỉ hướng tới bên kia xem, ấp úng nói, “Đoán chừng là đúng?” Cô lại không thấy qua cái hình chụp Vinh Dự, ai biết có phải là anh ta hay không?

Cục Cung cũng theo hướng bọn họ quay đầu, người đến kia quả nhiên là Vinh Dự.

“Tìm người.” Lời nói mới vừa mở miệng, chứng kiến Cục Cung hướng về phía anh ta âm thầm khoát tay, chắc hẳn hai người ngồi ở bên cô, trong đó có một người chính là đối tượng hôm nay anh xem mắt?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 207: Ta có thể trả hàng sao? 5

Vinh Dự hướng tới bên này đi tới, An Bảo Bối lập tức xoay người lại, cả người đều cong ra phía trước, trái tim đập quá nhanh, bất ổn, trong đầu ngoại trừ nghĩ tới đến cùng làm như thế nào cùng đối phương nói như thế nào, không có phương pháp khác.

“Quả nhiên là người kia.” An Kỳ cảm thán ánh mắt của mình cực kỳ lợi hại.

Sau một giây nhìn thoáng qua, hôm nay một trong những nhân vật chính là An Bảo Bối, thế nhưng cô ấy đang vận dụng thần công co xác lại, cả người thân thể đều giấu ở trong mai rùa, cả người cứng ngắc lại run rẩy, không biết còn tưởng rằng cô xảy ra chuyện gì.

“Người kia đến đây, cậu như thế nào không đứng lên cùng anh ta chào hỏi? Như vậy thật không tốt?” An Kỳ nhỏ giọng nhắc nhở.

An Bảo Bối gật đầu nhẹ, nuốt nuốt nước miếng nói, “Ừm...”

“Ài...” An Kỳ nhìn cái bộ dạng nom nớp lo sợ của cô ấy, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ là gấp mặt, cô ấy cũng đã cực kỳ căng thẳng, đợi lát nữa còn muốn hết sức ngang ngược nói cho người nam nhân kia, lần xem mắt này không tính toán gì hết, vậy cô ấy chẳng phải là sẽ thảm hại hơn? Phòng đoán cũng sớm đã lấp bấp.

An Kỳ kéo An Bảo Bối đứng lên, Vinh Dự sớm liền nện bước đi nhanh tới, An Bảo Bối cúi đầu, đầu của An Kỳ ngược lại ngẩng lên cao cao, dù sao mặc kệ hôm nay đều đã xảy ra chuyện gì đều giống như không có quan hệ gì với mình.

“Anh khỏe, Anh chính là đối tượng hôm nay đến xem mắt, Vinh Dự?” An Kỳ mở miệng, thuận tiện níu lấy tà áo An Bảo Bối, không để cho đầu của cô ấy có thể cùng đầu gối của mình thẳng tắp.

“Đứng.” Vinh Dự tỉ mỉ quan sát cẩn thận người phụ nữ trước mặt đại diện An Bảo Bối nói chuyện, bộ dáng bình thường, nhìn không ra có cái gì chỗ hơn người, duy nhất nên đứng là cặp mắt kia của cô, đồng tử phát ra kiều ngạo lại kiên định hào quang. Ngược lại cái đối tượng An Bảo Bối kia chân chính muốn cùng giống bản thân, là cùng so sánh với con rùa đen không kém là bao nhiêu, xem ra người kia so với mình còn muốn thẹn thùng, thậm chí ngay cả liếc anh một cái cũng không có chuẩn bị.

“Người khỏe.” Cục Cung cười hai mắt meo meo nhìn anh, “Cháu là An Bảo Bảo, là con gái riêng của người phụ nữ này.” Cục Cung hé ra nụ cười khanh khách, một bên chỉ An Bảo Bối cúi đầu, một bên hướng về Vinh Dự tự giới thiệu mình.

“Con gái riêng...” Vinh Dự lăm bắm lăm bắm lại lời của Cục Cung mới vừa rồi tự giới thiệu mình, trong giọng nói trái lại không có chỗ nào đặc biệt kỳ quái, anh chỉ là đang nghĩ thì ra Cục Cung vẫn luôn là như vậy giới thiệu xuất thân chính mình à?

“Tôi... Tôi là An Bảo Bối, đối tượng hôm nay muốn cùng ngài hẹn hò.” Thời điểm đến phiên An Bảo Bối, cô ngay cả nói chuyện xưng hô đều biến thành kính ngữ.

“Vinh Dự.” Vinh Dự hướng tới An Bảo Bối duỗi ra hữu nghị tay, An Bảo Bối nhìn thoáng qua, chậm quá bắt lấy tay anh, Vinh Dự khẽ chau mày, tay của cô cũng sớm đã mồ hôi đầm đìa không chỉ như thế, lúc đụng chạm đến, phát hiện tay của cô đều không tự giác run rẩy, cũng không biết đến cùng là vì đối với anh khủng hoảng, hay là bởi vì hôm nay xem mắt mà căng thẳng.

Vinh Dự ngồi đối diện An Bảo Bối, An Bảo Bối điều chỉnh hơi thở của mình, không ngừng cảnh cáo chính mình, không cần khẩn trương, hàng vạn hàng nghìn không cần bởi vì chuyện gì mà làm cho mình trông không có tác phong gì.

An Kỳ ấn cổ của An Bảo Bối, một dòng khí cứ như vậy bại lộ ra, còn kém bên miệng không có ngậm một điều thuốc, hoặc là nhai lấy kẹo cao su. “Tôi là An Kỳ, bạn của An Bảo Bối, An Bảo Bối người này so với thẹn thùng có dễ dàng căng thẳng, lá gan cũng tương đối nhỏ, cho nên hôm nay tới xem mắt cũng chỉ có thể để cho tôi đến cùng, Vinh tiên sinh, anh đại nhân có đại lượng, cần phải cảm thấy không có gì à?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 208: Ta có thể trả hàng sao? 6

An Bảo Bối gật đầu vội vàng xin lỗi, “Sớm không có thông báo thực xin lỗi!”

“Không có gì.” Vinh Dự nhàn nhạt trả lời, hướng tới phục vụ sinh chọn món muốn một ly cà phê Cappuccino đá, sờ sờ cái mũi của mình, đây là anh có chút biểu hiện khẩn trương.

“Tốt lắm.” An Kỳ hướng tới sau lưng An Bảo Bối vỗ mạnh một cái, “An Bảo Bối có lời muốn cùng anh nói!”

An Bảo Bối đang uống nước trái cây, để hóa giải bởi vì căng thẳng khát nước, căn bản cũng không nghĩ tới An Kỳ sẽ vỗ phía sau lưng của mình, một giây sau, đồ uống sắc cô khoang miệng ho khan thời gian rất lâu mới phản ứng tới nói, “Đứng đứng đứng đứng...”

Vinh Dự nghiêm mặt, nhìn không ra cái vẻ mặt của anh đến cùng ý vị như thế nào.

An Kỳ chăm chú nghiêm túc đánh giá anh, cảm giác, cảm thấy Vinh Dự này không đến xem mắt, dù sao từ đầu đến cuối cũng không có nói mấy câu, ít ỏi vượt qua ba chữ, trên mặt lại không có nửa điểm vẻ mặt, nhìn người xem thời gian dài nhất còn là mình, anh ta sẽ không phải cho rằng hôm nay tới xem mắt người kia là cô đi?

“Đợi chút.” Vinh Dự nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay, ánh mắt chuyển dời đến cửa, tựa hồ đang chờ người nào.

An Kỳ hồ nghi nhìn anh ta, anh ta hình như là đang chờ cái gì, chẳng lẽ anh ta cũng giống như An Bảo Bối, hôm nay xem mắt là có người đi cùng?

Vinh Ninh mang theo một chút bị tổn thương bởi ai đó rào bước tiến lên tháp cao của nhà hàng xoay tròn, vừa ra thang máy, tâm của anh liền vẫn luôn là thấp thòm bất an, cái loại tâm tình bất an hết sức mãnh liệt này, đến cùng là vì cái gì, thế nhưng anh cũng đoán không ra.

Nhìn nhìn qua đồng hồ mang theo trên cổ tay, thời gian đã qua rất dài, phỏng đoán bất kể là Vinh Dự hay là An Bảo Bối, từng người đối tượng xem mắt của hai người bọn họ cũng sớm đã ngồi vào vị trí của đối phương đi?

Trước khi tới cửa, Vinh Ninh sửa sang lại kiểu tóc chính mình, nhưng anh là có trăm phần trăm lòng tin, đánh bại cái đối tượng muốn cùng An Bảo Bối xem mắt kia. Đương nhiên, trong lòng vẫn là không nhận được oán giận một chút người giới thiệu đối tượng xem mắt cho An Bảo Bối, đơn thuần chính là nhân rồi không chuyện gì làm. Anh một người còn sống thật khỏe, chỉ là bởi vì một chút nguyên nhân không thể đối kháng, cho nên anh mới không cách nào cùng An Bảo Bối một lần nữa cùng một chỗ, làm phiền người tiền cứ hao tâm tổn trí như vậy, không muốn cho An Bảo Bối gả ra ngoài.

“Oh...” Vinh Dự nhìn xem cửa, Vinh Ninh hé ra khuôn mặt khẩn trương đi tới, Vinh Dự phát phát tay, Vinh Ninh gật đầu nhẹ hướng tới bên này đi tới, thuận tiện đánh giá một tý, người ở trong phòng ăn, tựa hồ không có phát hiện An Bảo Bối tồn tại, chẳng lẽ Trác Văn Dương bọn họ báo cho mình tư liệu sai? Căn bản cũng không phải là ở chỗ này?

Vinh Ninh tâm tư ngẩn ngang đi qua, đứng ở bên người Vinh Dự, ánh mắt vẫn như cũ đánh giá xung quanh, tựa hồ vẫn không có thấy bóng dáng An Bảo Bối, một bộ dạng không có tinh thần ngồi ở bên người Vinh Dự, vội vàng ánh mắt lại thủy chung chưa cùng mấy người kia ngồi ở đối diện chính mình giao thoa lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 209: Ta có thể trả hàng sao? 7

Cục Cưng ngồi như thần tiên, An Bảo Bối vẫn như cũ cúi đầu không dám ngẩng đầu lên xem.

Đầu tiên kinh ngạc kêu ra tiếng còn lại là An Kỳ, chỉ Vinh Ninh mặt, “Anh... Anh anh anh...”

“Tại sao là cô?” Vinh Ninh kinh hô một tiếng, cái gì gọi là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu, vẫn luôn đang tìm An Bảo Bối, lại nghĩ như thế nào cũng không nghĩ đến, người kia dĩ nhiên cũng ở trước mặt của anh.

Vừa mới, An Bảo Bối thật vất vả làm giảm đi cảm giác căng thẳng, lúc muốn cam chịu số phận, đột nhiên xảy ra phát triển, làm cho cô nghĩ cũng không có nghĩ trực tiếp ngẩng đầu lên, chiếu vào mi mắt chính mình liền là vừa rồi đã lâu đều chưa kịp nói mấy câu, ngay lập tức bỏ chạy trốn Vinh Ninh... Cô rõ ràng là đến cùng Vinh Dự xem mắt.

“A...” An Bảo Bối nửa ngày không có phản ứng đến, cô nghĩ như thế nào cũng không nghĩ đến, hai người lần nữa gặp nhau dĩ nhiên là tại loại trường hợp tức cười này, làm hại cô hơn nửa ngày cũng không có phản ứng, đây rốt cuộc đều là thế nào, vì cái gì sẽ phát sinh loại chuyện này hoàn toàn làm cho người ta không cách nào tin nổi?

Vinh Dự, Vinh Ninh... Rõ ràng hai người này tên như thể tương tự, không biết còn cho là bọn họ hai người là có quan hệ huyết thống, lúc trước khi từ trong miệng Tô Nhất Dạ nghe được tên người kia, cô còn không có bao nhiêu phản ứng, chẳng qua là cảm thấy đầu năm nay, đừng nói dòng họ, liền ngay cả tên, cũng có quá nhiều người là như thể giống nhau, cũng sẽ không có coi là quan trọng, nhưng không ngờ, hai người là có thêm quan hệ.

An Kỳ thu hồi về mặt kinh ngạc, đột nhiên cuối cùng nhớ tới, vừa rồi chuyện mình muốn nói với An Bảo Bối đến cùng là chuyện gì tới, Tô Nhất Dạ kia an bài An Bảo Bối cùng Vinh Dự thân cận, tên người kia, cô rất quen thuộc, nếu như không có nhớ lầm, cô ta hẳn là bạn nữ giới tốt nhất của Vinh Ninh.

“Người đã đồng ý.” Vinh Dự sờ sờ sống mũi lạnh nhạt nói, “Tôi đến giới thiệu, “Vinh Dự chỉ Vinh Ninh ngồi ở bên mình, “Vinh Ninh, con trai lớn nhất của anh trai tôi.”

Sau khi Vinh Dự đem mối quan hệ giữa hai người với Vinh Ninh nói.

An Bảo Bối đôi mắt mờ mờ, hừ hừ đáp một tiếng, “A...” Sau đó giống như là chợt dạ cúi đầu, rõ ràng việc này là cùng bản thân không có bất cứ quan hệ nào.

Nhưng vẫn là không dám ngẩng đầu lên quang minh chính đại nhìn mặt Vinh Ninh.

Cho dù không nhìn thấy, cô cũng có thể rõ ràng đoán rằng, Vinh Ninh sắc mặt khẳng định đen tuyền như là không cẩn thận rớt xuống mỏ than bên trong giếng nhau âm trầm hắc ám.

“Đây là...” Vinh Dự chỉ đối diện nghĩ muốn tiếp tục giới thiệu.

Vinh Ninh ngăn cản lại lời của anh, giới thiệu tên những người đối diện kia, “An Bảo Bối, An Kỳ, Vinh Cục Cung.”

Ba chữ Vinh Cục Cung kia, cơ hồ là Vinh Ninh ra toàn sức lực từ giữa kẽ răng nặn đi ra.

Sớm đã cảm thấy Cục Cung cùng Vinh Dự rất kỳ quái, nhất là ngày hôm qua, hôm nay vừa thấy kỳ quái này cũng không phải là ngẫu nhiên.

Cục Cung, cô bé cũng đã sớm biết đối tượng hôm nay An Bảo Bối xem mắt chính là Nhị gia gia của bé, Vinh Dự, không chỉ như thế, Trác Văn Dương biết rõ, Dập Dập cũng biết, về phần An Bảo Bối..

Anh có chút đau lòng nhìn xem An Bảo Bối, cô có phải hay không cũng là đồng dạng biết rõ?

Nhưng khi nhìn cô vừa rồi thấy cô nhìn anh cùng vẻ mặt Vinh Dự, rõ ràng liền là vẻ mặt chuyện gì cũng không biết.

Anh cần môi, anh không trách, cũng không trách được, cho tới bây giờ cũng không có ở trước mặt An Bảo Bối giới thiệu bạn bè của mình, thậm chí là người nhà của mình.

Vốn cho là đây chính là anh yêu cô, cách bảo vệ cô, trên thực tế lại không phải như thế, bởi vì phải bảo vệ cô, dùng chữ yêu này, ngăn cản cô, cho nên không để cô tham gia vào cuộc sống riêng cũng không hoàn hảo kia của mình, hận? Oán giận? Chân chính đầu sỏ gây nên, ngoại trừ anh ra lại không những người khác, giờ này ngày này, thậm chí năm đó cô rời đi, chính mình mất trí nhớ, lãng phí thời gian dài như vậy, này hết thấy mọi thứ đều là lỗi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Ta có thể trả hàng sao? 8

Bầu không khí thoáng cái trở nên cương cứng rắn, cũng là, đến cảnh tượng như vậy, ai còn có thể thoải mái cười to, đây mới thực sự là kỳ quái, cùng với dụng tâm bất lương.

“Ăn xong rồi.” Một ly kem lớn bị Cục Cung ăn chỉ còn lại cận, Cục Cung cầm lấy khăn giấy lau miệng, thỏa mãn híp hai mắt, hai tay nâng cái cằm hời, “Chú Vinh Dự, ba Vinh Ninh phải gọi người là gì a?”

Vinh Dự nhướn mày thanh âm êm dịu trả lời, “Chú út a.”

“Như vậy, chú Vinh Dự, nếu là mẹ cùng người kết hôn, ba Vinh Ninh phải gọi mẹ là gì?”

Vinh Dự nhìn xem Vinh Ninh cái mặt kia đã sớm liền biến thành màu đen, thông thả ung dung trả lời, “Đương nhiên là thím út” Cục Cung hai mắt tinh linh chuyển chuyển, chỉ Vinh Ninh sớm liền biến thành cứng ngắt đầu gối nói, “Ba tiên nhiệm, nếu là mẹ cùng chú út Vinh Dự kết hôn, chú út Vinh Dự chính là ba mới của Cục Cung, ba phải gọi mẹ thím út, gọi Cục Cung là em họ nhỏ, đến lúc đó mà nói, chúng ta đã có thể là anh em họ, cho nên ba có thể ngàn vạn không cần nhìn Cục Cung, bằng không Cục Cung thực là sẽ rất khó xử lý.” Cục Cung hé ra nụ cười trong sáng khuôn mặt nhỏ nhắn, An Kỳ cũng

lập tức vèo cười, trường hợp như vậy, nói cho cùng, quả thật làm cho mọi người cảm thấy rất lúng túng, nhưng mà không cười ra tiếng mà nói, lại rất có lỗi với bản thân cô, Vinh Ninh mắt lạnh bay tới, chằm chằm nhìn thẳng An Kỳ trương ra cái mặt cười có chút quá đáng, An Kỳ đành phải ho khan vài tiếng, dời đi ánh mắt, ừm... Cô cái gì cũng không nghe được, cái gì cũng không thấy, đương nhiên giống như dạng cái gì cũng không biết.

An Bảo Bối đành phải lúng túng đỏ mặt, toàn bộ đại não ngây ngậy ngơ ngơ.

Thực muốn tìm một cái lỗ để chui vào. Nếu cô biết rõ hôm nay người xem mắt kia là Vinh Dự, chú út của Vinh Ninh cho dù chết, cô cũng sẽ không tới, đáng tiếc sự thật đã bụi bặm như định.

Coi như là hối hận cũng không có cách nào, sớm biết rằng nên sớm một chút điều tra rõ ràng. Chuyện bây giờ phát triển đến trình độ như vậy, cô không muốn thừa nhận, cũng không muốn suy nghĩ, đầu chỉ hai chữ buồn bực có thể miêu tả tâm trạng của cô.

Bây giờ, đành phải ngậm vụng trộm kéo vạt áo Cục Cung, khuyến cáo cô bé yên lặng một chút, không cần làm chút ít hữu dụng vô dụng vô dụng công.

“Kết hôn?” Vinh Dự tay phải nắm lại để trên bàn tay trái, “Đề nghị này tốt.” Kỳ thật nếu thật sự kết hôn cùng An Bảo Bối cũng rất thú vị, nhất là đối với Vinh Ninh mà nói, bạn gái trước của mình trở thành thím út của mình, mà con gái trở thành em gái họ của mình, thời điểm cả nhà tụ tập gặp nhau cùng một chỗ, chỉ cần nghĩ về cảnh tượng đã làm cho người ta thổ huyết lại xấu hổ, xác thực chơi thật thú vị vừa buồn cười.

Vinh Ninh thật sự bi thảm, chỉ là bình tĩnh khuôn mặt, giống như là sắp bộc phát bão táp, nhưng cũng không nói được lời nào, anh đưa ánh mắt thẳng tắp sáng quắc nhìn chằm chằm trên người An Bảo Bối, nhìn xem cô cái khuôn mặt có thể so cùng táo đỏ, cái loại tình cảm, không biết đến cùng là nên khóc hay nên cười.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Ta có thể trả hàng sao? 9

Còn em? Ý nghĩ của em là gì? Vì cái gì còn muốn ngồi ở chỗ kia không nhúc nhích? Mặc cho Vinh Dự cùng Cục Cung cười đùa em?

Anh chỉ là ở thương cảm, tựa như là cổ đại thi nhân, chứng kiến lá rụng lại liên tưởng đến quốc gia, gia đình, tình yêu giống nhau thương cảm đồng dạng.

An Bảo Bối né tránh Vinh Ninh trong đôi mắt kia ánh mắt, nhàn nhạt, rất nhỏ, nghĩ muốn trốn tránh, lại dị thường căng thẳng, “Đối... Đối... Thực xin lỗi!” Ba chữ xin lỗi kia là cô dùng hết toàn lực nói ra được, thậm chí còn lặp lại vô số lần, đột nhiên xuất hiện tình huống, làm cho cô tìm không đến bắc, vạn kiếp bất phục tình hình, ai có thể nói rõ ràng đến cùng ai đúng ai sai?

Vinh Dự hai hàng lông mày nhếch lên cao, một bộ an ủi vẻ mặt vỗ bả vai Vinh Ninh, “Người ta nhận lỗi với cháu, cháu như thế nào cũng có thể cho phản ứng mới đúng.”

Vinh Ninh sắc mặt như đêm tối dường như nhìn về phía anh ta, đánh rớt tay Vinh Dự phục trên bờ vai của anh, giống như là cảm thấy rất là dơ bẩn vỗ vỗ qua chỗ bị Vinh Dự đụng vào, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Đừng làm, thực xin lỗi người kia là chú!”

Vinh Ninh thờ dài một hơi, trực tiếp từ trên ghế đứng lên, phản phó nói, “Hôm nay thân cận căn bản là không tính!”

An Bảo Bối ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe lên nhìn xem khuôn mặt Vinh Ninh, anh hai hàng lông mày nhéo một cái, kéo tay An Bảo Bối, mặc kệ cô đồng ý hay là không đồng ý bước đi thật nhanh hướng tới cửa đi

.

“Anh...” An Bảo Bối thân hình lao đảo đi theo phía sau anh, có chút đuôi không kịp bước chân của Vinh Ninh, “Muốn làm cái gì?”

“Em còn muốn chỗ đó cùng chú út thân cận? Em liền nghĩ muốn làm thím út của anh như vậy?” Anh quay đầu lại nghiêm nghị nói, thanh âm lại bị anh áp chế vô cùng thấp, cũng không có lớn tiếng la lên, nhưng là chính là dạng khuôn mặt căng thẳng, lông mi trung cái kia cổ tử rùng mình, lại làm cho người khác tin tưởng, anh tức giận đã đến mức độ không cách nào kiềm chế.

An Bảo Bối đành phải vứt bỏ tay của anh, cô biết rõ anh là đang tức giận, nguyên nhân trong đó cũng có chính mình một phần, có mấy lời không có nói ra, làm cho tất cả mọi người có chút hiểu lầm, nhưng là việc này có thể tất cả đều đổ thừa trên đầu cô sao?

Từ đầu đến cuối cô hiểu Vinh Ninh bao nhiêu? Ngược lại chính mình hết thấy đều ở trong lòng bàn tay của Vinh Ninh, thân phận, địa vị, gia đình bối cảnh, tất cả của cô anh đều biết, mà cô lại không biết cái gì? Không biết người nhà của anh, không biết bạn bè của anh, mặc kệ là đã từng cùng nhau ở chung một chỗ hay là hiện tại một lần nữa gặp mặt đủ loại, nếu như cô cái gì đều biết, như thế nào hôm nay lại rơi vào loại hèn hò quạ đen này chứ?

Lời kia vẫn luôn ngăn ở giọng trong miệng, nhưng miệng của cô rất vụng về, không cách nào sử dụng đại não có giới hạn, đem mọi chuyện tất cả đều nói rõ ràng.

Vinh Ninh kinh ngạc nhìn xem cô, nhìn mắt của An Bảo Bối tức giận của giống như thỏ, trái tim của cô, thân thể đồng dạng đều ở không tự giác nhúc nhích, nhưng mà cô lại một chữ cũng không có nói ra, chỉ là cầm tức nhìn anh.

Hai người đứng ở cửa, nghiêng nhiên nhà hàng xoay tròn trở thành một phong cảnh, bắn tới những ánh mắt nóng rực hướng tới bên này, Vinh Ninh trong đầu đầy dẫy lửa giận, gắt gao nhìn chăm chăm những ánh mắt hướng về bọn họ bên này, tin hay không, anh sẽ đem nhà hàng xoay tròn sang trọng nhất của thành phố A này biến thành nhà vệ sinh công cộng tốt nhất?

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Ta có thể trả hàng sao? 10

Tức giận không đơn giản chỉ có Vinh Ninh mà thôi, An Bảo Bối cũng chịu đủ loại như vậy, không đơn giản chỉ là hôm nay, trước kia đủ loại, hết thầy đến cùng lại giải thích thế nào? Chẳng lẽ hết thầy này đều là lỗi của cô?

Đôi mắt An Bảo Bối, ánh sáng đột nhiên âm trầm, nói cái gì cũng không muốn nhiều lời, thừa dịp thời điểm Vinh Ninh cầm tức nhìn người khác, cô duy nhất có thể làm chính là rời đi cái nơi được gọi là không hơn thiên đường, tại nơi hai người đã từng lãng mạn nhất, hiện tại biến thành nơi khó xử nhất, cô bỏ xuống tức giận Vinh Ninh xoay người rời đi, cô không muốn nhớ lại ở nơi tràn đầy vô số lãng mạn cùng Vinh Ninh khắc khổ, đến cùng ai làm sai, ai làm đúng rồi.

Vinh Ninh phục hồi tinh thần lại đuổi theo, An Bảo Bối lại sớm bước vào thang máy, lúc Vinh Ninh đã chạy tới, cửa thang máy đóng kín, An Bảo Bối nhắm thẳng lầu một, ngồi chồm hổm ở trong góc thang máy, đem đầu đều giấu ở trong đầu gối. Bao nhiêu cái ngày đêm, cũng đã sớm rơi lệ đến muốn sẽ không lần nữa khóc, cho dù trong nội tâm thương cảm, nhưng không cách nào rơi lệ, đành phải hai mắt nhắm chặt nhìn xem đối diện không khí, không nói được lời nào.

Anh không là thật muốn tức giận, chỉ là trong lòng ghen một ngụm khí, làm cho tâm tư của anh đại loạn mà thôi, Vinh Ninh xoa xoa đầu của mình, đành phải hướng tới cầu thang bên kia chạy tới, xuống lầu một, thang máy lại như thế bỏ qua, nắm tay nắm một cái trên tường, nhưng mà không có vì vậy lùi bước, mà tiếp tục đi cầu thang, không ngừng mỗi một tầng ấn lấy nút thang máy, chỉ mong tốc độ của mình nhanh một chút, ngăn cản lại cái thang máu muốn đưa An Bảo Bối đến lầu cuối.

Nhà hàng Xoay tròn, An Kỳ nhìn qua cửa, dừng lại thời gian rất lâu, lẩm bẩm mở miệng đến, “Hỏi thế gian tình là gì, mà khiến đời người thề nguyện sống chết.” Vừa rồi chuyện phát sinh tựa hồ vẫn còn rõ mồn một ở trước mắt, rõ ràng khoảng cách ở giữa hai người kia đã rút ngắn, nhưng mà kỳ quái là, tựa hồ lại trở nên kéo dài làm cho người khác suy đoán không được, vốn là hôm nay tới nơi này là vì trợ giúp An Bảo Bối, nhưng mà bây giờ xem ra, giống như không có chuyện gì liên quan đến mình, cô là người ngoài cuộc, cũng là thời điểm nên đi.

“Cục Cưng...” Cô kêu tên đứa bé ngồi ở bên mình, nhưng mà kỳ quái là, lúc này thế nhưng lại không thấy Cục Cưng, cô kinh ngạc đứng lên, nhìn xung quanh, khắp nơi đều tìm không thấy dấu vết của Cục Cưng, đứa bé kia... Đến cùng là từ khi nào thì bắt đầu biến mất không thấy? Cô rõ ràng còn muốn mang theo Cục Cưng về nhà họ Trác trước.

Vinh Dự giống như là một tòa phật tổ dường như ngồi ở chỗ kia, tiên phong đạo cốt, tựa hồ coi như là hiện tại chính là ngày tận thế, mặc kệ đã xảy ra bất cứ chuyện gì dường như cũng không có quan hệ gì với chính mình.

“Bảo Bảo đâu?”

Vinh Dự trừng mắt nhìn, trả lời An Kỳ, “Đi.”

“Đi?” An Kỳ đột nhiên liu lười đứng lên, đến cùng là từ khi nào thì bắt đầu Cục Cưng liền biến mất không thấy? Nhưng mà nếu Vinh Dự đã chứng kiến Cục Cưng đi, vậy mà không lên tiếng, đây là anh ta không đứng đi? Bất kể như thế nào, Cục Cưng cũng coi như là cháu gái nhỏ của anh ta, Vinh Ninh cũng là cháu của anh ta, anh ta như thế nào một bộ dạng cái gì cũng không để bụng?

An Kỳ trong đầu tích góp hỏa khí, “Đã như vậy, dù sao ở đây cũng không có chuyện của tôi, tôi đi trước!” Cô sợ phải nhìn người đàn ông giống như là phật ngồi trước mặt lần nữa, sẽ không nhìn được hướng tới trên mặt của anh ta đánh một cái tát. bất kể như thế nào, anh ta dù sao cũng là Nhị gia gia của Cục Cưng, chú của Vinh Ninh, làm mất mặt, mọi người về sau gặp mặt cũng không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 213: Ta có thể trả hàng sao? 11

“Gấp cái gì?” Vinh Dự đôi lông mày nhíu lại, vượt lên trước bắt được tay An Kỳ, khoe môi phác hoạ xuất phát từ trong ngày thường nhìn không thấy tới đường cong kỳ lạ.

An Kỳ đối với đôi phương đột nhiên xuất hiện tiếp xúc thân thể vô cùng bất mãn, rõ ràng đây là hai người lần đầu gặp mặt, ở trong mắt của cô xem ra người nam nhân này cũng là vô cùng đáng ghét, cùng những thứ này nguy hiểm từ môn không phân cao thấp, “Buồng tay!” Trong thanh âm của cô tràn đầy lửa giận, Vinh Dự lại lơ đãng dùng một ít khí lực đem tay của cô cách cái bàn kéo hướng anh, hai khuôn mặt khoảng cách đột nhiên gần hơn, thậm chí ngay cả hô hấp đối phương cũng có thể dễ dàng cảm nhận được, da của An Kỳ đã ớn lạnh mảng lớn da thịt, cô vẫn như cũ không kiên nhẫn không nín ngắng đầu ưỡn ngực, “Đừng tưởng rằng anh là chủ út của Vinh Ninh tôi cũng không dám đánh anh!”

Nữ nhân này thật sự là đánh đá, từ đầu tiên nhìn thấy An Kỳ, Vinh Dự chính là như vậy nghĩ, ánh mắt của anh chăm chăm nhìn thẳng An Kỳ, không có nửa điểm dời đi, “Tôi thật là xin lỗi, hôm nay nếu là không xem mắt mà nói, tôi cũng thực xin lỗi dân chúng nộp thuế, cô nói phải hay không phải?”

Chắc chắn, chiếu đến Vinh Dự cặp mắt kia cảm khái nói, phỏng đoán có chuyện đã vượt qua suy đoán của mình.

Liên tục chạy cầu thang, Vinh Ninh cảm thấy khí lực của mình đều giống như bị người rút sạch như vậy, có lẽ là trời cao thương cảm, lúc anh sắp thở không ra hơi, thời điểm lập tức sẽ phải cùng địa cầu nói bye bye, cửa thang máy cuối cùng bị anh thành tâm đá động, ngừng lại. Anh dựa vào cửa, từng ngụm từng ngụm hơi thở gấp, nhìn xem người phụ nữ núp ở góc giống như là một con mèo bị người ta từ bỏ, cô không có ngẩng đầu nhìn anh, vẫn như cũ bày biện tư thế ngẩn ngơ, về mặt nhìn xem đối diện, chạy thời gian dài như vậy, vừa rồi không hiểu phát ra tức giận cũng bị dùng một nhọc biếm lãnh cung, biến mất không thấy gì nữa, Vinh Ninh từ từ tiến vào thang máy, đứng ở bên cạnh cô không động.

“Thực xin lỗi.” Lúc này anh tựa hồ ngoại trừ có thể nói những lời này ra, những thứ khác đều giấu ở trong lòng ngực, nói không nên lời đến nửa câu.

An Bảo Bối khẽ cúi đầu, đứng lên, chỉ là nghe giọng nói của Vinh Ninh, cô có thể cảm nhận tâm tình của Vinh Ninh bây giờ như thế nào, đại khái đây cũng chính là khả năng duy nhất chính mình am hiểu?

Vụng trộm nhìn anh một cái, mặc dù Vinh Ninh không có vừa rồi lửa giận, nhưng vẫn là có thể nhìn ra, thời khắc đó Vinh Ninh ý ả núp không vui, Vinh Ninh thở dài thậm chí thốt, có chút cô đơn cảm lấy đầu của mình, áp ứng giải thích. “Anh chỉ là quá mức tức giận... Quá mức...” Trong lòng cái loại cảm giác ê ẩm đó, tựa như giống như là đâm chua làm cho anh cảm thấy khó chịu, kết hôn cái gì? Cái gì thím út? Cái gì... Cái gì anh em họ? Anh... Cái loại cảm giác này, coi như chỉ là nói đùa, nhưng vẫn là làm cho tâm của anh không nhìn được rồi rầm cùng một chỗ, kể cả An Bảo Bối cái vẻ mặt kia... Anh cho tới bây giờ cũng không có cảm giác mình thất bại, bất kể là công tác, gia đình hay là cái gì... Nhưng là hôm nay một cái cảnh tượng như vậy, đã làm cho anh không biết đến cùng nên mở miệng như thế nào mới tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 214: Ta có thể trả hàng sao? 12

“Em không muốn cùng anh gây gổ.” An Bảo Bối thanh âm, rất nhỏ tựa như là con muỗi, “Em tự có sắp xếp của mình.”

Đây là cô chuẩn bị đã lâu mới rốt cục nghĩ ra được lời đạo đầu, cô cảm thấy được cô cần thiết nói ra chuyện, dấu ở trong lòng, sẽ chỉ làm đôi bên oán hận nghiêm trọng hơn, “Chúng ta ra ngoài được sao?” An Bảo Bối có chút một chút mệt mỏi, cô thật rất không nghĩ muốn ở nơi này đối với cô mà nói nơi này ý nghĩa trọng đại, cùng Vinh Ninh có nửa điểm miệng lưỡi thương không thích.

Vinh Ninh trầm tĩnh một lát, đại khái đã đoán được nguyên nhân An Bảo Bối rất muốn rời đi nơi này, anh gạt đầu một cái, một bộ dạng đồng ý lời nói của An Bảo Bối.

“Nhưng mà anh có một chút hy vọng em có thể đáp ứng anh.” Vinh Ninh giữ chặt tay của An Bảo Bối, An Bảo Bối khẽ gạt đầu, nhìn xem Vinh Ninh đôi mắt như sao, mang theo hơi, nhỏ vụn hào quang, Vinh Ninh dùng sức kéo cả người cô liền té ngã vào trong lòng Vinh Ninh, cảm thụ được tim đập của anh, ở lồng ngực của mình rất nhỏ nhúc nhích

“Lúc này, chỉ có hai người chúng ta, em oán trách anh cũng được, giận anh cũng tốt, không cần lại lần đẩy anh ra, không muốn trốn tránh, không cần...” Lời của anh, bị anh nói thật sự rõ ràng, làm cho không người nào có thể phản bác, hơi chút cũng cảm thấy có chút một chút đáng thương.

An Bảo Bối lắc đầu, lần này gặp mặt, lại một lần nữa trùng phùng đoạn thời gian kia là không đồng dạng như vậy, cái dạng oán giận, cũng sớm liền như vậy biến mất, không cần thiết thời điểm hai người lần nữa đối lập nhau, cái bộ dạng đó mặt tía tai cái kia, có mấy lời, cô cũng là muốn nói rõ ràng với Vinh Ninh, đến cũng không phải là vì cái khác, chỉ là muốn rút ra chút thời gian chính xác, chuẩn xác nói cho anh biết suy nghĩ trong lòng của cô.

Như vậy không khí, tựa hồ đã lâu cũng không có trải qua, Vinh Ninh trong lòng đầy cõi lòng cao hứng, chỉ cần ôn nhuận không khí như vậy, có thể làm

cho đôi bên đều nói một chút thân mật, làm cho đôi bên biết rõ đối phương nghĩ cái gì, vậy cũng đã đủ rồi.

Đọc theo con đường này, Vinh Ninh đều là cảm tay của cô, xem ra giống như là không chịu để cho cô rời đi, lòng bàn tay kia truyền đến ám áp, từng trận xâm nhập lòng của cô, mỗi một bước đi, An Bảo Bối đều liên hôn mê một mảnh, tựa hồ thời gian là quay trở lại, ví dụ như mùa hè tám năm trước, người đàn ông này cũng là như vậy cảm tay của mình, đi, người bên cạnh, tựa hồ cũng là không có thay đổi, An Bảo Bối có chút choáng váng, thời gian đây là đang quay trở lại sao? Tái diễn mọi chuyện năm đó hai người bọn họ sao?

Bọn họ đi tới hồ nước thành phố A, những việc trải qua mấy ngày trước vẫn như cũ hiện lên ở trước mắt hai người, Vinh Ninh mặt hướng hồ nước, bước chân ở bên hồ dừng lại, tựa hồ một giây sau sẽ phải từ nơi này nhảy xuống, anh không chớp mắt nhìn đối diện, nâng cánh tay của An Bảo Bối kéo lên, “Còn nhớ rõ không? Cảnh tượng lần trước hai người chúng ta ở chỗ này gặp mặt?” Anh chỉ đối diện, “Đại khái liền ở chỗ đó, khi Anh biết rõ em chính là An Bảo Bối sau lại một lần nữa gặp mặt.”

An Bảo Bối gạt đầu nhẹ, cô còn nhớ, cái gì cũng nhớ, cho nên mới phải oán giận chính mình ngu ngốc, thậm chí mình trắng mắt, ngu xuẩn đi? Liên tục ngây ngốc ở bên người đàn ông chính là Vinh Ninh, cô còn dần dần, ngây thơ cho rằng, người đàn ông kia chẳng qua là cùng Vinh Ninh không sai biệt lắm giống nhau khuôn mặt mà thôi, cũng là ở chỗ này, anh ta ôm cô, lúc trời mưa xuống, giúp đỡ chính mình che mưa.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Ta có thể trả hàng sao? 13

Lực nắm tay cô trở nên mạnh hơn, Vinh Ninh nhìn đối diện một lúc, nghiêng đi thân thể, bản thân thể của cô, nhìn chăm chú vào mắt của cô, “Em là nghĩ như thế nào?”

“Cái gì gọi là em nghĩ như thế nào?” Cô có chút không hiểu lắm ý từ lời nói của Vinh Ninh, Vinh Ninh lắc đầu, vứt bỏ 3.000 phần lo lắng, “Em biết rõ chuyện mà anh vẫn muốn chỉ có em, anh, cộng thêm Cục Cưng. Hằng ngày, ba người chúng ta trải qua cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.”

“...” An Bảo Bối không trả lời anh, vấn đề này, nói đơn giản cũng đơn giản, nói khó cũng là khó ghê gớm.

Nếu như không có chuyện phát sinh hôm nay mà nói, có lẽ cô còn có thể suy nghĩ giống như ngày hôm qua, cự tuyệt cái người đàn ông hẹn hò kia, nói cho anh ta biết suy nghĩ rõ ràng của chính mình.

Mặc dù, mọi người được tự do và có quyền lựa chọn. Nhưng mà trên thực tế, lại không hẳn vậy.

Bởi vì, cô phát hiện, cô hiểu rõ Vinh Ninh thật rất ít. Bỏ lỡ một lần, làm cho cô vượt qua mọi thứ không dễ dàng, lại cô đơn tám năm. Mà hiện giờ, lần nữa gặp nhau, coi như là biết rõ tất cả các chuyện năm đó, bởi vì một sự hiểu lầm.

Nhưng mà... cô lại không biết, đối với Vinh Ninh mà nói, mình rốt cuộc ý nghĩa như thế nào.

Vinh Ninh chứng kiến trong ánh mắt của An Bảo Bối có chút một chút mê vờng, anh nghe được trong miệng của cô, nghi vấn một vấn đề khác, “Anh yêu em là người này, hay là đoạn trí nhớ mà anh không nhớ ra được? Nếu em không có trở về, nếu Cục Cưng không có tới tìm anh, anh sẽ không đối với quá khứ có tình cảm? Sau đó một lần nữa gặp một người phụ nữ làm cho anh ngưỡng mộ trong lòng, anh sẽ hoàn toàn quên đi sự tồn tại của em, lại cùng với cô ấy?”

Vấn đề chính là như vậy, thế nhưng Vinh Ninh không biết đến cùng nên trả lời như thế nào. Anh vẫn luôn mặc cho suy nghĩ trong lòng của mình, nhưng cũng có vẻ hình như đã bị lãng quên, đối với anh mà nói coi là vấn đề trọng yếu, đừng bảo là hiện tại, hay An Bảo Bối nói vừa rồi giả thiết, nếu quả thật như lời nói, anh nên trả lời như thế nào?

Trong chớp nhoáng, Vinh Ninh trong ánh mắt trốn tránh, tựa hồ làm cho An Bảo Bối hiểu một chút gì đó, cô khẽ sở cười cười, vứt bỏ tay Vinh Ninh, tay Vinh Ninh ngừng ở giữa không trung, cứng ngắc tại đó. Anh đột nhiên cảm giác được lạnh lẽo, lại một lần nữa lại trái ngược.

“Vấn đề như vậy, có lẽ ở trong mắt người khác, nhìn như vậy buồn cười, nhưng mà đối với em mà nói cũng là vô cùng quan trọng. Ví dụ như anh nói, tám năm, con người khi còn sống không thể nào có tiếp tục rất nhiều tám năm trải qua.” An Bảo Bối khẽ rủ xuống con mắt, “Anh căn bản cũng không có hiểu rõ ràng, chỉ là nhớ lại, nếu mặc đã thành suy, mặc kệ anh nghĩ vẫn là nhớ không nổi, Cục Cưng với anh có cái gì gọi là quan hệ huyết thống, em cũng từng cùng với anh trước đó, xuất hiện qua ở trong trí nhớ trống kia của anh, đây cũng đã đủ rồi, đủ để cho anh và em lại một lần nữa cùng một chỗ, thậm chí kết hôn với em còn có Cục Cưng cái gọi là thân thể, nhưng mà em nói cho anh biết, đối với em những thứ kia căn bản là không quan tâm đâu?”

Vinh Ninh nhìn An Bảo Bối lần nữa ngẩng đầu nhìn mắt của anh, như thế không dao động, làm cho anh hơi chút có chút ít ý sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Ta có thể trả hàng sao? 14

“Em nói, căn bản là không quan tâm, không quan tâm anh cho em cái gì gọi là danh phận. Nếu như em thực quan tâm mà nói, thời điểm tám năm trước, khi em biết rõ mang con của anh. Mặc kệ anh rốt cuộc có mất trí nhớ hay không, cũng mặc kệ năm đó anh đối với em đến cùng có phải thật lòng hay không, hay có quan hệ gì? Em là ngốc, nhưng mà coi như chưa từng ăn qua thịt heo, ít nhất cũng biết heo chạy. Tiểu thuyết, kịch truyền hình, em xem không thể thiếu so với người bình thường. Chỉ cần da mặt của em dày một chút, hơi có chút tâm kế, có thể làm cho anh thuộc về em. Hơn nữa cho em danh xưng ***Vinh đại thiếu gia, nhưng mà em không có. Bởi vì em yêu anh, yêu cầu cũng không nhiều, Cho rằng yêu, cho nên chỉ cần có đoạn ký ức đã từng cùng với anh, kể cả còn có Cục Cung, đứa bé thuộc về anh và em, đây cũng đã đủ rồi. Hiện tại... qua tám năm, em thừa nhận em đối với anh cảm tình chưa thay đổi, càng muốn quên, thì càng không thể nào quên, hận gì gì đó, em sẽ không, oán giận sao? Vấn đề này bản thân em cũng đã từng hỏi chính mình vô số lần, nhưng mà đáp án vẫn như cũ là... không phải, chưa từng có...” An Bảo Bối thở ra một hơi dài, đây là cô qua nhiều năm như vậy đều nghĩ tại trước mặt Vinh Ninh thổ lộ hết, hôm nay ở trước mặt của anh nói sau khi đi, cô thể nhưng không có cảm thấy dễ chịu, hơn nữa càng thêm làm cho cô cảm thấy ưu sầu, lời kia, tình cảm kia, lưng đeo quá nặng, quá mức làm cho cô cảm thấy thâm trầm.

“Em không có bao nhiêu thời gian dùng để lãng phí, giống như tuổi của em vậy, cũng không thể lại lựa chọn tình yêu. Nhưng mà, mỗi cô gái đều giống như nhau ở trong lòng của họ đối với phương diện tình cảm đều có một loại cảm xúc làm cho con người cảm thấy kỳ quái. Đó chính là tình yêu, không biết là ai nói qua một câu nói, thay vì yêu người, không bằng lựa người yêu mình. Xin lỗi em lớn tuổi như thế, vẫn còn làm những gì thuộc về tiểu cô nương mơ mộng, vẫn cầm lấy cái gì yêu hay không yêu như một loại lý do buồn cười. Nhưng bây giờ đối với em, tình yêu không phải là tất cả, những điều này từ rất sớm em đã biết. Nếu như anh không cách nào yêu em, lại chỉ có thể cho em một cái gọi là gia đình, danh phận, như vậy xin lỗi...” Nói đến đây, An Bảo Bối hướng tới Vinh Ninh khẽ cúi người chào, Vinh Ninh nhìn cô, khổ sở đáng tuổi cười lan tràn đến khóe miệng của mình, lời nói lại chặn tại trong cổ họng không cách nào nói ra.

“Nhân loại vốn là như vậy chưa thỏa mãn dục vọng, bây giờ em muốn không chỉ là gia đình mà thôi, nếu như anh không thể cho em những gì em muốn, như vậy anh nguyện ý cho em, em cũng không cần vậy, dù sao... tám năm, em trưởng thành, liền ngay cả đứa bé cũng lớn như vậy, coi như là bây giờ hay là về sau, em đều tự mình mang theo Cục Cung sinh sống, vậy cũng là đã đủ rồi.” Ánh mắt của cô cùng ánh mắt là vô cùng lạnh nhạt, giống như mọi thứ nhiều năm khốn nhiều nội tâm của cô đều như vậy kết thúc, tìm được đáp án chính mình muốn.

Vinh Ninh không khỏi cảm giác tim của mình có chút đập nhanh, anh gọi tên của cô, “Bảo bối...”

“Buồn cười đi? Em phát hiện em căn bản là không hiểu rõ anh, bao gồm tất cả mọi thứ của anh, em cũng không biết... Nhưng lại có thể dễ dàng nhìn thấu ý nghĩ của anh, điểm này ngay cả em cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhớ là ai nói, sau ly biệt gặp lại gì đó, thật là làm cho người ta cảm thấy buồn cười.” An Bảo Bối cười lạnh một tiếng, phát phát tay, “Xem ra em cần phải cáo từ trước.”

Cô mệt mỏi, rõ ràng không có làm gì cả, trong thân thể khí lực lại giống như là một dạng bị người ta toàn bộ rút sạch.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 217: Ta có thể trả hàng sao? 15

Vinh Ninh cảm giác tim của mình đều bị lời nói của An Bảo Bối làm đau, thùng trăm ngàn lỗ, coi như là thuốc vạn năng dán cũng là dán không hết, “Em chờ một chút...” Anh kéo tay của cô, không muốn buông tay của cô ra để cho cô đi, An Bảo Bối ánh mắt chuyển dời đến trong tay cô cùng Vinh Ninh kinh ngạc xem trong chốc lát, “Anh còn muốn cùng em nói cái gì?”

Vinh Ninh chỉ là cầm lấy tay cô, không nói được lời nào, hai người liền như vậy giằng co.

“Mẹ, về nhà thôi.” Đột nhiên xuất hiện giọng nói, đem suy nghĩ của hai người kéo trở lại, lúc quay đầu, không biết bắt đầu từ khi nào mà Cục Cung đứng ở trước mặt hai người bọn họ.

“Cục Cung?”

“Về nhà.” Cục Cung kéo tay Vinh Ninh cầm lấy An Bảo Bối ra, tay Vinh Ninh lần nữa cứng ngắc ở giữa không trung, bàn tay ảm áp kia, cứ như vậy tan mất.

Cái gì đều không biết... Đúng vậy, cô là cái gì cũng không hiểu rõ anh, như vậy thì anh lại hiểu rõ những gì?

Vinh Ninh sai bước đuổi theo, phía trước hai bóng dáng một lớn một nhỏ lại càng đi càng nhanh, Cục Cung nhăn mày, một mình tức giận, đúng vậy, chuyện là phát triển ngoài dự đoán, phát triển đến làm cho chính mình lại thấy rõ ràng một sự thật, coi như sự thật là đạt được An Bảo Bối thật lòng muốn cùng với Vinh Ninh, nhưng mà vừa rồi đuổi theo đến, nghe được lúc hai người bọn họ nói cái lời kia, bé lại cảm giác mình có nhiều chỗ là nghĩ làm rồi, đã đoán sai, ví dụ như, cô cho rằng An Bảo Bối sẽ không nói toàn bộ một lần nữa cùng với Vinh Ninh, lại bỏ qua suy nghĩ thật trong lòng của cô ấy,

đem mình muốn, cho là đúng, áp đặt tại trên người của người khác, người khác này lại còn là của mẹ ruột của cô...

Thật sự cô đã sai lầm. Chứng kiến vừa rồi Vinh Ninh cũng không có lập tức trả lời An Bảo Bối có thể nhìn ra, anh ta không thật sự khôi phục trí nhớ, căn bản cũng không phải thật sẽ vì đoạn trí nhớ không nhớ mọi thứ kia mà không tiếp tục suy nghĩ. Nhưng mà cho chính mình một khoảng thời gian, thời gian vừa qua, một số tiếp tục và sẽ không có thay đổi. Tìm kiếm một con đường khác, mọi thứ đều là cô nghĩ quá mức đơn giản mà thôi.

Không sao cả, dù sao trên thế giới này lại không phải là chỉ có một người đàn ông là Vinh Ninh. Mặc dù, An Bảo Bối hơi vụng về ngốc nghếch một chút, nhưng cũng không làm trễ nãi cô tìm người đàn ông khác, thiên nhai chỗ nào không có thom, cần gì yêu đơn phương Vinh Ninh, một người vừa già lại lâu năm không tu sửa, ngay cả mọi ký ức đều đã bị mất? !

Anh ta chỉ là không muốn để cho cốt nhục của mình gọi người khác là ba, chỉ là không muốn để cho người phụ nữ đã từng thuộc về anh ta, rơi vào trong tay người khác.

“Anh biết rằng em quan tâm về phản ứng của anh.” Vinh Ninh biết rằng hai mẹ con đang đi phía trước đang tức giận, nói cái gì cũng đều vô ích, nhưng nếu không làm bất cứ điều gì thì sẽ chỉ làm cho mọi việc càng trở nên thêm phiền toái hơn, không thể giải quyết, anh chỉ bằng cách đi theo phía sau của họ giải thích.

“Anh do dự, đó là bởi vì anh không muốn lừa dối em! Từ nay về sau, mọi chuyện cũng không ai biết, đến cùng sẽ phải xảy ra chuyện gì. Anh đương nhiên cũng không biết đến cùng cần phải trả lời em như thế nào mới đúng. Em hoài nghi anh căn bản cũng không có nhớ tới kia đoạn ký ức đã mất đi. Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là anh dối với mọi thứ cũng không có cảm giác. Vì sao lúc trước, thời điểm anh còn chưa biết em là An Bảo Bối, anh liền bắt đầu đuổi theo em? Đó là bởi vì anh ở trên người em tìm được cảm giác quen thuộc. Về phần thời gian chúng ta hẹn hò, anh cũng không có nói cho em biết tất cả mọi chuyện của anh, ngoại trừ là vì bảo vệ em ra, còn có một chút là anh không dám khẳng định...” Vinh Ninh vẫn như cũ đi theo phía sau các cô giải thích. Thân hình An Bảo Bối hơi chút sai lệch lệch nghiêng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 218: Ta có thể trả hàng sao? 16

Anh không dám khẳng định đối với tình cảm của em đến cùng là cái gì, cũng không dám khẳng định, em đối với anh cảm tình có phải hay không cũng không giống như thế.”

Vinh Ninh cảm giác mình lòng có chút đau lòng và tự nhiên có giận, “Là anh nghĩ quá nhiều, bất kể là trước kia hay là hiện tại, anh vẫn là, một người tâm tư hết sức kín đáo, sẽ không quá mức kích động, bất kể là làm ăn, gia đình hay là cái gọi là tình yêu, bởi vì nhất thời tự tôn, nhất thời mê võng, luôn luôn tạo thành nhầm lẫn không thể khắc phục, từ nhỏ anh chính là ở người khác tán dương trong lớn lên, gần như cho tới bây giờ cũng không có trải qua mưa gió, cho dù là một cơn gió nhỏ gió, anh thích thắng, không ưa thích thua, gặp được vấn đề khó khăn, anh chỉ biết một mặt trốn tránh, sợ thua, sợ đau, nhưng mà từ từ anh mới phát hiện, sự nghiệp, làm người, có thể ôn nhu, mơ hồ không rõ, nhưng phương diện tình yêu lại không được!”

Vinh Ninh tăng nhanh bước chân, đi nhanh một bước đi tới trước mặt hai người, chặn lại đường đi của các cô, Cục Cưng dừng lại chân, ngừng lên đầu, lông mày liên tục căng vãn nhìn anh, nói nhiều lời như vậy, bước chân nhanh như vậy, anh ta thậm chí ngay cả hơi thở cũng không thở dốc một tý

“Là lỗi của anh, đều là lỗi của anh, bởi vì anh nhất thời sai lầm, để cho cả hai chúng ta đau khổ trong tám năm...” Vinh Ninh trong lòng căng thẳng, liếc chết nhìn chằm chằm mặt của An Bảo Bối không chịu di chuyển nửa phân, “Anh sợ mất, anh sợ tự tôn của mình, lại quên mất ở trong cảm tình, thái độ không phải luôn luôn ôn hòa liền có thể giải quyết mọi chuyện, nếu như anh lại chủ động một chút, không cần nghĩ muốn quá nhiều một chút, hôm nay hôm nay, trước kia trước kia, căn bản là sẽ không phát sinh!”

“...” Vinh Ninh những lời nói này chút ít cảm động lòng người. An Bảo Bối đã không nhớ rõ lắm. Cô ngốc những thứ đó. Vốn là cô không hiểu được, nhưng mà có một chút cô biết được, Vinh Ninh cho tới bây giờ đều không thích đối với người ta nói nhảm nhiều như vậy, trừ phi, người kia là anh quan tâm. Cô cảm giác mình hơi nhúc nhích, càng thêm có một chút choáng váng. Cô kinh ngạc đứng ở chỗ đó, bước chân lại không nhúc nhích di chuyển được nửa bước. Hốc mắt cũng từ từ có chút ướt át, làm hại cô không dám ngẩng đầu, đem ánh mắt của mình nhìn chằm chằm phương hướng của anh. Cô là kẻ ngu ngốc, lại càng không hiểu được đến cùng nên phản ứng như thế nào mọi thứ.

Cục Cưng đứng ở giữa hai người. Một ánh mắt liều mạng hướng tới trên người đối phương, một cái liềm liềm mạng né tránh tầm mắt người kia làm cho người ta cực kỳ nhầm lẫn, mà chính mình một cái người sống đứng ở chỗ này, dường như cả hai bên cũng không nhìn thấy cô, nên làm gì liềm liềm cái đó.

Cục Cưng thất bại cúi đầu, dùng sức ho khan, chứng tỏ chính mình có quyền cư ngụ sinh sống trên thế giới này, Vinh Ninh khẽ cúi đầu, lúc này mới nhớ đến ngoại trừ An Bảo Bối ra, ở đây còn có một người đứng ở giữa hai người bọn họ.

“Cục Cưng...” Anh gọi bé, Cục Cưng bướng bỉnh nghiêng đầu sang chỗ khác, xem đi xem đi, Vinh Ninh lại lấy ánh mắt tội nghiệp hướng tới bé bên này nhìn, làm hại bé giống như một người tội ác tày trời.

Chương 219: Con có thể trả hàng sao? 17

Ba...” Cục Cưng ngọt ngào kêu anh, Vinh Ninh có chút sùng ái, lại có chút ít vô lực chống cự lên tiếng, “Ừ.”

“Ba sẽ mặc váy sao?” Cục Cưng ngóc lên cái cằm, vẻ mặt ngây thơ lại mơ hồ dẫn theo một chút giảo hoạt hỏi.

Cục Cưng đột nhiên đưa ra câu hỏi, làm cho Vinh Ninh có nửa phút đờ đẫn, ngạc nhiên thành thật trả lời, “Sẽ không.”

“Vậy ba sẽ cho bú sữa sao?” Cục Cưng lần nữa hỏi thăm làm cho Vinh Ninh đành phải nghiêm túc trả lời câu hỏi.

“Sẽ không.”

“Vậy ba sẽ mang thai sao?” Câu hỏi này liền làm cho cả khóe miệng của Vinh Ninh đều co quắp, “Sẽ không.”

“Ài...” Cục Cưng khẽ thở dài, cau mày càng thêm lợi hại, “Một người ba, thế nhưng cái gì cũng không biết, mẹ gả cho ba, chẳng phải là bồi lớn? Dù sao mẹ ngốc một chút, nhưng mà sẽ mặc váy, sẽ cho bú sữa, thậm chí ngay cả có thể mang thai tiểu bảo bảo bên trong bụng.” Cục Cưng lười kéo vạt áo của An Bảo Bối vẫn còn ở vào trạng thái tượng gỗ hỏi, “Mẹ, nếu ba cái gì cũng không biết, như vậy con có thể trả hàng sao?”

An Bảo Bối bị vấn đề của Cục Cưng hỏi dở khóc dở cười, lấy cớ như vậy, bé cũng có thể tìm được, nhưng mà những vấn đề này của Cục Cưng, đến cùng có nhiều ý nghĩa? Nhìn Vinh Ninh khuôn mặt từ từ trở nên lúng túng, An Bảo Bối thấp giọng nói, “Con lại đánh cái chủ ý gì?”

Cục Cưng lắc đầu nói, “Con xem chúng ta vẫn là về nhà đi.” Cục Cưng vẫn như cũ kéo tay An Bảo Bối đi về phía trước, lúc đi ngang qua Vinh Ninh, Vinh Ninh vẫn ngây ngốc ngẩn người tại đó. Nghĩ tới các vấn đề vừa rồi của Cục Cưng, thân hình An Bảo Bối lão đảo lắc lắc, đầu lại không nhìn được quay về phía sau, trong lòng thâm nhủ, Vinh Ninh thật là một người đại ngu ngốc! Tâm tư của phụ nữ rõ ràng cũng rất dễ đoán! Chỉ cần anh quay đầu lại hô to một tiếng, ba muốn được ở bên con! Như vậy bé còn tức giận cái gì? Thiệt thời anh đã từng hẹn hò qua nhiều phụ nữ như vậy, thế nhưng tâm tư bé nhỏ của phụ nữ cũng không biết.

Cô thật muốn giậm chân, hoặc không liềm một đám đánh vào trên đầu Vinh Ninh, để cho anh tỉnh lại thật tốt!

Vinh Ninh từ từ xoay người lại, nghĩ tới các vấn đề của Cục Cưng, thiếu chút nữa liền phải ngẩng mặt lên trời kêu một tiếng, cuối cùng khẩu khí vẫn là cứng rắn kìm nén ở trong lòng của mình, bất lực phun ra một câu, “Ba đến là muốn cho bú sữa, mang thai, nhưng mà lão tử là nam, thượng đế cũng không có chế tạo ra chức năng kia a!”

Lần này Vinh Ninh vẫn lại là một bộ dáng ôm đầu khóc rống, Cục Cưng đi vài bước, phát hiện sau lưng không thích hợp, lại ngừng lại, xem ra là ngu ngốc cũng không chỉ có một mình An Bảo Bối, liền ngay cả Vinh Ninh cũng không đủ thông minh, người lớn như vậy, ăn muối còn nhiều hơn so với bé ăn cơm, như thế nào lúc nào cũng chấp không lay chuyển được bước ngoặt đến?

Cục Cưng bĩu môi, có chút bất mãn chống nạnh hướng về phía Vinh Ninh gọi, “Ba ngu ngốc! Ba bị yêu tinh điểm đến hóa đá sao?!”

Vinh Ninh bị Cục Cưng gọi giật mình, lập tức nâng lên tinh thần nhìn đối diện, Cục Cưng nâng tay An Bảo Bối cùng mình lên, lớn tiếng nói, “Còn không qua đây? Không đến, con nhưng thực muốn trở lại, kêu người khác là ba, cũng để mẹ gả cho người khác ~”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 220: Phụ nữ lớn tuổi, hết sức dễ dàng ... Thời mãn kinh! 1

Vinh Ninh có chút một chút hoảng hốt. Nhưng mà anh cũng không phải chân chính ngu ngốc, nghe được cái lời nói kia của Cục Cưng, còn có An Bảo Bối ném về phía anh phản ứng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Anh rốt cuộc hiểu rõ lời của các cô, còn có phản ứng kia đến cùng là gì, trên thân thể gông xiềng, cũng liền trong nháy mắt trong thời gian toàn bộ từ bỏ rớt, giải trừ trói buộc, nụ cười rạng rỡ ở trên mặt của anh một lần nữa xuất hiện, toàn thân dường như một dạng đều thoải mái giống như làm mát xa cao cấp nhất, giọng nói sung sướng trả lời, “Ồi chào!”

Lúc chạy tới, tựa như là một dạng sáng khoáy lướt sóng. Anh thấy hiện ra ở trước mặt anh hai cánh tay, đột nhiên không biết đến cùng phải cầm cái nào trước, giống như mỗi tình đầu của các bé trai mới lớn, trên mặt mang vẻ ngượng ngùng mỉm cười.

Cục Cung thấy rõ ràng nghi ngờ trong lòng của anh, nhưng cũng to gan giữ chặt tay của Vinh Ninh, cùng tay kia của An Bảo Bối cảm lẫn nhau, cảm xúc kỳ quái, giống như một dạng bị điện giật, một dòng cảm xúc ảm áp khác, xẹt qua lòng bàn tay hai người.

An Bảo Bối cảm giác mặt mình hiện tại nhất định là vô cùng đỏ, rõ ràng cũng sớm đã qua cái tuổi mỗi tình đầu, nhưng vẫn có thể tìm thấy ở trên người Vinh Ninh cảm xúc mà chỉ trong giấc mộng cô mới có thể cảm nhận.

Cục Cung nhìn nhìn An Bảo Bối, lại nhìn Vinh Ninh một chút, hai người trưởng thành ở giữa cảm giác then thừng. Cô còn là lần đầu tiên nhìn thấy, rõ ràng chưa xót muốn chết, cô lại vẫn không có biện pháp đối hai người này nói cái gì, Cục Cung nhún vai, buông bàn tay nhỏ bé của mình ra, nhìn hai bàn tay to mười ngón tay giao tiếp kia, thoát nhìn ảm áp một mảnh.

Cô hai tay ôm đầu, một bộ vẻ mặt chuyện gì cũng không có quan hệ gì với mình, “Tốt lắm, cả hai người cứ tiếp tục ngọt ngào thế giới hai người đi, kể tiếp nên thế nào liền thế nào, con cũng là không xen vào.” Nói xong muốn đi, An Bảo Bối cũng không phải là có lão công liền đã quên mất con gái, liền vội vàng hỏi, “Con đi nơi đâu?”

“Con đã nói rồi, cho hai người thế giới hai người a? Dù sao ba người cùng một chỗ trong ngày, về sau vô cùng nhiều.” Còn nữa, để cho con ở chỗ này ngày ngày làm bóng đèn ah? Mặc dù, Edison là thần tượng của cô, nhưng cô không muốn mình là phiên bản thực tế phát minh bóng đèn của ông.

“Nhưng mà...”

“Một mình con cũng là có thể trở về nhà. Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi!” Cục Cung đột nhiên cảm giác được An Bảo Bối dong dài muốn chết. Cô rõ ràng ý tốt cho hai người bọn họ thời gian và không gian riêng.

Cô đến tốt, không phải không có cảm nhận tình hình của bản thân mình. Cục Cung hướng tới Vinh Ninh ngoéo một cái ngón út, Vinh Ninh lập tức tựa đầu xuống, nghe theo con gái dạy bảo, Cục Cung ở bên tai của anh nói vài câu, Vinh Ninh bày tỏ lý giải gật đầu nhẹ, thuận tiện lại vụng trộm nở nụ cười một cái, lúc này mới lại ưỡn thẳng sống lưng lên.

An Bảo Bối nhìn xem hai ba con cô, đành phải liên tiếp chau mày lại, cảm giác, cảm thấy vừa rồi Cục Cung ở bên tai Vinh Ninh nói lời nói kia, có đặc thù hàm súc. Cô ngốc thế nhưng cũng không có nghĩa cô là đứa ngốc, vừa nhìn cũng biết, Cục Cung khẳng định không có nói với Vinh Ninh chuyện gì tốt lành.

Cục Cung hướng bọn họ phát phát tay, vì không muốn nghe An Bảo Bối nói nhảm, rút bấp chân bỏ chạy, An Bảo Bối đành phải đối bóng lưng của cô, tiếng động lớn nháo sự bất mãn của cô, “Con đứa nhỏ này...” Lời nói đều còn chưa nói hết đã nghĩ chạy?

Vừa định muốn đuổi kịp, lại nhất thời quên, tay của mình còn bị Vinh Ninh nắm, Vinh Ninh hơi chút dùng một ít sức lực, An Bảo Bối liền trực tiếp ngã đùng phải trên người của anh, cô nghe nhịp tim của anh trong lòng phát ra, đỉnh đầu đụng vào đỉnh cằm của Vinh Ninh, Vinh Ninh nhân cơ hội ôm lấy thân thể của cô, để cho cô không thể động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 221: Nữ nhân lớn tuổi, hết sức dễ dàng... Thời mãn kinh! 2

“Thả... Buông ra!” Trên đường người đến người đi, tất cả đều hướng về bọn họ bên này nhìn lại, làm hại cô đành phải đỏ mặt đem đầu thật sâu chôn sâu trong lồng ngực Vinh Ninh, không thể động đậy.

“Không thả!” Vinh Ninh kiên định càng ôm càng chặt, ngốc một lần là đủ rồi, anh mới sẽ không ngu lần thứ hai nữa, tình cảm lại không phải là buồn bán, căn bản là không cần gì lý trí, chỉ cần điên cuồng, chiếm cứ, cùng bá đạo chiếm hữu là được, đương nhiên hai người trong bọn họ nhưng mà cô tình nguyện, thậm chí cũng sẽ không có bức người hiền lành vì nữ xưng thù đoạn, cho nên mặc kệ An Bảo Bối nói như thế nào, anh đều là sẽ không buông tay.

“Anh...” An Bảo Bối nhất thời không có tranh đoạt khí lực, đối mặt đại nam nhân Vinh Ninh, cô căn bản chính là một chút phần thắng cũng không có, bất quá có chút rất là hiếu kỳ, “Vừa rồi Cục Cung nói với anh những thứ gì?”

“Ừm...” Vinh Ninh mắt cười tùm tùm ở trong hốc mắt chuyển chuyển, “Không nói cái gì.”

“Hai người có phải cha con một lòng hay không? Cho nên liền đem em loại trừ ra ngoài?” An Bảo Bối tức giận bắt bình hỏi, Cục Cung rõ ràng là từ trong bụng của cô sinh ra, mặc dù Vinh Ninh tham dự, nhưng thực sự người mẹ mang thai mười tháng chiều cô Cục Cung đến bây giờ, chính là cô a, đến cùng có chuyện gì vẫn nhất định gạt cô không thể nói?

“Á?” Vinh Ninh nghi hoặc hỏi, “Nghe giọng nói của em kia, giống như là đang ghen?”

“Ghen?” An Bảo Bối đối với lời nói của Vinh Ninh, nói cực kỳ không tin, cô ghen? Cô có thể ghen cái gì ?

“Có không phải là bởi vì em hết sức xác định lão công tương lai, trong lòng trừ em ra bên ngoài còn có một Cục Cung khác tồn tại? Có mấy lời là gat em, không nói cho em, cho nên em mới ở đó ghen, trách anh?” Vinh Ninh thói quen trừ phi mình tức giận ra, vẫn luôn là hết sức dịu dàng, nhưng khi người yêu ở trước mặt, lại muốn thêm vài phần ý tứ làm nũng, anh dùng thân thể, gò má mề neho cô, bộ dáng nhăn nhó, lại là có vài phần, bộ dạng bé trai ngây thơ chất phác và vô lại, thêm một chút xấu hổ.

An Bảo Bối lại đành phải đỏ mặt nhìn anh bộ dạng này, tức cũng không được, giận cũng không phải là trừng mắt anh, “Ai sẽ ghen với anh? Đối với em mà nói thời gian qua đều là con gái lớn hơn trời!”

Vinh Ninh gật đầu, giọng nói hùa theo, “Đúng vậy đúng vậy.”

“Anh... Anh tạm thời theo em cột nhà!” Bất kể là Cục Cung hay là Vinh Ninh, cô cũng không có cách nào nắm giữ tất cả bọn họ, duy nhất cũng chính là tức giận, trừng mắt to, với cô không có bao nhiêu hơi sức, ánh mắt uy nghiêm trừng anh.

“Đúng vậy đúng vậy...” Vinh Ninh còn là bộ dạng lão Tam. Mặc dù nói con gái lớn hơn trời, nhưng lão bà là duy nhất. Anh không nhìn kỹ một chút, nếu lão bà chạy theo người khác, như vậy anh chẳng phải là mất nhiều hơn được? Anh trải qua nhiều ngày mất đi như vậy đều chịu nhục, liên tục dè dặt muốn đi nhà họ Trác đại nào một phen, nghĩ cách đem An Bảo Bối mang về.

“Anh...” An Bảo Bối từ vừa tức giận, bây giờ chuyển biến thành bất đắc dĩ, đối với cô mà nói tức giận cùng Vinh Ninh, đây đơn thuần chính là lãng phí sức lực.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 222: Nữ nhân lớn tuổi, hết sức dễ dàng... Thời mãn kinh!

3

Vinh Ninh thu hồi bộ dáng cột nhà vừa rồi, An Bảo Bối thất thần nhìn qua anh, rất ít nhìn thấy bộ dạng rất là nghiêm túc của anh. Trên khuôn mặt tuấn tú thể nhưng không có nửa điểm nụ cười cùng rung động, cô có chút lo lắng vươn tay, vuốt lên khuôn mặt của anh giữa hai lông mày nhăn lại.

Mặc nhiên, Vinh Ninh nắm tay của cô, An Bảo Bối không có lựa chọn hỏi anh vì cái gì, chỉ là nhàn nhạt, lẳng lặng trầm mặc không nói. Vinh Ninh trầm mặc một lát, kéo tay của cô, ở ngón tay áp út của cô hôn một cái, tim của An Bảo Bối đột nhiên sợ hãi giật mình, trong nháy mắt cô lại nghe thấy anh dùng thanh âm trầm thấp nói với cô, “Thực xin lỗi.”

“...” An Bảo Bối không biết đến cùng nên trả lời như thế nào lời của anh, rất muốn nói, thôi, đều đã nói rõ, còn nói ba chữ kia có ích lợi gì? Nhưng câu nói đơn giản như vậy, nhưng mà cô vẫn như cũ không cách nào ở trước mặt của Vinh Ninh nói ra, không phải là hận, không phải là oán, chẳng qua là cảm thấy...

“Anh nói xin lỗi.” Không có nghe được lời của cô, Vinh Ninh lại lặp lại một câu, giọng nói hơi khàn, hốc mắt cũng dịu dàng lên, giống như chỉ trong chớp lát sẽ ở trước mặt của cô rơi lệ.

“...” Đáp lại Vinh Ninh vẫn là An Bảo Bối trầm mặc, cùng với cổ họng kia trận khổ sở, Vinh Ninh khóe miệng khẽ nhếch lên, vẫn luôn ở trước mặt cô lẩm bẩm ba chữ, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Không biết nói bao nhiêu lần, An Bảo Bối đã không nhớ nổi, có thể từ trong miệng của Vinh Ninh nghe được 3 chữ phổ biến nhất kia, đối với cô mà nói, đã coi là lời xin lỗi đáng giá nhất trên thế giới.

Theo cô biết, mặc dù ba chữ thực xin lỗi đơn giản như vậy, nhưng mà Vinh Ninh còn chưa có từng nói qua đối người nào.

Ngay cả ngày đó, lúc cùng Trác Nhất Phong giằng co, anh cũng không có nói qua, những giọt nước mắt từ trong hốc mắt mình rót cục chói mắt mà ra, không biết rõ là vì cái gì, chỉ là thời điểm chứng kiến Vinh Ninh gương mặt đó, nghĩ đến thời điểm anh ở trước mặt của mình một tiếng một tiếng nói thực xin lỗi, cô liền không nhịn được những giọt nước mắt của mình chảy ra.

Vinh Ninh gơ tay lên, dùng khớp xương ngón tay rõ ràng, lau khóe mắt cô, nói giễu giễu, “Khóc cái gì, còn có ba chữ, anh còn chưa nói đâu.”

An Bảo Bối khóc thút thít một tiếng, ngẩng đầu lên giống như một bộ dạng rất quái dị nhìn anh, giống như đang hỏi, thật không? Còn có ba chữ gì.

Vinh Ninh khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng hôn khóe mắt cô, anh dùng giọng điệu cực kỳ khàn khàn nói với cô, “Thực xin lỗi, anh yêu em.”

Đồ ngọc, cô vừa rồi chỉ là cảm thấy, Vinh Ninh đã thấy được có lỗi với cô như vậy mà nói, liền mời lấy cảm kích như vậy. Để đáp lại tình yêu của cô, nghĩ đến bù đắp tình yêu 8 năm qua kia. Đây đối với cô mà nói, Vinh Ninh nói với cô một vạn câu thực xin lỗi, đều phải hữu hiệu vô cùng.

Ba chữ anh yêu em này, thật nhiều năm cũng không có nghe nói từ trong miệng của Vinh Ninh, An Bảo Bối lộ ra nụ cười hạnh phúc. Cảm giác mình giống như là đang nằm mơ, cô lại bắt đầu giống như là một Ô Quy muốn đem đầu giấu vào trong mai rùa chính mình. Cô hy vọng đây hết thấy đều là thật, mà không phải trong mơ.

Vinh Ninh dần dần cúi đầu, đụng vào cánh môi của cô, “Anh muốn chúng ta ở chung một chỗ, .”

Lập tức đó chính là những nụ hôn ấm áp và chân thật, anh đang dùng hành động thực tế của anh nói cho cô biết, đây không phải là đang nằm mơ, toàn bộ mọi thứ này đều là chân thật, không cần lo lắng mất đi, bởi vì anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh cô, sẽ không rời không bỏ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 223: Nữ nhân lớn tuổi, hết sức dễ dàng... Thời mãn kinh! 4

8 năm trước lúc hẹn hò, Vinh Ninh chỉ là nắm tay của cô chặt chẽ không thả, từ từ ở trên đường đi. Ngẫu nhiên cũng sẽ hỏi một cái gì đó không quan trọng.

“8 năm qua này, em có tốt không?”

“Rất tốt, hơn nữa em cũng cảm thấy em hết sức may mắn.”

“Cha và em trai, bọn họ...”

“Ở trước thời điểm lễ giáng sinh năm đó, kỳ thật bọn họ liền đã biết sự tồn tại của em, cho nên liên tục phải thám tử tư thăm dò tin tức của em. Em đang trên đường chuẩn bị rời thành phố A đi thành phố X, bọn họ tìm được em. Khi đó em mới biết được hóa ra em cũng không phải là một mình.”

“...” Vinh Ninh dừng bước lại, An Bảo Bối vô thần đi về phía trước vài bước, phát hiện Vinh Ninh vẫn đang cầm tay của mình còn đứng ở nơi đó không động, quay đầu lại trừng mắt nhìn, “Làm sao vậy?”

Vinh Ninh khổ sở cười, đi đến cạnh cô, vuốt ve đầu của cô, tay kia chỉ xuyên qua mái tóc của cô, dịu dàng, tuyệt không đau.

“Đồ ngọc, nếu như lúc đó em không biết anh đã xảy ra tai nạn xe cộ mà không có đến nơi chúng ta hẹn gặp. Em cũng không nên liền đơn giản như vậy buông tha cho đoạn tình cảm này chúng ta a. Tối thiểu cũng nên muốn biết rõ tin tức của anh, biết rõ lúc đó vì sao anh lại không có đi gặp em, không phải là tốt sao?”

Nếu như lúc trước ba của em không có tìm được em, em liền thực dự định một thân một mình đem Cục Cung sinh ra, đem cô bé nuôi lớn sao? Mặc dù, anh không có chăm sóc qua trẻ con, anh không có biết cực khổ bao nhiêu.

Nhưng mà chỉ xem cũng biết rõ, một người phụ nữ không có ai để nương tựa, một mình nuôi dưỡng con tốt, cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy... Thời điểm sinh con, nếu như không có người đứng ở bên cạnh nhìn em, vạn nhất có cái sơ xuất làm sao bây giờ?”

“Em...” An Bảo Bối nói một chữ, nhưng vẫn đem lời nói còn lại, giấu ở trong cổ họng không có nói ra, nói như vậy, Vinh Ninh để cho cô nói như thế nào?

“Haizz...” Vinh Ninh thở dài thở ra một hơi, “Việc này vẫn là trách anh, nếu như lúc trước anh coi mở một chút, không sợ hãi rụt rè mà nói, chuyện cũng sẽ không có phát triển như ngày hôm nay vậy, có lẽ năm đó chúng ta còn quá trẻ, cho nên không biết quý trọng, cũng bị những thứ nhảm chán gì đó, che lại hai mắt, bất quá này cũng không có quan hệ gì, lần này, chúng ta tuyệt đối sẽ không phạm phải những sai lầm giống như năm đó được không?”

An Bảo Bối cúi đầu, trầm tư một lát, “Cũng không phải tất cả đều là anh sai, anh nói không sai, giữa chúng ta... Thiếu một chút tín nhiệm, mà em... bản thân cũng quá mức tại tự tại, nhưng vẫn cũng không dám thừa nhận. Ngay cả Cục Cung cũng có thể nhìn ra, mà em lại trước sau cũng không chịu ở trước mặt của mình thừa nhận.”

Vinh Ninh kéo cô, để cho cô nhẹ nhàng ngã vào trong lòng của anh, không dùng quá nhiều sức lực, chỉ là nhẹ nhàng ôm, An Bảo Bối vẫn như cũ có thể cảm thụ được sự dịu dàng của anh, cùng với nhịp tim đập của anh.

“Vinh Ninh...”,

“Hả?” Vinh Ninh nghe An Bảo Bối gọi tên mình.

“Chúng ta đừng bỏ lỡ một lần nữa, được không? Nếu như tương lai, chúng ta lại có hiểu lầm mà gặp phải chia tay, không cần cho nhau một cái cơ hội mà nhiều cái, để cho hai bên đem toàn bộ sự thật nói rõ ràng, đến lúc đó lại quyết định, con đường tương lai của hai bên như thế nào, được không?”

“Này a...” Vinh Ninh kéo dài tiếng nói, “Anh không đồng ý.”

“Hả?” An Bảo Bối ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt của Vinh Ninh, tựa hồ đang hỏi anh, vì cái gì không đồng ý, cô cũng không cảm giác lời nói của mình, có chỗ nào nói không thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 224: Nữ nhân lớn tuổi, hết sức dễ dàng... Thời mãn kinh!

5

Vinh Ninh hôn hôn trán cô, “Bởi vì, loại chuyện này sẽ không phát sinh nữa, bất kể như thế nào anh cũng sẽ không để cho nó phát sinh. Nếu quả như thật bởi vì hiểu lầm mà phát sinh lời nói.

Mặc kệ em đến tức giận cỡ nào, đáng ghét anh cũng được, hận anh cũng được, anh cũng sẽ không lần nữa buông tay của em ra, mặt dày mày dạn đồ thừa em, liền coi như em cầm cây lau nhà đánh anh, đuổi anh ra ngoài, anh cũng không đi.”

“Anh thật là...” Một chiêu này thật đúng là tiểu nhân đi, nào có ai hay người đàn ông có thể như vậy a?

“Hắc hắc...” Vinh Ninh nắm tóc cười khúc khích, An Bảo Bối không thể làm gì khác hơn là cho anh nụ cười biết, ôm eo của anh gật đầu nói, “Được, bắt quả anh phải nhớ kỹ những lời hôm nay anh nói, tuyệt đối không được lần nữa buồn em ra, nhất định phải da mặt dày quần quít lấy em mới được.”

“OK!” Vinh Ninh hướng về phía cô làm một cử chỉ “ok”, thân nhiên ôm eo của An Bảo Bối, liếm mặt của cô bắt đầu làm nũng, ngay cả giọng nói cũng thay đổi, “Nhưng mà... làm sao bây giờ sao... Người ta vẫn có chút sợ nha.”

“Phốc...” Nhìn Vinh Ninh bộ dạng này An Bảo Bối hết sức không thực nữ cười cười, vuốt mặt của anh nói, “Trên đời này còn có chuyện làm cho Vinh Ninh đại thiếu gia sợ hãi? Em không phải nói sẽ không rời anh đi sao?”

“Không phải là cái này!” Vinh Ninh đem cả người đều cúi đến trong người của An Bảo Bối, “Em biết, anh muốn chúng ta ở chung một chỗ, em đồng ý, Cục Cưng cũng đồng ý, em trai của anh cùng ba mẹ người nhà gì đó, đương nhiên bọn họ cũng là đồng ý, liền ngay cả Trác Văn Dương cũng đều đồng ý...”

“Hả?” Nghe thấy tên của em trai mình, An Bảo Bối lập tức quay đầu nói, “Mắc mớ gì đến Văn Dương?”

“Ừm...” An Bảo Bối giống như còn không biết chuyện Trác Văn Dương liên tục thăm mền cô... Đương nhiên cô đàn như vậy lại quan tâm anh ta như vậy, Trác Văn Dương cùng cô lại một mối quan hệ như vậy, cô làm sao có thể lập tức liền lòng trước được chuyện đến?

“Không có gì, em là chị gái của Trác Văn Dương. Hơn nữa, cậu ta chắc chắn giận anh, hiểu lầm anh năm đó anh vứt bỏ em, nhưng mà cậu ta đã bị anh giải quyết...”

“Giải quyết?” Vinh Ninh lời còn chưa nói hết, An Bảo Bối lập tức quay đầu lại nhìn mặt của anh nói, “Anh giải quyết cậu ta như thế nào? Đúng rồi, trên mặt Văn Dương tự nhiên dán băng... Chẳng lẽ người đánh cậu ta chính là anh?”

Thấy phản ứng của An Bảo Bối, Vinh Ninh biết mình đã bắt đầu họa là từ ở miệng mà ra, vội vàng sửa lại chuyện nói, “Em suy nghĩ nhiều quá, hiện tại anh hết sức lo lắng phản ứng của ba em... Kỳ thật thì làm ba của một người, anh cũng biết rõ. Nếu Cục Cưng nói như em, gặp một người đàn ông giống như anh vậy. Anh cũng sẽ vô cùng tức giận, thậm chí hành động so với chú Trác còn tàn nhẫn hơn... Anh lo lắng chính là cái vấn đề này.”

An Bảo Bối há to miệng, cuối cùng vẫn ngậm lại, có lúc thực vô cùng không hiểu nổi suy nghĩ của Trác Nhất Phong, mặc dù biết cái kia là liên quan đến quan tâm con gái của mình, thân là mẹ của Cục Cưng cũng có thể đối với tất cả chuyện Trác Nhất Phong làm đều hiểu, nhưng mà...

Từ xưa trung nghĩa không thể lường toàn, loại cảm giác này, cho dù cô là người phụ nữ hiểu chuyện, cô không muốn từ bỏ một lần nữa, tình cảm này đến không dễ, tình yêu của cô, Vinh Ninh của cô, nhưng mà cũng không muốn cùng Trác Nhất Phong âm ỉ, dù sao... ông ấy là ba ruột của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 225: Nữ nhân lớn tuổi, hết sức dễ dàng... Thời mãn kinh!

6

Thời gian qua, thái độ của Trác Nhất Phong đối với Vinh Ninh đều không phải là rất tốt, mỗi lần chứng kiến Vinh Ninh ở trước mặt Trác Nhất Phong ăn quả đắng, trong lòng của cô cũng không vui. Cô nín hai hàng lông mày nhìn Vinh Ninh, một bộ dạng phức tạp, gắt gao nhú lại lông mày... ..

Vinh Ninh vuốt lên nếp nhăn trên lông mày của cô, “Bất kể như thế nào, em đều sẽ không rời anh đi phải hay không?”

An Bảo Bối gật đầu liên tục, làm sao sẽ... thời gian 8 năm qua đều không đủ lấy quên một người, kể tiếp thời gian lại dài như thế nào còn sẽ quên... Rời đi? Tại sao phải? Cô không nghĩ đợi đến lúc sắp chết sẽ hối hận!

“Vây là được rồi!” Vinh Ninh đột nhiên cười vui vẻ, ôm eo của cô, nhẹ nhàng bế cô lên, An Bảo Bối bị cử động của anh, sợ hết hồn, kinh hô, “Làm gì?”

“Vi ăn mừng a...” Đem cô thả lại tại chỗ, tiếp tục ma sát cổ của cô, nhẹ nhàng nói, “Anh a, chỉ cần có cái gật đầu liên tục kia vừa rồi của em như vậy đủ rồi. Đúng. Có lúc, lòng tự trọng của một người là rất quan trọng, nhưng mà ở thời điểm đối mặt với người yêu cái loại lòng tự trọng đó cũng liền không tính là cái gì, cho nên, trong thế giới của anh, chỉ cần có sự tồn tại của em, tình yêu của em, em mãi mãi không rời đi, những chuyện khác, coi như là lên núi, xuống biển lửa, anh cũng sẽ không sợ...”

“Vinh Ninh...” Ánh mắt của anh vô cùng ôn nhu lại kiên định, lời của anh, tuyệt không giống như là giả dối.

“Như vậy như vậy đủ rồi, vốn thời điểm đối mặt với chú Trác, ông ấy cường hãn với chuyện tình cảm của con gái yêu ngay cả bản thân anh cũng bị sợ hết hồn bởi ông, có lúc cũng sẽ nghĩ, như vậy thực không quan hệ sao? Nhưng khi lúc anh nghe được từ trong miệng của em nói như vậy. Anh cũng sẽ không quá mức khổ sở, cũng không còn muốn nghĩ đến những chuyện tiêu cực kia. Có em ở đây, anh chính là cái gì cũng đều không sợ hãi. Em yên tâm, anh sẽ không để cho em và Trác thúc thúc khó xử. Anh liền đem hết khả năng làm cho ông ấy tiếp nhận anh, yêu thích anh, để cho anh từ bỏ cái gì đó, cho dù cảm sung chia vào người của anh, hướng anh nổ súng, anh cũng sẽ không lui về phía sau co rúm người lại, nha, hiện tại anh cũng không sợ, em còn lo lắng sao?”

Anh bộ dáng chắc chắn lại nắm chắc phần thắng trong tay như vậy, An Bảo Bối nhìn cảm thấy trong lòng có loại ấm áp ngăn không được, “Có anh ở đây, em liền không lo lắng.”

“Mặc dù anh là không sợ hãi, nhưng mà, vì an ủi anh, còn có cho anh thêm can đảm, không biết, lão bà thân ái nhất của anh có thể hay không đáp ứng ta một sự việc a?” Vinh Ninh kéo tay của An Bảo Bối, liền đối với cô xưng hô đều cải biến, An Bảo Bối then thùng đồ mặt, lắp bắp nói, “Ai nói muốn gả cho anh! Lại ai nói em là lão bà của anh?”

“Ồi chào?” Vinh Ninh bấu môi, đáng thương, “Vây cũng không được, Cục Cục cũng đã sinh, em còn đáp ứng cùng anh cùng nhau qua cả đời, nếu em không làm lão bà của anh, hiện tại anh liền nhảy vào trong hồ em tin hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cục Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 226: Nữ nhân lớn tuổi, hết sức dễ dàng... Thời mãn kinh!

7

Vinh Ninh chỉ vào trong hồ nước, giống như là cũng sớm đã làm xong, chuẩn bị thả làm ngọc vỡ, không làm ngọc lành, An Bảo Bối nhìn anh cái bộ dạng tức cười kia, đành phải không nhịn được cười khanh khách, “Được rồi được rồi, đem những thứ lý luận lộn xộn kia của anh đều ném vào Thái bình dương đi tốt lắm, em lại không nói gì... Nói đùa và nói nghiêm túc, anh còn phân không rõ sao?”

“Anh biết rõ.” Vinh Ninh lập tức trầm trù thanh âm, kéo tay của cô, làm như tuyên thệ, “Có muốn hay không... Theo giúp ta đi gặp người nhà của anh, và bạn bè.”

Từ lúc đầu, đoạn thời gian hai người vừa mới lui tới kia, thoáng cái liền rơi vào bể tình An Bảo Bối là thấp kém, theo ý nếu cô đã lui tới cũng nên trông thấy bậc cha chú nhà trai, ở phương diện này bất kể là đối với nhà người có tiền, hay là người nhà bình thường mà nói đều là chuyện hết sức bình thường, nhưng mà chính là chuyện hết sức bình thường như vậy, cho đến khi rời đi bên người Vinh Ninh, toàn bộ 8 năm qua, cô cũng không có ước nguyện được đến bù qua, đã từng rất muốn hỏi Vinh Ninh, có thể hiểu tất cả mọi thứ về anh hay không, người nhà của anh, bạn bè của anh, nhưng mà trước giờ Vinh Ninh lại cũng không có cho cô cơ hội như thế, khi đó lúc nào cô cũng tự an ủi mình, có lẽ đối với Vinh Ninh còn có chính mình mà nói, gặp người gì gì đó, khó tránh quá sớm, lâu ngày cho đến khi đã nhiều năm như vậy, cô cũng đã hoàn toàn quên mất cái loại cảm giác này năm đó. Đột nhiên Vinh Ninh yêu cầu, vẫn là hơi chút đem mình sợ hết hồn.

Vinh Ninh nhìn ánh mắt An Bảo Bối lóng lánh, một bộ dạng bất khả tư nghị, anh kéo tay của cô, nhẹ nhàng hỏi, “Em có muốn không?”

“Vì cái gì?” Rõ ràng chính là chuyện rất bình thường, cô lại còn là bật thốt ra ba chữ này, vì cái gì... Đúng vậy, vì cái gì a.

“Trên thế giới không có vì cái gì nhiều như vậy, chỉ là muốn cho em đi cùng anh gặp gỡ bạn bè của anh, người nhà của anh.” Vinh Ninh hôn một chút đầu ngón tay của cô, “Sau đó nói cho bọn họ biết, người phụ nữ này...” Anh chỉ vào chính mình đứng đối diện An Bảo Bối, “Là anh muốn, muốn lấy về nhà làm lão bà, muốn cả đời đều ở cùng một chỗ với người phụ nữ này, như vậy... Bảo bối, nghe được lý do như vậy, em có nguyện ý hay không cùng anh ở chung một chỗ? Đi gặp người nhà của anh, bạn bè của anh?”

An Bảo Bối ngẩng lên đầu nhìn Vinh Ninh, một khuôn mặt cảm thấy giống như là dường như đã có mấy đời mặt, gật đầu nói, “Được.”

“Ừm...”

Thật lạ, vì cái gì chỉ những lời nói đơn giản, đi gặp người thân của nhau, chuyện bình thường đơn giản như vậy, cô lại hạnh phúc giống như mua vé số trúng năm trăm vạn vậy, vui mừng, không nhận được nước mắt rơi như mưa?

“Ngaoan...” Vinh Ninh ôm cô vào lòng, đi từ từ, nhân tiện thân mật lau nước mắt của cô.

Nếu như nói đời này anh Vinh Ninh không sợ trời không sợ đất, lòng dạ thẳng thắn vô tư lời nói, như vậy đời này anh tối thực xin lỗi người kia chính là An Bảo Bối.

Cũng may thời gian còn không quá muộn, đủ để 2 bên có thể bù đắp cho nhau.

Đối với cô, không vốn vẹn chỉ là xin lỗi, còn có tình yêu.

“Đúng rồi, em cảm thấy em nên gọi điện thoại cho Tô Nhất Dạ, thông báo một chút.”

“Không cần, trước gặp bạn bè và người nhà của anh, về phần Tô Nhất Dạ... Chờ chúng ta đã sắp cử hành hôn lễ trước một ngày thông báo, nói cho cô ấy biết một tiếng là được.”

“Nhưng mà... Hôm nay cái thân cận này...”

“Không quan hệ, chú út sẽ giải thích tốt.”

“Vi sao a? Tô Nhất Dạ cũng không phải bạn bè của anh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 227: Nữ nhân lớn tuổi, hết sức dễ dàng... Thời mãn kinh! 8

“A... Người kia, không cần phải để ý đến, không cần cố gắng cùng Tô Nhất Dạ gặp mặt. Ngay cả gặp mặt mà nói, gặp một mình cô ấy là được, không cần gặp cùng với những người khác.”

“Tại sao?”

“Em lại hỏi tại sao, anh liền trước mặt nhiều người như vậy, hung hăng hôn em!”

“Oh...”

Mặc kệ nói cái gì cũng không bằng ở trước mặt mọi người hôn em, có tác dụng nhất, đây là biện pháp tốt nhất làm cho An Bảo Bối lập tức cảm miệng.

An Bảo Bối về mặt bất mãn cúi đầu, mặc dù có chút thẹn thùng, Vinh Ninh còn là ngây ngốc cười.

Ừm... Anh cũng không muốn lần nữa gặp phiền toái gì, có một Trác Nhất Phong đủ làm cho anh cảm thấy nhức đầu.

Nhà lớn họ Vinh.

Sau khi Cục Cưng bỏ đi từ bên cạnh Vinh Ninh, liền đi thẳng về nhà họ Vinh, hai vợ chồng nhà họ Vinh liền giương ra nụ cười tít mắt một mảnh, nhất là Vinh ba, hưng phấn khoanh tay trước ngực, “Thật tốt quá, Vinh Dự đi xem mặt thời gian dài đã như vậy, đôi phương cũng không có gọi điện thoại đến

cho Nhất Dạ, phản ánh bất mãn đối với Vinh Dự, xem ra chuyện lần này khẳng định thành!”

“Đúng vậy đúng vậy 100%...” Vinh mẹ cũng vui mừng nhường này cười, bụng kẹo tới, ngồi ở bên cạnh Cục Cung, “Hiện tại chuyện của Vinh Dự làm xong, cũng liền kém Vinh Ninh.”

Vừa nhắc tới con trai từ nhỏ đến lớn đều làm cho mọi người kêu ngạo nhất, ở phương diện chuyện tình cảm, mới vừa rồi dường như vinh ba ba còn cười đến giống như là một đóa hoa, ngay lập tức gương mặt giống như là bị sáng khoáy đánh cả một dạng khó coi, thật không biết tới cùng khi nào thì người một nhà mới có thể vui vẻ hòa thuận ngồi cùng một chỗ, anh ta cũng được hưởng thụ Tề nhân chi phúc.

Cục Cung ăn kẹo nhìn xem gương mặt Vinh ba, nghĩ tới nghĩ lui, cần phải đem chuyện phát sinh hôm nay Nhị lão nói nói rõ ràng.

“Kỳ thật...” Cục Cung đang cố gắng sắp xếp ngôn ngữ, “Kỳ thật ông nội, bà nội, hôm nay người cùng Nhị gia gia thân cận không ai khác, chính là mẹ con, An Bảo Bối, ba làm sao cũng không hiểu nổi là bạn gái trước kia.”

Uy lực của buổi nói chuyện này quả thực so với uy lực của bom nguyên tử còn muốn mạnh mẽ hơn, kinh ngạc hơn, Nhị lão ngây ra như phỗng thời gian thật dài, hiển nhiên không có hồi phục tinh thần. Cục Cung đành phải một mặt uống nước bổ sung nước miếng, một mặt giải thích toàn bộ sự tình phát triển hôm nay cho hai người.

Vừa mới dứt lời, Vinh ba không có khí lực ngồi trên sô pha. Tựa hồ vẫn còn đang trong lý giải chuyện đã xảy ra hôm nay, dừng lại trong chốc lát, Vinh ba và Vinh mẹ cũng không biết nên cần phải cười hay cần phải khóc, cuối cùng vẫn quyết định việc này là hi sự. Dù sao Vinh Ninh cùng Vinh Dự, hai người đàn ông khó tính nhất nhà họ Vinh này giải quyết xong một người cũng tốt.

Vinh ba lập tức gọi điện thoại cho Vinh Ninh, đầu điện thoại bên kia kêu đô đô không ngừng, Vinh ba cũng kích động bất ổn, hai chân không ngừng run rẩy, điện thoại đột nhiên được chuyển, truyền đến giọng nói tràn trề ngọt ngào của Vinh Ninh, Vinh ba cũng không nhịn được từ trên ghế salon đứng lên, đứng không vững, đã lâu không có nghe được giọng nói tràn trề tinh thần phấn chấn của Vinh Ninh như vậy vội vàng kéo tay Vinh mẹ, vui mừng nhảy tới nhẩy lui, “Thành, thành! Việc đã thành!”

“Ôi chào!” Vinh mẹ hướng tới ông trời cảm kích, không hiểu cảm thấy rất muốn khóc, nước mắt lộp độp chảy, lại nghe được một cái tin tức khác của Vinh Ninh, Vinh Ninh muốn dẫn An Bảo Bối về nhà ăn cơm.

Vinh mẹ lau nước mắt nói, “Thành thành thành, hiện tại tôi liền lập tức cùng người giúp việc ra ngoài mua thức ăn, tự mình xuống bếp. Hôm nay, gia đình chúng ta ăn bữa cơm vui vẻ!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 228: Nữ nhân lớn tuổi, hết sức dễ dàng... Thời mãn kinh! 9

“Vậy tôi cũng liền đi gọi điện thoại cho Vinh Viễn, để cho cái tiểu tử thúi kia nhất định hôm nay phải trở về ăn cơm tối!” Vinh ba cúp điện thoại của Vinh Ninh liên tục không ngừng gọi cho Vinh Viễn.

Cục Cung cười tùm tùm nhìn hai vợ chồng già nhà họ Vinh ở trong phòng khách gấp rút đến gấp rút đi, giống như là ông mật không chịu nghỉ ngơi, đột nhiên cảm giác được trong lòng nóng lên...

Người nhà...

Mặc dù vẫn luôn ở bên cạnh Trác Nhất Phong, tình cảm ấm áp của người nhà cô cũng chưa từng mất đi, nhưng mà... đây là cùng ba, mẹ, ông nội, bà nội cùng nhau ở một chỗ trong ngày, nhưng cho tới bây giờ cô cũng chưa có trải qua, luôn muốn trải nghiệm, bây giờ đang ở trước mặt của mình, đột nhiên cảm giác được...

Cảm thấy hốc mắt đỏ thắm, nước mắt lộp độp chảy không ngừng, Cục Cung mỉm cười lau nước mắt của mình, thật sự là kỳ quái, nước mắt này không phải là làm bộ, cũng không phải là khổ sở, tức giận, đã có thể là chảy không ngừng, như thế nào lau cũng lau không hết, đây quả kỳ quái không phải sao?

“Đúng rồi, lão công, chuyện Vinh Ninh giải quyết, Vinh Dự làm sao bây giờ a?” Vinh mẹ thay xong quần áo, người giúp việc đi theo bên cạnh, sốt ruột muốn ra cửa, đột nhiên nhớ ra chuyện của Vinh Dự.

Vinh ba gãi gãi đầu, dứt khoát không quản, “Ai quan tâm cậu ta tới cùng như thế nào, trước bận rộn chuyện của Vinh Ninh sau hãy nói! Đúng rồi, ...” Vinh ba xoay chuyển lời nói, “Cục Cung, con biết rõ mẹ thích ăn cái gì không? Nói cho ông bà nội.”

“Mẹ rất dễ nuôi, không kén ăn, cái gì cũng thích ăn, hơn nữa biết rõ ông bà nội quan tâm đối với cô ấy như vậy, xác định chắc chắn vui mừng hơn so với

bất kỳ ai.”

Cô gái không câu nệ tiểu tiết, gần gũi với mọi người, con dâu như vậy có thể đi vào cửa nhà Vinh, quả thực chính là mang tới may mắn cho nhà họ Vinh.

“Vậy được, lão bà, làm nhiều một chút, nếu là ăn không hết, liền để cho mẹ của và Cục Cung bọn họ mang về.”

“Được!”

Vinh mẹ mới vừa ra cửa, Vinh ba ở trong phòng khách vòng tới vòng lui, rõ ràng phòng khách đã rất sạch sẽ, nhưng ông vẫn cảm thấy bản muốn tiếp tục quét dọn.

Cục Cung đứng ở một bên, hai tay còn khoanh trước ngực nhìn xem, An Bảo Bối chỉ là đến ăn cơm, Vinh ba, Vinh mẹ đã kích động giống như người lãnh đạo quốc gia tới... Kỳ thật... cô bé cũng có hơi chút nổi lên ghen tị với An Bảo Bối.

“Mẹ a... xem ra về sau mẹ sẽ phải vô cùng hạnh phúc mới đúng... Đương nhiên, còn có con...”

Lập tức liền tới cửa lớn nhà họ Vinh, An Bảo Bối có chút khẩn trương, trong lòng bàn tay đều thoát ra mồ hôi, nơi này chính là chỗ Vinh Ninh từ nhỏ đến lớn lớn lên, ở thành phố A ở đây đã tính là nhà lớn, chờ một chút cô sẽ phải tiến vào nơi đây gặp ba mẹ Vinh Ninh sao? Cảm xúc cảm thấy có vài phần không chân thật, tựa như là một giấc mơ không chân thật, trước mặt mọi chuyện đều giống như một dạng ảo giác.

“Không có gì hay căng thẳng, ba mẹ đều là người tốt, biết rõ em đến, bọn họ đều tỏ ra hết sức vui mừng.” Nhìn thấu suy nghĩ của An Bảo Bối, Vinh Ninh không nhịn được an ủi, An Bảo Bối vẫn cảm thấy vô cùng căng thẳng cùng lo lắng, “Bọn họ bằng lòng gặp em sao?”

“Nếu như không nguyện ý, anh vẫn sẽ dẫn em đến sao? Anh cũng sẽ không để cho người phụ nữ mà anh thích bị người khác thừa nhận bằng ánh mắt khinh miệt.”

Tay của anh để trên bả vai của An Bảo Bối, trong lòng phiền chấn bình yên kia bị anh lay đến, không còn sợ như vậy.

“Chớ khẩn trương, ba mẹ của anh sẽ là ba mẹ của em, mới vừa từ chỗ của ba anh nhận được tin tức Cục Cung cũng ở bên trong không có chuyện gì.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Nữ nhân lớn tuổi, hết sức dễ dàng... Thời mãn kinh! 10

Mặc kệ xảy ra chuyện gì, chỉ cần Vinh Ninh ở bên cạnh cô, tất cả mọi chuyện cũng có thể giải quyết dễ dàng. An Bảo Bối lớn gan gật đầu, “Chúng ta vào thôi.”

“Ừm.”

An Bảo Bối cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Bắt đầu từ lúc nhìn thấy ba mẹ của Vinh Ninh kia, bọn họ lúc nào cũng nhiệt tình, cả khuôn mặt đều mang theo nụ cười tiếp xúc cô, nói với cô, vừa mới ở cửa những thứ căng thẳng kia, cũng ở trong một cái nháy mắt liền dễ dàng bị biến mất như vậy.

Ở trong gia đình, phòng bếp là thánh địa của người phụ nữ, sau một trận hàn huyên, hai đại nam nhân tính cả Cục Cung ở trong phòng khách ngồi uống trà, An Bảo Bối đi theo Vinh mẹ vào phòng bếp. Coi như là lần đầu tiên khách tới nơi này, không làm chút gì, lúc nào cũng nhàn rỗi, An Bảo Bối cảm giác cảm thấy hết sức khó chịu.

“Nhìn con, vừa tới ghế còn ngồi chưa nóng, con liền đi đến phòng bếp giúp, mẹ thật ngại.” Mặc dù Vinh mẹ trong miệng nói như vậy, trên mặt và trong lòng lại ở cười ha ha. Bà thích An Bảo Bối. Từ lúc bắt đầu nhìn thấy cô, bà thấy đã An Bảo Bối và các cô gái trong ngày thường bà gặp đều không giống nhau. Mặc dù, trước An Bảo Bối, bà vẫn luôn cho rằng Tô Nhất Dạ mới là con dâu tốt nhất trên cái thế giới này. Người không ngồi, lại tới giúp đỡ, nhìn cách cắt thức ăn của cô, vừa nhìn tựa như là thường xuyên xuống bếp, lên phòng khách xuống được phòng bếp, đứa nhỏ như vậy đi đâu tìm.

“Con ngồi một chỗ sẽ thấy ngại...” An Bảo Bối cắt cây su hào, “Huống chi... Con vẫn luôn ở ảo tưởng, có thể giống như những người con gái khác cùng mẹ xuống phòng bếp làm món ăn.”

Từ lúc nhỏ, đây là nguyện vọng của cô. Mặc dù, An Bảo Bối biết rõ, mẹ của cô cũng sớm đã mất. Nhưng trong lòng của cô vẫn như cũ, vẫn mong muốn có cuộc sống của những người bình thường.

Nụ cười trên mặt Vinh mẹ nhạt dần. Bà có nghe Cục Cung đã nói qua những chuyện của An Bảo Bối. Mặc dù cô không có cuộc sống kia, nhưng đây là nguyện vọng nhỏ của An Bảo Bối, bà cũng là hiểu được. Vinh mẹ bỏ đồ trong tay ra, dùng tay của mình nắm thật chặt tay An Bảo Bối. An Bảo Bối có chút tỉnh thần hoảng hốt. Vinh Ninh mẹ lòng bàn tay dĩ nhiên là ấm áp như vậy. Cô nghe được Vinh mẹ nói, “Không cần lo lắng, cũng không cần khổ sở,

về sau mẹ liền là mẹ của con, thay thế mẹ của con đến yêu con...”

Đôi mắt lại ướt át, tình cảm như vậy, lời nói như vậy, làm hại An Bảo Bối nước mắt ào ào tuôn ra không ngừng. Tình thương của mẹ cho tới nay cô đều hết sức mong muốn. Hiện tại liền ở trước mặt cô, cô được một vị phụ nhân xem mình như con gái...

Rủ xuông khóc ngay cả bà vai đều có chút không yên, An Bảo Bối cúi đầu chảy nước mắt, “Cám ơn... Bà mẫu... Cám ơn...”

“Đưa ngọc.” Vinh mẹ nở nụ cười, vuốt đầu của cô, “Còn gọi bá mẫu?”

“Cám ơn mẹ...”

“Ngoan...”

Trong phòng bếp đang trình diễn một màn thâm tình, mặc dù không biết chỗ đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ bên trong truyền đến tiếng khóc, trong phòng khách mấy người kia ngồi, cũng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Vinh ba đỡ đầu, thiếu chút nữa sẽ phải lệ rơi đầy mặt. Cục Cung và Vinh Ninh vội vàng vỗ về lưng ông.

“Ông nội không có sao chứ?”

“Ba, ba tâm tình ổn định một chút, vốn chính là chuyện làm cho người ta cảm thấy vui mừng.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 230: Nữ nhân lớn tuổi, hết sức dễ dàng... Thời mãn kinh! 11

“Biết rõ, biết rõ...” Vinh ba vuốt tâm tình nói, “Chờ một chút con vào phòng bếp nói Bảo Bối đi ra, ba có chút lời nói nghĩ muốn cùng cô ấy nói...”

“Ba muốn cùng cô ấy nói cái gì?”

“Bốp - -” Vinh Ninh giọng điệu cứng rắn mới vừa mở miệng hỏi, Vinh ba một bàn tay vỗ tới bắp đùi của anh, Vinh Ninh đau nhe răng nhếch miệng, “Kêu con đi con phải đi, ở đâu ra nói nhảm nhiều như vậy? Ba còn có thể đem cô ăn được không? Con cũng không nghĩ con là nên đối đãi Cục Cung và Bảo Bối như thế nào, thân là ba của con, không cùng người ta nói xin lỗi có thể được sao?”

Vinh Ninh lập tức ngậm miệng lại, về mặt không tình nguyện nói, “Được được được, con biết rõ vẫn không được sao? Nhưng người làm sai chuyện là con, phải nói xin lỗi cũng là con nói xin lỗi, không lần lượt đến ba.” Vinh Ninh thanh âm càng ngày càng thấp, nhưng Vinh ba trực tiếp rống lên, “Nhanh đi!”

Lão gia từ ngày thường rất ôn nhuận, vạn nhất phát hỏa, ông đến cũng có chỗ đáng sợ. Mặc dù, Vinh Ninh tâm bất cam tình bất nguyện, nhưng cũng biết Vinh ba tìm An Bảo Bối nói chuyện, cũng nhất định sẽ không để cho An Bảo Bối khó xử hoặc làm những chuyện gì quá phận đối với cô.

Vinh Ninh đi đến phòng bếp, thò đầu ra đối với trong phòng bếp đầu ho khan vài trận. Trong phòng bếp, hai người phụ nữ còn đang bận khí thế ngất trời, An Bảo Bối quay đầu, ngọt ngào hỏi, “Có chuyện gì sao?”

Mặc dù trong hốc mắt của cô còn có chút một chút lệ quang lóe lên, Vinh Ninh nhìn mắt của cô, lại an tâm cười cười, ánh mắt hạnh phúc như vậy... anh nhìn, nhiej tim đã đập không quy tắc.

“Ba tìm em có lời muốn nói, có được hay không? Nếu là không nguyện ý, liền nói thẳng ra, cự tuyệt là được.”

“Đừng, lời nói của lão đầu từ kia, từ trước đến nay mẹ xem như không khí, con đừng để ý.” Vinh mẹ để tay trên vai An Bảo Bối, một dòng nước ẩm ướt như vậy chảy ở trong lòng của cô, cô lắc đầu nói, “Không quan hệ.” Sớm muộn cũng là muốn đối mặt, hơn nữa Vinh ba cũng không phải loại người gây chán ghét.

An Bảo Bối rửa tay, ra phòng khách, Vinh ba mỉm cười cùng cô gật đầu, kêu cô đi theo ông đến trong thư phòng, An Bảo Bối âm thầm dùng ngón tay xoắn tạp dề, cô nhìn thấy Vinh ba đi đến chỗ bàn đọc sách, kéo ngăn kéo ra, sau đó móc ra một cái hộp tình xảo để ở trên bàn viết, ông điềm đạm hướng về phía An Bảo Bối cười, kêu cô đến.

An Bảo Bối đi qua, Vinh ba đem cái hộp mở ra, một cái vòng ngọc liền xuất hiện ở trước mặt An Bảo Bối, chất lượng ngọc kia thoáng mờ đi một chút, có thể coi là chưa thấy qua quá nhiều đồ quý báu An Bảo Bối cũng một cái có thể nhìn ra cái vòng ngọc này giá cả xa xỉ.

Vinh ba đem vòng ngọc lấy ra để ở trong tay nhìn. Tựa hồ là lẩm bẩm tự nói, hoặc như là nói với An Bảo Bối, “Vòng tay này, là năm đó mẹ của ba ở

trước lúc ba kết hôn tặng cho lão bà của ba, đây cũng liền tính là mẹ chồng tặng đồ vật gia truyền cho con dâu đi, thật nhiều năm đều để ở chỗ này cũng không đeo, ngọc vật này là có nhân khí, để đặt thời gian lâu dài, không có người mang, màu sắc cũng liền trở nên mờ đi.” Ông nhìn An Bảo Bối một cái, “Đúng rồi, Vinh Ninh có tặng cho con một cái nhẫn ngọc đúng không?”

An Bảo Bối gật đầu nhẹ, “Dạ.. nhưng mà hiện tại con không đeo ở trên người.” Bây giờ chiếc nhẫn kia còn đáng thương bị cô chôn ở chỗ chân tường nhà Trác gia.

“Chiếc nhẫn đó, con có nghe nói qua lịch sử của nó chưa?”

An Bảo Bối lắc đầu, cô không có nghe nói qua. Chỉ là vẫn nhìn Vinh Ninh đeo, xem ra hẳn là vô giá. Sau khi chia tay, cô liền thấy cũng không đeo.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 231: Nữ nhân lớn tuổi, hết sức dễ dàng... Thời mãn kinh! 12

610.

“Kỳ thật cũng không phải là rất quan trọng, nhưng mà đối với nhà họ Vinh thì nó rất quan trọng.”

“Hả...” An Bảo Bối đáp một tiếng, khó trách trước Vinh Ninh luôn luôn đeo nó, chẳng lẽ cái này gọi là đồ vật gia truyền sao?

“Thời điểm 8 năm trước, Vinh Ninh xảy ra tai nạn xe cộ, phát hiện chiếc nhẫn mà anh ta liên tục đeo cũng không thấy, cho là bị người đánh cắp đi, hoặc là lúc ở hiện trường tai nạn xe cộ đã cùng bom bị hủy diệt. Ba đã từng hỏi qua Vinh Ninh chiếc nhẫn kia đến cùng đi nơi nào nhưng anh ta cũng không trả lời được. Lúc ấy ba còn tức giận, không nghĩ tới lại ở chỗ của con.”

“Rất quan trọng sao?” An Bảo Bối yếu ớt hỏi, “Chiếc nhẫn kia rất quan trọng sao? Nếu là rất quan trọng mà nói, hiện tại con liền về nhà đi lấy.”

Sớm biết rằng quan trọng như vậy, lúc trước cô cũng sẽ không tiếp nhận ý tốt của Vinh Ninh, đem chiếc nhẫn kia nhận lấy. Vinh ba lắc đầu, “Đây tất cả đều là định mệnh, con nhận vòng tay này cũng là chính xác.” Vinh ba nhìn vòng tay trong tay, sau đó đưa tới trong tay An Bảo Bối, cầm tay của cô để cho cô nhận lấy vòng tay.

“Quý trọng như vậy...” An Bảo Bối có chút kinh ngạc, vì cái gì Vinh ba muốn đem vật này cho cô, Vinh ba lập tức ngăn chặn miệng của cô, “Nhận lấy đi, cái này cùng chiếc nhẫn kia cùng một dạng, đều là tượng trưng cho con dâu lớn nhà họ Vinh.”

“Con... dâu?” Đã không phải kinh ngạc, đã đến trình độ thụ sùng nhược kinh, bất kể là vòng tay này hay là kia chiếc nhẫn, cô cũng là lần đầu tiên mới biết được hàm nghĩa những thứ đó, thế nhưng... Thế nhưng quan trọng như vậy, bất kể là vòng tay còn có chiếc nhẫn...

Cô cúi đầu, dùng đến linh quang đầu căn bản là không tự hỏi. Hóa ra, không phải là hiện tại, thời điểm tám năm trước, Vinh Ninh cũng sớm đã đem mình... trở thành người phụ nữ mà anh yêu nhất trên thế giới này... Không phải vì Cục Cưng mới cùng cô...

Kẻ ngu ngốc kia, vì cái gì lúc trước chuyện quan trọng như vậy, anh không nói rõ ràng với cô chứ? Nếu không, 8 năm kia ... 8 năm, cô và Vinh Ninh hai người, đến cùng cô đều đã làm gì?

“Bảo bối?” Vinh ba thanh âm kéo trở lại suy nghĩ của cô, An Bảo Bối lại bắt đầu chảy nước mắt, cô biết rõ chính mình hết sức vô si, nhưng mà không nhìn được, xoa xoa nước mắt, cô thanh âm nghẹn ngào hỏi, trên mặt lại tận lực gạt bỏ nụ cười, “Bá phụ...”

“Ba...” Vinh ba thở dài một ngụm khí, thân thể được ông đứng thẳng tắp, sau đó chín mươi độ hướng tới An Bảo Bối thật sâu cúi, “Thực xin lỗi!”

An Bảo Bối có chút bị động tác của Vinh ba làm sợ hãi. Trong tay cô nắm chặt vòng tay Vinh ba đưa cho cô, liên tục không ngừng nắm chặt hai vai của ông. “Bá phụ, bác làm cái gì vậy? Con là tiểu bối, bác căn bản không đáng đối với con khách khí như vậy.”

“Thực xin lỗi!” Người đàn ông cố chấp đứng lên, liền tính ngay cả chín trâu cùng nhau kéo, cũng là kéo không đứng dậy, chỉ cần An Bảo Bối không nói tha thứ cho ông, ông liền tuyệt đối sẽ không đứng lên.

“Bá phụ...”

“Thực xin lỗi... Vinh Ninh là con trai của ba, ba không có giáo dục anh ta tốt, để cho con cùng Cục Cưng ở bên ngoài một mình qua nhiều năm như vậy, đều là lỗi của ba, thực xin lỗi! Năm đó Vinh Ninh rời nhà trốn đi, không có đi theo sự an bài của ba cho anh ta. Hai ba con chúng tôi nháo như người lạ. Ba cố chấp nổi giận với anh ta, không có có quan tâm đến cuộc sống cá nhân của anh ta, đều là lỗi của ba! Vinh Ninh tính tình bị chúng ta dạy không hiểu được đem suy nghĩ chân thật nói ra, làm hại con cho rằng anh ta không yêu con, đây đều là lỗi của ba. Sau khi Vinh Ninh bị tai nạn xe cộ, nghe

được anh ta nói trong lòng của anh ta cất giấu một người. Ba còn chưa tin anh ta, không có cùng anh ta cùng đi tìm con và Cục Cưng, còn để cho anh ta cùng những người phụ nữ bản thân anh ta không thích thân cận, làm hại các con bỏ lỡ nhiều năm như vậy... Đều là... Đều là lỗi của ba!”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 232: Nữ nhân lớn tuổi, hết sức dễ dàng... Thời mãn kinh! 13

Nuôi mà không dạy là lỗi của người làm ba, con trai không đúng, làm ba mẹ cũng cần phải gánh một phần trách nhiệm. Thời gian 8 năm nói dài cũng không dài lắm, bảo ngăn cũng không ngăn lắm, may mắn hiện tại vẫn còn kịp, bằng không đợi đến lâu thật lâu, hối hận sẽ theo mỗi người đều đã vào trong quan tài.

Con người khi còn sống, cũng như vậy kết thúc.

An Bảo Bối đột nhiên không biết phải nói như thế nào. Cô cố gắng lau nước mắt nước, vội vàng đỡ Vinh ba ba đứng dậy, “Bá phụ, đừng như vậy, đây cũng không là bác sai, nếu nói sai, con sai không thể thiếu so với Vinh Ninh!”

“Yêu một người nên tin tưởng anh ấy, cho tới nay con cho rằng chỉ cần ở bên cạnh anh ấy yên tĩnh ngây ngốc, chính là hiểu rõ anh ấy, lại trước giờ cũng chưa có nghĩ qua, anh ấy muốn gì, anh ấy đích xác suy nghĩ đều là cái gì, nếu như con có thể cho anh ấy nhiều thời gian một chút, cho anh ấy nhiều cơ hội một chút, để cho anh ấy cùng con nói mọi chuyện gì đó... Như vậy tất cả mọi chuyện đều sẽ không phát sinh.”

“...” Vinh ba ngừng đầu nhìn cô, xoa xoa nước mắt rơi đầy mặt mặt, “Được rồi được rồi, hai người chúng ta cũng đừng ở chỗ này lãng phí thời gian, nói ai đó không đúng, nếu đã qua đều cho qua, hiểu lầm cũng đều sáng tỏ, mấy người chúng ta còn kéo chuyện cũ nói sao?”

“Đạ!” An Bảo Bối bật cười, “Chuyện trước kia chúng ta đều không nói, xem hiện tại, xem tương lai, đây cũng đã đủ rồi, bá phụ, con là thật tâm nghĩ muốn gả cho Vinh Ninh. Mặc kệ anh ấy cùng Đế Không có quan hệ gì, cùng nhà họ Vinh lại có quan hệ gì, chỉ cần là anh ấy, cho dù anh ấy không có tiền, trở nên khó coi, chỉ là người vô cùng bình thường cũng không có vấn đề gì, cho tới bây giờ người mà con thích chính là anh ấy a...”

Ở trước mặt trưởng bối nói ra đồng dạng, có chút không đúng, nhưng cô không nghĩ lừa mình dối người, có sao nói vậy. Mặc kệ xảy ra chuyện gì đều muốn nói ra, mặc kệ người yêu hay là người thân, cái gì đều dấu ở trong lòng không có nói, sẽ chỉ làm khoảng cách ở giữa hai người càng ngày càng xa.

An Bảo Bối thẳng thắn nói, Vinh ba nghe trong nội tâm vui mừng, ông liền vội vàng gật đầu nói, “Tốt!”

Lúc hai người từ thư phòng đi ra, nhà họ Vinh lại có thêm vài người tới, ngoại trừ Phương Trạch Tây An Bảo Bối gặp qua, cho tới bây giờ An Bảo Bối cũng chưa từng gặp qua những người khác. Vinh Ninh và vài người trên ghế sofa trong phòng khách nói chuyện, nghe được cầu thang có tiếng người đi đi lại lại, Vinh Ninh vội vàng quay đầu lại hướng về phía An Bảo Bối ngoắc tay, “Bảo bối đến, giới thiệu cho em một chút.”

Vinh ba vỗ tay của An Bảo Bối đang đỡ chính mình, “Đi thôi, những người kia đều là bạn của Vinh Ninh, con nên gặp.”

“Đạ...”

An Bảo Bối thân thể có chút câu nệ, sau khi gặp qua người nhà sẽ phải gặp qua bạn của Vinh Ninh sao?

Vinh Ninh hướng về An Bảo Bối đi vài bước, tiếp tục hai vai của cô, ở bên tai cô nhẹ thấp giọng hỏi, “Vừa rồi ba, ông ấy và em nói những chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 233: Nữ nhân lớn tuổi, hết sức dễ dàng... Thời mãn kinh! 14

“Cái này...” An Bảo Bối xấu xa cười cười, “Bí mật.”

“Tình nghịch...” Vinh Ninh nhéo mạnh vào mũi cô, nắm tay cô hướng tới phía bọn Ngôn Hoan bên kia đi đến, “Những người kia đều là bạn bè của anh, không cần câu nệ, Vinh Viễn vừa mới kết thúc quay chụp chờ một lát mới đến, đến lúc đó anh lại hướng em giới thiệu, đương nhiên đó là em trai của anh,

em cũng không cần quá mức tôn kính, dù sao đánh là mắng yêu ah, ha ha!”

Cách Vinh Ninh đối đãi em trai, cô không hiểu, đối với cô mà nói, trước mặt vẫn là thu phục mấy người kia rồi nói chuyện khác sau.

Đầu tiên Vinh Ninh giới thiệu chính là Ngôn Hoan, mặc dù Ngôn Hoan đã thả mặt mũi của mình, những vẫn làm cho An Bảo Bối sợ hết hồn. Cho tới bây giờ cô đều chưa từng gặp qua người đàn ông đẹp như vậy, ngũ quan, vóc người đều giống như vương tử từ trong truyện tranh đi ra. Vương tử? Mặc dù, cái xưng hô tôn quý nhưng cũng không đủ tôn lên khí chất của Ngôn Hoan, tựa hồ thoáng cái cũng biết nguyên nhân Vinh Ninh lựa chọn đuổi theo Ngôn Hoan.

Người có đủ loại, so sánh với Ngôn Hoan, An Bảo Bối vẫn cảm thấy Lộ Phi bình dị gần gũi một chút, mặc dù mặt Niếp Minh không chút thay đổi, nhưng là trực giác tự nói với mình, người đàn ông này vẫn là không cần quá mức trêu chọc là tốt hơn, dù sao bộ dạng của anh ta xem ra hết sức thông minh, mà chính mình hết sức ngốc, một loại sẽ bị Niếp Minh bán đi còn thay anh ta cảm giác kiếm tiền, ở trong đầu An Bảo Bối nổi lên.

Cũng may mấy người bạn gái của bọn họ, cùng lão bà, tính cách tùy ý nói chuyện phiếm cảm giác hết sức vui vẻ.

Phụ nữ đi vào phòng bếp giúp đỡ Vinh mẹ chuẩn bị bữa tối, vài cái đại nam nhân không giúp được gì, chỉ có thể ngồi trên sofa nói chuyện phiếm, Niếp Minh khắp nơi nhìn nhìn, lại thấy chung không có phát hiện bóng dáng Tô Nhất Dạ, cảm giác hết sức kỳ quái.

“Tô Nhất Dạ đâu? Trong ngày thường, lúc nào các người cũng Tiêu không xa Mạnh Mạnh chẳng xa Tiêu, hôm nay anh đem chúng tôi đều gọi tới, như thế nào không có thấy cô ấy?”

Phương Trạch Tây vỗ vỗ vai Niếp Minh, “Nhị ca, anh không phải là luôn xem đại tỷ không vừa mắt sao? Hôm nay như thế nào còn quan tâm tới cô ấy đến đây?”

Niếp Minh mặt tối sầm, vuốt ve tay Phương Trạch Tây, “Cút sang một bên!”

“Hôm nay không phải là ngày tốt lành à, mọi người vui vẻ lắm, nếu là đem đại tỷ gọi tới, người nào đó khuya về nhà ngủ mà nói, lại nên ôm chầm lấy khóc lóc nước mắt, anh nói có đúng hay không?” Vinh Ninh có ý riêng nhìn về phía Lộ Phi, Lộ Phi nổi da gà lập tức rút tay ra, học Niếp Minh nói, “Cút sang một bên!” Đường bình nghiêng đầu sang chỗ khác, quệt mồ hôi ba giải thích, “Đã nhiều năm như vậy, sớm đã không còn cảm giác, người ta hiện tại cũng kết hôn, Duệ Duệ cũng đều lớn như vậy, chuyện năm đó đừng nói nữa, nói ra đối với Tô Nhất Dạ không tốt.”

“Nhìn một chút...” Vinh Ninh cầm cái cầm của Lộ Phi, giờ lên, “Lộ Phi huynh đệ của chúng ta không phải nhiều vĩ đại a, các người học một chút.”

Phương Trạch Tây vội vàng tiếp theo nói, “Tứ ca vĩ đại, Tứ ca hào phóng, Tứ ca về nhà ôm chầm lấy khóc...”

Lộ Phi mặt đỏ giống như là một dạng bị hơi lửa qua lớn tiếng nói, “Cút sang một bên! Cút sang một bên! Cút sang một bên!”

“Ha ha...”

Cục Cưng hai tay còn khoanh trước ngực, nhìn nhóm Vinh Ninh, thuận tiện liếc một tý quần quít lấy chính mình muốn để chính mình theo chân bọn Ngôn Thần, Cảnh Thất chơi, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Những người lớn kia...”

Dựa vào cái gì muốn để cô, một người nhìn nhiều đứa nhỏ như vậy! Minh tới là tại đó nói chuyện trời đất lợi hại!

Lúc ăn cơm, Phương Trạch Tây nhẹ nhàng ho khan vài trận, cầm lấy ly rượu nói cái gọi là nâng cốc chúc mừng.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 234: Nữ nhân lớn tuổi, hết sức dễ dàng... Thời mẫn kinh! 15

Khụ khụ, vào lúc này ở đây làm cho mọi người cao hứng, tôi có lời muốn cùng mọi người nói.”

Mọi người bùng ly rượu, nhiều hứng thú nhìn anh, Phương Trạch Tây có lời muốn nói? Chẳng lẽ...

Ở một bên Hồ Hải ăn quả táo, cảm thấy có ánh mắt bắn tới quấy nhiễu người ăn cơm, dừng lại chiếc đĩa, cầm lấy khăn giấy lau miệng kỳ quái hỏi, “Nhìn tôi làm gì?”

Chẳng lẽ Phương Trạch Tây tuyên bố chuyện không quan hệ với quả táo?

“Hôm nay đối với chúng ta hay bất cứ người nào mà nói đều là chuyện vô cùng quan trọng. Thứ nhất, Vinh ba và Vinh mẹ cuối cùng có thể thăng chức

làm bố mẹ chồng.”

Vợ chồng già nhà họ Vinh cười ha ha không ngừng, An Bảo Bối then thùng cúi đầu, “Cái kia... Có lấy chồng hay không còn chưa nói rõ ràng đâu.”

“Cái gì? !” Vinh Ninh như lâm đại địch nắm chặt tay An Bảo Bối, căng thẳng hề hề hỏi thăm, “Bảo bối, không thể nói không giữ lời a, em cũng định muốn cùng anh kết hôn, hai người chúng ta cũng sớm đã ước định tốt lắm a! Em cũng không thể đổi ý.”

“Em... Em lại không phải là nói cái này.”

“Anh mặc kệ!” Vinh Ninh ôm chặt lấy người An Bảo Bối, trước mặt mọi người tuyên bố quyền chiếm hữu của anh, “Anh sẽ lấy em! Em không muốn gả cũng phải gả, không muốn lấy chồng cũng phải lấy! Ta sống là của người đàn ông của em, chết là ma của của em!”

Vinh Ninh lời vừa nói ra khỏi miệng, cười vang, An Bảo Bối đã có muốn tìm lỗ mà chui vào.

Lời nói buồn nôn như vậy, ngay trước mặt cô nói một chút coi như xong, trước mặt nhiều người như vậy nói, cô... đúng là xấu hổ hết sức.

“Thứ hai, đại ca có thể tìm về đại tẩu, làm cho đại tẩu về nhà, thật đáng mừng!”

Tô Nhất Thần sớm vén trước mặt phát, trong giây lát đó Ngôn Hoan gương mặt lạnh lùng, lại kẹp lấy chiếc đĩa Tô Nhất Thần sớm gấp món ăn cô thích ăn nhất.

“Thứ ba, chúc mừng Nhị ca bởi vì nhiều ngày đến không chối từ may mắn khổ dạy bảo, Tam tẩu đang có mang, lần nữa không cần rời nhà trốn đi!”

Lời này người khác nói đến không có ý gì, nhưng Phương Trạch Tây vừa nói, trái lại có vài phần không đồng dạng như vậy tâm màu xanh hương vị, Niếp Minh sắc mặt đen nhất, thiếu chút nữa không nhận được muốn lật bàn đánh Phương Trạch Tây một quyền xúc động.

“Thứ tư, đa tạ Tam ca thông cảm, không có đem người nào đó mời đến, làm hại Tứ ca khuya về nhà khả năng ôm chăn mền khóc lóc nước nỡ!”

Phương Trạch Tây vừa dứt lời, Lộ Phi đỏ mặt lớn tiếng chỉ trích, “Ai, người nào?! Ai khuya về nhà ôm chăn mền khóc? ! Phương Trạch Tây! Cút sang một bên cho lão tử!”

Bữa tối liền kết thúc trong cảnh vô cùng náo nhiệt, sau khi ăn xong vài người chơi trò chơi, An Bảo Bối ngồi ở một bên nhìn Lộ Phi cùng Phương Trạch Tây đang đùa bảo, nụ cười liên tục không có từ trên mặt mất đi.

Cuộc sống như vậy, cuộc sống như thế.

Thật lòng không sai.

Vinh Ninh không biết từ lúc nào bắt đầu đi tới phía sau của cô, ôm lấy hai vai của nàng, “Nhìn đến em cười tươi như vậy, anh thực rất vui vẻ, nhưng cũng hết sức tự trách, nếu như lúc trước đem em giới thiệu cho người nhà và bạn bè của anh biết mà nói, mấy năm qua, chúng ta cũng cũng không cần sống uống...”

An Bảo Bối ngón tay ngăn chặn miệng của Vinh Ninh, ôn nhu nói, “Đừng nói như vậy, chuyện trước kia chúng ta không nên nói nữa được không?”

Vinh Ninh ánh mắt bị cổ tay An Bảo Bối hấp dẫn lấy, “Ba anh đã đem vòng tay cho em?”

“Ừm...” An Bảo Bối nhìn cổ tay nói, “Không chỉ như thế, anh còn biết, nguyên nhân thực sự năm đó anh tặng cho em cái chiếc nhẫn, nhưng vì sao lúc trước anh không nói với em chứ? Nói như vậy em có thể đối với mình càng thêm tự tin một chút, cho rằng anh là của em, bất luận kẻ nào cũng không cách nào từ bên cạnh em đem anh cướp đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 235: Nữ nhân lớn tuổi, hết sức dễ dàng... Thời mãn kinh! 16

“Anh nghĩ... Đại khái là bởi vì ngưng ngưng đi?”

“Ngưng ngưng?” An Bảo Bối nở nụ cười, “Nếu như trở lại từ trước mà nói, anh có còn ngưng ngưng hay không?”

Vinh Ninh lắc đầu nói, “Đương nhiên sẽ không, anh sẽ nói cho toàn bộ người trên thế giới, anh yêu nhất người kia chính là em, cũng sẽ nói cho em biết, xin em tin tưởng anh.”

“Này cũng đã đủ rồi.”

Chuyện trước kia không nghĩ nhắc lại, quan trọng bây giờ tốt đẹp còn có tương lai...

Tối gần nửa đêm, bởi vì chuyện studio Vinh Viễn vẫn không có trở về gấp, vì thế Vinh ba nổi giận không ít, bọn Ngôn Hoan nên giải tán cũng đều tản đi, sốt ruột trở về ôm lão bà của mình lên giường.

An Bảo Bối đang suy nghĩ đến cùng là trở về nhà họ Trác gia hay là ở lại nhà họ Vinh. Dù sao Vinh ba và Vinh mẹ hết sức hy vọng cô ở nhà họ Vinh không đi nơi khác.

Lúc An Bảo Bối chính đang do dự không biết, Vinh Ninh vì cô bày mưu tính kế, “Anh đưa em cùng Cục Cung trở về nhà họ Trác, đã trễ thế này, chú Trác nhất định hết sức lo lắng.”

Mặc dù, An Bảo Bối biết rõ đây là Vinh Ninh đối với mình ôn nhu, cô hết sức cảm kích, nhưng trong lòng kia thoáng bị chặn lại cảm giác tự nói với mình, cô có hơi thất vọng, còn tưởng rằng Vinh Ninh sẽ bá đạo không để cho cô trở về, để cho cô ở bên cạnh anh.

“Anh là rất muốn để cho em cùng với anh, vẫn luôn một khắc cũng không muốn để cho em từ bên cạnh anh rời đi, nhưng nếu thật để cho em ở nơi này, thì về phía chú Trác sẽ không tốt, bây giờ chú ấy còn đang nổi giận với anh.”

An Bảo Bối gật đầu nhẹ, cô bày tỏ hết sức hiểu rõ, “Anh để cho lái xe đưa em trở về là được, anh vẫn là...”

“Mặc dù anh biết rõ hơn nửa đêm thăm hỏi người lớn tuổi không tốt lắm...” Vinh Ninh ngăn chặn lời của cô, “Nhưng mà anh vẫn muốn đi gặp chú Trác, việc này phải giải quyết mới được.”

An Bảo Bối có chút buồn bực, ngẫm lại thái độ trước kia của Trác Nhất Phong đối với Vinh Ninh, nếu Vinh Ninh đi, rõ ràng trong nội tâm sẽ dằn vặt, đến lúc đó nếu là Trác Nhất Phong lại đối Vinh Ninh làm ra lại chuyện gì quá phận tình lời nói, như vậy cô nên làm cái gì bây giờ?

Vinh Ninh chỉ kéo tay của cô, giọng nói vô cùng tự tin cùng dịu dàng, “Tin tưởng anh...”

Mới là lạ!

Trên đường đi đến nhà họ Trác, mặc dù Vinh Ninh liên tục nắm tay An Bảo Bối không buông, trong lòng lại bất ổn, liên tục nghĩ đến đến cùng làm sao bây giờ, bây giờ Trác Văn Dương chắc đã ở nhà đi? Đến lúc đó anh chính là đối mặt cùng hai người Trác Văn Dương và Trác Nhất Phong.

“Hiện tại vẫn còn kịp.” Cô thật sự không muốn nhìn thấy khuôn mặt Vinh Ninh đã không biết đến cùng vì đâu mà trên mặt băng lại bị Trác Nhất Phong thêm vào vài dấu vết.

“Không có việc gì!” Vinh Ninh ổn định tinh thần, anh không thể để cho An Bảo Bối nhìn thấy bản thân hoảng loạn, chiến trường anh không có đi qua, thương trường là đi qua, chỉ cần có đầy đủ tự tin cùng lời nói thành tâm cho dù người khó hơn nữa cũng có thể dễ dàng bị anh cảm động!

Đúng! Lúc này, tối quan trọng nhất không phải là dao động tâm hồn, mà là kiên nghị không kéo ra tự tin cùng thành thật!

An Bảo Bối cảm ơn, nắm thật chặt tay của anh, “Mặc kệ xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ ở bên cạnh anh.”

“Bảo bối...”

“Vinh Ninh...”

Hai người đắm đuối đưa tình một bộ dạng sinh ly tử biệt thật sự là làm cho Cục Cung đã lạnh mình không ít, xin nhò, cô mới là nhân vật chính!

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Thời gian thử thách 1

Cục Cung tức giận bất bình từ vị trí ghế lái phụ quay đầu, lông mày bị cô nhăn lại, “Chỉ là đi gặp ông ngoại, không phải đi gặp thủ lĩnh quân địch, huống chi hai nước giao phong không chém sù, hai người chắc sẽ không chết đâu!”

Vinh Ninh và An Bảo Bối bị Cục Cung nói mặt đỏ, đứa bé này thật sự là... Tuyệt không đáng yêu! Căn bản là không hiểu được giữa người lớn với nhau ái muội!

“Thiệt là...” Cục Cung oán hận ngồi thẳng thân thể, “Những người lớn dùng lúc nào cũng đem chuyện đều ngăn ở trên người của mình, con cũng sẽ giúp, cho nên thu hồi bộ dạng của hai người ra chiến trường đi!”

“Con, đứa nhỏ này...” An Bảo Bối lại bắt đầu tận tình khuyên bảo giáo dục, Cục Cung một bộ dạng người bị rút sạch tất cả lực khí.

“A...” Cục Cung nhìn xem mũi xe, “Quả nhiên phụ nữ thời gian dài không tiếp xúc đàn ông mà nói, hết sức dễ dàng lớn tuổi liền trước thời gian thời mẫn kinh a...”

“Con nói cái gì?!”

“Ha ha...”

Đều nhanh đến mười hai giờ, Trác Văn Dương không có trở về, An Bảo Bối cũng chưa có trở về, An Bảo Bối thật vất vả trở lại, Vinh Ninh kia người ngu ngốc người thế nhưng đã ở? ! Trác Nhất Phong cảm giác huyết Thái dương của mình bị xuất hiện Vinh Ninh thành thịch nhảy không ngừng, lạnh băng nói, “Đây là chuyện gì xảy ra?”

“Ba...”

An Bảo Bối mới vừa mở miệng, Vinh Ninh giấu cô đến phía sau của mình, sống lưng Vinh Ninh thẳng tắp, “Việc này đổ thừa con, là con không có thông báo liền đến, cho nên... Ba vợ, nhờ ba không nên trách tội đến trên đầu Bảo Bối.”

“Ai là ba vợ của cậu!” Nhìn cái kia chà xát tới thượng huyết áp, hết sức hiển nhiên đều là bị Vinh Ninh làm hại.

“Mặc kệ ngài là thừa nhận hay là không thừa nhận, con đời này, không phải An Bảo Bối không cưới.”

“A hử! : “tiểu tử này đến là gan góc hết sức... Bất quá một loại khác khó nghe thuyết pháp chính là vô lại, không biết xấu hổ, đã nói qua bao nhiêu lần, đánh chết ông, ông cũng không muốn gặp lại Vinh Ninh một lần, kết quả người này thế nhưng hơn nửa đêm chạy đến trước mặt của ông giận ông.

“Con thật hết sức yêu An Bảo Bối, hôm nay con đi vào nơi này, liền là muốn mời ba vợ đại nhân thành toàn chúng con, để cho con cùng bảo bối kết hôn!” Vinh Ninh giọng nói đã bị anh phóng vô cùng thấp kém, nhưng cùng An Bảo Bối sát sao đan xen mười ngón tay lại không che giấu được quyết tâm của anh.

Trác Nhất Phong âm thầm nhìn thoáng qua, lại nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn tới anh.

Thực chưa thấy qua Vinh Ninh người này, rõ ràng là cái đại thiếu gia, thế nhưng lúc nào cũng ở trước mặt của ông bày làm ra một bộ trạng thái thấp kém, làm hại ông... Nếu là mắng Vinh Ninh nữa hoặc là đối với thân thể của anh ta ra tay, liền ngay cả lương tâm cũng sẽ phải chịu khiển trách.

Gặp Trác Nhất Phong không nói lời nào, An Bảo Bối cho mình dừng khí, trực tiếp quỳ trên mặt đất, không riêng gì Trác Nhất Phong, thậm chí ngay cả Vinh Ninh và Cục Cung cũng đều bị hành động của An Bảo Bối sợ hết hồn, hơn nửa đêm, cô đây là đang nháo gì? Căn bản cũng không có sớm thông báo a.

“Bảo bối... Con...”

“Ba ba.” An Bảo Bối trầm giọng âm, “Con đã nói rồi, người đàn ông này là con yêu, cho nên con sẽ không rời khỏi anh ấy, cũng sẽ không buông tha cho anh ấy, con đối với tình cảm của anh ấy là yêu, là muốn cùng anh ấy kết hôn qua cả đời.”

“Bảo bối...” Trác Nhất Phong nhìn An Bảo Bối nửa ngày không nói ra lời, còn là... Cô vẫn còn thích anh ta, muốn cùng với Vinh Ninh, giống như bất kể ngăn cản thế nào cũng không ngăn cản được.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 237: Thời gian thử thách 2

Lúc này không thể chỉ dựa vào An Bảo Bối, bằng không anh cũng không phải là người đàn ông.

Vừa mới một người quỳ xuống, Vinh Ninh lại cùng An Bảo Bối cùng nhau quỳ, Trác Nhất Phong đến là không có phản ứng gì, trong lòng sớm liền nổ oanh, đàn ông dưới đầu gối là vàng, thế nhưng anh ta...

Trước mặt một màn, đột nhiên cùng cảnh tượng đã nhiều năm trước trùng lặp.

“Ba vợ, xin cho bảo bối cùng con kết hôn.”

“Ba ba, con chỉ cần một mình Vinh Ninh!”

“Ông ngoại!” Cục Cưng cũng gọi ông, dứt khoát bọn họ theo An Bảo Bối cùng nhau quỳ, “Ông ngoại, ông liền đáp ứng đi, bằng không ba và mẹ bọn họ không đứng đây, ô ô... Cục Cưng cũng muốn theo đám bọn họ cùng nhau quỳ!”

Cục Cưng dứt khoát hai mắt sờ nước mắt, dù sao đối với Trác Nhất Phong mà nói, nước mắt là vũ khí tốt nhất, đương nhiên... Loại vũ khí sử dụng đến cuối cùng này, đúng là rất đáng xấu hổ.

“Các người...” Toàn bộ phòng khách đều âm ỉ lạt trời, Cục Cưng vừa khóc, Trác Nhất Phong lại là cảm thấy đau đầu, một đám này, ông lại không nói gì thêm...

“Lão gia...”

Trác Nhất Phong vừa quay đầu lại, liền ngay cả Bonaparte quân gia cũng tham gia náo nhiệt theo, cùng An Bảo Bối bọn họ cùng nhau quỳ xuống.

“Lão gia, ngài liền theo tâm nguyện của tiểu thư đi, ngài cũng không muốn giẫm lên vết xe đổ phải hay không?”

Đây cùng bức bách đến cùng có gì khác nhau?

“Được rồi được rồi!” Trác Nhất Phong giọng nói không tốt lắm, cả người đều ngồi trên sô pha không động, “Tất cả đứng lên đi! Nguyên một đám quỳ, ba còn chưa có chết đâu!”

Mấy người hai mặt nhìn nhau trong chốc lát, Cục Cưng dứt khoát lau nước mắt đứng lên, giống như là một con chó con điệu ngoan chạy đến bên người Trác Nhất Phong liếm ông. “Ông ngoại... Nói như vậy là ông đáp ứng sao?”

“Các người nguyên một đám tựa giông như là ba ruột chết, ta không đáp ứng được sao?!”

Hài tử lớn không mẹ, ông người làm ba, vốn không phải là người tàn nhẫn, so sánh với Vinh Ninh, thật ra thì đáng xấu hổ nhất vẫn là chính bản thân ông... Nếu như lúc trước ông cũng giống như Vinh Ninh không buông tha, như vậy bị kịch sau đó có phải hay không cũng sẽ không xảy ra?

Duyên tới duyên đi, tất cả mọi chuyện nhân quả đều cũng có báo ứng.

“Như vậy, ba ba là đồng ý để cho con gả cho Vinh Ninh sao?”

Chứng kiến bộ dạng An Bảo Bối mừng rỡ như điên, Trác Nhất Phong ngay cả thở dài sức lực cũng không có, chỉ gật đầu nói, “Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng sẽ không phản đối.”

Bây giờ đám người trẻ tuổi này, thật sự là một cái so với một cái khó trị hơn.

“Ba vợ...”

“Cậu trước đừng cao hứng sớm như vậy!” Vinh Ninh mới vừa mở miệng liền bị Trác Nhất Phong chặn trở lại, không thể nào? Hiện tại chuyện cho tới bây giờ, Trác Nhất Phong ông lại muốn...

“Kết hôn có thể, nhưng các người không thể ở cùng nhau.” Trác Nhất Phong vừa mới mở ra điều kiện, An Bảo Bối nghi hoặc hỏi, “Vì cái gì a?”

“Con đứa nhỏ ngốc này...” Trác Nhất Phong chính thần sắc nói, “Ai biết Vinh Ninh tiểu tử này nếu cưới con về nhà lại sẽ làm ra cái yêu thiêu thân gì? Cho nên trước thời gian thử thách chưa có kết thúc, các con có thể gặp mặt, có thể kết hôn, nhưng không thể ở cùng một chỗ.”

“Nhưng...” Đây coi là lý do sao? Kết hôn, cũng chính là luật pháp thừa nhận phu thê, nhưng vì cái gì vẫn không thể...

“Được...” Không nghĩ tới Vinh Ninh đến là một lời đáp ứng, “Chỉ cần ba vợ không phản đối con cùng bảo bối cùng một chỗ, ngài nói cái gì con cũng sẽ đáp ứng.”

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 238: Thời gian thử thách 3

Làm người ** phương diện này chính là không thể quá cường liệt, cũng nhớ lấy không cần được voi đòi tiên, chỉ cần không trở ngại hai người bọn họ lui

tới, chuyện sau này sau này hãy nói, cũng nhất thời không vội.

Vốn là còn tưởng rằng Vinh Ninh sẽ cò kè mặc cả, kết quả anh đáp ứng rõ ràng như vậy, Trác Nhất Phong liền đối anh nói lời độc miệng, đều ghen ở trong cổ họng hoàn toàn nói không nên lời.

“Như vậy, hiện tại cậu nên về nhà đi? Vinh Ninh?” khuôn mặt Trác Nhất Phong đang nghiêm túc hỏi, nói cách khác thời gian thử thách kể từ bây giờ chính thức bắt đầu.

“Ba vợ xem ra hết sức mệt mỏi, như vậy con cũng không nên tới quấy rầy nhiều lắm, thời gian không còn sớm, Cục Cung bọn họ con cũng trả lại, con liền cáo từ trước.”,

Vào thời điểm Vinh Ninh hướng về Trác Nhất Phong cúi đầu chào, Trác Nhất Phong kéo dài tiếng thân nhiên nói, “Ừm..”

Vinh Ninh được An Bảo Bối đưa tới cửa, cô cúi đầu, giày ma sát mặt đất.

“Anh đi.”

“Ừm..”

“Anh đi đây?”

“Ừm..”

Hai người đối thoại bắt đầu từ phương hướng ngày thơ phát triển, tới tới lui lui chính là vài câu như vậy, một người nói muốn đi, lại ngay cả bước chân cũng không hề động một chút, một người đáp ứng nhưng cũng không có vòng vèo đi trở về, lãng phí không ít thời gian, Vinh Ninh không ngoạn, lại tiếp tục như vậy, phỏng đoán để cho liên trời đã sáng.”Sớm một chút đi ngủ.” Nói một câu, anh xoay người rời đi, mới vừa mở ra một bước, vạt áo bị An Bảo Bối giữ chặt, anh vẫn không có quay đầu lại, anh sợ...

Vinh Ninh đành phải đối đối diện không khí nói đùa.

“Làm sao vậy? Là không muốn để cho ta đi phải không? Thật là cũng không phải ngày mai sẽ không gặp lại, hiện tại khó khăn nhất khai thông ba vợ không phải đã được chúng ta...”

Lời của anh vẫn chưa hoàn toàn nói xong, bên hông liền thoát ra một đôi tay đến, mười ngón tay tóm chặt, đầu ngón tay trắng bệch, dùng sức lực rất lớn, An Bảo Bối mặt chôn ở phía sau lưng của anh, cô không nói được lời nào, chỉ là ôm anh không buông.

“Thật là...” Vinh Ninh thất bại cúi đầu, tay nắm chặt cô, “Nếu em lại không buông anh trở về, anh bị đè nén thật lâu **, có lẽ sẽ ngóc đầu trở lại, trực tiếp xoay người lại đè em thật...”

Lời như vậy nói ra khỏi miệng, không có được An Bảo Bối cười mắng, cô vẫn như cũ vẫn không lên tiếng một lời, sức lực ôm anh thậm chí so với vừa rồi chặt hơn, coi như không nghĩ quay đầu lại, còn là không nhìn được xoay người sang chỗ khác, ôm lấy thân thể của cô, hôn cô thật sâu.

Chết tiết **!

Vinh Ninh vẫn là buông lỏng thân thể của cô ra, dưới ánh đèn, nữ nhân này có vẻ mềm yếu như vậy “Anh sẽ càng thêm cố gắng, trở về liền để cho ba mẹ anh chọn lựa ngày” câu nói vừa dứt, Vinh Ninh nhắm mắt chạy về phía trước như bay, An Bảo Bối dựa vào cửa chính, nhìn xem chỗ Vinh Ninh chạy trốn rất lâu sau đó.

Vinh Ninh chạy đến trước xe hơi nhà mình, lái xe mở cửa xe ra, Vinh Ninh hướng tới lớp xe chính là một cước, “Đáng giận!” Thiếu chút nữa muốn đem nữ nhân kia trực tiếp áp đảo, anh cúi đầu nhìn xem cái kia đã kịch liệt khát vọng tới trình độ nhất định, một chút bất đắc dĩ thổn thức, “Tĩnh lại đi, bây giờ còn không phải là thời điểm mày phát huy công hiệu.”

Vinh Ninh lên xe, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, anh nhất định... Nhất định phải càng thêm cố gắng mới được!

Trác Nhất Phong thái độ vẫn như cũ ôn hoà, nhưng lúc gặp lại Vinh Ninh đến cũng không có châm chọc khiêu khích, đây đã tính là tiến bộ lớn, chiếc nhẫn gia truyền nhà họ Vinh. Sau đêm hôm gặp ba mẹ Vinh Ninh ở nhà họ Vinh, An Bảo Bối liền từ trong viện đem nó đào lên, quý báu dường như vọt ở trong tay cũng không buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 239: Thời gian thử thách 4

Trác Nhất Phong thái độ vẫn như cũ ôn hoà, nhưng gặp lại Vinh Ninh thời điểm đến cũng không có châm chọc khiêu khích, này đã tính thượng là cái tiền bộ lớn, Vinh gia tổ truyền chiếc nhẫn, ở đi Vinh gia thấy Vinh Ninh Ba mẹ sau đêm hôm đó, An Bảo Bối liền từ trong viện đào nó lên, giống như vật quý giá ở trong tay cũng phải cẩn thận.

Hai vợ chồng già nhà họ Vinh đang thương lượng thời gian, lựa chọn ngày tổ chức, còn đặc biệt mời người nhà họ Trác đến. Một bàn ăn tại khách sạn sang trọng nhất ở thành phố A. mặc dù Trác Nhất Phong thấy thế nào cũng một bộ mặt ý không vui, đến cũng không nề mặt hai vợ chồng già nhà họ Vinh, từ lúc mới bắt đầu đã nghiêm mặt, Bonaparte quán gia cùng Trác Văn Dương kiên nhẫn chịu đựng. Cuối cùng mở nụ cười, vô cùng náo nhiệt thương lượng chuyện nghi thức kết hôn, thức ăn cũng đã thượng tốt lắm, đang lúc thảo luận cũng không sai biệt lắm, nhân vật chính Vinh Ninh cùng An Bảo Bối lại vẫn không có đến.

An Bảo Bối điện thoại không gọi được, liền ngay cả Vinh Ninh cũng vậy, nên Trác Nhất Phong sắc mặt lại trở lên khó nhìn, thiếu chút nữa không có trực tiếp lật bàn, tên tiểu tử kia, không phải là sớm đã lượng tốt lắm, muốn qua thời gian thử thách sao? Ông mới vừa vặn đáp ứng đem con gái Bảo Bối của mình gả cho anh ta, tên tiểu tử kia thế nhưng đột nhiên liền mang theo An Bảo Bối biến mất không thấy gì nữa, tên hỗn đản kia.

Trác Văn Dương nhìn Trác Nhất Phong trên trán nổi gân xanh, cho dù dùng lực quạt gió cho ông nhưng mà không thể chôn vùi cơn giận của ông được, không khỏi ngây ngốc như thế đứng lên, Vinh Ninh đến cùng đem An Bảo Bối mang đi nơi nào?

Thiên hô vạn hoán mới đi ra, chính xác nhân vật chính cuối cùng gắt hái, đối với người mặt mày hờ hờ đã đi tới, mười ngón tay chặt chẽ, như là vật gì đều không thể làm cho hai người bọn họ người tách ra.

An Bảo Bối ngồi xuống, chỗ ngón áp út bạc sáng lóng lánh, thiếu chút nữa tránh tổn mắt Trác Nhất Phong, Trác Nhất Phong kinh ngạc chia về phía tay cô, “Con... Con...”

An Bảo Bối có chút ngượng ngùng gãi tay lên, “Ba ba, con vừa rồi cùng Vinh Ninh đăng kí kết hôn.”

Trác Nhất Phong thân hình có chút lay động, giống như là nghe được tin tức kinh khủng nhất trên thế giới này, tiên trăm hậu tấu có hay không có? !

Vinh Ninh trên mặt mang nụ cười sáng lạn, đi theo An Bảo Bối một bước chen vào Ba, “Ba ba, em trai Văn Dương.”

Đối với hai người bọn họ xưng hô đã thân cận thực xem anh ta là một phần tử của nhà họ Trác, hai ba con nhà họ Trác mặt rõ ràng đen giống như là than củi.

“Ai là ba cậu?”

“Ai là em trai anh? !”

Cùng nhau rống lên một câu, phát hiện Vinh ba Vinh mẹ nháy mắt xem bọn họ, đoán chừng là bị khí tràng hai người bọn họ sợ hết hồn.

Mặc dù đã không tính là người ngoài, nhưng vẫn còn ở trước mặt nhà họ Vinh mặt mặt, Trác Văn Dương và Trác Nhất Phong đồng thời ho khan một trận, cho là cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Cục Cưng mở ra hai tay, về mặt bắt đắc dĩ, người lớn phản ứng lúc nào cũng như vậy kỳ quái, xem đi, cô lại thành người qua đường, làm ơn có người nào có thể nhìn cô một chút hay không? Cô cũng đang ở hiện trường.

Hôn lễ cử hành vào mùa thu tháng mười, đó là một cái đường thật dài, hai bên đường đã thay đổi màu sắc của cây phong, lá đỏ rụng bay phát phới. Mặc dù Vinh ba cảm thấy ở cảnh tượng như vậy cử hành hôn lễ khó coi, dù sao lá cây đều khô héo, nhưng Vinh Ninh và An Bảo Bối quyết tâm vẫn là đem chút hơi bất mãn của ông dần xuống đáy lòng.

Tân khách đứng ở hai bên cùng nhau hướng từ Trác Nhất Phong vòng quanh An Bảo Bối ném cánh hoa trên đỉnh đầu của hai người, An Bảo Bối có chút khẩn trương đây hết thấy không quá chân thật, mặc dù mang theo bao tay, An Bảo Bối vẫn cảm thấy mồ hôi giống như cũng đem bao tay thấm ướt.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cưng Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 240: Thời gian thử thách 5

Hoa đồng từ bằng tuổi nhau do Cục Cưng và Dập Dập đảm đương. Mặc dù Dập Dập so với Cục Cưng lớn hơn mấy tuổi, đáng lẽ hôm nay An Bảo Bối kết hôn, Cục Cưng làm hoa đồng cho hai người là chuyện làm cho mọi người cảm thấy rất vui vẻ, nhưng là vì cái gì Dập Dập cũng sẽ tham gia?

“Cắt...” Cục Cưng thiết một tiếng, chau mày cúi đầu, Dập Dập mặc bộ vest nhỏ, đầu tóc bị xử lý vền vền có điều, giống như là tiểu thân sĩ thành thực,

trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, “Không nghĩ tới thế nhưng có một ngày có thể cùng cô cùng nhau tiến hành nghi thức kết hôn.”

“Nói bậy bạ gì đó?”. Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, Cục Cung mặt sớm liền hồng giống như là trái cà chua vừa mới chín thối, “Đừng nói lung tung khiến cho người ta hiểu lầm.”

“Ha ha...” Dập Dập chỉ là cười cười không nói lời nào.

Trác Văn Dương cự tuyệt mời mọc làm phù rể, kết quả phù rể của Vinh Ninh do Phương Trạch Tây cùng Lộ Phi đảm đương bởi vì hai người chưa có kết hôn.

Trác Văn Dương nhìn xem nữ nhân mang về mặt nụ cười hạnh phúc tâm lý chưa xót. Bên cạnh không biết từ lúc nào bắt đầu bị một người đàn ông yêu nghiệt chiếm cứ, tay của anh bị anh ta nắm chặt, Trác Văn Dương trái tim lập tức chậm nửa nhịp.

Chết tiệt...

Bên tai truyền đến giọng nói người nam nhân kia. “Nếu như muốn khóc, bờ vai của tôi cho anh mượn dựa vào.”

“Đi chết đi.”

“Ngày tốt lành nói lời như vậy khó tránh có chút thật là quá đáng đi?”

“Hoàn toàn biến mất khỏi thế giới đi! Anh cái đồ cận bã này!”

“Ha ha...” Người đàn ông chỉ là cười cười không nói lời nào, đàn ông khó chịu lại xù lông, thật đáng yêu.

Từ lúc hận được thiệp mời Vinh Ninh đưa tới, đầu Tô Nhất Dạ sẽ không có một ngày không đau qua. Đau chính là nghĩ như thế nào cũng không nghĩ đến giới thiệu An Bảo Bối cho Vinh Dự thân cận, lại là người sinh ra Cục Cung, lại đáng xấu hổ chính là cũng đã muốn kết hôn. Cô dĩ nhiên là người cuối cùng biết rõ!

Tô Nhất Thần nhìn cô gái mặc áo cưới, kinh ngạc một trận, cuối cùng vẫn là mang theo nụ cười chúc phúc, “Thì ra là cô ấy a...”

Tô Nhất Dạ kỳ quái hỏi, “Em cùng An Bảo Bối cần phải là lần đầu tiên gặp mặt đi? Như thế nào? Chẳng lẽ các người trước kia rất quen thuộc?”

“Ừm... đã là chuyện trước đây thật lâu.”

“Như thế nào?”

“Ở thời điểm, em nằm ở bệnh viện còn không có tiếp nhận nguồn gốc thân của của anh rể, em không phải đã nói tại trong bệnh viện có y tá cá biệt đối với em rất tốt sao? Người kia chính là người phụ nữ muốn cùng anh Vinh Ninh kết hôn, cho tới nay đều muốn biết cô ấy đến cùng đi nơi nào, lại không nghĩ rằng, thì ra cô ấy cùng anh Vinh Ninh là một đôi.” Tô Nhất Thần xấu hổ gãi gãi đầu của mình, nụ cười vui tươi hơn hờ, “Nói đến đến, cô ấy còn là mối tình đầu của em đây...”

Tô Nhất Dạ đầu óc giống như một dạng là bị tạc đạn oanh tạc, khó trách cô vừa mới bắt đầu thời điểm gặp An Bảo Bối đã nhìn quen mắt như vậy, lại cảm thấy người này thật đáng yêu, không nghĩ tới...

Thời gian quay trở lại, chuyện đã là chín năm trước, mỗi lần gấp rút xong công tác thời điểm đi bệnh viện xem Tô Nhất Thần, lúc nào cũng sẽ ở cuối hành lang thấy hình ảnh cô gái mặc đồng phục y tá.

“Vinh Ninh kia...” Tô Nhất Dạ cắn răng nghiền lợi vọt quả đắng, “Cũng dám đoạt người phụ nữ của em trai cô? Thật muốn... Thật muốn đem cánh tay của anh ta vụn gãy!”

Tức giận thuộc về tức giận, Tô Nhất Dạ đột nhiên như là nhớ tới cái gì dường như hai tay còn ngực nhìn xem ở Ba xứ trước mặt lẫn nhau tuyên thệ người nam nhân kia.

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 241: Lão bà, em nguyện ý cùng anh bỏ trốn sao? 1

Rất cuộc vì cái gì cô đã biết chuyện kết hôn lớn như vậy, ở thời điểm sắp cử hành hôn lễ, cô mới được biết, nguyên lai... Vinh Ninh cũng sớm đã khôi phục ký ức, biết rõ An Bảo Bối chính là mối tình đầu của Tô Nhất Thần, mà hai người bọn họ gặp nhau, hiểu nhau, cũng là tha Tô Nhất Thần hạnh phúc.

Người đàn ông kia, trong đầu cũng sớm đã tính toán tốt lắm...

Vinh Ninh, anh lại nợ cô một lần, nhanh lên rửa sạch sẽ cái cổ chờ xem!

Nghi thức hôn lễ kết thúc, toàn bộ hiện trường vô cùng náo nhiệt.

“Cục Cung mặc lễ phục bộ đáng thật là đẹp mắt.”

Cục Cung nhanh chóng tránh qua cái ôm ấp áp trong ngực của Cảnh Thất, lời của cậu đã làm cô lạnh một mảng lớn da thịt.

“Cậu... Cậu cách tôi xa một chút!”

“Khụ khụ...” Ngón Thần mặc bộ vest nhỏ, mang theo nệm vú cao su nhìn thoáng qua Cục Cung, lại đỏ mặt nghiêng đầu đến, “Hôm nay cô xác thực đẹp mắt, tôi... tôi mới không phải hết sức thích đâu!” Giọng nói của Ngón Thần từ lúc bắt đầu từ từ thay đổi âm điệu.

Cục Cung bắt đầu cúi đầu, Ngón Thần tính cách kiêu ngạo kia đến cùng khi nào thì mới có thể thay đổi thay đổi.

“Nói cho các em biết một việc...” Dập Dập tay không biết khi nào thì khoác lên trên bờ vai của Cục Cung, mang theo nụ cười tủm tỉm khuôn mặt dán lên gò má của Cục Cung, “Món đồ chơi này là của anh, các em chỉ có thể từ xa nhìn không thể bắt kính, biết rõ chưa?”

“Ai là của món đồ chơi anh a? ! Anh tên ngu ngốc này! Hối đầu! Người đàn ông xấu xí!”

“Bây giờ đưa trẻ trưởng thành thực sớm.” An Kỳ mặc lễ phục dâu phụ, uống sâm banh, chứng kiến đám tiệc quý điển cuồng kia không khỏi cảm thán, chẳng lẽ là năm tháng thúc giục con người già đi sao? Khi cô ở tuổi bé gái, các cậu bé đều đã bắt đầu vây thành một đoàn nhưng giờ cô vẫn còn độc thân.

“Này...” Sau lưng truyền đến giọng nói của người đàn ông, An Kỳ sợ lập tức ngồi nghiêm chỉnh, người kia...

Vinh Dự hé ra khuôn mặt không chút thay đổi, “Cô đến cùng khi nào thì mới cùng tôi kết hôn a?”

“Anh người này...” An Kỳ nắm ly rượu, chịu đựng muốn đổ anh ta về mặt xúc động, “Ai muốn cùng anh kết hôn a? ! Tôi nói chúng ta ngay cả lui tới cũng không có đi? Cũng không có ước hẹn, tôi dựa vào cái gì muốn cùng anh kết hôn?!”

“A!” Vinh Dự sờ sờ cái cằm, nắm chặt tay của cô, không nói hai lời trực tiếp đi.

“Làm... Làm gì? !”

“Hẹn hò a.” Vinh Dự khề bên cạnh cái đầu, “Tôi sẽ đi ngay bây giờ.”

“A? Anh nói cái gì? Này này này... Buông tay! Anh cái này không miệng, không lòng dạ nào, con người vô cảm như máy móc sắt thép!”

“Transformers sao?”

“Transformers so với anh đẹp trai hơn nhiều !”

“A... Tôi nghĩ đến chỗ ước hẹn, Transformers ngủ đi ra, hiện tại vừa vặn đi rạp chiếu phim đi xem.”

“Ngu ngốc! Đó là tam! Là tam! Là tam!”

“Tùy tiện...”

“Cái gì tùy tiện a? !”

... ..

An Bảo Bối cảm thấy đây hết thảy đều giống như đang nằm mơ, nhưng tay của mình bị Vinh Ninh nắm thật chặt, cho cô cảm nhận chân thật nhất.

Vinh Ninh còn ôm eo của cô. , “Lão bà, có chuyện nghĩ muốn cùng em báo cáo.”

“Chuyện gì?”

“Chờ một chút tự một chiếc máy bay trực thăng bay đến, sau đó chúng ta đi Hạ Uy Di hưởng tuần trăng mật như thế nào?”

“Oh... Tốt thì tốt, nhưng ba của em...”

“Em cảm thấy được mọi việc còn muốn tiên trăm hậu tấu tương đối khá.”

“Hả?”

“Chờ sinh một Cục Cung nữa, ba đại khái cũng sẽ không phản đối đi?”

“A? !”

Vinh Ninh thân thể nửa quỳ, hôn mu bàn tay phải của cô, “Lão bà, em nguyện ý cùng anh bỏ trốn sao?”

... ..

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 242: Lão bà, người nguyện ý cùng ta bỏ trốn sao? (hết)

Bầu trời truyền đến tiếng động cơ máy móc vận chuyển khổng lồ, hội trường bị rải đầy hoa tươi máy bay trực thăng hấp dẫn lấy, Trác Nhất Phong hít nấc, nhìn chú rể vừa mới cử hành hôn lễ, mang theo tân nương ngồi, con mắt của ông mãnh liệt mở rộng. “Các người làm cái gì vậy? !”

“Ba, mẹ...” Vinh Ninh ôm ấp tân hôn thể từ chối với bộ đàm nói, “Con muốn cùng lão bà của con bỏ trốn, kính nhờ đề ý nhạc phụ đại nhân, “

“Cậu nói cái gì? ! Tiểu tử thú! Điều kiện thời gian thử thách kia chính là cậu đáp ứng!” Trác Nhất Phong tức mà không biết nói sao, vén lên tay áo, một bộ dạng muốn lên trời đem máy bay trực thăng kéo xuống.

“Con cái trưởng thành, làm gì cũng đều không phải do chúng ta này đoàn lão bắt từ .”

“Chính là chính là... Nữ đại bất trung lưu, nhi đại cũng giống vậy a...”

Vinh ba, Vinh mẹ hợp tác giữ chặt Trác Nhất Phong xúc động.

Nói đùa gì vậy, Vinh Ninh thật vất vả chiếm được hạnh phúc mình muốn, bọn họ sẽ không dễ dàng để cho người khác phá.

Hawaii, phòng tân hôn cao cấp.

An Bảo Bối cuốn rúc vào bên trong Vinh Ninh xấu, nhìn xem cảnh sắc roi ngoài cửa sổ khổng lồ.

“Thật không nghĩ tới, thế nhưng sẽ tới Hawaii.”

“Không nghĩ tới còn ở phía sau đây, anh đã chuẩn bị du lịch năm mươi thành phố trên thế giới, ở đây ở mấy ngày, chỗ kia ở mấy ngày, chờ trở lại thành phố A, phỏng đoán cũng sắp lễ mừng năm mới đi?”

An Bảo Bối quay đầu, một tay chống cằm, “Lâu như vậy? Cục Cung làm sao bây giờ a?”

“Con cháu tự có phúc con cháu, mẹ anh từ nhỏ dạy anh, đương nhiên, Cục Cung nói rộng ra, cũng đến lúc bé bắt đầu độc lập.”

“Gạt người.” Đối với Vinh Ninh lấy có này cô hoàn toàn không tin.

“Ha ha...” Vinh Ninh cười cũng không phản bác, vốn là nói dối anh cũng không chuẩn bị làm cho An Bảo Bối tin tưởng.

Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, Vinh Ninh nhìn nhìn trên điện thoại di động điện thoại gọi đến biểu hiện, sắc mặt trầm xuống, mã số cũng liền chỉ có Đế Không tập đoàn mấy người kia biết rõ, mà anh hiện tại đang ở hưởng tuần trăng mật, không có có cái đại sự gì, xác định vững chắc cũng là sẽ không theo anh trao đổi.

Nhận điện thoại, bên trong truyền đến giọng nói của Niếp Minh, Vinh Ninh buông ra An Bảo Bối chạy đến chỗ khác nghe điện thoại, An Bảo Bối nhìn anh lông mày co rút nhanh, là phát sinh chuyện gì sao? Vì cái gì Vinh Ninh sắc mặt giống như không tốt lắm?

“Minh biết rõ .” Vinh Ninh đáp một tiếng cúp điện thoại.

“Làm sao vậy?”

“Bảo bối, anh tìm được mấy người phụ nữ năm đó đối với anh chăm sóc ly gián kia, Niếp Minh để cho anh...”

“Đủ rồi.” An Bảo Bối ngăn chặn miệng của hắn, Vinh Ninh nhú lại lông mày cắt tay của cô, “Làm sao vậy?”

“Chúng ta bây giờ hạnh phúc sao?”

“...” Vinh Ninh không nói, An Bảo Bối mỉm cười đề ở trên người của anh, “Này cũng đã đủ rồi, không phải sao?”

Đón xuống liền là cô kia tỉnh tề hôn, ma sát xúc cảm có chút làm cho Vinh Ninh cảm thấy ngứa.

Vinh Ninh đối tư thế hai người, “Anh hết sức hạnh phúc, .”

Cho nên hết sức quý trọng.

Về phần mấy cái người phụ nữ nhàn rồi không chuyện bịa đặt chuyện?

Đừng trách anh lòng dạ ác độc, mỗi người đàn ông ở trước mặt người phụ nữ yêu nhất, cũng không có rộng lượng để cho người khác tổn thương người phụ nữ của mình như vậy, coi như là đã từng phạm phải sai lầm, vậy cũng không được.

- - ĐẠI KẾT CỤC - -

Bạn đang đọc truyện *Cục Cung Phúc Hắc Siêu Ngang Ngược: Cha, Con Muốn Trả Hàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.